

MẶC BẢO PHI BẢO

Trên
đời
bên
nhau

daotieuru.blogspot.com

Truyện được biên tập và đăng tại <http://devilxcangel.wordpress.com>

Tác giả : Mặc Bảo Phi Bảo

**

Convert : TTV

**

Độ Dài : 65 chương + 4 phiên ngoại

**

Edit: devilxangel

**

Beta & ebook : devilxangel

**

Nguồn : devilxangel.wordpress.com

**

Ebook : <http://daotieuvu.blogspot.com>

[Văn án](#)

[Tiết tử](#)

[Chương 1: 'Mỹ nhân sát' của học viện Luật\(1\).](#)

[Chương 2: 'Mỹ nhân sát' của học viện Luật \(2\).](#)

[Chương 3 : Mỹ Nhân Sát của học viện Luật \(3\).](#)

[Chương 4: Chuyện xưa cũ\(1\).](#)

[Chương 5 : Chuyện xưa cũ \(1\).](#)

[Chương 6 : Chuyện xưa cũ \(3\).](#)

[Chương 7 : Anh chân thật như vậy sao \(1\).](#)

[Chương 8 : Anh chân thật như vậy sao \(2\).](#)

[Chương 9: Anh chân thật như vậy sao \(3\).](#)

[Chương 10 : Điều tốt đẹp nhỏ nhoi\(1\).](#)

[Chương 11: Những điều tốt đẹp nhỏ nhoi \(2\).](#)

[Chương 12: Những điều tốt đẹp nhỏ nhoi \(3\).](#)

[Chương 13 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh\(1\).](#)

[Chương 14 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh\(2\).](#)

[Chương 15 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh\(3\).](#)

[Chương 16 : Lặng lẽ tiến lùi \(1\).](#)

[Chương 17 :Lặng lẽ tiến lùi \(2\).](#)

[Chương 18 : Lặng lẽ tiến lùi \(3\).](#)

[Chương 19 : Người trong lòng cô \(1\).](#)

[Chương 20 : Người trong lòng cô \(2\).](#)

[Chương 21 : Người trong lòng cô \(3\).](#)

[Chương 22 : Học nấu ăn \(1\).](#)

[Chương 23 : Học nấu ăn \(2\).](#)

[Chương 24 : Học nấu ăn \(3\).](#)

[Chương 25 : Anh có thể nghe thấy em khóc \(1\).](#)

[Chương 26 : Anh có thể nghe thấy em khóc \(2\).](#)

[Chương 27 : Anh có thể nghe thấy em khóc \(3\).](#)

[Chương 28: Muốn được ở bên anh \(1\).](#)

[Chương 29 : Muốn được ở bên anh \(2\).](#)

[Chương 30 : Muốn được ở bên anh \(3\).](#)

[Chương 31 : Bước qua quá khứ đau thương.\(1\).](#)

[Chương 32 : Bước qua quá khứ đau thương \(2\).](#)

[Chương 33 : Bước qua quá khứ đau thương \(3\).](#)

[Chương 34 : Nhớ anh \(1\).](#)

[Chương 35 : Nhớ anh \(2\).](#)

[Chương 36 : Nhớ anh \(3\).](#)

[Chương 37 : Chờ anh \(1\).](#)

[Chương 38 : Chờ anh \(2\).](#)

[Chương 39 : Chờ anh \(3\).](#)

[Chương 40 : Khi yêu \(1\).](#)

[Chương 41 : Khi yêu \(2\).](#)

[Chương 42 : Khi yêu \(3\).](#)

[Chương 43 : Sự ấm áp của tình yêu \(1\).](#)

[Chương 44 : Sự ấm áp của tình yêu \(2\).](#)

[Chương 45 : Sự ấm áp của tình yêu \(3\).](#)

[Chương 46 : Cố tiên sinh của cô \(1\).](#)

[Chương 47 : Cố tiên sinh của cô \(2\).](#)

[Chương 48 : Cố tiên sinh của cô \(3\).](#)

[Chương 49 : Để anh nghe lời em nói \(1\).](#)

[Chương 50 : Để anh nghe lời em nói \(2\).](#)

[Chương 51 : Để anh nghe lời em nói \(1\).](#)

[Chương 52: Dáng vẻ của tuổi trẻ \(1\).](#)

[Chương 53 : Dáng vẻ của tuổi trẻ \(2\).](#)

[Chương 54 : Dáng vẻ của tuổi trẻ \(3\).](#)

[Chương 55 : Trong những ngày về sau \(1\).](#)

[Chương 56 : Trong những ngày về sau \(2\).](#)

[Chương 57: Trong những ngày về sau \(3\).](#)

[Chương 58 : Hạnh phúc đơn giản \(1\).](#)

[Chương 59 : Hạnh phúc đơn giản \(2\).](#)

[Chương 60 : Hạnh Phúc Đơn Giản \(3\)](#)

[Chương 62 : Cố Phu Nhân của anh \(2\)](#)

[Chương 63 : Cố phu nhân của anh \(3\)](#)

[Chương 64 : Cố phu nhân của anh \(4\)](#)

[Chương 65](#)

[Phiên ngoại 1](#)

[Phiên ngoại 2](#)

[Phiên ngoại 3](#)

[Phiên ngoại 4](#)

Văn án

Đây là một câu chuyện về tình yêu thầy trò, nhưng không chỉ giới hạn trong tình cảm thầy trò đó.

Nếu bạn gặp được một người thầy giáo, đã từng là một bác sĩ ngoại khoa. Năm 13 tuổi đó, anh ấy là bác sĩ nơi mẹ bạn đang điều trị, lại ngoài ý muốn mà sau bảy năm sau anh không còn nghe thấy gì, cũng không thể làm phẫu thuật được nữa, lại bắt đầu học lại một lần nữa và trở thành một người thầy giáo bình thường.

Nếu anh cùng với bạn giống nhau, đều là những đứa con bị chính người mẹ sinh thành vứt bỏ, không thể nói chuyện được với cha mình.

Nếu anh bởi vì cứu sống người trong cơn dịch bệnh lan tràn mà mất đi sức khỏe vốn có của chính anh.

Nếu anh yêu bạn.

Bạn có thể bỏ qua anh sao, có thể không yêu anh sao?

“Cố Bình Sinh, bình sinh không có gì hối tiếc.”

Từ nay về sau, không cần nghĩ tới quá khứ đã qua, em chỉ muốn hướng đến tương lai mà anh đã trao cho em.

Đó là một câu chuyện xưa rất giản dị, kể về hai đứa trẻ đáng thương, sưởi ấm lẫn nhau.

Tiết tử

“Tôi tốt nghiệp Học viện Hoàng gia London, và sẽ dạy các bạn trong suốt học kỳ này. Các bạn có thể gọi tôi là thầy giáo, hoặc là trực tiếp gọi tên tôi, Cố Bình Sinh.” Anh nắm nửa viên phấn, viết tên mình lên bảng đen, những tia nắng sớm mai xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, phủ lấy bóng dằng cao gầy của anh. “Tôi không nghe được, cho nên nếu có vấn đề gì thắc mắc thì mời các bạn nói trước mặt tôi, tôi sẽ nhìn khẩu hình cùng ánh mắt để biết các bạn muốn nói gì.”

Giọng nói có chút êm dịu, trong trẻo mà lại ấm áp

Mọi người nhìn anh với vẻ tiếc nuối, ngay cả thờ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Học viện Hoàng gia London, trường Đại học Luật đứng thứ ba của Vương quốc Anh.

Trước khi giáo sư Cố đến đây, mọi giáo sư trong học viện này, không phải là người mặc âu phục phẳng phiu được học tập và nghiên cứu tại trường Đại học Waseda Nhật Bản rồi trở về, thì cũng là tiến sĩ tốt nghiệp từ Yale trên đồ tây mà dưới là quần bò giày thể thao không hề ăn nhập.

Đại học London? Đây vẫn là người đầu tiên.

Vấn đề quan trọng không phải nằm ở Học viện Hoàng gia, cũng không phải là thứ hạng của trường Đại học kia.

Trọng điểm chính làanh là bạn học trong nước của nhà thơ lãng mạn, quần lụa áo là nổi tiếng nhất thời Dân quốc , Từ Chí Ma.

Chương trình học của năm ba trong Học viện Luật này đều được giảng dạy bằng tiếng Anh, trong đó có môn Công pháp quốc tế, rất nhiều người kỳ vọng vào vị giáo sư duy nhất tốt nghiệp từ London này. Là người có phong độ, khiêm tốn, ăn nói nhã nhặn, nhưng ai cũng không nghĩ đến, dáng vẻ của anh lại khiến người ta bất ngờ như vậy.

Tư thế Cố Bình Sinh cầm phấn viết rất đẹp, tựa như bác sĩ phẫu thuật cầm dao vậy, đương nhiên là những bác sĩ đã được lý tưởng hóa trong phim truyền hình. Anh còn rất trẻ, trẻ đến không ngờ. Anh mặc áo somi trắng vải mềm tinh tế, quần đơn giản, cổ tay áo được vén lên, còn có thể nhìn thấy được hình xăm khuất phía bên dưới...

Nếu không biết thì rất dễ tưởng rằng đây là vị đàn anh nào đó của Học viện kiến trúc đi nhầm viện.

Dường như Cố Bình Sinh nhận ra sự tiếc nuối của mọi người, chỉ đưa tay nói lỏng caravat.

Sau đó...tháo caravat xuống, mở một cúc áo nơi cổ áo somi, “Học kỳ này tôi phụ trách môn ‘Luật Trọng tài thương mại quốc tế’ của các bạn. Chương trình học rất đơn giản, dạy học bằng tiếng Anh, nếu có bạn nào nghe không hiểu có thể giơ tay hỏi tôi.” Nụ cười trên gương mặt anh như có như không, chẳng hề rõ ràng, “Nhớ kỹ, phải giơ tay, các bạn lên tiếng cũng không có tác dụng gì.”

Có người khẽ nói, “Mình dám cá thầy ấy chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi đó.”

Giọng nói không lớn nhưng khiến mọi người đều có chút suy nghĩ.

“Ở trong giờ của tôi, các bạn có thể trao đổi nhỏ.” Không ngờ Cố Bình Sinh thấy được, “Nhưng hẳn là tôi nhìn thấy được. Có thể điểm danh trước được rồi chứ?” Anh cười cười.

Ánh mắt bình tĩnh chuyên tâm nhìn danh sách sinh viên, khiến tất cả sinh viên nữ trong lớp muốn né tránh.

Nhưng lập tức lại nghĩ đến chuyện anh chỉ cần nhìn khẩu hình của từng người, thế nên tất cả không ai có ngoại lệ, nghe lời nhìn lên bục giảng.

Cố Bình Sinh nói xong, hơi cúi đầu, “Tôi sẽ điểm danh một lần, lúc đọc đến tên của mình thì các bạn có thể hỏi tôi một vấn đề.”

“Triệu Tình.”

“Thầy ơi” Một nữ sinh ở hàng đầu đứng lên, “Hình xăm của thầy là gì thế ạ?”

Anh khẽ cười, “Tên một người phụ nữ,” Anh không hề nhìn danh sách, anh tiếp tục điểm danh, “Lý Đông Dương.”

Nam sinh ngồi ở phía cuối phòng học đứng dậy, cười hì hì hỏi, “Thầy ơi, là tên người phụ nữ của thầy sao?”

Anh cúi đầu, nhìn cái tên kế tiếp, “Không phải, là tên mẹ tôi.”

Căn phòng chợt yên lặng, dường như đã hỏi tới vấn đề kiêng kị không nên hỏi.

Nhưng anh lại không để ý, tiếp tục đọc, “Vương Tiểu Như.”

“Thầy ơi, tất cả thầy cô trong học viện chúng ta đều là tiến sĩ, thầy cũng vậy sao? Nhìn thầy còn rất trẻ.”

“Đúng vậy.”

“Triệu Hân.”

“Thầy ơi thầy có bạn gái không?”

Đám sinh viên ò lên, người đặt ra câu hỏi là lớp trưởng, và vấn đề là...người này là con trai.

Lớp trưởng hắng giọng, “Thầy, là em bị ép buộc.”

Mấy nữ sinh phía sau anh ta lòng đầy căm phẫn, đồng loạt cúi đầu.

Anh cười cười, cầm danh sách trên bục giảng, khoát tay, “Không có.”

Mọi người cười ầm lên, rì rầm bàn tán.

Kết quả bởi vì lớp trưởng khơi mào, mọi người bắt đầu cố tình bày ra câu hỏi với mục đích tâm cơ để biết được nhiều điều về phương diện cá nhân của anh. Hỏi về những thử thách của bản thân anh, kiến thức học tại Học viện Hoàng gia, Cố Bình Sinh vô cùng phối hợp trả lời từng vấn đề, ngẫu nhiên còn có thể kéo theo mấy mẩu chuyện thú vị, khiến người nghe rất thích thú. Thật ra anh cũng không biết những vấn đề bình thường được góp nhặt theo năm tháng lại khiến đám sinh viên có hứng thú đến vậy, quan trọng là do người kể ôn hòa nhã nhặn vừa có gia cảnh tốt, quả thực hoàn mỹ.

Nghe không được người ta nói gì? Ưu điểm vô cùng tốt.

Như vậy, chỉ cần anh ấy nói chuyện với bạn, là do tình cảm nồng nàn hay là chỉ chăm chú nhìn như bình thường, thì cũng chỉ nhìn mỗi mình bạn mà thôi.

“Trời ạ, Học viện của chúng ta có quy định cấm thầy trò yêu nhau không?” Người vừa được điểm danh ngồi xuống, nhỏ giọng thì thầm.

Anh bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu lên, lướt mắt qua phòng học, “Đồng Ngôn.”

Một cô gái cuối lớp đứng lên, “Thầy có phải là người miền Bắc không ạ?”

Từ lúc anh bước vào lớp, Đồng Ngôn đã bắt thần một lúc. Gương mặt của anh rất quen thuộc, rất giống một người, nhưng mà người kia hẳn là đang làm việc ở khoa tim, hơn nữa cũng không phải là người khiếm thính. Mà nếu không phải, vì sao lại giống nhau như vậy, ngay cả lúm đồng tiền bên má nổi lên lúc anh cười cũng giống nhau như vậy.

Cố Bình Sinh im lặng cười, khiến mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, đến cuối cùng anh mới gật đầu trả lời, “Đúng.”

Quả nhiên là anh.

Thật ra cả hai chỉ gặp nhau một lần, nhưng lại nhớ kỹ tên của nhau.

Đêm đó ở ngoài phòng cấp cứu, chiếc áo blouse trắng dài anh mặc rất thu hút, chỉ tiếc là không được ôn hòa như vậy

Chương 1: 'Mỹ nhân sát' của học viện Luật(1).

Cố Bình Sinh đến khiến học viện luật đột nhiên được chú ý.

Trong học viện kỹ thuật nổi tiếng này, từ trước đến nay học viện viễn thông và học viện quản lý là anh cả, học viện kiến trúc và học viện vật lý dù vẫn lạng lẽ theo thói quen nhưng cũng không thể coi thường. Một vài viện khoa học xã hội lẻ loi, quả thực không có địa vị đáng kể.

“Học viện luật? Học viện mình có học viện luật sao? Không phải chỉ học viện Phục Đán mới có à?” Trần Diêu cảm phần đọc tiêu đề trên BBS của học viện, “Nói quá đáng quá, rất kỳ thị chúng ta .”

(Phục Đán :
http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%A1i_h%E1%BB%8Dc_Ph%E1%BB%A5c_%C4%90%C3%A1n

BBS : Bulletin Board System)

Cô chăm chú theo dõi bài thảo luận của buổi chiều, thậm chí ngay cả giờ cơm trưa cũng giải quyết bằng mì ăn liền.

Bởi vì bức ảnh của Cố Bình Sinh mà học viện luật cuối cùng đã nổi danh.

Thời tiết nóng bức, Đồng Ngôn nằm lỳ trên giường.

Cô dùng răng nhẹ tách vỏ nhãn, ăn từng quả một, thỉnh thoảng xốc rèm che lên ném vỏ xuống dưới giường.

“Một học viện chỉ có ba lớp, sinh viên đếm đi đếm lại cũng chỉ có sáu mươi người, trong khi toàn học viện có mấy vạn người, quả thật có thể bị bỏ quên.”

“Không cần phải tự ti như thế..” Trầm Diêu đứng lên, rất có chí khí nhìn về giảng đường của học viện luật ở phía xa, “Chúng ta có một khu giảng đường và thư viện pháp luật hoàn chỉnh nhất thành phố, chỉ riêng giảng viên luật quốc tế đã có mười mấy người học ở Yale Oxford về.”

(Ở đây bản raw là công pháp quốc tế.)

Công pháp quốc tế ([tiếng Anh: Public international law](#)) là ngành [luật quốc tế](#) điều chỉnh các quan hệ [chính trị](#), [văn hóa](#), [xã hội](#), [khoa học kỹ thuật](#)... nảy sinh giữa các [quốc gia](#) trong quan hệ hợp tác với nhau. Tên gọi này cũng nhằm phân biệt với một ngành luật khác điều chỉnh các quan hệ [dân sự](#) mở rộng trong hệ thống pháp luật quốc gia, đó là [tư pháp quốc tế](#). Trong tác phẩm Luật quốc tế của Oppenheim thì tác giả cho rằng “Công pháp quốc tế phát sinh khi chúng ta đặt các quốc gia cạnh nhau, tư pháp quốc tế phát sinh khi đặt các hệ thống pháp luật cạnh nhau.”

Cho nên cuối sẽ edit là Luật quốc tế.)

“Bởi vì điều đó cho nên chúng ta mới bị cả học viện lớn đuổi giết. Hơn sáu mươi người mà có riêng một khu giảng đường, bốn mươi mấy giảng viên, gần xấp xỉ tỉ lệ một thầy một trò rồi. Bình thường chúng ta cũng giữ lễ như thường, nhưng tuần này phải chạy nhanh như nữ siêu nhân, đều do Cố Bình...” Cô nói được một nửa, phát hiện mình lại đang gọi thẳng tên người ta, lập tức sửa lại, “Thầy Cố gây họa.”

Trầm Diêu hì hì cười sửa đúng, “Vấn đề là, chúng ta đã thành công bước đầu tiên trong việc kiến thiết học viện, có được giảng viên đẹp nhất toàn học viện.”

Đồng Ngôn suýt nữa nuốt chửng hột nhãn.

Gương mặt Cố Bình Sinh, chỉ hơi trắng và thanh thoát, nói chung là hơi sáng sủa một chút, thỉnh thoảng ăn mặc cũng rất thuận mắt, nhưng dùng từ “đẹp nhất” với người đường đường là giảng viên học viện luật, thật sự là...

Tuy nhiên việc mọi người đang loạn lên vì Cố Bình Sinh thì cô không thể phủ nhận được.

Chỉ đơn thuần nhìn lớp luật trọng tài thương mại quốc tế hôm thứ tư, sinh viên dự thính ngồi chật cả lớp học, làm hại cô và lớp trưởng đi muộn không có chỗ ngồi, đành đứng ngăn người trước cửa.

Phòng học cho sáu mươi người... lớp chúng ta chỉ có mười chín sinh viên... Những người này ở đâu ra?

Cũng may Cố Bình Sinh đi vào, rất nhanh phát hiện tổ chim sâu đã bị chiếm mất, chỉ khẽ nói với hai sinh viên nữ ngồi bàn đầu, "Phiền các bạn..."

Nói còn chưa dứt lời, hai sinh viên nữ kia đã đứng bật dậy, "Thưa thầy, không vấn đề gì, chúng em đứng nghe giảng cũng được."

Đồng Ngôn bật cười, thời buổi này còn có việc cam tâm tình nguyện chịu đứng để học sao?

Cũng may, mỗi tuần anh chỉ đến học viện ba lần thôi.

Cuối cùng để giữ quyền lợi đi học của các thành viên lớp mình, lớp trưởng mở một cuộc họp nhỏ, bất kể ai cũng tuyệt đối không được tiết lộ thời khóa biểu của học kỳ này, nếu không chính là địch của toàn dân. Không thể để thầy Cố cứ đi bán sặc mãi như vậy chứ?

Đồng Ngôn ăn nhãn xong, leo thang xuống dưới, phát hiện Trầm Diêu lại ngồi trước máy tính.

Tiêu đề trên màn hình, thoáng hiện ba chữ "học viện luật".

"Liều chết tiết lộ thời khoá biểu của học viện luật", "Luận con đường quật khởi của học viện luật trong Thời đại minh tinh", "Thư ngỏ gửi lãnh đạo nhà học viện, liên quan đến việc dạy học của học viện luật lãng phí tài nguyên", "Xin hỏi các bạn ai có người quen cũ trong học viện luật" ...

Trầm Diêu thử nhấp chuột, mở chủ đề “Tịch cực tẩy chay tình yêu thầy trò, trả lại cho tôi một học viện thuần khiết”.

“Lễ tốt nghiệp năm ngoái của học viện kiến trúc, không phải có hai thầy trò kết hôn đó sao? Lúc đó sao chẳng thấy ai nói gì, thượng đế khó khăn lắm mới chiếu cố chúng ta một lần, lại đập phải cái đuôi của bọn họ.”

Đồng Ngôn bất đắc dĩ, chuyển hướng đề tài, “Không phải buổi chiều cậu có tiết của môn học tự chọn sao?”

Cô chân trần nhảy xuống giường, hiển nhiên đã quên hạt nhãn mình vừa ném đầy đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Lớp học piano ấy hả?” Trầm Diêu nhìn cô một cái, “Nhất định là điểm tối đa, còn đi làm gì.”

Đồng Ngôn không nói gì, rất khinh thường cách làm của Trầm Diêu.

“Là một sinh viên piano được đặc cách xét tuyển lại lựa chọn môn học tự chọn là piano, cậu thích đánh đàn ghê nhỉ?”

Hơn nữa buổi học đầu tiên đã kéo tay giảng viên, đòi thánh chỉ bằng miệng vĩnh viễn không phải đến lớp, quả thực khiến mọi người đều phẫn nộ.

Trầm Diêu cũng không quay đầu lại: “Học kỳ này không phải cậu tự chọn học phác thảo ư? Thân là sinh viên học viện luật nghiêm cần, cậu lại chọn học phác thảo công nghiệp, cậu biến thái đến cỡ nào thế hở?”

Cô không để ý đến Trầm Diêu đang lải nhải liên tục ở đó nữa, thay quần áo ra cửa.

Bởi vì hôm nay là thứ sáu, đại đa số sinh viên vì về nhà mà chọn lớp đều tránh ngày hôm nay, cho nên sinh viên ở trong học viện cũng không có nhiều.

Cô bước trên đường, đầu óc được giải phóng khỏi mọi mệt mỏi và phiền toái, bỗng nhiên có ai đó gọi tên cô.

Trong nháy mắt cô quay đầu, sững sờ tại chỗ.

Ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt qua đi, cô thấy Cố Bình Sinh, người đang được một nửa học viện hâm mộ, đang ló đầu ra khỏi một chiếc Land Rover.

Bởi vì ngược sáng, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm giác được anh đang nhìn mình. Không biết vì sao, cô nhớ đến buổi tối hôm ấy, anh im lặng ngồi trên sàn trong phòng cấp cứu, thừa thốt vài y tá đi qua, cũng không dám nhìn anh.

Đồng Ngôn đi đến bên cạnh xe, cố gắng giữ nhịp nói chuyện thật chậm, “Sao hôm nay thầy Cố lại đến học viện?”

Cố Bình Sinh buồn cười nhìn cô, “Không cần phải nói chậm như thế, tôi cảm thấy như đang xem phim quay chậm. Em đi đâu?”

Giọng nói rất rung động, đáng tiếc anh không nghe được lời nói của chính mình.

Ngữ khí anh nói chuyện, cứ như bạn bè rất thân thiết, mà không phải như một giảng viên.

Đồng Ngôn ngượng ngừng cười cười, “Em lên thư viện mượn sách.”

Cô cứ ngỡ chỉ hàn huyên hai câu, không ngờ lại lên xe của Cố Bình Sinh. Nói là đưa cô đi, nhưng thật ra trong ba bốn phút xe chạy, cô lại không nhìn được nhìn trộm anh hai lần, nói thật là từ khi gặp lại đến giờ cô vẫn chưa dám nhìn thẳng vào anh.

Đến lúc xuống xe, anh cũng xuống theo, ở nơi có tương đối nhiều người qua lại, Đồng Ngôn rất sợ đi cùng với anh nhưng cũng khó nói ra, chỉ có thể thử hỏi, “Thầy cũng đến mượn sách sao?”

Anh khóa xe, hỏi lại cô, “Em không biết hôm nay có buổi tọa đàm à?”

Đồng Ngôn cố gắng nhớ lại, giống như có vị chuyên gia về luật thương mại quốc tế nổi tiếng được mời đến thỉnh giảng, hôm thứ tư lớp trưởng đã nhắc qua. Lúc này nhìn lại Cố Bình Sinh, áo vest đen thắt cà vạt, đôi mắt tĩnh lặng, không chút gọn sóng hay sợ hãi mà vẫn mỉm cười, ngoài động tác dùng ngón trỏ cầm lấy chìa khóa, trang trọng hơn bình thường rất nhiều...

“Đừng nói với em thầy là chủ giảng?” Cô bật thốt hỏi.

“Là bạn của tôi, ” Cố Bình Sinh khẽ cười, “Tôi đến xem hội học viện. Em ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ.”

“Bây giờ là hơn sáu giờ,” Anh thoáng trầm ngâm, đề nghị, “Toạ đàm là bắt đầu lúc bảy giờ, thời gian có chút gấp gáp, tôi đi mua bánh sandwich và đồ uống, chúng ta ăn ở...” anh quay đầu liếc nhìn hồ Tư Nguyên ở trước thư viện, “Chúng ta ngồi ăn bên bờ hồ đi.”

... Thật ra cô cho đến tận bây giờ cũng chưa từng muốn tham dự buổi tọa đàm này.

Cô theo bản năng đảo ánh mắt mơ hồ của mình, “Em rất muốn đi, nhưng tối còn có lớp Tin học...”

“Có thể nhìn vào tôi rồi nói được không?”

Mặt cô nóng lên, lập tức quay sang, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh khẽ cười, nói, “Vừa rồi không thấy rõ em nói .”

Bị anh nhìn như thế, cô dù có một bụng lời nói dối cũng không dám nói, đành phải nói, Em nói là, em phải lên tầng 5 mượn sách, có thể thầy sẽ phải chờ hơi lâu.”

Lúc cô cắn miếng sandwich đầu tiên, cô khẽ đưa mắt liếc nhìn Cố Bình Sinh đang lật tài liệu.

Có lẽ vì cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt rất đặc biệt, hoặc có lẽ là Cố Bình Sinh thật sự không giống một giáo viên... Cô chuẩn bị tâm lý nửa ngày, lúc anh đã cất gọn mọi thứ nhìn về phía mình, tức khắc điều chỉnh tốt nét mặt, ánh mắt kính cẩn.

“Mẹ em có khỏe không?” Anh bóc túi giấy đựng sandwich, ăn một miếng.

...

“Rất khỏe ạ, ” Cô nghĩ ngợi, cũng hỏi anh vấn đề tương tự, “Mẹ thầy...”

“Đã qua đời.”

Cô nói thật có lỗi.

Đến tận khi ăn xong toàn bộ sandwich, bắt đầu uống một ngụm cà phê, cô rút cuộc mới hỏi ra điều vẫn nghi vấn trong lòng, “Thầy Cố, em nhớ rõ trước kia thầy là bác sĩ?”

Hơn nữa, còn là bác sĩ ngoại khoa tim bệnh viện Hiệp Hòa.

Lúc nói câu này, có hai sinh viên nữ đi qua trước mặt, ngạc nhiên nhưng cũng cực kỳ hâm mộ mà liếc mắt nhìn hai người.

Đồng Ngôn có chút bối rối, vừa rồi lúc Cố Bình Sinh đề nghị với cô, cô đã muốn nói hồ Tư Nguyên là hồ tình yêu nổi tiếng của học viện, nhất là những đêm hè gió thổi hiu hiu thế này, trên tất cả ghế đá đều là những người tựa sát vào nhau...

Tuy rằng, cô đã phải cố ý đặt sách mới mượn ở thư viện vào giữa hai người, nhưng vẫn không chịu được sự chú ý của mọi người dồn lên Cố Bình Sinh rồi lan dần sang cô.

“Không thể tính là bác sĩ được, lúc ấy tôi chỉ mới thực tập ở bệnh viện của mẹ tôi,” anh nói, “Sau này bởi vì không thể nghe được nữa, không thể giải phẫu được, nên chuyển sang học luật.”

“Nhanh như vậy có thể làm đến tiến sĩ?” Có vẻ rất huyền hoặc? (*Huyền Hoặc : biến hóa khôn lường đến mức khó tin*)

“Lúc tôi đi học tại học viện ở Mỹ, phải tốt nghiệp chính quy cả học viện luật và học viện y mới được xin học lên, ” Anh khẽ cười, ăn miếng sandwich cuối cùng, lấy ra một túi khăn ướt, đưa tới trước mặt cô, “Tôi học nghiên cứu sinh ngành y được hai năm, còn chưa xong đã xảy ra chút chuyện. Một người chị họ trực tiếp giới thiệu giáo sư hướng dẫn của mình cho tôi, chuyển sang Anh học luật ngay sau đó, như vậy cũng không phải lãng phí bao nhiêu thời gian.”

Cô bừng tỉnh, rút một chiếc khăn ướt ra, “Nhưng sao thầy phải về nước? Ở lại học viện cũ không được sao?”

Cố Bình Sinh cũng rút một chiếc khăn, lau sạch tay, cầm chiếc cốc giấy uống một ngụm cà phê, “Năm ngoái tốt nghiệp xong về nước nghỉ phép, lúc ăn cơm có làm quen với hiệu trưởng học viện luật của các em, thầy mời tôi đến dạy thử một học kỳ. Tôi cũng có bạn ở đây, cô ấy cũng khuyên tôi về, tôi cũng muốn thử xem mình có thể làm giảng viên hay không, ” Anh hơi suy nghĩ, nói tiếp, “Chỉ ký hợp đồng một học kỳ.”

“Chỉ một học kỳ?”

Anh gật đầu, “Có lẽ còn chưa quen được gọi là ‘Thầy’ thì đã phải đi rồi.”

Đồng Ngôn à lên, quay lại tiếp tục uống cà phê.

Cô chưa bao giờ thử vừa nhìn chăm chú vừa nói chuyện phiếm, cho đến khi vào thư viện, vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được.

Bình thường tọa đàm không được tổ chức vào thứ Sáu, bởi vì phần lớn sinh viên phải về nhà nên sẽ có ít người tham dự.

Nhưng Đồng Ngôn vừa bước vào giảng đường chức tọa đàm của học viện lớn đã lập tức thấy choáng váng. Giảng đường của học viện lớn có năm trăm chỗ không còn một chỗ trống, thậm chí hành lang

cũng chật kín người đứng... Phỏng chừng trừ ngày hội việc làm cho sinh viên năm tư, tuyệt đối chưa bao giờ có tiền lệ như thế này.

Cũng may trước đó Trầm Diệu đã giữ chỗ cho cô.

Cả buổi tối Cố Bình Sinh đều đảm đương vị trí chủ trì.

Người bạn Mỹ kia của anh cũng là đẳng cấp thần tượng, nói tiếng Trung lưu loát, giảng về luật thương mại còn đan xen sang chuyện tình lúc mình đi Trung Đông đã băng qua lửa đạn như thế nào, còn cứu một bé gái, khiến tất cả mọi người phải liên tục cảm thán.

Cố Bình Sinh thỉnh thoảng bổ sung đôi câu, nói không nhiều, nhưng có vẻ còn có những trải nghiệm đặc sắc hơn cả anh ta.

Một lúc sau giao lưu rất sôi nổi, anh chàng người Mỹ lại nổi hứng trêu đùa Cố Bình Sinh: “Trước kia ở học viện hoàng gia, thầy Cố của các bạn tuyệt đối là ‘Mỹ nhân sát’.”

Giảng đường có hơn năm trăm người im lặng trong nháy mắt...

Người Mỹ này đâu chỉ giỏi tiếng Trung, phải nói là đã dùng đến mức quá nhuần nhuyễn.

(Bản gốc là lô hỏa thuần thanh chứ không phải là nhuần nhuyễn. “lô hỏa thuần thanh” ý chỉ ngọn lửa trong lò hoàn toàn một màu xanh. Với ngọn lửa chuyển sang màu xanh thì nhiệt độ của ngọn lửa lúc này là cao nhất. Suy ra....)

Cô thấy Cố Bình Sinh khẽ lắc đầu, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Lúc anh chàng người Mỹ lại muốn nói, mới đổi mic sang tay kia, anh kịp thời cắt ngang, “Bây giờ đã đến thời gian hỏi đáp, các bạn sinh viên có câu hỏi nào không?”

Chỉ một câu này đã thành công khiến giảng đường học viện trở nên náo nhiệt.

Một lưu học sinh Hàn Quốc ngồi bên cạnh không hiểu từ ‘Mỹ nhân sát’, lại thật sự tò mò, “Câu anh người Mỹ vừa nói nghĩa là gì?”

Trần Diêu cười hì hì giải thích, “Hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn biết không?”

Người lưu học sinh Hàn Quốc tự xưng là đã qua bài thi năng lực tiếng Trung, nói vô cùng nghiêm túc, “Chính là phụ nữ đẹp, khiến cho cá và chim nhận nhìn ngậy người, quên không bơi lội và bay lượn.”

Đồng Ngôn nghe xong rất muốn cười.

Nghĩa thì đúng, nhưng sao nghe cứ thấy kỳ quái như vậy?

“Gần đúng rồi, chính là ý này, người kia nói là thầy Cố đẹp trai, ngay cả mỹ nhân cũng thẹn muốn chết.”

...

Không ngoài dự đoán, đêm đó trên BBS của học viện, đều có thêm một loạt các topic với tiêu đề tiêu biểu là “Mỹ nhân sát”.

Chương 2: 'Mỹ nhân sát' của học viện Luật (2).

Mỗi chủ nhật Đồng Ngôn cũng làm thêm trong một cửa hàng bán đồ thể thao Pháp.

Chuối cửa hàng này có khoảng bốn năm cửa hàng ở Thượng Hải, ban đầu cô đi phỏng vấn chỉ vì bắt gặp một chi nhánh gần học viện, không ngờ sau khi trúng tuyển lại bị điều đến một nơi rất xa

Lúc nhận được điện thoại thông báo, Đồng Ngôn do dự ba giây, rồi cuộc vẫn nhận công việc làm thêm này.

Vì thế mỗi sáng sớm chủ nhật, Đồng Ngôn ép mình dậy lúc 5h sáng, vật vã khoảng hai tiếng trên xe bus công cộng đến cửa hàng làm việc. Ưu điểm duy nhất chính là cái cửa hàng này nằm gần Hồng Kiều, 90% khách hàng đều là người nước ngoài, vừa hướng dẫn mua hàng vừa luyện nói quả thực là rất tốt.

(*Sân bay quốc tế Hồng Kiều* : http://vi.wikipedia.org/wiki/S%C3%A2n_bay_qu%E1%BB%91c_t%E1%BA%BF_H%E1%BB%93ng_Ki%E1%BB%81u_Th%C6%B0%E1%BB%A3ng_H%E1%BA%A3i)

Chỉ là gần đây cửa hàng đang nhập bán loại quần thể thao mới, xem như hoàn toàn đánh vỡ giấc mộng đẹp này.

Liên tiếp mấy tuần nay cô đều bị điều tới kho hàng, hết sức máy móc quần áo vào móc, nhưng vấn đề lớn nhất chính là cái kẹp sắt kia rất cứng, lưng quần phải kéo thẳng tắp ra mới có thể cặp lấy. Đến khi giải quyết xong toàn bộ hơn năm trăm cái quần, ngón tay cũng sưng hết cả lên.

Lúc quản lý đến kiểm tra xong, cũng đã hơn một giờ trưa.

Đồng Ngôn đói không chịu nổi, bụng đói sôi lên, cô cố gắng lết ra khỏi kho hàng, giơ tay ra với cô bạn thu ngân, "Miêu Miêu, mình

điên mất thôi, cậu xem ngón tay mình sưng thành cái dạng gì rồi đây này?”

“Rất thảm thiết,” Miêu Miêu lắc đầu, “Đây chính là cái gọi là tai nạn lao động đó.”

Cô nhe răng oán hận, “Đúng vậy, ba đầu ngón tay của mình mất hết cảm giác rồi, chẳng lẽ tí nữa ăn cơm phải dùng ngón áp út với ngón út để cầm đũa sao?” Miêu Miêu vừa định trêu chọc mấy câu, bỗng nhiên đổi ngay sang biểu cảm công việc, dời tầm mắt ra phía sau Đồng Ngôn nói, “Quý khách, quầy thu ngân đã đóng cửa rồi ạ.”

“Không sao.” Có tiếng người vang lên từ đằng sau.

Thầy Cố?

Đồng Ngôn kinh ngạc xoay người, Cố Bình Sinh đang nhìn cô.

Đây là khéo đến mức độ nào chứ?

Cô nhìn vị giáo sư người Mỹ bên cạnh Cố Bình Sinh, rồi chiếc xe đẩy đầy hàng hóa, lập tức hiểu được, hai người này phỏng chừng là muốn tự lái xe đi du lịch. Trong xe đẩy có cả lều trại và cần câu...

“Bạn của cậu à?” Miêu Miêu thấy hai người anh nhìn tôi tôi nhìn anh như vậy thì lập tức nói, “Mời hai anh tính tiền, người nhà của nhân viên thì sẽ được giảm giá 80%.”

Cô nàng nói xong, lập tức mở lại bảng hiệu vừa mới đóng lúc nãy, rất nhiệt tình tính tiền cho Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn đứng ở một bên cũng không có việc gì, liền giúp cô bạn bỏ đồ vào túi. Mấy việc này làm suốt cũng thành thói quen, chỉ một lát sau đã xong bốn túi đồ lớn, nhưng lúc vừa cầm lên cô lại do dự.

Nặng như vậy, nên đưa cho ai cầm đây?

Quên đi, thầy nhà mình đương nhiên cần phải thiên vị hơn rồi.

Mặt Đồng Ngôn không hề biến sắc, đưa hai túi đồ nhẹ cho Cố Bình Sinh rồi đưa hai túi đồ còn lại cho vị giáo sư người Mỹ kia.

Dù sao dựa theo kích cỡ lớn nhỏ thì tuyệt đối cũng không thấy có gì khác nhau.

Thật không nghĩ tới cô vừa mới định đưa cái túi lớn ra, Miêu Miêu liền cười hì hì nói thầm, “Mình đi ăn cơm đây, cậu tốt số rồi, đi ăn cơm với mấy anh đẹp trai này đi, chắc là ngón áp út với ngón út cậu cũng không cần dùng đến nữa đâu, chỉ cần ăn vài miếng cho có lệ là ok rồi, còn lại ngắm trai đẹp cũng đủ no bụng.”

Đồng Ngôn a một tiếng, chưa kịp giữ lại thì cô nàng kia đã chạy mất

“Đi ăn cơm cùng tôi?” Cố Bình Sinh mở miệng rất đúng lúc.

Kết quả, Đồng Ngôn cũng không biết làm thế nào mà cùng ăn cơm trưa với hai vị giảng viên Học viện này.

Cũng may là ăn cơm cà-ri, cô có thể dùng thìa dễ dàng.

Ba người ăn xong, Cố Bình Sinh bỗng nhiên nói với cô, “Để cho tôi xem ngón tay em.”

Đồng Ngôn giật mình, muốn xem thế nào?

Cô đưa tay đến trước mặt anh, đang lúc cô cảm thấy không yên, anh đã nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay cô kéo qua.

Đồng Ngôn hoảng sợ.

Giữa cái nhìn của mọi người mà lôi kéo tay một cô gái như vậy, có vẻ không được ổn lắm?

Lúc anh đang nhìn, vị giáo sư người Mỹ kia cũng coi như là có mắt nhìn mà quay sang, huých vào cánh tay Cố Bình Sinh. Khi Cố

Bình Sinh nghiêng đầu nhìn lại thì anh ta mới cười nói, “TK, nhìn thấy ánh mắt này của cậu lại khiến tôi nhớ tới thời điểm cậu học Y.”

Cố Bình Sinh lại sững sốt, buông tay cô ra, “Đúng vậy, bệnh nghề nghiệp lại tái phát.”

Đúng vậy, trước kia anh là bác sĩ. Bác sĩ hoàn toàn không có kiêng kị nam nữ gì.

Đồng Ngôn thở phào một hơi, rút tay về, cầm ống hút tập trung uống sữa tươi của mình.

Bàn tay lúc này có hơi ấm, không lạnh lẽo giống như nhiều năm về trước, các khớp xương đều nhau, thon dài và không hề có tỳ vết.

Thật đúng là đôi tay của bác sĩ phẫu thuật trong phim truyền hình ...

“Buổi chiều em còn có thể tiếp tục làm việc không?” Anh gọi nhân viên phục vụ, “Làm phiền cho tôi một ít đá lạnh.”

Đồng Ngôn chờ anh quay đầu lại, xác nhận anh có thể nhìn được khẩu hình của chính mình mới trả lời, “Buổi chiều em không cần làm, buổi chiều chỉ cần hướng dẫn khách hàng mua đồ là được.”

“Vì sao không đổi nơi làm thêm khác?” Anh nghĩ nghĩ, “Ví dụ như làm gia sư dạy kèm?”

Đồng Ngôn mỉm cười: “Em là sinh viên khoa học xã hội, bình thường người ta chỉ tìm mấy nhân tài bên ngành Kỹ thuật làm gia sư, cấp hai cấp ba đều tìm gia sư dạy Lý Hóa, không có mấy ai muốn tìm người dạy Ngữ Văn.”

“Không làm gia sư cũng còn rất nhiều công việc khác.”

Cô lại cười, “Đúng vậy, thật ra em cũng đã nghĩ nên cũng không muốn làm mấy công việc ngồi viết viết vẽ vẽ, bản thân phải chịu cực khổ thì mới có thể cảm nhận được việc kiếm tiền cũng không phải dễ dàng gì.”

Vị giáo sư người Mỹ kia lại cười theo, “Chuyện này thật bình thường, trước kia tôi cũng thường xuyên đi làm thu ngân. Những sinh viên khác đều an vị trong phòng học, nếu đi làm thêm mà cũng như thế, quả thực không cảm thấy vui vẻ nữa.”

Đồng Ngôn vội vàng gật đầu, “Cô gái vừa rồi tốt nghiệp Trung cấp, cũng đã làm việc được mấy năm. Ngày đầu tiên khi viết hóa đơn cho khách em mới phát hiện chính mình ngay cả mấy chữ số một hai ba viết bằng cũng không viết được. khi gõ chữ trên máy tính thì rất đơn giản, khi cầm bút lên viết mới thấy chính mình đúng là đũa thất học.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang tới một khay đá lạnh, Cố Bình Sinh lấy một chiếc khăn tay ướt, bọc lấy vài viên đá nhỏ đưa cho cô, “Nắm trong tay một lúc, buổi chiều hẳn sẽ đỡ.”

Đồng Ngôn cầm lấy, nắm trong tay, có chút ngưng ngưng.

Chẳng có gì để kiêu ngạo tự mãn ...

Buổi chiều khi quay về chỗ làm, mắt Miêu Miêu như mắt sói nhìn chăm chăm cô, “Lúc này quản lý về đây, còn nói với mình cậu được anh nào đó lôi kéo tay, lãng mạn thì miễn bàn rồi. Mình lại hỏi là anh người Trung hay anh người nước ngoài, cũng may là anh Trung Quốc có vẻ ngoài khiến người ta phải đổ kị kia. Ha ha, nhanh nói ra bí quyết quyến rũ của cậu giao cho tớ mau.”

Đầu Đồng Ngôn đây hắc tuyến, “Đó là thầy giáo học viện của mình.”

Miêu Miêu vô cùng ngạc nhiên, “Tình yêu thầy trò? Rất kích thích.”

“...Thầy ấy chỉ kiểm tra ngón tay của mình,” Đồng Ngôn giơ tay lên, quơ quơ trước mặt cô bạn, “Cậu quên tai nạn lao động của mình rồi?”

Miêu Miêu lại tiếp tục ngạc nhiên, “Đồng Ngôn, mình nhớ là cậu học Luật cơ mà? Thầy cậu cũng là giảng viên Luật đấy hử? tối thiểu thì cũng không dính dáng gì đến y học chứ?”

“...Trước kia thầy ấy là bác sĩ, sau này mới học Luật.”

“...Không hồ là giáo viên của học viện danh tiếng, có tài, rất đáng ngưỡng mộ.”

Đồng Ngôn không nói gì, quyết định không nên giải thích nhiều hơn, tiếp đón một đôi vợ chồng nước ngoài, bắt đầu công việc hướng dẫn khách hàng .

Bởi vì ngày chủ nhật lao động chân tay nên đến thứ hai Đồng Ngôn ngủ thẳng đến sát giờ đi học mới chịu dậy. Nói đúng hơn là bị Trầm Diêu lôi đầu dậy, “Mau dậy đi, hôm nay môn Trọng tài thương mại có bài kiểm tra. “

Đồng Ngôn mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt kia không chớp mắt một lúc lâu mới ngồi bật dậy, “Kiểm tra hả?”

Vẫn là Luật trọng tài thương mại quốc tế...

Vì sao lại là Cố Bình Sinh?

Cô cầm đầu bút, nhìn mấy hàng chữ tiếng Anh chẳng chịt trước mặt. Bình thường chuyện phiền nhất chính là đọc mấy đề thi tiếng Anh, giờ thì tốt rồi, không chỉ phải đọc, mà còn phải đọc cho hiểu cái đống tài liệu phức tạp này, mà quan trọng nhất là còn phải phân tích...phân tích bằng tiếng Anh.

Cũng không phải đơn giản là bài thi viết cấp bốn cấp sáu nữa.

Loại đề phân tích này, cô muốn sao chép cũng không có cơ hội.

Vội vàng liếc mắt qua bài kiểm tra của bạn lớp trưởng bên cạnh, chữ tiếng Anh viết đầy trang, chữ viết phóng khoáng , ngoại trừ mấy từ cơ bản như is, are, here...thì cái gì cô nhìn vào cũng không hiểu được.

“Đồng Vô Kỳ?” Trầm Diêu vùi đầu, gọi tên cô.

Tên của cô là Đồng Ngôn, đồng ngôn vô ky. Biệt danh: Đồng Vô Ky.

Giọng nói Trầm Diêu không nhỏ, hiển nhiên là cậu thế biết rằng Cố Bình Sinh không nghe thấy.

Không biết ở góc nào đó truyền đến vài tiếng cười khẽ, ngay sau đó, mấy bàn học ở phía trước cũng cười khẽ lên, sau đó là tiếng bàn luận xôn xao. Không có ai là ngoại lệ, mọi người đều nhìn chăm chăm vào bài kiểm tra của mình rồi nhỏ giọng thảo luận, so đáp án với nhau.

Đồng Ngôn chợt dạ đưa mắt nhìn người đang ngồi ở cạnh cửa phòng học, không để ý tới cô.

Trầm Diêu tiếp tục gọi với từ đằng sau, dùng đủ mọi loại giọng, rốt cuộc mới hét lớn một tiếng, “Đồng Ngôn!”

Cô bị dọa đến rớt bút, lại chợt dạ nhìn lại Cố Bình Sinh.

Một ánh nhìn lướt qua mọi người, rất nhanh đã túm được cô. Đồng Ngôn cúi đầu, oán hận nhìn bài kiểm tra chăm chú, “Làm sao thế?”

Giọng nói Trầm Diêu nịnh nọt đến bất ngờ, “Đồng Vô Ky, cho mình xem bài kiểm tra của cậu...”

“...Mình cũng không viết được gì..”

“Đồng Ngôn.”

Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, hơi lạnh, như là nước của hồ sâu.

Đồng Ngôn khóc không ra nước mắt, im lặng đứng dậy nhìn Cố Bình Sinh, “Thầy Cố.”

Anh im lặng nhìn cô một cái, đi tới cầm lấy bài kiểm tra chỉ vờn vện hai câu, rồi nhìn cô, “Em không biết làm?”

“...Không biết ạ.” Lúc này mà còn nói dối thì... chính là tự tìm đường chết.

Ngoài cửa sổ tiếng ve kêu không dứt, trên đỉnh đầu là âm thanh của chiếc quạt trần đang quay nghe cũng thật vui.

Nhưng mà trong phòng học lại tuyệt đối yên lặng, Cố mỹ nhân phát uy cũng thực đáng sợ.

Sau một thời gian trầm mặc, Cố Bình Sinh mới từ từ thở dài, “Lần đầu tiên kiểm tra như thế này, có lẽ các bạn vẫn chưa quen việc dùng tiếng Anh để phân tích án lệ. Như vậy, Đồng Ngôn, em trả lời tôi một vấn đề, nếu trả lời được thì hôm nay mọi người mang bài kiểm tra về nhà làm, điểm sẽ vẫn đưa vào cột điểm với thành tích như bình thường.”

Mọi người ồ lên, lập tức nhìn chăm chăm vào Đồng Ngôn, ánh mắt vô cùng rực nóng, so với ngày thường còn độc hơn.

Chỉ có sắc mặt Đồng Ngôn càng lúc càng trắng.

“Khái niệm ‘luật trọng tài thương mại quốc tế’ là như thế nào?” Cố Bình Sinh mỉm cười nhìn cô.

Khái niệm?

“Ôi xong rồi...” Có bạn nào đó ở trong góc nhỏ giọng xì xầm, “Đồng Vô Kỳ, ngay cả câu hỏi này mà cậu không trả lời được thì lập tức rời khỏi lớp chúng ta.” “Đồng Ngôn, thành tích bình thường của bọn mình đó.” “Đây là mỹ nhân sát cố ý cho lớp ta một con đường sống đó Ngôn Ngôn.”

Đồng Ngôn khóc không ra nước mắt. Có công phu nói nhảm như thế ...còn không bằng mau nói đáp án cho bạn đây biết.

“Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn tôi.” Cố Bình Sinh cười nói.

Mấy bạn sinh viên đang cúi đầu nói chuyện, đồng loạt im bật, thành thật ngẩng đầu nhìn Cố mỹ nhân.

“Nghĩ xong chưa?” Anh hỏi.

Ruột gan Đồng Ngôn đứt từng khúc, kiên trì nhìn Cố Bình Sinh, “Là ‘Luật trọng tài thương mại quốc tế’ ...chính là...quốc tế, thương mại, trọng tài...pháp luật”

Nước mắt chúng sinh tuôn trào.

Quả nhiên là đồng ngôn vô ky, lời nói không có chút hàm lượng kỹ thuật gì cả.

Chương 3 : Mỹ Nhân Sát của học viện Luật (3).

Mọi người đều đang cười, thế nhưng Cố Bình Sinh lại không cười mà chỉ bình thản lặp lại lời của cô, “Quốc Tế, thương mại, trọng tài, pháp luật?” Dưới cái nhìn nghiêm túc như vậy của anh, Đồng Ngôn không thể nói nên lời.

Phía sau có người giơ tay lên, ngẩng đầu nói, “Thầy ơi, em có thể trả lời thay bạn ấy được không ạ?”

Trầm Diêu rút cuộc cảm thấy ái ngại, quyết định tự thú.

Cố Bình Sinh vẫn mím môi, không biết là đang suy nghĩ gì nhưng nhìn qua vẫn như anh đang cười.

Cuối cùng anh lắc đầu, “Không cần.”

Anh sau đó lại trở về bục giảng, mở sách ra bắt đầu giảng bài, giống như sự tình vừa rồi chưa tình xảy ra. Khi chuông báo tan tiết học vang lên, anh khép sách lại rồi lên tiếng, “Đồng Ngôn, buổi chiều đến văn phòng của tôi làm lại bài kiểm tra này.”

Xong rồi.

Chớp mắt Cố Bình Sinh đã đem theo giáo án rời khỏi phòng học, tất cả mọi người nhìn về phía Đồng Ngôn, trong ánh mắt chỉ có một ý tứ duy nhất: cậu tiêu rồi.

“Không sao.” Trầm Diêu vỗ bả vai của cô an ủi, “Mỹ nhân sát, chuyên môn sát mỹ nhân, chứng tỏ rằng cậu cũng là người có chút nhan sắc.”

Đồng Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bóp nát cục thịt này.

Kết quả buổi chiều cô đến phòng giáo viên của học viện Luật thì gặp ngay phải thầy giáo đã từng phụ trách vấn đề hành chính của viện, là cười mà hỏi cô, “Luật trọng tài thương mại quốc tế? Biết kết

quả của việc không lo học hành rồi hả?” Mà bài giảng của mỗi thầy giáo đều là lời nói thâm thúy, “Đồng Ngôn, em là người rất thông minh, vì sao thành tích học tập lại không cao cũng không thấp thế như thế này chứ? Nên cố gắng thêm một chút, có thể đạt thành tích tốt để ghi danh trong danh sách trao đổi sinh viên.”

Đồng Ngôn chỉ cười hoặc là kính cẩn ứng đối cho đến khi Cố Bình Sinh bước vào văn phòng, rút cuộc cô cũng hiểu được anh tìm cô không chỉ vì môn học quốc tế thương mại trọng tài chết tiệt kia mà còn vì nguyên nhân khác.

Anh từng nói có người bạn ở học viện này, lại không nghĩ rằng người bạn kia của anh là một giảng viên nữ dạy môn Lý trong học viện.

Đồng thời cũng chính là nữ thần ác mộng lớn nhất của cô từ khi học năm nhất cho đến khi học đại học năm thứ 2, Triệu Nhân. Cô từ lúc học cấp 2 đã cảm thấy mình không có năng khiếu học vật lý, hơn nữa cô lại chọn ban xã hội cho đến khi vào đại học lại bị yêu cầu học môn vật lý, đây là loại vận mệnh gì chứ? Đúng là vận mệnh của cô không ngừng trùng tu...

“TK, tôi đi đây.” Là giọng nói uyển chuyển của cô Triệu, lại cười cười với Đồng Ngôn, “Đồng Ngôn, vừa rồi cô có xem qua thời khóa biểu của em, học kỳ này em không có chọn môn vật lý, là muốn học kỳ sau mới chọn sao?”

Kỳ thật vị giáo sư này cũng rất giỏi, chỉ là nhưng gì mà cô ấy giảng thì cô lại nghe không hiểu một chút gì.

Đồng Ngôn thực lễ phép nở nụ cười, “Em nghĩ học kỳ này chính mình sẽ chăm chỉ đọc sách, học kỳ sau lại phấn đấu một lần nữa.”

Cô Triệu cũng không nói gì thêm nữa, lập tức rời đi.

Đây là lần đầu tiên cô đến văn phòng của Cố Bình Sinh, không biết đây là ý kiến của anh hay là sự say mê của một vị giáo sư hành chính trong học viện luật, toàn bộ căn phòng được trang hoàng bằng

màu trắng, ngay cả vải bọc sofa cũng là màu trắng ngà. Chỉ có chậu cây từ Brazil xanh mon mơn, sáng bóng dưới ánh nắng mặt trời.

Câu đầu tiên mà anh nói là, “Em thi lại vật lý tới 4 lần?”

Trong nháy mắt Đồng Ngon có cảm giác mình đi nhầm nơi, cô là vì Luật trọng tài thương mại quốc tế mà đến đây, không phải vì môn vật lý chứ?

Cô quyết định không trả lời vấn đề này.

Nhưng cần phải dời đi sự chú ý...

“Hai người...sẽ không phải là người yêu chứ ạ?”

Có thể vì một người nguyện vọng của người bạn liền quyết định nơi công tác, khẳng định quan hệ của hai người này không đơn giản chỉ là bạn bè như vậy.

Cố Bình Sinh bỗng nhiên giật mình, sau đó lập tức cười rộ lên.

Kết quả đến cuối cùng anh cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại chỉ nhằm vào sự xấu hổ kia của cô mà thôi, muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân vì sao cô lại thi vật lý tới tận 4 lần. Kết luận vô cùng đơn giản của cô là, “Trời sinh không thể cưỡng cầu, thầy Cố, em từ lúc học cấp 3 đã hiểu được chính mình không thể học tốt môn Vật lý được rồi.”

Cố Bình Sinh uống một hớp nước, “Cần tôi phụ đạo cho em không?”

Nhịp tim đập dồn dập, Đồng Ngon không nói chuyện.

Ngược lại đi đến ngồi trên ghế sofa, qua một lúc lâu mới nhìn anh, “Thầy Cố, thầy có thể làm như trước kìa chúng ta không biết nhau không được sao?”

“Vì sao?”

“Em hiện tại rất tốt, thầy không cần phải quan tâm em đến mức như vậy, em ngược lại sẽ cảm thấy chính mình không được suôn sẻ mọi chuyện cho lắm.” Vốn những lời này hẳn là phải cúi đầu mới có

thể nói ra, cũng có chút dũng khí khi thấy anh ngồi đối diện, nhìn về mặt của anh mà nói, “ Kỳ thật anh có thể đi dạo trong căn tin của học viện, có đôi khi sẽ gặp được sinh viên không có tiền ăn cơm, chờ ăn cơm thừa của người khác...Nhưng người đó mới là những người thực sự cần giúp đỡ, em chỉ là ở mức độ trình bình, còn không phải lo chuyện ăn uống..”

“Đồng Ngôn” Cố Bình Sinh đánh gãy lời của cô, “Sáu năm trước ở bệnh viện... thực xin lỗi... đó là lần duy nhất thầy đánh người.”

....

Làm sao có thể nhắc tới vấn đề này một cách nghiêm túc như vậy.

Đồng Ngôn vốn muốn biểu đạt rằng cuộc sống hiện tại của cô rất yên bình, sóng yên biển lặng... thầy không cần phải quan tâm em như vậy...

“Kỳ thật, thầy đánh em một chút cũng không đau, chỉ là mất mặt một chút mà thôi.”

Cô không quên được ngày đó.

Người bên ngoài phòng ICU vốn đã ít, ánh sáng trắng đến lạnh người.

(ICU : Intensive Care Unit - Phòng điều trị tăng cường)

Trên người vẫn còn mang theo túi sách rất nặng, bên trong có rất nhiều bài kiểm tra cùng thư, đầu óc vẫn còn đang còn lưu lại đề toán vừa rồi giáo viên viết ở trên bảng đen kia. Cô nhí nhảnh thấy vài người vây quanh một người đàn ông, có có một người thanh niên trẻ tuổi dựa vào vách tường màu trắng kia, ngồi ở trên sàn nhà, nhất là cánh tay đang vắt trên đầu gối, cầm một tờ giấy trắng mỏng.

Người đàn ông trung niên đi tới hỏi cô, “Cháu là Ngôn Ngôn có phải không?”

Tuy rằng giọng nói có chút ôn hòa nhưng tư thái “chỉ tay năm ngón” từ lâu lại khiến cho ông ta có một chút lạnh lùng.

Chính cô là ai không quan trọng, quan trọng chính là cô là người duy nhất có thể ký tên vào đơn phẫu thuật cho mẹ của cô.

Chi phí phẫu thuật không quan trọng, quan trọng là chữ ký của cô.

Khi đó tâm tình cô như thế nào cô cũng không còn nhớ rõ, chính là không chịu ký tên, “Ông phải có chức có quyền sao? Chẳng lẽ còn không có thói quen ký tên hay sao? Ông muốn chịu trách nhiệm thì tùy ông, chỉ cần vợ của ông không làm gì quá đáng là được rồi.” Thậm chí khi bác sĩ đến hỏi thăm, cô cũng chỉ nói phải về đi học. Cô chỉ nhớ rõ duy nhất ánh mắt quái dị của bác sĩ và y tá khi nhìn chính mình.

Sau đó có người đè tay cô, bắt cô ký tên, mặc dù chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

Cô cố gắng giãy dụa, cắn vào tay của anh, cắn đến chảy máu, anh cũng không chịu buông tay ra.

Cuối cùng anh tát cô một tát thật mạnh, toàn bộ hành lang lúc đó đều vang lên giọng nói của anh, “Trên thế giới này có nhiều thứ để em lựa chọn rất nhiều thứ, chỉ có cha mẹ là duy nhất, em không thể chọn, cũng không thể từ bỏ.”

Khi đó cô đã khóc rất thảm thương, hiện tại ngẫm lại căn bản là không đau chút nào.

Nhưng câu nói kia của anh đã làm cho cô hoàn toàn trở nên yếu ớt. Trên thế giới này có nhiều thứ để em lựa chọn rất nhiều thứ, chỉ có cha mẹ là duy nhất, em không thể chọn, đúng vậy, căn bản là không thể chọn.

Sau này rất nhiều bác sĩ đi lên giữ chặt lấy anh, sau đó thông báo với anh, “Tim của mẹ cậu đã ngừng đập đột ngột”, lúc đó người anh

cứng đờ rồi mới buông lỏng tay cô ra...

Cô nhớ rõ bảng tên ở ngực của anh, khoa tim, Cố Bình Sinh.

Cô mơ hồ nghĩ lại.

“Đồng Ngôn?”

Cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh. Rõ ràng là khuôn mặt này, anh cho tới bây giờ đều không có thay đổi gì.

Cô cảm thấy một khi đã nói ra như vậy thì học kỳ sau cũng đừng nghĩ đến chuyện thuận lợi mà học qua môn của anh. Cho nên rất nhanh trầm mặc, suy nghĩ nên kiểm lý do gì để rời khỏi văn phòng của anh.

Nhưng vào thời điểm cuối cùng, vẫn cảm thấy chuyện hôm nay thật sự quá đáng nên quay đầu lại nói với anh, “Mấy bạn lớp em bình thường hay nói giỡn như vậy đã thành thói quen rồi, kỳ thật cũng không có ác ý gì.”

Đều không phải bắt nạt chỗ thiếu hụt của thầy đâu.

Cố Bình Sinh chỉ cầm chiếc cốc thủy tinh lên, uống một hớp nước rồi cười nói, “Tôi biết.”

Thời điểm trở lại ký túc xá, ba người kia đang ăn hạt dưa, vừa ăn vừa xem tivi, Vương Tiểu Như vừa thấy Đồng Đồng trở về thì lập tức cười hì hì nói, “Thầy Cố làm gì cậu không thể?”

Đồng Ngôn vói tay lấy hạt dưa, “Không làm gì cả.”

“Nhìn cậu biết vâng lời thế này...” Trầm Diêu cười, “Vừa rồi khi chúng tớ ăn cơm vẫn còn nói, sao Cố mỹ nhân luôn gọi tên cậu một cách tự nhiên như vậy, luôn là Đồng Ngôn Đồng Ngôn, không phải hai người “khúc kính thông u” đấy chứ?”

Đồng Ngôn nhìn bạn mình một cái, buồn không muốn nói nữa, tiếp tục ăn hạt dưa.

Kỳ thật cô chỉ biết, cô chưa bao giờ muốn nhớ lại quá khứ đã qua kia, khẳng định có thể là do Cố Bình Sinh gọi lại.

Anh không đề cập tới thì chính mình cũng sẽ tự nhớ tới.

Cô cắn đến hạt dưa thứ mười, rút cuộc thở dài hỏi, “Đi học đã được hai tuần rồi, có ai có thể nói cho tớ biết còn bao nhiêu tuần nữa thì tới kỳ nghỉ đông không?”

“Khóa học kéo dài 19 tuần, còn 17 tuần nữa.” Trầm Diêu vui tươi hơn hờ nhìn Đồng Ngôn, “Cậu có phải đang định hỏi xem còn bao nhiêu lâu để trùng tu lại kiến thức môn vật lý của cậu không thế?”

17 tuần, còn 119 ngày nữa.

Từ đó, Đồng Ngôn lập tức đem môn Luật trọng tài thương mại quốc tế trở thành môn quan trọng nhất trong chương trình học, bài kiểm tra trong ba tiết liên tiếp đều thuận lợi mà vượt qua. Mỗi buổi đều tới sớm ngồi ở cuối phòng học, chuông tan học vang lên liền chạy nhanh ra ngoài, kế hoạch rất hoàn mỹ, cô hận không thể quay trở lại thời gian trước kỳ thi cao đẳng đại học để xét tuyển vào học viện này.

Mùa hè ở Thượng Hải, cô đi đến toilet cận phòng học, cố gắng rửa mặt.

Đáng sợ thật, mới kết thúc thời gian học ở giảng đường mà từ trong ra ngoài đều ướt đẫm.

Cô dùng khăn tay lau khô khuôn mặt của mình, thời điểm đi ra thì gặp mấy người Trầm Diêu đang đứng cười hi ha ở cửa, khi vừa thấy cô thì lập tức vui vẻ ra mặt, “Đồng Ngôn vô ký, người này tìm cậu, cậu quen biết người ta àh?”

Đứng trước mấy cô bạn của mình là một nam sinh đeo kính, vóc dáng không cao không thấp, bộ dạng cũng không đến mức là khó nhìn.

Đồng Ngôn nhìn sắc mặt của mấy người bạn thì lập tức sáng tỏ, “Đây là lớp trưởng lớp phác thảo của tớ.” Cô đi qua hỏi người kia,

“Làm sao thế, tìm tớ có chuyện gì sao?”

Nếu như cô nhớ không lầm thì người này là ở học viện Lý, chính là nơi tỉ lệ nam nữ mất cân đối một cách trầm trọng, mỗi ngày đều phải học công thức, nếu không thì chính là đi làm thí nghiệm. Phòng chừng hẳn chưa từng bị nhiều sinh viên nữ vây quanh như vậy, bởi rồi thật lâu mới nói được, “Bài tập tuần trước phải giao rồi, chỉ có cậu không có đi học nên tớ đến...thu bài tập.”

Cô hoàn toàn đã quên.

Cái gì mà được cái này thì mất cái khác chính là đây sao? Hoàn toàn đúng.

Đồng Ngôn lập tức cảm thấy ngượng ngùng, “Tôi lại quên chưa vẽ nữa rồi, đêm nay tôi đưa qua cho cậu được không? Cậu gọi là...” Thật sự là buồn mà, ngay cả người tiêu biểu cho lớp học tự chọn này cũng không biết tên. Người nam sinh kia so với cô còn ngượng ngùng hơn, “Thẩm Hành.”

Đồng Ngôn liếc mắt nhìn Trầm Diêu, người ta là anh em với cậu kia.

“Không cần đưa đến ký túc xá của tớ đâu, như vậy đi, đêm nay hẹn 8h ở bên cạnh thư viện, chính là hồ Tư Nguyên.” Thẩm Hành do dự một chút, cuối cùng tìm được một địa điểm bắt mắt khác, “Quên đi, vẫn là cậu đợi tớ ở chỗ quốc kỳ đi, không gặp không về.”

Đồng Ngôn còn đứng đó ngẩn người, cũng chưa có trả lời nhưng người nọ đã trực tiếp đi mất.

Không kịp gọi lại cũng không có số điện thoại của hẳn... lần này xong rồi, chẳng lẽ thật sự phải đi tới nơi bắt mắt đó để giao bài tập hay sao?

Trầm Diêu vui sướng khi có người gặp họa, đi tới vỗ vỗ bả vai của cô, “Tớ nói này, Vô Kỳ ca ca người ta trêu chọc đều là những nhân vật mỹ nữ đương đại nổi tiếng, cậu làm thế nào mà còn trêu chọc đến tận hoa đào nát thế hả, cái này rất tuyệt đây, không chủ động

đến dưới ký túc xá đón cậu thì thôi lại còn hẹn gặp dưới cột cờ nữa. Còn có, có lý do chuối như vậy sao? Thời đại này mà còn có những vị cán bộ lớp tích cực như vậy sao? Bông hoa đào này quả thật không tầm thường.”

Bị Trầm Diêu nói như vậy, Đồng Ngôn cười không nổi.

Nhưng mà bài tập nhất định phải giao, đây chính là thành tích của nửa học kỳ này.

Kết quả là ba nữ sinh phòng ký túc xá của Đồng Ngôn phần khởi dị thường, nhất định phải âm thầm rình núp để xem cô làm thế nào mà đứng bên hồ Tư Nguyên vĩ đại kia để giao bài tập. Đồng Ngôn ngăn không được, chỉ có thể kiên trì đứng ở chấu đường rợp bóng cây bên hồ, nhìn về phía cột cờ ở phía xa, chờ cậu bạn tên Thẩm Hành kia đến rồi sẽ đi qua.

Cô nhìn thấy ba người bạn cùng phòng đang giả bộ ngồi trên chiếc ghế dài gần đó đọc sách, thật là bất đắc dĩ.

Cô cúi đầu, nhìn hoa xen lẫn cỏ dại mọc tươi tốt trong bồn, sau đó liền nhìn thấy chân của hai người đi qua trước mặt mình, dựa theo mẫu dày thì chính là một nam một nữ, nhưng mà làm sao lại dừng lại rồi? Nơi này không thích hợp để nói chuyện, không phải sao? Trăm ngàn đừng kiss, không phát hiện là có một người sống đang ở đây sao... Đúng là trong lúc đang suy nghĩ ngổn ngang thì đôi giày cao gót bước tới gần cô, “Đồng Ngôn?”

Giọng nói này cô đã nghe trong suốt bốn học kỳ, là nữ thần ác mộng.

Khi cô ngẩng đầu lên, cả ba người đều trừng to mắt, đều choáng váng.

Phía sau nữ thần ác mộng, Cố Bình Sinh đang đứng cách cô hai bước chân, là một Cố Bình Sinh nghe nói chưa bao giờ ở lại trong học viện, một tuần chỉ đến dạy có ba buổi. Ánh đèn đường mờ nhạt, chiếu lên khuôn mặt ngũ quan chính tề của anh rất rõ ràng, ánh mắt

đen nháy như vậy,... Quả nhiên là mỹ nhân sát, sát cả nữ thần ác mộng..

“Môn vật lý em đã xem tới đâu rồi?” Bệnh nghề nghiệp của nữ thần ác mộng Triệu Nhân bất ngờ nổi lên mà hỏi chuyện với Đồng Ngôn.

“Vừa mới bắt đầu thôi ạ...” Cô nói thực trái với lương tâm.

Triệu Nhân khi nhắc tới vật lý thì lập tức cười thật dịu dàng, giọng nói bắt đầu nhỏ nhẹ mà nói về nguyên nhân vì sao cô phải thi lại vật lý tới 4 lần. Không biết vì sao, Đồng Ngôn nghe vào lại không được tự nhiên.

Đang lúc cô muốn tìm cơ chạy trốn thì Cố Bình Sinh đã bước tới, “Vẽ phác thảo sao?”

Giấy học vẽ rất dễ để nhận ra.

Cô gật đầu, Cố Bình Sinh cười cười, cúi đầu nhìn cô, “Đưa tôi xem.”

Đồng Ngôn đưa cho anh, chỉ là một phác thảo vật thể vô cùng đơn giản mà thôi. Anh cởi bỏ giầy buộc, mở bản phác thảo ra, nhìn vài lần, “Hình như thấu thị có chút vấn đề, em có mang bút không?” Đồng Ngôn sững sốt một chút, “có ạ.”

(Thấu thị : kiểu biểu hiện không gian lập thể)

Cô lấy hộp bút từ trong chiếc túi xách đem theo, lấy ra bút chì cùng cục tẩy rồi đưa cho anh. Anh nhận lấy, rồi xóa một vào chỗ, ngón út hơi chấung lại nhẹ nhàng phui đi những lớp vụn nhỏ, bắt đầu giúp cô... sửa bài tập.

Chương 4: Chuyện xưa cũ(1).

“Thầy Cố, kỳ thật...” Đồng Ngôn bị ba cháu nhóc ở cách xa kia nhìn chăm chăm, khó có thể chống đỡ.

Cố Bình Sinh không có biểu cảm gì, vẫn là không thể nghe thấy được... không đúng, xác thực là không nghe thấy được.

Đúng lúc đó, Triệu Nhân cũng huých vào tay của anh, anh ngẩng đầu nhìn người bạn của mình, Triệu Nhân cười cười nói, “Làm sao lại có người thiên vị học trò như cậu cơ chứ?” Cố Bình Sinh vẫn chưa phát giác có cái gì đó không ổn, “Tôi vẫn luôn bất công, lúc trước học nghiên cứu sinh hướng dẫn sinh viên chưa tốt nghiệp cũng như thế này.”

Đồng Ngôn dời tầm mắt, nhìn dòng người tan học đang đi ra từ những dãy học viện khác gần đó.

Những lớp tan học vào giờ này nhất định không phải học tư tưởng của bác Mao thì cũng là của bác Mac. Quả nhiên hai nam sinh đi qua vẫn còn cầm trong tay quốc “Đại cương tư tưởng Mao Trạch Đông” Cô nhìn chăm chăm vào hai người nam sinh kia, nhìn một cách chăm chú, để cho chính mình có thể thành công mà phân tâm đi một chút.

Thẳng cho đến khi nhìn thấy người đứng dưới quốc kỳ, lập tức cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng.

Cô đã quên mất bạn lớp trưởng lớp phác thảo này.

Kết quả tự nhiên chính là Triệu Nhân nhìn thấy học trò của mình thì rất kinh ngạc, lớp trưởng Thẩm nhìn đến nữ thần của viện mình thì lại không thể nói gì. Đồng Ngôn nhìn lại một lần nữa bản phác thảo cô mới đưa cho Cố Bình Sinh, rất vui mừng khi phát hiện ra nếu chỉ xét về tố chất tâm lý thì học viện luật toàn thắng...

Đồng Ngôn nhận lại bài tập phác thảo của mình, rồi quay lại đưa ngay cho Thẩm Hành, “Bài tập của tớ, gửi cậu.”

Triệu Nhân lúc này mới hiểu được học sinh của mình tới đây để làm gì thì cười nói, “Thẩm Hành, học kỳ này em còn chọn môn phác họa sao? Cô nhớ rõ học kỳ sau em sẽ đi Lon Don trao đổi 2 năm, có lẽ không cần phải học môn học tự chọn này chứ?”

Cô giáo Triệu chỉ cần một câu đã nói toạc ra thiên cơ của ai đó.

Bạn học Thẩm nào đó rõ ràng so với Đồng Ngôn còn bối rối hơn, còn Đồng Ngôn thì vẫn thật cẩn thận nhìn vào mắt Cố Bình Sinh.

Cũng may những lời Triệu Nhân nói với bạn học Thẩm, anh giống như không có phát hiện ra được.

“Thầy Cố, em còn có chút vấn đề muốn thỉnh giáo thầy.” Cô quyết định tiên hạ thủ vi cường.

(Bình pháp Tôn Tử có câu ‘Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương’ có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.)

Cố Bình Sinh ừ một tiếng, gật đầu với Triệu Nhân ý nói, “Tôi đi trước, có chuyện gì thì gửi mail cho tôi.”

Đồng Ngôn kỳ thật thầm nghĩ không cho anh cùng với bạn nam sinh kia nói cái gì, hai người vừa rời đi thì cô lại không biết muốn nói cái gì. Cố Bình Sinh cũng không nóng nảy, chỉ cùng cô đi dọc trên chấu đường rợp bóng râm bên hồ.

Bên hồ có ba khu giảng đường lớn, thượng viện, trung viện và hạ viện.

Phòng học ở thượng viện chủ yếu là phòng học bậc thang, lớn mà rộng rãi, tuy rằng phòng đều mở ra nhưng toàn bộ mọi người đều biết thừa nhận thượng viện chính là nơi hẹn hò của những đôi yêu nhau, không ai ở lại chỗ này trễ một chút để tự học cả... cho nên

đừng nhìn vào toàn bộ giảng đường tối như mực kia vào buổi tối, chỗ tối đó *hoạt sắc sinh hương* (*hương sắc cuộc đời*) cũng không ít.

Mà Cố Bình Sinh lại đang đi vào đại sảnh của thượng viện.

Cô rất muốn giữ chặt anh lại, nhưng vì lý do gì thì lại thật sự khó có thể mở miệng.

Đúng lúc cô đang cố gắng tìm một lý do để giữ chân anh lại thì Cố Bình Sinh đã tiến đến nơi chỗ bán nước tự động, từ trên người lấy ra vài đồng xu. Sau vài tiếng đình đình là hai lon nước ướp lạnh lăn ra.

Anh quay trở lại đưa cho một lon, mới cười hỏi, “Em muốn hỏi vấn đề gì?”

“Cái kia...phân tích án lệ , bài kiểm tra về án lệ phân tích hôm nay.” Đồng Ngôn cố gắng cười.

(*Tìm hiểu thêm về án lệ :*
<http://phapluattp.vn/20100926111929467p0c1063/an-le-nhung-dieu-chua-biet.htm>)

“Tôi đã xem qua một chút, bài kiểm tra của em làm tốt lắm.” Cố Bình Sinh trả lời ít mà ý nhiều.

Đồng Ngôn thoáng nhìn thấy bóng người ở phía bên dãy phòng học bên phải, cảm thấy thật buồn bực.

“Thầy Cố, chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi?”

Cố Bình Sinh buồn cười nhìn cô, “Làm sao vậy? Nơi này có vấn đề gì sao?”

Đương nhiên là có vấn đề.

Hơn nữa hôm nay Cố Bình Sinh chỉ mặc một quần cộc thể thao màu đen, áo tay ngắn cùng với đôi dép lê dưới chân, đây chính là bộ dạng của một sinh viên chứ không phải của một giáo viên. Nhưng có vẻ có thể làm cho người ta liếc mắt một cái mà nhớ kỹ, hơn nữa còn khiến người ta muốn quay đầu nhìn sinh viên này thêm một lần

nữa... Đồng Ngôn lại nhìn lại chính bản thân mình, vì sao ngày hôm nay cô lại mặc chiếc váy liền màu trắng này chứ, lại còn rất ngắn nữa.

Nhìn vào giống như đến đây làm chuyện xấu vậy...

Cô trầm mặc ba giây, bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, tìm được có rồi, “Thầy chưa từng nghe qua chuyện xưa cũ về ma quỷ ở nơi này sao? Được lưu truyền từ lâu lắm rồi.” Cô thấy Cố Bình Sinh dường như có hứng thú, tiếp tục nói, “Thầy Cố đã đến đây dạy được ba tuần, thấy có đề ý thấy đèn ở tầng trệt của thư viện này chưa bao giờ được bật sáng hay không? Kỳ thật nơi này... đã từng có người chết.”

Khi đó đi qua nơi này là buổi tối, Trầm Diêu nhằm lúc cô đang muốn đi toilet mà chậm rì rì ở chỗ tối kể lại chuyện này, dọa cho cô chết khiếp, lúc đi ra lại không thấy Trầm Diêu đâu, suýt nữa là bật khóc.

Ánh sáng phạt ra từ chiếc máy bán nước tự động, hơn nữa Cố Bình Sinh vẫn đứng ở chỗ này vì có thể nhìn thấy cô nói chuyện, nhưng bởi ánh sáng đó mà cô cảm thấy phía sau mình dần dần lạnh cả người.

Cũng may cách đó không xa bên hồ còn có tác phẩm nghệ thuật rất xuất sắc ở đó.

Cô âm thầm cố vũ chính mình, “Không biết là năm nào, có một nam sinh nhìn thấy hạ viện và trung viện có quá nhiều người, liền mượn một ngọn nến đi đến thư viện, một mình ở trong giảng đường làm đề toán. Bởi vì nơi này trừ bỏ mấy ngày thi cuối kỳ, đều không có mở đèn cho nên ngọn nến này của nam sinh đó liền chiếu sáng rất rõ... ngọn nến lay lắt trong đêm tối... cho đến khi có hai người bảo vệ tới đây, hỏi nam sinh kia vì sao ở trong này, cậu ta nói nơi này rất yên tĩnh, bảo vệ thấy cậu ta thật sự ở đây làm đề toán, cũng không có ngăn cản nữa. Sau đó một lát, có một nữ sinh đến đây, mặc váy áo liền màu trắng..” Cô dừng lại một chút, cũng cảm

thấy hoảng sợ, “Cô ấy nhẹ nhàng nói, bạn học cậu có thể giúp tôi giải một đề toán không?”

Cố Bình Sinh thản nhiên nở một nụ cười, “Sau đó thì sao?”

Hả, vì sao người kể lại hoảng sợ như vậy, còn người nghe lại có thể bình tĩnh như thế này chứ?

Đồng Ngôn bi ai nhìn ai, “Không có sau đó, ngày hôm sau có người đến lớp học thì phát hiện nam sinh kia chết ngồi ở trên ghế, ngọn nến kia thế nhưng cũng chưa có cháy hết. Mà trên người hắn có mấy bản nháp tính toán giải đề, có người nói đề này chính là đề thi của một lần thi cuối kỳ vào mười năm trước, trong cuộc thi có một nữ sinh vì không thi qua được mà đã nhảy hồ tự sát, đề thi trên bản giấy nháp kia chính là điều quan trọng nhất cần nói đến...”

Cô nói thật nhanh cho xong, thật sự chịu không được mà hỏi lại, “Lúc ấy em nghe được còn bị hù chết, mà sao em thấy thầy một chút phản ứng cũng không có vậy?”

Cố Bình Sinh uống một ngụm nước lạnh, “học viện Y là khởi nguồn của những chuyện ma quỷ, phòng học, phòng giặt quần áo, phòng tắm, toilet, cantin, thậm chí là từng dãy ký túc xá, mỗi giường trong mỗi phòng, đều có thể kể ra một câu chuyện về ma quỷ nào đó. Nhưng thật sự có người không vượt qua được cuộc thi cuối kỳ mà nhảy hồ sao? Như vậy xem ra tố chấ tâm lý của em cũng rất tốt...”

,.....

Cô không phải chỉ thi lại vật lý bốn lần thôi sao?

Đồng Ngôn rút cuộc nhớ tới ý muốn ban đầu khi kể lại câu chuyện này, “Nhưng em rất sợ, chúng ta đổi nơi nói chuyện đi thầy?”

Cố Bình Sinh không có dị nghị gì, cùng cô đi theo hành lang ra ngoài. Cô vừa thở ra một hơi thì anh bỗng nhiên lại dừng lại, thấp giọng nói, “Em có nhìn thấy bóng người không?”

Đồng Ngôn lập tức dựng thẳng tóc gáy, nhưng lại rất nhanh phản ứng lại được, khẳng định là nơi đó có đôi uyên ương nào đó đang vượt mức rồi.

Cô nhẹ giọng nói, “Chúng ta đi nhanh đi, khả năng... khả năng nơi này có người đang cãi nhau.”

Vấn đề là nơi này không có ánh sáng, anh lại đứng trước cô, căn bản là không thấy được câu đề nghị này.

Ngay khi Đồng Ngon cảm thấy có chuyện xấu đang đến thì Cố Bình Sinh đã đi vào phòng học kia, cô theo bản năng cũng đi theo vào... Kết quả tự nhiên nhìn thấy một màn ôm hôn nóng bỏng nồng nhiệt quên trời đất, ở dưới ánh sáng mờ nhạt là hình ảnh hai người đang quấn lấy nhau, không coi ai ra gì. Đồng Ngôn nhìn vào mà nóng mặt, nhanh chóng nắm lấy tay của Cố Bình Sinh.

Anh quay đầu nhìn cô, Đồng Ngôn chính là nhìn vào ánh mắt của anh, thầy nhìn được em đang nói chuyện cùng thầy không, thấy được ánh mắt của em không... thấy Cố ơi, mình về thôi thầy ơi? Anh dường như nở nụ cười, lật tay nắm chặt cổ tay cô, vừa định bước ra khỏi phòng học thì phía sau liền truyền đến một tiếng thét chói tai, bi thảm thê lương, hẳn là hai người họ đã bị dọa sợ.

Anh không có phản ứng gì, cô đành phải thật có lỗi mà quay đầu giải thích, “Đừng sợ, đừng sợ, tôi là người, người sống.”

Nói còn chưa dứt lời đã bị anh kéo ra khỏi phòng học.

Buổi tối Đồng Ngôn mặt xám mày trò trở lại ký túc xá, phát hiện ba người bạn kia đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn chính mình.

“Làm sao vậy.” Cô không làm chuyện xấu gì, như thế nào lại cảm thấy chột dạ thế này?

Trầm Diêu cười hì hì, “Cậu cùng Cố mỹ nhân đi thượng viện làm cái gì hả?”

Buổi tối đi thượng viện, người bình thường lý giải chuyện này chính là đi “hẹn hò”.

Cô cười mỉa mai, “làm sao có thể, tớ đi thượng viện làm gì được cơ chứ...”

Trầm Diêu quay màn hình máy tính ra trước mặt cô, để cho cô nhìn vào bài đăng đã trên trang web của trường đã được mở sẵn.

“Đêm nay tôi cùng bạn trai hẹn hò ở thượng viện, thế nhưng... thế nhưng có một nữ sinh mặc váy áo liền màu trắng tự dung xuất hiện, làm tôi sợ muốn chết, suýt nữa hét to lên. Kỳ lạ nhất chính là nữ sinh kia còn nói, “Đừng sợ, tôi là người không phải là ma.”.. này bạn nữ sinh cậu có biết chuyện ma quỷ của thượng viện hay không, để ý một chút, lần sau có đi ôn tập này nọ mà thấy phòng học có bóng người cũng đừng tiến vào có được không? Mà muốn vào cũng đừng có mặc váy áo liền màu trắng được không?”

À.. mà còn một chuyện, bạn trai của cô gái đó rất điển trai, không thấy rõ mặt nhưng nhìn thân hình có thể khiến thần hồn điên đảo, hơn nữa rất trấn định, vô luận tôi hét chói tai như thế nào, đều chỉ nắm tay lôi kéo bạn gái mình ra ngoài, kiên quyết không quay đầu lại...”

Trầm Diêu dừng chấu chuột ở hai từ “lôi kéo”, ái muội cười nhìn Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn á khẩu không trả lời được, ngồi yên một chỗ để chỗ mấy cô nương trước mặt này mặc sức cười, cũng chỉ bày ra vẻ mặt tỏ thực vô tội mà. Cuối cùng đêm mấy cuốn sách vật lý ở tầng cuối cùng của giá sách lấy ra, bắt đầu chuẩn bị bài học.

Buồn bực nhất chính là sau khi rời khỏi thượng viện, cô vẫn không thể nghĩ ra được một lý do hợp lý nào cả, cho nên đành phải nói với anh, “Là thế này thưa thầy, em nghĩ đã lâu rồi, em vẫn cần có người bổ túc một vật lý...”

Vô luận như thế nào, chuyện này cũng không để cho mấy cô gái trước mặt đây biết được.

Tuy rằng cô thật sự vô tội.

Cố Bình Sinh đối với chuyện cô đồng ý để anh bỏ túi vật lý cho cô thì rất là vui mừng, thậm chí còn để lại cho cô số điện thoại di động. Cũng bình thân nói với cô, điện thoại di động đối với anh mà nói chỉ dùng để nhắn tin và gửi mail, không thể gọi điện, muốn cô mỗi tuần tìm anh học bỏ túi hai lần, thời gian địa điểm chính là Đồng Ngôn quyết định.

Lúc anh nói những lời này là thời gian nghỉ giao lao giữa hai tiết, lúc ấy trên giáo án trong tay anh còn kẹp một phong thư. Phong thư màu hồng nhạt, ẩn hiện chữ được viết bằng tay, thấy rõ tên của anh, hiển nhiên là thư tình “nặc danh” rồi.

Đồng Ngôn nghiêm trang gật đầu, liếc mắt nhìn cái phong thư kia.

Loại thư tình kiểu này trước kia cô cũng đã từng viết, hơn nữa còn là mỗi ngày một phong thư, chưa từng có gián đoạn trong vòng ba năm liên tục.

Chỉ tiếc, nay người nhận những phong thư đó đã kết hôn rồi.

Chương 5 : Chuyện xưa cũ (1)

Đương nhiên người sống không thể cứ đắm chìm trong quá khứ đã qua.

Hơn nữa với cô mà nói chính là phải như thế.

Đầu mỗi năm học mới thì học viện có rất nhiều sinh viên kịch được đặc cách vào thẳng, cơ bản đây chính là nét đặc biệt nhất của học viện. Nhóm người này rất nhàn rỗi, liền quyết định lập tổ kịch Dương Quang, sau đó cứ được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác, và nay lại rơi vào trong tay đám bạn bè của Đồng Ngôn.

Sau đó... tất nhiên là không có sau đó.

Bạn bè, chính là có chuyên môn hại chết chính bản thân bạn.

Bữa tiệc tối đón người mới cũng đã được bắt đầu lên kế hoạch, mỗi tuần Đồng Ngôn trừ đi học và làm thêm ra thì việc còn lại chính là sửa kịch bản, sau đó ở đại sảnh của hội trường sinh viên giúp những người khác luyện kịch bản.

À, bây giờ còn có thêm một việc quan trọng nhất nữa đó chính là mỗi tuần đến văn phòng của Cố Bình Sinh học bổ túc lý...

“Đồng Ngôn, cậu đang suy nghĩ cái gì thế?”

Trong đầu Đồng Ngôn bây giờ chỉ toàn là những câu hỏi vật lý đang chạy loạn lên, nghe thấy có người gọi thì mờ mịt quay đầu, “Động lực học chất điểm, còn phải suy nghĩ thêm một chút về động lực cùng sóng.”

Ngài Mễ há miệng thở dốc, thật khoa trương mà trêu chọc Đồng Ngôn,, “Người muốn làm nghệ thật thì sao lại đi học vật lý thế này? Sẽ bóp chết linh cảm nghệ thuật mất.”

Đồng Ngôn liếc mắt nhìn cô ấy một chút, “Tớ là một sinh viên nghiêm túc của học viện luật chúng ta, tớ ở đội kịch Dương Quang chỉ là người qua đường góp vui mà thôi, cảm ơn.”

“Nhưng cậu là nòng cốt của kịch xã Dương Quang chúng ta mà.” Ngải Mễ tiếp tục dùng giọng điệu trong kịch để trêu chọc cô, “Bắt đầu từ năm 1996, vài thanh niên với giấc mộng của mình ở bên hồ Tư Nguyên của một trường cao đẳng phía tây nam thành phố Thượng Hải, mang theo nghệ thuật kịch nói truyền thống...”

Đồng Ngôn quyết đoán cầm lấy di động, ý bảo chính mình phải gọi điện thoại.

Nhưng thật sự vừa mới bước đi được hai bước thì di động liên rung lên, cô cầm lên xem.

Cố Bình Sinh : *Tuần này trong nhà có một số việc, môn trọng tài thương mại cũng được dời đến sau quốc khánh mới tiếp tục học, nếu em không ngại thì có thể đến nhà của tôi để học bổ túc vật lý.TK*

Đồng Ngôn sững sốt, nhìn chằm chằm màn học di động mà đọc đi đọc lại đến ba lần...

Qua một lát, cô mới ấn bàn phím, chậm rãi gõ từng chữ. Thấy không ổn lại xóa đi viết lại, lặp đi lặp lại vài lần, rút cuộc mới lựa chọn gửi đi: *Nếu thầy có việc thì học bổ túc vật lý để ra sau quốc khánh cũng được.*

Buông di động xuống, nhìn lại cũng đã thấy đám người tụ tập trong đại sảnh đã bắt đầu luyện tập trở lại, lời kịch lúc cao lúc thấp, không ngừng theo từ các góc truyền đến. Ngải Mễ vừa rồi còn ở bên người cô, bây giờ đã khoanh hai tay, đứng trước mặt mấy nam sinh kia mà chỉ đạo.

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn một lát, không biết tại sao tâm tư của cô thủy chung không thể bình ổn mà xem bọn họ tập luyện nữa.

Bỗng nhiên, di động lại rung lên.

Cố Bình Sinh : *Vật lý không giống như pháp luật, em học không được tốt thì tốt nhất không cần phải ngắt quãng giữa chừng như vậy.*
TK

Nhưng mà đến nhà của thầy giáo để học bổ túc thì quả thật là không ổn, không phải sao?

Huống hồ, anh cũng không phải là giảng viên vật lý...

Đồng Ngôn hậm hực, tiếp tục từ chối: *Không sao đâu ạ, tuần này em củng cố lại kiến thức một chút, tuần sau sẽ học, sẽ không lười biếng đâu thưa thầy.*

Cố Bình Sinh: *nhà của tôi ở gần khuôn viên học viện ở Từ Hối, ngồi xe bus trong học viện đến đây cũng rất tiện. Chiều thứ 4 có tiết không? TK*

Cô bỗng cảm thấy khó xử, nhưng rất nhanh đã khôi phục : *Không có.*

Anh tuyệt đối là cố ý, buổi chiều thứ 4 hàng tuần, toàn học viện cũng không có tiết học nào..

Cố Bình Sinh : *Ngồi xe bus học viện tuyến 3h30, 40 phút sau tôi ở thư viện của học viện chờ em. TK*

....

Ngữ khí này rõ ràng là xác định rồi.

Cô thở dài : *vâng ạ*

Cũng đã học được 4 tuần, cô đại khái cũng thăm dò được tính tình của anh, khiêm tốn có lẽ, không có ra vẻ mình là một giảng viên, nhưng nếu như đề cập tới mặt tri thức thì ngay lập tức sẽ không phục lại thân phận một giảng viên của mình. Còn thật sự... còn thật sự quá đáng...

Cô bỗng nhiên nghĩ đến tuần sau chính là kỳ nghỉ dài hạn của lễ Quốc Khánh, bản thân cô đã sớm lên kế hoạch về Bắc Kinh thăm bà nội nên sẽ không muốn bị anh bắt tới học bổ túc vật lý đâu? Vừa vặn, thứ 4 này đi nhà anh để xin nghỉ.

Nhà anh...

Đồng Ngôn lại thở dài.

Buổi chiều thứ 4 khi ngồi trên xe bus của học viện, cô bỗng nhiên có chút khẩn trương, không thể nói rõ là vì sao.

Chỉ cần qua ngày 1 tháng 10 này, cũng đã qua 5 tuần rồi.... Trên đường đi cũng gặp phải đoạn kẹt xe, cô mơ hồ ngủ thẳng đến khi tới nơi, lúc đó có người bên cạnh có ý tốt lay cô tỉnh, nhìn thời gian mới phát hiện đi cả đoạn đường mà mất 1 tiếng 30 phút, nói cách khác cô đã đến muộn 50 phút.

(1/10 là quốc khánh của TQ)

Xong rồi.

Cô nhìn di động... điện thoại đã bị tắt nguồn.

Khó trách không có tin nhắn của Cố Bình Sinh.

Cũng may nơi xuống xe cách thư viện rất gần, cô xuống xe đi bộ một lát, liền nhìn thấy xe của Cố Bình Sinh.

Chiếc Land Rover Range Rover màu trắng, ngày đó cô đã ngồi qua một lần.

(路虎揽胜 : Land Rover Range Rover <http://cafeauto.vn/thi-truong/range-rover-se-ra-xe-manh-hon-nua-5033.html>)

Trước kia cô cũng không biết tên tiếng anh của chiếc xe này lại dài như vậy, sau này vì Lục Bắc rất thích loại xe này nên cô cũng nhớ rõ tên của nó.

Cô đi tới, thấy anh cúi đầu nhìn di động, giống như đang trả lời email.

Gõ cửa xe, anh không có phản ứng.

Thật đúng là chuyên chú quá, Đồng Ngôn đứng ở ngoài cửa xe, nhìn theo anh. Bên cạnh ngẫu nhiên có vài sinh viên đi qua, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, không nói một lời nào mà chỉ nhìn nhìn anh chàng đẹp trai trong xe...

Cố Bình Sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, tầm mắt hai người cứ như vậy mà giao nhau.

Cũng chỉ cách một tầng cửa kính thủy tinh của xe.

Nhịp tim cô nhảy loạn xạ, xấu hổ cười cười với anh, “Thật ngại quá thầy Cố, em đến muộn.”

Anh khẽ cười cười, giơ tay ra hiệu, ý bảo cô lên xe.

Đến khi thắt xong dây an toàn, cô mới cảm thấy kinh ngạc hỏi anh, “Hôm nay tiết trời cũng không phải rất nóng, thầy làm sao lại không có mở cửa xe vậy? Không khí cũng lưu thông tốt hơn nhiều mà thầy?”

Anh đưa cho cô một chai nước, “Một năm bốn mùa tôi lái xe cũng không có thói quen mở cửa sổ, không khí trong thành phố không tốt.”

Hả, bị nghiện sạch sẽ rồi.

Đến khi xe của anh rời khỏi học viện, trong xe cũng đã an tĩnh lại.

Anh rất cẩn thận, trong xe mở nhạc nhẹ, hơn nữa âm lượng cũng rất vừa phải, hẳn là để cho người khác nghe.

Trong xe chỉ có mình Đồng Ngôn thưởng thức âm nhạc, nhìn xe rất nhanh của vào một cháu đường rất yên tĩnh. cháu đường này kéo dài, với những cây ngô đồng Pháp đủ nhiều để cho khuất ánh nắng mặt trời ngày hè.

Hai bên đường rất sạch sẽ, đơn giản ngay cả biển báo giao thông công cộng cũng không có, chỉ có hai cửa hàng nhỏ.

Xe chạy thẳng tiến vào một tiểu khu, cô mới nhìn đến tên cháu đường, cháu đường này có tên là Hồ Nam. Lần sau có cơ hội nên xuống xe và đi bộ vào... thực sự rất yên tĩnh.

Cho đến khi vào nhà của anh, cô mới hiểu cái gì là sạch sẽ.

Anh xoay người lấy dép lê cho cô, từ trong phòng bếp liền có một cô gái chạy ra, cầm chiếc khăn mặt màu trắng tinh, cười với cô, “Chào em. Em chờ một lát, chị dọn dẹp lại phòng khách một chút rồi hai người hãy đi vào.”

Đồng Ngôn ngạc nhiên nhìn phong khách không nhiễm một hạt bụi, sau đó nhìn cô gái xinh đẹp kia đang lấy chiếc khăn lau từng góc cạnh... Một nhà bọn họ đều mắc bệnh sạch sẽ sao?

Anh giới thiệu đơn giản với cô, “Đây là chị họ của tôi, Cố Bình Phàm, đây là sinh viên của em Đồng Ngôn.” Cố Bình Sinh thay dép lê, “Chị họ của tôi hiện tại là bác sĩ ngoại khoa, bệnh sạch sẽ của tôi chính là lây từ chị ấy mà ra.”

Anh còn nói chưa dứt lời, Cố Bình Phàm đã cười nghiêng đầu nói, “Tính ra từ đầu chẳng phải cậu cũng học y sao, làm thế nào có thể là chị gây bệnh cho cậu chứ? Chị lúc đó đang học luật mà.”

Đồng Ngôn lại ngạc nhiên, “Trước kia chị học luật sao?”

Nếu như học y chuyển sang học luật, thì chắc không tính là quá khó khăn.

Nhưng ngành Y tuyệt đối không phải tùy tiện vui chơi, người nhà bọn họ đều là dạng người nào đây chứ...

Cố Bình Sinh như nhìn ra suy nghĩ của cô, cười giải thích, “Chị ấy vốn đã học xong tiến sĩ Luật nhưng bỗng nhiên cảm thấy chính mình học như vậy nhưng cũng rất vô dụng, nhất định phải làm chuyện gì đó giúp đỡ người khác. Sau đó lại một lần nữa bắt đầu

học chính quy ngành Y, năm nay học xong Thạc Sĩ, đang thực tập ở bệnh viện Thụy Kim.”

Vô dụng sao.... Đồng Ngôn xấu hổ cười cười, “Kỳ thật em cũng hiểu được ngành luật này thật vô dụng.”

Nhưng nếu chính mình đi học y, chỉ sợ vừa nhìn thấy máu thì đã nhũn cả chân rồi.

“Đúng vậy.” Cố Bình Phàm rút cuộc cũng lau xong những thứ có thể lau, “Chị lúc đó đến Newyork cùng California lấy chứng chỉ, bỗng nhiên có chút không rõ vì sao chính mình lại đi học Luật. Sau suy nghĩ thật kỹ, vẫn là trị bệnh cứu người là trực tiếp nhất.”

Đồng Ngôn càng xấu hổ, nhưng vẫn là lễ phép nói, “Đúng vậy, cần phải hạ quyết tâm từ bỏ cho công sức và tâm huyết nhiều năm đi học đại học như vậy, còn có những bằng cấp kia nữa... Nhưng lại bắt đầu học lại từ đầu chính quy ngành y, cũng rất vất vả phải không chị?”

Ánh mắt Cố Bình Phàm nheo lại giống như đôi mắt của một chú mèo, “Không có gì, chị giới thiệu giáo viên hướng dẫn cho TK, cậu ấy cũng chỉ cho chị những nền móng căn bản của ngành y, cậu ấy chính là một người thầy tốt nhất.”

Chị họ của anh nói chuyện rất hay, đến cuối cùng vẫn là Cố Bình Sinh đưa cô vào thư phòng, mới xem như ngăn cách những chủ đề nói chuyện đang bắt đầu nhiều kia.

Thư phòng bố trí rất đơn giản, thảm rất dày, bước chân lên đó liền cảm thấy thoải mái.

Lúc Cố Bình Sinh bắt đầu giảng đề, thần kinh của Đồng Ngôn vẫn còn rất căng thẳng, từ từ cũng không tự chủ được mà bắt đầu thất thần.

Anh chuyển sang học luật là có lý do gì chứ? Nếu như chỉ cần làm giáo viên thì trực tiếp ở lại học viện Y cũng có thể mà.

Chắc hẳn là cùng mẹ của anh có liên quan?

Cô chống cằm, nhìn thất thần trong ba phút, sau đó thì hoàn toàn không biết là anh đang nói cái gì.

Ánh nắng hoàng hôn trực tiếp chiếu vào phòng, làm cho cả phòng đều có chút ấm áp. Từ góc độ này nhìn qua có thể nhìn được những đường nét trên sườn mặt của anh, lúc cười lại có má lúm đồng tiền. Nếu như một người đàn ông có khuôn mặt tròn tròn với đôi má lúm đồng tiền thì khuôn mặt đó chắc hẳn rất ngộ nghĩnh, nhưng nếu người có khuôn mặt gầy nhưng lại có đôi má lúm đồng tiền như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy... cảm giác không nói nên lời.

Cô còn đang dùng trí tưởng tượng ở nơi nào đó nghĩ ra một từ thật chính xác thì phát hiện anh bất đắc dĩ nghiêng đầu, nhìn chính mình, “Đồng Ngôn, mặt của anh có thể làm cho em vượt qua được kỳ thi sao?” Cô hoảng sợ, theo bản năng nói, “Em đang suy nghĩ xem đề này làm như thế nào...”

Nhưng nghĩ lại lời anh nói không khỏi nở nụ cười, “Thầy Cố, có lẽ mặt của thầy, thật sự có thể làm cho em thông qua kỳ thi.”

Mỹ nhân kế trong ba mươi sáu kế, từ thời Câu Tiễn tới nay, mấy ngàn năm mọi việc đều thuận lợi.

Cố Bình Sinh có chút chớp mắt nghi hoặc, sau đó liền nở nụ cười, “Cô ấy là vị hôn thê của một người bạn thân, sau này bởi vì một người không chịu xuất ngoại mà một người lại không chịu về nước nên mới chia tay, cùng với tôi không có quan hệ gì.”

Cô mỉm cười, vừa định nói cái gì đó thì thấy Cố Bình Sinh cầm lấy bút, vừa nói vừa vẽ đề, “Trên một mặt phẳng có một tấm chắn hình bán cầu cố định, hệ số ma sát là μ , quả cầu có khối lượng m , tốc độ của quả cầu là v . Từ tiếp tuyến...”

Đây là cái gì....?

Nhìn anh nhanh chóng viết xong rồi đứng dậy, Đồng Ngôn có chút run sợ trong lòng, “Thầy Cố, cái này thầy còn chưa có dạy mà

phải không?”

Hai tay của anh cắm trong túi quần, hơi xoay người, nhìn cô cười...

Mặt rất gần, thậm chí có thể thấy rõ lông mi hơi cháng lên.

Đầu óc cô có chút bất động, liền nhìn đến môi của anh, nghe thấy một giọng nói, “ Tôi nghĩ trước tiên em nên hiểu phần căn bản này, tôi đi ra ngoài xử lý một chút việc riêng, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Thẳng cho đến khi cửa phòng khép lại, cô mới hậm hực quay đầu nhìn tờ giấy kia.

Tuyệt đối là... trả thù một cách trắng trợn.

Chương 6 : Chuyện xưa cũ (3)

Khi Cố Bình Sinh trở về, tờ giấy vẫn trắng như cũ, cô thật sự không làm được.

Sau lại bởi vì đã muộn nên chị họ Cố Bình Sinh lưu cô ở lại ăn cơm chiều.

Nói thật , tay nghề của vị luật sư ở Newyork California này thật sự không dám khen tặng. Đồng Ngôn thưởng thức vài món thức ăn, bất động thanh sắc đem đôi đũa đang cầm trên tay chuyển hướng về phía đĩa nấm hương và rau xanh nhìn có vẻ ngon nhất, đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Cố Bình Sinh cũng gắp một đũa rau, hai người liếc nhau, ăn vào miệng sau đó lại cùng trong lúc nhất thời đều bụng cốc nước lên uống...

Cố Bình Phàm thế nhưng lại cảm thấy ăn ngon, “Chị nghe TK nói, các em trước đây đã quen biết rồi, là lúc cậu ấy còn là bác sĩ thực tập sao?” Đồng Ngôn gật đầu, tiếp tục uống nước, “Có gặp qua một lần.”

Cô không biết thầy Cố nói tới trình độ nào, đương nhiên cũng vui vẻ ý mơ hồ mà qua.

Sự kiện kia giống như trở thành một sự việc vô cùng bí mật, cô không biết đối với Cố Bình Sinh mà nói thì ngày đó có phải là ngày duy nhất anh thất thường hay không, nhưng đối với chính cô mà nói đó là lần duy nhất ở trước mặt người khác để lộ ra bí mật mà cô vẫn luôn che dấu.

Ở thời đại mà đạo đức không được xem trọng bao nhiêu này thì rất nhiều người đã sớm coi thường bên tồn tại thứ ba kia rồi.

Nhưng nếu như người mẹ mà bạn coi là dịu dàng khoan dung nhất lại trở thành kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Theo cách nói của người đời chính là một kẻ chỉ trong một đêm liền biến thành người để cho cả thế giới phi nhô, loại tôn thương này đối với cô mà nói là có tính hủy diệt rất lớn....

“Cha mẹ em làm gì?” Cố Bình Phàm đột nhiên hỏi.

Nụ cười của cô thật hòa, trên gương mặt cũng ẩn hiện hai má lúm đồng tiền, cực kỳ giống Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn nhìn đèn tường đang chiếu vào trong mắt của mình, bỗng nhiên có chút nói không nên lời.

Lúc đó Cố Bình Sinh đã tiếp lời, “Đồ ăn hôm nay chị làm đã dùng hết bao nhiêu đường cùng bột ngọt của nhà em rồi?”

Cố Bình Phàm kinh ngạc nhìn anh, “Không dùng hết bao nhiêu đâu, chị dùng muối là chủ yếu mà.” Cô nói đến đây rút cuộc cũng giật mình, “Cậu là cảm thấy đồ ăn mặn sao? TK nói chuyện với chị ngày càng quá đáng rồi nha...”

Sau này Đồng Ngôn cũng không kiếm được có nào, Cố Bình Sinh liền chủ động nói tuần này học bù một lần, còn tuần sau thì hãy nói sau. Anh lái xe đưa cô về trường, nói với cô những điều này khi cô xuống xe, đứng trên đường cái đối diện với học viện, cô cách một cửa kính xe gạt đầu, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì vội nói, “Quốc khánh này em phải về nhà, cũng chính là tuần sau, khẳng định sẽ không có thời gian học bù.”

Cố Bình Sinh nhìn cô, “Tôi tuần sau cũng phải đi Bắc Kinh, nếu có cần cái gì thì có thể tùy thời tìm tôi.”

Đồng Ngôn xấu hổ cười cười, “Không sao đâu ạ, thầy yên tâm. Em sẽ không quấy rầy ngày nghỉ của thầy.”

Vé tàu trong đợt quốc khánh rất khó mua, cô phải nhò rất nhiều đàn anh đàn chị ở Bắc Kinh bảy lần tám lượt mới mua được một chiếc vé... vé đứng. Cũng may chỉ hơn 14 tiếng đi tàu, nhưng khi cô vừa lên tàu thì liền cảm thấy mơ hồ, chỗ nào cũng thấy ngời, ngay cả

dưới ghế ngồi cũng đã có người nằm, cô thật vất vả mới đi đến đứng được cửa toilet trên tàu, cho dù đụng phải người khác cũng phải da mặt dày mà đi qua.

Cô nhìn vào trong toilet thì thấy hai đứa trẻ đang ngồi trên bồn cầu, cô liền quyết định đơn giản : tối nay không uống nước, xuống tàu rồi tính sau.

Nhưng đến nửa đêm lại thật sự khát khô cả cổ họng, đành phải lấy chai nước khoáng nhấp vài ngụm nhỏ ở trong miệng, giảm bớt cảm giác khô rát. Cho đến khi cảm giác được đôi chân của mình đang dần mất tri giác thì nhận được tin nhắn của Trầm Diêu : *Thế nào, đứng có thích không?*

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười, trả lời : *Tớ đứng ở phía ngoài toilet, cả đêm ngủ đủ hương vị rồi, ngay cả nước cũng không dám uống.*

Trầm Diêu rất nhanh nhắn lại : *Đáng đời cậu, tiền làm thêm ngày thường cùng tiền nhuận bút đều bị cậu cống hiến cho bộ đường sắt cả rồi. Cậu nói là nhớ nhà, cũng không nhất thiết là phải về vào ngày quốc khánh và ngày 1/5 chứ?*

Tiếng va chạm của bánh xe lửa vào đường ray xình xịch rất có tiết tấu.

Cô cầm di động im lặng một lát, mới tiếp tục dùng giọng điệu trêu chọc mà trả lời : *Không có biện pháp, mình rất lưu luyến gia đình.*

Sáng sớm xuống khỏi tàu, cô lại vất vả đi hơn 2 tiếng xe điện ngầm nữa mới đến nhà của bà nội. Vừa dùng chìa khóa mở cửa vào nhà, liền nhìn thấy một thân ảnh hao gầy ở trong phòng bếp, bận rộn làm bữa sáng cho cô, “Ngôn Ngôn về rồi sao cháu? Bà vừa nấu cháo ngũ cốc cho cháu xong.” Cô đói bụng cả một đêm, vác cái đầu choáng váng lê đến bên giường, trực tiếp ngã xuống.

“Mệt như vậy sao?” Bà Nội hỏi.

Dưa muối cùng cháo, còn có bánh quẩy.

Cô cảm thấy chính mình hạnh phúc muốn chết, “Lần này đi thuận lợi lắm ạ, mua được vé máy bay giá rẻ, chỉ hơn 300 tệ một chút thôi bà ạ, đáng tiếc là chuyến bay sớm, làm cháu thật sự chật vật muốn chết...”

Rất mệt, thật sự là mệt muốn chết.

Nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi dậy, ăn hết phần thức ăn sáng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của bà nội, không đưa thừa một chút gì. Sau đó liền uống một cốc nước thật lớn, “Lần sau cháu đưa bà đi máy bay đến đó khi cháu tốt nghiệp, chỉ sợ bà bị say máy bay thôi, àh mà đúng rồi, lỡ tai cũng sẽ bị đau nữa.” Cô kể ra những thứ có thể phát sinh, “Buổi sáng hôm nay khi máy đang hạ cánh, lỡ tai của cháu bị đau.”

Bà nội cười tủm tỉm nghe, trên mặt mỗi một nếp nhăn đều mang theo sự vui mừng.

Thời điểm cô đang nói vui vẻ, bà nội bỗng nhiên rất thần bí giữ chặt cô mà nói, “Năm nay tiền dưỡng lão lại tăng, vài năm nay bà cũng đã giành dụm được cho cháu một vạn tệ, có thể trả được số tiền mà học viện đã cho cháu vay đóng học hay không?” Đồng Ngôn hoảng sợ, “Cháu không phải đã nói với bà rồi sao, cháu chỉ cần sau khi tốt nghiệp năm năm là có thể trả hết nợ, bà trăm ngàn lần đừng cho cháu tiền, cháu hiện tại đi làm thêm còn giúp mấy phóng viên kia viết bài, không có thiếu tiền gì đâu bà ơi.”

“Bà đã rút ra rồi,” Bà nội tiếp tục nhẹ nhàng nói cho hết lời, bỗng nhiên nhớ trong bếp vẫn còn đang om thịt, đứng lên nói với cô, “Bà để ngay dưới sofa, cháu ra lấy xem rồi cất đi.”

Cô nhìn theo cái bóng dáng của bà, ánh mắt không hiểu sao cảm thấy chua xót, “Nếu không thì làm thế này đi, cháu gửi tiền vào tài khoản chung của cháu với bà, chờ lúc nào cháu cần thì sẽ lấy dùng.”

Lúc cô rời khỏi Bắc Kinh đã mở một tài khoản gửi tiết kiệm, cô cầm thẻ, để lại sổ tiết kiệm cho bà nội.

Để phòng trong nhà có chuyện cần dùng tiền thì có thể lập tức rút được tiền.

Nghe tiếng động trong bếp, Đồng Ngôn bước đến chỗ chiếc ghế sofa, chạm vào nơi bà giấu tiền bên dưới.

Ngày còn bé cô thường xuyên tới chỗ này, đã sớm biết đây là chỗ hay giấu tiền của bà

Mà lúc cầm lấy phong thư, lại bỗng nhiên cảm thấy có điều gì không đúng, phong thư rất mỏng. Ngay cả 6000 tệ học phí cô đóng hàng năm cùng dày hơn thế này vài lần...Cô chợt nghĩ tới một khả năng, dường như có ai đó đưa tay bóp lấy tim của mình.

Không dám hô hấp, cũng không dám cử động.

Cô không dám nói ra sự thật, chỉ làm bộ lơ đãng hỏi, “Mấy ngày nay cha cháu có tới không hả bà?”

“Ừ có, cha cháu còn thay bình ga cho bà nữa.” Giọng nói của bà khó nén được sự vui sướng.

Quả nhiên là ông ta.

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn phong thư, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này lại lấy nhiều như vậy, bây giờ cô phải lấy tiền ở đâu mà bù vào đây chứ?

Những ý nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu, Đồng Ngôn bỗng nhiên cảm thấy mất hết sức lực. Sự mệt mỏi của cả một đêm lại dâng lên, cô chỉ muốn khóc, nhưng không khóc được chỉ cảm thấy mũi nghèn nghẹn.

Lúc tầm mắt trở nên nhòa đi, bà nội đã ra khỏi phòng bếp.

Đồng Ngôn nhét phong thư vào túi sách, rút một tờ khăn giấy lau mặt, làm bộ như lau lau mũi, rất nhanh đã lau đi nước mắt trên mặt, “Cháu hình như sắp bị cảm rồi bà ơi...” Sau đó đứng dậy, nói nhanh, “Để nhiều tiền ở nhà như vậy không an toàn, bây giờ cháu phải đi gửi vào ngân hàng.”

“Không cần phải vội.”

Giọng nói được ngăn lại sau cánh cửa.

Mãi cho đến khi đi đến bến xe bus ở rất xa nhà, cô mới dừng lại ở cột mốc đợi xe, mở phong thư ra, cẩn thận đếm đi đếm lại vài lần. Chỉ còn hai ngàn tệ.

Bình thường học phí của cô là tiền cho sinh viên vay để đóng học, còn sinh hoạt phí đều từ tiền làm thêm và nhuận bút, ngoại trừ việc chi tiêu hàng ngày cũng chỉ tốn hai ngàn tệ. Nói cách khác, còn thiếu khoảng sáu ngàn.

Sáu ngàn tệ.

Số tiền này nhất định phải bù vào, tuy rằng bà nội biết con của mình tồi tệ đến cỡ nào nhưng vẫn luôn ôm ảo tưởng, hy vọng một ngày nào đó ông ta có thể sửa đổi...

Hôm nay ở trạm xe bus đột nhiên có rất nhiều người, phần lớn đều là cha mẹ đưa con cái đi chơi ngày quốc khánh. Ngay lúc xe dừng lại, những ông bố đều vội ôm lấy con mình, thậm chí có người còn nâng con mình lên trên đỉnh đầu vì sợ người khác đụng phải tâm can bảo bối của mìnhĐồng Ngôn đứng ở nơi đó nhìn thật lâu, lâu đến mức đã không đếm được biết bao nhiêu chuyến xe bus đã đi qua trạm.

Đến cuối cùng cô vẫn cầm di động lên, nhìn hai mươi mấy cái tên trong danh bạ mà do dự.

Cô cho tới bây giờ vẫn muốn có một cuộc sống bình thường nhất, như Trầm Diêu là người bạn thân nhất của cô cũng không biết

chuyện tình trong nhà cô. Nếu bây giờ ở lại Thượng Hải thì thật tốt, có thể nói rằng không kịp về nhà lấy tiền...Nhưng mà bây giờ cô đang ở Bắc Kinh, không có lý do nào để mở miệng vay tiền bạn học.

Cuối cùng nhìn thật lâu, chỉ còn lại hai người.

Lục Bắc và Cố Bình Sinh.

Một người, đã từng không bao giờ hỏi nguyên do, luôn đáp ứng những yêu cầu của cô; Một người, là ngoài ý muốn mà nhìn thấy được hoàn cảnh thật của cô.

Nhưng kể từ khi Lục Bắc kết hôn, chính cô đã thề sẽ không gặp anh ta, mặc kệ là vì nguyên nhân gì mà bỏ lỡ, cô vẫn có đạo đức của chính mình cùng bệnh nghiện sạch sẽ, không cho phép bản thân mình làm chuyện phá hỏng gia đình của người khác.

Cho nên kỳ thật... chỉ còn mỗi Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn do dự, gửi tin nhắn cho anh: *Thầy Cố, thầy bạn việc gì không? Em có việc muốn nhờ thầy.*

Anh trả lời tin nhắn rất nhanh: *Nói đi. TK.*

Hai chữ ngắn gọn cùng một cái tên đi kèm, nhìn không ra vui giận gì.

Kỳ thật anh với cô cũng không quen thân gì, nếu tùy tiện vay tiền như vậy...

Tuy rằng chỉ nhìn xe và nhà của anh, chỉ biết số tiền này với anh mà nói ... bất quá là rất dễ dàng.

Cô trả lời: *Em muốn vay tiền, chỉ cần sáu ngàn tệ là được, cần gấp.*

Qua thật lâu, anh cũng không trả lời tin nhắn.

Đồng Ngôn bỗng nhiên cảm thấy thực hối hận, chính mình vì sao lại có thể mở miệng hỏi vay tiền với thầy của mình cơ chứ? Nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, muốn đổi ý cũng không kịp, cô không yên tâm mà nhìn chăm chăm vào di động, không ngừng cầu nguyện: thầy Cố, thầy tuyệt đối đừng để ý, em thật sự là không có cách nào.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, điện thoại của Cố Bình Sinh?

Đồng Ngôn cảm giác như thể nằm mơ, vừa bắt nghe máy nói "Alo", thì lập tức sực nhớ anh căn bản nghe không được.

Sau đó chợt nghe ở đầu bên kia điện thoại, Cố Bình Sinh đang dùng tiếng Anh nói chuyện với người khác, hình như là người bên cạnh.

Rất nhanh, anh liền quay sang nói với cô qua điện thoại, "Đồng Ngôn, ngại quá, vừa rồi tôi đang nói chuyện với người lớn trong nhà. Em gửi địa chỉ nhà em đến di động cho tôi, bây giờ tôi lái xe đi tìm em."

Giọng nói của anh hơi gấp gáp, nhưng vẫn ôn hòa như trước, ôn hòa đến mức làm cho người ta muốn khóc.

Chương 7 : Anh chân thật như vậy sao (1)

Lúc Cố Bình Sinh đến, Đồng Ngôn vẫn như cũ đang ở gần trạm xe bus, ngồi ở lan can trên bồn hoa ven đường, nhìn đường suy nghĩ đến xuất thần.

Cô đã đi qua cái tuổi chỉ biết oán trời trách đất, cắn răng cam chịu từ lâu lắm rồi.

Dường như những lời của Cố Bình Sinh năm đó đã ảnh hưởng tới cô.

Trên thế giới này, em có quyền lựa chọn tất cả mọi thứ, chỉ có cha mẹ, em không thể chọn, cũng không thể từ bỏ.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt anh, đang cúi đầu nhìn chính mình.

Lúc cô ngẩng đầu lên nhìn, Cố Bình Sinh đã đưa cho cô một chai nước lạnh, “Hôm nay tiết trời rất nóng.” Đồng Ngôn nhận lấy, thấy trong lòng bàn tay anh có chút nước, hẳn là bị chai nước lạnh này làm cho ẩm ướt như thế.

Anh lấy một tờ giấy ăn đưa cho cô, ý bảo cô bọc lấy thân chai mà uống, “Tôi đi xe của bạn, không được thuận tay cho nên lái chậm một chút.”

Khi anh nói chuyện thì vẫn luôn mỉm cười.

Ngay lúc anh muốn mở miệng nói gì đó, Đồng Ngôn đã cười rõ lên, “Vấn đề nói trước tiên này quả thật là rất tốt nhưng thầy không được hỏi em cần tiền để làm gì.”

Dường như Cố Bình Sinh cảm thấy hơi bất ngờ, “Bạn học Đồng Ngôn, tôi đang cố gắng tránh đi đề tài này, bạn không phát hiện sao?”

“Phát hiện được ạ.” Đồng Ngôn ý vị thâm trường nhìn anh, “Em sợ thầy nghĩ nhiều nên giải thích một chút, nói thẳng ra như vậy mới hiểu được.”

Cô vốn định trực tiếp cầm tiền từ Cố Bình Sinh thì anh phải đi ngân hàng rút tiền, , không ngờ Cố Bình Sinh đưa cho cô một cái thẻ, nói luôn mật mã cho cô, “Chỗ này có một vạn tệ, em hãy cầm trước đi.”

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn anh, “Em chỉ cần sáu ngàn tệ là đủ rồi.”

Anh cười cười, “Tôi nghĩ nếu em đã muốn mượn sáu ngàn thì hẳn cũng đã cộng toàn bộ sinh hoạt của phí của mình vào rồi, tôi cũng không nghĩ tới ba ngày sau em lại tìm tôi mượn tiền mua vé xe, đến Thượng Hải rồi lại chỉ có thể ăn bánh bao qua ngày.”

Cố Bình Sinh đang nói đùa, nhưng đây cũng chính là những chuyện sắp xảy ra với cô.

Đồng Ngôn đành đưa tay nhận lấy, nói, “Chờ em gom đủ, sẽ lập tức trả lại cho thầy.”

Nhưng vừa nói xong, anh đã lại lấy thẻ về, “Hôm nay cũng không có việc gì, đưa em đi ngân hàng rút tiền.”

Sau đó, Cố Bình Sinh không chỉ cùng cô đi ngân hàng thôi không mà còn vô cùng chủ động đưa cô về nhà, tiến hành việc thăm hỏi nhà học sinh của thầy giáo. Đồng Ngôn từ nhỏ đến lớn chưa từng có thầy cô giáo nào đến thăm nhà...Lúc Cố Bình Sinh nói ra hai chữ ‘thăm nhà’, ước chừng cô cứng người dưới lâu khoảng một phút, mới cắn răng chấp nhận việc ‘nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn.’

(*拿人手短, 吃人嘴软 Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn: nã nhân thủ đoản có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủy nhuyễn có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn.*

Tiếng Việt: bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm.

Chú giải trích dẫn từ blog :
<http://mieuhau.wordpress.com/2011/01/16/c%E1%BB%B1u-nhan-kh%E1%BB%91c-d%E1%BB%87-tam-ch%C6%B0%C6%A1ng/>)

Bởi vì là căn nhà đã cũ, lại không nằm trong tiểu khu nào.

Căn phòng nằm ở tầng năm độc lập với hàng xóm nhưng cũng gần đường cái, vừa bước ra cửa đã thấy con đường cái cùng trạm xe bus. Mỗi lần Đồng Ngôn ngồi bên cửa sổ, nhìn những chiếc xe bên ngoài đến rồi đi, đều rất khâm phục bản thân mình có thể nhìn xa được như vậy. Cũng may trước khi giá nhà lên cao, cô đã nhanh chóng cầm giấy tờ nhà này cầm đi, nếu không sớm hay muộn cũng bị người cha đó của cô vụng trộm bán đi.

Khi đó cả mình và bà nội ngay cả một cái nhà để ở cũng không có.

Đồng Ngôn ngồi bên cửa sổ, bóc vỏ tỏi.

Trước kia bà nội là giáo viên dạy nhạc tiểu học, nhưng vì cấp tiểu học lại bị sát nhập nên đến khi về hưu lại không được công nhận là một giáo viên chính thức, cho nên tiền trợ cấp dưỡng lão mới ít như vậy.

Nhưng điều này cũng chẳng gây trở ngại về việc bà là người có tư cách nhà giáo nhân dân...

Cô liếc mắt nhìn hai tay đang nắm chặt chén trà của Cố Bình Sinh, còn đang cùng bà nội đang thảo luận “thiên tính giáo dục”, như thế nào lại cảm thấy thầy Cố tới đây là để nhận giáo dục vậy. Cô quay đầu lại, theo bản năng lại đưa tay vén tóc mai ra sau tai, vẫn giống như hằng ngày ngón tay lại chạm tới khóe mắt...Nước mắt bắt đầu chảy xuống, muốn dừng cũng không dừng được...

“Có cần tôi giúp em không?” Anh đi đến bên cạnh người cô.

Giây tiếp theo, anh liền nhìn thấy Đồng Ngôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, hai mắt nhắm lệ lưng tròn ngẩng đầu nhìn mình, chỉ một cái chớp mắt hình ảnh này cùng đêm đó dường như hoàn toàn giống

nhau. Chẳng qua lúc ấy tóc cô chỉ ngắn đến tai, có lẽ vì còn nhỏ nên đôi mắt sáng hơn, nhưng chỉ có tuyệt vọng mà thôi.

Không liên quan đến sinh ly tử biệt, mà đó là sự tuyệt vọng bởi khi đối mặt với hiện thực.

“Là tôi.” Đồng Ngôn nhìn ánh mắt anh bỗng nhiên an tĩnh như vậy, ngược lại cảm thấy hoảng, “Em chỉ bị tôi làm cay mắt thôi.”

Anh cũng sững sốt, nhưng bà nội đã rất nhanh vào phòng bếp lấy ra một cái khăn lông ướt đưa cho Đồng Ngôn, nhưng cuối cùng lại để cho Cố Bình Sinh cầm lấy. Khi bà nội lại tiếp tục vào bếp nấu cơm, anh đã ngồi xồm xuống, lau khô hai con mắt cho cô.

Cô còn chưa kịp từ chối, khi anh cầm khăn lau cho cô thì cô nhắm hai mắt lại.

Xúc cảm rất nhẹ, khăn mặt ấm, anh rất cẩn thận lau khô xung quanh mắt cho cô.

“Được rồi.” Anh nói.

Đồng Ngôn mở mắt ra, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, “Cảm ơn thầy.”

Trước kia khi ở ký túc xá nói chuyện phiếm, mọi người thường bảo không thể tìm bất kỳ chàng trai nào học Y, nhìn quen các bộ phận thân thể của con người, giới hạn nam nữ cũng rất mơ hồ, dễ dàng vượt quá giới hạn...Nhưng cô đã tiếp xúc cùng Cố Bình Sinh năm tuần lễ, ngoại trừ việc cảm thấy Cố Bình Sinh đối với việc nam nữ tiếp xúc tay chân không có gì kiêng kị thì cô còn không biết anh là người rất tùy tiện...

Cô cầm một bó tỏi to, lộn xộn, không biết chính mình nên nghĩ phải làm gì.

Đây là lần thứ hai Đồng Ngôn ăn cơm cùng Cố Bình Sinh, lần trước là ở nhà anh, lần này là ở nhà mình...Cô ăn được một nửa liền phát hiện Cố Bình Sinh ăn rất nhiều cơm trắng, bỗng nhiên cô rất

muốn cười, thừa dịp bà nội đi vào phòng bếp múc canh mới thấp giọng nói, “Thầy Cố, người miền Bắc nấu ăn đều hơi mặn một chút, thật ngại quá.”

Anh khẽ cười, “Không sao, có thể giúp tôi rót một cốc nước đá không?”

“Không có đá,” Cô cười, “Nhà của em không có máy lọc nước, chỉ có nước đun sôi để nguội rồi uống. Thầy uống nước mát được không?”

Kết quả là vừa rót ly nước xong, bà nội đã bung canh ra.

Nhìn thấy Đồng Ngôn rót nước, lập tức nghiêm nghị nói, “Không phải từ nhỏ đã dặn cháu, ăn cơm không được uống nước sao?”

Đồng Ngôn lập tức chỉ Cố Bình Sinh:, “Người từ nước ngoài về, ai cũng có thói quen này.”

Cô cũng không dám nói là vì đồ ăn mặn, nếu không bà nội thật có thể dọn hết bàn ăn, nấu lại một lần nữa.

Cố Bình Sinh rất phối hợp, cười đầy hối lỗi, cầm ly uống một hớp nước lớn.

Đợi cho đến khi bà nội đi công viên cho mèo hoang ăn, trong nhà chỉ còn lại hai người, cô không biết nên để thầy Cố làm gì. Phòng khách chỉ có một cái sofa nhỏ, chẳng lẽ hai người ngồi sóng vai cùng nhau xem tivi? Đọc sách?...

Bởi vì lần này về thăm nhà không hề có mục đích, cô thật không biết nên để cho anh làm gì.

Cố Bình Sinh chỉ ngồi ở đó, dường như anh đang nhìn những ảnh chụp đã cũ được lót dưới lớp kính dày ở bàn trà. Bởi vì dáng người cao, càng nhìn càng thấy giống như anh đang ngồi trên cái sofa đồ chơi của trẻ con, “Tôi mới ở Bắc Kinh nửa tháng,” Anh bỗng nhiên nói, “Rất nhiều nơi chưa đi đến, ví dụ như Vạn Lý Trường Thành.”

Đồng Ngôn nhìn thoáng qua những tấm ảnh anh đang xem, đó là ảnh chụp khi cô còn nhỏ, hai tay chống nạnh, đứng ở trên Vạn Lý

Trường Thành.

Ảnh đen trắng, còn có hai bím tóc vĩnh lên.

“Vậy thầy có thể thừa dịp lần nghỉ ngơi này, đi thăm thú nhiều nơi.” Cô rất muốn cầm một quyển sách, che hết mấy tấm ảnh dưới tấm kính dày kia, “Ở Bắc Kinh có ba đoạn của Vạn Lý Trường Thành, một nơi là Bá Đạt Lĩnh, chỗ này thầy trăm ngàn lần đừng bao giờ đi vào ngày Quốc Khánh, khách đến đây nhiều như đi chùa vậy. Còn có một nơi là Mộ Điền Dục, phong cảnh đẹp hơn so với Bá Đạt Lĩnh, ngày nghỉ cũng không có nhiều người lắm.”

Bá Đạt
Lĩnh: http://vi.wikipedia.org/wiki/B%C3%A1t_%C4%90%E1%BA%A1t_L%C4%A9nh

Mộ Điền Dục :
http://vietnamese.chinese.cn/chineseculture/article/2013-05/03/content_493690_6.htm

Cố Bình Sinh gật đầu, “Còn những nơi nào nữa?”

“Còn nữa sao?” Đồng Ngôn cẩn thận thông báo, “Thầy trăm ngàn lần đừng có đi Cư Dung quan, đến nơi dốc như thế thì phải dùng cả tay cả chân nữa, mệt chết người. Đi hai nơi kia mới gọi là “đi” Vạn Lý Trường Thành, chỉ có Cư Dung quan thì gọi là ‘bò lên Vạn Lý Trường Thành.’”

Cư Dung quan:
http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C6%B0_Dung_quan

Cô không hề nghĩ tới, chỉ vì một câu của mình, vào buổi chiều Cố Bình Sinh trực tiếp lái xe đi Cư Dung quan.

Mà cô, với sự nhắc nhở nhiệt tình của bà nội, bị đuổi ra khỏi nhà, cùng thầy Cố bò lên Vạn Lý Trường Thành.

Cho đến khi thắt lưng của cô không còn dựng thẳng được nữa thì có 2 người vai đeo ba lô du lịch bụi, hơi thở bình thường, tinh thần

trầm ổn vượt qua cô, rõ ràng là những bậc thang dốc ngược cư nhiên không cần dùng lực của tay....Bác gái tóc màu hoa râm kia quay đầu lại, cười nói với Cố Bình Sinh, “Anh bạn trẻ, sao lại không giúp bạn gái mình một tay, bác thấy thể lực con bé cạn kiệt rồi.”

...

Đồng Ngôn chỉ cảm thấy giọng nói này lượn lờ ở một nơi xa xôi nào đó, còn chưa nắm lấy được ý nghĩa tinh túy của nó đã bị Cố Bình Sinh cầm tay.

Quá mức đột ngột, trái tim yên lặng đập loạn xạ, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu hiện tại.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, vì ánh mặt trời chiếu thẳng vào, anh hơi nheo mắt lại, vẫn mang theo ý cười như cũ, “Nếu biết trước dốc như vậy thì nên đi đến Mộ Điền Dụ mà em nói vẫn hơn.”

Đồng Ngôn thở phì phò, trong tai đều là tiếng tim đập nặng nề của mình, “Đúng vậy, em...em đã nói từ trước, chỗ này rất dốc. Em... em có thể... tự đi được.”

Hôm nay nắng đặc biệt gắt, không có chút cảm giác gì của mùa thu, cái nắng này so với ngày hè còn độc hơn.

Khi cô nói thì mồ hôi bắt đầu chảy xuống cằm, rớt xuống viên gạch màu xám dưới chân.

Anh dừng bước, “Lần trước em đến đây là khi nào?”

Đồng Ngôn thở hỗn hển ra hai hơi, vừa rồi vốn hít một hơi thật dài, nghĩ rằng vẫn còn leo tiếp. Nhưng dừng lại đột ngột thế này, thở ra một hơi dài, lập tức không còn chút khí lực nào, “Rất lâu rồi, lần trước là khi em học lớp 10, thật ra em sợ đến đây nhất.” Cô dựa vào bên cạnh vách đá, “Chủ nhiệm của em năm lớp 10 là một người cuồng vận động, con của thầy ấy lại làm ở cục Du lịch, không cần vé vào cửa. Cho nên cứ cách vài tuần lại đưa chúng em lên Cư Dung

quan, nói là rèn luyện thân thể tiện bồi dưỡng thêm tình cảm bạn học.”

Rèn luyện thân thể thì không thấy nhưng tỉ lệ thành đôi trong lớp tuyệt đối là đứng đầu toàn khối trong năm học đó.

Cô nói xong một câu dài như vậy, lập tức thở hắt hển.

Cố Bình Sinh nói cô nghỉ ngơi một lát, Đồng Ngôn lập tức dựa người vào bức tường đá bên phải mình, nhìn phong hỏa đài trên sườn núi phía xa xa, càng lúc càng cảm thấy bi ai, cũng không biết khi nào mới có thể đi lên đến nơi.

Anh cũng tựa vào bức tường đá, nghỉ ngơi cùng cô, nhưng vẫn không buông tay ra.

Vốn lực chú ý của Đồng Ngôn đều tập trung vào cuộc nói chuyện vừa rồi, hiện tại lại im lặng dựa vào vách tường, gió núi thổi đến, ngược lại càng cảm thấy ngưng ngưng hơn. Tuy rằng trước kia, các cô gái thường được mấy chàng trai giúp đỡ đi lên, nhưng hôm nay không giống như vậy, không có quy định cứng nhắc về thời gian, cũng không có thi đua gì...

Những làn gió núi mát rượi lướt qua làn da đầy mồ hôi, thực sự rất thích.

Trong lòng bàn tay hai người đều có mồ hôi, trên người thì lạnh, lòng bàn tay lại càng ngày càng nóng.

Đồng Ngôn càng ngày càng cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác trên người nóng lạnh lẫn lộn, cả ngón tay cũng không dám động. Qua một lúc lâu, toàn bộ cánh tay đều run lên cô mới nghiêng đầu nhìn anh... Vừa định mở lời lại bị anh nói trước: “Nghỉ ngơi tốt rồi chứ? Đi thôi, đến sườn núi là tốt rồi.”

Sau đó cũng rất tự nhiên, kéo cô đứng dậy đi lên trên.

Đồng Ngôn không có cơ hội nói gì, chỉ có thể ra sức đuổi kịp.

Bởi vì Cố Bình Sinh cao hơn cô, gần như là nửa lồi nửa kéo cô đi lên, tay cũng rất tự nhiên mà siết rất chặt. Giữa đường anh còn luân phiên đổi qua tay kia.

Xung quanh đôi lúc cũng có người dừng lại nghỉ ngơi một lúc, cách hai ba bậc thang còn có một đôi nam nữ, giọng nói cô gái vang tới *anh xem bạn trai người ta thể lực tốt như vậy, còn anh sao giống củi mục như thế chứ, anh còn không đi nhanh bằng em...* Đoạn đường tiếp theo, Đồng Ngôn có chút không yên lòng, rõ ràng là khoảng cách rất xa, lại như bỗng nhiên ngừng lại.

Đến khi cô bước lên được nơi cao nhất, lập tức rút tay về, “Thầy Cố, thầy muốn uống nước không?”

Cô lấy hai chai nước nhỏ từ trong túi xách ra, vừa đưa cho anh, chợt nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên.

Lấy di động ra nhìn, là lớp trưởng lớp cấp hai: *Tớ gọi điện thoại cho cậu mà sao không bắt máy thế hả?*

Đồng Ngôn bất đắc dĩ trả lời: *Đang ở Bắc Kinh, Cư Dung quan, gọi điện thoại đường dài làm gì cho tốn tiền, có chuyện thì cứ nhắn tin nói rõ đi.*

Tin nhắn trả lời rất nhanh cũng nhận được: *Cư Dung quan? Trước kia đi chưa đủ sao? Nói xem, hôm nay tớ thấy Lục Bắc, bên cạnh cậu ta sao có đứa con gái nào đó rồi? Tớ không có nghe nói hai đứa cậu chia tay gì mà?*

Chương 8 : Anh chân thật như vậy sao (2)

Phong hỏa đài này là nơi bằng phẳng rất hiếm có ở trên đoạn trường thành này.

Rất nhiều du khách tụm hai tụm ba dựa vào tường thành nghỉ ngơi, tạo nhiều tư thế chụp hình. Cố Bình Sinh mở chai nước, uống một hớp nước, “Muốn tôi chụp ảnh cho em không?” Nói xong từ trong túi quần lấy ra một chiếc thẻ mỏng.

Cô nhanh chóng trả lời tin nhắn với ba chữ: *Đã chia tay.*

Sau đó cất di động, rất có trách nhiệm đưa tay muốn cầm máy ảnh, “Để em chụp cho thầy, đây là lần đầu tiên thầy đến đây.”

Khi hai người đang đẩy tới đẩy lui, bỗng nhiên có hai người phụ nữ trung niên ngoại quốc, cười ha ha dùng tiếng Anh nói muốn giúp hai người bọn họ chụp ảnh chung. Đồng Ngôn vẫn là lần đầu tiên gặp phải trường hợp không cầu người mà ngược lại có người chủ động đến giúp mình chụp ảnh, có chút ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mắt Cố Bình Sinh, anh chỉ mỉm cười đưa máy ảnh cho một trong hai người đó rồi nói câu cảm ơn.

Khi cầm lại máy ảnh, Đồng Ngôn nhìn thoáng qua, rất có xúc động muốn xóa hết mấy tấm ảnh này.

Trước kia khi Trầm Diêu còn hâm mộ thần tượng đã từng có nói qua, không cần chụp ảnh chung với ngôi sao, quả thật chính là phiên bản người đẹp và quái vật ngoài đời, vừa nhìn thấy có thể khiến cho cậu mất mát buồn thương cả nửa tháng trời. Hiện tại cô nhìn tấm ảnh chụp chung của chính mình cùng Cố Bình Sinh, cũng hơi có loại cảm giác đó, hơn nữa còn với bộ dáng giơ ngón tay chữ V ngàn hình không đổi.

Cố Bình Sinh cầm lấy, quay lưng về phía ánh mặt trời nhìn kỹ, nhưng thật ra anh rất vừa lòng, “Chụp không tệ.”

Có mỗi mình thầy không tệ mà thôi...

Buổi tối khi trở về, Cố Bình Sinh mở radio riêng cho cô nghe, sau khi dạy cô làm thế nào để chỉnh nút âm lượng, mới cho cô tự tìm chương trình mà cô muốn nghe để giết thời gian.

Kỳ thật những chuyện này Lục Bắc đã sớm dạy cho cô biết, nhưng khi nhìn thấy Cố Bình Sinh nói nghiêm túc như vậy, cô cũng giả vờ không hiểu mà nghe anh nói.

Mãi cho đến khi anh nói xong, cô mới gật đầu trả lời, “Em hiểu rồi ạ, thầy chuyên tâm lái xe đi, em tự tiêu khiển được rồi.”

Khi chạy trên đường cao tốc, cô mở một kênh âm nhạc, bắt đầu nghe bảng xếp hạng những ca khúc mới.

Đang lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, chợt nghe Cố Bình Sinh gọi mình, “Đồng Ngôn, phiền em giúp tôi xem điện thoại một chút, là ai đang tìm tôi. Điện thoại ở trong túi áo bên phải.”

Cô đưa tay, tiến vào trong túi áo của anh, nhanh chóng đụng phải chiếc di động.

Có một tin nhắn chưa đọc.

Nếu muốn xem là ai, sẽ phải đọc tin nhắn. Anh hẳn là có ý này?

Đồng Ngôn do dự một lúc, mở màn hình chờ, xem tin nhắn gửi đến.

TK, tôi nhớ rõ ngày mai là ngày giỗ của mẹ cậu, mọi việc trong nhà tôi đã an bài giúp cậu rồi, hãy yên tâm nghỉ ngơi đi.

Bình Phàm.

Ngày giỗ mẹ?

Đồng Ngôn hoàn toàn cảm thấy mình đang nằm mò, ngày mai là ngày sinh nhật của cô.

Đương nhiên, Thầy Cố khẳng định sẽ không biết điều này. Nếu nhớ không nhầm, năm đó ngày 4 tháng 10 chính là ngày lần đầu tiên hai người gặp nhau ở bệnh viện Hiệp Hòa. Thì ra, mẹ anh thật sự đã qua đời vào ngày đó.

“Là ai?” Anh nghiêng đầu nhìn cô.

Đồng Ngôn cầm điện thoại giơ lên trước mắt anh.

“Cảm ơn em.” Anh nhìn lướt qua, lại quay đầu tiếp tục lái xe.

Không có gì khác thường, từ ánh mắt cho đến biểu cảm trước sau như một, vẫn rất bình tĩnh.

Cho đến lúc xuống xe, anh vẫn kiên trì muốn đưa cô lên nhà.

Trên hành lang được trang bị bằng những chùm đèn phát sáng theo âm thanh, nhưng đèn ở lầu ba và lầu bốn đã bị hư. Khi hai người đi qua lầu hai, Cố Bình Sinh cố ý đi chậm lại, “Ngày mai tôi sẽ mua hai cái bóng đèn, chúng ta tranh thủ thời gian ban ngày mà thay chúng đi, bằng không buổi tối bà nội em đi lại sẽ rất dễ bị ngã.”

Cô muốn nói không cần, nhưng xung quanh lại tối đen như mực, nói ra cũng vô dụng.

Khi hai người đi đến chỗ rẽ lầu 4, rốt cuộc có thể nương được ánh đèn lầu 5, thấy mặt nhau.

Cô dừng bước, nói với Cố Bình Sinh, “Thầy Cố đưa em về đến đây được rồi, đã khuya rồi, thầy cũng nên trở về nghỉ ngơi,” Cô nhớ tới việc anh vừa rồi nói sẽ đi thay bóng đèn vào ban ngày thì lập tức bồi thêm một câu, “Ngày mai em sẽ đi mua vài bóng đèn về, nhờ hàng xóm bên nhà bên cửa giúp thay bóng đèn là được rồi, không phải phiền thầy lại đi thêm một chuyến đến đây nữa đâu.”

Ánh đèn lầu 5 động lại trong mắt anh, anh chỉ cười nói, “Không sao cả, ngày mai tôi cũng không có việc gì.”

Bỗng nhiên ở tầng trên truyền đến một tiếng động rất nhẹ, Đồng Ngôn theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, Cố Bình Sinh cũng theo động tác của cô nhìn về phía lầu 5.

Có bóng người dựa vào tường, không nói một tiếng nhìn bọn họ.

Khuôn mặt không hề thay đổi, ngay cả vị trí chò đợi cũng không có thay đổi.

Trước kia anh cũng như thế này, luôn thích đứng ở chỗ đó, khiến cho cô lúc đó vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Khi đó hai người yêu nhau cũng không vất vả, ngoại trừ việc phải tránh né thầy cô giáo trong trường như hổ rình mồi, còn lại những gì mà Đồng Ngôn nhớ tới được thì tất cả là ngọt ngào. Lúc ấy chuyện yêu sớm được lan truyền khắp trường học chính là về cô và anh.

Một người là học sinh được chú ý bồi dưỡng của trường cấp 3, một người là học sinh khiến người khác đau đầu nhất ở cấp 2 .

Cảnh tượng được thấy thường xuyên nhất, bên trái của bảng thông báo của trường chính là tin vui Đồng Ngôn thi đua giành được giải thưởng, bên phải là thông báo xử phạt Lục Bắc gây gỗ đánh nhau trong trường học...Lúc đầu Lục Bắc thường đứng ở cổng trường chờ cô, sau này vì kết quả quá kém không thể vượt qua kỳ thi chuyển cấp lên cấp 3 nên mỗi ngày sau khi tan học, không ngại đường xa tới đây đợi cô.

“Đồng Đồng.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng, gọi tên cô.

Mọi người thường gọi cô là Ngôn Ngôn, duy chỉ có anh cảm thấy chính mình nên đặc biệt một chút.

Đồng Ngôn như bừng tỉnh, lúng túng nhìn Cố Bình Sinh, “Thầy Cố, hẹn gặp lại.”

Cố Bình Sinh cười cười, “Ngày mai gặp.”

Nói xong, xoay người đi xuống lầu.

Đồng Ngôn đứng dưới lầu nghe tiếng bước chân xa dần, cố lấy hết dũng khí đi lên, nhìn người trước mắt càng ngày càng gần... Cô không biết nói cái gì, im lặng làm cho con người ta bất an.

Cuối cùng, cô đành phải hỏi một câu không đâu không đâu, “Mùa thu mà anh còn mặc áo ngắn tay, anh không thấy lạnh sao?”

Trong một cái chớp mắt, anh dường như có rất nhiều điều muốn nói, lại bởi vì một câu tiếp đón thoải mái của cô mà mặt mày cũng đã nhanh giãn ra, “Không lạnh, sinh nhật vui vẻ.” Anh đưa ra một chiếc hộp màu bạc.

Đồng Ngôn không nhận, “Làm sao anh biết em đã trở về?”

“Ngày lễ nên trong nhà gửi đến rất nhiều đồ, anh lái xe đưa tới cho bà nội em mấy thứ.” Anh nói, tay vẫn đưa cái hộp kia ra, “Em chuẩn bị bước qua sinh nhật hai mươi tuổi của mình như thế nào đây?” Vấn đề này, cho đến khi anh đi rồi, cô cũng không có trả lời anh.

Thời điểm cô bước chân vào cửa thì bà nội đã ngủ, đèn bàn phòng khách còn sáng, là bật cho cô.

Căn nhà vốn không lớn là bao, quả nhiên có bảy tám hộp giấy đặt ở đó.

Cô nương theo ngọn đèn, phân biệt từng cái hộp theo hoa văn ở trên đó, có hoa quả đồ uống, còn có rau dưa. Tòa nhà này không có thang máy, hẳn là chỉ có một mình anh khiêng lên, cô lấy kéo, mở từng cái hộp ra, đem những thứ trong hộp ra sau đó sắp xếp gọn gàng, trước mắt thậm chí có thể hiện ra bộ dạng của anh khi khiêng từng thùng một lên lầu.

Từng là một người rất lười biếng, giờ cũng trở nên yêu lao động như vậy.

Cuối cùng dọn dẹp cũng xong, còn thừa mấy thùng đồ uống.

Đồng Ngôn kéo lớp băng dán của một thùng ra, lấy ra một lon Sprite, ngồi dưới đất, 'cách' bỏ mở nắp lon nước.

Sprite không đá, uống vào cũng không ngon miệng như vậy.

Chất lỏng ngọt ngấy chảy xuống yết hầu, ngược lại càng trở nên chua chát khó chịu. Không biết vì sao, vừa rồi khi anh cười nói hện gặp lại, giọng nói giống hệt khi anh khóc lúc ấy.

Cô không thể quên được buổi tối hôm đó, anh ngồi ở ven đường, khóc như một đứa trẻ nhỏ mới được mấy tuổi, còn không ngừng lặp đi lặp lại, *Đồng Đồng em đừng đi Thượng Hải*. Tất cả mọi người đứng ở trạm xe bus đều quay đầu nhìn lại, từ người lớn cho đến trẻ nhỏ, đều nhìn anh với ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phỏng chừng ai cũng chưa thấy qua một anh chàng thanh niên còn có thể khóc thành cái dạng này.

Mà chính cô khi đó gần như ngồi xổm trước mặt anh, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Đồng Ngôn uống nửa lon Sprite, mới phát hiện ra mặt mình ướt đầm.

Cô cầm di động nhìn thời gian bây giờ, thế nhưng không biết là khi nào cô đã nhận được một tin nhắn tới.

Là của thầy Cố: *Giữa trưa ngày mai, tôi mang hai người ra ngoài ăn cơm, được không?TK*

Cô muốn từ chối, nhưng lại nghĩ đến ngày mai đặc biệt đối với anh như vậy, do dự trong chốc lát mới trả lời: *Được*.

Ngày hôm sau khi Cố Bình Sinh đến, bà nội còn đặc biệt cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi thầy Cố làm sao mà biết hôm nay là sinh nhật Đồng Ngôn. Cố Bình Sinh cũng bất ngờ, đưa mắt nhìn Đồng Ngôn.

“Bình thường em không để ý đến ngày sinh nhật lắm.” Đồng Ngôn chỉ có thể giải thích như vậy.

Kết quả bữa cơm chiều ăn rất phong phú, khi vịt nướng được dọn lên, Cố Bình Sinh rất tự nhiên rửa tay lau khô, tự lấy làm một phần con vịt đưa cho cô, “Tiểu thọ tinh, sinh nhật vui vẻ.”

Đồng Ngôn nhận lấy, đưa vào miệng cắn một miếng, tương ngọt lẫn cùng cùng hương vịt nướng khiến tâm tình con người ta cũng trở nên ấm áp hơn nhiều. Rất nhanh anh vừa cẩn thận làm thêm một phần, vừa thêm gia vị vừa cẩn thận hỏi bà nội có ăn hành hay không? Hay là dùng tỏi đã giã nhỏ? Hay vẫn là cải củ?

Ánh mắt cùng ngữ khí như vậy, thật đúng là bác sĩ, một bác sĩ vô cùng ôn nhu.

“Ăn ngon không?” Cố Bình Sinh quay đầu sang hỏi cô, “Nhiều người bảo vịt nướng ở đây ngon hơn so với Toàn Tự Đức. Tôi cũng là lần đầu tiên đến đây.”

“Ăn rất ngon.” Cô cũng rất nhanh cầm lấy bánh tráng mỏng, đặt bốn năm miếng thịt vịt cho đầy, cuốn gọn gàng đưa cho anh, “Cảm ơn thầy, thầy Cố.” Có lẽ vì là ngày lễ, những bàn xung quanh đều là gia đình đến liên hoan, không khí trong nhà hàng đều rất hòa thuận vui vẻ.

Cũng thật lâu rồi không có cảm giác như vậy, dù rằng mỗi lần cô trở về cô đều đưa bà nội ra ngoài ăn cơm, nhưng chỉ có hai người, luôn cảm thấy không đủ náo nhiệt, thậm chí còn có vẻ lạnh lẽo.

Cuối cùng nhân viên nhà hàng còn hỏi có cần dọn phần ăn này mang về hay không, Cố Bình Sinh vẫn còn nhớ kỹ việc bà nội có thói quen cho mèo hoang ăn, dặn nhân viên đóng gói lại, để cho bà mang những thứ này về cho lũ mèo hoang kia ăn.

Buổi tối khi đưa hai bà cháu về nhà, bà nội thật nhiệt tình giữ anh lại làm khách, “Hôm qua bạn học của Ngôn Ngôn mang tới rất nhiều hoa quả, bà rửa một ít mang ra cho hai đứa ăn một chút.”

Người già đều thích náo nhiệt, nhất là đối với người đã từng làm nghề giáo như thế này.

Bà nội ở trong phòng bếp rửa hoa quả vừa nói chuyện luôn miệng với hai người. Đại ý chính là nói tâm địa bạn học của Ngôn Ngôn tốt lắm, ngày lễ ngày tết cũng lái xe mang đến rất nhiều quà, “Lúc đầu bà cũng ngại không dám nhận, nhưng mà thằng bé kia cứ nói trước kia Ngôn Ngôn hay dạy học cho nó, giúp nó không ít việc. Thằng bé còn nói mỗi năm trong nhà đều gửi rất nhiều đồ đến, ăn không hết để thế cũng lãng phí...”

Cố Bình Sinh đột nhiên hỏi cô, “Người hôm qua chờ em là bạn học của em à?”

Đồng Ngôn nhìn bóng bà trong bếp, trầm mặc trong chốc lát rồi mới nhẹ giọng nói, “Là bạn trai cũ của em,” Cô nói xong cảm thấy giọng nói của chính mình đã hạ xuống rất thấp, lập tức bồi thêm một câu nói đùa, “Trước kia em làm cho các thầy cô trong trường rất đau đầu, chuyện yêu sớm cả trường đều biết.”

Anh ngẫm nghĩ nhìn cô, “Có phải tôi nói sai gì rồi không?”

Thì ra mất mát là giấu không được.

Đồng Ngôn cười cười, “Đúng vậy, thầy gọi chuyện thương tâm của em rồi, làm sao bây giờ?”

Cô chỉ tùy tiện nói thêm vài câu, muốn nhanh chóng qua đề tài này, không nghĩ tới Cố Bình Sinh lại cảm thấy có lỗi, uống một hợp nước, “Tôi đàn em nghe một khúc dương cầm, coi như quà sinh nhật tặng em.”

Tầm mắt của anh dừng trên cây đàn dương cầm đặt bên cửa sổ.

Đó chính là vật dụng lớn nhất trong nhà Đồng Ngôn, là món quà của học trò bà nội khi về nước gửi tặng. Thật ra lấy trình độ giáo viên dạy nhạc tiểu học của bà nội, phần lớn cũng chỉ đàn “Hoàng Hà đại hợp xướng”, “Quốc tế ca” gì đó cũng là khó lắm rồi, nên cũng ít khi dùng đến.

(Hoàng Hà Đại Hợp Xướng :
<http://www.nhaccodien.info/forum/showthread.php/4887-HO%C3%80NG-H%C3%80-%C4%90%E1%BA%A0I-H%E1%BB%A2P-X%C6%AF%E1%BB%9ANG-ni%E1%BB%81m-t%E1%BB%B1-h%C3%A0o-c%E1%BB%A7a-%C3%A2m-nh%E1%BA%A1c-Trung-Hoa>

Quốc tế ca:
http://vi.wikipedia.org/wiki/Qu%E1%BB%91c_t%E1%BA%BF_ca)

Cô nhìn anh với ánh mắt không thể tin được.

Sau đó liền nhìn anh buông cốc nước xuống, đi thẳng đến bên đàn dương cầm kiểu cũ bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Thời đại này mười người đã có tám người biết đàn dương cầm, bên cạnh cô, Trầm Diêu chính là người chơi dương cầm đầu tiên được đặc cách tuyển thẳng vào dàn nhạc học viện, cho nên cô đối với loại nhạc cụ này đã không còn quá nhạy cảm nữa.

Nhưng khi nghe Cố Bình Sinh nói muốn đàn thì vẫn cảm thấy bất ngờ.

Anh không nghe thấy, nhưng đàn rất hay.

Chỉ tiếc cô không đàn được, cũng không hiểu lắm. Nhưng chỉ cần nhìn bộ dáng của anh khi đàn dương cầm, không hiểu sao lại thấy khóe mắt ẩm ướt, thế giới của anh hoàn toàn im lặng, ngay cả trong khúc dương cầm đang được đàn lên từng âm điệu kia, mà ngay chính bản thân anh cũng không thể nghe được.....

Chương 9: Anh chân thật như vậy sao (3)

Khi trở lại học viện, ký túc xá không có một bóng người.

Cô vừa mở túi hành lý ra, Trần Diêu cũng phá cửa mà vào. Cô ấy như thế mà lại đã cắt phăng đi mái tóc dài, tư thế oai hùng hiên ngang đứng ở trước mặt Đồng Ngôn, “Mình vừa đi du lịch bằng xe ô tô về, trên diễn đàn ô tô quen không ít người, đi thảo nguyên ngắm sao. Đồng Ngôn..,” Cô ấy nheo mắt cười, “Nằm trên đỉnh xe việt dã ngắm sao thực sự có cảm giác rất tuyệt.”

Đồng Ngôn vừa dọn dẹp đồ đạc, một bên vừa nghe Trần Diêu kể lại chuyện cô ấy đã cùng một anh chàng phá gia chi tử đi Thanh Hải chơi thế như thế nào.

Thời tiết Thượng Hải ẩm ướt, cô chỉ mới bảy ngày không trở về, mà quần áo ở trong tủ giống như bị nhúng nước. Cuối cùng bất đắc dĩ cô đành phải nhét hết đồ vào túi bóng rồi đi đến phòng giặt quần áo.

Trong không khí mùi bột giặt lan tỏa dày đặc, sáu máy giặt đang vận hành hết công suất.

“Đồng Ngôn!” Bên ngoài tấm cửa kính, Ngải Mễ bắt hai tay làm thành hình chiếc loa, hung phấn gọi cô, “Một tin tốt và hai tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?”

Tối hôm qua Đồng Ngôn lại đứng nguyên một đêm trên tàu, khốn đốn không còn gì hơn nữa, vừa nghe nói như vậy chỉ có một xúc động, chính là đem mớ quần áo bẩn này đổ lên đầu Ngải Mễ. Quen biết hai năm, chỉ cần Ngải Mễ xuất hiện, cho dù là ‘tin tức tốt’ hay là ‘tin tức xấu’ thì đối với cô mà nói chỉ có thể là tin tức không hay ho gì.

Quả thực, Ngải Mễ không đợi cô trả lời, liền nói một mạch, “Tin tức tốt là, lần này tổ chức bỏ phiếu công khai chọn người làm MC

trong đêm dạ hội chào đón tân sinh viên, MC nam dẫn chương trình là người có tiếng nói nhất trong học viện của cậu đó...” Cô ấy cố ý dài giọng, mấy sinh viên nữ khác trong phòng giặt đều vênh tai lên nghe, nghe được ba chữ khiến nhiệt huyết người ta sôi trào, “Cố mỹ nhân.”

Đồng Ngôn kinh ngạc, “Thầy ấy là giảng viên mà, có thể làm người dẫn chương trình đón sinh viên mới được sao?”

“Sao lại không được...” Ngải Mễ cười tươi như hoa, “Đừng quên hiệu trưởng mới của học viện chúng ta chính là trường hợp nổi danh đặc biệt với những việc làm không giống với một hiệu trưởng đó thôi, không phải còn nặc danh nói chuyện phiếm với sinh viên trên BBS học viện còn gì? Là giảng viên của học viện Luật, tất nhiên có thể hy sinh rồi...”

Hai chữ ‘hy sinh’ này, Ngải Mễ nói chính là trăm chuyển ngàn hồi...

Thầy Cố thật đáng thương...

“Còn tin xấu là gì?” Cô thấy một máy giặt đã ngừng quay, mở nắp che ra, đem quần áo của người khác bỏ vào cái giỏ còn trống ở một bên, bắt đầu nhét quần áo bản của mình vào trong.

“Bởi vì Cố mỹ nhân là người rất đặc biệt, Trung tâm nghệ thuật trực thuộc hội sinh viên đã quyết định phải lựa chọn một MC có thâm niên nhưng cũng là người có thể phối hợp ăn ý với Cố mỹ nhân.”

“Ừ.” Đồng Ngôn bắt đầu đổ bột giặt vào trong máy giặt.

Một muống, hai muống, chắc là được rồi nhỉ?

“Chính là cậu.”

Ba muống, bốn muống...

Đồng Ngôn vô ý thức đổ đến muống thứ năm mới giặt mình ..

“Từ cuối năm hai thì tớ đã rời khỏi hội sinh viên rồi...”

“Đúng vậy, cho nên chủ tịch đại nhân bảo mình tới làm công tác tư tưởng cho cậu. Cậu đã từng làm MC trong đêm dạ hội chào đón tân sinh viên, là một người dẫn chương trình bình tĩnh tự tin trong các giải thi đấu thể thao lớn của trường, còn từng là MC cho đêm lễ Noel, là người nhiều kinh nghiệm nhất. Hơn nữa,” Ngải Mễ ai oán nhìn cô, “Cậu có biết MC là người phải biết ứng đối tốt trong những trường hợp không hay ho có thể xảy ra, cậu hẳn tâm tìm một người mới để mặc Cố mỹ nhân phải khó xử trong những trường hợp đó sao?”

Máy giặt bắt đầu tự động đổ nước, tiếng nước chảy nhiều loạn suy nghĩ của Đồng Ngôn. Tuy rằng đêm dạ hội chào tân sinh viên của học viện cũng không chuyên nghiệp như vậy, nhưng làm MC cũng rất phiền phức.

...

Ví như lần đầu tiên Đồng Ngôn lên sân khấu, nói sai một từ nào đó, hoặc mic bị hư không có tín hiệu, những người xem ở dưới đài cười nghiêng ngả...Hận nhất là mấy bạn có tiết mục biểu diễn còn làm đổ những cảnh nền được dựng nên phía sau.

Cô không thể tưởng tượng được, thầy Cố đã không nghe được mà dựng tới những tính huống đó thì sẽ như thế nào.

“Cho nên, vì sự nghiệp MC của cậu, một tin xấu cuối cùng là cậu không thể tham gia luyện tập kịch được nữa”, Ngải Mễ thở dài một tiếng, “Ngôn Ngôn, mình rất xin lỗi cậu, cậu không thể tham gia được vở kịch do chính mình biên soạn...”

Đồng Ngôn lắc đầu, không nói gì, qua một lát lại gật đầu.

Trong đầu đều ong ong chuyện làm MC cho chương trình chào đón tân sinh viên, căn bản chẳng còn tâm trí mà đi quan tâm đến vở kịch gì đó cả.

Rốt cuộc có nên làm MC hay không? Có muốn giúp thầy Cố...

“Minh đã nói xong,” Ngải Mễ vô cùng vừa lòng khi Đồng Ngôn không từ chối, “Chiều nay năm giờ ở hội trường của học viện mở hội nghị lần thứ nhất, nghe nói thầy Cố của các cậu cũng mới từ Thượng Hải về, thật đúng là khéo.”

Kết quả vào buổi tối khi Đồng Ngôn vừa đến hội trường của học viện, ngoài cửa đã có rất nhiều người. Các hội nhóm trong học viện, nói chung là những người chỉ cần có tiết mục trong chương trình chào đón tân sinh viên mới đều đứng tụm lại ở cửa hoặc trong hội trường nói chuyện phiếm.

Ban tổ chức đang họp bên trong, những tiết mục biểu diễn của mọi người đứng ở đây, đều đang chờ diễn tập.

Mấy người chủ chốt trong hội sinh viên năm ba vừa nhìn thấy Đồng Ngôn đều nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, “Đồng Ngôn vô ky, tớ đã nói, Chủ tịch hội sinh viên Chu Thanh Thần Chu đại nhân sẽ không bỏ qua cho cậu rồi mà, đúng không? Bây giờ có thể quay về rồi chứ.”

Gió đêm thổi hiu hiu, mọi người cười gian từng trận.

Cô trung ra vẻ mặt như vừa ăn phải một trái mướp đắng, đi vào hội trường.

Hội trường của học viện chia làm hai tầng cao thấp, có thể ngoài khoảng ba ngàn năm trăm người.

Do tổ tiết mục đang họp bên trong, cũng là giai đoạn diễn tập, ánh sáng bên trong phòng đều để mờ mờ. Dưới đài chỉ có hai mươi mấy sinh viên, nhưng bất ngờ nhất chính là có khá nhiều giáo viên cũng xuất hiện. Sau khi cô vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Cố Bình Sinh đang đứng giữa vài giáo viên, vẫn mặc áo somi trắng rất đơn giản cùng quần màu nâu như trước. Bởi vì đứng cách xa, thấy không rõ lắm vẻ mặt của anh.

Vô hình chung khiến cho người ta không tự chủ được mà chú ý tới anh.

Đồng Ngôn bỗng cảm thấy thật huyền diệu.

Trong bảy ngày cô đi đi về về từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, mà thầy Cố cũng như thế. Bọn họ ở Bắc Kinh đã từng có vài cuộc gặp ngắn ngủi, sau đó trở về đây thì anh vẫn là giảng viên đứng trên bục giảng, mà cô vẫn là một sinh viên sầu khổ vì chuyện thi cử môn vật lý.

“Đồng Ngôn.” Trong hội trường rất trống trải, khi có người gọi tên cô thì tiếng vang không ngừng. Đồng Ngôn đi dọc theo hàng ghế ngồi mà xuống phía dưới, đến dưới khán đài, “Thầy Đỗ.”

Thầy giáo phụ trách hội sinh viên, mọi người vẫn hay gọi là Đỗ nửa nhịp, làm việc nói chuyện vĩnh viễn chậm nửa nhịp.

Cô thật vất vả thoát khỏi sự tra tấn của Đỗ nửa nhịp, không nghĩ tới mới khai giảng được năm tuần lễ lại thuận lợi trở lại như thế này.

Đồng Ngôn nhìn về phía Cố Bình Sinh, còn chưa kịp chào hỏi gì, chợt nghe Đỗ nửa nhịp nói với Cố Bình Sinh, “Đây chính là nữ MC mà chúng tôi đã bồi dưỡng trong hai năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú, và cũng là một nhân tài của học viện Luật...”

Nụ cười của Đồng Ngôn có chút cứng ngắc, lớp có mười chín người, xếp hạng cuối kỳ lần nào cũng thứ mười chín, đây có thể được tính là nhân tài không?

Anh chỉ cười cười nói, “Tôi biết, đây cũng là sinh viên của tôi.”

Cô lập tức phối hợp, “Thầy Cố, đã lâu không gặp, ngày nghỉ lễ của thầy thế nào ạ?”

Cố Bình Sinh gật đầu, bình tĩnh nhìn cô, “Tốt lắm, cảm ơn em.”

Đến lúc này Đỗ nửa nhịp nghe xong mới tỉnh ngộ, “À, đúng vậy, thầy Cố là giảng viên của học viện Luật, vậy thì học kỳ này thầy dạy Đồng Ngôn?”

Cố Bình Sinh lại gật đầu, “Phải, thật khéo, học kỳ này em ấy học lớp của tôi.”

Tất cả sinh viên cùng giáo viên đứng phía sau hai người, đều trung ra vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng.

Tính khí đặc thù của Cố Bình Sinh làm cho bọn họ thủy chung vẫn cảm thấy như đang ép buộc. Nếu hai người MC kia đã có mấy tuần lễ tiếp xúc với nhau, đây tuyệt đối là ông trời có lòng tốt, cố ý thành toàn.

Sau đó lại nghe Đỗ nửa nhịp giải thích, Đồng Ngôn mới hiểu được vì sao Cố Bình Sinh lại nhận lời. Năm này kỷ niệm 110 năm ngày thành lập học viện, học viện tổ chức một đêm dạ hội, còn có một lần tụ họp long trọng cho các sinh viên xuất sắc.

Xét thấy đây là một năm quan trọng như vậy, hội học sinh quyết định sát nhập đêm dạ hội chào đón chào tân sinh viên cùng với dạ hội kỷ niệm ngày thành lập học viện vào làm một.

Trường hợp như thế, khó trách có thể mời giáo viên cùng tham gia.

“Đồng Ngôn,” Đỗ nửa nhịp tự mở nắp một chai nước khoáng, đưa cho cô, “Vấn là loại dạ hội này rõ ràng phải mời người chuyên nghiệp làm MC, nhưng ý của hiệu trưởng là muốn gần gũi với sinh viên hơn cho nên đêm nhạc cùng việc tụ họp của các bạn sinh viên thì nên giao cho người chuyên nghiệp có kinh nghiệm, dạ hội vẫn là để cho sinh viên đảm nhận, có vẻ có ý nghĩa kỷ niệm hơn.”

Đồng Ngôn hiểu được, mình đã hoàn toàn đã lên thuyền giặc.

Loại hoạt động rạng rỡ mặt mày này, đối với người bình thường mà nói quả thực là cơ hội lớn trời ban, còn có cơ hội được lọt vào danh sách những sinh viên được học lên thẳng. Nhưng đối với cô mà nói...đây chính là lãng phí thời gian của một người nghiệp dư, không ngừng diễn tập, không ngừng ghép kịch bản, còn phải đối mặt với áp lực do những chuyện bất ngờ sẽ xảy ra tại hiện trường...

Đối với việc được trực tiếp học lên nghiên cứu sinh, cho tới bây giờ cô hoàn toàn không có hứng thú.

Học ở trường này... mục tiêu chính là thuận lợi tốt nghiệp, nhanh chóng tìm việc làm, sau đó là tự mình độc lập nuôi gia đình.

Còn nếu như đứng ở chỗ này, nói cái gì cũng đều vô dụng.

Kết quả, cô cùng Cố Bình Sinh làm MC, chỉ có thể trực tiếp ở lại bắt đầu bình luận các tiết mục của các hội nhóm cũng như tiết mục cá nhân. Hai người ngồi ở hàng ghế cuối cùng, nhìn lên sân khấu ở phía trước.

Ngoại trừ hàng ghế đầu là ban giám khảo, còn có các diễn viên trên sân khấu, toàn bộ hội trường ba ngàn năm trăm chỗ đều không có người.

Đồng Ngôn nuốt nước miếng, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Cố Bình Sinh.

Sau đó... không kịp thu hồi ánh mắt, đã bắt gặp ánh mắt của anh.

“Trước kia thầy cũng đã từng làm MC sao?” Cô theo bản năng tìm đề tài nói chuyện.

“Đã từng làm ở đại học Penn, nhưng không phải là ngày kỷ niệm thành lập trường mà là party của học viện Y.” Cố Bình Sinh nhìn cô nói, “Nhưng cũng đã rất lâu trước rồi, lúc đó tôi vẫn đang học nghiên cứu sinh, nhưng cũng không phải như vậy...”

(Đại học Pennsylvania State University (Thường gọi là Penn State) là một trường công nổi tiếng của Mỹ. Trường có 24 cơ sở ở khắp bang Pennsylvania, bao gồm cả World Campus ảo, với University Park là cơ sở lớn nhất. Penn State University Park (thường được gọi là “cơ sở chính”) được xếp hạng trong số 15 trường công hàng đầu của cả nước. Penn là một trong những học viện đầu tiên đi theo một khuôn mẫu đa ngành được phát

triển bởi các viện đại học châu Âu, tập trung nhiều "trường" (faculty) dưới cùng một viện đại học.)

"Những quy định cứng nhắc cũng nhiều như thế phải không thầy?" Đồng Ngôn hiểu được ý của anh, "Đúng vậy, rất phiền phức, dạ hội ở học viện học càng ngày làm càng lớn hơn, em càng cảm thấy giống như một dạ hội mừng xuân mới thì đúng hơn."

Cô nói xong, như nghĩ đến chuyện gì, lập tức lật lật tờ chương trình dạ hội trong tay.

Muốn chết thật.

Cô buồn bã nghiêng đầu, "Quả nhiên là dạ hội mừng tân sinh viên mới có khác. Chúng ta phải đọc thư chúc mừng của các bạn học khắp nơi trên thế giới..." Trong đầu cô thậm chí có thể hiện ra cảnh tượng đêm đó, khi chính mình đọc thứ đó, mấy con nhóc trong ký túc xá ngồi dưới khán đài sẽ ôm nhau mà cười.

Cố Bình Sinh cũng hiểu được mà cảm thấy buồn cười, "Nếu em không muốn đọc, có thể giao cho tôi."

Cô cảm kích cười cười, tiếp tục tập trung nghiên cứu chương trình dạ hội.

Qua một lát, Đồng Ngôn bỗng sực nhớ ra điều gì đó, huých vào cánh tay anh.

Lúc thấy Cố Bình Sinh nghiêng đầu, im lặng nhìn mình, cô bắt đầu cảm thấy do dự...nhưng vẫn nhin không được hỏi, "Thầy Cố học Y ở Penn nhưng sao lại đến Bắc Kinh thực tập thế ạ?"

"Mẹ của tôi khi đó là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Hiệp Hòa," Khi anh nói chuyện đó thì lại không nhìn cô, chỉ quay đầu lại nhìn sân khấu, "Khi đó tôi đi thực tập, kỳ thật cũng chỉ vì muốn giúp đỡ mẹ tôi."

Trên sân khấu, bạn Tiểu Thiên nổi tiếng về dân ca trong học viện cũng vừa hát xong "Tổ quốc tôi."

Ngay cả khi ngồi ở khoảng cách xa thế này nhìn xuống, cũng có thể nhìn ra được những động tác chi tiết của cô ấy là dùng bao nhiêu sức để hát.

Anh lại không nhìn cô, như là một cách lịch sự, kết thúc đề tài này.

Đồng Ngôn cúi đầu, tiếp tục lật lật tờ chương trình tối nay, nhìn một lúc lâu, cũng không nhớ được chữ nào.

“Đồng Ngôn,” Không biết Chu Thanh Thần xuất hiện từ khi nào, bỗng nhiên gọi cô, “Tôi không nghe lầm chứ? Thầy Cố đã từng học Y ở Penn?”

Đồng Ngôn ậm ừ đáp, “Có chuyện gì vậy?”

Hình như tên chủ tịch hội học sinh này đang học Y? Hình như là thế.

Ấn tượng của cô đối với Pennsylvania chỉ giới hạn trong việc mỗi ngày Trầm Diêu nhắc tới học viện Kinh tế gì đó mà thôi.

“Học viện Y đứng thứ ba của Mỹ đó...” Mặt Chu Thanh Thần đều đã đỏ lên, đây chính là bộ dáng muốn bái kiến thần tượng, “Loại thất học như cậu làm sao hiểu được chuyện này. Đồng Ngôn vô ky, cậu có biết thi vào học viện Y Penn khó thế nào không thế hả? Anh đây là vì ‘khúc tuyến cứu quốc’ mà trước đó còn phải học Luật làm một cái thẻ xanh mới có thể bước vào học viện Y... Nhanh, để cho tó tâm sự với sư huynh tương lai, đây chính là bạn học tương lai của tó đó.”

Khúc tuyến cứu quốc: ý nói đi đường vòng, dùng cách đặc biệt hoặc khác lạ hoặc dùng cách gián tiếp khác mới có thể đạt được mục đích.

Đồng Ngôn sừng sốt nửa giây, lập tức ngồi thẳng người lên, cố ý ngăn cách hai người, “Cảnh cáo cậu, Chu Thanh Thần, không được quấy rầy thầy của tôi.”

Bây giờ cô có thể khẳng định, hẳn là Cố Bình Sinh không muốn nhắc đến những việc đã trải qua khi học Y.

Cho nên kiên quyết không thể để cho Chu Thanh Thần hỏi ra chuyện gì được, những điều đó sẽ khiến anh nhớ lại. Vì thế một phút sau khi cảm xúc muốn bảo vệ của cô phát tác, rốt cuộc Chu Thanh Thần cũng bị đuổi đi.

Cố Bình Sinh vừa mới quay đầu lại, nhìn thấy bạn sinh viên buồn bã rời đi, “Cậu sinh viên kia muốn chúng ta làm cái gì sao?”

Đồng Ngôn cười vô tội, “Không có, cậu ấy lại đây hỏi hai chúng ta có muốn đặt cơm hộp hay không thôi.”

Chương 10 : Điều tốt đẹp nhỏ nhoi(1)

Bởi vì tầm quan trọng của lễ kỷ niệm ngày thành lập học viện, phần lớn các tiết mục qua kiểm duyệt đều bị cắt bỏ, hơn nữa có thêm phần biểu diễn của rất nhiều dàn nhạc.

Ngay cả tổ kịch Dương Quang cũng mời đến diễn viên kịch chuyên nghiệp đã tốt nghiệp đến giúp sức...

Tóm lại, chuyện này càng ngày càng phức tạp.

Phía sau hội trường của học viện có bốn phòng nghỉ, khi diễn tập phân ra làm hai phòng thay quần áo nam nữ. Đồng Ngôn không ngừng nghe thấy những tiếng thét chói tai bên ngoài, phần lớn là quần áo của tôi đâu? Đao cụ của tôi đâu? ... May mắn đây không phải là biểu diễn chính thức, dưới váy các nữ sinh viên này còn mặc quần và giày thể thao, phòng chừng đến khi biểu diễn chính thức thì sau hội trường này căn bản sẽ rất hỗn loạn.

Cô và Cố Bình Sinh ở trong phòng nghỉ của ban tổ chức, không ngừng có người hốt hoảng chạy vào, sau đó lập tức nói xin lỗi xin lỗi... rồi lại vội vàng rời khỏi. Hai người đều cảm thấy buồn cười, đưa mắt nhìn nhau.

Cố Bình Sinh bỗng nhiên nói, "Tôi đã xem thành tích môn vật lý của lớp các em, giống như chỉ có ký túc xá của các em là không được tốt lắm?"

Vừa nhắc đến vật lý, Đồng Ngôn cười không nổi...

Cô buồn khổ giải thích: "Lớp em mười chín bạn, chỉ có ký túc xá của chúng em là xuất thân từ khoa văn. Còn các bạn khác... thật ra điểm thi đầu vào của họ đều cao hơn chuyên ngành khác, đều là công nghệ sinh học được chuyển đến học viện Luật," Cô thấy Cố Bình Sinh có vẻ hứng thú, mới giải thích, "Thầy nhìn xem lớp trưởng

của bọn em đó, tất cả các môn thi đều đạt hơn 95 điểm, các môn tính toán đều đạt điểm tối đa, đúng không? Cậu ta đến từ Thành Đô Tứ Xuyên, điểm thi vào đại học cao thứ ba toàn tỉnh, nhưng nghe nói vẫn thi trượt...”

Nhắc tới đó, trong lòng cô bắt đầu rỉ máu.

Cùng những người này so thành tích, đoán chừng ngay từ lúc bắt đầu học tiểu học cô đã thua.

Cũng may có người kịp thời xuất hiện, thông báo đã đến lượt 2 MC bắt đầu diễn tập

Lúc Đồng Ngôn đứng dậy, suýt nữa đập vào váy của mình.

Cô cũng giống như mấy người diễn tập kia, trong quần bò, ngoại thì mặc bộ lễ phục dạ hội do hội học sinh đưa đến. Bởi vì bộ lễ phục dạ hội này khá dài, bắt buộc cô phải đi giày cao gót từ trước.

Hai người đi đến sau sân khấu, đứng ở phía sau tấm màn không lồ, nhìn lãnh đạo học viện ngồi ở hai ba hàng ghế phía dưới, Đồng Ngôn bỗng nhiên thấy căng thẳng hơn. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, trong lòng bàn tay cũng bắt đầu nóng lên... Cô theo bản năng nhìn sang Cố Bình Sinh, nơi tranh sáng tranh tối, ánh sáng mờ nhạt, anh dường như đã phát hiện ra sự khác thường của cô, cúi đầu nhìn cô, “Căng thẳng sao?”

Đồng Ngôn gật đầu. Thật mất mặt quá.

Còn nói là kinh nghiệm phong phú, có thể trợ giúp Cố Bình Sinh, thế nào mà lần đầu diễn tập chính thức đã căng thẳng rồi chứ?

Cô nghe thấy tiếng nhạc mở màn vang lên, thờ sâu, không cần khẩn trương không sao đâu, không phải chỉ là hai mươi mấy vị lãnh đạo học viện thôi sao? Cô cứ tự nhủ như vậy để chấn định tâm lý của mình rằng mọi thứ đều thuận lợi, dưới hội trường chỉ là những quá bí đao lớn, những quá bí đao chỉ biết há miệng thôi...

Bỗng nhiên, bàn tay được nắm lấy, không nhẹ không nặng, một lực vừa đủ.

Lòng bàn tay ấm áp, cảm giác quen thuộc... Cô không dám thở, càng không dám quay đầu nhìn anh.

Bên tai tiếng nhạc dần nhỏ đi, rất nhanh, lực đạo trên tay được nói lỏng, cô nghe thấy Cố Bình Sinh nói, “Không sao đâu, còn có tôi, nếu có quên lời thì cứ nhìn tôi là được.”

Mấy buổi diễn tập thông thường trước đây, cô cùng anh đã hình thành sự ăn ý với nhau.

Mỗi lần đến lượt anh nói, cô sẽ nhìn anh trước khi nói hai câu cuối cùng, để anh có thể thuận lợi tiếp lời.

“Đồng Ngôn,” Trong tai nghe là tiếng Chu Thanh Thần gọi cô, “Go.”

Cô cố gắng giữ vẻ mặt bình thường, lần dẫn chương trình này so với những lần trước thì càng phải cẩn thận hơn, tất cả các tiết mục khi liên hệ với hai MC thì chủ yếu vẫn là thông qua cô. Nếu cô phạm lỗi, Cố Bình Sinh căn bản là không có cơ hội cứu vãn...

Bởi thế nên rất áp lực...

Lần đầu tiên diễn tập, Đồng Ngôn hoàn toàn thất thường.

Mỗi khi cô bắt lực nhìn về phía Cố Bình Sinh, đều có thể nhìn thấy rõ ràng anh đang cười rộ lên, sau đó rất nhanh giúp cô che giấu sai lầm. Giọng nói của anh giống như đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, theo mic truyền ra rất êm dịu, hoàn toàn khác lúc giảng bài. Rất rõ ràng, có chút trầm thấp...

Như nước suối mát lạnh.

Cố mỹ nhân thể hiện rất tốt, càng làm nổi bật sự yếu kém của cô.

Ngay cả Chu Thanh Thần cũng nói, “Đồng Ngôn vô ky, tớ là người mời cậu đến dẫn chương trình, nhưng mà như thế nào mà cảm giác như cậu chẳng khác nào người mới vậy, ngay cả giọng nói cũng run lên...” Cô cảm thấy bất đắc dĩ, cầm tờ kịch bản che kín

mặt, dùng giọng nghẹn ngào nức nở nói, “Tớ cần giảm sức ép, vừa nghĩ mình phải gánh hai phần trách nhiệm thì lại cảm thấy căng thẳng quá mức.”

Ngược lại Đỗ nửa nhịp rất khoan dung, “Không sao, đây là lần đầu tiên chính thức diễn tập, còn hai lần nữa, chậm rãi thích ứng là vừa.” Thầy ấy nói xong, còn đưa mắt nhìn sau lưng Đồng Ngôn, “Chu Thanh Thần, cậu đưa Đồng Ngôn đi mua bộ váy mới đi, lần này là kỷ niệm ngày thành lập trường, không thể mặc bộ lễ phục dạ hội của mấy sinh viên khóa trước để lại được.”

Những lời này vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn vào chiếc váy của Đồng Ngôn.

Quả nhiên, bởi vì cô quá gầy, sau lưng phải cài mười mấy chiếc kim băng màu bạc, dùng để cố định thu gọn kích thước lưng áo.

Chu Thanh Thần suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, “Thầy Đỗ, em sẽ bị bạn gái em đánh chết mất, cô ấy toàn tính sổ với em ngay cả khi em nói chuyện với sinh viên nữ khác ...” Đồng Ngôn cũng xấu hổ muốn chết, “Thầy Đỗ, chỉ cần hội học sinh đồng ý cho em sửa một chút, em cầm về cắt chỉ khâu lại một lần là được rồi.”

Trang phục dạ hội của hội học sinh đều là những bộ lễ phục đã được những người dẫn chương trình trước mặc đi mặc lại rất nhiều lần, hơn nữa chủ yếu là tài sản cá nhân của những người đó để lại, phần lớn được may theo kích thước của người chủ sở hữu. Không riêng gì Đồng Ngôn, bất kể ai mặc đều như vậy, sớm đã thành thói quen.

Cũng may Đỗ nửa nhịp cũng không kiên trì mà nói thêm gì nữa.

Bởi vì trước quốc khánh môn trọng tài thương mại quốc tế đã tạm nghỉ, tuần này Cố Bình Sinh lại phải diễn tập, tổng cộng sáu tiết trọng tài thương mại đều phải học bù vào buổi tối, từ thứ Hai đến thứ Bảy, tám giờ tối bắt đầu, mãi đến mười giờ mới kết thúc.

Cho nên Đồng Ngôn cùng Cố Bình Sinh, cứ ba giờ chiều mỗi ngày là chạm mặt nhau ở hội trường, diễn tập xong lại vội vàng lên lớp.

Buổi tối gây chấn động nhất là lần đầu tiên khi hai người trước sau bước vào phòng học, ngay cả Trầm Diêu cũng há hốc miệng hình chữ O mà nhìn. Đồng Ngôn vừa ngồi xuống thì cô ấy lập tức thấp giọng kề tai nói nhỏ, “Đồng Ngôn, cậu không cảm thấy như vậy là lộ liễu quá sao, cả lớp chỉ chờ hai người thôi đấy.”

Đồng Ngôn hung tợn trừng mắt, “Nếu không cậu đổi với tớ đi?”

Sau này nhiều lần rồi cũng thành thói quen, bạn học trong lớp dần dần bắt đầu không kiêng nể gì nữa hay trêu chọc, mỗi lần đều phát ra những âm thanh quái dị, Đồng Ngôn cũng giả bộ rất bình tĩnh trong mọi tình huống. Dù sao Cố mỹ nhân cũng không nghe thấy, bọn họ càng được nước làm ấm lên.

“Đồng Ngôn vô ky, để thành toàn cho cậu và Cố mỹ nhân, bọn mình ngay cả thứ bảy cũng đều đi học nhé.” “Ngôn Ngôn, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, là tổ huấn đấy.” “Đồng Vô Ky, cậu có biết ‘ghen ty’ viết như thế nào không? Hãy xem vẻ mặt của tớ đi...”

Đồng Ngôn đều phải tham gia diễn tập mỗi ngày, mệt gần chết, lười phải quan tâm tới mấy người này, chỉ nằm trên bàn nghe giảng bài.

Qua ngày mai, chỉ còn 13 tuần, 91 ngày.

Sáng sớm Chủ nhật, cô không còn khăn trương gì nữa thế nhưng lại đi làm muện.

Cũng may Miêu Miêu đã giúp cô những công việc ở bàn thu ngân, thấy cô chạy vào, câu đầu tiên là, “Đồng Ngôn, nhanh nhanh, tớ nói với quản lí lúc nãy là cậu bị tiêu chảy phải đi WC.”

Đồng Ngôn vô cùng cảm kích, cũng dở khóc dở cười.

Cô đến muện một giờ đồng hồ, đoán chừng tay quản lí người Pháp nghĩ rằng cô ngất trong wc rồi.

Hôm nay bởi vì mưa lớn, cửa hàng cũng không đông khách lắm.

Đến gần mười một giờ, Miêu Miêu và cô cũng đã nhàn rồi được một lúc lâu, bèn nói chuyện phiếm qua bàn thu ngân.

“Tớ muốn đính hôn,” Miêu Miêu bỗng nhiên thần bí nhìn cô, “Cậu không cần đưa hồng bao cho tớ đâu, chỉ cần cho tớ thơm một cái là được.” Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn cô bạn, “Cậu đã đủ tuổi rồi à...mình nhớ cậu mới mười chín mà?”

“Đúng vậy, cho nên chỉ đính hôn, sang năm đủ tuổi kết hôn theo luật mới đi đăng ký.”

Đồng Ngôn ngồi ngậy người ra, Miêu Miêu chỉ vào một người đàn ông cao 1m9 với chiếc túi mang chéo trên người, đang đứng ở cửa, “Nhìn đi, anh ấy đến đây.”

Cô tiếp tục mơ màng chào hỏi người kia, không thể tin được mà truy vấn cô bạn, “Cậu thực sự muốn kết hôn? Mười chín tuổi?”

Miêu Miêu buồn cười nhìn cô, “Tớ đã đi làm hơn ba năm, cũng nên ổn định rồi. Cậu thì sao? Khi nào thì nghĩ đến chuyện kết hôn?”

Kết hôn?

Đồng Ngôn cảm thấy điều này quá xa xôi, cô còn đang lo nghĩ khi nào thì có thể thi qua môn vật lý, mà đã có người hỏi cô khi nào thì kết hôn? Cô yên lặng tính toán thật lâu, suy đoán, “Tớ 21 tuổi rưỡi tốt nghiệp, dù sao đi chăng nữa thì cũng phải đi làm năm năm để trả hết số tiền đã vay đóng học, sau đó yêu đương hai ba năm gì đó nữa, tầm 29 là vừa...”

Miêu Miêu choáng váng, “Lúc ấy con mình cũng học tiểu học rồi, chắc cũng lớp 3 hoặc lớp 4 gì đó rồi...”

Vì thế hai người có mục tiêu sống khác hẳn nhau, mỗi người đều coi đối phương như quái vật, dừng cuộc nói chuyện lại.

Lúc cô đang dọn dẹp, chuẩn bị đi ăn cơm trưa, chợt nghe có giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Ngẩng đầu nhìn thấy một người mà cô

hoàn toàn không ngờ sẽ gặp ở đây.

Cố Bình Phàm, chị họ của thầy Cố.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy bất ngờ nhất là cô ấy đặt một chiếc túi giấy lên bàn thu ngân, lại lấy từ trong đó ra một bộ váy dạ hội màu xanh lam, “Đây là bộ chị đã mặc trong buổi lễ tốt nghiệp của học viện Hoàng gia, TK nói đáng người chúng ta tương tự nhau, nói chị đưa đến cho em mặc thử xem.”

Bây giờ căn bản là Đồng Ngôn lại ngây người lần nữa, Cố Bình Phàm lại nháy mắt cười bảo, “Cũ rồi, em đừng để ý, mới mặc một lần thôi.”

Làm sao có thể để ý đây?

...

Hay căn bản là thầy Cố sợ mình từ chối nên mới nhờ chị ấy đưa bộ váy cũ tới?

“Có muốn chị vào phòng thay đồ cùng em, nhìn xem chiếc váy này mặc lên người em rộng chật thế nào không?” Cố Bình Phàm cười nhìn cô.

“Không cần đâu, cảm ơn chị.” Đồng Ngôn vội vàng nói vài câu cảm ơn, có chút không biết phải ứng đối trong trường hợp này như thế nào.

Bởi vì bộ váy này, toàn bộ thời gian làm trong buổi chiều cô đều như mất hồn mất vía.

Lúc Miêu Miêu đi ăn cơm về, nhìn chiếc túi giấy dưới chân cô, tò mò lấy ra xem, lập tức bùng phát, “Tuyệt đối đẹp hơn lễ phục đính hôn của tớ, mua ở phố đồ cưới Tô Châu sao? Hay là cậu biết chỗ nào tốt giới thiệu cho tớ đi?”

Đồng Ngôn không nói gì nhìn cô, “Tớ cũng chưa kết hôn làm sao giới thiệu được cho cậu kia chứ...”

Buổi tối chen chúc trên xe điện ngầm, rút cuộc cô cũng mới nhớ ra mình còn chưa cảm ơn. Lập tức lôi chiếc điện thoại di động từ trong túi ra một cách khó khăn, gửi cho anh một tin nhắn: *Cám ơn thầy Cố*

.

**Thầy Cố = cố lão sư, nên cụm từ cảm ơn thầy cố có 5 chữ là vì thế.*

Gửi xong tin nhắn với 5 chữ, cô cảm thấy vẫn nên nói thêm một cái gì đó, lập tức bỏ thêm một câu: *Hôm nay em được nhận tiền lương tháng này, ngày mai em trả trước cho thầy năm trăm được không?*

Rất nhanh, có tin nhắn trả lời: *Không sao. Tôi nhớ rõ Bình Phạm từng mặc chiếc váy này, màu xanh lam ắt hẳn sẽ tôn lên vẻ đẹp màu da của em. Về chuyện tiền, không vội. TK*

Cô nhìn hàng chữ nho nhỏ, suy nghĩ rất lâu mà không có trả lời.

Hoặc có thể nói, là không biết phải trả lời thế nào.

Thoát khỏi tình trạng đọc tin nhắn, nhìn lại trong hộp thư đến toàn một dãy dài tên 'Thầy Cố'.

Thật ra cô mua di động, chỉ vì sợ trong nhà có việc gấp tìm mình mà không tìm được, thi thoảng liên lạc với bạn bè ở Bắc Kinh thì cơ bản cũng không sử dụng nhiều. Bạn cùng lớp tìm cô đều đứng dưới lâu mà gọi, hoặc là gọi điện thoại ký túc xá.

Cô nhìn chằm chằm di động, không hiểu sao cứ nhìn rất lâu, sau đó lại mở ra, đọc lại một lần nữa.

Một tiếng "Đình" nhỏ vang lên, tiếng xe điện ngầm báo hiệu dừng lại, cô bỗng nhiên lấy lại tinh thần...

Không đúng, Đồng Ngôn, mà mà cứ như thế này thì thật là nguy hiểm.

Chương 11: Những điều tốt đẹp nhỏ nhoi (2)

Sáu giờ dạ hội kỉ niệm thành lập học viện bắt đầu, ba giờ chiều mọi người đã bắt đầu chuẩn bị...

Vì người dẫn chương trình cần được yên tĩnh, phòng thay quần áo của cô và Cố Bình Sinh ở ngay tại trong phòng nghỉ. Ở phía sau hội trường của học viện thì đừng hi vọng có thể đầy đủ trang thiết bị như nhà nghỉ, ví dụ như “phòng thay quần áo” chỉ dùng tấm bình phong gấp ngăn ra, ban đầu Đồng Ngôn không cảm thấy gì, lúc thực sự muốn thay quần áo liền cảm thấy đau đầu..,

Bình phong gấp có ý nghĩa như thế nào đây chứ?

Chính là có thể lộ ra ngoài gần nửa bắp chân và toàn bộ bàn chân....

Nói trắng ra một chút chính là khi cô thay quần áo và giày cao gót, tất cả động tác dưới chân đều bị nhìn thấy hết không sót một chút gì, kèm theo đó là một bóng người như ẩn như hiện...

Cô do dự thật lâu, dưới sự uy hiếp của nhân viên trang điểm, mới cầm bộ lễ phục đi đến sau tấm bình phong, bắt đầu cởi ra từng thứ một. Cuối cùng khi mặc chiếc váy lên, không ngoài dự đoán, nhân viên trang điểm đã hợp tác với cô hai năm bắt đầu ác ý mà trêu chọc, “Nhìn từ góc độ này quả thật rất chi là tình sắc ... Một tà váy thoáng hiện, đôi chân trần....”

Suýt nữa thì xô hụt chân vào đôi giày cao gót, buột miệng nói, “Lập tức xoay người, không được để cho thầy Cố nhìn thấy chị đang nói cái gì.”

Người trang điểm cười thành tiếng, “Yên tâm, thầy Cố không nhìn thấy chị nói gì đâu.”

Nghe chị ta nói như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy thoải mái...

Cô nhét tất cả quần áo vào trong túi giấy, rút cuộc cũng thay xong lễ phục. Khi cô đi ra, Cố Bình Sinh đang tựa vào cạnh bàn hóa trang để đọc sách, chiếc áo vest màu xám đã cởi ra, khoác lên chiếc ghế không có người ngồi ở bên cạnh.

Có lẽ là vị trí mà Đồng Ngôn đang đứng vẫn nằm trong tầm nhìn của anh nên anh ngẩng đầu nhìn cô, Đồng Ngôn lập tức dời ánh mắt...

Kể từ hôm chủ nhật tuần trước ở trên xe điện ngầm, phát hiện ra tâm tư của mình, cô càng ngày càng thất thường.

Rõ ràng nhất là, cô bắt đầu để ý từng động tác rất nhỏ của thầy Cố...

Cô phát hiện lúc anh lái xe thích dùng tay trái giữ vô lăng, tay phải chỉ đặt lên trên như vậy, nhìn vào rất đẹp mắt; phát hiện mỗi lần anh cầm mic đều không giống như cô cứ nắm chặt lấy cái mic như vậy, chỉ có tay trái cầm hờ, rất thông dong; phát hiện hình xăm trên tay anh đúng là một cái tên bằng tiếng Anh, hơn nữa còn là chữ viết của anh....

“Đồng Ngôn vô ky”, trong tai nghe chọt truyền đến một trận tiếng cười, Chu Thanh Thần nói, “Bảo nhân viên trang điểm vào phòng nghỉ số 1 của diễn viên, hóa trang trước cho các giảng viên chuẩn bị lên sân khấu.”

Rút cuộc Đồng Ngôn cũng hiểu, vì sao từ ba giờ Chu Thanh Thần đã bắt cô đeo tai nghe, hiển nhiên là dùng cô làm cái loa truyền thanh miễn phí.

Cô gọi người trang điểm, “Phòng nghỉ số 1, chủ tịch Chu đang tìm chị.”

Người trang điểm vội vàng cất đồ hóa trang, cuối cùng còn không quên cảm thán một câu, “Bộ váy dạ hội của em hôm nay quả thật là rất tuyệt, Đồng Ngôn, hoàn mỹ chết mất, chị đã dụng tâm trang điểm cho em, bảo đảm em và Cố mỹ nhân trở thành kim đồng ngọc nữ của đêm nay.”

Nói xong liền chạy ra khỏi phòng...

Bởi vì người trang điểm không đóng cửa, lập tức có mấy sinh viên khóa sau chạy đến cạnh cửa, cười nói, “Chị ơi chị, chị tốt nghiệp rồi có thể để bộ váy này lại hay không?” “Chị, chúng em có thể vào xem không?”

Đồng Ngôn còn chưa kịp nói chuyện, Cố Bình Sinh đã nghiêng người, liền che khuất đi hơn nửa người của cô, lặng lẽ không một tiếng động, bù đắp một sai lầm...

Kéo khóa bên eo của bộ lễ phục dạ hội...

Chỉ hai giây sau, bảy tám sinh viên nữ kéo vào, Đồng Ngôn ngăn người nhìn về phía Cố Bình Sinh, anh đã dựa vào cạnh bàn, cầm cuốn sách lên, không biết viết bằng ngôn ngữ nào, tiếp tục đọc tiếp...

Nhìn vẻ mặt kia, giống như đang còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ....

Cho đến khi hai người đứng đợi sau cánh gà để chuẩn bị cho màn mở đầu, Đồng Ngôn mới nhìn anh nói, “Vừa rồi... cảm ơn thầy.” Cố Bình Sinh nhìn mặt cô có chút hơi đỏ, cuộn tròn tập bản thảo gõ lên đầu cô, cố ý nói rất nhẹ, “Bạn học Đồng Ngôn, có một số việc không cần, cũng không thể nói cảm ơn.”

Đồng Ngôn vốn đã ngượng ngùng, bị động tác này của anh làm cho mặt càng nóng hơn.

Cũng may, tiếng nhạc mở màn cô đã nghe mười mấy lần cũng đã lặng lẽ nổi lên.

Hội trường vừa rồi còn huyền ảo, trong nháy mắt cũng đã im ắng xuống.

Ba ngàn năm trăm người im lặng...

Cô khép mắt, khiến bản thân mình từ bỏ hết thảy tạp niệm...

“Đồng Ngôn,” Trong tai nghe, tiếng Chu Thanh Thần cũng có chút hồi hộp, “Go, tối nay cậu là người đẹp nhất.”

Trong cái chớp mắt khi vừa mở mắt ra, sân khấu đã chìm trong bóng tối...

Cô một tay nhắc tà váy, cuối cùng đi từ phía sau cánh gà ra giữa sân khấu. Trong ánh đèn chói mắt đang dõi theo, cô không nhìn thấy gì cả ngoại trừ tiếng nghe thấy bước chân Cố Bình Sinh phía sau, rõ ràng như vậy.....

Tổng cộng mười hai bước, không nhiều không ít, thấy ký hiệu màu bạc dán trên sàn nhà...

Cô dừng lại, mỉm cười, đối mặt với Cố Bình Sinh, sau đó nhìn về phía trước:

“Kính thưa các vị khách quý, các thầy cô giáo, các bạn sinh viên, cùng tất cả các sinh viên đang xem truyền hình trực tiếp trên internet, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ...” Nói xong phần mở đầu rườm rà này, cô thở phào một hơi, vào chủ đề chính, “Tôi là sinh viên học viện luật khóa 08, Đồng Ngôn. Người đang đứng bên cạnh tôi là giảng viên của khoa Luật, đồng thời cũng là người đồng hành cùng tôi trong buổi tối ngày hôm nay,” Cô nghiêng đầu qua, mỉm cười nhìn Cố Bình Sinh, “Cố Bình Sinh, giảng viên Cố.”

Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, cả hội trường đã sôi trào...

Cố Bình Sinh chỉ nói mấy chữ : Mọi người buổi tối vui vẻ...

Giọng nói phát ra từ những chiếc âm li gắn xung quanh hội trường, thế nhưng lại có chút trầm thấp gợi cảm...

“Ôi Trời ơi,” Chu Thanh Thần cảm thán trong tai nghe, “Đây mới là giọng nói chân chính của thầy Cố...”

Đồng Ngôn cũng vô cùng kinh ngạc, so với lúc diễn tập, đây mới là đẳng cấp chuyên nghiệp...

Cũng may phần sau đều là nhiệm vụ của Cố Bình Sinh. Cô đứng bên cạnh người của Cố Bình Sinh, nghe đạo diễn cảm thán liên tục,

chút lo lắng cuối cùng cũng không còn nữa, quả thật muốn mắng chửi người.

“Cho tôi một từ, để hình dung giọng nói đàn anh tương lai của tôi đi.”

“Từ tính.”

“Tục!”

“Gọi cảm.”

“Cũng tục!”

“Êm tai.”

“Cậu học vật lý phải không? Ngay cả từ để hình dung cũng không biết.”

...

Thẳng cho đến khi đèn trên sân khấu cũng đã tắt, mấy người chỉ đạo mới bắt đầu gà bay chó sủa tiến hành điều hành các tiết mục...

Đồng Ngôn và Cố Bình Sinh không thể trở về phía sau hậu trường, đành ngồi bên cạnh sân khấu nghỉ ngơi.

Khi cô nhìn anh là lúc anh vừa nhận chai nước khoáng từ người trợ lý chương trình, thuận thế mở nắp chai uống lên một hớp nước, “Làm sao vậy?”

“Có phải thầy từng luyện tập qua rồi không, hoặc là đã từng học để làm người dẫn chương trình phát thanh phải không?”

Anh cũng không phủ nhận, “Ít nhiều thì cũng có học qua một chút.”

“Ít nhiều? Một chút?” Đồng Ngôn thở dài, “Thầy Cố, thầy cần thận bị bọn họ giữ lại, về sau đều phải làm người dẫn chương trình.”

Bởi vì Cố Bình Sinh thả lỏng, không chỉ cô mà cả một đám diễn viên đội kịch đang chờ lên sân khấu ở phía sau cũng giảm áp lực. Ngải Mễ đứng cách đó không xa, khoa trương làm động tác “ôm

tim” với Đồng Ngôn và Cố Bình Sinh, Đồng Ngôn bị hành động này của cô bạn làm cho bật cười...

Lần đầu tiên khi cô dẫn chương trình, đã từng vô cùng kinh ngạc, vì sao hậu trường náo nhiệt chẳng khác nào cái chợ, trừ việc không thể cao giọng quát to, căn bản thì âm thanh tiếng động gì cũng có. Sau này một lần đứng dưới sân khấu mới phát hiện, thanh âm từ những chiếc âm li cũng đủ che hết đi mọi thứ.

Cho nên mỗi buổi dạ hội, đều có thể hình thành hai cảnh tượng khác xa nhau...

Những người mới lo lắng đến mức không dám ra...

Những người cũ lại nhảy lên nhảy xuống âm ỉ...

Cô uống một hớp nước, trong tai nghe đã có tiếng: “<Without you>, Triệu Giai Nam biểu diễn.”

Without you của [Mariah Carey](#).

Tiết mục hiện tại là dàn nhạc giao hưởng, nên bài hát “Without you” này không cần chuyển cảnh, chỉ cần đợi cho dàn nhạc chào cảm ơn xong thì sẽ bắt đầu đệm nhạc cho Triệu Giai Nam. Cho nên cô chỉ cần nghe rồi tiếp tục nghỉ ngơi.

“Chết tiệt,” Chu Thanh Thần bỗng nhiên chửi tục, “Bỏ đi, Đồng Ngôn, có chuyện lớn rồi, cậu cứu sân khấu đi.”

....

Tim cô đập lộp bộp một chút, nhưng đây là tai nghe đơn hướng, cô không thể hỏi ra được là chuyện gì...

(tai nghe đơn hướng: chỉ nghe mà không thể hỏi, thường dùng cho những người dẫn chương trình nghe được sự chỉ đạo từ xa.)

Chiếc màn phía trước sân khấu bắt đầu chậm rãi hạ xuống, tiết mục này đã hoàn toàn kết thúc, đợi đến khi màn sân khấu che kín dàn nhạc giao hưởng chính là lúc tiết mục tiếp theo bắt đầu...

“Đồng Ngôn, hai tiết mục sau chưa chuẩn bị tốt, không kịp báo cho dàn nhạc, trong cuộc thi ca hát của khóa 08 cậu đã từng hát bài này rồi, đổi cho cậu.”

Cô đứng thất thần nơi đó...

Chiếc màn sân khấu cũng đã hạ xuống, tiếng đàn dương cầm lặng lẽ vang lên mở đầu cho khúc nhạc dạo, từng nốt nhạc như đánh vào lòng cô.

“Lên nào.”

....

Ngay khi cô rút cuộc cũng đủ đứng khì đứng lên thì đã trễ câu thứ nhất.

Một phía khác của sân khấu, Trầm Diêu dường như nhận thấy không có ai hát, lập tức tăng thêm một đoạn nhạc dạo. Sau đó lại lặng lẽ chuyển sang tiết tấu chậm dần mở đầu bài hát....

“No I can’t forget this evening”

Đồng Ngôn cầm mic lên, không kịp đi ra sân khấu, cũng đã hát lên câu đầu tiên.

Hậu trường lập tức an tĩnh lại.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, mọi người đều kinh ngạc...

“Or your face as you were leaving.

But I guess that’s just the way.

The story goes.

...”

Trong bóng đêm, dường như Đồng Ngôn thấy được ánh mắt Cố Bình Sinh.

Chỉ một nháy mắt như thế, cô đã đưa tay vén màn sân khấu, bước lên sân khấu.

Ánh đèn sân khấu chiếu đến trên người cô chỉ trong nháy mắt, dưới và sau sân khấu cũng bắt đầu an tĩnh lại...

Nửa giây sau, cả hội trường vang lên những tiếng thét lớn chói tai, kinh hô và vỗ tay tràn ngập, gần như không nghe thấy nhạc đệm nữa.

Danh sách các tiết mục đã sớm được phát ra. Không ai nghĩ tới, cuối cùng là người dẫn chương trình tự mình lên sân khấu.

Cô dựa theo kịch bản có sẵn, vừa nhẹ giọng hát vừa đi đến bên cây piano của Trần Diêu...

Sau đó... Thấy Trần Diêu hé miệng với khuôn mặt tươi cười.

Sau đoạn điệp khúc, cả dàn nhạc giao hưởng bắt đầu đệm nhạc.

Đồng Ngôn cảm thấy mình bắt đầu thở gấp, nhìn thấy Trần Diêu ngẩng đầu... Không tiếng động dùng khẩu hình nói, "Cao trào chuẩn bị, một, hai..."

"I can't live"

Cô vừa hát nửa câu, một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt đã xuyên qua sân khấu...

"I can 't live

If living is without you

I can 't live

I can 't give anymore

..."

Đồng Ngôn không dám tin quay đầu, thấy Cố Bình Sinh đi ra từ đầu kia của sân khấu.

Không biết từ lúc nào anh đã cởi áo vest, dáng vẻ giống như lần đầu tiên trên lớp học, cả cravat cũng tháo xuống, tùy ý cầm mic. Chỉ khẽ cười, rất chậm, rất chậm, đi từ trong bóng đêm hướng về phía ánh sáng mà tới gần bên cô.

Đôi mắt đen nhánh kia, nhìn cô không chớp mắt...

Anh giơ tay lạng lẽ ra hiệu, cô lập tức hiểu ý.

Chỉ đặt mic xuống, im lặng, đứng trong vòng sáng của ánh đèn sân khấu, nhìn anh đi ra từ nơi nửa sáng nửa tối...

"I can't live.

If living is without you.

I can't live.

I can't give anymore.

..."

Cao trào đi qua, nhạc đệm đều dừng lại, Trầm Diêu vẫn đàn, hoàn mỹ phối hợp với tiếng hát của Cố Bình Sinh.

"No I can't forget this evening"

Anh trở thành giọng hát chính trong im lặng.

Một cái ra hiệu, cô đã cầm mic lên, khẽ hát đệm theo anh.

Sau mỗi câu,

Cô sẽ luôn hát bè theo lần nữa.

Cái gì gọi là điên cuồng?

Đám sinh viên đã sôi trào từ lâu, tiếng hét chói tai mãi không dừng. Cuối cùng thì cô đã hiểu.

Phối hợp hoàn mỹ.

Từ nhạc đệm của piano, nhạc đệm của dàn nhạc cho đến anh và cô.

Từ đầu đến cuối anh chỉ đứng ngoài ánh sáng, nhìn cô, mãi đến cao trào cuối cùng mới vươn tay ra cho cô.

Cô không nhớ rõ mình đã duỗi tay ra như thế nào.

Giống như bị mê hoặc, cứ như vậy, bị bàn tay anh nắm chặt..

....

“Tôi điên rồi, tôi muốn điên rồi đây....” Sau khi Đồng Ngôn được Cố Bình Sinh dắt xuống khỏi sân khấu, Chu Thanh Thần cuối cùng kêu lên, giọng nói run rẩy, “Có nhìn thấy không, hai người này mới chính là những người dẫn chương trình chuyên nghiệp, nhìn thấy cả chưa...”

Trong tai nghe, một trận cười âm ỉ, tràn ngập tai cô...

Nhưng giọng của chính mình, lại không biết mất ở nơi nào....

“Đồng Ngôn vô ky,” Ngải Mễ ôm chầm lấy cô, “Mình làm được rồi, mình dùng khẩu hình đối tiết tấu với Cố mỹ nhân nhà cậu, không chê vào đâu được! Hoàn mỹ!”

Mấy người quản lý của đội kịch Dương quang thấy hai người dẫn chương trình xuống, lập tức lên sân khấu, vô cùng thuận lợi giới thiệu màn kịch của họ.

Thành công chuyên tiếp đến tiết mục của mình.

Lúc này trên sân khấu đã vang lên tiếng ca kịch.. hậu trường lại bùng nổ....

Tất cả mọi người đều hưng phấn như chính mình là người cứu sân khấu, Cố Bình Sinh đứng cạnh cô, thuận tay đưa cho cô chai nước, “May mắn đây là bài hát cũ, bằng không tôi cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Chương 12: Những điều tốt đẹp nhỏ nhoi (3)

Ngài Mễ đưa áo khoác cho cô, nhân cơ hội nói với Cố Bình Sinh, “Thầy ơi, em rất *xanh nhạt* thầy.” (*Xanh nhạt* có *Phiên âm* là *cōngbái* : *sùng bài*)

Nói xong, cười hì hì rồi chạy mất.

Cố Bình Sinh trầm mặc một lát, mới hỏi Đồng Ngôn, “Em ấy nói gì thế?”

“Cậu ấy nói rằng cậu ấy là rất *ngưỡng mộ* thầy.” (*Ngưỡng mộ* có *phiên âm* là *chóngbài*)

Cuối cùng cô cũng tìm được giọng nói của chính mình, vẫn có chút khàn khàn như cũ.

May mà anh không nghe được.

“Thầy làm như vậy, không sợ hát sai sao ạ?” Cô nhìn anh.

“Tôi có học một chút thanh nhạc cơ bản, hơn nữa đối với bài hát này cũng rất quen thuộc,” Ý của anh hiện tại là muốn nói cô khoác áo vào, mấy hôm nay đã vào thu, nơi hậu trường này có vẻ hơi lạnh, “Nhưng không dám bảo đảm hoàn toàn khớp với em, cũng may em và Trầm Diêu đều rất thông minh.”

Anh nói một cách nhẹ nhàng, giống như màn biểu diễn vừa rồi chỉ đơn giản như đi hát ở KTV, mà không phải biểu diễn trước mặt mấy nghìn người.

Quan trọng nhất là dưới tình huống như thế này mà lên sân khấu biểu diễn.

Piano, thanh nhạc, phát thanh.

Cô đem tất cả những điều đó ghi chép lại, dần dần cũng hiểu ra hẳn gia đình anh đã cố ý bồi dưỡng. Không nói tới ngành học mà anh đã phải bỏ dở trước đây, chỉ bấy nhiêu điều hiện tại thôi cũng đủ khiến người khác tiếc nuối xót xa, anh may mắn có những điều kiện tốt, chỉ tiếc không có không gian để phát huy được.

“Thật ra nếu thầy không lên sân khấu, em hẳn cũng có thể ứng phó được.”

Nói xong cô liền cảm thấy hối hận, cứ như là mình ghét bỏ sự giúp đỡ của anh. Thực chất bây giờ nghĩ lại cô vẫn còn sợ, lỡ may có phạm phải sai lầm gì thì chính là chuyện lớn.

Anh dường như nhìn ra được suy nghĩ của cô, “Tôi là giảng viên, nếu phạm lỗi cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng.”

“Đồng Ngôn,” Trong tai nghe Chu Thanh Thần gọi cô, “BBS của học viện đã muốn nổ tung rồi, hiệu trưởng đã cho phép, lát nữa lúc đọc điện mừng, cậu phải phối hợp hỏi thầy Cố mấy vấn đề, tớ lập tức nhờ người đưa bản thảo cho cậu...”

Thật đúng là.... một buổi dạ hội phiền phức nhất, sôi nổi nhất.

Đến khi buổi dạ hội kết thúc, Đồng Ngôn đã mệt gần chết.

Bởi vì phải tẩy trang và thay quần áo, trong bữa tiệc ăn mừng được tổ chức vào buổi tối thì cô và Cố Bình Sinh gần như là những người đến muộn nhất. Hội học sinh đã bao trọn nhà hàng Hải Kinh Các, những tiếng cười đùa huyền não rất kích thích màng nhĩ.

Hai người vừa đi vào cửa, Chu Thanh Thần lập tức vỗ tay ý bảo mọi người ổn định: “Mau mua, rót rượu đi, nhiệm vụ của chúng ta tối nay chính là chuốc say hai người dẫn chương trình này.”

Đồng Ngôn còn chưa kịp nói chuyện, đã bị rót cho một ly rượu đầy...

Từ lượng của cô chỉ được ba ly rượu như thế này, nhưng chưa bao giờ bị người ta chuốc rượu, nhìn không khí tối nay thì phỏng chừng là không uống đến bất tỉnh thì đừng hòng bước ra khỏi cửa...

Cố Bình Sinh nhìn ly rượu trong tay, cũng có chút cảm khái, đâm lao phải theo lao, “Các bạn sinh viên, các bạn có thể cân nhắc đến việc thể hiện sự tôn trọng đạo của mình được hay không?”

“Thầy Cố,” Bất chợt mọi người đồng thanh kêu lên, “Chúng em xanh nhạt thầy.”

Tiếng nói rất lớn, ngay cả người phục vụ đang bung khay đến cũng giật nảy mình.

Đồng Ngôn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cảm động, nghiêng đầu, nhìn anh.

Tuy anh không nghe được, nhưng có thể thấy được bọn họ nói.

Khẩu hình đồng loạt của mọi người, biểu tình thật hưng phấn của mọi người, khiến đôi mắt của anh lặng lẽ tràn ra rất nhiều cảm xúc.

Cuối cùng tất cả mọi người không ai dự đoán được, bọn họ là bị Cố Bình Sinh hạ gục. Tất cả mọi người đều được những người bạn cùng phòng của họ giúp đỡ đưa về bằng xe... Chỉ có cô là kẻ thù của tất cả mọi người ở đây, rất lí trí nhìn Cố Bình Sinh nói, “Xong rồi, bọn họ đều uống say cả rồi, chỉ có chúng ta phải thanh toán.”

Ông chủ Hải Kinh Các cười xua tay, “Không cần không cần, chủ tịch Chu của các cô cậu ngày mai sẽ đến thanh toán.”

Đồng Ngôn thở phào một hơi.

Hôm nay Cố Bình Sinh là thần tượng của toàn dân, cô cũng không dám uy hiếp để anh thanh toán.

Mới đầu cô còn thật sự tính xem anh đã uống bao nhiêu rượu, sau lại hoàn toàn lẫn lộn. Thậm chí cuối cùng cô bắt đầu hoài nghi không biết thầy Cố có phải nguyên quán Đông Bắc, từ lúc bi bô tập nói đã biết uống rượu trắng qua ngày hay không...

Hai người bước trên con đường vắng bóng người mà trở về, cũng không ai nói lời nào, hình như anh cũng đã có uống chút rượu không phải sao?

Cô đã mặc quần áo bình thường, cũng tẩy lớp trang điểm đậm khi lên sân khấu, đầu tóc lộn xộn chỉ có thể dùng một cọng dây thun buộc lại. Ngược lại Cố Bình Sinh vẫn mặc bộ quần áo như trước.

Cho nên đã trực tiếp dẫn đến hậu quả không thể diễn tả được.

Đến dưới lầu kí túc xá nữ, không biết ai sợ hãi than lên một tiếng, từ trong phòng giặt đồ và phòng đun nước lập tức có vô số ánh mắt đổ dồn ra, sau đó là ban công... Một bên có hơn bốn mươi chiếc ban công, ít cũng có đến một nửa có người lặng lẽ không tiếng động thò đầu ra, cố gắng nhìn Cố Bình Sinh người vừa gây ra cơn sốt chấn động toàn trường.

“Thầy Cố,” Đồng Ngôn đương nhiên là không thể chống đỡ, “Em vào phòng trước.”

Hình như anh cũng nhận ra, đứng dưới lầu kí túc xá nữ không phải là hành động sáng suốt, “Đi đi.”

Đồng Ngôn xoay người, vừa bước lên cầu thang, bỗng nhiên quay người lại.

Đang định đuổi theo anh, không ngờ anh vẫn đứng ở đó nhìn theo cô... Cô bỗng có chút khẩn trương mím môi, do dự một lát mới nói, “Thầy vừa uống rượu, cũng không nên lái xe.”

Bên cạnh có mấy bạn học nữ đi qua, cẩn thận liếc mắt nhìn Cố Bình Sinh và Đồng Ngôn.

“Tôi không lái xe nữa rồi,” Anh cũng nở nụ cười, “Tôi chuẩn bị sống lâu dài ở Thượng Hải thì không thể vẫn dùng hộ chiếu thay giấy phép lái xe được. Bây giờ trong nước vẫn có hạn chế việc cấp phép khi người lái xe có vấn đề về khả năng nghe, cho nên gần đây tôi đều ngồi xe của học viện hoặc gọi xe.”

Có lẽ bởi vì uống rượu, giọng nói anh có một chút nhẹ, trầm thấp...

Nhẹ nhàng băng quơ, không quá để ý...

Cho đến khi đẩy cửa phòng, Đồng Ngôn lại không nghĩ rằng chờ đợi cô lại là một cảnh tượng khác...

Trầm Diêu và Vương Tiểu Như ngồi mặt đối mặt, vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức có chút dọa người...

“Làm sao vậy?” Đồng Ngôn gõ lên cửa, hai người kia cũng không quay lại.

Trầm Diêu nhún vai, “Tớ đang nhìn kẻ thứ ba đã nổi tiếng khắp học viện, thủ phạm đã hại buổi dạ tiệc của chúng ta suýt nữa bị phá hủy.”

Đồng Ngôn nghe thế nhưng không hiểu gì lắm, Vương Tiểu Như chỉ cười cười, “Tớ đi ra ngoài đây.”

Nói xong, thuận tay vợ lấy điện thoại và chìa khóa đi ra khỏi cửa.

“Làm sao thế nhỉ?” Đồng Ngôn lại hỏi.

“Cậu có biết vì sao tối nay bỗng nhiên Triệu Giai Nam không lên sân khấu không?” Trầm Diêu thở dài, “Để tớ nói vắn tắt lại cho cậu, lúc tớ đang run sợ lo đệm nhạc cho cậu và thầy Cố, trong hậu trường đã xảy ra chuyện gì.”

Đồng Ngôn đem túi đựng quần áo lúc nãy mặc trong dạ tiệc để sang một bên, ý bảo cô ấy tiếp tục nói.

“Mà lúc nãy khi các cậu đang tổ chức tiệc mừng thì khẳng định cũng không ai dám nói rõ chân tướng, tớ đã nghe được lúc ăn tối với dàn nhạc. Nghe nói lúc ấy Triệu Giai Nam đã thay xong trang phục, một phút trước khi lên sân khấu chợt cầm lấy điện thoại di động, khóc chạy đi. Lúc ấy tất cả mọi người ở hậu trường đều choáng váng, cuối cùng có người tiết lộ là cô ta phát hiện chủ tịch Chu có người thứ ba, cô ta mới tức giận làm lớn chuyện, khóc nói là chết cũng không lên sân khấu, để làm hỏng buổi dạ tiệc cho chủ tịch Chu bị phạt...”

Đồng Ngôn nghe thế mới giật mình nhớ đến buổi tối nay, hình như mọi người cũng thật sự không đề cập đến vì sao lại xảy ra lỗi

lớn như thế.

“Cho nên... là Tiểu Như?”

Trầm Diêu lại thở dài, “Tiểu Như quá độc ác, suýt nữa hại chết chúng ta rồi.”

Đồng Ngôn không dám tin mà hỏi lại, “Không phải cô ấy cũng có bạn trai rồi sao?”

“Chủ tịch Chu đã có trong tay thư mời học của học viện Penn, cũng có thư mời đến làm việc do chính phủ Singapore cấp, đi theo cậu ta thì không cần nỗ lực thi cử học bổng gì nữa.”

Lại là một chuyện tình không chịu nổi một thử thách.

Đồng Ngôn không muốn hỏi thêm gì nữa, Trầm Diêu cũng lười kể lại, bắt đầu cười hì hì cho cô xem những chủ đề đang hot trên BBS của học viện.

Không có ngoại lệ, đều là chủ đề có liên quan đến tiết mục “Without you” của đêm nay.

Chỉ cần nhìn chủ đề cô đã thấy buồn cười...

“Ai cho mình clip <Without you> tối nay, mình sẽ mời suất gà lớn!!!”

“Xui quá, lúc đang truyền hình trực tiếp máy tính lại đơ.”

“Ông chú biến thái ở bờ hồ Tư Nguyên bắt chước mỹ nhân sát”

“Lịch trình mới nhất của xe bus học viện <phiên bản Cố Bình Sinh>”

....

“Tớ cho cậu xem hai chủ đề chấn động nhất,” Trầm Diêu mở hai cửa sổ, đọc tiêu đề, “ ‘Có bạn nào học luật không? Đã nghe tới chuyện Cố Bình Sinh đã từng học ở học viện y chưa? ‘ mau xem, mau xem” Cô sùng bái nhìn Đồng Ngôn, giống như có thể xuyên qua cô mà thấy được học viện Penn ở tận Bắc Mỹ... “Cố mỹ nhân thụ

sự đã từng học y, lại còn học y ở học viện Penn. Đồng Ngôn vô ky, tớ đã quyết định, học viện thương mại Walton là mục tiêu sang năm của tớ~”

Đồng Ngôn ừ ờ hai tiếng, chột dạ trầm mặc.

“Còn có, còn có cái này nữa.”

Trầm Diêu lại mở sang một tab khác.

Cô liếc nhìn mà sùng sốt.

“Tôi không ổn rồi, không ổn thật rồi, đúng là chuyện kinh thiên động địa, người con gái mặc váy trắng suýt nữa hù chết tôi ở thương viện chính là người dẫn chương trình hôm nay a a a a, còn cái người kia người kia người kia người kia, người có bóng dáng khiến tôi chết mê chết mệt tuyệt đối chính là Cố Bình Sinh! Tôi cá một xe đua chuột, đây tuyệt đối là tình yêu thầy trò! Nhìn ánh mắt hai người đó, tôi đã xem đi xem lại clip19 lần, không phát hiện được ánh mắt họ tách ra quá một giây~”

Vừa post lên nửa giờ trước, thế nhưng đã có hai mươi mấy trang trả lời...

Trầm Diêu giống như đang xem một tiết mục giải trí, giải thích cho cô tình trạng hôm nay, cũng đã có vô số cách phân tích có chiều sâu của vấn đề này. Thậm chí có người liên tục dừng từng hình ảnh trong đoạn clip, phân tích từng động tác, mỗi câu hát thì biểu cảm của hai người sẽ như thế nào...

“Quả thật là trừ khu vực thảo luận phim truyền hình Mỹ, tớ còn chưa thấy qua bọn họ lại nghiêm túc dừng từng cảnh từng hình để phân tích như thế.” Trầm Diêu cười quay đầu, thấy Đồng Ngôn không nói gì nữa, liền an ủi, “Tổ chất tâm lý đừng kém như thế, là thời đại toàn dân giải trí thôi.”

Điện thoại của Trầm Diêu chột vang lên, cô ấy lập tức đi ra ban công nghe điện thoại.

Đồng Ngôn tiếp tục xem những câu bình luận kế tiếp, xem từng hàng từng hàng xuống dưới, rất nhanh dừng lại ở một bình luận với lời lẽ vô cùng kỹ thuật.

Thế nhưng lại có người làm công việc thống kê các mối tình thầy trò trong mười năm nay ở các học viện trong trường.

Cuối cùng tổng kết ra, tuy rằng trường không có quy định bằng văn bản, nhưng vẫn bí mật chia rẽ những đôi uyên ương kia. Ít nhất sinh viên trong thời gian học ở học viện khẳng định là không dám, cũng không thể công khai yêu đương với giáo viên.

Tổng cộng có bảy đôi, nhưng tu thành chính quả chỉ có một đôi ở học viện xây dựng năm kia, kết hôn sau buổi lễ tốt nghiệp.

Còn lại tuy đều rất âm ỉ, cuối cùng không phải giảng viên chuyên công tác thì cũng chính là sinh viên đi lập nghiệp nơi khác...

Cô xem nhập thần, bỗng nhiên bị Trầm Diêu vỗ vai, “Cậu thấy cái gì hay sao?”

“Không, chán chết đi được.” Đồng Ngôn tắt luôn cửa sổ bình luận đang mở.

Cô cầm hai bình giữ nhiệt, vừa đi vào phòng lấy nước sôi thì đã nghe thấy từ trong phòng kí túc đối diện phòng lấy nước truyền đến tiếng vang rất lớn, lại là bài hát ấy. Sắp đến 11h là lúc phải tắt đèn, mấy nữ sinh kia còn mở rộng cửa phòng không ngừng đùa giỡn vui đùa.

“No I can't forget this evening, or your face as you were leaving,” một nữ sinh đi sau ngậm nga, cảm thấy chưa đã nghiền, đổi thành tiếng Trung, “Tôi không thể quên buổi tối nay, và gương mặt người lúc rời đi... Trời ạ, mình được thấy mặt tình địch rồi! Chính là người dẫn chương trình hôm nay.”

Oành một tiếng, cửa phòng kí túc lại bị gõ lên một tiếng..

Trong phòng kí túc xá một trận náo loạn, trong phòng lấy nước sôi tất cả mọi người nhìn về phía Đồng Ngôn đã sớm cứng đờ

người...

Theo bản năng cô mở chốt, bị phỏng luôn ngón út.

Chương 13 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh(1)

Sau buổi dạ tiệc một tuần là đến tuần diễn ra kỳ thi giữa kỳ.

Lúc này đã gần cuối mùa thu, trong phòng học lạnh đến dọa người, cho nên thư viện có điều hòa quanh năm tự nhiên trở nên được yêu thích.

Đồng Ngôn nằm bò trên bàn đọc cuốn sách tài liệu về pháp lý, hoàn toàn bị choáng váng đầu óc vì tiếng Latin. Giảng viên môn này nói học pháp luật thì phải học tiếng Latin, trực tiếp đưa ra một cuốn sách nhỏ tự biên soạn, tất cả nội dung trong đó đều được đối chiếu giữa tiếng Anh và tiếng Latin, tuyên bố bài thi cuối kỳ 50% dùng tiếng Latin...

Vì thế... Đồng Ngôn chỉ có thể cặm cụi gặm cuốn sách đó, gặm đến hoa mắt chóng mặt, cháng váng của đầu óc...

“Philosophy, philosophia, phiên âm cũng không khác lắm nhỉ,” Đồng Ngôn thở dài, “Vì sao tớ đã bị môn tiếng Anh cấp 6 tra tấn rồi còn phải cõng trên lưng thêm cái môn tiếng Latin này nữa chứ.”

Trầm Diêu cũng nằm sấp trên bàn, làm bài thi toán cao cấp vào vở, “Tớ cảm thấy học viện luật xui xẻo nhất cả nước chính là của chúng ta. Cậu đã bao giờ thấy học luật còn phải học lại môn toán cao cấp không?”

Văn Tĩnh Tĩnh cũng ngẩng đầu lên từ trong cuốn trọng tài thương mại quốc tế, “Bổ sung thêm câu này nữa, vì sao trong tất cả những học viện luật của cả nước chỉ có chúng ta từ năm thứ ba đã phải dạy học và học toàn bằng Anh văn? Tiếng Anh cấp 4 của mình còn chưa qua...”

Nói xong, đưa tay như muốn gạt nước mắt thể hiện sự thốn thức của mình.

Đồng Ngôn thấy Văn Tĩnh Tĩnh cầm sách trọng tài thương mại, bỗng nhiên nhớ tới Cố Bình Sinh.

Tuần trước anh lại nói trong nhà có việc, không thể dạy bổ túc vật lý cho cô...

Trầm Diêu cầm một tờ giấy ghi đây công thức toán học, cân nhắc nên sử dụng công thức nào, “Tớ cảm thấy học kỳ này không thể lơ là được đâu, không phải cậu cũng phải học lại vật lý đấy sao? Buổi chiều cùng tớ đi đăng ký môn học và lớp đi.”

“Tớ đã chọn ở phòng máy tính rồi, cậu muốn chọn những môn gì?”

Đồng Ngôn còn trong trạng thái nửa thất thần, đã vô tình chạm vào nỗi đau của Trầm Diêu.

“Đại cương tư tưởng Mao Trạch Đông, đại cương nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mac, C++,” Trầm Diêu cố ý gằn từng tiếng khi đọc tên ba môn này lên, “Không phải tớ đã trượt hết sao? Phải học lại tất cả, nếu kỳ này không thể qua được thì sẽ là lần học lại thứ ba rồi.”

...

Đồng Ngôn rất thức thời ngậm miệng.

Người thành thạo ba loại ngoại ngữ chính, cũng là thủ lĩnh chơi piano đùng đùng đàn nhạc của học viện, thế nhưng lại trượt những môn không ai trượt bao giờ, lại còn là tư tưởng Mao Trạch Đông thi đề mở, nguyên lý Mac và C++... Đấy đúng là một sự kiện đáng ghi nhớ trong năm học của học viện.

Cùng so sánh với đó thì môn toán mà không trượt thì mới đúng là không hợp với tự nhiên.

Đương nhiên lời này cô không dám nói.

Đồng Ngôn lại vô tình nhìn lướt qua cuốn sách trong tay Văn Tĩnh Tĩnh, bỗng nhiên rất muốn nhắn tin cho thầy Cố, hỏi xem tuần này anh có thể dạy kèm cho cô không... Nhưng liếc mắt nhìn điện thoại lại do dự.

Có lẽ anh đang bề bộn rất nhiều việc.

Vị trí các cô đang ngồi chỉ cách cầu thang một rào chắn bằng gỗ, bỗng nhiên có rất đông người đi từ trên cầu thang xuống thu hút ánh mắt của ba người bọn họ. Xem ra hẳn đều là giảng viên, tốp năm tốp ba vừa đi vừa trò chuyện.

“A, không phải là nữ thần ác mộng của Đồng Ngôn sao? Cô ấy biết thầy Cố?” Trầm Diêu với ánh mắt sắc nhọn, nhanh chóng bắt được gian tình.

Khi Đồng Ngôn nhìn lại, Cố Bình Sinh cùng nữ thần ác mộng Triệu Nhân đang sóng vai đi xuống. Trong đám đông có người gọi một tiếng “Cô Triệu”, Triệu Nhân vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, ý bảo có người đang tìm mình.

Khi Cố Bình Sinh nhìn sang cô Triệu thì cũng đồng thời nhìn thấy ba người các cô.

Nhưng cũng chỉ là một cái liếc mắt mà thôi.

Đợi cho đến khi cầu thang trở về yên tĩnh, Trầm Diêu cũng đã cất đi bài làm cùng đề thi môn toán của mình, “Chiều nay ba giờ tứ còn lớp toán cao cấp, đi trước đây.” Văn Tĩnh Tĩnh giật mình liếc nhìn đồng hồ một chút, sợ hãi kêu thành tiếng, “Chết rồi, đã một giờ, tứ làm giám thị coi như là đến muộn rồi.”

Trầm Diêu nghiêng răng nghiêng lợi, “Tứ hận các cậu có thể được làm giám thị kiếm thêm thu nhập.”

Văn Tĩnh Tĩnh cười hì hì, “Ai bảo cậu trượt nguyên lý Mac.”

Các môn học chung trong học viện đều có đề thi cuối kỳ là đề mở, hoặc cho học trước những câu hỏi soạn sẵn có trong đề thi. Vì thế coi thi hay không cũng không quan trọng lắm, để tiết kiệm tài nguyên giảng viên, học viện đặc biệt cho sinh viên năm thứ ba ngành Luật “Công chính nghiêm minh” đi coi thi. Mỗi buổi coi thi sẽ được 80 tệ

...

Vì thế sau Cố Bình Sinh, học viện luật lại có thêm một lý do cho người ta đuổi giết.

Thế nhưng người cùng khóa được đi coi thi lại còn nhận được tiền kiểm thêm thu nhập, tuyệt đối là địch của toàn sinh viên học viện.

Buổi thi ba giờ chiều đó chính là do Đồng Ngôn coi thi, cô cũng không vội.

Chỉ là hai người kia đã đi rồi, cô cũng không có tâm tư ở lại, đang suy nghĩ có nên trở về phòng kí túc xá hay không, thì trong tay bỗng nhiên có người đặt vào một chiếc cốc giấy.

Một cốc giấy chỉ có nước trắng, còn có khói đang bốc lên .

Cô quay đầu nhìn lại, là Cố Bình Sinh người đáng lẽ đã rời khỏi khu vực này từ lâu rồi.

Giống như bất cứ lúc nào chỗ nào, anh cũng thích đưa nước cho mình, như là một thói quen.

“Đang học tiếng Latin?” Anh liếc nhìn cuốn sách nhỏ trước mặt cô.

Cô gạt đầu, “Đề pháp lý khẳng định sẽ là bằng tiếng Latin, không thể không học thuộc.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, “Tôi vừa rồi cùng Triệu Nhân đã nói về tiến độ của em, cô ấy đã đồng ý giúp tôi tiếp tục phụ đạo cho em, em đã biết phương thức liên hệ với cô ấy chưa? Hòm thư hoặc số điện thoại?”

Đồng Ngôn sững sốt, trả lời rất nhanh, “Có, em có hòm thư của cô.”

Cố Bình Sinh cười cười, “Luận trình độ chuyên môn, cô ấy mới là giảng viên vật lý thực thụ. Hơn nữa mỗi giảng viên đều có phương pháp giảng dạy của mình, em cũng đã học cô ấy lâu như vậy, nếu được cô ấy phụ đạo riêng, học kỳ sau hẳn là sẽ dễ dàng thi qua.”

Vì muốn nói chuyện với cô mà anh nghiêng người qua.

Cả người anh lọt thỏm vào trong ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những góc cạnh trên ngũ quan cũng rất mơ hồ.

Cô gật đầu, “Cảm ơn thầy Cố.”

Sau đó, hai người lại không còn gì để nói.

Cô rất nhanh liền hết mấy cuốn sách, nhanh chóng đứng lên, “Chiều em còn có giờ học, nếu thầy Cố không còn chuyện gì nữa thì em xin phép đi trước.”

Cố Bình Sinh gật đầu, bỗng nhiên lại cười rộ lên, “Nhớ rõ, phải học thật tốt, không riêng gì môn học của thầy.”

Khi những lời này được nói ra, đúng là khó có thể thấy được ngữ khí chân thành trong đó.

Buổi chiều cô phải đi coi nên cô đã cố gắng đến phòng thi sớm.

Theo lẽ thường thì sẽ có một giảng viên và một sinh viên học viện Luật, nhưng giảng viên đã gọi điện thoại trước cho cô, thông báo nhà mình có việc đột xuất, toàn quyền ủy thác lại cho cô.

Cô ôm chồng đề thi chưa bóc tem niêm phong, nghiêm trang đi vào phòng học, sau đó lập tức tiếng nghị luận nổi lên liên tục.

Dưới bục giảng cũng có vài người cùng học thể dục và tin học với cô, nhìn thấy cô thì đều vui vẻ. Mà những người không biết cô, tự nhiên cũng nhận ra người dẫn chương trình trong ngày kỷ niệm thành lập trường, khó tránh khỏi cảm xúc muốn tám chuyện.

Khiến người ta đau đầu nhất chính là Ngải Mễ cũng thi ở phòng này.

“Đúng là trời rủ lòng thương rồi,” Ngải Mễ nhìn ra bên ngoài, “Đồng Ngôn, chỉ có mình cậu thôi sao?”

Đồng Ngôn hắng giọng một cái, nói một cách nghiêm túc, “Tôi là giám thị của phòng thi này. Hôm nay là bài kiểm tra giữa kỳ nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mac, nghiêm cấm trao đổi, điện thoại đều phải tắt nguồn. Mọi người đã biết rõ quy định của học viện rồi, thi

trượt có thể học lại, nhưng gian lận trong kỳ thi thì nhà trường sẽ không nhân nhượng được, đều bị đuổi học.”

Nói xong nửa câu đầu, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cô nhìn rất nhiều gương mặt quen thuộc ở bên dưới, trầm mặc ba giây, rút cuộc cũng nói ra câu cuối, “Tôi nhận lương của người ta thì phải hoàn thành cho tốt công việc được giao, các bạn hãy kín đáo một chút. Hôm nay chỉ có mình tôi coi thi, nhưng bên ngoài còn có giảng viên tuần tra, hãy nhớ nhé, các bạn học.”

Nói xong nửa câu sau, khuôn mặt của bốn mươi mấy người bên dưới lập tức trở nên vui vẻ.

Ai ai cũng vui vẻ hoàn thành bài thi của mình, kỳ thi cũng thuận lợi kết thúc.

Ngài Mễ hưng phấn, bám riết lấy cô hỏi han, “Hai ngày cuối tuần tớ không gặp cậu, nhân vật gây nên một trong những cơn bão gần đây của học viện, dạo này cậu làm gì?”

“Học, học rất chi là vô cùng chăm chỉ.”

“Phục cậu thật đấy,” Ngài Mễ thở dài, “Buổi dạ tiệc tối hôm đó, cảm giác như là một bộ phim vậy, bộ phim thần tượng có nội dung tuyệt đối là cuộc sống tình yêu tuổi thanh xuân... Bây giờ lại trở về như ngày thường, mỗi ngày ngoại trừ học thì cũng chính là đi thi, cậu có cảm thấy khó thích ứng không vậy?”

Cô cười, “Cũng đã thành thói quen rồi còn gì, cũng không phải lần đầu tiên tớ làm người dẫn chương trình.”

“Không giống nhau mà, người dẫn chương trình với cậu mỗi lần đều là một người khác.” Ngài Mễ cố gắng quan sát biểu tình của cô, “Nói nhỏ cho mình biết coi, có phải cậu và thầy Cố đặc biệt ăn ý, đặc biệt có duyên với nhau không thế?”

Cô nhét bài thi vào túi da, đóng gói bài thi cẩn thận, “Hôm ấy cùng dẫn chương trình với nhau, đương nhiên là phải ăn ý rồi.”

Ngài Mã nhìn cô nói chuyện có vẻ không thoải mái, cẩn thận quan sát cô một lúc, bỗng nhiên nói một cách đứng đắn, “Đồng Ngôn, đùa thì đùa vậy thôi, nhưng cậu cũng đừng có làm mình sợ. Tình yêu thầy trò năm sáu năm trước vẫn còn là điều cấm kỵ, bây giờ tuy rằng cái nhìn của mọi người đều thoải mái hơn rất nhiều, nhưng nếu có thể tránh được vẫn nên tránh. Cậu hãy nhìn vào cặp đôi ở học viện xây dựng đi, cũng là tốt nghiệp xong mới dám công khai chuyện yêu đương đó sao? Vậy mà học viện vẫn không hài lòng, còn muốn chấm dứt hợp đồng với vị giảng viên đó.”

Tim Đồng Ngôn đập như trống bỏi, đá cô bạn một cái, “Đừng nói lung tung, tớ còn muốn thuận lợi mà tốt nghiệp.”

Còn 11 tuần, 77 ngày.

Học kỳ này đã trôi qua một nửa.

Thứ bảy, học viện tổ chức một hội nghị nghiên cứu và thảo luận về việc học tập pháp luật trong môi học viện quốc tế.

Những người được mời đến đều là các giảng viên trường luật nổi tiếng thế giới và các tổ chức liên hợp quốc, danh sách sinh viên được tham dự hội nghị này cũng rất hiếm hoi, cả lớp tranh nhau chảy máu võ đầu để có thể trở thành một trong những sinh viên vinh hạnh được gặp mặt những vị khách quý kia.

Trầm Diêu có thiên phú ngoại ngữ, tự nhiên được ưu tiên hơn cho công việc này.

Hai ngày liền cô ấy cứ nhìn chăm chăm vào người đại diện cho tổ chức liên hợp quốc, chuẩn bị mọi thứ để tóm lấy ông ta, xin thư giới thiệu vào học.

“Cho tớ hai chai nước.” Trầm Diêu bỗng nhiên chạy vọt ra, gấp gáp nói với Đồng Ngôn, “Nhanh, nhanh, thư giới thiệu liên hợp quốc của tớ đang khát.” Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười, lấy từ trong thùng giấy bên chân hai chai nước đưa cho bạn của mình, “Biểu hiện cho tốt vào, làm được là vào Yale, còn không làm được là ở học viện nhà quê này mãi đấy.”

Trầm Diêu sốt ruột nói, “Thư giới thiệu rất có thiện cảm với tớ, chắc chắn là đến tay rồi. Bây giờ học viện thương mại Walton với tớ chả là cái gì nữa rồi, pháp luật, chỉ có pháp luật mới là lý tưởng của tớ.”

Nói xong, vội vàng chạy về phía ông già ngoại quốc râu bạc trắng, sau đó lại tiếp tục giới thiệu về học viện luật ở đây như thế nào, giống như học viện luật của học viện này là học viện đứng đầu Trung Quốc.

Đồng Ngôn đang xem trò vui, chợt thấy Cố Bình Sinh mặc bộ vest rất đơn giản, nhìn vào có cảm giác rất nhàn nhã, cùng mấy người cười nói sôi nổi đi về phía sau cánh gà, cô không nghe được họ nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt của anh cũng biết hẳn đó là những người bạn thân quen của anh.

Hình như chỉ với người bạn thân quen, anh mới cười rạng rỡ như thế.

Đến khi cơm trưa, Trầm Diêu rất trượng nghĩa chạy ra, cùng Đồng Ngôn ăn hộp cơm ở trên bàn chiều đãi.

Kỳ thật ở đây cô cố hết sức không lấy lòng một ai, hội bốn người biết hai loại ngoại ngữ thì đi tiếp xúc với các vị khách quý, còn lại mọi người đều tự tìm lấy có, từ chối làm những công việc lật vạt.

Mà cô lại bị lớp trưởng hết dỗi ngọt rồi lại bắt ép, đến làm ở bộ phận lễ tân.

Nguyên văn câu lớp trưởng nói là: Trung tâm hội nghị ở chỗ sâu nhất trong vườn học viện, bàn lễ tân dĩ nhiên đặt giữa rừng trúc đây bóng rợp, vô cùng lãng mạn.

Ngày mưa đêm tháng 11, lãng mạn và lạnh đến chết người.

“Tớ bảo cậu này, chiều nếu bàn lễ tân không có việc thì hãy nhanh chóng trở về học viện đi, vào phòng tắm mà tắm nước nóng đi. Rừng trúc này lạnh như vậy, cậu còn mặc váy, lớp trưởng đúng là không sợ lạnh chết người.” Trầm Diêu lạnh rụt hết cả cổ, không hề khách sáo mà gấp luôn một miếng miếng thịt kho tàu trong hộp cơm

của Đồng Ngôn, “Kể cho cậu nghe chuyện này, phía bên đó có hai người quen biết Cố Bình Sinh, nói là bạn bè. Vừa rồi nói chuyện phiếm tở nghe họ nói hình xăm trên tay phải của thầy Cố là do thầy tự dùng tay trái khắc lên, hơn nữa, còn không dùng thuốc gậy tê.”

Đồng Ngôn đang ăn quả trứng còn sót lại trong hộp cơm, lòng đỏ trứng có chút khô, cô cầm lấy chai nước khoáng uống một hớp, một chút hơi ấm vừa tích góp được lại bị ngum nước lạnh này thổi bay.

Lúc Trầm Diêu đang ăn thịt kho tàu đây hấp dẫn, không e dè gì mà ăn lấy ăn để, Cố Bình Sinh vừa mới đi ra, có vẻ như đang tìm ai.

Anh thấy hai người đứng ở bàn lễ tân, ánh mắt mới tạm dừng lại một lát, “Sao lại ăn cơm ở đây? Có tiệc đứng ở trong đại sảnh mà.”

“Em ngồi ở đây ăn cùng với Đồng Ngôn.” Trầm Diêu lập tức nuốt nước miếng, “Bạn ấy phải trực buổi trưa ở đây, đáng thương lắm phải không thầy? Thầy Cố, thầy nể mặt ba chúng ta từng cùng nhau hợp tác một tiết mục, thầy cần phải khiếu nại lên ban lãnh đạo học viện, xin cho bọn em thêm mấy tín chỉ...”

Anh nhìn rùng rúc bị gió thổi xào xạc, lại nhìn Đồng Ngôn, còn chưa kịp nói gì đã bị cô đã cướp lời, “Không sao đâu ạ, buổi chiều không có nhiệm vụ nào nữa, em sẽ về học viện.”

Đang nói chuyện, vừa vắn có một cơn gió thổi qua, hai chân cô lộ ra bên ngoài váy cũng tím tái...

Anh liếc nhìn đồng hồ, sau đó nói, “Lúc này cũng không cần phải ở lại làm gì nữa, tôi đưa các em đi ăn gì cho ấm người.”

Trầm Diêu nghe vậy, lập tức buông nửa hộp cơm xuống.

Cố Bình Sinh rất nhanh đã trở lại, hẳn là đi gọi taxi, Đồng Ngôn kéo tay Trầm Diêu, “Cậu muốn ăn thì vào tiệc đứng, làm gì còn muốn đi ra ngoài ăn cơm?”

“Cậu lạnh cóng hết người rồi, đồ ăn ở tiệc đứng cũng không giúp được cậu đâu, vẫn là cơm canh giúp cậu làm ấm người nhanh hơn.” Trầm Diêu đoạt lấy hộp cơm trong tay cô ném vào trong túi giấy,

“Thật lòng mà nói, sau này ai có thể gả cho thầy Cỗ, xem như sống không uổng cuộc đời này.”

Chương 14 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh(2)

Cố Bình Sinh ở Thượng Hải không quen đường, Trầm Diêu lập tức chủ động xin làm người dẫn đường.

Khi đến nơi, rút cục Đồng Ngôn cũng nhận ra đây là khu vực gần nhà Trầm Diêu, thấp giọng hỏi cô bạn của mình, “Sao lại đi đến đường Hoài Hải, cậu muốn làm thịt Thầy Cố à?”

Kì nghỉ hè năm thứ nhất, Trầm Diêu đòi ăn bữa cơm tiễn chân với cô , cô chỉ có thể kéo hành lý tới nơi này, cả hai cùng chọn quán Vị Thiên Lạp Diện có vẻ đơn giản nằm trên con đường này. Ngày đó, Trầm Diêu rất hài lòng gọi hai phần dưa muối và hai bát mì sợi, hai đĩa kim chi sáu đồng và mấy quả dưa chuột muối chín đồng... Xét thấy Trầm Diêu thực sự rất nhiệt tình tiễn mình, cô chỉ có thể khẽ cắn răng trả hóa đơn , một bữa ăn mà mất 1/4 sinh hoạt phí hàng tháng.

Cho nên ấn tượng của cô đối với việc ăn cơm ở đường Hoài Hải chính là: tốn kém, rất tốn kém.

“Buổi chiều ba giờ khai mạc, tớ muốn về nhà thay quần áo. Đáng tiếc cậu thấp hơn mình mười cm, nếu không mình cũng cho cậu mượn quần áo thay đổi.” Trầm Diêu nháy mắt với cô, “Mỹ nhân chủ động đề xuất, không làm thịt thì thật là có lỗi rồi.” Nói xong, lập tức quay đầu nói, “Thầy Cố, nhà của em vừa vặn ngay gần đây, thầy có muốn ghé qua ngồi uống chén nước không? Em mặc chưa đủ ấm lắm, định trở về thay quần áo.”

Cố Bình Sinh vừa lấy lại tiền lẻ từ lái xe, đem ví tiền cất vào túi, nhìn theo hướng cô chỉ vào ngõ, gật đầu.

Nhà Trầm Diêu là ngôi nhà bốn tầng đã cũ, đã có từ trước khi giải phóng.

Nằm trên đường Hoài Hải là nơi tắc đất tắc vàng, giá cả trên trời.

Mở cánh cửa chính màu đỏ nhỏ vào nhà, lầu một là phòng bếp, nhà ăn và một gian phòng ngủ, hai người dọc theo cầu thang cũ bằng gỗ lim, đi theo Trầm Diêu, đi qua phòng ngủ lầu hai, trực tiếp đi lên phòng khách ở tầng ba.

“Chờ đã”, Trầm Diêu giúp hai người pha trà nóng, “Mình sẽ quay lại ngay.”

Nói xong liền chạy xuống lầu, để hai người ngồi trong phòng khách.

Bởi vì là ngôi nhà cũ, phòng ốc cũng không tính là lớn, chỉ có một sô pha.

Hai người sóng vai cùng ngồi xuống, cô cảm thấy chán nản, đưa mắt nhìn các thứ bày lung tung trên bàn, tình cờ thấy đĩa DVD.

Trên cùng là “BlackBook” của đạo diễn Paul Verhoeven , Đồng Ngôn nhớ rõ vài năm trước khi bộ phim được phát sóng, cô đã từng xem qua một lần trên máy tính của Trầm Diêu. Nội dung chính là một phụ nữ Do Thái làm gián điệp chống quân Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai, lại yêu sâu sắc một sĩ quan Nazi, cuối cùng sau khi chiến tranh thế giới lần thứ 2 kết thúc, quân Đức đại bại, tận mắt chứng kiến người yêu bị xử tử. Đó chính là nguyên bản của bộ phim “Sắc, giới” của đạo diễn Lý An...

(Tham khảo :
<http://www.baik.com/wiki/%E9%BB%91%E7%9A%AE%E4%B9%A6>
http://en.wikipedia.org/wiki/Black_Book_%28film%29)

“Đã từng xem rồi?” Anh đột nhiên hỏi.

“Xem rồi ạ”, cô cầm lấy đĩa DVD lên xem qua, là phiên bản tiếng Đức, phỏng chừng Trầm Diêu dùng để luyện ngôn ngữ, “Xem rất hay, lúc phim được phát sóng, em đã xem trên máy tính của Trầm Diêu. Cảm xúc lớn nhất sau khi xem bộ phim này chính là cảm thấy người Do Thái thật đáng thương, dân tộc của bọn họ có rất nhiều

người thiệt mạng sau chiến tranh thế giới thứ 2, thật ra bọn họ đều rất thông minh, cũng là một dân tộc rất chăm chỉ.”

“Đúng vậy, người Do Thái rất thông minh” Anh nói, “Lúc trước khi tôi còn học thạc sĩ, các bạn học thành tích tốt hơn tôi đều là người Do Thái. Người Trung Quốc chúng ta cũng rất thông minh, khi tốt nghiệp Trung học có hơn 200 học sinh toàn học viện thì có 9 người Trung Quốc, trúng tuyển vào học viện đại học Harvard chỉ có một cô gái Hoa kiều, trúng tuyển vào Học viện Yale cũng là người Trung Quốc, những người Trung Quốc khác đã đi Columbia, Cornell, Duke, đều là những trường học có chương trình đào tạo rất tốt.”

Còn có một người đi học viện luật Penn.

Cô yên lặng bổ sung, cười nói, “Cho nên, dân tộc thông minh, có vẻ như phải gánh chịu nhiều đau khổ hơn rồi.”

Kỳ thật cô đang nói bộ phim kia, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy, mình hình như đang nói anh.

“Thật ra đối với phim ảnh, khẩu vị của em rất tục, em rất thích phim Legally Blonde.” Cô lập tức thay đổi chủ đề.

Anh tựa người vào sofa, suy tư một lát rồi nói, “Bộ phim có nội dung nói về một cô gái trẻ thích ăn diện, bởi vì bạn trai sau khi thi đỗ Học viện Luật đã nói lời chia tay, sau đó cô ấy đã lập một kỳ tích là mặc chiếc váy Barbie màu phấn hồng vào học ở Học viện Luật Harvard, tìm cách tìm lại bạn trai sao?”

Cô lập tức sửa chữa, “Bạn trai cô ấy chính là một kẻ không ra gì, cuối cùng cô ấy có một tình yêu đẹp với giảng viên của chính mình. Bộ phim này em rất thích xem, cũng phải hơn mười lần rồi, khi đó liền thề nhất định phải học luật...”

Cô bỗng dừng lại.

Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ quả lắc cũ kỹ bỗng vang lên, những tiếng chuông thật nặng nề, nhắc nhở sự chuyên giao của thời gian...

Đây là đang nói cái chuyện cái quý gì chứ... Hôm nay thực không thích hợp nói chuyện phiếm.

“Xem ra, đôi khi phim thần tượng cũng rất có tính kích lệ nhỉ,” Rất nhanh Cố Bình Sinh đứng lên, đi đến ban công, “Vừa rồi lúc xuống xe, nhìn nơi này rất quen mắt, gần đây có con đường nào tên là Nhạn Đãng không?”

Cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức cũng đứng lên, “Chính là đối diện,” cô chỉ ra ngoài cửa sổ, “Từ đây nhìn thẳng ra là đường Nhạn Đãng.”

Đó là một con đường đi bộ rất đẹp, đi dọc con đường sẽ thấy tất cả đều là những tòa nhà lớn cũ kỹ màu tro đậm. Cô nhớ rõ Miêu Miêu từng nói qua, nàng chụp ảnh cưới mặc sườn xám chính là chụp trên con đường này, chỉ tiếc bây giờ trời đang mưa tầm tã, không nhìn thấy được cảnh sắc bên ngoài, chỉ thấy những chiếc ô đủ màu sắc đang trôi nhẹ trong mưa...

“Chắc hẳn là nơi này rồi. Thực ra ở được nơi này, điều kiện nhà em ấy cũng không tồi.”

“Thành tích học tập của bạn ấy cũng tốt,” Đồng Ngôn cảm khái, “Kể từ khi đi học đại học, em liền hiểu được một đạo lý. Cũng không phải gia cảnh một con người không tốt thì mới có làm nên những việc khiến người khác phải kinh ngạc, cũng không phải những người có gia cảnh tốt thì đều không học vấn không nghiệp.”

Xem ra, những thực tế và cảm xúc từ những cuốn tiểu thuyết có khi cũng không phải là sự thật...

Tay phải của anh đặt trên lan can, quay đầu lại, nhìn cảnh người đi lại tập nập ở bên ngoài, “Trong việc học tập, muốn thuận lợi vượt qua các kỳ thi có thể dựa vào cố gắng, còn bỗng nhiên trở nên nổi tiếng thật sự là cần nhờ vào một chút thiên phú cá nhân trời ban cho mỗi người.”

“Đây không phải là đang nói mình sao?” Cô thấp giọng lầm bầm...

Hình như anh phát hiện cô đang nói gì đó, đột nhiên quay đầu hỏi, “Em đang nói với tôi?”

Trong nháy mắt Đồng Ngôn chột dạ, xấu hổ cười cười, “Đúng vậy, em đói rồi, thầy Cố chuẩn bị mời chúng em ăn gì đây?”

Anh đột nhiên nở nụ cười, “Phỏng chừng là không cần phải đoán rồi, hẳn là em ấy muốn làm thịt tôi, khao công hôm nay của em rồi.”

Khi anh nói những lời này, ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài.

Cô chợt nghĩ đến trong cuộc trò chuyện nói về sự thiếu hụt của Cố Bình Sinh đêm qua trong ký túc xá, có nhiều lời khen và thừa nhận. Thật tuyệt, lúc anh nói chuyện với cậu sẽ đặc biệt nhìn cậu không chớp mắt, chỉ chăm chú nhìn một người. Nhưng nếu anh ấy không muốn nói chuyện với cậu, cũng quá dễ dàng...

Chỉ cần dời mắt đi là được.

Cuối cùng Trầm Diêu quả thật không phụ sự mong đợi của mọi người, đi thẳng đến đường Nhạn Đãng, chọn một cửa hàng bí tết ...

Ăn riêng trong một căn phòng, chẳng cần nghĩ cũng biết, khẳng định rất đắt...

Cô không bước vào mà chỉ hỏi Trầm Diêu, “Không phải cậu muốn ăn cơm kiểu Trung Quốc sao?”

“Không sao đâu, tớ gọi cho cậu hai phần canh nấm, bảo đảm là ấm cả người,” Trầm Diêu néo tay cô, dáng vẻ như muốn tốt cho cô, “Phụ nữ nên ăn nhiều thịt bò một chút, rất tốt cho thân thể. Ở đây không phải là đắt, mỗi người chỉ khoảng 200. Ở Thượng Hải như thế tuyệt đối không phải là đắt, tin tớ đi...” Nói xong, cô ấy liếc nhìn Cố Bình Sinh, “Hơn nữa, người làm thịt thầy là tớ chứ không phải cậu, sợ cái gì.”

Cố Bình Sinh đi phía trước hai người, anh vừa thu ô lại thật gọn, đưa cho cậu phục vụ ở bên cạnh.

Đồng Ngôn nhìn bóng lưng anh, tự nhủ. Sao lại không sợ chứ? Anh ấy đang là chủ nợ lớn nhất của mình. Cậu đã bao giờ gặp qua trường hợp người không có tiền, còn liều chết mài dao làm thịt chủ nợ không?

Đến khi cô xem thực đơn mới thực sự muốn khóc, gọi bữa món canh nấm gì đó đã 138 đồng, ở đâu ra mỗi người chỉ tốn 200 đồng.

Anh gọi món khai vị, sau đó vẫn tiếp tục gọi món, không có ý định dừng lại, cứ như đã nhận định mình là con sơn dương cho người ta giết thịt. Cứ mỗi một món được gọi ra, Đồng Ngôn đều lập tức nhìn thực đơn, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Trầm Diêu...

“Sườn T-bone, 8 ounce,” Anh liếc nhìn Đồng Ngôn, “Xin lấy cho vị tiểu thư này bít tết, 5 ounce. Bảy phần chín. Trầm Diêu, em muốn ăn gì?” Cô nhanh chóng quét mắt qua thực đơn trong tay, 1 ounce bít tết là 70 đồng, mà mình cô sẽ phải ăn hết 5 ounce?

Dưới ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn của Đồng Ngôn, Trầm Diêu trấn định tự nhiên, “Bít tết, 6 ounce, ba phần chín.”

“Em là động vật khát máu đấy à?” Thật hiếm khi anh lại nói đùa, khép thực đơn lại.

Trầm Diêu ngượng ngừng cười cười, thừa dịp anh đang xác nhận lại các món ăn và món ngọt tráng miệng, nhỏ giọng nói với Đồng Ngôn, “Thầy Cố đang nói đùa kìa, có nhìn thấy không? Lúc thầy ấy nói đùa, đôi mắt thật tiêu hồn.”

Đồng Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi, “Chẳng lẽ cậu muốn thầy ôm ví tiền mà khóc sao?”

“Thêm một phần nữa, bít tết, 6 ounce, 5 phần chín.” Anh lại nói thêm một câu với nhân viên phục vụ.

Đồng Ngôn cùng Trầm Diêu liếc nhau, còn ai nữa nhỉ?

“Triệu Nhân, cô giáo Triệu của bọn em cũng ở gần đây.” sau khi người phục vụ đi khỏi, anh đưa ra giải thích hợp lý, “Nên tôi đã hẹn cô ấy ra đây cùng nhau ăn cơm trưa.”

Đồng Ngôn đã hiểu rõ, cầm ly nước lên, uống một hớp nước ấm.

“Nữ thần ác mộng?” Trầm Diêu buột miệng hỏi, “Không phải chứ thầy Cố, nếu thầy nói sớm là cô ấy cũng đến, chúng em đã tự mình giải quyết bữa trưa rồi.” Cố Bình Sinh buồn cười nhìn Trầm Diêu, “Em cũng phải học lại vật lý?”

“No,” Trầm Diêu lắc đầu, “Vấn đề mấu chốt là tài liệu học vật lý trong học viện mà sinh viên sử dụng chính là giáo trình do cô Triệu tham gia đính chính và chỉnh sửa, vậy nên cô Triệu tuyệt đối là nữ thần ác mộng của toàn học viện...”

Hai ly rượu vang được bung lên, anh ra hiệu cho phục vụ chỉ đặt một ly bên mình, còn một ly đặt ở chỗ còn trống, “Xem ra tôi giảng dạy chưa chuyên nghiệp, chưa từng thấy các em sợ tôi như vậy.”

Trầm Diêu nhìn anh còn đặc biệt gọi riêng rượu vang, tính bà tám đã hoàn toàn bùng nổ, “Thầy Cố, thầy tiết lộ một chút được không thầy? Cô Triệu có phải cô giáo nhỏ tương lai của bọn em không?”

Đồng Ngôn vẫn lắng nghe bọn họ nói chuyện này giờ, sau khi Trầm Diêu nói xong câu này, liếc mắt nhìn Cố Bình Sinh...

Quả thật là bạn tri kỷ, hỏi lại một vấn đề giống trước đây cô đã từng hỏi.

“Tôi nhớ lúc khai giảng, đã cho mọi người các em cơ hội, để cho các em hỏi tôi bất kỳ vấn đề nào. Nhưng cũng không có nói rằng các em có thể tùy thời tùy chỗ mà hỏi ta bất cứ vấn đề gì.” Khi nói những câu này, nụ cười vẫn nở trên môi anh.

“Vâng, em đã hiểu.”

Trầm Diêu nhanh chóng nghiêng đầu, lấy tay đỡ đầu, nhỏ giọng nói với Đồng Ngôn, “Đây là ngầm thừa nhận rồi.”

Đồng Ngôn không nói gì, cảm giác như anh vẫn luôn nhìn về phía này, chỉ cần miệng ly nước rồi tiếp tục trầm mặc.

Lúc Triệu Nhân đến đây, cô và Trầm Diêu lập tức không dám nói giỡn nữa, bỏ ly xuống cung kính gọi một tiếng cô Triệu. Kể từ khi Cố

Bình Sinh giao việc dạy kèm mình cho cô Triệu, tuần nào cô cũng cố định đến phòng làm việc của Triệu Nhân hai lần, nhưng không thể nói rõ được là vì sao lại không thể gần gũi được với vị giảng viên này.

Bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, Triệu Nhân ăn mặc tùy tiện hơn so bình thường rất nhiều.

Nhưng trong sự tùy tiện vẫn có sự trang trọng kín đáo...

Trầm Diêu hiển nhiên đối với Triệu Nhân cũng có bóng ma tâm lý.

Vốn là không khí đang ồn ào sôi nổi, thêm một người bỗng trở nên yên tĩnh.

Trầm Diêu đang rất chán nản, thuận miệng hỏi cô, “Tớ buổi chiều còn muốn đi hội trường xem thế nào, cậu về trường như thế nào?” Cô không cần suy nghĩ, “Xe điện ngầm tuyến 1, sau đó là xe bus, cuối cùng đi bộ.”

“Mưa to gió lớn, cậu đi từ bến xe bus đến cổng học viện cũng đã mất 15 phút, lại đi từ cổng học viện đến kí túc xá ít nhất cũng mất nửa giờ nữa. Cậu đã lạnh cóng từ sáng đến trưa, còn đi trở về trường như vậy, không chết cũng hấp hối.”

“Buổi chiều tôi cũng trở về học viện, em có thể đi với tôi.” Cố Bình Sinh bỗng nhiên nói.

“Hay quá,” Trầm Diêu thay cô nhận ân tình, “Cảm ơn thầy Cố.”

Triệu Nhân chạm vào tay Cố Bình Sinh.

Anh nghiêng đầu qua, Triệu Nhân mới cười nói, “Đừng quên, buổi tụ hội bạn học tối nay.”

Trầm Diêu lập tức véo lên tay Đồng Ngôn, thì thầm nói, “Nhìn kìa, cô ấy sờ tay thầy.”

Đồng Ngôn khóc không ra nước mắt, lại không thể làm gì biểu hiện ra ngoài, thấp giọng nói, “Đó là vì thầy không nghe thấy.”

Trầm Diêu trợn to hai mắt, nén giọng nói, “Cũng không phải cậu chưa yêu bao giờ, có thể tùy tiện chạm vào tay người khác sao? Cậu đã chạm vào tay của thầy Cố chưa? Nhiều nhất cũng là vỗ nhẹ lên cánh tay thầy mà thôi.”

Đồng Ngôn chợt nhớ tới khi ở Cư Dung Quan...

“A.... đúng rồi, cậu đã chạm vào tay thầy rồi.”

Tim cô đập mạnh, hồi hộp mím môi.

“Đã từng cầm tay ở buổi dạ tiệc đó,” Trầm Diêu sửa lại, “Nhưng cái này không tính.”

.....

Cố Bình Sinh không nghe thấy không có nghĩa là Triệu Nhân cũng bị điếc. Tuy rằng giọng Trầm Diêu lúc này rất nhẹ, Đồng Ngôn vẫn nghiêm nghị trừng mắt lườm cô bạn một cái, ý bảo cô ấy không cần nói chuyện tào lao như vậy nữa.

Trên đường về, họ gặp một người lái xe taxi cực thích nói chuyện, không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia, Đồng Ngôn lại không thể hoàn toàn không quan tâm được, đành trả lời câu được câu mất đối với những vấn đề hết sức cổ quái và bất ngờ này.

“Cô bé, bạn trai cô thật lạnh lùng.” Tài xế nhìn họ trong gương chiếu hậu, nhìn Cố Bình Sinh này giờ vẫn không nói chuyện, phỏng chừng là cố ý nói cho anh nghe. Đồng Ngôn cố ý nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Anh ấy không phải là không để ý tới chú mà là anh ấy chỉ không nghe được người khác nói.” Cô dừng một chút sau đó lại bổ sung, “Anh ấy không phải bạn trai của cháu mà là thầy của cháu.”

Tài xế a lên một tiếng, “Thật đáng tiếc, vậy bình thường các cháu đi học có trở ngại gì không?”

Đồng Ngôn nhìn nước chảy xuống cửa kính, không có trả lời.

Lái xe cuối cùng rất tức thời ngậm miệng, thuận tay mở radio, hình như là radiotiểu thuyết từng ngày. Phát thanh viên nam đang

giả giọng các nhân vật khác nhau đọc đối thoại, kể một câu chuyện kinh dị...

Điện thoại chợt rung lên, cô lấy ra xem, là Trầm Diêu: *Cậu và mỹ nhân đi về học viện, còn tớ lại bồi nữ thân ác mộng đi dạo đường Hoài Hải là sao chứ? Đãi ngộ tuyệt đối là khác biệt xa quá!*

Đồng Ngôn không nhịn nổi bật cười, cắt điện thoại, lại đưa mắt nhìn Cố Bình Sinh.

Vốn là động tác theo bản năng, anh lại phát hiện ra, quay đầu nhìn cô. Biểu tình từ nghi vấn cuối cùng lại im lặng, cũng không hỏi câu gì, cũng không dò tìm mắt.

Trên cửa xe từng dòng nước không ngừng chảy xuống, có thể nghe thấy tiếng nước mưa gõ lên cửa kính, còn cả câu chuyện kinh dị đang kể trên radio nữa... các giác quan mà cô có giờ khắc này đều đã lặng lẽ tập trung không tiếng động nào mà hướng về phía anh, tất cả chỉ vội vàng lướt qua...

Anh nhìn rất điển trai...

Không hiểu sao, cô lại nghĩ thế...

Cô vội vã xoay đầu, nhìn hình ảnh những chiếc xe không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ.

Mày xong rồi, Đồng Ngôn.

Chương 15 : Mối quan hệ chân thực giữa cô và anh(3)

Buổi tối tụ họp bạn học, nói ra cũng chỉ là buổi gặp gỡ giữa vài cá nhân.

Trong hai mươi mấy người, chỉ có vài người học ở học viện luật Penn.

“TK, vẫn là Trung Quốc tốt hơn, nơi nơi đều là những con người mắt đen tóc đen làm người ta có cảm giác thân thiết, còn có tiếng Trung trầm đờng lắt léo,” La Tử Hạo ôm vai Cố Bình Sinh: “Nùng hảo~ lai tắc phạt?” (*Chào, cậu có khỏe không?*)

“Thật xin lỗi, nửa câu sau của cậu tôi không hiểu gì đâu.” Anh ngồi trên sofa gần ban công.

La Tử Hạo là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của anh, sau khi tốt nghiệp trung học thi vào Yale nhưng không đến một năm thì nghỉ học. Lúc đó Yale cưỡng chế một nữ sinh Trung Quốc thôi học, với lí do tiếng Anh của sinh viên này không chuẩn như người Mỹ. Là một người có chủ nghĩa yêu nước sâu sắc như thế, La Tử Hạo lập tức tham gia vào đội ngũ biểu tình phản đối việc này, mặc dù người trong cuộc đã chấp nhận chuyển khoa, tiếp tục học tiến sĩ, nhưng anh ta vẫn phất tay áo xin nghỉ học. Chuyển sang học viện Penn rồi cuối cùng ở lại học viện.

Sau đó anh quen Triệu Nhân, đính hôn, rồi lại chia tay. Miệng thì nói gì mà không nghĩ tới chuyện về nước, thật ra là áy náy, muốn đợi Triệu Nhân kết hôn mới dám trở về. Nhưng anh ta cũng rất có bản lĩnh, có thể dây dưa cho đến tận bây giờ nhưng vẫn có thể vui cười thân thiết như không.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa to, trên ban công đã có bóng người.

Ở đây, xuyên qua cửa sổ sát đất, có thể thấy cầu Bạch Độ lập ló ngay dưới chân. Cái bóng trên ban công là một đôi tình nhân, khi thì

ôm nhau khi thì lại tách ra. Anh bỗng nhớ đến ánh mắt vào buổi chiều ở trên xe taxi.

“Tôi hỏi cậu, sao hai người còn chưa đến với nhau vậy? Tôi tưởng nhớ tổ quốc vĩ đại, nhớ sông núi quê hương mình, chỉ chờ các cậu kết lương duyên là vinh quy bái tổ thôi.”

“Ai?” Anh hỏi lại.

“Triệu Nhân đó,” La Tử Hạo đưa rượu cho anh, thấy anh lắc đầu, lập tức gọi người mang nước đá cho anh, “Tôi không phải đã sớm nói với cậu rồi còn gì, lúc đầu là cô ấy nhìn trúng cậu, nhưng lại lui một bước coi như mắt mù mà chọn tó. Kết quả đường ai nấy đi, làm người yêu cũ của cô ấy, tôi có trách nhiệm nói điều này, ba bốn năm nay cô ấy vẫn cô đơn một mình đó.”

Bố mẹ La Tử Hạo là người phương bắc, tiết tấu nói chuyện rất nhanh.

Cố Bình Sinh miễn cưỡng mới đuổi kịp ý trong lời nói của người bạn này, sau đó khẽ cười, không nói chuyện nữa.

“Đừng có im lặng,” tay không cầm ly rượu của La Tử Hạo bắt chọt khoác lên vai anh, thấy anh nghiêng đầu nhìn mình, mới tiếp tục nói, “Cậu về nước lại đến Thượng Hải còn gì, không phải là muốn mà còn chối đấy chứ?”

“Cậu đã từng thấy mình muốn lại còn chối sao?” Cố Bình Sinh tự động xem nhẹ những ý khác trong câu nói lộn xộn của người bạn.

La Tử Hạo lấy từ túi ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, hàm hồ nói, “Tôi chỉ mang áy náy trong lòng, các cậu mới là duyên trời định.”

Cố Bình Sinh không nghĩ dưới ánh đèn mờ mịt gần như không thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt người khác mà cùng hấn thảo luận vấn đề này. Trước khi nghỉ học ở học viện Luật Penn, anh từng thử cùng anh ta nói về đề tài quan hệ nam nữ này, giờ nghĩ lại vẫn thấy khổ không thể nói được.

Hoàn cảnh tạo nên con người, nhất là quan điểm về tình yêu và hôn nhân.

La Tử Hạo bắt đầu bày tỏ nỗi nhớ nhà sâu sắc của bản thân mình, nói liên mồm giống như đàn bà.

Anh dựa vào ghế sofa, nhìn anh ta nói trong chốc lát, lại nhìn cảnh đêm. Hai bóng người vừa nãy cũng đã biến mất.

La Tử Hạo cảm thấy buồn chán, vỗ lên cánh tay anh. Vừa thấy anh quay đầu, anh ta lại bắt đầu làm nhảm tiếp.

“Tình hình học hành của mấy người trẻ tuổi nước mình bây giờ thế nào?” Anh ta bắt đầu nói không bờ bến, ngay cả chuyện không liên quan đến mình cũng muốn nói.

“Tư chất cũng không tồi.”

“Còn tư sắc cũng không tệ lắm sao?”

Lại bắt đầu... Chưa đến ba câu lại nói đến đề tài đó.

Hứng thú của anh cũng mất hết.

“Trên thế giới, vẫn là phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp, thanh thoát như một bức tranh thủy mặc, mũi không quá cao, miệng không quá rộng, mắt cũng không sâu như đầu lâu, làm cho người ta cảm thấy nửa đêm gặp quý,” lòng yêu nước của La Tử Hạo lại bùng nổ, “Cậu biết không, không đúng, cậu hẳn là biết, tôi từng nói tới kiểu mẫu phụ nữ mà tôi thích. Đôi mắt đen trắng phải thật rõ ràng, ở đây,” anh ta dùng tay không cầm thuốc chỉ vào khóe mắt mình, “Phải kéo vào thật sâu, lúc cười đôi mắt cong lên, đẹp lắm.”

Đồng Ngôn.

Anh chỉ nhớ đến cô. Giống như cô chính là kiểu mà La Tử Hạo nói.

“Cậu đã từng thích sinh viên của mình chưa?” Anh đột nhiên hỏi.

“Có chứ. Không thể kiềm chế được cậu hiểu không?” La Tử Hạo đang muốn nhớ lại, anh đã đứng dậy.

“Ồ này? Không nghe nữa à?”

La Tử Hạo không biết mình là một con người dở hơi thế nào, lại cứ nói về phụ nữ đối với một người cực kỳ cẩn thận trong quan hệ nam nữ. Anh ta khẳng định mình tuyệt đối chỉ thích ôn hương nhuyễn ngọc khác phái, nhưng với Cố Bình Sinh thì không biết vì lý do gì mà cứ chấp nhất như vậy?

Hôm nay là thứ sáu.

Qua cuối tuần thì chỉ còn 9 tuần, 63 ngày.

Năm đó khi học cấp 2 không thể yêu đương, mình lại một lòng một dạ yêu sớm.

Bây giờ học đại học, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận công bằng công khai yêu đương, lại phát hiện đã thích giảng viên của mình... Đồng Ngôn, mà còn có thể dừng lại được không?

Trời mưa suốt một tuần, trong phòng học cũng có cảm giác lạnh lạnh.

Trước kia Đồng Ngôn ở phía Bắc, đã quen với việc trong phòng luôn có máy sưởi, cứ ngỡ rằng vào phòng học rồi sẽ được ấm áp hơn. Đến Thượng Hải hơn hai năm, cô vẫn không quen mặc quần áo dày, lạnh run co ro ngồi một chỗ mà nghe giảng.

Cô nắm hai tay vào nhau, cố tự sưởi ấm chính mình.

Chữ viết trên bảng của anh thật đẹp, chính mình lúc học tiểu học cũng từng chăm chỉ luyện bảng chữ mẫu nên nhận ra đây là Sấu Kim thể. Khi ấy chỉ cảm thấy kiểu chữ này có vẻ vui sướng, có một ý vị riêng.

(Sấu kim thư – 瘦金书: hay còn gọi là “Sấu kim thể - 瘦金體”, là một thể chữ trong Thư pháp, là loại Chính Khải do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra trên cơ sở học theo lối chữ của Nhị Tiết đời Đường. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gãy guộc mà cứng cỏi. Thể chữ này là một trong những phong cách độc đáo của nghệ thuật Thư pháp.)

Người thích viết kiểu chữ này, càng lớn càng bộc lộ tài năng. Giáo viên luyện chữ cho cô đã từng nói qua lời này.

Nhưng là...

Mà cô thì cảm thấy anh cùng với việc bộc lộ tài năng đó chẳng có mối liên quan gì đến nhau cả.

Lúc này tay phải của anh đút trong túi quần, tay trái cầm viên phấn viết xuống một hàng chữ Tiếng Trung, đồng thời dùng tiếng Anh giảng phần mở đầu của bài hôm nay. Cố Bình Sinh là giảng viên duy nhất trong học kỳ này chịu giảng bằng song ngữ, ngay cả các giảng viên từ Nhật về cũng kiên trì viết bảng bằng tiếng Anh.

Thật ra, lúc học viện tuyển sinh viên cũng rất chú trọng thành tích tiếng Anh, hết hết năm học thứ hai trong lớp chỉ có ba người chưa qua tiếng Anh cấp 6. Anh hoàn toàn không cần vì số ít vài người mà phiền phức đến vậy.

Nhưng dựa vào những điều nhỏ nhặt này có thể thấy được anh luôn suy nghĩ chu toàn.

“Lưu Nghĩa,” Hoàn thành phần mở đầu bài học hôm nay, anh xoay người nhìn về phía lớp trưởng, “Trầm Diêu đâu?”

Lớp trưởng nín lặng một lúc, quay đầu nhìn Đồng Ngôn.

Mấy người cùng phòng ký túc xá với Đồng Ngôn đều là những người thích cúp học làm việc riêng. Thứ sáu phần lớn đều không ở đây, ai biết hôm nay cô ấy lại đi đâu?

“Thưa thầy Cố, Trầm Diêu lại luyện tập với dàn nhạc, xin nghỉ.” Đồng Ngôn nhắm mắt nói.

“Còn Vương Tiểu Như?” Giọng Cố Bình Sinh rất bình thản.

“Vương Tiểu Như... Trong nhà có việc gấp, cũng xin nghỉ ạ.”

Vương Tiểu Như mới quen bạn trai mới, là người ngoài học viện. Tối qua cô nói có party gì đó có thể thấy thần tượng Từ Tịnh Lôi, đến bây giờ cũng chưa có trở về.

Ánh mắt của anh quét qua phòng học một lần, rất nhanh phân biệt được sinh viên dự thính và sinh viên lớp mình.

“Văn Tĩnh Tĩnh cũng không có đến?”

Anh lại đang nhìn cô.

Lần này ngay cả sinh viên dự thính cũng bắt đầu thấp giọng nghị luận.

Đồng Ngôn nắm bút, lại không thể né tránh tầm mắt của anh, rõ ràng mình là người duy nhất trong phòng kí túc đi học, lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích... Cô cảm thấy mặt hơi nóng, “Văn Tĩnh Tĩnh bị bệnh ạ.”

Cô thật muốn cường điệu: thực sự là bị bệnh ạ.

“Thứ hai tuần sau bảo ba người họ cùng đến phòng làm việc của tôi.” Anh vẫn như trước, nói một cách không gọn sóng.

Trong lòng Đồng Ngôn lộp bộp một tiếng.

Lần này phiền to rồi.

Sau khi tan học, lớp trưởng cũng lo lắng đến toát cả mồ hôi hột, đi tới nói với Đồng Ngôn, “Con thỏ nóng này còn biết cắn người, tính tình Thấy Cỗ cũng rất tốt, nhưng cũng bị phòng kí túc xá của các cậu bức cho điên rồi.”

Lớp trưởng giơ cao cuốn sách trong tay lên, suýt nữa thì đập vào Cỗ Bình Sinh đang đi tới.

Anh chỉ khẽ giơ tay cản lại, lớp trưởng đang trong cơn giận giữ, lập tức quay đầu rống thất thanh, “Bắt đầu họp lớp!”

Sau đó, phòng học hoàn toàn im ắng.

Các sinh viên dự thính cũng choáng váng, vội thu dọn sách vở.

Cỗ Bình Sinh cũng là ngẩn ra, ngữ khí như trung cầu ý kiến cậu ta, “Cần tôi tham gia không?”

“Không, không cần ạ.” Ngay lập tức lớp trưởng ngưng công kích.

Đồng Ngôn cúi đầu thu dọn sách vở, trong tầm mắt vẫn thấy anh đi ngang qua bàn cô đang ngồi rồi bước ra khỏi phòng.

Cô lên thư viện đọc sách đến tận tối mới trở về phòng ký túc xá.

Buổi sáng khi cô đi rèm cửa sổ cũng đã kéo lên, bây giờ vẫn y nguyên. Cô gọi Tĩnh Tĩnh một tiếng, nhưng không thấy ai lên tiếng, cô có chút lo lắng, bèn cởi giày leo lên giường Văn Tĩnh Tĩnh, thấy cô ấy vẫn còn đang đắp chăn ngủ.

Đưa tay sờ trán cô ấy... nóng bỏng.

Lúc thu tay lại, đụng phải chiếc gối, sao lại ướt thế này? Ra nhiều mồ hôi như vậy sao?

Đồng Ngôn gọi Tĩnh Tĩnh dậy, thay quần áo cho cô ấy rồi đỡ cô ấy xuống giường.

Thở hì hục đạp xe đạp, đưa Văn Tĩnh Tĩnh đang sốt cao đến phòng y tế có trong học viện. Ghế còn chưa có ngồi nóng, bác sĩ đã vung bút viết giấy chuyển viện lên tuyến trên, “Chuyển sang viện Năm đi, sốt cao quá.” Vì vậy cô đành phải đạp xe hai mươi mấy phút nữa, đưa Tĩnh Tĩnh đến bệnh viện ngoài học viện.

Đây là bệnh viện dành cho học viện họ, bởi vì không nằm ở nội thành nên buổi tối rất ít người.

Bác sĩ trực ban vừa trẻ tuổi lại rất cẩn thận, đến cuối cùng Tĩnh Tĩnh bắt đầu truyền nước biển, người bác sĩ đó còn cố ý chạy đến xem, hỏi thăm vài câu về tình trạng của cô ấy. Đồng Ngôn nhìn anh ta, chột tự hỏi nếu thầy Cố không chuyển nghề, có phải bây giờ trông cũng như thế này hay không?

Trong phòng truyền nước chỉ còn một cặp mẹ con, người con hơn bốn mươi tuổi và người mẹ đã tuổi già sức yếu.

Nếu bà nội bỗng nhiên bị bệnh, vậy một mình bà ở Bắc Kinh phải làm sao bây giờ?

Cô bỗng nhiên có chút bất an, cách một khoảng thời gian, loại cảm giác bất an này sẽ lại xuất hiện, làm thế nào cũng không trốn được.

“Ngôn Ngôn, cảm ơn cậu.”

Cô lấy lại tinh thần, lấy túi quýt vừa mua ở cổng bệnh viện ra, lấy vài quả bóc vỏ, nhét vào tay cô bạn, “Sốt cao thế này, sao không nhắn tin cho mình?” Văn Tĩnh Tĩnh cầm quả quýt, qua một lát sau mới nói: “Ngôn Ngôn, tớ và Cổ Lạc chia tay rồi.” Đồng Ngôn sững sốt, “Không phải các cậu đã yêu nhau sáu năm rồi sao? Bắt đầu từ lớp mười.”

Cô nhớ người thanh niên kia rất giản dị, lúc cười có vẻ thẹn thùng.

“Anh ấy đã học năm thứ tư, phải tìm việc rồi, áp lực rất lớn, bọn mình mới cãi nhau,” Văn Tĩnh Tĩnh nói, “Hôm qua anh ấy và mình lại cãi nhau qua điện thoại, anh ấy nói nhà tớ vốn chẳng có tiền, còn có hai đứa em trai sinh đôi đang học trung học, chờ bọn tớ nuôi nấng nữa...”

Cô ấy cũng không nói cho xong mà Đồng Ngôn cũng không tiếp tục hỏi. Tình trạng gia đình Tĩnh Tĩnh, cô ít nhiều cũng biết.

Vốn tưởng đề tài này đến đây chấm dứt, cô cúi đầu tiếp tục bóc quýt.

“Tớ cảm thấy cuộc sống đặc biệt không công bằng,” Tĩnh Tĩnh bỗng nhiên nói, “Tiếng Anh cơ sở của tớ không vững, thật vất vả mới đủ điều kiện xin học ngoại ngữ hai là Tiếng Nhật, vậy mà thi giữa kỳ cũng không qua. Nhìn Tiểu Như xem, cô ấy chưa bao giờ đi học lại có thể nhẹ nhàng lấy được học bổng hạng nhất, Diêu Diêu cũng thế, là sinh viên âm nhạc đặc cách duy nhất của lớp, mà học văn hóa so với tớ còn tốt hơn rất nhiều...”

Đồng Ngôn ngẩng đầu nhìn cô bạn.

“Còn cậu nữa, Ngôn Ngôn, mỗi lần xem cậu dẫn chương trình, nhìn cậu ca hát biểu diễn, tớ đều rất hâm mộ.” Gương mặt Tĩnh Tĩnh nhợt nhạt sau khi hạ sốt, “Cả thầy Cổ cũng đối xử với cậu tốt như

vậy. Tó thấy thầy ấy đang xem tài liệu Vật Lý trong phòng làm việc, sau này mới phát hiện thầy dạy kèm Vật Lý cho cậu.”

“Đồng Ngôn, ở chỗ tó, tó là người duy nhất được học ở trường đại học trọng điểm. Nhưng học đến bây giờ, bạn học trong lớp đều đã bắt đầu xin các chương trình học ra nước ngoài học thạc sỹ, tó vẫn còn phải đang cố sức hoàn thành chương trình học trong nước. Tó có hai thằng em sắp thi vào đại học nữa rồi, bọn chúng cũng không còn như lúc còn nhỏ nữa, thành tích cũng rất kém... Ngôn Ngôn, cứ nghĩ tới những điều này, tó liền cảm thấy cứ học mãi cũng không thay đổi được cái gì, cuối cùng rồi cũng giống như vậy, đến từ đâu thì sẽ về đúng nơi đó.”

Phòng truyền dịch rất yên ắng.

Giọng của Tĩnh Tĩnh không lớn, ngữ khí lại bình thản đến mức không thể bình thản hơn được nữa.

Đồng Ngôn bóc một quả quýt, ăn một miếng.

Bởi vì trời lạnh, quýt ăn vào miệng như là ăn phải đá, vừa chua xót lại vừa lạnh, không tính là ngon lành cho lắm.

Cô chưa từng, cũng không dám nói ra hết như Tĩnh Tĩnh, chưa từng. Tâm tình khổ sở tích góp từ khi tốt nghiệp đến giờ không phải là nhỏ, nói ra những chuyện này là hoàn toàn mất tự tôn, một gia đình mà chỉ cần nghĩ đến thôi thì lòng cũng đã nhói đau thì làm sao mà cô có thể mở miệng kể ra cho được.

“Bạn trai trước kia của mình, cha mẹ đều là giáo viên trung học phổ thông. Bởi vì được cưng chiều, đến bây giờ anh ấy cũng chưa từng cố gắng học hành, phản nghịch không ai sánh bằng, nhưng đối với mình lại đặc biệt tốt.

Có một mùa đông, mình đau bụng đi không được. Anh ấy chẳng nói lời nào chạy ra ngoài, đến cổng trường mua cho mình một bát mì, bắt ép người ta bán cả bát dưa cho anh ấy. Ngày đó rất lạnh, anh ấy cứ như vậy bung cả bát mì từ cổng vào đến tận cửa lớp mình, có lẽ đi vội nên nước mì trong bát cũng đều đổ ra đây cả tay.

Nhưng tốt đến thế nào, cũng vẫn chia tay.”

Cô nhớ rõ, bát mỳ ấy hình như là 6 đồng.

Lúc ấy cảm thấy đáng quý. Nhưng sau này có ăn, cũng sẽ không có mùi vị kia nữa.

Chương 16 : Lặng lẽ tiến lùi (1)

“Cho nên, Tĩnh Tĩnh này,” cô đưa mấy múi quýt cuối cùng cho Tĩnh Tĩnh, “Tớ không có gì đáng để cậu hâm mộ, tớ cũng từng thất tình, cũng đã từng bị bệnh, cũng có rất nhiều bí mật không muốn cho người khác biết.”

Cô ngẩng đầu nhìn, túi dịch không còn lại bao nhiêu, trên chiếc móc sắt trên đầu giường vẫn còn treo một túi đầy cần truyền trong tối nay.

“Tớ nhớ lúc nhỏ có lần chạy thể dục 800m, bị người phía sau đạp phải giày, bị ngã xuống rất là đau, khi đó trên sân thể dục có khoảng 3-4 lớp cùng học thể dục đều nhìn thấy. Lúc đó tớ thấy rất mất mặt, mình làm sao lại có thể hấp tấp như vậy cơ chứ? Lúc đó tớ cũng cảm thấy chuyện đó là rất đáng sợ, giống như trời sắp sập tới nơi vậy. Bây giờ nghĩ lại, chẳng phải chỉ là té ngã thôi sao?”

Cô đứng lên, chuẩn bị đi tìm y tá trực ban.

“Ngày cậu còn nhỏ chắc hẳn cũng đã từng xảy ra loại sự tình này rồi, cảm thấy như trời sắp sập xuống. Nhưng Tĩnh Tĩnh này, năm năm sau nhớ lại cũng chỉ là một lần vấp ngã, đứng dậy thay quần áo sạch thì giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Hoàn cảnh, tài năng, rất nhiều thứ đều là trời cho, tựa như ai cũng hâm mộ Lưu Tường đoạt chức vô địch thế giới, nhưng cũng chỉ là hâm mộ thôi.”

Đêm hôm đó về đến ký túc xá, Đồng Ngôn cũng bắt đầu có dấu hiệu cảm cúm.

Đến ngày thứ hai thì đã trở thành cảm nặng rồi.

Đêm đó trở về Văn Tĩnh Tĩnh muốn trả lại cô tiền khám bệnh nhưng Đồng Ngôn từ chối, trước khi đi cô còn không kịp cầm thẻ sinh viên của Tĩnh Tĩnh, đành dùng thẻ sinh viên của mình để khám, dù sao học viện cũng sẽ thanh toán.

Ai biết được đến thứ hai đi học mới phát hiện ra nhân viên thanh toán nghỉ làm.

Đến giữa trưa, phòng y tế của học viện rất ít người.

Cô đến phòng y tế lấy thuốc cảm, đang đi từ trên lầu hai xuống, bỗng nhiên phía sau có người vỗ bả vai của cô. Quay lại, hóa ra là cậu... lớp trưởng Thẩm kia, cậu ta sóng vai cùng một nam sinh. Đồng Ngôn vừa quay đầu lại, ánh mắt cậu nam sinh kia lập tức đảo một vòng, cười nói, "Tớ đi ra ngoài chờ cậu nhé." Nói xong còn cười không thiện ý mà chạy ra ngoài.

Thẩm Hoàn theo bản năng nhắc mắt kính, "Cậu bị bệnh rồi à? Nghiêm trọng không?" Đồng Ngôn cười cười, "Chỉ là cảm thôi."

"Ngày kỉ niệm thành lập học viện, tớ có theo dõi trực tiếp từ truyền hình của kí túc xá," Lớp trưởng Thẩm nghĩ ngợi dường như muốn tìm từ, hơi dừng lại, "Cậu dẫn rất hay."

"Cảm ơn."

Nếu đổi lại là ngày bình thường thì cô sẽ cố tìm vài câu để nói chuyện.

Nhưng cả đêm hôm qua nghẹt mũi khó thở, ngủ không ngon nên bây giờ không có tinh thần đâu mà nói chuyện nữa.

Cũng may cậu bạn học này cũng ngưng ngưng, cũng trầm mặc đi với cô xuống dưới lầu. Cuối cùng khi đứng trước cổng khu y tế của học viện, cậu ta mới do dự hỏi cô, "Nhìn tinh thần cậu có vẻ không tốt như vậy, nếu không tớ đưa cậu về ký túc xá nhé?"

Cậu ta nói rất lịch sự để thăm dò thái độ của cô.

"Không cần, tớ còn muốn ở đây chờ bạn học đã."

Đồng Ngôn làm ra vẻ như muốn đợi ai đó, nhìn Thẩm Hoàn và bạn đi rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Cô lấy từ trong ví xếp khăn giấy, bắt đầu lau mũi...

Bỗng nhiên điện thoại báo cáo tin nhắn.

Phòng chừng là Trầm Diêu, cô và ba người họ lúc đi còn đi ra khỏi cửa cùng nhau, có lẽ vừa đến chỗ Cố Bình Sinh nghe giáo huấn rồi. Không nghĩ tới khi đưa điện thoại ra nhìn, lại là tin nhắn của Cố Bình Sinh: *Em bị bệnh rồi? Nghiêm trọng không? TK.*

Giống như câu hỏi vừa rồi của Thẩm Hoành.

Nhưng bởi vì là anh hỏi, khước miệng của cô không tự giác mà cong lên.

Nhất định là ba người bạn cùng phòng ký túc xá của cô trong lúc bị thầy Cố răn dạy, vì nói sang chuyện khác mà nhắc tới việc cô bị bệnh. Nhìn tin nhắn cuối cùng trong list tin nhắn, tất cả tin nhắn đều là của anh gửi, tin nhắn gần đây nhất của anh là của ba tuần trước. Đồng Ngôn đứng trước cửa khu y tế của học viện do dự ba giây, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nhắn trả lời, *"Vâng... cũng hơi nghiêm trọng, bác sỹ nói tốt nhất là chuyển sang bệnh viện bên ngoài... Nhưng là rất xa, em không muốn đi."*

Cô gửi tin nhắn xong, tim bỗng nhiên đập liên hồi, cảm giác hốt hoảng.

Mỗi lần Trầm Diêu cùng một bạn nam nào đó muốn đến với nhau đều dùng cách này để thử. Thử xem cậu ta có quan tâm đến mình không? Thử xem cậu ta có lo lắng cho mình không? Nếu đối phương lo lắng, đại biểu cho việc có thể tiến triển tiếp, nếu phản ứng bình thản thì coi như chưa từng có phát sinh chuyện gì.

Mỗi lần cô thấy Trầm Diêu cười tủm tỉm gửi tin nhắn, với vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo như vậy thì liền cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà bây giờ chính mình lại thấp thỏm chờ phản ứng của anh.

Có vài bác sỹ đi ngang qua bên người, cười nói như sắp đi ăn cơm.

Đợi cho đến khi mấy người nọ ra khỏi cổng, không thấy bóng dáng đâu nữa, điện thoại vẫn im lặng như trước, không có tin nhắn

trả lời.

Đồng Ngôn có chút mất mát, cô bỏ điện thoại vào trong túi sách, đi bộ dọc theo con đường cạnh khu vực y tế trở về ký túc xá.

Thời gian ăn cơm trưa là lúc đông người nhất trong sân trường.

Cô đang do dự xem nên đi ăn cơm hay vẫn trực tiếp trở về ký túc xá ăn mì ăn liền thì bỗng nhiên có người ở phía sau vỗ vai mình.

Hôm nay làm sao vậy? Ở đâu cũng gặp người quen.

Đồng Ngôn quay đầu lại, đụng phải khuôn mặt tươi cười của Trần Diêu, “Tớ còn định về phòng tìm cậu, thầy Cố bảo mời phòng ký túc bọn mình ăn cơm. Điện thoại của cậu sao không gọi được vậy?”

Đứng sau Trần Diêu không xa chính là Vương Tiểu Như, Tinh Tinh và... Cố Bình Sinh.

Hôm nay không có lớp trọng tài thương mại quốc tế, anh mặc cũng rất thoải mái hơn rất nhiều, quần bò bạc màu lam nhạt và áo phông màu đen, vô cùng đơn giản, căn bản không giống như một người cần có để thuyết giáo ba ma nữ này. Văn Tinh Tinh đang nói chuyện cùng anh, anh nhìn Văn Tinh Tinh nói xong, nói câu gì đó rồi quay lại nhìn Đồng Ngôn.

“Thầy Cố.”

Anh gật đầu ra hiệu, cũng không nói gì nữa.

Giống như chưa từng có gửi tin nhắn cho cô, còn cô bây giờ vẫn tốt như chưa từng nhận được tin nhắn trả lời.

Trần Diêu nhắc tới chuyện thầy Cố mời cơm mà cả người lẫn nét mặt đều tỏa sáng. Đồng Ngôn hiểu được cô ấy lại muốn xẻ thịt Cố Bình Sinh như thế nào rồi đây, lập tức kéo tay cô ấy, “Đi Đông Thực đi, tớ đang rất mệt, không muốn đi quá xa để ăn được bữa cơm đâu.”

Trần Diêu a một tiếng, không kịp nói gì đã bị cô kéo vào nhà ăn.

Trầm Diêu muốn gọi mấy món xào hay lẩu gì đó, Đồng Ngôn nói mình và Tinh Tinh bị cảm nên chỉ gọi cơm và các món ăn như ngày thường, cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là gọi nhiều hơn một phần cho Cố Bình Sinh. Cả bữa ăn chỉ có Trầm Diêu đặc biệt nói nhiều, Cố Bình Sinh ăn vài miếng, cũng rất nhanh đã gác đũa, lặng lẽ nhìn các cô nói chuyện, đến cuối cùng Đồng Ngôn cũng không nhịn được, kéo kéo Trầm Diêu, “Cậu cứ nói chuyện như thế này, khiến thầy Cố làm thế nào mà ăn cơm đây?”

“Hả? À...” Trầm Diêu giật mình bừng tỉnh, “Thầy Cố thầy ăn nhiều một chút, không cần nhìn em nói đâu.”

Anh nói không sao, bắt đầu uống vài hớp nước.

Đồng Ngôn nhìn thức ăn trước mặt anh hầu như còn nguyên. Cô cùng với Cố Bình Sinh đã ăn cơm với nhau vài lần, anh so với những người đàn ông trưởng thành cùng tuổi có thể tính là không được nhiều, nhưng cũng sẽ không thuộc dạng ăn ít như bọn nữ sinh các cô, chỉ vọn vẹn hai ba miếng như mèo ăn thế này.

Trầm Diêu còn định nói tiếp, nhưng nhìn đồng hồ trên cổ tay lại kêu lên, “Còn năm phút nữa là đến một giờ, phải đi học rồi, xong rồi, tớ kiểu gì cũng nằm vào danh sách đi học muộn rồi.”

Cô ấy cầm túi bỏ chạy, còn mấy bước nữa là ra ngoài thì lại chạy vòng lại, “Thầy Cố, nghe thầy nói chuyện hơn mười năm đọc sách. Em đã đọc sách xong, cần phải đi làm bài tập toán, tạm biệt thầy.”

Nói xong, vội vã bỏ chạy.

Cô ấy vừa đi, mọi người chỉ có thể lần lượt buông đũa, nghĩ cách đứng dậy cáo từ.

“Các em đi trước, tôi có chuyện cần nói với Đồng Ngôn.” Cuối cùng anh cũng buông chai nước xuống.

Vương Tiểu Như lập tức cười nói vừa vặn muốn đi thư viện, còn Tinh Tinh nhìn cô một cái rồi cũng rời đi.

Đồng Ngôn nhớ lời cô ấy từng nói, bất kể cô có nghĩ thế nào, nhưng điều Tĩnh Tĩnh nói đều là sự thật, Cố Bình Sinh xác thực chiếu cố đến cô có chút quá đáng...

Cô chợt nhớ trước kia trong lớp Toán cao cấp, có người là thân thích của giảng viên, sau này bị cả lớp tẩy chay, cuối cùng chỉ có thể chuyển đến khoa Anh để học tiếp.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, người kia thành tích rất tốt, giảng viên cũng chưa từng cố ý chiếu cố, thậm chí còn đề ra tiêu chuẩn cao hơn, nhưng rơi vào trong miệng bạn học thì ăn nói xô bồ, nói cái gì chẳng được. Ở giai đoạn cuộc sống mà ăn rồi suốt ngày học với thi rồi lại học, ngay cả một người lười đi học nhất cũng sẽ thấy ghen tị cậu ta có quan hệ cá nhân với giảng viên.

Một trợ giúp ẩn hình có thể giải quyết được nhiều sự tình. Cho nên những người như vậy đều là kẻ thù chung của mọi người.

Cô nghĩ loạn xạ cả lên, không có đầu mối.

Giống như có gáo nước lạnh dội xuống, rốt cuộc cô nhận ra mình đang thám hiểm con đường như thế nào.

“Buổi chiều tôi đưa em đi bệnh viện.” Anh nói.

Vẫn nhận được tin nhắn?

Cô tiếp tục cầm đũa đảo qua trong bát, thật ra chẳng còn được mấy sợi mì, chỉ còn lại nước canh và hành lá.

“Nhận được tin nhắn vì sao không nhắn lại chứ?” Cô thấp giọng nói một câu.

“Đồng Ngôn?”

Cô ngẩng đầu, “Không sao đâu ạ, em vừa lấy thuốc rồi, trở về uống là được rồi.”

“Cho tôi xem thuốc của em.”

Cô lấy hai hộp giấy và một chai siro ho trong một loạt đồ đạc trong túi sách đưa cho anh. Anh cầm lấy, lật mặt sau hộp thuốc ra

xem, chăm chú đọc từng dãy chữ nhỏ.

Đồng Ngôn rất tò mò muốn biết anh đang đọc cái gì, nhưng mà bây giờ đang ngồi đối diện anh nên không thể nhìn trộm.

Nhìn anh thực sự rất nghiêm túc, cuối cùng Đồng Ngôn không nhịn được sự tò mò của mình, quơ tay trước mặt anh, “Thầy đang xem gì vậy?”

“Đang xem thành phần thuốc,” Anh nói, “Đây là thuốc do em yêu cầu bác sỹ chỉ định lấy riêng cho mình em có phải không?”

Cô kinh ngạc gật đầu, “Em dễ bị cảm lắm, mà mỗi lúc như vậy luôn ho khan. Uống thuốc thành quen, mà cũng chỉ có mấy loại này mới khỏi.”

Anh cười, “Tôi phát hiện em toàn yêu cầu thuốc liều nặng,” Anh cầm lấy lọ siro ho lên: “Codein trong thuốc này không thấp.” Đồng Ngôn sững sốt, bỗng nhiên nhớ Trần Diêu luôn nói trong siro ho có chất gây nghiện, “Thầy nói xem thuốc này có chất gây nghiện không? Trần Diêu lúc nào cũng bảo em uống siro ho nhiều, khẳng định có ngày nghiện cho xem.”

“Cũng không nghiêm trọng đến thế,” Anh buồn cười nhìn cô, “Nhưng nếu ngày nào em cũng uống mấy chục bình, có lẽ có khả năng này.”

Bọn họ ngồi trên chiếc bàn dài, đủ cho mười mấy người ngồi song song.

Sau thời gian vào học buổi chiều thì chỉ còn hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, còn có một đôi nam nữ ngồi ở đầu kia. Ánh nắng xuyên qua lớp thủy tinh dày, chiếu lên người ấm áp, Đồng Ngôn rất có tinh thần học tập hỏi mấy vấn đề liên, hai người nói chuyện không để ý đến điều gì khác.

Cho đến khi người phục vụ thu dọn sạch sẽ mọi thứ trên bàn, hai người đã nói chuyện rất lâu.

“Thầy tìm em có việc gì?” Cô nhớ đến lí do lúc đầu anh giữ mình lại.

“Vốn định đưa em đi bệnh viện,” Anh cất thuốc đi, “Nếu chỉ là cảm mạo đơn thuần, không cần uống thuốc, em hãy uống nhiều nước ấm, bình thường một tuần sẽ tốt. Ngày mai tôi sẽ lấy cho em vài loại thuốc thích hợp, nếu một tuần còn chưa khỏi thì uống.”

Đồng Ngôn gật đầu, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Từ nhỏ cô đã là một người biết hòa đồng nói chuyện vui vẻ với mọi người, nhưng không bao giờ nhắc đến những chuyện không đáng để nói. Lúc học cấp hai có một thời gian dài cô sống cùng mẹ, khi ốm đều tự lục tìm thuốc, đại khái là thấy gì mà giảm nhiệt, cảm mạo gì đó thì lấy ra uống, sau rồi cũng khỏi. Cho đến bây giờ cho dù là cảm cúm hay sốt cô cũng chưa bị nặng bao giờ, nên luôn cảm thấy mình có thể tự giải quyết.

Đây vẫn là lần đầu tiên có người lấy thuốc của cô, ngay cả thành phần thuốc cũng đều phải xem qua một lần.

Trở lại kí túc, trong phòng chỉ còn một mình cô. Đồng Ngôn tìm sạc điện thoại, đem điện thoại đi sạc pin.

Vừa khởi động máy đã nhận được sáu bảy tin nhắn đến, một trong đó là Cố Bình Sinh, còn lại đều là dãy số lạ. Cô mở tin nhắn lạ trước đó, là lời nhắc có cuộc gọi nhỡ, chức năng này của điện thoại cô chưa từng sử dụng nên đã quên mất từ lâu.

Có một cuộc gọi nhỡ của Trầm Diêu.

Còn lại năm cuộc liên tiếp, đều là của Cố Bình Sinh

Nếu như người bình thường nghe âm báo tắt máy, nhất định sẽ không gọi lại. Cô ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm điện thoại, thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh Cố Bình Sinh nhìn màn hình điện thoại, đoán có phải là bản thân cô không nhận điện hay không, mà không hề nghe thấy thông báo tự động lặp đi lặp lại, “Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy...”

Trên hành lang truyền đến tiếng cười, trong phòng lại im ắng lạ thường.

Thật lâu sau cô mới cẩn thận mở tin nhắn duy nhất kia. Chỉ một dòng chữ ngắn ngủi:

Không cần làm nũng, tôi đưa em đi bệnh viện. TK

Chương 17 :Lặng lẽ tiến lùi (2)

Đồng Ngôn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng trả lời lại tin nhắn : *Em vừa rời rời khỏi phòng y tế của trường, điện thoại hết pin, không đọc được tin nhắn của thầy.*

Tin nhắn trả lời của anh ấy cũng rất nhanh được gửi tới : *Không sao, tôi biết. TK*

Bình thường như vậy, nhưng là do anh nhắn cho cô trong hoàn cảnh này khiến cho cô không nhìn được mà đọc đi đọc lại nhiều lần.

Cô nghĩ tới năm cuộc gọi nhớ kia, rất nhanh trả lời: *nếu em mở máy nhất định sẽ nghe điện thoại. Lần sau nếu không nghe máy chứng tỏ là tắt máy.*

Cố Bình Sinh: *ok. TK*

Câu trả lời rất đơn giản, anh đang bận việc sao?

Cô để điện thoại lại trên bàn học, rút một cuốn sách để đọc, lại phát hiện cuốn sách mình lấy là tài liệu Luật trọng tài thương mại quốc tế. Thôi thì trọng tài liên trọng tài, coi như ôn tập cuối kỳ trước đi.

Ngay khi đang muốn đọc thì điện thoại báo có tin nhắn tới.

Em uống nước ấm chưa? TK

Em uống rồi.

Cổ họng còn đau không?TK

Còn đau chút chút thôi ạ...

Buổi sáng ngày mai nếu còn đau, gửi tin nhắn nói cho tôi biết, tôi lấy thuốc giảm nhiệt cho em. TK

Vâng ạ.

Gửi xong tin nhắn này lại nhin không được mà hỏi anh một câu: *Thầy Cố về nhà chưa?*

Nhưng là viết xong ba chữ ‘Thầy Cố’, bỗng nhiên cô cảm thấy dài dòng xa lạ, do dự một lúc, đổi thành “anh”.

Tôi còn ở trong học viện, đang ở chỗ viện trưởng bàn về chương trình học của học kỳ sau. TK

Học kỳ sau?

Học kỳ sau, đại cương luật thương mại. TK

Đồng Ngôn nhớ tới anh có nói qua, có lẽ sẽ dạy ở học viện này một học kỳ, hiện tại đang nói đến chương trình học của học kỳ sau, nói cách khác anh sẽ tiếp tục ở lại Thượng Hải dạy ở học viện này sao? Từng giảng viên ở trong học viện đều có thể dạy được hai ba môn, học kỳ sau nói không chừng anh sẽ dạy chính mình... Đồng Ngôn vội vàng lấy ra thời khóa biểu cả năm, tìm trong chương trình học của mười mấy môn ở học kỳ tiếp theo, đoán xem anh sẽ dạy môn gì.

Chuyện này qua đi vài ngày, cơ bản đã truyền toàn học viện, vui mừng nhất vẫn là đám sinh viên. Đến tiết luật trọng tài thương mại quốc tế, mấy bạn nữ trong lớp thật sự nhin không được, ép lớp trưởng phải đích thân đi hỏi Cố Bình Sinh.

Khi tan học, lớp trưởng cười hì hì nhắc tay, “Thầy Cố, một vấn đề cuối cùng...”

Cố Bình Sinh cầm bình nước lên uống một hớp, thấy hấn nhắc tay thì gật đầu ý bảo hấn cứ nói.

“Thầy Cố, chúng em muốn biết học kỳ sau thầy sẽ dạy môn gì?”
Lớp trưởng cảm thấy biểu hiện của mình quá hấp tấp, nóng vội, lại

nghiêm túc bổ sung thêm một câu, “Để bọn em trước tiên còn chuẩn bị tài liệu học tập ạ.”

“Đại cương luật thương mại. Nhưng các em không cần chuẩn bị tài liệu đâu, học kỳ sau tôi sẽ chuẩn bị tài liệu rồi in ra thành sách cho các em, các em không cần phải mua thêm bất cứ sách gì ngoài sách tôi đưa.”

Thật tốt, dưới lớp mọi người bắt đầu nhỏ giọng tán thưởng.

Từ khi mới bắt đầu đi học năm nhất, mỗi giảng viên của mỗi môn học đều đưa xuống danh sách những tài liệu tham khảo yêu cầu cần và có để phục vụ cho môn học, có tiền đi mua, không có tiền đi mượn rồi photo ra. Kỳ thật có sách hay không có sách cũng không có khác biệt gì lớn, dù sao trên lớp học cũng có vở ghi chép bài giảng... nhưng vì tôn trọng giảng viên, hoặc một phần nào đó là muốn chuẩn bị bài trước.

Giống như triết học Mác hay tư tưởng của bác Mao chẳng hạn, có một quyển sách truyền hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Bước sang phần chuyên ngành, các giáo viên cũng giống như Cố Bình Sinh, hoàn toàn cung cấp tài liệu chính mình cho sinh viên, đó là từ lúc bắt đầu học kỳ thứ 3.

Đồng Ngôn cúi đầu nhìn bút ký, như là kiểm tra nếu lỡ may có sai sót nào đó mà quên mất.

“Cậu biết không, ngày hôm qua có mấy cô bé học khóa dưới hỏi tớ về luật thương mại trọng tài quốc tế...” Trầm Diêu thấp giọng cảm thán, “Tớ nói với mấy em ấy là gấp cái gì, còn tận hai học kỳ nữa mới học tới. Nhưng mà... haiz.... Nhưng nhìn mỹ nhân sát như thế này tớ còn luyện tiệc thầy ấy đi dạy người khác. May mà thấy ấy không cần dạy pháp luật công cộng cho mấy đứa năm hai cho nên ít nhất đến bây giờ lớp chúng ta là độc chiếm thầy ấy trong học viện này rồi.”

Đồng Ngôn chống cằm nhìn, anh vẫn đang tiếp tục uống nước.

“Đáng tiếc...” Vương Tiểu Như ngồi bên trái cô cũng cảm thán một câu, “Học kỳ sau chính là học kỳ cuối cùng của bọn năm 4 mình rồi, sắp phải đi thực tập rồi.” Cô ấy nghiêng đầu, cố ý nhìn ra ngoài phòng học, lớn tiếng nói, “các bạn thân yêu, ai thăm mển thầy thì nhanh chóng thổ lộ đi, thời gian không còn nhiều lắm đâu, đừng để cho đàn em chiếm được phần thắng.”

Qua chủ nhật thì chỉ còn 5 tuần, 35 ngày.

Đồng Ngôn dùng bút gạch dưới ngày thứ 7, nhìn một loạt bút tích màu đen có quy luật rất cẩn thận, cô bỗng nhiên phát hiện đã không cần khoan tròn thời gian Cố Bình Sinh phải rời khỏi nơi đây nữa rồi.

“Cậu nói xem...” Trầm Diêu đem chân gác lên bàn học rồi nói, “Văn Tĩnh Tĩnh cũng hơi quá đáng, cái gì cũng không nói liền xin chuyển ký túc xá, tớ nghĩ thật lâu cũng không hiểu, bình thường chúng ta đối xử rất tốt với cô ấy mà.”

Đồng Ngôn buông bút, “Không phải là rất tốt sao? Ba người một phòng ký túc xá, rộng thêm không ít còn gì,”

“Cái gì ba người, rõ ràng sắp biến thành hai người...” Trầm Diêu mở cây đàn ra, dùng tay gảy gảy khiến trong phòng dần dần vang lên những nốt nhạc trầm bổng, rất tuyệt vời, “Một người thì đổi ký túc xá, một người thì cả năm chẳng ở ký túc xá ngày nào.”

Cô ấy đưa mắt nhìn về phía cửa phòng ký túc xá đang đóng chặt kia rồi tặc lưỡi một cái, đứng dậy mở cửa tủ quần áo của Vương Tiểu Như, “Xem quần áo của Tiểu Như nhà chúng ta, nhìn giống như tủ áo của mẹ tớ vậy, tớ thề rằng lần này cô ấy đổi bạn trai tuyệt đối là từ xuất thân của người đó nữa.”

Đồng Ngôn gật đầu, trèo theo bậc thang lên giường trên của mình, mở đèn đầu giường.

Trầm Diêu vẫn tiếp tục luyện thuyên,..

Cô lại cầm lấy di động nhìn nhìn, có chút không yên lòng.

“Tớ ngày đó thấy Vương Tiểu Như đi tìm Cố mỹ nhân thỉnh giáo vấn đề gì đó...” Trầm Diêu quả thực rất bà tám, ôm ấp tình cảm chia sẻ cho cô, “Cậu nói xem, Tiểu Như có thể muốn thu phục thầy Cố hay không nhỉ, tìm một chỗ dựa cho mình?”

“Chắc là không thể nào?”

Cô đưa tay điều chỉnh lại chiếc gối, vói tay tắt đèn đầu giường, đi ngủ...

Từ sau lần cảm cúm đó, anh mỗi ngày khoảng giờ này đều gửi tin nhắn cho cô, quan tâm tới bệnh tình của cô. Sau đó lén hẹn thời gian, đưa cho cô rất nhiều thuốc, thường xuyên qua lại, hai người đều đã gửi rất nhiều tin nhắn nói chuyện phiếm.

Nhưng hôm nay, bắt đầu từ lúc tan học buổi sáng đến giờ, anh đều không có gửi tin nhắn...

Trầm Diêu thấy ngọn đèn đã tắt, cũng tự giác dừng nhạc...

Đồng Ngôn vừa nằm ngủ mơ mơ trong chốc lát, bỗng nhiên chuông điện thoại ký túc xá vang lên. Hơn nửa đêm, chuông điện thoại vang lên trong ký túc xá như thế... Cô vừa định dùng chăn bông trùm đầu, tiếp tục ngủ chợt nghe Trầm Diêu kêu chính mình, “Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, em yêu, điện thoại của cậu.”

Trầm Diêu đem ống nghe kéo đến bên giường Đồng Ngôn, thần sắc rất quái dị mà đưa điện thoại cho cô nghe.

Đồng Ngôn nhận ống nghe, nói Alo một tiếng.

“Đồng Ngôn, đừng ngủ, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi.”

Giọng nói này rất quen thuộc, cô suy nghĩ một lát rồi mới nhớ là ai.

Là bạn học trung học của chính mình, cũng là bạn thân nhất của Lục Bắc, Thành Vũ.

“Ừ, cậu nói đi.”

Thành Vũ hàn huyên hai cậu, nói chính mình chuẩn bị lễ Noel này đến Thượng Hải, thuận tiện cùng Đồng Ngôn tụ họp. Đồng Ngôn không cần suy nghĩ liền từ chối, bên kia im lặng nửa ngày mới nói, “Đồng Ngôn, tớ đáp ứng Lục Bắc muốn đón lễ Noel cùng với cậu. Làm sao vậy? Có muốn thử xem học luật ở Thượng Hải có hơn học ở đại học Hồ Nam không, tớ nhớ rõ khoa luật của trường tớ tốt hơn trường cậu nha.”

Thành Vũ cố ý nói đùa chuyên đề tài.

Cô trầm mặc thật lâu, mới nói, “Đừng ép tớ, cậu biết lý do rồi.”

Cuối cùng Thành Vũ cảm thấy nên ngắt điện thoại, rất nhanh nói tạm biệt với cô.

Cô đang cố gắng tìm về giấc ngủ của mình, Trầm Diêu đã muốn đem ống nghe bỏ về chỗ cũ, đến bên dưới giường của cô, ngửa đầu nhìn Đồng Ngôn, “Đồng Ngôn vô ky, tớ yêu rồi.” Đồng Ngôn không hiểu gì mà cứ nhìn cô bạn mình như vậy, vẻ mặt cô ấy say mê nói, “Tớ yêu giọng nói của anh chàng ban nãy, cậu mau giới thiệu cho tớ, tớ không xong rồi, tớ thật sự yêu hẳn rồi...”

Đồng Ngôn hoàn toàn tỉnh ngủ..

“Anh ấy là sinh viên sao? Là bạn học của cậu sao?”

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười, “Đúng, là sinh viên khoa luật của trường đại học Hồ Nam...”

“Một trường lịch sự đã lâu.. tuyệt đối sơ với học viện mới thành lập được ba năm như ta là tốt hơn nhiều...” Ánh mắt Trầm Diêu sáng lên, “Anh ấy nói lễ Noel này sẽ tới Thượng Hải sao? Cậu có thể mang tớ đi cùng không?”

“...Thế nhưng dám nghe lén điện thoại của tớ.” Đồng Ngôn còn chưa nói xong, Trầm Diêu đã đá bay luôn đôi dép lê trông chân, trèo lên giường của cô, xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh cô, “Nhanh giới thiệu cho tớ đi. Cậu không biết khi nãy anh ấy chỉ nói một câu

xin chào mà tim của tớ như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, làm sao lại có một người đàn ông có giọng nói hay như vậy chứ.”

Đồng Ngôn bị cô ấy chen chúc vào trong góc tường, bắt đầu trả lời những câu hỏi của Trầm Diêu, không ngừng trả lời các loại vấn đề, chỉ cố ý tránh nói tới chuyện của Lục Bắc. Trầm Diêu nghiêm nhiên muốn thức thâu đêm để tâm tình, Đồng Ngôn bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại di động của mình nhìn thời gian.

Bất ngờ là lại có một tin nhắn chưa được đọc.

“Bộ dạng của anh ấy như thế nào? Cậu có ảnh chụp không?” Trầm Diêu ôm chiếc gối, tựa vào tường, “Cậu cũng biết tớ đối với diện mạo không có yêu cầu gì cao, chỉ là muốn biết anh ấy có bộ dạng như thế nào mà thôi.”

Đâu chỉ đối với diện mạo không có yêu cầu, cơ bản đối với cái gì cũng chưa yêu cầu.

Không giống Tiểu Như, cái gì cũng cần phải có tiêu chuẩn để cân nhắc.

“Không có ảnh chụp, nhưng bộ dạng của cậu ấy rất điển trai, 80% là cậu sẽ thích.”

Cô không có biểu gì trên mặt, tay di chuyển mở tin nhắn ra đọc.

Cố Bình Sinh : *Đã ngủ chưa? TK*

Đồng Ngôn: *Em chưa có ngủ. Trầm Diêu nằm cùng em, đang nói chuyện phiếm.*

Cố Bình Sinh : *Bình Phàm cũng ở đây nói chuyện phiếm với tôi.TK*

Đồng Ngôn : *Sẽ không phải là vấn đề về tình cảm chứ ạ? Vừa rồi Trầm Diêu thay em nghe một cuộc điện thoại... thế nhưng đã nói thích người con trai gọi điện thoại tới kia rồi... chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà, quá nhanh.*

“Đồng Ngôn Vô Kỳ.” Trầm Diêu hung hăng đập vào cánh tay của cô, “Chung thân đại sự của tớ, thái độ của cậu không thể tốt hơn chút sao, còn cùng người ta gửi tin nhắn nữa chứ? Cười đến xuân tâm nhộn nhạo như vậy nữa cơ à?”

Cô ấy nói xong, liền lập tức nhào qua chỗ cô.

Đồng Ngôn sợ tới mức nắm lấy di động, “Cậu mà lại đây, tớ liền đá cậu xuống giường.”

Trầm Diêu rất nhanh đầu hàng, tiếp tục nói liên miên, hỏi đủ loại chuyện. Đồng Ngôn lặng lẽ đưa tay đổi tên Cố Bình Sinh thành TK, ngẫm lại vẫn là không ổn lắm, cuối cùng đổi thành chính tên của mình, Đồng Ngôn.

Như vậy ai nhìn đến cũng không đoán ra người kia là ai.

Cố Bình Sinh rất nhanh đã trả lời lại: *có lẽ là do liên quan tới tính cách, có người thận trọng cân nhắc, có người liều lĩnh.*TK

Vào giữa đêm khuya, Trầm Diêu bỗng nhiên rơi vào bể tình, đề tài nói chuyện của hai người lại nói đến vấn đề này. Đi qua hai tuần mười mấy ngày, tuy rằng thường xuyên liên hệ, lại không bao giờ thảo luận qua vấn đề tình yêu này.

Đồng Ngôn cùng Trầm Diêu còn nói một lát, cô mới có dũng khí dùng ngữ khí lơ đãng hỏi anh : *Còn anh thì sao? Anh sẽ làm thế nào?*

Qua thật lâu sau anh mới trả lời : *The longer you have to wait for something, the more you will appreciate it when it finally arrives.*
TK

“hả?” Trầm Diêu tận dụng mọi thứ, nhìn lướt qua, lập tập cười mờ ám nhìn cô, “Là ai thế, ai muốn chờ cậu thế hả?”

Trầm Diêu lập tức bị cô đuổi khỏi giường, cô dùng tay đẩy đẩy để ép cô ấy phải xuống, “Xuống giường, xuống giường, tớ muốn đi ngủ.”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội” Trầm Diêu lập tức nhắc tay đầu hàng, “Tớ cái gì cũng không có thấy.”

Di động dường còn tin nhắn đến, cô lại không dám xem trước mặt Trầm Diêu.

Trầm Diêu còn nói một lúc thật lâu nữa, cô chỉ không yên lòng ứng phó, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói vừa rồi.

Chờ cho đến khi nằm một mình trên giường, cô mới đưa di động ra.

Ánh sáng phản chiếu từ màn hình di động, trong bóng đêm thật bắt mắt:

Nói đơn giản một chút chính là cái gì đó được chờ đợi lâu dài thì càng đáng giá để được chúng ta quý trọng.TK

Chương 18 : Lặng lẽ tiến lùi (3)

Ngón tay nắm lấy chiếc điện thoại giống như sắp giữ không nổi nữa, vô ý thức di chuyển quệt nhẹ lên màn hình, vì máy sưởi đang hoạt động nên chiếc điện thoại có chút nóng lên, giống như một hàng ký tự lúc này cứ lặng yên không tiếng động mà nóng dần lên trong lòng cô.

Qua thật lâu sau cô mới viết tin nhắn trả lời lại.

Nhưng mới viết được một chữ “em” thì giường bỗng nhiên lại bị rung lên. Trầm Diêu không ngờ lại leo lên giường của cô, “Không được, tuần này tớ lại quên lấy thảm điện rồi, đêm nay hai đứa mình cùng ngủ giường của cậu nhé?”

Cô hoảng sợ, tùy tay liền gửi tin nhắn....

“Cậu đi sang giường Tiểu Như mà ngủ, giường của cô ấy có thảm điện đó.”

“Không cần, tớ vui quá không ngủ được...” Trầm Diêu chui vào trong chăn bông, giống như bạch tuộc mà ôm lấy Đồng Ngôn, “Vừa rồi ai nhắn tin cho cậu vậy? Tớ nhớ rõ những lời này đã nghe qua ở trên một bộ phim điện ảnh nào rồi ấy? Người này thật là lãng mạn quá đi.”

Đồng Ngôn ừ cho qua chuyện, tránh được đề tài này.

Vì cái tin nhắn thực quý dị kia, thẳng đến sáng ngày hôm sau khi Đồng Ngôn tỉnh lại, mới có cơ hội làm sáng tỏ. Trầm Diêu đưa lưng về phía cô, ngủ rất sâu, cô nghiêng người, lấy điện thoại dưới gối ra.

Làm sao vậy? TK

Thời gian là rạng sáng một chút.

Đồng Ngôn hậm hực nhắn tin trả lời : *tối hôm qua em bị Trầm Diêu làm gián đoạn, thực sự là em muốn nói...*

Muốn nói cái gì đây chứ? Chính cô cũng không biết.

Qua một lúc sau cô mới tiếp tục viết tin nhắn : *Bản thân em tuy rằng tiếng anh cấp 6 còn chưa có qua nhưng những lời này vẫn có thể hiểu được.*

Vừa xuống giường lấy quần áo, di động lại rung lên báo có tin nhắn.

“Ai thế, ai mà sớm như vậy....” Trầm Diêu nghiêng mình, theo bản năng tìm điện thoại.

“Là điện thoại của tớ, không phải của cậu.”

Đồng Ngôn vừa nói, vừa mở tin nhắn ra đọc.

Tôi vừa mới xuống xe, có muốn cùng ăn sáng với tôi không?TK

Hôm nay rõ ràng là không có tiết của anh, như thế nào lại đến trường học rồi?

Đồng Ngôn mặc áo lông rất dày, vừa đi đến khu căn tin ở phía tây vừa cân nhắc, rất nhanh liền thấy Cố Bình Sinh đứng ở nơi các giáo viên dừng chân, hai tay đút trong túi quần, đang đọc báo ở trạm chờ.

8h, vừa vặn là thời gian bắt đầu tiết học đầu tiên của buổi sáng, người không có tiết thì phần lớn là ở phòng ngủ nướng.

Lúc này trong khuôn viên học viện cũng rất ít người.

Khi cô đi tới vừa vặn có sinh viên đi đổi sách báo dán ở nơi đọc báo. Người kia một bên mở cửa thủy tinh, một bên đưa mắt nhìn Cố Bình Sinh, Đồng Ngôn chột dạ đứng cách đó không xa, vẫn đợi cho sinh viên kia hoàn thành việc đổi và dán 16 tờ báo sau tấm kính kia.

Mà Cố Bình Sinh thế nhưng lại nhìn chăm chăm vào tờ báo ở tủ kính đầu tiên, thủy chung không có dời tầm mắt.

Cho đến khi sinh viên thay báo đi xa, Đồng Ngôn mới đi đến phía sau Cố Bình Sinh.

Trang nhất của tờ báo này đưa tin về sự cố chữa bệnh.

Cô còn không có nhìn rõ, Cố Bình Sinh đã nhìn thấy cô, “Em muốn ăn cái gì?”

Đồng Ngôn suy nghĩ một chút, “Ăn ở căn tin đi, cái gì cũng có...” Nói xong rất nhanh lại bổ sung thêm một câu, “Đi căn tin ở khu tây ăn đi.”

Khu Đông và khu nam đều nằm ở giữa những dãy nhà học, sinh viên qua lại hẳn là rất nhiều.

Khi hai người đi đến căn tin đã vô tình bắt gặp nhiều sinh viên vì ngủ nướng dậy muộn mà cả gặm bánh bao cả chạy vội lên lớp học. Đồng Ngôn nhìn một loạt cửa sổ, cảm thấy để cho Cố Bình Sinh tự mình đi mua đồ ăn sáng này nọ thì thật sự là không nên, cô chọn một cửa sổ ở vị trí hẻo lánh nhất rồi nói với anh, “Thầy Cố có thói quen ăn gì buổi sáng? Em đi mua cho, nhanh chóng sẽ quay lại.”

Anh thoải mái nói, “Em thích ăn cái gì thì mua cho tôi như vậy là được rồi.”

Anh thoải mái như vậy nhưng Đồng Ngôn lại không thoải mái như vậy.

Kỳ thật đồ ăn ở căn tin cũng không có gì mới, để đảm bảo phục vụ đầy đủ mọi sinh viên đến từ trời nam đất bắc trên khắp đất nước nên có rất nhiều món ăn để lựa chọn. Cuối cùng cô vẫn mua mấy món ăn thường ăn nhất, có ngọt và có mặn, ăn cho đủ sức khỏe...

Cố Bình Sinh nhìn đĩa lớn nhỏ trước mặt, lập tức nở nụ cười, “Có khi nào ăn hết chùng này, em sẽ không cần phải ăn cơm trưa nữa không?”

Cô ngượng ngùng cười cười, “Em chỉ muốn cho thầy nếm thử qua thôi mà.”

“Tôi không thích lãng phí đồ ăn.”

Anh nói xong, như nhận thấy được sự ngượng ngùng của Đồng Ngôn, lại từ từ bổ sung thêm một câu, “Thật ra lúc còn trẻ, tôi cũng đặc biệt thích lãng phí đồ ăn, không thích ăn hoặc không có tâm tình ăn thì sẽ không miễn cưỡng chính mình. Sau nhìn lại thì thấy có rất nhiều thứ muốn ăn mà không có tiền, cũng còn tùy vào khả năng ăn uống của mỗi người, mới học được cách không lãng phí đồ ăn.”

Anh nói xong, dùng khăn tay lau khô đôi tay vừa mới ngâm nước qua, đưa cho cô sau đó bắt đầu im lặng ăn bữa sáng.

Nghe được một người xét về khía cạnh đạo đức gần như hoàn mỹ, nói những lời này, bỗng nhiên làm cho tiểu cô nương như cô đây cảm thấy rất khẩn trương.

“Em cũng vậy.” Cô ăn ngay phải miếng hành khô, “Lúc còn đi học tiểu học, cơ thể em đặc biệt yếu ớt. Điểm tâm sáng mỗi ngày đều là trứng gà chưng với sữa, sau lại ăn cho đến ngán đi không ăn được nữa, thường xuyên thừa dịp bà nội không nhìn thấy mà đem sữa đổ vào trong toilet.”

Anh giả bộ thở dài, “Rất lãng phí...”

“Nhưng...” Cô cười cười, “Không giống với những thứ mà thầy đã được nhìn thấy nhiều lần như vậy, một bên là khi trưởng thành còn với em là lúc còn nhỏ rất tự nhiên mà.”

Hiện tại cô mỗi lần nhớ tới chính mình lúc đó đã vất hết óc để tránh bà nội như thế nào, làm sao đổ sữa đi thì cảm thấy rất khó nói.

Cố Bình Sinh dùng thìa, một thìa một thìa uống tào phớ.

Thời điểm cô mua món này, cô đã dặn riêng người ta bỏ nhiều tôm khô thêm một chút, nhìn thấy anh ăn một cách ngon lành như vậy, không hiểu sao mà tâm tình của cô rất tốt.

Hôm nay anh mắt trời cũng rất tươi mát, chiếu nắng ấm dạt dào vào mọi cảnh vật.

Cho đến khi anh ngẩng đầu, cô mới theo bản năng dờn tầm mắt, nhưng trong tầm mắt vẫn có thể thấy được anh đang nhìn chính cô.

Cô nghĩ đến anh sẽ chóng chóng dờn tầm mắt đi, nhưng là anh không làm vậy, vì thế chỉ có thể kiên trì trong chốc lát, mới làm bộ như không phát hiện gì mà quay đầu hỏi anh, “Ăn ngon không ạ? Em vẫn cảm thấy tào phớ ở căn tin học viện mình ăn rất được.”

“Ăn ngon lắm, “ Anh buồn cười vạch trần cô, “em thực thích dùng ánh mắt này nhìn người khác sao?”

Đồng Ngôn lập tức phủ nhận, “Không có ạ.”

Nhưng khuôn mặt ửng hồng đã vạch trần lời nói dối của cô.

“Tôi lúc còn rất nhỏ đã từng có chứng sợ hãi ánh mắt của người khác nhìn mình...” Cố Bình Sinh ăn ngon lành, tùy tiện tán gẫu, “Luôn cảm thấy chính mình làm sao không biết tốt xấu như vậy chứ, chọc người khác chú ý, một đoạn thời gian rất dài đều rất cẩn thận chú ý đến ánh mắt của người khác, khó có thể tập trung lực chú ý được.”

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn anh, “Chứng sợ hãi khi bị người khác nhìn vào sao? Thầy nói như vậy. em giống như... lúc bé cũng bị như vậy.”

Luôn không thể an tâm làm một chuyện gì cả, không thể điều khiển bản thân mình mà luôn quan sát đến ánh mắt của người chung quanh.

Cố Bình Sinh lấy khăn ướt, đưa cho cô, “Không cần lo lắng, rất nhiều người tới khi trưởng thành còn mắc phải loại triệu chứng này, rất nhiều khi đều là không tự tin mà tạo thành, có lúc là vì quá để ý tới người khác nhìn mình như thế nào mà tạo thành.”

Anh nói như đó là kể chuyện mà không để ý có liên quan đến mình hay không.

Đồng Ngôn rút khăn ướt lau miệng và tay, chăm chú lắng nghe.

Thì ra anh cũng có khi không tự tin như thế.

Điều kiện gia đình anh rất tốt, lại học rộng tài cao như vậy, vốn nên là một người kiêu ngạo nhưng vì sao lại không tự tin như thế. Đồng Ngôn đưa khăn ướt đặt lại trên bàn ăn, đưa mắt nhìn anh đang lau tay ở trước mặt mình.

Thầy Cố... Cố Bình Sinh... Thầy Cố...

Mặt cô bỗng nhiên có chút nóng lên. Vì thế lại chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi anh không nhìn thấy được mà nhếch cao khóe miệng.

Qua một lát sau cô mới hỏi anh, “Thầy Cố hôm nay làm sao lại đến học viện thế ạ?”

Anh đã ăn hết tào phớ, tiếp tục ăn bánh bao rán, dính chút dấm chua,

“Sợ em có chuyện gì, trực tiếp qua đây xem thế nào.”

Có chuyện gì?

Đồng Ngôn giật mình, có chút áy náy, “Hôm qua em không cẩn thận nên ngủ quên.”

Thời gian bữa sáng qua đi cũng nhanh, căn tin đã không còn mấy người, hai người đi dạo khắp nơi không mục đích, vừa đi vừa tán gẫu, cuối cùng anh đưa mắt nhìn đồng hồ, nói chính mình buổi sáng này còn có chuyện, đơn giản ăn xong bữa sáng. Đồng Ngôn cùng anh đi dọc theo căn tin, đi qua một con đường rất dài, rút cuộc dừng lại, “Em muốn đến thư viện đọc sách một chút.”

Kỳ thật cô rất muốn đưa anh đến nhà ga, nhưng lại sợ bị bạn học cùng lớp bắt gặp.

Anh cũng không nhiều lời, khi cô xoay người mới như chợt nhớ tới cái gì mà hỏi vói theo, “Thứ bảy tuần sau là ngày thi tiếng anh cấp 6 sao?”

Đồng Ngôn quay đầu lại, “Vâng, buổi chiều em có cuộc thi tiếng anh cấp 6.”

Chuyện tình tuần sau thật sự anh không cần phải hỏi sớm như vậy, dù sao cũng có ba tiết môn luật trọng tài thương mại quốc tế nữa.

“Khoảng mấy giờ thì kết thúc?”

“Ba giờ chiều bắt đầu, khoảng năm giờ rưỡi thì kết thúc.”

Cô trả lời xong mới nhớ ra ngày đó là ngày mấy, là lễ giáng sinh.

Ngày thi môn tiếng anh cấp 6 năm nay thật sự... là làm người ta vô cùng cảm phần.

“Lúc đó cũng đã hết xe bus trong học viện rồi, “Anh nói, “Thi xong bắt xe taxi tới tìm tôi, tiền taxi tôi sẽ trả cho em có được không?”

Cô sững sốt, rất nhanh trả lời lại anh, “Không sao đâu, em còn sinh hoạt phí, hơn nữa thầy lần trước...”

“Uh nhớ là vào ngày đó...” Anh cười cười, “Tôi vốn muốn đi đón em, nhưng hẳn sẽ rất kẹt xe, tôi đi từ nội thành đến học viện rồi lại về nội thành, chắc cũng đã khuya mất rồi.”

Là vào ngày đó....

Đồng Ngôn rút cuộc cũng gật đầu, “Được, em thi xong sẽ nhắn tin cho thầy.”

Cái này xem như... lần hẹn hò đầu tiên sao?

Đồng Ngôn mở máy tính của Trần Diêu, tìm hiểu về chứng sợ hãi tầm nhìn, thực sự tìm hiểu các cách giải thích của các nhà bác sĩ và khoa học nổi tiếng. Bỗng nhiên bả vai bị ai đó vỗ một cái, “Cậu đang

đọc cái gì vậy?” Trầm Diêu quét mắt nhìn màn hình máy tính, “Cậu tính học tâm lý học đấy à?”

Cô hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn Trầm Diêu, “Hôm nay là chủ nhật, sao cậu không về nhà?”

Ánh mắt của Trầm Diêu lúc này tuyệt đối đủ giết người, “Tớ không phải nói rồi sao, tuần sau tớ cùng cậu đi gặp anh Thành Vũ yêu dấu à?”

“Vào lễ Noel à? Không phải tuần sau sao?”

“Tớ vui mừng thấp thỏm không được sao? Tuần này tớ không về nhà.”

.....

Đồng Ngôn còn tưởng rằng cô ấy chưa tỉnh ngủ nhưng mà nhìn dáng vẻ này của cô ấy thì có vẻ như là tỉnh ngủ rồi mà.

Nhìn biểu tình si mê của cô ấy bây giờ, Đồng Ngôn cũng hiểu được, cô ấy là thật sự muốn làm như vậy.

Vì thế những cảm xúc lo lắng khẩn trương vừa rồi nổi lên bị Trầm Diêu phá bình như vậy cũng đã tan thành mây khói. Cô chống không lại một Trầm Diêu vừa nhõng nhẽo vừa cứng rắn như vậy, cuối cùng cô ấy đem tủ quần áo của chính mình đảo lộn hết cả lên, lấy hết bộ này sang bộ khác rồi phụ kiện này nọ, phối đi phối lại cho hợp ý cô ấy...

Đồng Ngôn không ngừng đưa ra ý kiến của mình, cuối cùng nói cho đến khát khô cả họng.

Rót chén nước ấm, che ở trong lòng bàn tay.

Rất nhiều năm sau, Đồng Ngôn vẫn còn thể nhớ tới ngày hôm nay.

Bạn tốt ù ù cạc cạc nói chuyện yêu đương, giữa mùa đông lạnh giá trong phòng ký túc xá không ngừng run run mà thay đổi các loại

quần áo, mặc sức tưởng tượng tới quang cảnh gặp nhau của hai người. Mà chính bản thân mình lại ôm một ly nước ấm, hà hơi trên cốc nước, đem cảm xúc vừa mới xuất hiện giấu thật sâu trong lòng.

Thầy Cố, Cố Bình Sinh.

Đối với cô mà nói, ý nghĩa bắt đầu đã không còn giống nữa rồi.

Những tiết còn lại của môn luật trọng tài thương mại quốc tế anh vẫn giảng dạy như bình thường.

Đáng giận hơn là cô dùng phân nửa thời gian để ghi chép, hoàn toàn không dám ngẩng đầu đối diện với anh. Cuối cùng cô chỉ có thể buồn bực oán giận, vì sao lại hẹn hò sớm như vậy chứ?

Cuộc thi ngày đó, cô đã hoàn thành bài thi của mình trước nửa tiếng đồng hồ.

Sau khi ra soát lại phần trắc nghiệm và phần viết đoạn văn thật kỹ, cô nộp bài thi về sớm. Cô vừa ra khỏi phòng thi thì lập tức mở điện thoại, lại nhận được rất nhiều tin nhắn đến, tất cả đều là của Trần Diêu.

“Trời ơi, tớ đang ngủ, Thành Vũ sẽ đến dưới lầu ký túc xá. A aa, anh ấy hoàn toàn hợp với con người tớ rồi.”

“Tớ không xong rồi, anh ấy nói chuyện thật có duyên, tớ muốn hôn anh ấy quá.”

“Cậu làm sao mà còn thi chưa xong vậy?”

“Nhanh lên, nhanh lên Đồng Ngôn. Tớ ở bên bờ hồ Hạ Tư Nguyên đợi cậu, tớ đứng bên cạnh chờ cậu.”

“Đồng Ngôn... nhanh lên.”

.....

Cô dở khóc dở cười với giọng điệu của cô bạn, gửi một tin nhắn rồi đi về phía bờ hồ. Tin nhắn gửi lại làm cho cô có chút khó hiểu,

“Tớ cùng Thành Vũ chuẩn bị cho cậu một niềm vui lớn.”

Niềm vui? Cô ấy cùng Thành Vũ?

Bọn họ không cần phát triển nhanh như vậy chứ.

Đợi cho đến khi cô đi dọc theo con đường nhỏ cạnh bờ hồ, đến cửa thư viện, thấy Trầm Diêu đang cười nói chuyện cùng hai nam sinh. Thành Vũ là bạn học ba năm trung học của cô, tự nhiên cô cũng nhận ra được, mà một thân ảnh hao gầy kia lại khiến cô dừng bước.

Cô lúc trước đăng ký thi đến Thượng Hải, chính là 1400km xa xôi, có thể làm chính mình tạm thời ra xa cha mẹ cùng Lục Bắc.

Nhưng... anh ấy làm sao có thể xuất hiện ở trường đại học của chính mình được cơ chứ?

Cô nhìn anh, giống như là ảo giác vậy...

Bởi vì Thành Vũ không giải thích, Trầm Diêu hoàn toàn đem anh trở thành người bạn trai hiện tại của Đồng Ngôn, thân thiện không thể nào nói hết được.

Đồng Ngôn không tìm được thời cơ nói chuyện cùng anh, chỉ có thể đợi đến khi Trầm Diêu đề nghị đi vào nội thành, cô cố ý đi chậm lại phía sau cùng với Lục Bắc. Trầm Diêu cùng Thành Vũ mới quen đã thân, dường như không có chú ý đến hai người bọn họ. Đồng Ngôn mới tìm được cơ hội hỏi, “Anh lần này là...đưa Phương Vân Vân đến Thượng Hải chơi sao?”

Lục Bắc mang theo một túi giấy rất lớn, đi sóng vai với cô, không có trả lời câu hỏi cố ý nhắc nhở của cô.

Trầm mặt thật lâu, anh mới nói, “Đồng Đồng, anh trong một năm vừa qua đã cố gắng rất nhiều. Thời điểm ngày quốc khánh ở Bắc Kinh đã muốn nói cho em biết, anh đã sửa lại hồ sơ, năm sau sẽ bắt đầu học luật. Em chờ đến khi anh tốt nghiệp đại học được không?”

Cô không nói chuyện, vẫn là kinh ngạc.

Một người không muốn đọc sách như anh cũng nghĩ thông suốt rồi sao. Nhưng bỏ qua trung học ba năm, anh có thể học hết được đại học sao?

Anh thấy cô không nói lời nào, đem túi giấy đưa cho cô, “Bọn họ đều nói ở Thượng Hải không có dùng máy sưởi nhiều, rất lạnh, anh mua áo bông cho em, còn có thảm nhung hươu nữa.”

Cô không nhận.

“Đồng Đồng.” Anh gọi tên của cô.

Trầm Diêu bỗng nhiên quay đầu lại, cười cười hì hì nói, “Cãi nhau à, cũng không phải tùy tiện đưa cái gì là được. Nói vài câu dễ nghe, tớ mang hai người đi Tân Thiên Địa uống rượu, tớ mời khách, quá chén rồi Đồng Ngôn cái gì cũng sẽ làm tốt thôi.”

Cuối tháng 12 mùa đông, trời đã hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Đèn đường như cố tính mà sáng lên vào đúng lúc này, chiếu lên khuôn mặt tươi cười của Trầm Diêu, đã đứng bên cạnh hai người bọn họ. Đồng Ngôn kiên trì không chịu nhận túi giấy, khi đang trong thế giằng co thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Cô sợ run một chút, bỗng nhiên nhớ tới lời hẹn cùng với Cố Bình Sinh.

Quả nhiên đưa điện thoại lên nhìn, đã gần 6h40 phút rồi:

Em thi tốt chứ? TK

Chương 19 : Người trong lòng cô (1)

Đây là lễ Noel đầu tiên của anh ở Thượng Hải.

Tuy rằng anh từ nhỏ đã học ở trường học của những người theo đạo, cũng chỉ bởi vì họ dạy học rất nghiêm túc, cũng không phân biệt người theo đạo thiên chúa hay gì. Nhưng thật ra Cố Bình Phàm từ đầu tới cuối là một tín đồ thành kính, đêm nay nhất định sẽ đi giáo đường làm lễ đến nửa đêm.

Cho nên anh rất sớm đã hẹn với Cố Bình Phàm, đi dạo cửa hàng tổng hợp.

Chính là không dự đoán được, sẽ có nhiều người như vậy.

Cố Bình Phàm nhìn vào những trang phục con gái trước mặt, có chút mờ mịt, “TK, em muốn mua cái gì thế?”

Anh trầm ngâm một lát, “Trang phục con gái.”

Cố Bình Phàm đưa mắt quét cao thấp của anh một vòng, vừa định hỏi hai câu nhưng bỗng nhiên lại hiểu được, “Là cho sinh viên của cậu, Đồng Ngôn kia sao?” Cô ấy vừa nói xong, vừa nhường đường cho một vài sinh viên đang định đi qua.

“Dáng người của chị cùng cô ấy tương tự nhau, thường thức cũng có thể...” Anh cũng không có phủ nhận gì, chỉ cảm thấy chính mình đứng ở giữa mấy cô gái này cảm thấy rất chật chội, có chút ngột ngạt, “Thay em mua một chút quần áo phù hợp với cô ấy, em muốn làm quà Noel cho cô ấy.”

Anh nâng tay nhìn thời gian, “Em ở dưới lầu Coffee Bean chờ chị, khoảng 20 phút nữa nhé?”

Nhìn qua là cầu người, ngữ khí nho nhã lễ độ, nhưng lại hoàn toàn không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

Cố Bình Phàm đã quen với tác phong nói của anh từ nhỏ, ngay cả nói cũng đều lười nói, trực tiếp nhận chức trách này mà chen vào đám người.

Anh đến dưới lầu Coffee Bean, nhưng cũng đã kín người, không có chỗ ngồi, tùy tiện gọi một tách trà rồi đứng đợi.

Vận khí tốt, đợi cho đến khi người phục vụ mang trà tới, vừa vận ở góc sáng nơi cửa sổ có người rời đi. Có một đôi tình lữ mặc áo đôi đi qua bên người, hihi ha ha cười, người nam sinh bỗng nhiên đưa ra một cái hộp, không biết trong đó có cái gì, cô gái mở ra nháy mắt che miệng thét chói tai, làm đủ biểu tình khoa trương.

“10 phút.” Bỗng nhiên có một cái túi lớn che khuất tầm mắt của anh, “Áo lông, khăn quàng cổ, đều là chọn theo sở thích của chị. Xét thấy cậu đang tán tụng thưởng thức của chị, chị liền chiếu theo sở thích của chính mình mà mua.”

Anh mở túi giấy ra nhìn, thế nhưng vẫn là màu xanh ngọc, “Chị làm sao mà luôn giẫm chân tại chỗ thế này? Thích màu này cũng đến bảy tám năm rồi còn gì?”

Cố Bình Phàm lấy ví tiền ra, chuẩn bị đi mua nước, “Tối hôm đó em có nói với chị, Đồng Ngôn mặc màu này lên người nhìn rất đẹp.”

Nói xong liền đứng lên, đi mua ly café trở về.

Vị trí hai người đang ngồi là ở góc khuất nhất, thời điểm Cố Bình Phàm bung tách café trở về suýt nữa thì bị xô đẩy mà làm đổ tách café lên người ta, gian nan chen qua lẫn lại giữa đám người mới tới được chỗ ngồi, nhìn Cố Bình Sinh đang tựa vào ghế sofa, bỗng nhiên mím chặt môi đánh giá cậu em họ này.

“Em cùng với sinh viên của mình...” Cô đang nghĩ nghĩ để tìm từ, cuối cùng quyết định dứt khoát gọn gàng, “Có phải đang yêu đương hay không?”

Sau phút trầm mặc ngắn ngủi, anh nói, “Vừa mới bắt đầu.”

Cố Bình Phàm nhướn mày, nhấp một hớp café, bỗng nhiên nói đến một chuyện mà trước giờ thủy chung không có đề cập qua, có thể nói là một vấn đề kiêng dè.

“Mấy ngày trước chị cùng một số bác sĩ khoa tim mạch của Thụy Kim nói chuyện phiếm, có nhắc tới tên của mẹ em, không nghĩ tới bọn họ còn nhớ rất rõ bác sĩ nổi danh của khoa tim như vậy...” Cô uống một hớp café, tiếp tục nói, “Nhiều năm như vậy đã qua, ngay cả không thể nhưng mọi người vẫn còn nhớ rõ dì như vậy, TK, có phải em chưa quên được một chút nào hay không?”

Anh vẫn không nói chuyện, cầm lấy tách trà.

Trà có chút lạnh rồi.

“Tuy rằng cậu chưa bao giờ nói, chị biết cậu vẫn cảm thấy cậu rất yêu mẹ của cậu,” Bình Phàm nói, “Dì là người học luật, cậu liền nhất định phải đi học luật, chị thấy rất rõ, cậu lúc trước có thể có lựa chọn tốt hơn. Dì là bác sĩ khoa tim mạch, cậu cuối cùng liền thi vào làm bác sĩ khoa tim mạch... bao gồm cả tên của cậu, TK, Đồng Kha, Cố Đồng Kha. Trên người của cậu đều là bóng dáng của dì.”

Anh vẫn không nói chuyện.

Đến cuối cùng Bình Phàm cũng cảm thấy đề tài này thật sự làm cho người ta không thoải mái chút nào.

Cô thở dài, “Kỳ thật chị muốn nói rằng, cậu cần phải rõ ràng, tình yêu thầy trò có phải hay không cũng bởi vì mẹ cậu? Đây không phải là nước ngoài, cậu rất rõ ràng tình yêu thầy trò không được hoan nghênh như vậy. Hoặc bởi vì cô gái kia có tên là Đồng Ngôn?” Cô đoán, hỏi ra nghi vấn cuối cùng, “Hoặc là cô ấy cũng trải qua những chuyện giống như cậu?”

Màu trắng gồm sứ nơi tách trà, đưa lên bên miệng, không hiểu liền dừng một chút.

Cố Bình Phàm nhìn anh tiếp tục uống trà, hoàn toàn hiểu được, mình đang đơn phương độc thoại, khi cô đang muốn dừng không

hỏi nữa thì anh lại bất ngờ trả lời, “Nơi này đang phát mở bài hát gì vậy? Nếu đúng thì chủ đề là gì thế?”

Cố Bình Phàm giật mình, nghe một lát rồi lắc đầu nói, “Nghe không ra, hẳn là nhạc trẻ, hiện tại đều là đám trẻ thích nghe, đa số là chị chưa từng nghe qua lần nào.”

“Chưa từng nghe qua sao?”

“Ừ, chưa từng nghe qua.”

“Mỗi khi em quen biết một người bạn mới đều có loại cảm giác này, xa lạ, chưa từng nghe qua, phỏng chừng cũng không có cơ hội nghe lại, “Anh nói, nhìn vào ánh mắt của Bình Phàm, “Chị lớn lên cùng em từ nhỏ, cho nên khi chị cùng em nói chuyện, em còn có thể nhớ rõ thần thái ngữ khí của chị khi đó. Hiện tại ngẫm lại, từ khi sinh bệnh cho tới hôm nay rõ ràng không quá mấy năm, ngay cả giọng nói của Tử Hạo, em đều đã quên không thể nhận ra được.”

Lần này đổi lại là Cố Bình Phàm trầm mặc.

“Đối với giọng nói của phụ nữ, em nhớ rõ không nhiều lắm, nhưng ngày đó gặp lại Đồng Ngôn, giọng nói của cô ấy em lại nhớ rất rõ ràng.”

Xác thực mà nói là giọng nói của cô ấy lúc mười ba mười bốn tuổi.

“Là cảm giác quen thuộc.” Anh nói xong, vài ngón tay cũng miết nhẹ trên những đường nét tinh xảo nơi hoa văn tách trà.

Có lẽ ngay từ đâu, là vì khó có được cảm giác quen thuộc này.

Anh bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, “Sau đó thì sao? Ai còn nói phải rõ ràng...” Tóc chận đi ánh mắt của anh, ánh mặt trời mềm mại bên cửa sổ, anh cười đến ấm áp vô hại như thế, “Loại cảm giác này nếu có thể nói rõ ràng, thượng đế liền không biết dùng câu chuyện chiếc xương sườn để qua loa mà tặc trách người đời, mà hình dung tình yêu.”

Cố Bình Phàm lại cười không ngừng, “Không cần khinh nhờn tín ngưỡng của chị.”

“Hoàn toàn không có khinh nhờn, “ Anh nói, “Chị đã tin một cái gì đó như vậy, em cũng có nhận thức giống như vậy thôi.”

“Ví dụ như?” Cô buồn cười nhìn anh.

“Ví dụ như, hôn nhân là lễ vật của thượng đế, là thần thánh. Lại ví dụ như thương đế đem hôn nhân tính như là lễ vật ban cho loài người, nhưng chỉ có những người trong hôn nhân nó mới biểu đạt một loại thân mật yêu đương nhất định, ở ngoài hôn nhân thì sẽ tính là một sai lầm.” Không hổ là học ở trường giáo hội mà ra, anh quả thực nghĩ cũng không muốn nghĩ thêm nữa, “Cái đó... là niềm tin nơi đáy lòng của em.”

Nói chuyện một lúc qua 6h thì chỉ còn lại một mình anh.

Anh nhớ rõ Đồng Ngôn nói qua thời gian cô thi xong, vốn nghĩ ở chỗ này chờ đến 5h30. Đáng tiếc kế hoạch đã bị cắt ngang, La Tử Hạo ở Tân Thiên Địa gửi tin nhắn cho anh, nói nhất định tối nay phải gặp được anh. Anh đối với phong cách tụ tập theo kiểu nước ngoài không tính là quen thuộc, vốn muốn dẫn Đồng Ngôn ăn cơm nên chuẩn bị đi Tân Thiên Địa, nhưng thật sự chịu không nổi tin nhắn tra tấn của La Tử Hạo nên chỉ có thể tới đó trước một bước.

Vị trí tốt nhất của nơi đây, anh ta đã sớm an bài rất tốt.

“Những thứ kia...” La Tử Hạo vừa ngồi xuống, liền nhìn thoáng qua túi giấy bên cạnh bàn, còn nhìn thấy rõ ràng nữ trang bên trong...”TK, cậu hẹn với Triệu Nhân sao?”

“Chuyện của cậu và bạn gái cũ có thể không cần nhắc đến tôi không?” Anh vẫy tay, muốn gọi rượu.

La Tử Hạo cười rộ lên, “Đừng nói với tớ là cậu hẹn với bạn gái chứ? Tớ đã từng gặp cô ấy rồi sao?”

Nhân viên phục vụ bưng bình đựng rượu tới, anh vẫy tay ý nói rót cho La Tử Hạo trước.

“Cậu chưa có gặp qua cô ấy bao giờ, nhưng lát nữa cô ấy sẽ đến đây.”

La Tử Hạo suýt nữa thì bị tàn thuốc làm bỏng tay, chỉ cảm thấy chính mình giống như là đã qua một đời rồi chưa gặp người bạn này, như thế nào mà lại có sự biến hóa lớn như vậy?

Từ khi nhận được tin nhắn, cô giống như là làm sai chuyện gì đó.

Nhưng Trầm Diêu trên đường đi đều nhẹ giọng thì thầm, nhờ cô nhất định phải cùng cô ấy đi ăn cơm với hai người kia, căn bản không có cơ hội cự tuyệt. Cuối cùng cô đành chột dạ nhắn tin cho Cố Bình Sinh, nói chính mình có lẽ sẽ đến muộn một chút. Rất nhanh anh đã gửi tin nhắn trả lời

Không sao, anh chờ em. TK

Đầu óc cô giống như một cái đồng hồ, bắt đầu im lặng tính toán thời gian.

6h tối là có thể đến được nội thành, ăn nhanh một chút, hoặc ăn một nửa bữa ăn thì rời đi.

Bảy giờ hơn là có thể đến chỗ anh rồi.

Trầm Diêu không nghĩ tới hẹn hò lại thuận lợi như vậy, không có nói trước nơi đến, chỉ nói muốn chiếu cố hai vị khách đến từ phương bắc mà thôi, muốn họ đến thử đồ ăn Thượng Hải, liền đến nơi ăn uống ở tầng cao nhất của Tân Thiên Địa.

Kết quả vừa đến cửa mới phát hiện đã có hơn trăm người đang còn chờ để có được một chỗ ngồi. Cô nhìn thấy nhiều người như vậy mà có chút đau đầu.

Vừa định đi, Trầm Diêu bất ngờ dừng lại, “Đồng Ngôn, nhìn kia, là thầy Cố.”

Tâm tư vì lừa dối anh mà có chút hoảng hốt.

Cô quay đầu lại, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn thấy Cố Bình Sinh ngồi ở vị trí thật bắt mắt đó.

Đồng thời anh cũng nhìn thấy bọn họ.

Trầm Diêu cách tấm cửa kính vẫy tay chào hỏi, cô cũng chỉ có thể làm theo động tác của Trầm Diêu, mang ý chào hỏi.

Sau đó thấy anh thu hồi tầm mắt, tiếp tục cùng người ngồi đối diện nói chuyện.

“Giảng viên của trường các cậu thực nhả nhận đến biến chất quá thôi...” Thành Vũ cười cười, “Nhìn không giống như một giảng viên luật gì cả.”

Trầm Diêu níu lấy cánh tay Đồng Ngôn, “Anh ấy lần đầu tiên đến đây, tớ cũng cảm thấy rất hoảng sợ, làm thay đổi hoàn toàn ấn tượng của tớ đối với người học Luật. Thôi bỏ đi, người ở đây nhiều quá, tớ đưa các cậu đến gần nhà tớ ăn vậy. Tớ quên mất hôm nay là đêm giáng sinh, không có người quen ở những nơi như thế này thì đảm bảo sẽ không có chỗ ngồi.”

Thành Vũ nhún vai, “Tớ sao cũng được, đây là địa bàn của hai cậu, bọn tớ chỉ có thể để hai người an bài thôi.”

Đồng Ngôn suy nghĩ một cách hỗn loạn, suy nghĩ vô số lý do, lại tìm không thấy lý do gì để rời đi.

Kết quả chỉ có thể không yên lòng mà đi theo Trầm Diêu xuống lầu, bởi vì đang là dịp lễ, căn bản rất khó đón được xe taxi, bọn họ phải đi bộ cũng khoảng 30 phút, cô cố gắng yên lặng nhớ đường, miễn cho trong chốc lát tìm không được đường trở về.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Trầm Diêu gọi xong món, thấp giọng hỏi cô, “Tớ thấy từ lúc cậu nhìn thấy bạn trai tới giờ, cậu cứ thất thần như vậy là sao. Tớ nhìn thấy anh ta cũng rất được, chỉ là cãi nhau thôi mà, là một thú vui khi yêu đương, cãi cọ ầm ĩ đủ rồi thì tìm thời điểm thích hợp làm hòa đi thôi.”

Đồng Ngôn uống trà hoa cúc, thấp giọng nói, “Anh ấy là bạn trai cũ, hiện tại không có quan hệ gì với tớ cả.”

“Bạn trai cũ?” Trầm Diêu mở to hai mắt, lập tức nắm lấy tay cô, “Không phải chứ, tớ không biết tình huống trước kia thế nào nhưng bây giờ anh ấy cũng vượt qua 1400km, đuổi tới Thượng Hải. Tớ ủng hộ cậu.”

Lục Bắc phỏng chừng chưa thấy người khác có thể vì chuyện của mình mà nháo thành như vậy, cùng Thành Vũ liếc nhau, muốn cười mà không được.

“Đúng rồi, The longer you have to wait for something, the more you will appreciate it when it finally arrives. Câu này rất hay.”

Lục Bắc sợ run một chút, nghi hoặc nhìn Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn đưa tay ở dưới bàn nắm lấy cánh tay của Trầm Diêu, không kịp nhắc nhở thì Trầm Diêu đã bật thốt nên lời, “Không phải là anh gửi tin nhắn đó sao? Nói muốn chờ Đồng Ngôn?”

“Đồng Đồng?” Sắc mặt Lục Bắc có chút khác thường, nhìn cô.

Đồng Ngôn nhếch môi, do dự vài giây mới nói, “Ừ, là người trong lòng mình bây giờ.”

Toàn bộ căn phòng đều an tĩnh lại, Trầm Diêu dần dần hiểu được chính mình làm cái gì. Thành Vũ bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, “Trầm Diêu, theo anh ra ngoài mua gói thuốc đi?” Trầm Diêu khó được thức thời, lập tức đi ra ngoài, để lại hai người bọn họ.

Đồng Ngôn thủy chung không nhìn Lục Bắc, anh cũng không nói gì.

Tay của anh nắm chặt cái chén trong tay, siết chặt giống như dùng hết sức vậy.

Cô tiếp tục uống trà, “Có lẽ nên thử một chút mới phát hiện ra cô ấy... cũng không xấu xa cho lắm. Không mang nhẫn cưới, không ở cùng nhau, đêm giáng sinh tới tìm em, điều này có thể thay đổi được

cái gì, anh đã kết hôn rồi. Sinh viên luật làm sao có thể không hiểu được luật hôn nhân như thế chứ?”

Cô miễn cưỡng nói một câu như vậy, sau đó cũng không nói gì nữa. Lúc trước là Phương Vân Vân tách hai người bọn họ ra, cô có thể cố gắng quên Lục Bắc, lại không thể cười nói mà đi chúc phúc cho cô ta. Nếu không có vụ tai nạn xe ấy, đêm giáng sinh này sẽ là thế nào đây?

Hai người lại không nói gì nữa, cô rất nhanh đứng dậy rời đi, nói với Trầm Diêu chính mình có việc phải đi.

Trầm Diêu có chút ngớ ngẩn, không nghĩ tới chính mình muốn hợp tác cho bạn lại có kết quả như vậy. Thời điểm trở về, Đồng Ngôn đi nhanh hơn một chút, hai 20 phút đã đến cửa Tân Thiên Địa.

Dọc theo đường đi, cô muốn gửi cho anh tin nhắn nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Có khả năng bây giờ anh đã đi rồi? Nếu đi rồi thì cô nên làm cái gì bây giờ?

Đã 8h rồi, trong nhà ăn vẫn ồn ào tiếng người như cũ.

Anh vẫn còn ngồi tại vị trí thật bắt mắt kia. Người bạn của anh đã rời đi rồi.

Áo khoác vắt trên ghế dựa bên người, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro, nhìn từ góc độ này có thể nhìn thấy được ngọn đèn của Tân Thiên Địa phản chiếu lên chiếc áo, mà anh liền đưa lưng về phía ngọn đèn, tay phải cầm cuốn tạp chí, để hờ trên bàn lật từng tờ từng tờ xem chăm chú.

Chương 20 : Người trong lòng cô (2)

Những cô gái xung quanh cô đều là ăn mặc xinh đẹp mà đến, ngày hôm nay gặp mặt có thể xem là ngày hẹn hò của các đôi tình nhân.

Đồng Ngôn bỗng nhiên có chút do dự.

Quần áo mùa đông của cô không nhiều lắm, cũng không thể giống như Trầm Diêu có rất nhiều quần áo để phối hợp như vậy. Đôi giày cao gót dưới chân vẫn là đôi giày chuẩn bị cho bữa dạ tiệc tối hôm nọ... bởi vì còn đi thi nên cô cũng không có trang điểm.

“Tiểu thư, cô đặt chỗ chưa?” Nhân viên phục vụ nhìn cô gái này cứ đứng ở cửa, không biết là có vào hay không, lễ phép hỏi một câu.

Cô gật gật đầu, rút cuộc cũng đi vào.

Cho đến khi cô ngồi xuống, anh mới khép lại cuốn tạp chí trong tay.

Anh có thói quen dùng tay trái, cô bỗng nhiên phát hiện ra anh cũng giống cô, hai tay đều có thể dùng nhưng luôn có thói quen dùng tay trái.

“Em xin lỗi.” Đồng Ngôn quyết định thẳng thắn thừa nhận sai lầm trước mặt anh, thái độ cực kỳ thành khẩn, “Nhớ rõ tối hôm đó, em có nói với anh về việc Trầm Diêu thích một người khi mới chỉ nghe qua giọng nói không, người kia chính là bạn học trung học của em.”

Nhân viên phục vụ đi tới, trên tay là cuốn menu.

Cô đưa mắt nhìn một lượt, đều rất đắt.

“Phiên anh lấy thêm cho tôi một tách trà là được.” Anh bỗng nhiên nói, “Có thể đưa đồ ăn lên được rồi.”

Đợi cho nhân viên phục vụ rời đi, anh lại đưa mắt về phía cô, cười nói, “Em tiếp tục đi, nghe rất thú vị.”

Thú vị...

Đồng Ngôn nghe ngữ khí của anh, cũng không giống như là thật sự tức giận, rút cuộc cũng thở phào.

“Hôm nay là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, cho nên Trâm Diêu nói em nhất định phải đi cùng với cô ấy một lúc, miễn cho cô ấy xấu hổ.” Cô ngưng ngưng cười, “Em cũng biết tính em, chưa bao giờ cự tuyệt sự nhờ vả của bạn bè mà. Vừa rồi...thật sự là chỉ vì đi cùng Trâm Diêu mà thôi.”

Có lẽ là từ nhỏ đến lớn, những người có thể để cho chính mình có cảm tình mà ý lại cũng rất ít.

Cho nên đối với bạn bè, nhất là những người bạn thân, luôn có một loại cảm tình muốn ý lại rất mạnh. Chỉ cần bạn bè đưa ra yêu cầu, mặc kệ có nhiều đi chăng nữa, cô đều theo bản năng muốn đi giúp đỡ cho bạn của mình một cách chu toàn. Có khi bản thân cô chịu không được còn phải đi đọc qua sách tâm lý học để tìm hiểu xem vì sao lại như thế.

“Không sao.” Anh cầm lấy ấm trà trên khay mà nhân viên phục vụ mới đưa tới, đặt ở trước mặt cô, thay cô rót một tách trà nóng, “Ít nhất với anh mà nói, điều đó rất bình thường. Anh cũng chưa bao giờ cự tuyệt sự nhờ vả của bạn bè.”

Cô kinh ngạc nhìn anh.

Cô nhớ rõ trong sách nói qua, loại trạng thái này được gọi là khiếm khuyết thời thơ ấu, phần lớn là thời thơ ấu thiếu người yêu thương và tin tưởng, mới có thể suy nghĩ phương thức để đạt được càng nhiều yêu thương, bù lại tổn thất lúc nhỏ của bản thân mình. Nhưng anh vì sao lại thiếu tình yêu thương chứ? Hoàn cảnh giáo

dục tốt như vậy, tuổi thơ hẳn sẽ được rất nhiều vây quanh yêu thương chiều chuộng chứ.

“Anh không biết rằng như vậy thật sự là không tốt sao?” Cô đang cầm chén trà, thử hỏi anh,

“Mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có chút thiếu hụt tính cách ở tuổi thơ. Ví dụ như anh trước kia khi gặp qua một nữ bệnh nhân, không hiểu vì sao lại không thích màu đỏ cho nên mỗi lần nhìn đến thì tâm tình đều không được tốt, nóng nảy hấp tấp hơn lúc thường. Sau lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống, thậm chí đã kết hôn nhưng vẫn kháng cự màu đỏ. Sau đó một người bạn của anh giúp cô ấy thôi miên, mới tìm hiểu được nguyên nhân.”

“Là vì cái gì?” Cô thật ra rất hiếu kỳ.

“Cô ấy có một đứa em trai, đại khái là thời điểm mấy tuổi gì đó, mẹ cô ấy tặng chiếc khăn quàng cổ mà hồng đậm cho đứa em trai đó mà không cho cô ấy. Trên thực tế mẹ của cô ấy cũng không có bất công gì, cũng không có ngược đãi cô ấy, nhưng lúc đó cô ấy còn quá nhỏ, không hiểu chuyện liền để lại bóng ma tâm lý.”

“Chỉ có như vậy?”

Cũng quá yếu ớt rồi...

“Cũng chỉ có như vậy.”

Anh trầm mặc cười, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, đôi mắt sáng kia đang nhìn chăm chăm vào bản thân mình, chỉ cảm thấy rất vui vẻ, “Nếu như em cảm thấy hứng thú, anh sẽ sắp xếp giúp em vào học một khóa tâm lý học. Hiện tại...” Anh đưa mắt nhìn đến đồ ăn mà phục vụ vừa đưa tới, “Chúng ta cần phải ăn cơm trước.”

Anh không có gọi nhiều đồ ăn, vừa vặn đủ cho hai người ăn no.

Vừa rồi dọc theo đường đi, cô còn đang suy nghĩ gặp mặt nhất định phải xin lỗi trước. Nếu anh đi rồi thì làm thế nào? Nhất định phải đi tìm anh, gặp mặt giải thích. Nếu như anh nghiêm mặt thì làm thế nào, liền.... giả bộ đáng thương, dù sao anh so với chính

mình cũng lớn tuổi hơn mà, cũng sẽ không nhỏ mọn như vậy, hơn nữa anh còn làm giảng viên, chắc chắn phải có chút độ lượng hơn cô chứ.

Nhưng không nghĩ tới anh lại dễ dàng chấp nhận lời giải thích vừa rồi như vậy, hơn nữa căn bản là không có dấu hiệu tức giận.

Đồng Ngôn khẽ cắn đầu đũa, nhìn anh đang kể những câu chuyện thú vị cho cô nghe, nhớ tính chính mình vừa rồi nói.

Người trong lòng. Người trong lòng cô, đang ngồi ngay trước mặt, đang ăn cơm nói chuyện cùng cô.

Trong lòng cô bỗng nhiên có chút mềm mại ấm áp, không tự giác được mà ngay cả giọng nói cũng dịu dàng theo. Tuy rằng anh nghe không được sự biến hóa đó.

Di động bỗng nhiên rung lên.

Là một dãy số xa lạ nhưng ngữ khí quen thuộc : *Sáng mai anh bay về, Đồng Đồng, đêm nay ở trước cổng học viện chờ em có được không?*

Một cái tin nhóng, nhanh chóng xóa tan đi sự ấm áp nhỏ nhoi mới xuất hiện kia. Cô ấn phím nhấn trả lời nhưng căn bản không biết sẽ trả lời thế nào.

Cuối cùng ấn mạnh một cái, tắt điện thoại.

“Muốn đi nơi nào? Chúng ta cùng đi một chút. Nhưng hôm nay làm sao lại có thể đông người như thế chứ?”

Hai người ra khỏi quán ăn, đứng dưới ánh đèn rực rỡ trên con đường dành riêng cho người đi bộ, anh mới đột nhiên hỏi cô.

Cô không có gì rõ ràng, lắc đầu.

Trong đêm khuya gió lớn, Cố Bình Sinh cũng không có chủ ý gì, hai tay đút trong túi quần, thở dài một hơi, “Kinh nghiệm không đủ, thế nên không có dự tính trước nên làm cái gì.” Anh nhìn nơi xa hoa trụy lạc trước mắt, “Muốn đi quán bar không?”

Thời điểm anh nói, vừa vặn nhìn đến áp phích lớn được treo nơi tầng hai ở tòa nhà bên cạnh.

Là áp phích tuyên truyền cho những bộ thời trang mới ra, người mẫu cũng là một anh chàng trẻ tuổi, cũng là hai tay đút trong túi quần. Đồng Ngôn thực không phúc hậu mà phát hiện ra anh ngày càng đẹp mắt.

Chẳng qua trên cánh tay của anh còn một túi giấy trắng khiến cô có cảm giác không được hòa nhã như tấm áp phích kia.

Anh nhìn về phía cô, cô bỗng nhiên tránh đi tầm mắt của anh.

Nhưng lại phát hiện rằng đối với Cố Bình Sinh, căn bản không thể làm động tác này... mặt cô có chút nóng lên quay đầu lại, làm bộ như trấn định mà nhìn anh, “Không cần đi quán bar, vào dịp lễ như thế này, đi vào đó khẳng định sẽ đông lắm.”

Hơn nữa quán bar luôn có một số tiết mục không thích hợp với anh.

Anh cười, “Em rất hiểu rõ mấy quán bar ở đây nhỉ?”

Đồng Ngôn cũng thở dài một hơi, “Thật ra, anh lần đầu tiên thấy em thì em còn là.... Một nữ sinh nhỏ tuổi mà.” Nếu đem nhân sinh của cô chia làm hai đoạn, vừa vặn đều có liên quan đến anh.

Trước khi gặp anh và sau khi gặp anh.

Bỗng nhiên trên đầu cảm thấy nặng, anh vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cô, “Anh trước kia cũng không phải là một người an phận, những việc anh làm khẳng định so với em làm càng khiến người khác đau đầu hơn.” Anh thay cô kéo khăn quàng cổ, chặn hơn phân nửa khuôn mặt, “Mang em đi giáo đường xem họ làm lễ Vọng có được

không? Được tổ chức ở giáo đường của hội thánh công giáo Từ Gia Hối, 11h30 mới bắt đầu, nếu không đón được xe, chúng ta cũng có thể chờ thêm một chút.”

“Lễ Vọng?” Cô nghe mà không hiểu gì?

Nhưng giáo đường là cái gì, hẳn là nơi tổ chức hoạt động của đêm Noel đi, cô có chút xấu hổ kéo khăn quàng cổ xuống, hở miệng ra, “Em là người không theo tôn giáo mà.”

“Anh cũng vậy.” Anh nói cứ như thường, “Tin hay không là lựa chọn của mỗi người, chỉ cần tôn trọng bọn họ là tốt rồi.”

Có lẽ thật sự là có thượng đế chiếu cố con người, hai người lại muốn đi đến nơi náo nhiệt đó, liền vẫy tay gọi taxi.

Khi hai người đến phía ngoài hội thánh công giáo Từ Gia Hối, Bình Phàm đang xoa hai bàn tay vào nhau, còn hà hơi vào đó cho ấm tay, khi nhìn thấy bọn họ thì bước tới phía họ rất nhanh, cười ôm Đồng Ngôn, “Thật vui vì hai người cũng đến.” Cô ấy cười, ghé vào bên tai Đồng Ngôn nói, “TK từ nhỏ đã học ở trường học trong giáo hội, nhưng đến bây giờ vẫn là người không theo đạo nào, chị vừa rồi nghe cậu ấy nói còn tưởng rằng là nhìn lầm nữa.”

Cô ấy nói xong, vừa kéo tay Đồng Ngôn vừa xếp hàng theo đám người, vừa thấp giọng giải thích cho cô về lễ Vọng vào nửa đêm.

Mà Cố Bình Sinh cứ tự nhiên mà đi phía sau hai người.

Trong giáo đường đứng chật ních người, có cảm giác như con kiến chui cũng không lọt, có thể nhìn thấy được những tín đồ ngoan đạo, còn có rất nhiều người giơ máy chụp ảnh cùng DV. Bởi vì nhiều người, cô chỉ có thể cố gắng để đứng bên người Cố Bình Sinh, gần đến mức có thể người được hương thơm nhẹ nhàng trên người anh.

Rất nhẹ, ước chừng chỉ có loại khoảng cách này mới có thể ngửi được.

Trong lúc chen chúc còn không ngừng vang lên tiếng xin lỗi và excuse me, có người chen đi qua, có người lại thuận thế chen lên. Cứ bị chen lấn trong môi trường chật chội như thế này làm cho cô không đứng thẳng được. Cô đang nghĩ tới khi nào thì có thể thoát khỏi thảm cảnh này thì cảm giác được một bàn tay to lớn đang nắm lấy tay cô, được anh đưa đến vị trí an toàn nhất, “Anh không nghĩ tới, nơi này lại nhiều người như vậy.”

Cô ngửa đầu, thấy anh cúi đầu cười hối lỗi, ngăn cách những âm thanh ồn ào xung quanh.

“Lễ Noel ở Từ Gia Hối nhiều người như vậy là chuyện bình thường.”

Bình Phàm nghĩ rằng anh đang nói chuyện cùng mình, quay đầu đáp lại, lập tức phát hiện tự mình đa tình, mặt không đổi sắc quay đầu tiếp tục chen lấn lên phía trước.

Bởi vì rất nhiều người chen chúc chật chội, cô lại mặc áo lông mang khăn quàng cổ, rất nhanh liền cảm thấy nóng nhưng cũng không dám nói gì cũng không dám động đậy. Cho đến khi tiếng ca vang lên anh mới buông cô ra.

Toàn bộ lễ Vọng kéo dài khoảng hơn hai tiếng, Cố Bình Phàm muốn ở lại tiếp tục làm lễ cho đến sáng, cho nên chỉ có hai người bọn họ sóng vai đi ra khỏi giáo đường.

Đứng ở ngã tư đường nơi nội thành vào nửa đêm như thế này vẫn cảm giác được sự tập nập của ngày lễ, đám đông vẫn đang kéo nhau đi dự lễ.

Bên cạnh giáo đường chính là hai cao ốc mới xây xong. Đêm đã khuya, các cửa hàng đều đã tắt đèn, khi đi qua cửa sổ có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trên đó.

“Giáng sinh vui vẻ.”

Anh dừng lại, đưa túi giấy màu trắng cho cô.

Cô cũng đoán được trong đó là gì, thậm chí cầu nguyện trăm ngàn lần không phải là quà noel, bởi vì cô chưa có chuẩn bị cái gì... Từ lúc đi cùng Trâm Diêu cô cũng đã nghĩ tới nhưng khi đó rất vội, cũng chỉ nghĩ thoáng qua.

Lúc sau lại vội vã trở về, sợ anh đã rời đi.

Do dự một chút, cô vẫn đưa tay nhận lấy túi giấy, “Cảm ơn anh, giáng sinh vui vẻ.”

Anh đưa tay xoa nhẹ trên đỉnh đầu của cô, rất dịu dàng, “Muộn rồi, anh đưa em về trường.” Nói xong bắt đầu ngó qua mọi nơi, tìm một chỗ có thể đón xe được dễ dàng.

Đồng Ngôn bỗng nhiên nghĩ tới tin nhắn của Lục Bắc, lập tức kéo lấy cánh tay của anh, thấy anh quay đầu mới nói, “Qua 12h đêm là ký túc xá đóng cửa rồi, đêm nay em có thể... không về trường được không?”

Thật ra chỉ cần gõ cửa là có thể đi vào. Nhưng dựa theo tính cách của Lục Bắc thì nhất định sẽ ở trước cổng trường mà chờ cô cả đêm.

Nếu không nghĩ tới chuyện lại liên lụy không rõ ràng thì chỉ có thể quyết tâm như vậy, hoàn toàn nhẫn tâm như thế để làm cho anh ấy cũng không đợi cô nữa.

Trong tiếng ồn ào của dòng xe qua lại, anh rất nhanh đã quyết định, “Chúng ta đi dạo quanh đây xem có rạp chiếu phim nào mở qua đêm không, nếu có thì vào xem đến sáng rồi về. Ngày mai em có thể đến nhà anh nghỉ ngơi, buổi tối lại trở về trường.”

Anh nói xong, rất tự nhiên mà làm hai động tác.

Lấy túi giấy xách ở một bên tay.

Và tay kia thì cầm lấy tay của cô.

Chương 21 : Người trong lòng cô (3)

Kết quả bọn họ tìm đến Shang Hai Film Art Center vẫn đang còn sáng đèn. Phim chiếu trong đêm Noel cũng đã bắt đầu từ lâu, từ lúc 11h là đã bắt đầu, bọn họ dựa theo ánh sáng mờ mờ trong rạp mà tìm chỗ ngồi, Đồng Ngôn liền nghe được một đoạn nhạc chuyên cảnh.

Ngồi xuống, cô mới thở ra một hơi, nhìn màn hình đang phát sáng, dùng khẩu hình nói với Cố Bình Sinh, “Hoàn hảo, tập phim này không hay, chúng ta không cần xem.”

Đêm Noel được xem như một đêm hẹn hò cho các đôi tình nhân nên rạp chiếu phim đều công chiếu các bộ phim tình yêu của HongKong.

Hiện tại đã kết thúc bộ phim, đang chuyển giao sang bộ phim khác, Cố Bình Sinh đi mua vé, cô thậm chí còn không biết tiếp theo sẽ chiếu cái gì.

“Bộ phim gì vậy?” Anh ðề thấp giọng hỏi cô.

Âm lượng thật sự rất thấp, cô nhìn vào ánh mắt anh, bỗng nhiên nghĩ đến sau khi anh không nghe được, khẳng định là cố gắng luyện tập rất nhiều cách dùng âm lượng như vậy. Quá trình như vậy, khẳng định phải có người giúp đỡ... nhất định là rất xấu hổ.

“Mong được ở mãi bên anh.” Cô nói

Cố Bình Sinh muốn cười mà như không cười, nhìn cô, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Đồng Ngôn hơi hếch mũi, “Thật sự rất là dở, trên mạng chấm điểm cho bộ phim này chỉ đạt 6/10 thôi...”

Cô bỗng nhiên dừng lại, mím môi.

Thầy Cố, anh có thể già mà không kính như vậy được sao?

“Em nói là...” Cô nhấn mạnh từng tiếng, “Bộ phim vừa rồi có tên là Mong được ở mãi bên anh.”

Anh gật đầu, “Anh biết.”

Ngọn đèn bỗng nhiên sáng lên, sau đó lại tắt ngay lập tức, vừa sáng lên một chút đã lại tối sầm lại, mở đầu cho một bộ phim khác.

Trong khi đèn sáng rồi tắt, anh đã quay đầu lại, còn thật sự xem phần dạo đầu của phim.

Phim chiếu được một nửa, lại có vài người rời khỏi hàng ghế, chỉ còn lại vài ba đôi nam nữ, đều làm như nơi không người mà làm những động tác thân mật, dường như vào thời gian này, ở trong không gian này, cần làm gì thì cứ làm thôi... Mà hai người bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng, không muốn xem cũng không được.

Đồng Ngôn nhìn không chớp mắt vào dòng phụ đề, nhớ tới lần trước ở bệnh viện, cô cùng Cố Bình Sinh nhìn đến hình ảnh mặt trời dần dần biến mất nơi giáp đất kia.

Cô vụng trộm nhìn vào đôi mắt của anh, người kia vẫn thật sự xem phim.

Những hình ảnh của bộ phim cứ lượn tới lượn lui trước mắt, cô vẫn không thể nào chống cự được, đem mũ lông làm đệm ở sau đầu, muốn ngủ trong chớp mắt, không nghĩ tới chỉ nhắm mắt có một chút mà đã ngủ tới mấy tiếng...

Cảm giác giấc ngủ này thực trầm, cũng thực an nhàn thoải mái.

Cho đến khi có người vỗ nhẹ hai cái trên mặt cô, cô từ trong mộng lung nghe được tiếng nói của nhân vật trên phim. Vẫn là cảm giác buồn ngủ không muốn dậy, cô theo bản năng dùng mặt cọ vào mũ lông, qua một lát mới mở to đôi mắt, bốn phía vẫn âm u như cũ.

Phim vẫn còn đang chiếu.

“Em có muốn về ngủ chút không?” Giọng nói của anh rất nhẹ.

“Mấy giờ rồi anh?” Cô cố gắng nói chuyện, buồn ngủ kéo tới nên vẫn muốn nhắm mắt.

“Gần 5h sáng rồi.” Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, “Anh đang xem mấy tình tiết trong phim này, xem chừng cũng sắp hết phim rồi.”

“Anh vẫn luôn ngồi xem à?” Bộ phim tình yêu của HongKong, anh còn thật sự ngồi xem như vậy sao?

“Dù sao cũng không có làm việc gì.”

Cô thực áy náy nở nụ cười, đồng thời cũng nhìn đến mấy đôi tình nhân phía dưới, khụ khụ, vẫn còn chưa có tách ra.

Bởi vì cô phản ứng chậm một chút, tầm mắt cũng chậm rời đi, thế cho nên anh cũng nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn qua thấy...

Sau đó hai người đồng thời đều chuyển dời ánh mắt.

“5h trời mùa đông vẫn còn rất tối.” Anh quay đầu lại, tiếp tục nói, “Phim này chắc khoảng 5h là hết phim.”

Cô vâng, nhất thời không biết nói gì.

Mà anh cũng tự nhiên nghe không được một tiếng vâng có chút làm nũng này, lại tự nhiên quay đầu lại, tiếp tục xem phim.

Cô dùng ngón trỏ, chọc chọc vào cánh tay của anh.

Anh quay đầu lại, “làm sao vậy?”

“Tối hôm qua, anh thật sự không tức giận sao?” Cô vẫn là muốn hỏi điều này.

“Ban đầu có một chút...” Không nghĩ tới anh lại nói thẳng ra như vậy, “Nhưng có vẻ như anh có thể điều tiết được tâm tình của mình, đọc sách một chút thì tốt rồi.”

Chỉ đọc sách một chút...

“Học y, tâm lý đều tốt như vậy sao?”

Cô theo bản năng điều chỉnh lại tư thế, cuộn tròn chân lên, cả người đều dựa vào lưng ghế, tò mò nhìn anh.

Anh không hiểu sao lại trầm mặc một lát mới nói, “Không phải, là vì mẹ của anh. Khi anh được hai hay ba tuổi gì đó, bà ấy thường xuyên nói với anh <Tâm tình của mẹ không tốt, để mẹ đọc sách trong chốc lát > ...”

Cô nhìn anh.

Anh tiếp tục nói, “Sau này lớn lên, bà ấy mới nói cho anh biết cảm xúc là một loại trạng thái lưu động, u tối hay là sáng sủa đều là luân phiên, giống như ban ngày và ban đêm vậy, là quy luật tự nhiên. Nếu mỗi người đều như thế, sẽ học được điều tiết, trước thời điểm tức giận phải học được cách khiến bản thân mình bình tĩnh, bảo trì bình tĩnh là phương pháp điều tiết tốt nhất.”

Màn ảnh đối diện hai người vẫn đang còn phát sóng bộ phim, anh chậm rãi giảng giải những điều mà cô chưa từng nghe qua.

Ánh sáng hắt lên từ màn chiếu, chiếu vào sườn mặt của anh... Đồng Ngôn bắt đầu cảm thấy thực hâm mộ, có một người mẹ lý trí như vậy, nhưng sau đó lại không hiểu sao mà cảm thấy anh khẳng định rất đáng thương.

Từ nhỏ đã bắt chính bản thân mình học cách điều tiết cảm xúc, là một người có tuổi thơ như thế nào?

Cô không tự chủ được mà lại đưa mắt quét những đôi nam nữ dưới kia, vẫn nùng tình mật ý như trước, bỗng nhiên liền phát hiện tư thế của chính mình rồi tư thế nói chuyện của anh, đều làm cho người ta suy nghĩ miên man bất định.

Trong phim đang chiếu tới một cảnh vào ban đêm, trong rạp chiếu phim tự nhiên lại tối hơn rất nhiều.

“Phải đi về sao?”

Là vì tối không còn nhìn thấy, còn bởi vì.. anh đang tiến đến gần cô một chút.

Mắt nhìn màn hình lớn, trong đầu đang nhớ lại lời kịch trữ tình của Lưu Đức Hoa, cô quay đầu nói, “Xem xong đã...” Kỳ thật cô không biết đang chiếu cái gì, nhưng anh nhìn lâu như vậy, không lẽ cứ nhìn đến hết phim sao?

“Vậy xem xong phim đã.” Anh nói xong, gương mặt bỗng nhiên để sát vào, cúi đầu trực tiếp chặn lấy môi của cô.

Bên tai vẫn còn nghe thấy Lưu Đức Hoa đang nói, “Mặc kệ em có tin hay không, anh vẫn luôn tin rằng...”

Cố Bình Sinh hay vẫn là Thầy Cố? Lúc này ở nơi đây ai sẽ biết được?

Sau vài giây yên lặng, anh mới hơi hơi nghiêng đầu qua, hoàn toàn đã ngậm lấy môi của cô. Cảnh tượng rất làm cho người ta mê hoặc, tư duy của cô bị thiêu đốt. Cô vươn tay, ôm lấy cổ anh, đầu lưỡi của anh có chút ngọt cũng có chút chát, giống như hương vị của hồng trà. Khi hai người vừa mới vào cửa đã mua đồ uống, con người khỏe mạnh vĩnh viễn đều sửa không được thói quen này..

Cô nghĩ tới vài chuyện còn con, hình ảnh trên màn ảnh rộng kia không ngừng biến ảo, cô không ngừng không ngừng mà đáp lại anh. Sau đó đã bị một bàn tay của anh đặt ở thắt lưng, thân mình bị kéo quá nửa dán lên trước người của anh.

.....

Bối cảnh âm thanh an tĩnh lại, bắt đầu đoạn đối thoại của Thư Kỳ.

“Khi còn bé tôi có nghe đài, họ nói rằng hạnh phúc giống như qua cầu thủy tinh, khi rơi xuống đất thì sẽ vỡ thành nhiều mảnh nhỏ... bất kể anh cố gắng như thế nào, đều nhặt không được, nhưng chỉ muốn anh cố gắng, anh cố gắng nhặt lấy một ít mà thôi...”

Đồng Ngôn nghe xong mà nhin cười không được, thực tực, cũng thật động lòng người.

Cố Bình Sinh nhận thấy được, rút cuộc cũng rời khỏi môi cô, nhìn cô, “Làm sao vậy em?”

Cô cũng không muốn để anh lặp lại đoạn đối thoại như vậy...

Ngay khi anh vừa muốn cúi đầu thì bỗng nhiên đèn sáng...

Phim đã chiếu xong.

Đồng Ngôn ngồi thẳng người, quần áo mới do anh đưa đã rớt dưới đất, cô nhặt lên nhét vào túi giấy.

Khi đèn sáng lên, cô mới phát hiện chỉ còn một đôi nam nữ ở nơi này, đôi tình lữ triền miên cả đêm rút cuộc đã tách ra, nữ sinh ý vị thâm trường liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Đồng Ngôn cũng ngây ngốc quay đầu lại, trong đầu chỉ hiện ra một cụm từ : khí tiết tuổi già khó giữ được...

Hai người họ rời khỏi rạp chiếu phim khi hơn 5h, lạnh đến dọa người.

Trời vẫn tối, không có mấy người, khi ngồi trên taxi, lái xe phỏng chừng là chạy suốt đêm, đôi mắt đen liếc hai người mà trêu chọc, “Thật lãng mạn quá, đi coi phim cả đêm sao?” Đồng Ngôn dạ một tiếng, bỗng nhiên phát hiện như vậy cũng tốt.

Anh không nghe thấy cho nên sẽ không ... cảm thấy ngượng ngùng.

Sáng sớm cô đã gọi điện thoại cho Miêu Miêu, xin nghỉ làm ngày hôm nay.

Khó có được ngày chủ nhật không phải đi làm, nhưng lại làm khách trong nhà Cố Bình Sinh, vẫn ngủ thẳng đến xế chiều. Buổi tối anh đưa cô về trường, cô để cho bác lái xe dùng xe ở gần ký túc xá, không để cho anh xuống xe, chính mình trở về ký túc xá là được.

Khi vào cửa, Trầm Diêu vẫn nghĩ rằng cô vừa đi làm thêm về, do dự nửa ngày mới nói, “Tớ sai rồi.” Đồng Ngôn cười, đá cô ấy một cước, “Đi đi đi, tớ với cậu không cần phải nói những lời này.” Trầm Diêu thở dài một hơi, “Tớ biết rồi.”

Cô ấy nói xong, lập tức cầm lấy di động, bắt đầu cười hi hi nhẩn tin.

Không cần hỏi, cũng biết là nhẩn tin cùng ai.

Đồng Ngôn bắt đầu thu dọn sách vở học kỳ này.

Trầm Diêu nhìn qua, bỗng nhiên kêu rên một tiếng, “Toán cao cấp của tớ.”

Vừa nói vừa ném điện thoại, tìm ra một loại đề kiểm tra, bắt đầu nhồi nhét ôn tập.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn, soi rõ sườn mặt của Trầm Diêu đang cúi đầu làm đề, làm cho cô có một loại cảm giác muốn cười. Đợi cho đến khi cô sửa sang xong đồng sách vở, theo bản năng đưa điện thoại lên nhìn, lúc đó mới phát hiện ra điện thoại vẫn tắt máy như cũ.

“Cậu ngày hôm qua, cơm nước xong đi đâu vậy?” Đồng Ngôn đột nhiên hỏi Trầm Diêu.

“Đi đâu à?” Trầm Diêu cũng không ngẩng đầu lên, “Dẫn bọn hấn đến quán bar của anh tớ, nhưng hơn 12h thì người đó phải rời đi. Sáng nay sau khi tớ và Thành Vũ ăn sáng xong thì đưa cậu ta ra nhà ga.”

Trầm Diêu cố ý không nói tới Lục Bắc, Đồng Ngôn lại biết sau 12h anh ấy đi đâu.

Mở điện thoại lên, rất nhanh đã nhận được tin nhắn của Lục Bắc.

Là hơn 6h sáng : *Anh mang cho em ít đồ ăn em thích ăn nhất, gửi ở chỗ dì dưới ký túc xá. Lần sau lại đến thăm em.*

Ngữ khí của Lục Bắc cũng giống như tính tình của anh.

Hoặc nói là đối với cô, tính tình của anh rất tốt.

Cũng giống như năm đó mới quen, khi đó Đồng Ngôn vẫn là một người có tính tình cổ quái, mà anh học sau cô một lớp. Ngày đó đến phiên cô trực nhật, cô vừa vặn là người phụ trách duy trì kỷ luật của khối lớp 10, phù hiệu màu đỏ trên tay áo, đi tới đi lui giữa mấy tầng trệt.

Cô nhớ rõ buổi sáng hôm đó, anh tới muộn, khoác túi sách chạy vào lớp.

Sau đó bị cô ngăn lại, chỉ chỉ cửa cầu thang mà nói, “Đi học muộn, theo kỷ luật của trường học thì là phạt đứng.” Anh cơ hồ cao hơn cô 20cm, cúi đầu cười hì hì nhìn cô, “Chị gái nhỏ ơi, tha mạng đi, em bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy thì sẽ bị lưu ban đó.”

Ánh mắt của cô cũng không nâng, “Phạt đứng, hoặc là trừ lớp cậu 5 điểm thi đua, chính cậu chọn đi.”

Lời nói còn chưa dứt, cửa sau phòng học bọn họ bị đẩy ra, một loạt học sinh lưu ban ngồi ở bàn cuối cùng đều cười ha hả.

.....

Đồng Ngôn trầm mặc ngồi nơi đó, sau đó quyết định xóa tin nhắn.

Tiếp theo là tin nhắn của Cố Bình Sinh.

Em đi ngủ sớm đi, ngủ ngon. TK

Kế tiếp là năm tuần dài cho cuộc thi cuối kỳ, Vương Tiểu Như cuối cùng cũng đã trở về, chuẩn bị ứng phó cho mùa thi dài đằng

đăng này. Tuần sau là cuộc thi cộng đồng, trong ký túc xá chỉ có Trầm Diêu cần tham gia.

Vì thế sáng sớm thứ hai, Trầm Diêu vì ôn tập toán cao cấp mà mới hơn 6h đã bắt đầu thức dậy làm đi làm lại các dạng đề toán.

Khi Đồng Ngôn tỉnh lại, trong phòng chỉ có duy nhất một ngọn đèn sáng.

Bên ngoài trời cũng đã sáng dần, nhưng Trầm Diêu sợ đánh thức các cô, không có kéo rèm cửa sổ.

Cô mở đèn bàn lên, muốn cuộn trong chăn ấm đọc sách một chút. Bỗng nhiên có tin nhắn của Cố Bình Sinh

Em dậy chưa? TK

Cô nhin không được mà nhếch khóe miệng hé ra nụ cười vui vẻ,

Vâng, em dậy rồi.

Thử xốc rèm cửa sổ lên đi. TK

Phòng ký túc xá của cô ở lầu 1, vị trí ngủ vừa vặn ở bên cửa sổ, cô đã từng nói qua cho anh biết.

Hơn nữa thời điểm khi cô ngủ, đầu của cô sẽ quay ra phía cửa sổ...

Cô vươn tay, đưa rèm cửa sổ xốc lên, nhìn ra ngoài.

Trong nắng sớm, anh cùng viện trưởng học viện luật sóng vai đi trên con đường qua ký túc xá, viện trưởng đi rất chậm, vừa đi vừa nói vừa phất tay chỉ gì đó. Tầm mắt của anh lướt qua đỉnh đầu ông ấy, nhìn về phía này.

Dường như thấy được rèm cửa sổ bị nhấc lên một góc, anh rất nhanh khép lại ngón trỏ cùng ngón giữa của tay phải, nhẹ nhàng đưa lên trán.

Thế nhưng...cô lại rất vui, dùng mỹ thức quân lễ, lặng yên đón nhận.

Chương 22 : Học nấu ăn (1)

Bởi vì chuẩn bị đến kỳ thi cuối kỳ nên đa số các môn học đều đã hết tiết.

Những tuần rồi Đồng Ngôn vẫn luôn ở thư viện học bài thi, cô cùng Cố Bình Sinh đều có sự ăn ý, cố gắng ở trong trường học không cùng nhau xuất hiện ở một nơi. Lời nói của con người trong xã hội này rất đáng sợ, cô chưa từng có trải qua nhưng có thể tưởng tượng ra hậu quả.

Chính văn bản luật tố tụng dân sự, cô đã vật lộn hơn phân nửa thời gian, suốt 6 tiếng sau đó mới không chép lại những khái niệm, xoa ngón tay cùng các đốt ngón tay cho đỡ mỏi, đưa mắt nhìn đi động, đã 6h tối.

Cô dùng ngòi bút viết bậy bạ lên cuốn tốc ký, rất chậm rất chậm chờ đợi.

Phía sau có rất nhiều người đi qua, có người muốn nhanh chóng đi đến căn tin ăn cơm chiều, có người vừa mới tan học đã đến đây mượn sách, còn có người thừa dịp mọi người đi ăn cơm mà tìm một chỗ ngồi tốt cho bản thân mình..

Di động bỗng nhiên sáng lên, lặng yên không một tiếng động, có một tin nhắn được gửi tới.

Em ôn tập xong rồi à?TK

Khoảng 6h10 là khoảng thời gian của hai người.

Mỗi buổi sáng mỗi ngày từ 8h sáng đến 11h trưa, từ 12h đến 6h tối, cô muốn tập trung ôn tập nên tắt máy chặn hết tin nhắn.

Cô cầm lấy di động, bởi vì chép mấy khái niệm cho kỳ thi nên ngón tay đã có cảm giác mỏi, không muốn cử động nữa rồi.

Sau đó cứ như vậy, rất chậm mà ấn bàn phím, xem xong tin nhắn sau đó nhắn lại cho anh.

Anh đang làm gì vậy?

Anh vẫn đang đợi em xem xong mấy cuốn sách đây.TK

Anh đang ở đâu thế?

Ở phía sau em.TK

Đồng Ngôn sững sốt, theo bản năng quay đầu, quả nhiên thấy anh đang ngồi phía sau cô, cách bàn cuối ba bàn, chẳng qua hiện tại thì không có nhìn cô mà thôi. Mà là đưa tay đỡ đầu, nhìn lớp trưởng trước mặt đang đưa sách qua hỏi ý kiến của anh...

Cô đồng thời quay đầu, nhưng lớp trưởng đã thấy được cô, nói với Cố Bình Sinh mấy câu.

Sau đó hẳn quay đầu cười cười nhìn cô, cô gật đầu với lớp trưởng cũng coi như chào hỏi.

Thẳng đến khi hai người đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, Đồng Ngôn mới hiểu được lớp trưởng đại nhân đang tiến hành một việc làm rất to lớn và có ý nghĩa : làm bộ đề. Lớp trưởng từ khi ngồi xuống bên cạnh cô đã bắt đầu nháy mắt liên tục, ý tứ thật rõ ràng, muốn Đồng Ngôn cùng hắn phối hợp, hỏi Cố Bình Sinh tất cả những đề thi có khả năng được ra trong kỳ thi sắp tới...

“Đồng Ngôn” Lớp trưởng đưa tay giữ lấy cuốn luật tố tụng dân sự của cô, nhẹ giọng nói, “Đồng Ngôn Vô Kỳ, đừng có đọc mãi luật tố tụng như thế, cuộc thi tư pháp cũng còn xa mà, khó có khi lại gặp được thầy Cố ở đây, hỏi mấy vấn đề liên quan đến luật trọng tài thương mại quốc tế của học kỳ này đi chứ...”

Khó có khi gặp được thật sao? Xác thực là đã năm ngày rồi chưa có gặp được anh, nhưng tin nhắn thì chưa có ngày nào gián đoạn.

Đồng Ngôn không đổi sắc mặt nhìn Cố Bình Sinh, khuỷu tay phải của anh đang tỳ tại mép bàn, cả người dựa vào bàn, cũng đang nhìn cô.

“Thầy Cố, cá nhân em cảm thấy khái niệm trong môn học của chúng ta rất quan trọng.” Lốp trưởng cười hì hì, buông tài liệu học tập của Đồng Ngôn xuống, tiếp tục nói tới chuyện đề thi vừa rồi.

“Rất quan trọng.” Cố Bình Sinh cũng đưa tay lấy cuốn tài liệu luật tố tụng dân sự xem qua, xem bút ký của Đồng Ngôn trên đó, ngay khi lốp trưởng đang trông mong đáp án trọn vẹn của anh thì anh lại bồi thêm một câu, “Kỳ thật, nếu em cẩn thận ôn tập một lần thì sẽ phát hiện ra những thứ tôi đã giảng qua đều rất quan trọng.”

Đồng Ngôn cười thâm, nhìn lốp trưởng méo miệng, cảm thấy bản thân mình cũng rất bất đắc dĩ.

Cô chỉ có thể giả vờ như một người thuần lương vô hại, ngại ngùng cười cười với Cố Bình Sinh, “Xin lỗi, em còn chưa có ôn tập đến luật trọng tài thương mại...” Lốp trưởng hoàn toàn âm trầm, cảm thấy thật bi thương, gặp được Cố Bình Sinh, còn nói chuyện lâu như vậy mà cũng không có tin tức hữu dụng nào, rất hậm hực lấy có đi ăn cơm mà đi mất, chỉ để lại hai người bọn họ.

Anh buông tài liệu trên tay xuống, lại tùy tay cầm lấy cuốn vở ghi chép của cô.

“Em đang chuẩn bị cho cuộc thi tư pháp sao?”

Cô đầu tiên là dạ, rất nhanh liền gật đầu, “Năm nay không có báo danh, chuẩn bị mở cuộc thi lớn cho các sinh viên năm cuối. Kỳ thi sẽ diễn ra vào bốn ngày ôn tập cuối cùng của học kỳ này, hôm nay em muốn thay đổi cách suy nghĩ một chút nên mới đem luật tố tụng theo để xem một chút.”

Anh tiếp tục nhìn các loại chú thích của cô ghi lại.

Cô phải ôn tập hết cả cuốn sách trong buổi chiều, đầu óc đó có chút mơ hồ, bây giờ đã nằm úp sấp ở trên bàn, nằm nghiêng đầu gối lên cánh tay, nhìn anh.

“Những điều luật phổ biến như thế này, em cần phải xem mấy lần nữa vậy?” Anh đưa bút gạch dưới những điều luật phổ biến.

Cô dựng thẳng một ngón tay lên, tự hào nói, “Một lần, trí nhớ của em tốt lắm. Phức tạp thì vừa xem vừa chép một lần, cơ bản bốn năm năm đều sẽ không thể quên được. Nếu gặp được điều gì đó quan trọng, em còn có thể lập tức nói ra nó nằm ở cuốn sách nào, trang bao nhiêu.”

Trong mắt anh có sự kinh ngạc, cô lại cười rất đắc ý.

Sự kiêu ngạo này không giống với sự cạnh tranh của các bạn học, càng giống với một đứa trẻ khi học thuộc được bảng cửu chương, ở lớp tiểu học học thuộc lòng những con số mà thầy cô giáo đã dạy, sau đó nhìn ý cười trong mắt bà nội.

Muốn trở thành một người ưu tú... thậm chí phải thể hiện được sự kiêu ngạo của chính mình trong các mặt để những người xung quanh có thể thấy được.

“Đúng là em có khiếu ăn nói bẩm sinh của sinh viên ban xã hội rồi.” Anh không chút nào che giấu sự khen ngợi của chính mình.

Đồng Ngôn nhón miệng cười, hạ tay xuống, vụng trộm huých vào cánh tay đang để cạnh mép bàn của anh, có chút lạnh, anh chắc hẳn vừa rời là từ bên ngoài đi vào, còn chưa có làm ấm người. Tuy vừa nãy cô chỉ đụng trúng mu bàn tay của anh, nhưng bàn tay của anh đã nhanh chóng lật ngửa trở lại nắm lấy bàn tay của cô ở trong lòng bàn tay, rất nhanh.. rất nhanh.

Phía sau hai người còn có mấy sinh viên nam đang đọc sách.

Nhìn từ góc độ này thì hầu như đã bị cái bàn che khuất, tuy rằng nhìn không thấy nhưng cũng làm cho cô lo lắng ...Cổ Bình Sinh thì

ngược lại, anh làm như chuyện gì cũng chưa có diễn ra, một tay còn lại trên bàn tiếp tục lật cuốn sách luật của cô.

“Trong năm tới thì tới tháng mấy mới có cuộc thi?”

“Tháng chín...” Nhịp tim của Đồng Ngôn đập có chút loạn, cô muốn rút tay khỏi bàn tay của anh nhưng vô ích., “Anh không có thi lần nào sao? Thời gian diễn ra cuộc thi hằng năm đều giống nhau, hẳn là... không có năm nào thay đổi chứ nhỉ?”

Anh lắc đầu, “Anh không có tham gia cuộc thi này lần nào, mà hình như cũng không cần phải thi.”

Cũng đúng nhỉ.

Đồng Ngôn nhớ tới anh chính là giảng viên đại học, giống như không có yêu cầu cứng nhắc là bắt buộc phải tham gia các cuộc thi tìm hiểu pháp luật này nọ.

“Lúc trước anh ở nước Mĩ có tham gia lấy chứng chỉ của ba kỳ thi, nhưng khi về nước thì cũng không có tác dụng gì lớn...” Anh giống như nhớ lại chuyện gì thú vị, cười nói với Đồng Ngôn, “Bình thường cũng tham gia mấy kỳ thi ở Mĩ để lấy chứng chỉ nhưng kỳ thi tư pháp ở Trung Quốc thì cũng không phải một lần thông qua, hình như là anh tham dự kỳ thi đó hai lần.” Đồng Ngôn cố gắng làm cho chính mình không cười, nhưng không thể nhịn xuống được, “Anh muốn làm cho em không cần lo lắng nữa đấy à...”

Anh cứ ngồi như vậy mà tán gẫu với cô, cô thì im lặng nghịch mấy ngón tay của anh, nhìn anh giống như đang cười rộ lên nhưng cũng không có ý tứ buông tay.

Bình thường trong thư viện có rất ít người nói chuyện phiếm, có lẽ vì đã đến thời gian ăn cơm trưa, xa xa gần gần đều có người thấp giọng trò chuyện cười đùa, tinh thần của cô cũng không tập trung, rút cuộc xin bỏ cuộc, “ Anh không phải ăn cơm sao? Em đói bụng lắm rồi.”

Anh buồn cười nhìn cô, “Không được làm ờn?”

“Không làm ồn...”

Cô gương cơ trắng đầu hàng , bất luận là tâm tư ương ngạnh cứng rắn hay da mặt dày đi chăng nữa đều hoàn toàn thất bại.

Hai người tách ra đi riêng tới một nơi cách khá xa trường học, chờ cho đến khi ăn xong cô mới nói ra nguyện vọng được mong mỏi trong một tuần qua của bản thân cô, “Tuần này em đều phải ở trường ôn tập rồi, ngày mai chắc hẳn sẽ không có việc gì làm nữa đâu.”

Suốt một tuần không gặp, vừa vặn ngày thứ bảy có thể được nghỉ ngơi, có thể ở bên cạnh anh.

Cụ thể là làm cái gì? Cô cũng chưa nghĩ ra.

Cuối cùng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện thay đổi nơi đọc sách mà thôi.

Cố Bình Sinh tuyệt đối là cố ý, cô ngồi ở trong thư phòng của anh, khó có được cơ hội nghỉ ngơi khi hỏi anh vài vấn đề, hoặc là tùy ý tán gẫu vài câu, anh chưa bao giờ nói tiếng Trung..

Trong nhà anh rất ấm áp, trong thư phòng cũng vậy, sự ấm áp này khiến cho cô muốn ngủ.

Đồng Ngôn có một khái niệm, chép tới tận ba lần, một chữ cũng không bỏ sót, thế nhưng cuối cùng đều không có nhớ kỹ được. Cô theo bản năng đưa bút xoay trên đầu ngón tay, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn anh, qua một lát, anh dường như phát hiện ra biểu hiện của cô, cũng chỉ buông sách xuống rồi quay sang nhìn cô.

“Trước tiên là nói về vấn đề tốt nhất nên làm bây giờ...” Cô vươn tay, làm động tác không cho anh nói gì, “Để cho em nghỉ ngơi một chút đã, hơn nữa sau này không cần nói bằng tiếng anh nữa... học kỳ này em đã thi qua tiếng anh cấp 6 rồi.”

“Em xem xong rồi sao?” Anh rút cuộc cũng khôi phục lại bình thường.

Cô gật gật đầu. Nguyên ngày hôm nay đều đọc về khái niệm án lệ, án lệ khái niệm...đã muốn phát ngôn rồi.

Cũng may anh cũng nhận thấy được cô đang bị tra tấn, rút cuộc cũng buông tha cho ý định tiếp tục giám sát ở trong đầu.

Cô đứng lên, đi ra ngoài ban công nhìn ra khung cảnh thiên nhiên ở bên ngoài.

Là trời sắp mưa? Hay là sắp có tuyết rơi?

Cô bỗng nhiên nhớ tới khi vừa tới Thượng Hải, thường xuyên bị ba người trong ký túc xá cười nhạo, “ Mùa đông đó, khi em bắt đầu lên lớp thì liền cảm thấy rất bi thảm, bọn họ đều cười nhạo em là người phương bắc như vậy mà còn sợ lạnh..” Cô quay đầu lại cười với anh, “Em quả thực không có cách nào khác để nói lại các cô ấy, em lần đầu tiên mặc áo lông, nhưng cây ô cầm khi đi học lúc đó thì lại bị đánh cho hư mất... từ nhỏ em chỉ biết mùa đông sẽ có tuyết rơi, lại không biết rằng mùa đông còn có những cơn mưa tầm tã như thế.”

Anh tùy tay bóc một viên kẹo sữa, bỏ đi lớp vỏ, đem phần trắng ngà kia đút cho cô, “Nếu không tập được quen thì bắt buộc lúc đó phải trở về nhà...” Cô cắn viên kẹo, ngậm trong miệng, “Nhất định phải về, nếu không sẽ không có người chăm sóc cho bà nội.”

Cô hai năm nay đã rất hối hận, bởi vì nghĩ rằng phải rời khoản hoàn cảnh tồi tệ đó, lại đã quên còn một người già cả cần chăm sóc, người già cũng cần phải được chăm nom cũng như có người bầu bạn.

Hai người ngồi nói chuyện một lát nhưng thực sự đã có tuyết rơi.

Đồng Ngôn còn hưng phấn không được 10 phút, thì trời liền có mưa lớn. Chung quy là phía nam, chỉ mấy hạt tuyết cũng không thể nói hết được sự giá lạnh nơi đây.

“Buổi tối cơm nước xong, anh đưa em về trường.” Anh dường như nhìn thấy Đồng Ngôn ăn rất vui vẻ, chính mình cũng bóc một viên kẹo, ăn vào trong miệng, qua một lúc sau mới nói, “Quả thực là ăn rất ngon.”

Cô nhìn gói kẹo trong tay anh, “Cái kẹo anh vừa ăn là hương vị gì vậy?”

“Hình như là đậu đỏ.” Anh đem vỏ viên kẹo đưa ra cho cô xem, nhìn tên trên đó, “Bình thường từ nhỏ em đã thích ăn những viên kẹo hình con thỏ này, em nhớ rõ đều là màu trắng, không nghĩ tới hiện tại cũng có màu đỏ.”

Cũng là ăn loại kẹo này từ nhỏ.

Cũng chưa từng có ăn qua hương vị đậu đỏ,... Cô xoay người tìm trong hộp bàn thủy tinh kia cả nửa ngày cũng không có gì, mới ai oán nhìn anh, “Cái kẹo anh vừa ăn là cái cuối cùng rồi còn đâu, trong này chỉ còn sữa chua với mùi vị tương tự thôi, làm gì có đậu đỏ chứ.”

Anh cười, tựa người vào bàn học, “Không sao, còn có anh.”

Nói xong liền kéo cô tới bên người, ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn.. như muốn truyền hương vị đậu đỏ nơi khoang miệng và nơi đầu lưỡi sang cho cô vậy.

Hai người đều vừa ăn xong kẹo ngọt, gấn bó đến mức quá ngọt ngào, làm sao có thể ăn ra là hương vị gì nữa chứ. Nơi này không giống rạp chiếu phim, không có ngọn đèn cũng như những hình ảnh khiến con người ta mê hoặc, cũng không có những nhịp tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực... hai người cứ như vậy, hôn rồi lại hôn, nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, trong mắt cũng chỉ có mỗi mình anh.

Trời dần dần tối, căn phòng cũng dần dần chìm vào bóng tối.

Cô mím môi cười, nhìn ra ngoài trời, “Em phải về rồi.”

“Đêm qua anh mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chúng ta ở nhà ăn xong bữa tối, anh sẽ đưa em về trường.”

Đồng Ngôn kinh ngạc, “Ai nấu?”

Anh cười hỏi lại, “Em không biết nấu sao?”

“Nấu được... nhưng cũng không phải là rất ngon thôi.” Còn có việc đột nhiên tập kích người ta như vậy sao?

“Không sao, chắc hẳn so với bình thường thì vẫn có thể ăn được.” Anh nói xong, lại bồi thêm một câu, “Kỹ thuật thái rau của anh tốt lắm.”

Thái rau ai không làm được cơ chứ?

Cô thấy anh nhặt mấy củ khoai tây để lên chiếc thớt gỗ bằng phẳng, cắt thành từng sợi có chiều dài và độ dày độ rộng hoàn toàn bằng nhau, rất giống với thịt băm, rút cuộc cô cũng đã hiểu được ý tứ anh nói cái gì gọi là kỹ thuật tốt là gì rồi..

“Anh có thói quen dùng tay trái, trước kia vì luyện tập độ nhạy cho tay phải, phải dùng những thứ này để luyện tập”. Anh vừa nói vừa cầm con dao nhỏ, bắt đầu gọt vỏ mướp rất nhanh, “Mỗi ngày 20 củ khoai tây như vậy, cắt thành từng sợi nhỏ, như vậy khi làm phụ tá trong các cuộc giải phẫu cũng nhanh nhẹn và chính xác tỉ mỉ hơn rất nhiều.”

Tay anh cực nhanh, Đồng Ngôn cứ nhìn mà lại nhớ tới chính mình gọt vỏ mướp như thế nào, từ trước đến nay đều là gồ ghề, quả mướp màu xanh nhạt trong tay anh cũng là đều đặn mất đi một lớp vỏ bọc bên ngoài, không hề có tỳ vết nào.

Anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, cuối cùng hai người chỉ xào một số ít trong những thứ đó.

Đồng Ngôn vụng trộm hỏi anh mấy vấn đề liên quan đến nấu ăn, quả nhiên phát hiện ra anh chỉ biết thái rau, còn lại không có khả năng trong việc nấu nướng cũng như xào rau. Chiếu theo lời anh nói thì trước kia khi thật sự muốn ăn cơm trung, sẽ mua một ít tương

ướt, nấu kèm với các loại rau coi như là cơm tời.. Nhưng đến khi chạm phải những người mexico, nơi sản sinh ra trăm nghìn loại ớt cay thì các nhà hàng ở đây so với nơi khác đều cay hơn rất nhiều, “Khi đó hương vị như thế nào cũng không thể biết, chỉ có cay, còn có rất nhiều tương ướt sẽ thay hạt tiêu trong các món ăn, làm tăng cảm giác cay nóng..”

Cô nghe vào lại không biết phải làm sao, nhưng lại cảm thấy anh thật sự cần được chăm sóc.

Nhưng rõ ràng anh có nhiều ưu điểm như vậy.

Anh không phải là một người lãng phí, cuối cùng đem tất cả đồ ăn đều ăn hết mới buông đũa. Đồng Ngôn làm bộ như vừa vô tình thu dọn bát đũa, vừa nhìn anh mà nói, “Về sau mỗi thứ bảy em sẽ đến nấu cơm cho anh.”

Anh đang chuẩn bị rót cho cô một ly nước nóng, nghe cô nói như vậy bỗng nhiên cũng dừng động tác lại.

“Nhưng em muốn tự mình đi mua nguyên liệu nấu ăn thôi..” Tuy rằng anh nghe không được nhưng giọng nói của Đồng Ngôn vẫn không tự giác được mà thấp xuống, “Anh mua đều là những thứ em không biết phải nấu thế nào.”

Chương 23 : Học nấu ăn (2).

Sau khi kết thúc kì thi các môn công cộng, học viện luật nghỉ ngơi trong vòng một tuần.

(môn công cộng bao gồm những môn mà tất cả các khoa đều học giống như ví dụ như Triết, Mác rôi tin học căn bản....)

Trầm Diêu thừa dịp nghỉ ngơi một tuần này, trực tiếp bay đi Trường Sa cùng Thành Vũ trải qua tình yêu cuồng nhiệt trong vòng một tuần, để Đồng Ngôn ở lại một mình trong ký túc xá. Cô mỗi ngày ngoại trừ đọc sách thì chính là lên mạng xem thực đơn, thêm thêm bớt bớt, cuối cùng đến thứ sáu cũng được bảy tám món. Cũng không tính quá khó khăn, so với thời kỳ đi học trước kia... thì cũng có thể ăn được một chút.

Không nghĩ tới buổi sáng thứ bảy, khi cô đang chuẩn bị đi ra ngoài thì cửa ký túc xá liền mở.

Cái người đang bôn ba với người yêu ở Trường Sa kia .. thế nhưng bây giờ lại đang đứng trước mặt cô.

“Cậu sao lại về rồi? Không phải nói tới thứ hai sao?”

“Cãi nhau.” Trầm Diêu bĩu môi nói, “Cậu đi đâu vậy? Hôm nay không phải thứ bảy sao?”

Đồng Ngôn hàm hồ nói chính mình phải đi thư viện, cầm lấy túi định sẽ chạy nhanh ra ngoài, vừa bước được mấy bước đã bị Trầm Diêu kéo trở về, cười tủm tỉm nhìn cô, “Đừng nóng vội, tớ sẽ không hỏi dồn cậu nữa.” Cô ấy nói xong lấy từ trong túi ra một chiếc băng dán làm ấm người, xé đi lớp giấy bên ngoài, kéo áo lông của Đồng Ngôn lên, đem miếng dán đó dán lên bụng cách một lớp áo sơ mi. “Bên ngoài lạnh muốn chết, một mảnh này giúp cậu ấm được cả một ngày.”

Trầm Diêu vào mùa đông vẫn thích mặc váy ngắn, phải giữa vào cái này giữ ấm chống lạnh.

Cô thường nhìn thấy Trầm Diêu vẫn dùng cái này, ở chợ cũng không có hay bán, chỉ cảm thấy có ý tứ, chưa từng nghĩ tới chính mình cũng phải dùng mấy thứ này.

Cũng thật sự phát hiện trên miếng dần dần dần ấm lên, làm cho cô cảm thấy thoải mái không ít.

Trận mưa này, dứt quãng suốt một tuần, thật sự là lạnh đến cực hạn.

Siêu thị cũng rất náo nhiệt.

Cố Bình Sinh phụ giúp đẩy xe chở đồ, đi ở bên cạnh người cô. Cô nhìn ra dưa và trái cây mà mình ưng ý, rồi đưa qua hỏi ý kiến anh, tất cả đều thấy anh gật đầu, đến khi mua xong nguyên liệu nấu ăn, anh rất nhanh đã đưa cô đi một vòng đến khu vực bán đồ ăn vặt.

Những chiếc túi lớn nhỏ với đủ màu sắc xanh cam đỏ tím vàng...

Toàn bộ siêu thị ở khu vực này thật sự rất cuốn hút, khiến con người ta như muốn rơi chân vào đó.

Mứt hoa quả cùng kẹo được bán riêng một quầy.

Một người bán hàng nói tiếng Thượng Hải đứng ở trong quầy thủy tinh quay mặt ra bốn phía đang rất nhiệt tình lôi kéo, nhân tiện lấy mấy miếng mứt ô mai, đưa cho Cố Bình Sinh cùng Đồng Ngôn, “Dì ăn rất ngon, hai đứa cũng nếm thử một miếng đi.”

Đồng Ngôn nhìn người ta đều đã lấy một miếng lên, ngượng ngùng không lấy nhưng cũng phải đành lấy một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng.

“Cháu gái, ăn ngon không?” Người dì bán hàng kia hỏi cô.

Cô trung cầu ý kiến, nhìn Cố Bình Sinh, nhìn thấy anh cũng ăn một miếng rồi thuận miệng nói, “Ăn rất ngon ạ.”

Anh nói rất bình thường nhưng trong ánh mắt tất cả đều hiện lên ý cười, Đồng Ngôn liền nghĩ đến chuyện chiếc kẹo hình con thỏ kia mà có chút đỏ mặt, không đợi người khác nói cái gì thì dì bán hàng đó lại lấy ra một miếng mút xoài, cắt từng miếng nhỏ cho anh ăn.

Phải ngâm nước rồi làm như thế nào mới được món ăn ngon như vậy.. anh cứ đừng nhìn dì bán hàng nói một lát, sau đó lấy bảy tám túi mút hoa quả...

Đồng Ngôn đi về nhà anh, cơ bản chưa bao giờ nhìn thấy đồ ăn vặt gì, không nghĩ tới anh còn thấy ăn mấy thứ này, lôi cánh tay của anh, “Em cảm thấy rất nhiều rồi... đủ anh ăn mấy tháng rồi đấy.”

“Anh mua đưa cho em mà.” Anh mỉm cười, “Anh bình thường không ăn mấy loại kẹo hay mút hoa quả đó. Em trong mấy ngày này phải ôn tập, không phải nói tinh thần không tập trung nên đọc sách không được sao? Ăn những loại mút hoa quả có khẩu vị như thế có thể kích thích vị giác, tốt cho tinh thần của em rất nhiều.”

Cô kinh ngạc nhìn bảy tám túi mút hoa quả ở trong xe đây.

Cô từ nhỏ cũng chưa từng có thói quen ăn đồ ăn vặt, mà lại nhiều như vậy, đến khi tốt nghiệp đại học chắc ăn cũng không hết.

“Này cháu trai...” Dì bán hàng lại giống như hiến dâng một vật quý hiếm, chỉ vào một hộp kẹo que bằng thủy tinh mà nói, “Loại kẹo đó gần đây di bán rất chạy, đều dành cho các cô gái ăn, được làm từ đường đỏ, các bạn gái ăn vào sẽ bổ máu, khí sắc cũng rất tốt, bên trong còn có xen lẫn ô mai có vị chua, vừa vặn thích hợp cho bạn gái cháu nâng cao tinh thần ôn tập cho kì thi.”

“Được, em lấy một hộp.”

Cố Bình Sinh trực tiếp nhận lấy, bỏ vào xe đây.

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười nhìn một hộp đầy kẹo que kia, phát hiện ra anh thật sự dễ dàng đẩy mạnh tiêu thụ như thế.

Kết quả hai người rõ ràng là tới mua đồ ăn, cuối cùng đều bị một xe đẩy đầy đồ ăn vật thay thế, cô thật sự nhìn không được, liền thừa dịp Cố Bình Sinh không chú ý lấy ra một vài thứ bỏ lại trên quầy hàng. Không nghĩ bên người cũng có một đôi giống như bọn họ đang đi mua đồ, cậu thanh niên kia cũng làm một việc giống như Đồng Ngôn, lặng lẽ đem hộp khoai tây chiên nhét vào trên xe đẩy hàng của nhân viên siêu thị, mà cô gái kia thì không ngừng nhìn vào mấy túi đồ ăn mới lấy đó, không để ý trong xe đẩy phía sau..

Đồng Ngôn cùng cậu thanh niên trẻ tuổi kia, đối diện nhau cười cười, lại quay đầu nhìn đồng hàng hóa của mình ở một bên, rũ mắt nhìn rồi nói cho Cố Bình Sinh.

Cố chấp còn thật sự cuồng đến vậy, cái gì mà đều thích nhìn phương pháp tỉ mỉ, có người như vậy ở bên người, đoán chừng trong một thời gian lâu năng lực suy xét của bản thân cũng đều đã giảm xuống..

Quán tính ý lại sao?

Trong lòng cô bỗng nhiên có chút mềm mại, đi đến bên người anh, bỗng nhiên phát hiện trên quầy hàng hiện đó còn một hộp lạ, rõ ràng là đã có chút phồng lên, vì thế thuận tay cầm lấy ném tới trong xe đẩy.

Cố Bình Sinh nhìn cô.

“Có thể là bị hỏng rồi, lấy đến quầy thu ngân để cho bọn họ biết còn thu về.” Cô bỗng nhiên có chút nhớ nhung muốn hiến vật quý, “Phồng lên như vậy chứng tỏ đồ ăn đã bị ô xy hóa biến chất, không có thể ăn, đúng hay không?”

Trước kia đọc trên báo, cũng có viết vài điểm cần chú ý trong sinh hoạt hằng ngày, cô ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ kỹ một vài câu kia.

Không như dự đoán, anh chỉ cười rộ lên, “Em muốn anh nói đúng hay vẫn là không đúng đây?”

Cô sùng sốt một chút, “Lẽ nào lại sai sao? Em còn xem trên báo mà..”

“Thực sự là thực phẩm không an toàn.” Anh đem gói bánh quy lên nhìn một lượt rồi bỏ vào xe đẩy, thật tự nhiên vươn hai tay đẩy xe, vừa đi vừa nói chuyện, “Nhưng .. là do vi sinh vật trong không khí làm cho bánh bị phồng lên, theo góc độ nào đó khi vi sinh vật xâm nhập vào trong bánh như thế thì không an toàn cho con người nữa, nhưng cũng không phải là đồ ăn bị oxy hóa biến chất.”

.....

“Thầy Cố, anh là vạn năng sao?”

Anh vỗ đỉnh đầu cô, lời ít mà ý nhiều, “Anh không biết nấu ăn.”

Thời điểm bọn họ xếp hàng tính tiền, đôi bạn trẻ kia cũng vừa đúng lúc có mặt ở quầy tính tiền, một xe đẩy đầy đồ ăn vặt cũng đồ ăn nhanh đông lạnh, còn có đồ uống, hai người không ngừng chọn đi kiểm lại, có vài tranh chấp nhỏ, không ngừng đem một vài chai nước bỏ vào chỗ trống đang còn trên xe đẩy.

Đến cuối cùng người thanh niên trẻ tuổi kia mới đưa mắt nhìn sang bên này, nói nhỏ, “Em xem người ta kia, đều là mua đồ về nấu ăn, chúng ta lại toàn mua sủi cảo làm sẵn đông lạnh rồi...” Cô gái kia cũng đưa mắt nhìn về chiếc xe đẩy trước mặt Cố Bình Sinh, cười hì hì nói, “Anh nha, khi anh theo đuổi em không phải nói sẽ làm món cay Tứ Xuyên cho em ăn sao?”

Hai người tiếp tục nói chuyện rì rầm như vậy nhưng Đồng Ngôn vẫn nghe vào được, Cố Bình Sinh nắm một tay cô của cô, dùng khẩu hình hỏi : Bọn họ đang nói cái gì vậy?

Đồng Ngôn ngẩng đầu lên, cũng cười hì hì dùng khẩu hình nói : cô gái kia bắt người yêu của mình phải học nấu cơm.

Cố Bình Sinh nhếch khóe miệng, rất bất đắc dĩ : Không nên ép anh.

Đồng Ngôn nhìn ánh mắt của anh, bỗng nhiên cảm giác được rất có thành tựu, khoác lấy cánh tay của anh, học vè mặt của anh mà nói : Anh yên tâm, có em ở đây, anh không phải tự mình nấu cơm ăn mỗi ngày nữa đâu.

Khi cô còn học cấp hai, thân thể bà nội không được tốt, đều phải nằm trong bệnh viện, trước đó sẽ mua thật nhiều nguyên liệu nấu ăn chất đầy trong tủ lạnh cho cô. Có điều là những món đơn giản nhưng mà không tài nào làm một cách đơn giản được, khi đó bà nội của cô rất muốn cô phải học nấu ăn, về sau lập gia đình mới không bị người ta chê cười. Cũng khi đó Lục Bắc chiều cô sinh hư rồi, cô vừa nhắc tới nấu ăn, Lục Bắc đều nói anh sẽ nấu, toàn bộ việc nhà cũng sẽ là anh làm.

Khi đó cô yêu đương cũng rất tự do thoải mái, có người nào lại không thích được người yêu cưng chiều cơ chứ.

Hiện tại mới phát hiện ra, thì có thể quan tâm cưng chiều một người cũng rất tốt.

Cô cầm lấy một hộp sữa bột, vừa định nói cùng anh là bản thân cô không thích uống sữa, khuôn mặt của anh cũng rất nhanh để sát vào, thật chậm, hôn lên khóe miệng của cô.

Tuy rằng chỉ lướt qua một chút... nhưng ở bàn thu ngân tập trung một hàng dài người đợi tính tiền, bọn họ lập tức trở thành tiêu điểm.

“Anh nhìn đi, anh nhìn đi, anh chưa bao giờ dám hôn em trước mặt mọi người như vậy...” Cô gái kia lắc lắc cánh tay người yêu mình một phen. Chàng trai kia nhe răng trợn mắt, dữ lấy cánh tay người yêu, “Về nhà nói sau...”

Bị hai người kẻ bên nhìn nháo một cách dở hơi như vậy, tất cả mọi người đều cười cười nhìn bọn họ cũng với ánh mắt : biết rồi

nhé. Đồng Ngôn chỉ còn nước coi như không biết cũng như không thấy mọi người đang nhìn mình, không ngừng đem mọi thứ chuyên lên dây băng chuyên của quỳ thu ngân.

Trước khi về, cô còn để riêng cái máy làm sữa đậu nành, cho Cố Bình Sinh da mặt dày kia thanh toán tiền.

Kết quả hai người về nhà đã là 1h chiều, không kịp nấu cơm, cô liền bóc một cái túi mì mới mua ở siêu thị, nấu mì ăn thay nhanh vậy. Một bàn có hai bát mì thật lớn, trong mì còn có bỏ thêm rau xanh, trứng gà và thịt, là giờ cơm trưa của ngày hôm nay. Đồng Ngôn nhìn anh ăn rất ngon lành, mượn có nói chính mình ăn không vô, dùng chiếc đũa san một nửa số đồ ăn trong bát sang cho anh.

Kết quả cuối cùng là chính mình cũng ăn chưa no, đọc sách chưa tới bốn giờ, chính xác là hơn ba giờ một chút đã đem bịch đậu tương đổ vào trong chiếc máy làm sữa đậu nành, một bên còn tìm mấy cái kẹo que bổ máu dưỡng nhan gì đó, miệng hàm hồ nói là ăn cho đỡ thèm.

Đợi cho đến khi cô chuẩn bị xong gia vị nấu ăn, khi bắt đầu hầm thịt bò, cô mới chạy về thư phòng nhìn Cố Bình Sinh.

Anh ngồi trước máy tính, đang xem tư liệu lịch sử.

Đồng Ngôn lặng lẽ đi qua, đứng ở phía sau lưng anh dần cúi người xuống, nhìn xem anh đang làm cái gì. Bởi vì đang ngậm kẹo que trong miệng, chiếc gậy nhựa màu trắng không cẩn thận cọ vào lỗ tai của anh, sau đó... bị phát hiện.

“Em đang nấu cái gì? Thơm thế?” Anh tùy ý kéo cô qua, ôm ngồi trên đùi của mình.

“Thịt bò hầm khoai tây, anh không phải thích ăn cay sao? Em đang nấu theo phong cách món cay Tứ Xuyên..” Cô cầm chiếc kẹo que, không nhịn được lại liếm một chút, “Không biết là ăn có ngon hay không nhưng khi em nấu thì nghe mùi rất thơm.”

Anh dường như cảm thấy rất hứng thú, Đồng Ngôn đúng là chuẩn bị một bàn cơm, hưng phấn không ngừng, đơn giản nói cho anh biết thực đơn đêm nay có những món ăn gì, nghe rất mê người, nhưng cuối cùng cô còn chốt cho một câu, “Nhưng là lần đầu tiên làm, không biết là có ăn ngon hay không nữa...” Cô nói cực kỳ không tự tin, bộ dáng của cô giống như một chú thỏ nhỏ khi nhìn đồ ăn ngon nhưng không dám tự tin mà tiến đến, anh ôm chặt cô một chút, cánh tay vừa vịn đặt lên trên bụng của cô.

Cô còn muốn nói cái gì đó, anh bỗng nhiên nhíu mày, đánh gãy lời cô, “Em ở chỗ này có cái gì vậy, sao cứ nóng dần lên.”

Cô còn chưa có phản ứng kịp, nghi hoặc nhìn anh, cho đến khi anh vỗ vào phần bụng của cô, Đồng Ngôn mới giật mình phản ứng lại, “Là miếng dán làm ấm người... bọn con gái tụi em hay dùng, mùa đông dùng để chống lại cái lạnh.”

Nếu anh không nói, cô cũng sẽ quên đi mất việc nguyên cả ngày hôm nay có thứ gì đó đã giúp cô sưởi ấm.

Anh nghe thấy rất thú vị, “Anh có thể nhìn được không?”

Có thể nhìn... nhưng thật ra có thể nhìn... nhưng một miếng dán màu trắng dán ở nơi đó, dán trên chiếc áo sơ mi... thật sự cũng không có gì hay để nhìn. Đồng Ngôn ngượng ngùng kéo áo lông lên, lộ ra miếng dán làm ấm trên chiếc áo sơ mi.

Chính là một dải màu trắng đang ấm lên... một miếng dán rất nhỏ.

Bàn tay của anh dừng trên nơi miếng dán màu trắng nhỏ ấy, nhưng lại dọa cho cô nhảy dựng lên.

Trong phòng im lặng, bỗng nhiên có động tác như vậy... Đồng Ngôn mím môi, nếu như anh muốn...

“Em dán bao lâu rồi?” Anh bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, nhìn cô.

“Khoảng một ngày.” Cô còn đang suy nghĩ lại, chính xác thì, “Đại khái là khoảng mười mấy tiếng rồi.”

“Lần sau nếu rất lạnh thì em hãy dán ở đây.” Cố Bình Sinh rất nhanh đem miếng dán bóc ở dưới phần bụng của cô, dán lên bả vai trái, đem ý nghĩa của việc này nói ra một cách rõ ràng, “Máu đều đi qua vị trí này, chảy từ trái tim lan ra toàn thân, cho nên em làm ấm nơi này, toàn thân cũng sẽ chậm chậm mà ấm dần lên.”

Cô cũng đã xem hướng dẫn trong mấy túi dán lớn mà Trầm Diêu mua về, họ hướng dẫn không phải dán ở bụng, chính là dán dưới lòng bàn chân, cho tới bây giờ đều không có đề nghị nào nói rằng dán ở đây sẽ tốt hơn.

Đồng Ngôn sùng bái nhìn anh, vạn năng bảo điển lại bắt đầu hát huy mị lực cá nhân..

Sùng bái còn đang có xu hướng tăng lên, thì tay anh bỗng nhiên đưa ra rất tự nhiên, vén vạt áo sơ mi của cô lên... cái bụng nháy mắt lạnh lẽo, cô chỉ cảm thấy máu toàn thân đều chạy thẳng lên hai má rồi, suýt nữa đã từ trên người anh nhảy xuống.

“Có chút đỏ lên rồi...” Giọng nói của anh rất ôn hòa, cũng không thể nào lẫn tránh được. “Lần sau không nên dán lâu như vậy, độ ấm nơi này dễ dàng làm cho người có nhiệt độ cơ thể thấp sẽ bị phỏng...”

Anh chỉ nói vài câu lại khiến cho cô cảm thấy mọi việc đang rối tinh rối mù.

Đồng Ngôn quần bách ngồi trên đùi anh, thẳng đến khi anh buông vạt áo sơ mi của mình xuống, cả thân mình vẫn còn cứng đờ, ngồi ngay ngắn. Cố Bình Sinh vốn thật sự không có nghĩ gì, nhìn thấy ánh mắt không ngừng chuyển động của cô, liền cảm thấy trêu chọc rất vui, “Khi em đi bệnh viện kiểm tra, không phải cũng thường xuyên phải cởi quần áo sao?”

.....

Có kiểu nói này nữa sao?

Đồng Ngôn bị anh nói như vậy lại càng nói không ra lời, đơn giản nhất là ngậm kẹo que, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, “Thời gian không còn sớm nữa, em đi xem nồi thịt bò xem thế nào.” Không nghĩ tới, mới vừa bước được mấy bước đã bị anh kéo trở lại.

Giọng nói trầm thấp ngay bên tai cô, anh cúi đầu có chút dụ dỗ lẫn an ủi, “Em không cần nghĩ lung tung.”

Chương 24 : Học nấu ăn (3)

Mùi hương từ trong phòng bếp cũng đang dần lan tỏa dần đến thư phòng.

Cô nghiêng đầu, nhìn ngọn đèn trong phòng bếp, thấp giọng thì thào, “Rõ ràng làm chuyện xấu còn giả bộ vô tội như vậy nữa.”

Anh đem cầm để lên trên vai cô, còn thật khoa trương mà nói, “Em đang nói cái gì cơ?” Cô lắc đầu, cũng giả bộ rất vô tội, Cố Bình Sinh bỗng nhiên lại ngừ ngừ lần nữa, “Anh giống như người thấy mùi khét?”

Đồng Ngôn kinh hô một tiếng, khi cô chạy vào bếp thì phát hiện nồi thịt bò thực sự đã bị cháy khét.

Lần đầu tiên hầm thịt bò mà lại trôi tuột vào cái bụng của thùng rác như vậy.

Cô vốn muốn đem mấy thứ cháy khét đó vứt đi, miễn cưỡng còn có thể thừa được một ít chỗ chưa bị cháy khét đến nơi nhưng Cố Bình Sinh rất kiên quyết thuyết giáo cho cô biết, đồ cháy khét này ăn vào rất dễ gây ung thư, thành công đánh nát ý niệm về công việc quản gia đang có trong đầu của cô.

Cũng may còn có mấy đồ ăn khác.

Nhưng một điều duy nhất cô có thể xác định đó là anh rất thích ăn nhất một món ăn.

Tào phó trộn mềm, bỏ chút rau thơm, cho thêm ít nước.

Đồng Ngôn để ở trước mặt anh.

Hương vị tuyệt đối sẽ không tồi, cô đã vụng trộm nếm thử qua.

Cố Bình Sinh cười cười, lấy thìa xúc ăn thử hai muỗng, sau đó lại ăn tiếp, thủy chung không có ngẩng đầu lên. Vì thế cô cũng không thể hỏi, chỉ kéo chiếc ghế dựa qua ngòi xuống, nhìn hắn một cách chờ mong.

Xét theo góc độ này mà nhìn lại thì rõ ràng là anh đang cười, má lúm đồng tiền hiện rõ trên khuôn mặt. Cô nâng cằm nhìn anh, thẳng đến khi anh ăn xong một bát táo phớ, mới ngẩng đầu nhìn lại thì cô vội hỏi, “Ăn ngon không anh?”

“Ăn ngon...” Anh rút một tờ giấy ăn, lau miệng, “Ăn rất ngon.”

Một câu ăn ngon làm cho cô vui vẻ thật lâu, thẳng đến khi ăn cơm xong, đứng nhìn anh rửa chén bát nhưng cô vẫn nhin không được mà vụng trộm ca một bài.

Nhà Cố Bình Sinh cách cửa hàng mà cô làm thêm không xa lắm cho nên tuần này anh đề nghị Đồng Ngôn ở lại nhà mình vào buổi tối thứ bảy nên ở lại nhà của anh, như vậy chủ nhật còn có thể ngủ thêm một chút rồi mới dậy đi làm.

Bam đầu cô còn có chút ngượng ngùng, sau nghĩ lại cũng thấy không có gì.

Nhưng đến khi thật sự đứng trong toilet trong phòng ngủ của anh, khi ôm quần áo chuẩn bị tắm rửa, mới phát hiện thật sự có cái gì đó không ổn. Cô rất khẩn trương... rất rất khẩn trương... cũng may nước cũng đã đủ ấm, cần những cái gì anh cũng đều đã chuẩn bị hết cho cô.

Quá trình tắm rửa cơ bản thuận lợi, không có sự cố gì phát sinh.

Đến khi cô mặc xong quần áo mới đứng trước gương thờ ra một hơi,

Hơi nước mờ lung đọng lại trên tấm kính thủy tinh, bởi vì nhiệt độ ở trong phòng rất cao, căn bản không có tiêu tán đi được. Cô đưa

tay định viết mấy chữ trên tấm kính thủy tinh phủ hơi nước kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại viets chữ “Cố”.

Không đợi cho cô thật sự thương thức hết chữ cô vừa viết thì trong nháy mắt trước mặt bỗng nhiên tối sầm xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã tối như thế này khiến cô nhảy dựng lên.

Mất điện sao?

Lúc này còn có thể mất điện được sao?

Cô theo bản năng gọi “Thầy Cố”, lập tức hiểu được làm như vậy là vô dụng, vài giây sau ánh mắt thích ứng được trong bóng tối, mới đi mở cửa. Khi tay của cô đụng đến khóa cửa, bỗng nhiên cửa đã bị gõ mấy tiếng, “Đồng Ngôn?”

Giọng nói có chút lớn, giống như có chút sốt ruột.

Cô mở cửa ra, sau đó liền nhìn trong bóng đêm thấy anh đang nhìn chính mình.

“Có lẽ là mất điện rồi.” Anh nói.

“Anh thấy được em nói chuyện không?” Cô hỏi.

Nơi này rất tối, lại không có thứ ánh sáng gì phát ra từ bất cứ vật gì khác, như vậy thì rất khó khăn.

Quả nhiên khi anh phát hiện cô đang nói chuyện với mình thì lập tức nói, “Chờ anh tìm chút nguồn sáng gì đó, hiện tại em đang nói chuyện nhưng anh nhìn không được.” Không gian phía trên đầu cô rất lớn, cô quay trở lại bồn rửa tay lấy khăn bao, quần lấy mái tóc ướt sũng.

Cũng giống như lúc này cũng sẽ không có chuyện mất điện này vậy, người trong nhà này cũng không có chuẩn bị tới một ngọn nến nào.

Anh thật sự tìm thật lâu, cũng không tìm thấy cái gì có thể thấp sáng, cuối cùng liền đem di động lấy di động ra, mở đèn đặt ở trên bàn trà.

“Có cần anh đi lấy cho em thêm cái khăn nữa hay không?” Anh nhìn mái tóc còn ướt của cô.

Cô vốn là có mang theo máy sấy nhưng không có điện nên cũng chỉ có thể ỷ lại vào phương pháp nguyên thủy này mà thôi, “Vâng, lấy giúp em một hoặc hai cái nữa là được.”

Cuối cùng Cố Bình Sinh lấy đến một chiếc khăn tắm màu trắng rất lớn.

Cô nhận lấy, thật cẩn thận lau tóc, cô gắng làm cho nước không rơi xuống sàn nhà.

Bởi vì bầu trời đầy mây, ngoài cửa sổ u tối cũng không có ánh trăng, trong phòng chỉ có ngọn đèn chiếu sáng từ di động của anh.

Cô cứ ngồi lau tóc như vậy, còn anh cũng ngồi như vậy.... cô ngồi cùng anh.

Cả phòng chìm trong im lặng.

Cô sợ anh sẽ cảm thấy buồn chán, liền nói chuyện cùng anh, “Em nhớ rõ khi em còn bé trong nhà đều luôn có ngọn nến thấp sáng, mỗi lần mất điện bà nội mới có thể thấp nến. Em lúc đó rất thích nghịch lửa, cho nên vẫn luôn mong đến khi mất điện, sau đó liền thừa dịp người lớn không chú ý, bắt đầu đốt các thứ từ ngọn lửa đó.”

Ngoài ý muốn, anh không nói gì mà chỉ cười cười.

Đồng Ngôn phát giác từ lúc anh đưa khăn cho cô đến giờ vẫn ngồi như vậy, lại có chút trầm mặc, “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Lại đây, để anh ôm em một chút.” Anh bỗng nhiên nói.

Đồng Ngôn sau khi hết sững sốt, cũng rất nghe lời buông mấy chiếc khăn ra, đi đến bên cạnh người anh, vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng của anh.

Trong bóng đêm, Cô Bình Sinh ôm lấy cô. Đồng Ngôn nghe thấy nhịp tim của anh có chút loạn, mà nhịp tim của chính mình có lẽ càng loạn hơn, từ từ nhịp tim ở bên tai bắt đầu có xu hướng bình thường, trầm ổn đầy sức sống.

Cách một chiếc áo sơ mơ, nhiệt độ cơ thể của anh làm cho cô rất thoải mái, cơ hồ còn có chút mùi vị vẩn vương trong không khí, cũng làm cho lòng của cô đang bất ổn kia dần dần bình ổn xuống. “Anh đang nghĩ tới mẹ anh.” Ngữ khí của anh có chút bình thản nhưng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra được một chút bi thương, “Ngày đó khi bà gặp chuyện không may, thật sự anh có thể phát hiện ra sớm hơn, nếu như anh cẩn thận hơn một chút, có thể đã thật sự nghe được động tĩnh trong phòng của bà, có lẽ bà sẽ không ra đi sớm như vậy.”

Anh nói rất chung chung, bỏ qua rất nhiều chi tiết.

Bỗng nhiên có người gõ cửa, phía ngoài vang lên tiếng người hỏi, “Anh Cố có ở nhà không vậy?”

Đồng Ngôn theo bản năng cử động, anh cũng đã phát hiện ra vội vàng hỏi cô, “Làm sao vậy?”

Cô do dự nửa giây, ngửa đầu nhìn anh, “Không có gì.”

Nói xong liền cúi đầu, cọ cọ ở trước ngực anh, ôm thật chặt thắt lưng của anh.

Nếu như có thêm người, anh rất khó có thể xúc động mà nói ra những việc thương tâm còn giấu kín ở trong lòng. Đồng Ngôn chỉ cảm thấy, anh cùng bản thân mình rất giống nhau, đều là một người như vậy. Cho nên cô không nghĩ sẽ đánh gãy lời nói cũng như mạch cảm xúc của anh.

“Sau này khi em ở trong phòng thì nên mở đèn sáng, nếu có cái gì không thoải mái, hoặc là có tình huống gì khẩn cấp thì phải mở cửa, anh nhìn thấy đèn không sáng thì sẽ tới đây với em.” Anh chuyển sang đề tài khác, “Được không?”

Trong lòng cô như có cái gì đó đang yên lặng hòa tan, cô dùng ngón trỏ, viết ở sau lưng của anh, “Ok.”

“Có phải em mệt hay không?” Anh vẫn như cũ nở nụ cười, thấp giọng hỏi, “Làm sao mà đến cả đầu cũng lười ngẩng lên thế này rồi?”

Đồng Ngôn dùng mặt cọ cọ ở áo sơ mi của anh, không có nói chuyện.

Anh sờ đầu của cô, tóc vẫn đang còn ướt, “Anh lau tóc cho em, em để tóc ẩm như vậy mà đi ngủ rất dễ bị đau nửa đầu.”

Cô không có nói chuyện, sau đó liền cảm giác được một bàn tay của anh buông cô ra, cầm lấy chiếc khăn tắm ở trên bàn, bắt đầu lau tóc cho cô. Rõ ràng là được che chở, nhưng trong đầu Đồng Ngôn vẫn không ngừng lặp lại câu nói của anh, một câu thật ngắn gọn nói về mẹ của anh.

Cô nhin không được mà cảm thấy đau lòng, rút cuộc cũng chậm rãi ngồi xuống trong lòng anh.

Anh cũng vừa mới tắm xong, bởi vì tóc ngắn cho nên đã khô đi rất nhiều cũng không làm ướt nhiều bộ quần áo đang mặc trên người. Vì đang cúi đầu nhìn cô, những sợi tóc mềm mại đều đang rũ xuống, che khuất ánh mắt của anh. Cô nhớ rõ rất nhiều năm trước kia anh ngồi ngoài cửa ICU, cũng là như thế này, có lẽ khi đó còn nhỏ, vẫn còn để kiểu tóc dài, hoàn toàn có thể cho đi hơn nửa khuôn mặt, nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Hiện tại anh của bây giờ rất giống anh của lúc đó khiến cô thật sự đau lòng.

Cô bỗng nhiên vươn tay, chủ động ôm lấy khuôn mặt của Cố Bình Sinh, nhắm mắt hôn lên môi anh.

Sau đó cô lại không nhớ rõ được, rõ ràng chính mình là người chủ động hôn anh, cuối cùng vẫn bị anh ôm ngang thắt lưng, hơi thở của bản thân cũng bị đứt quãng đi rồi, còn dán trên ngực anh mà thở hôn hên nữa. Trong miệng của anh vẫn còn hương vị bạc hà, sau một chút ngẩn ngui tách ra, cô thậm chí có thể cảm giác được môi của chính mình còn lạnh hơn cả người nữa.

“Em muốn làm cái gì?” Anh hôn lên môi cô một chút, dừng lại rồi lại hôn, giống như đang ăn dần một viên kẹo đường ngọt ngào vậy.

Cô chỉ cười, vươn đầu lưỡi cùng anh dây dưa một chút, mới tựa người trên ghế sofa, thở dài một hơi, “Không cần suy nghĩ lung tung.”

Trả lại cho anh câu nói của một buổi chiều nào đó.

“Được, anh sẽ không nghĩ lung tung.” Cố Bình Sinh đã cười, sau đó ôm lấy cô, khiến cho chóp mũi của anh và cô chạm vào nhau, nghiêng đầu, không ngừng xâm nhập. Lưng Đồng Ngôn tì trên thành ghế sofa, nhịp tim đập của hai người hòa vào cùng nhau, phỏng chừng không còn gì có thể át được nữa, nhưng nó cũng có thể bình ổn được những thanh âm đang hỗn loạn ngoài kia..

Ngày hôm sau khi Miêu Miêu thấy cô thì câu đầu tiên chính là, “Trời ạ, Đồng Ngôn, cậu cả một đêm không ngủ đấy à? Sao có đôi mắt gấu trúc lớn như vậy cơ chứ.”

Đồng Ngôn mở ngăn tiền nơi quầy thu ngân, lấy mấy đồng tiền lẻ, “Đúng vậy, mệt chết tớ rồi.”

Cố Bình Sinh có chút lo lắng cho cô, liền để cô cùng anh trực tiếp ngủ ở trên ghế sofa ở phòng khách.

Cứ như thế mà ngủ cùng nhau, cô không dám tùy tiện xoay người, lại ngủ không được, cứ nằm như vậy đến 6h sáng ngày, mới

mơ mơ ngủ được nửa giờ, còn không thấy được bóng dáng của lão chu công đầu, đã bị anh gọi dậy...

Và hiện tại dẫn tới bi kịch trực tiếp của ngày hôm nay, cô làm cái gì cũng lơ tơ mơ chậm chạp hơn so với những hôm khác.

Thời điểm ngồi trong phòng nghỉ chuẩn bị ăn cơm trưa, Miêu Miêu cười hì hì mà truy vấn cô, “Tối qua cậu đi đâu chơi thế?”

Cô đem cặp lồng com đặt ở trong lò vi sóng, đóng cửa lại sau đó ấn nút số 2, “Cậu không đi làm gì sao, tối hôm qua tở ở... nhà của một người bạn. Nhà của anh ấy mất điện, hai người không có gì làm nên nhàm chán ồn ào một đêm.”

“À.. bạn sao.” Miêu Miêu cười một cách rất không có thành ý, “Ồn ào cả một đêm.”

Đồng Ngôn bất đắc dĩ, “Con gái đã kết hôn rồi thì nên tự trọng chút đi nhé.”

“Cái đó và chuyện kết hôn chẳng có quan hệ gì cả...” Miêu Miêu búng lên trán cô, “Chuyện tình cảm cứ để nó đến một cách tự nhiên, cái gì đến nó sẽ đến thôi.” Đồng Ngôn cũng không có nói gì nữa.

Cũng may quan lý đến tìm Miêu Miêu nói chuyện, để lại một mình cô thanh tịnh.

Đồng Ngôn ngồi ở góc sáng sủa của nhà ăn, ăn đồ ăn tối hôm qua, nhớ tới anh có nói.

Thời gian bọn họ ở cùng nhau rất ngắn, bất kể việc gì cũng xảy ra một cách tự nhiên như vậy.

Lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên ôm hôn.

Tối hôm qua cô thậm chí đã nghĩ anh thật sự sẽ làm chuyện đó.

Thế nhưng cuối cùng anh cũng buông cô ra, đi uống một ly nước rồi đi ngủ, sau đó khi thời điểm chuẩn bị đi ngủ mới nói cho cô biết,

anh tuy rằng không phải là Christ hay là giáo đồ của thiên chúa nhưng cũng rất thờ phụng một câu nói của bọn họ.

Khi cô cảm thấy tò mò mà hỏi anh, anh ngồi ở bên giường, trong đêm tối nói cho cô biết.

“Thượng đế đem giới tính phân chia cho con người như một lễ vật ban cho nhân loại, nhưng chỉ trong hôn nhân, nó mới là một sự biểu đạt chân thật nhất, ngoại trừ hôn nhân thì cái gì cũng đều được cho là sai lầm...” Anh lại cho cô một cái hôn thật sâu, mới thấp giọng nói, “Trừ phi, em muốn tưởng tượng ra... còn không ít nhất phải phải chờ tới khi em không còn là sinh viên của anh nữa.”

Đồng Ngôn hiện tại nhớ tới khi đó mà mặt còn có chút nóng, dùng chiếc đũa gắp gắp mấy hạt cơm.

Em có biểu hiện muộn tượng tượng tới cảnh đó sao...

Chương 25 : Anh có thể nghe thấy em khóc (1)

Cuối cùng kì thi cũng kết thúc trong vòng một tuần, mọi người bắt đầu lục đục sửa soạn hành lý trở về nhà.

Hằng năm vào kì nghỉ đông và nghỉ hè, đều là người trong hội đồng hương Bắc Kinh phụ trách đặt vé, sau đó hơn một nửa toa tàu đều ngồi đầy những gương mặt quen thuộc, vui đùa với nhau cho tới sáng ngày hôm sau khi đã về đến quê. Năm nay cô cũng đã sớm có được một vé rồi, Cố Bình Sinh hỏi cô có muốn cùng anh trở về hay không, cô bỗng nhiên phát hiện ra anh cũng giống với mình, đều phải trở về thành phố ấy..

Cô cầm bút, gạch tới ngày cuối cùng của học kỳ.

19 tuần, 113 ngày.

Thời điểm Cố Bình Sinh đến là ngày đầu tiên của học kỳ mới, tiết đầu tiên vào buổi sáng.

Cô vẫn còn nhớ rõ thời tiết ngày hôm đó rất đẹp, ánh nắng buổi sáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu thẳng vào trong lớp, cả người anh đều rất sáng sủa trong ánh nắng sớm, tùy tay cầm một viên phấn viết tên của chính mình lên trên bảng, Cố Bình Sinh.

Ngòi bút lướt qua số ngày của cả một năm này, dừng lại ở một ô vương thật nhỏ.

24/12, vẽ một vòng tròn có một chấm nhỏ, cuối cùng lại dùng bút tô hết vòng tròn.

“Đồng Ngôn,cậu có ở trong đó không?” Bỗng nhiên có người gõ cửa, là giọng nói của Tĩnh Tĩnh.

Chuyện cô đổi ký túc xá, ban đầu Trần Diêu còn oán giận, cuối cùng cũng phai nhạt dần.

Đại học không giống như khi còn đi học cấp 3, mỗi ngày từ sáng sớm đã nhau đi học, ôn bài, Trần Diêu cùng Tiểu Như đều là những người ít đi học, ít ở chung cùng với cô, cũng dần dần làm cho quan hệ giữa bọn bất hòa lên. Ngược lại vì đêm đó đã nói hết, nên cô ấy mới có thể vẫn còn chơi với các cô ấy như vậy cho đến giờ.

Đồng Ngôn bỏ bút xuống, mở cửa cười nhìn cô bạn, “Cậu làm sao biết tớ ở đây.”

Tĩnh Tĩnh cười một cách thần bí, “Cậu năm nào cũng như thế này mà, chẳng phải sao? Đều đã so với người khác chậm một bước rồi đây.”

“Tớ cùng với người của hội đồng hương đi cùng nhau, nên nhất định phải chờ tới khi tất cả mọi người sửa soạn xong đã chứ.” Đồng Ngôn xoay người vào trong nhà, lấy đồ ăn vặt trên bàn, xoay người đưa cho bạn, liền nhìn thấy Cố Bình Sinh, còn có chủ nhiệm lớp cùng nhau đi vào...

“Chủ nhiệm lớp muốn đi hỏi thăm mấy bạn học chưa về, vừa vặn gặp được thầy Cố nên cùng nhau đi vào.”

Nói là chủ nhiệm lớp nhưng thật ra chính là một nghiên cứu sinh tốt nghiệp rồi ở lại học viện làm thầy giáo phụ trách bên hành chính văn phòng của nhà trường.

Một người thầy cười rất e lệ lại nghiêm trang đi vào, hỏi han ân cần khiến cho Đồng Ngôn đang cầm chiếc kẹo que cũng không có cơ hội mà buông xuống, lại ngượng ngùng ở trước mặt Cố Bình Sinh mà đưa cho Tĩnh Tĩnh.

Cố Bình Sinh cũng rất nghiêm trang, tháo xuống bao tay da màu đen, tùy tay đặt ở trong túi áo.

Đồng Ngôn như nhớ tới cái gì, đem kẹo que đưa cho Tĩnh Tĩnh, ý bảo cô ấy ăn chút cho đỡ thèm thôi, sau đó còn thật tự nhiên tựa vào trên bàn, đưa tay dò dẫm đụng đến cái bao tay màu lam thì liền cầm lấy bỏ vào ngăn kéo.

Bao tay của hai người là một đôi, là quà tặng lễ mừng năm mới của anh.

“Ký túc xá của các em... vẫn lộn xộn như vậy sao?” Giọng nói của chủ nhiệm lớp thật sự có chút mệt mỏi.

Đồng Ngôn nhìn quanh ký túc xá, hai người kia trước khi rời khỏi phòng đã thu dọn xong xuôi, để lại một khung cảnh thật hỗn loạn, dép lê thì nơi một chiếc, quần áo không mặc thì lên vắt lên trên thành ghế, còn có phích nước nóng đang mở nắp, nắp bình thì nằm trên bàn còn cái bình đựng nước cũng không biết nằm ở đâu..” Các bạn ấy đi gấp nên chưa kịp dọn phòng.”

Cô nói xong, vội vàng đem vài món quần áo của Trầm Diêu bỏ vào trong tủ quần áo.

Đây hoàn toàn là cảnh tượng nguyên sinh thái luôn có trước các kỳ nghỉ định kỳ, cũng đã thành thói quen, nhưng khi bị hai vị giảng viên nam nhìn như vậy thì vẫn thật sự là không ổn chút nào. Hơn nữa trong đó có một người là anh.

Chủ nhiệm lớp phỏng chừng cho tới bây giờ đều chưa đi đến ký túc xá của sinh viên nữ bao giờ cho nên mới nói được 3 phút đã đứng lên, nói muốn nhanh chân đến thăm các ký túc xá khác. Khi Tĩnh Tĩnh cùng chủ nhiệm lớp ra khỏi cửa, Cố Bình Sinh rất bình thản nói với bọn họ cứ đi trước, chính mình còn muốn ghé học viện luật làm chút việc. Đồng Ngôn mặt không đổi sắc nhìn anh một cái, thật lễ phép nói, “Thầy Cố, hẹn gặp lại.”, sau đó khép cửa lại.

Bất quá mười giây sau cửa lại bị đẩy ra, cô đứng ngay tại chỗ, cười hì hì nhìn Cố Bình Sinh đưa tay đóng cửa lại.

Anh mỉm cười, vươn tay sờ sờ khuôn mặt của cô, tay rất lạnh.

Đồng Ngôn bị lạnh đến mức nhếch môi, nhưng cũng không né tránh, “Bên ngoài lạnh như vậy sao?”

“Em tắt điện thoại? “ Anh đột nhiên hỏi.

“Không thể nào?” Đồng Ngôn xoay người đi lấy điện thoại, lại bị anh nắm kéo lại, ôm vào trong lòng. Đồng Ngôn sợ bị ngã xuống, ôm lấy cổ của anh, hai chân ôm lấy thắt lưng của anh, giống như một cái túi hình con gấu mà anh mang trên người vậy.

“Không cần phải xem nữa, điện thoại của em khẳng định là lại hết pin rồi.” Anh tiếp tục nói, “Anh đứng ở ngoài kia cả một giờ đồng hồ, bị sinh viên các lớp thay phiên nhau hỏi dồn thành tích của cuộc thi vừa rồi, em không cảm thấy tò mò sao?”

“Anh nói nhỏ một chút, đây là tầng một đó.” Cô sợ có người ngoài cửa nghe thấy, thấp giọng nói, “Hỏi cũng không cần hỏi, anh khẳng định sẽ không cho em đi cửa sau rồi.”

Anh cười rộ lên, má lúm đồng tiền thật rõ ràng.

“Nhưng em thật sự có tâm học rất kỹ bài môn của anh rồi.” Ánh mắt cô tràn đầy sự tin tưởng mà nhìn anh, “Khẳng định sẽ được trên 90 điểm.”

“94” Anh quả nhiên đề thấp tiếng nói của mình.

“Thật sự?”

“Thật.” Anh nói xong, đã muốn bước vào bên trong, để cô ngồi trên bàn học, “Anh cố ý một lần nữa quên đi một con điểm của em, thật sự là 94.”

“Cố ý một lần nữa quên đi một con điểm của em?”

“Em đừng quên, khi vừa khai giảng ở trong tiết của anh, ngay cả lý thuyết của môn học này em cũng không có học qua...”

Bởi vì sợ có người ngoài cửa nghe thấy, giọng nói của anh đều rất thấp, anh vừa nói xong, vừa nhìn những trang trí nhỏ vụn vặt trên

bàn của cô, hưng phấn cầm lấy khung ảnh màu hồng nhạt. Đây là khung ảnh mà Đồng Ngôn tự tay làm, có mấy tấm dán giữ lấy tấm ảnh...Cố Bình Sinh thấy cô để mái tóc ngắn chỉ đến lỗ tai thì hỏi nhỏ, “Đây là khi em mấy tuổi vậy?”

“Mười ba tuổi, chính là năm ấy gặp anh.”

Anh tùy tay lấy bức ảnh ra, lấy ví tiền ra.

Bên trong có ảnh chụp Cố Bình Sinh, anh đem một tấm gương nhỏ ghép chồng lên đó. Đồng Ngôn có chút tò mò, nhìn anh trong ảnh chụp thật kỹ rồi mới ngẩng đầu hỏi anh, “Đây là khi anh học đại học ở Luân Đôn sao?”

“Học luật, chính là năm ấy gặp em.”

Cô gật gật đầu, lại cúi đầu cẩn thận ngắm nhìn anh khi đó, quần Jean màu nhạt cùng chiếc áo mỏng màu xanh đậm, trên cánh tay còn không có hình xăm... hẳn là trước khi mẹ anh qua đời.

Đồng Ngôn đem giấy dán bóc đi, đưa tấm ảnh cho anh, còn ảnh chụp của anh thì lại nằm trong tay mình, “Anh tặng cho em được không?”

Anh cười cười, từ chối cho ý kiến.

Sau đó hai người lại vào nội thành ăn vài thứ, rồi anh đưa cô đến nhà ga.

Sắp qua năm mới nên nhà ga rất đông người, cô sợ những người bạn học đi cùng với mình sẽ nhìn thấy anh nên chỉ có thể tạm biệt anh ở cửa chớp của nhà ga.

Trên xe có người hỏi cô, “Đồng Ngôn, vừa rồi hình nhớ tớ có thấy cậu, bạn trai đưa cậu tới đây sao?”

Đồng Ngôn hàm hồ gật đầu, ngồi xuống.

Trong xe người đứng người ngồi, nhưng đều là những người nhìn quen mặt. Biểu hiện phần khởi nhất vẫn là những sinh viên năm

nhất năm hai, còn những sinh viên năm ba thì đã tương đối im lặng rất nhiều. Bên cạnh người cô ngồi vài sinh viên năm tư, đều đang nói chuyện tìm việc, thường xuyên nhắc tới “Tứ Đại.”

“Bốn năm trước tôi vừa mới vào học năm nhất, vẫn còn là Ngũ Đại, vụ sở kế toán viên cao cấp, “ Người trước mặt đây là một người của học viện quản lý, đang cười nhớ lại, “ Cũng ngay năm ấy có một nhà xảy ra chuyện liền biến thành Tứ Đại. Khi đó cảm thấy nơi này thật xa xôi, nhưng khi tìm việc mới phát hiện nó cách mình gần biết bao nhiêu.”

“Đúng vậy, một năm tuyên truyền giảng giải đều đã quá quen thuộc rồi.”

“Đồng Ngôn, em cũng sắp đi thực tập rồi phải không?” Bỗng nhiên có người hỏi cô.

Đồng Ngôn gật đầu, “Còn một học kỳ nữa thì đi thực tập, em còn không biết đi thực tập ở đâu nữa.”

Khi trung học thì chỉ muốn được thi vào đại học, khi hoàn thành được tâm nguyện rồi nhàn lại vội vội vàng vàng cũng đã đi qua được ba năm, mới phát hiện thời sinh viên sẽ nhanh chóng kết thúc như vậy, ngày kế tiếp còn không có phương hướng.

Đến sau nửa đêm rất nhiều người đều đang ngủ. Có một sinh viên năm nhất dáng người thấp bé, trên lưng vác theo một cây đàn ghita rất nghệ thuật, khiến cho một vài sinh viên nữ tò mò vây quanh, yêu cầu cậu ấy đàn một bản.

Xe lửa vẫn duy trì bầu không khí, cảnh tượng như vậy làm cho người ta cảm thấy có chút lãng mạn hơn.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen, nhớ tới Lục Bắc của nhiều năm trước cũng như thế này. Tiệc tất niên năm ấy, từng lớp đều rất náo nhiệt, một mình anh cứ công cây đàn ghita như vậy tiến vào, nói là đàn chúc tết cho nhà mẹ đẻ của bà xã mình, chọc mọi người trong lớp ồn ào lên, dường như muốn ném đi toàn bộ bàn ghế ở trong lớp vậy...

Sau này cô lại cảm thấy thú vị, đi theo Lục Bắc học đàn thật lâu, lại chỉ biết đàn vài bản nhạc mà mình yêu thích.

Trời cho mỗi người một tài năng nhất định, tuyệt đối có cường cầu cũng không được.

Cậu sinh viên kia dường như đã thay đổi sang một ca khúc khác.

Đồng Ngôn đưa mắt nhìn điện thoại, đã hơn ba giờ sáng rồi. Anh hẳn bây giờ là ngủ rồi chứ?

Khi cô đang nghĩ đến anh thì bỗng nhiên nhận được một tin nhắn.

Em đang ngủ sao?TK

Thật là khéo.

Đồng Ngôn nhin không được mỉm cười, rất nhanh nhắn tin trả lời.

Không có, bên cạnh em có một cậu sinh viên khóa dưới đang đàn ghita, so với em còn tốt hơn rất nhiều.

Em cũng biết đánh đàn ghita sao?TK

Đúng vậy, cũng không tính là hay nhưng có thể đàn được vài bản nhạc yêu thích đơn giản.

Anh có một người bạn gái đánh đàn ghita rất hay sao? Nghe qua thì thật mê người.TK

Cô lại không nhin được mà nở nụ cười, một chị khóa trên ngủ bên cạnh cô mơ hồ mở mắt ra, vừa vắn nhìn thấy cô, nhin không được cũng vui vẻ, hàm hồ nói, “Cười như gió xuân thế này, người con gái có một tình yêu cuồng nhiệt như thế thật là hạnh phúc.”

Đồng Ngôn không hé răng, tấm thủy tinh lạnh lẽo ở trên đầu, bỗng nhiên trong đầu cô hiện ra một ý niệm, do dự một lúc rồi mới gõ một tin nhắn gửi đi: *Anh trước kia từng có bạn gái sao?*

Tín nhắn vừa gửi đi, cô liền hối hận. Câu hỏi này.... Thật sự là rất rất... không có đầu óc.

Qua thật lâu sau mới có tin nhắn trả lời.

Từng có. Cần anh kể lại cho em nghe không?TK

Còn có kể lại cho em nghe sao?

Đồng Ngôn nhất thời vừa tức vừa cười, nhưng vẫn không chán áp được lòng hiếu kỳ của bản thân : *Cần.*

Muốn kể tỉ mỉ từng chi tiết hay kể sơ qua đây?TK

Tùy anh ...

Cô cầm điện thoại đợi thật lâu cũng không thấy anh nhắn tin lại.

Đồng Ngôn có chút ghen, không đúng, thực sự là đang ghen.

Qua một lát vẫn không có tin nhắn nào. Rút cuộc là có bao nhiêu người bạn gái mới có thể làm cho anh nhớ lại lâu như vậy? Đến cuối cùng là cô vẫn thật sự chịu không được, lại hỏi một câu : *Phải hồi tưởng lại lâu như vậy sao?*

Lần này rất nhanh liền có tin nhắn gửi lại.

Vừa rồi anh đi pha cà phê.TK

Anh không phải không uống cà phê sao?

Ngẫu nhiên cũng có uống, ví dụ như đêm nay, cần tinh lực nói chuyện cùng em.TK

Rất đơn giản cũng rất bình thản, Đồng Ngôn ngồi nhìn tin nhắn vài lần.

“Chị Đồng Ngôn.. “ Vài bạn sinh viên nữ bỗng nhiên nhìn tới chỗ cô, “Chị có muốn hạt một bài không?”

“Chị?” Đồng Ngôn lắc đầu.

“Chị Đồng Ngôn, trong bữa tiệc tối chào đón tân sinh viên chị hát bài Without you đó, em thật sự rất rất thích.” Một cô gái bỗng nhiên nói với cô, “Chị có muốn hát lại bài hát đó một lần nữa không?”

Đồng Ngôn vẫn lắc đầu, “Vẫn là không nên, đánh thức mọi người thì họ nhất định sẽ không bỏ qua cho chị đâu.”

Lời nói còn chưa dứt, đàn chị khóa trên học năm tư ở bên người cô mở to mắt, nói mơ hồ, “Ngồi mãi xương sống rồi thất lưng đều đau, ai có thể ngủ được nữa chứ? Nhanh, đến hát một bài hát ru ngủ đi nào, without you thì vẫn không nên hát, nhân viên tàu khảng định sẽ bắt giam em lại đấy.”

Người nọ nói xong, những người tưởng chừng như đã ngủ say ở vùng lân cận cũng đều mở miệng nói chuyện.

Đồng Ngôn đâm lao đành phải theo lao, đành phải đặt tay trên bàn rồi nói, “Đưa ghita đây chị thử một chút xem.”

Cậu sinh viên kia nghe cô nói vậy thì rất kinh ngạc, nhưng vẫn đem đàn ghita qua. Đồng Ngôn làm quen với cây đàn trong chốc lát mới ngượng ngùng nói, “Tôi sẽ đàn mấy bài hát với bản nhạc rất đơn giản, nhiều năm rồi không có đánh đàn.”

Cô chọn bài quen thuộc nhất My All, nhẹ giọng ngâm nga, may mắn tại đây bài hát này do Ricky hát chắc chắn ai cũng sẽ biết được, sẽ không bị trách cứ. Tiếng va chạm của xe lửa chạy trên đường ray giống như nhạc đệm, cho dù có ngẫu nhiên sai lầm một vài từ nhưng cũng không có người so đo. Đến cuối cùng Đồng Ngôn đem đàn ghita trả lại cho cậu sinh viên kia, cậu ta liền hỏi cô liên tục mấy vấn đề.

Đồng Ngôn bèn giải thích, “Tôi thật sự chỉ biết một vài bài, solo cái gì đó thì thật sự là không được, trăm ngàn lần đừng hỏi.”

“Em tuyệt đối không nên học luật.” Đàn chị nở nụ cười nhẹ, chỉ chỉ vào điện thoại trên bàn, “Giống như có tin nhắn đến.”

Đàn chị nói xong, cầm lấy cái ly lấy nước của hai người, đi rót hai ly nước ấm.

Đồng Ngôn cầm lấy nhìn qua, quả nhiên có một tin nhắn chưa đọc.

Em tức giận sao?TK

Không có. Em vừa rồi bị mọi người bức biểu diễn một tiết mục...

Cái gì?TK

Tự đàn tự hát, My All.

Đàn chị đem ly nước ấm cho cô, Đồng Ngôn nhận rồi cảm ơn, uống lên vài hớp nước.

Mở điện thoại ra, có một tin nhắn tới.

My All? I am thinking of you in my sleepless solitude tonight.TK

Đây là ca từ trong câu đầu tiên của My All, cô nghĩ đến anh có phải là đang xác nhận lại lời bài hát hay không, rất tự nhiên nhắn trả lời : *Vâng.*

Đợi cho đến khi gửi xong tin nhắn mới phát giác ra ca từ của câu này thực khiến cho con người ta suy nghĩ sâu xa...

My All của Mariah Carey : <https://www.youtube.com/watch?v=fEzLmT5r4DY>

Chương 26 : Anh có thể nghe thấy em khóc (2)

Em cũng nhớ anh.

Cô lấy hết sức viết ra mấy từ này, do dự thật lâu mới nhấn tay gửi tin nhắn đi. Mặt dán trên cửa sổ thủy tinh, vẫn nhìn không được nghĩ tới tin nhắn vừa rồi, thật sự là buồn nôn, đến cả chính mình còn chịu không được...

Có lẽ là anh đang ngủ, không có trả lời tin nhắn.

Đồng Ngôn dựa vào cửa kính của tàu cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh lại cũng đã hơn bảy giờ, đưa mắt nhìn điện thoại, vẫn không có tin nhắn nào. Cô có chút kỳ quái, theo lý thuyết Cố Bình Sinh nghỉ ngơi như vậy cũng nhiều lắm rồi, bình thường là 6h30 đã rời giường rồi.... cô đang nắm chiếc điện thoại đến thất thần thì đàn chị khóa trên đã pha một ly mỳ ăn liền đưa đến, “Muốn phân biệt một người có phải đang ở trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt hay không rất dễ dàng, lúc trước khi chị cùng với bạn trai mới bắt đầu yêu đương, mỗi ngày có hơn một trăm tin nhắn, các đốt ngón tay đều sưng đỏ lên.”

Đồng Ngôn chỉ cười, chỉ vào mặt mà nói, “Chị dậy sớm như vậy, ăn mỳ sẽ nổi mụn đó.”

“Chị đói rồi.” Đàn chị tùm tùm cười nói, “Em có ăn không, chị chia cho em một nửa.”

Cô cũng là bụng đói đang biểu tình, lúc này mới nhớ tới đồ ăn mà Cố Bình Sinh chuẩn bị cho mình, bởi vì lười cầm theo bên người nên cô đã bỏ chúng trong vali rồi. Có một cái thùng nhựa nằm trên vali của cô, lôi xuống được để lấy đồ ăn cũng rất phiền toái.

Ở giữa sự đói khát cùng với sự lười biếng, cô khuất phục bản thân mình, chỉ uống một chén nước ấm.

Trên tàu sáng sớm thỉnh thoảng có người cầm khăn mặt cùng bàn chải đánh răng đi rửa mặt, đêm qua mấy anh chàng cô nàng sinh viên trẻ kia lăn đi lăn lại gần sáng mới ngủ cũng rất mệt nhọc, cuộn tròn người đang vùi đầu vào để ngủ. Cô vừa cùng đàn chị nói chuyện phiếm, vừa không yên lòng nhìn về chiếc điện thoại, khi tàu đến được Bắc Kinh thì nhận được tin nhắn của anh.

Em đã đến nơi chưa?TK

Tâm tình của Đồng Ngôn lúc này cũng tốt lên rất nhiều, vội vàng nhắn tin lại .

Vâng, em đã tới nơi rồi. Anh ngủ mới dậy à.

Phải nói là anh đến bây giờ vẫn không ngủ.TK

Không ngủ? Đồng Ngôn liếc nhìn tin nhắn vừa suy nghĩ, anh không ngủ vậy đêm rồi anh làm cái gì?

Không đợi cô nhắn tin hỏi, anh đã gửi tới một tin nhắn nữa.

Trạm ở Bắc Kinh chỉ có một lối ra vào thôi phải không? Anh ở cửa chính chờ em. TK

Đồng Ngôn có chút ngẩn ngơ, lập tức hiểu được ý tứ của anh. Nhân viên toa tàu bắt đầu nói trên radio, hoan nghênh hành khách đã tới Bắc Kinh, đàn chị vội vàng đem mì ăn liền ném vào thùng rác bên cạnh nhân viên tàu, “Em có người tới đón chưa? Có cần chị và bạn trai chị đưa em về luôn không?” Nhà của đàn chị này rất gần nhà cô, có đôi khi tiện đường liền chở cô về nhà.

Đồng Ngôn lắc đầu, “Không cần, em có người bạn tới đón rồi.”

“Bạn?” Đàn chị lập tức nở nụ cười, “Không thể nào, Đồng Ngôn nhỏ bé của chị, em ở Bắc Kinh còn có bồ nhí đấy à?”

Đồng Ngôn dở khóc dở cười, lại không thể giải thích rằng người này và người bạn trai mà chị ấy biết là đang ở Thượng Hải kia là cùng một người được.

Đợi cho đến khi cô cố ý thoát khỏi đám người, lôi kéo hành lý chạy ra cửa ga tàu Bắc Kinh, rất dễ dàng nhìn thấy anh trong đám người rộn ràng nhốn nháo kia. Tất cả mọi người đều mặc áo lông rất dày, chỉ có anh theo thói quen mặc áo khoác ở Thượng Hải, Đồng Ngôn vội vàng bước qua, nhịp tim cũng đã tăng lên rất nhanh chóng, thấy anh ở đây thật khiến cô rất ngỡ ngàng.

Cố Bình Sinh rất nhanh cũng nhìn thấy cô, vươn cánh tay vẫy vẫy, ý bảo cô đi qua.

Cho đến khi cô tựa vào trong ngực anh, anh mới thở dài một hơi, “Lạnh quá.”

Cô dùng mặt cọ cọ vào trong áo khoác của anh, cái mũi có chút đỏ, qua một lát mới ngẩng đầu nhìn anh, “Anh không phải muốn vài ngày sau mới trở về sao? Còn mặc ít như vậy, khẳng định sẽ sinh bệnh.”

Anh cố ý dùng hai tay chạm nhẹ vào mặt của cô, lạnh đến dọa người, “Em nói nhớ anh, anh liền đến đây với em.”

Đồng Ngôn tháo bao tay xuống, dùng hay tay nắm lấy mu bàn tay của anh, “Thầy Cố, anh có cần phải làm cho em cảm động như thế này không?”

Khi nói những lời này, hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên.

“Được rồi, nói thật là....” Cố Bình Sinh cười cười, “Là anh bỗng nhiên nhớ em.”

Đồng Ngôn từ trong túi áo của anh tìm ra được đôi bao tay, nhét vào trong tay của anh, lại cởi khăn quàng cổ của mình xuống, nhún chân, muốn đem khăn quàng cổ quàng lên trên cổ cho anh, “Nhưng em không ở cùng anh nhiều được, em phải về nhà trước đã, buổi chiều...” Cô tính thời gian, “Ăn cơm trưa xong em sẽ tới tìm anh, được không?”

“Không cần phải gấp gáp..” Anh ngăn cản động tác của cô, một lần nữa đem chiếc khăn quàng cổ quàng lại cho cô, “Toàn bộ thời gian kỳ nghỉ đông anh đều ở Bắc Kinh.”

Cô gật gật đầu, bỗng nhiên liền có cảm giác yên tĩnh lại.

Từ khi chạy ra khỏi ga cho đến khi nhìn thấy anh, cho tới tận bây giờ, cô mới hết hoảng cảm thấy đây là sự thật.

Anh nghi hoặc nhìn cô, cô chỉ mím môi cười, lại nhún chân một chút, hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh. Nếu anh có thể làm ra chuyện tình cảm động lòng người như vậy, cô ở đây hôn anh thì có làm sao cơ chứ?

Cố Bình Sinh nhướn mày, ý cười lan tràn nơi đáy mắt, lại không nói gì.

Nơi này không có bạn học cùng các thầy cô giáo.

Nơi này là thành phố mà hai người quen biết nhau lần đầu tiên, Cố Bình Sinh mà không phải là Thầy Cố.

Sau khi về nhà, cô nhanh chóng tắm rửa thay quần áo sạch sẽ. Khi đứng ở cửa phòng bếp nhìn bà nội nấu ăn, đều nhìn không được mà muốn cười, cô cười đến mức khiến bà nội có chút không hiểu, hỏi cô có phải năm nay thi rất tốt hay không, về nhà đã vui vẻ như vậy rồi. Đồng Ngôn dựa người ở cửa, cắn môi dưới nở nụ cười cả nửa ngày mới nói, “Đúng vậy, môn trọng tài thương mại quốc tế cháu thi được 94 điểm.”

Toàn bộ kỳ nghỉ đông có 29 ngày, anh đều ở Bắc Kinh.

Đồng Ngôn đang tính toán xem có bao ngày cần phải ở nhà, có bao nhiêu ngày có thể ở cùng anh, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Cô thuận miệng hỏi một câu ai đó, chợt nghe thấy một giọng nữ, Ngôn Ngôn, là mẹ.

Toàn bộ căn phòng đều chìm vào im lặng, cô sững sốt thật lâu, vẫn là bà nội rửa tay rồi lau khô tay đi ra mở cửa.

Cho đến khi mẹ ngồi xuống, cười nhìn cô, Đồng Ngôn còn có chút không thể tin được, im lặng ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ phía trước ghế

sofa. Rất nhiều người đều từng khen cô rất xinh đẹp, thật ra cô chỉ kế thừa hơn phân nửa dung mạo của bà ấy mà thôi, nhìn người mẹ đã ngoài 45 tuổi, cô thậm chí tìm không ra sự khác biệt gì với khi bà ấy 30 tuổi.

Bà nội dường như sớm đã biết được mẹ cô sẽ đến, cũng nói chuyện rất thân thiện, cô vẫn im lặng lắng nghe như cũ, không biết nói cái gì. Nửa năm qua, mẹ ngẫu nhiên cũng sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng chung quy cũng đã nhiều năm như vậy không quan tâm tới cô, không có đề tài gì để mà nói nhiều với nhau.

“Ngôn Ngôn, hiện tại con có bạn trai rồi sao?” mẹ đột nhiên hỏi cô.

Đồng Ngôn gật gật đầu, “Có.”

“Là bạn học cùng trường sao?” Mẹ cười rất ấm áp.

Cô suy nghĩ một chút rồi lại gật đầu, không nói chuyện.

Toàn bộ buổi chiều thì đây chính là đối thoại duy nhất giữa hai mẹ con.

Cho đến chiều tối khi mẹ cô rời đi rồi, cô bỗng nhiên mới nhớ tới đã đồng ý với Cố Bình Sinh, buổi chiều đi tìm anh, cô nhìn lại điện thoại nhưng không có tin nhắn gì, anh thế mà cũng không có đi tìm cô.

Đồng Ngôn ngây người ngồi trên ghế sofa, hay tay nắm chặt để ở trên đầu gối, bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy anh.

Thật ra cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là rất muốn nhìn thấy anh mà thôi.

“Mẹ của cháu mấy tháng nay rồi vẫn đến đây...” Bà nội lấy qua một trái hồng đã chín, đưa cho cô một cái thìa bằng sắt nhỏ, để cho cô tự lấy ăn, “Sau khi con bé và ba của con ly hôn, vì chuyện gian nhà vẫn làm ầm ĩ rất nhiều lần, năm nay không biết như thế nào lại

suy nghĩ thoáng ra một chút, nói là ai cũng đều không cần đến gian nhà đó, đem quyền sở hữu gian nhà để lại cho cháu.”

Đồng Ngôn tiếp nhận quả hồng, không hé răng.

Cô dùng thìa bỏ đi một lớp vỏ, lấy lớp ruột bên trong ăn một miếng.

Hương vị nồng đậm, đậm hương vị của gia đình.

Bà nội như muốn nói gì lại thôi, không muốn tiếp tục nữa.

Đồng Ngôn cũng rất tự nhiên mà không có hỏi. Năm đó khi cô đậu đại học, là thời gian cha mẹ cô tranh giành căn nhà quyết liệt nhất, mẹ cô cầm tờ đơn ly hôn bốn năm trước nói lúc trước đâu có như thế, căn nhà thuộc về bà, cha cô chỉ cầm lấy 10 vạn, nhưng trong thời gian ngắn bốn năm, căn nhà từ 20 vạn tăng vọt lên hơn 80 vạn, cha cô làm sao có thể để mình chịu thiệt như vậy chứ?

Đúng lúc căng thẳng đến nghiêng trời lật đất kia, cô sợ căn nhà bị cha cô cầm bán mua cổ phiếu thì cuối cùng ngay cả tiền dưỡng lão của cha mẹ cũng không còn, vì thế giúp đỡ mẹ nói mấy câu rằng những điều khoản ghi trong đơn ly hôn đã được pháp luật công nhận... cứ thế hai năm nay, cha cô cứ gặp người liên mạng cô là kẻ như thế nào...

Những điều khó nghe cũng rất nhiều, cũng chỉ vì gian nhà đó. Sớm đã không còn là ngôi nhà trước kia nữa rồi.

Cô ăn xong quả hồng, đem thìa đi vào phòng bếp. Khi cô đang rửa thìa, chợt nghe tiếng bà nội nói chuyện điện thoại, bà thấp giọng nói gì đó với người đầu kia, ban đầu thì tính tình vẫn rất tốt, sau thì càng ngày càng nặng nề gay gắt, “Ngôn Ngôn là con gái của anh, anh làm sao mà lại đi con bé như thế.”

Đồng Ngôn có thể đoán được là cha cô, sợ bà nội khó xử, cô không định ra khỏi bếp vào lúc này.

Đơn giản cầm khăn lau, bắt đầu quét tước phòng bếp một cách tỉ mỉ.

Cho đến khi bà nội ngắt điện thoại, cô mới giả bộ làm như cái gì cũng chưa nghe thấy, cười thăm dò, “Cháu hẹn bạn học, tầm hơn hai tiếng gì đó thì cháu sẽ về.” Bà nội nói câu về sớm một chút, trộm lau khóe mắt rồi trở về phòng.

Thẳng đến khi đi trên con đường lớn, Đồng Ngôn mới phát hiện thật sự là lạnh.

Gió rất lớn, quất vào mặt rất đau, khăn quàng cổ cũng kéo đến tận mắt, vẫn cảm thấy lạnh, cuối cùng đành phải đi vào bách hóa tổng hợp ở gần đó, ở lầu một là quầy chuyên kinh doanh các loại đồ trang điểm, thời điểm mới vào cô nhìn thấy ánh sáng nhạt từ những tủ kính bày hàng kia.

Có lẽ vì rất nhanh sẽ qua năm mới, trong bách hóa này cũng kín người.

Cô bước về phía trước không mục đích, liền ngừng lại.

Lầu giữa là nơi chuyên kinh doanh đủ các loại giày, các quầy đều có rất nhiều người đang thử giày. Nhưng nhìn ba người kia lại bắt mắt như vậy, cô trong nháy mắt muốn né tránh, cũng đã bị Lục Bắc nhìn thấy trước. Lục Bắc không chút nghĩ ngợi liền đi tới trước mặt cô, Phương Vân Vân ngồi ở chỗ quầy giày kia đang thử giày cũng rất nhanh ngẩng đầu, liếc nhìn sang nơi này một cái, hoặc làm như không thấy gì.

Nhưng thật ra mẹ Lục Bắc lại thật sự kinh ngạc khi nhìn thấy Đồng Ngôn.

“Đồng Đồng...” Lục Bắc đưa tay muốn giữ chặt cô, “Là mẹ anh để cho anh đi tới đây đón họ.”

Đồng Ngôn không thay đổi nét mặt tránh tay anh, “Em đang có hẹn với bạn, anh hãy đưa họ về đi.”

“Em đã nghỉ đông rồi à? Ngày mai anh tới gặp em được không?” Giọng nói của Lục Bắc có chút gấp gáp, giống như sợ cô hiểu lầm.

Ở đây rõ ràng có bốn người nhưng chỉ có cô là người ngoài.

Đồng Ngôn mím môi, nở nụ cười, “Không được rồi, bạn trai của em rất hay ghen, vợ của anh cũng sẽ ghen mất.”

Ánh sáng đủ màu từ các loại trang sức, nụ cười tươi sáng của cô, ở giữa hai người trong lúc này chính là khoảng cách không thể nào thay đổi được.

“Lục Bắc.” Mẹ của Lục Bắc ở phía sau rút cuộc cũng mở miệng gọi anh.

Lục Bắc vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn cô.

Người ở phía sau lại kêu một tiếng Lục Bắc.

“Em phải đi rồi, anh cũng đi qua giúp hai người họ đi.”

Đồng Ngôn nhìn anh vẫn đứng im đó, trực tiếp xoay người bước đi.

Sợ Lục Bắc lại đuổi theo, cô rất nhanh đẩy cửa rời khỏi cửa hàng bách hóa tổng hợp, đi vào trong đám người. Cho đến khi đến gần bến xe bus, ngồi trên lên can của hàng rào, cô mới lấy điện thoại ra, trực tiếp điện thoại cho Cố Bình Sinh.

Điện thoại rất nhanh đã có người bắt máy, giọng nói của Cố Bình Sinh có phần kinh ngạc, “Em làm sao vậy? Gửi tin nhắn nói cho anh biết.”

Cơn gió đem giọng nói của anh thổi đi rất xa, Đồng Ngôn cắn môi, rút cuộc nhịn không được mà khóc ra tiếng. Anh lại hỏi một câu em làm sao vậy, cũng không nói gì thêm. Cô cứ ngồi ở bến xe bus, khóc thật lâu, khóc đến mức cả chiếc khăn quàng cổ cũng đều ẩm ướt, anh vẫn không ngắt điện thoại.

Đến cuối cùng vẫn là cô ấn nút ngắt cuộc gọi trước.

Anh rất nhanh gửi tin nhắn tới : *Xảy ra chuyện gì?TK*

Đồng Ngôn dùng ngón tay đông cứng, cố gắng ấn từng từ : *Không có gì, điện thoại để ở trên sofa, không cần thận ngồi lên trên nút gọi, thế mà lại gọi cho anh lâu như vậy... Anh làm sao mà không ngắt điện thoại đi, tiền điện thoại đường dài rất đắt.*

Chương 27 : Anh có thể nghe thấy em khóc (3)

Anh cũng không có tiếp tục hỏi cô nữa, chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu.

Hai ngày này anh còn có một số việc phải làm, ngày kia tới đón em được không?TK

Vâng.

Đồng Ngôn nhìn cảnh đêm với đèn đuốc sáng trưng, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, có lẽ là vì nghe được giọng của anh.

Ngày hôm sau cô ngủ thẳng đến khi tinh dậy thì cổ họng đã không thể nói được nữa, có lẽ là do ở trong phòng ngủ một thời gian dài mà không có máy sưởi, cô đã không thể nào thích ứng được. Khi ăn điểm tâm sáng cũng chỉ có thể cười là tốt nhất, làm máu lưu thông...Cô đem sự kiện bị trảng khi bị thay đổi khí hậu như thế này nói cho Cố Bình Sinh biết, ngạc nhiên hơn là anh không có nhắn tin lại.

Cô nghĩ đến anh nói mấy ngày nay còn có một số việc, cũng vốn không muốn quấy rầy anh thêm nữa.

Buổi chiều có một dì bác sĩ khoảng 35-36 tuổi, là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện Hiệp Hòa, từng là học sinh của bà nội. Thật ra lúc đó bà nội dạy nhạc, chỉ làm chủ nhiệm lớp có hai ba năm gì đó, lại có rất nhiều người đến bây giờ vẫn còn nhớ và tới thăm hỏi bà nhân dịp năm mới.

“Đây là thẻ kiểm tra của trung tâm sức khỏe.” Dì bác sĩ lấy một thẻ nữa, đặt ở trên bàn trà, cười nói, “Cô năm nay cũng nhiều tuổi rồi, hẳn là nên làm kiểm tra thân thể.”

Bà nội cầm con dao gọt vỏ táo, “Không cần, không cần đâu, cô vẫn kiên trì tập luyện, trong người rất khỏe.”

“Em biết rất nhiều người lớn tuổi đều kiêng kị việc kiểm tra sức khỏe, sợ kiểm tra ra vấn đề gì, nhưng người già khi đi khám như vậy, không ít cũng nhiều sẽ có chỗ không thoải mái, cho nên hằng năm vẫn nên đi làm kiểm tra để yên tâm hơn mà cô.”

Bà nội cười cười, đem quả táo đưa cho dì bác sĩ kia, “Được, được, cô nhất định sẽ đi.”

Khi bà nội đi vào phòng bếp xem nồi thịt kho, Đồng Ngôn mới đột nhiên hỏi dì bác sĩ, “Dì ơi, trước kia khoa tim của bệnh viện dì có một bác sĩ thực tập họ Cố phải không ạ?”

Thật ra cô chỉ rất ngạc nhiên và tò mò với những gì anh đã trải qua khi anh còn là một bác sĩ khoa tim mạch, nhưng hỏi ra những lời này cũng không có ôm hi vọng gì, dù sao cũng chỉ là bác sĩ thực tập, hơn nữa một bệnh viện lớn như Hiệp Hòa làm sao có thể có người luôn nhớ tới tình huống của người khác khoa được chứ?

“Cháu là đang nói tới Tiểu Cố à?” Dì ấy đối với hình ảnh vị thực tập sinh này rất có ấn tượng, “Chính là người thanh niên có một bà mẹ cũng làm bác sĩ đúng không?”

“Dì thật sự biết sao? Anh ấy giống như chỉ ở đó không đến mấy tháng.”

“Nếu cháu nói là chàng trai đó thì dì khẳng định là có biết.” Dì bác sĩ nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Mẹ của cậu ta là một bác sĩ khoa tim mạch rất nổi tiếng, dì từng chứng kiến bà ấy mổ chính cho một cô bé, quả tim nhỏ như quả trứng gà bị hàng bị kim châm vào, là một bác sĩ khoa tim mạch có tài.”

Dì bác sĩ cười cười, lắc lắc đầu, nói một câu đáng tiếc nhưng cũng không có tiếp tục hỏi vấn đề về mẹ của anh nữa.

“Cháu làm sao mà quen biết được với Tiểu Cố?”

Đồng Ngôn do dự một lát mới nói, “Anh ấy là giảng viên đại học của cháu, thầy giáo dạy môn luật trọng tài thương mại quốc tế.”

Dì bác sĩ kia rất kinh ngạc nhìn cô, “Sau này cậu ta lại chuyển sang trường luật sao? Cậu ta không phải là không nghe thấy sao?”

Đồng Ngôn gật đầu, “Đúng vậy, dì có biết vì sao mà anh ấy lại không nghe thấy được không?”

“Đây cũng không phải là chuyện gì bí mật, cơ bản sau này mọi người cũng chỉ biết được chút ít mà thôi.” Dì bác sĩ cầm lấy chén trà, uống lên một hớp rồi mới tiếp tục nói, “Cháu còn nhớ rõ khi cháu học cấp hai có bệnh dịch SARS lan tràn không?”

“Cháu nhớ.”

Cô còn nhớ rõ khi đó tin tức mỗi ngày cũng chỉ đưa tin những nơi bị bệnh dịch lan tràn tới, phát hiện nơi nào có ca bệnh tái phát, còn đưa tin làm thế nào phòng bệnh, còn có tin tức từ những vùng bị dịch tràn qua và đang tàn phá, như sợ chỉ trong một đêm thành phố cũng trở thành nơi nguy hiểm lây lan bệnh tật, ngay cả thờ cũng đều sợ bị lây bệnh, sao lại không có ai sợ được cơ chứ?

“Khi đó dì vừa vận mang thai ở nhà, sau khi mẹ của Tiểu Cố qua đời, cậu ta đã chuẩn bị để kết thúc đợt thực tập đó. Vừa vận gặp phải dịch SARS, bệnh viện Hiệp Hòa nhận vào hơn 200 bệnh nhân nhiễm bệnh, cậu ta chủ động xin đi đến khu bệnh SARS. Phàm là những nhân viên y tế ở khu đó chữa bệnh và chăm sóc cho bệnh nhân đều là những bác sĩ giỏi, sau đó rất nhiều người đều bị lây bệnh SARS, cậu ta sau khi bị lây thì bị ngộ độc thuốc mà trở thành không nghe được nữa.”

Dì bác sĩ nói xong, lại nghĩ nghĩ một chút rồi bổ sung một câu, “Lúc ấy thuốc dùng trị liệu bệnh SARS có liều lượng rất nặng, cơ bản có thể phục hồi lại sức khỏe của con người cũng đều bởi vì sử dụng một lượng lớn chất kích thích, để lại rất nhiều di chứng. Bệnh này rất đáng sợ, thật ra những người được điều trị đó cũng là làm vật hi sinh rất lớn tránh lây bệnh cho người khác, thuốc liều lượng nặng như vậy, đại số mọi người đều chịu không nổi.”

Đồng Ngôn nghe xong có chút sững sờ, đến cuối cùng mới hỏi một câu mà khiến cô vô cùng lo sợ, “Ý của dì là anh ấy còn có di

chứng khác sao?”

“Khó mà nói được.” Dì bác sĩ đó trả lời rất cẩn thận, “Thời điểm dì quay lại bệnh viện thì cậu ta cũng đã xuất viện, dì chỉ nghe những bác sĩ lúc đó trong khoa kể lại, cậu ấy hẳn là còn có di chứng khác.”

Dì bác sĩ đó cũng rất nhanh đã ra về, Đồng Ngôn vẫn còn cảm thấy rất kinh ngạc mà ngồi cầm điện thoại thần người ra như vậy, rất muốn trực tiếp hỏi anh. Nhưng lại sợ làm như vậy lại khiến cho anh có những suy nghĩ khác, TV trước mặt đang chiếu bộ phim truyền hình về kỳ nghỉ hè, buổi chiều là chiếu Hoàn Châu Cách Cách tập 98, kịch tình trong phim hihi ha ha như vậy nhưng công chiếu nhiều năm rồi mà vẫn được mọi người yêu thích.

Cô ở nhà ngồi coi phim cả buổi chiều.

Đợi sau khi ăn cơm tối xong, bỗng nhiên mới cầm áo lông mặc vào người, đưa mắt nhìn điện thoại, thế mà lại hết pin, vội vàng nạp điện một chút rồi lại chạy sang phòng bếp bên cạnh nói, “Cháu vừa mới nhớ ra, đêm nay có cuộc tụ họp của đám bạn học.” Bà nội đang ở trong bếp, cũng chỉ lắc đầu tỏ ý đã biết, “Được rồi, mau đi đi, mấy miếng sườn này bà sẽ để ngày mai cho cháu ăn.”

Đồng Ngôn thở dài xin lỗi bà nội, “Có lẽ khuya cháu mới về, bà không cần đợi cháu đâu.”

Nói xong liền mở cửa chạy ra ngoài.

Ngày đó anh đưa cô về nhà đã từng nói qua anh ở gần đại học sư phạm Bắc Kinh.

Khi cô đi ra khỏi cửa tàu điện ngầm thì gió rất lớn, cô đại khái biết nên đi phương nào, vừa đi vừa lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh : ***Đêm nay em rất muốn gặp anh.***

Qua một lát, anh mới nhắn tin lại : ***Được, khoảng 10h hơn anh sẽ đi tìm em.TK***

Được, khi nào anh bắt đầu đi thi nhớ nói cho em biết, em cần chuẩn bị một chút, mới có thể vụng trộm chuồn ra ngoài.

Được.TK

Cô không có nói cho anh biết chính mình đang ở gần nhà anh, chỉ là trực giác của cô nói rằng anh đang ở nhà.

Hiện tại mới hơn 6h tối, cách 10h còn rất lâu. Vì phải sạc pin cho điện thoại nên cô tìm rất nhiều tiệm fastfood, đều không có nhìn thấy một ổ điện nào, cuối cùng rút cuộc tìm được một nơi ở cách trường đại học Bắc Kinh không xa, tìm được một quán bánh ngọt có ổ cắm điện, thuận tiện mua một ly thức uống nóng, ngồi ngắm người ngay bên cạnh cửa sổ, thuận tiện nhìn thời gian trên điện thoại.

Cứ như vậy cho đến khi 10h đóng cửa.

Thật sự không có chỗ nào đi nữa, đành phải đứng ở cửa đại học Bắc Kinh, tìm một nơi tránh gió chờ tin tức của anh. Hơn 10h20 phút mới thấy anh gửi tin nhắn cho cô: *Anh bắt đầu đi tới chỗ em rồi.TK*

Đồng Ngôn nhắn lại cho anh rất nhanh chóng: *Em đang đứng trước cửa trường đại học Bắc Kinh, cửa phía Đông.*

Được, anh sẽ nhanh chóng qua đó.TK

Tay cô nắm chặt chiếc điện thoại, rút cuộc yên tâm nở nụ cười, quả nhiên là anh đang ở nhà.

Rất nhanh, cô liền nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc, từ phía xa đang chạy tới, là Cố Bình Sinh. Lúc này chỉ có một mình cô đứng ở chỗ này, anh rất nhanh đã dừng lại bên người cô, “Em đợi lâu chưa?”

Khi anh nói chuyện, trong giọng nói còn sẽ lẫn chút thờ dốt.

Cô vươn tay, thò vào trong túi áo của anh để sưởi ấm, “Thật lâu... rất lâu rồi., em rất đói, cơm tối còn chưa có ăn nữa.”

Anh bắt lấy bàn tay đang đút vào trong túi áo của mình, cầm lấy bàn tay đông cứng của cô, “Có chuyện gì mà em gấp như vậy, ngay cả cơm tối cũng không ăn mà đi tới tìm anh?” Tay anh rất ấm, trong lòng bàn tay còn có chút ẩm ướt.

Đồng Ngôn cười cười dựa sát vào người anh, cả người chui trong lòng anh, không nói gì.

Cô nên nói cái gì? Cô thật ra cũng khôn muốn đuổi theo anh mà hỏi rõ ràng là đã có chuyện gì, chỉ là cảm xúc mãnh liệt, rất rất muốn gặp anh một lần. Rõ ràng là rất đau lòng vì anh, cũng thật sự đã gặp được anh, ngược lại cảm thấy trời sinh anh chính là một người làm cho người khác ỷ lại.

Bất luận là nhìn khuôn mặt tươi cười của anh hay là giọng nói của anh, tất cả đều ấm áp như vậy.

“Em không đói bụng sao” Cố Bình Sinh ôm lấy cô, giọng nói mang theo chút ý cười, “Anh vẫn ở đây mà, khi nào nhớ anh muốn ôm anh thì đều có thể, trước tiên tìm chỗ nào lấp đầy bụng đã.”

Đồng Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, “Được, nhưng hơn 11h rồi, ở gần đây cũng không có quán ăn nào.”

“Nơi này cách nhà anh cũng rất gần.” Anh cầm tay cô, “Đi đến nhà của anh ăn cơm tối vậy.”

“Nhà của anh?” Cô nghĩ đến anh về thành phố này, hẳn là ở ...

Hẳn là phải ở khách sạn chứ? Cô thật sự còn không nghĩ tới vấn đề này.

“Là nhà ông ngoại của anh.” Anh vừa nói vừa cầm tay cô ở trong túi áo, cứ nắm như vậy mà đi về nhà.

Nhà ông ngoại của anh?

Đồng Ngôn bỗng nhiên dừng bước, Cố Bình Sinh nghiêng đầu nhìn cô, cô có chút do dự mà nói, “Chúng ta vẫn nên đi xung quanh

xem một chút, xem gần đây có cái gì có thể ăn hay không?”

Nhà ông ngoại của anh? Chẳng phải sẽ phải gặp mặt người lớn trong nhà hay sao?

Cố Bình Sinh nhìn ra vẻ mặt xấu hổ của cô, cười nắm chặt tay cô, “Không phải sợ, Bình Phàm cũng đã ở đó rồi.”

“Không phải sợ...” Đồng Ngôn nói đến nửa câu, mặt cũng dần nóng lên, “Nhưng em sợ...”

Kết quả cuối cùng vẫn là nói không biết xấu hổ rồi vẫn đi theo ai đó về nhà...

Đồng Ngôn cùng anh vào phòng khách, vừa vặn nhìn thấy Cố Bình Phàm vừa ra khỏi phòng. Cô ấy vừa nhìn thấy Cố Bình Sinh thì muốn nói cái gì, vừa hay nhìn thấy Đồng Ngôn thì ngừng lại, bỗng nhiên liền cười rộ lên, “Hai cô cậu làm sao mà mới hai ngày không gặp nhau mà lại thành thế này rồi hả, cũng đã nửa đêm rồi mà.”

Đồng Ngôn vốn đã khẩn trương, lại bị nói như vậy, càng xấu hổ hơn.

Đến nhà người ta vào lúc này thật sự là không ổn.

“Đừng khẩn trương...” Bình Phàm lập tức cười trấn an, “Ông nội của chị sớm đã đi ngủ rồi, hơn nữa là ở trên lầu, xa thế cũng không nghe được nơi này nói chuyện.” Thời điểm cô ấy vừa nói chuyện thì dì giúp việc trong nhà cũng đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy Cố Bình Sinh thì nói, “Cố tiên sinh buổi tối còn chưa ăn cơm, hiện tại có muốn nấu vài món không?”

Đồng Ngôn cảm thấy rất sững sốt, không nghĩ tới anh cũng không có ăn cơm tối, anh chỉ cười nói để tự mình tùy tiện làm một ít là được rồi, sau đó mang theo Đồng Ngôn vào phòng bếp. Khi anh mở tủ lạnh ra xem, Đồng Ngôn đã muốn chủ động đi qua phụ giúp, nhìn thấy trong tủ lạnh có một ít bánh sủi cảo đã được làm sẵn, lại thuận tay cầm lấy hai quả trứng cùng mấy quả cà chung, chuẩn bị làm canh cà chua trứng.

Cố Bình Sinh nhận lấy đồ trong tay cô, cô nhìn ra ngoài cửa phòng bếp khép hờ, mới hạ giọng nhìn anh mà nói, “Anh làm gì mà com tối cũng chưa có ăn thế?” Anh vắn vỏi nước, rửa cà chua, “Vừa rồi bận việc, còn chưa kịp ăn com.”

Cô không hiểu sao lại đau lòng, bước tới, từ phía sau ôm lấy anh, dùng mặt cọ cọ một chút, lằm bằm lâu bầu một câu, “Là do có nhiều việc nên ngay cả com cũng không ăn à...” Hai tay của anh còn ướt sũng, cầm một quả cà chua chín, xoay người cúi đầu nhìn cô, “Vì sao bỗng nhiên lại muốn gặp anh? Ngay cả com tối cũng không ăn mà đã chạy tới đây rồi?”

“Em nhớ anh.” Đồng Ngôn da mặt dày, ngẩng đầu nói.

Anh chỉ ừ, cười rất tươi nhìn cô, “Có gì nữa?”

“Không có gì..” Đồng Ngôn nhìn ánh mắt của anh, nói từng tiếng một, “Em nhớ anh, cho nên cảm thấy đêm nay nhất định... lập tức phải đến gặp anh cho bằng được.”

Anh không nói chuyện, chỉ dùng hai cánh tay đang ở sát người cô mà thuận tiện đem cô ôm vào trong lòng, một tay vẫn cầm quả cà chua đang còn chảy nước, rất im lặng cúi đầu hôn cô, không tiếng động cũng không dùng sức.

Nước từ quả cà chua chảy từng giọt trên sàn nhà, rất nhanh liền tạo thành một vũng nước nhỏ.

Qua một lúc sau, anh mới buông cô ra, “Tối hôm qua có phải là em khóc hay không?”

“Không có đâu.” Đồng Ngôn theo bản năng phủ nhận.

Anh đem trái cà chua đặt ở trên bàn đá cẩm thạch, lấy ở cái giá bên cạnh một chiếc khăn mặt sạch sẽ, lau khô tay, “Rất nhiều sinh vật đều có hệ thống phân rõ thanh âm, tựa như cá heo, nếu như em mô phỏng âm thanh khi một con cá rơi xuống nước, nó sẽ thờ ơ, nhưng nếu em ném xuống một con cá thực sự, nó lại có thể vồ tới một cách chính xác, bởi vì chúng nó dựa vào sóng siêu âm do chính chúng phát ra, có thể nghe thấy được sự biến hóa của hoàn cảnh.

Các heo cùng cá heo trong lúc này cũng là dựa vào sóng âm mà trao đổi và liên lạc với nhau.”

Đồng Ngôn dựa vào người anh, nghe rất thú vị, nhưng không rõ vì sao anh bỗng nhiên lại nói đến cá heo.

“Cho dù ở trong một vùng tối đen như mực, chúng nó cũng có thể tìm được lẫn nhau, bởi vì ngôn ngữ của chúng không chịu sự hạn chế của khoảng cách, thậm chí có thể vượt ra ngoài khoảng mấy trăm cây số.” Anh tạm dừng vài giây, giọng nói rất trầm thấp, “Trao đổi cũng không nhất thiết phải cần đến tai nghe, cho nên... anh có thể nghe thấy em khóc.”

Chương 28: Muốn được ở bên anh (1)

Anh nói xong, lấy một con dao nhỏ từ trên cái giá lớn xuống, đem cà chua cắt thành bông hoa sáu cánh, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi, “Có phải cắt cà chua xong là anh được nghỉ rồi phải không?”

Đồng Ngôn không trả lời một tiếng, dường như không có nghe anh nói gì.

Rất nhiều cảm xúc, cô chưa bao giờ ở trước mặt ai mà để lộ ra ngoài, cho dù là ở nhà, cô vẫn luôn duy trì bộ dạng không thèm quan tâm bất cứ thứ gì, biểu tình vô tâm vô phế. Khóc lóc hay gì đó, chỉ là ở thời điểm không thể chịu đựng được nữa mà thôi.

Cố Bình Sinh quay đầu nhìn cô, “Làm sao vậy?”

“Không biết.” Đồng Ngôn thở dài một hơi, “Em cảm thấy em dễ dàng bị người khác làm cho khóc như vậy sao?”

Anh nghe được mà cảm thấy buồn cười, tùy tay cầm lấy cánh hoa cà chua vừa mới cắt xong, đưa đến bên miệng cô, “Đừng khóc nữa, anh sẽ không dỗ được em đâu.”

“Vậy mà anh còn nói chuyện tình cảm như thế nữa sao...” Cô nháy mắt mấy cái, cảm thấy sự kiên trì của mình sắp sụp đổ rồi, khi nước mắt đã tràn hốc mắt, cô lập tức đem mặt vùi trong lòng anh, Cố Bình Sinh chỉ có thể buông dao, ôm cô dỗ cả nửa ngày.

Sau này ngẫm lại, đã nói những gì, Đồng Ngôn cũng không nhớ rõ.

Chỉ ấn tượng sâu sắc với lời khẳng định của anh, anh thật sự sẽ không biết dỗ người khác.

Cửa bỗng nhiên bị mở ra, Cố Bình Sinh vừa định nói gì, thấy Đồng Ngôn vội thoát khỏi vòng tay của Cố Bình Sinh, mắt vẫn còn

hồng hồng, không khỏi nở nụ cười, “Chị vào có sao không?”

Cố Bình Sinh mặc kệ chị ấy, tùy tay cầm lấy một bông hoa cà chua, đưa lên miệng ăn.

Cố Bình Phàm đóng cửa lại, thuận tay nắm lấy bả vai của Đồng Ngôn, ghé vào bên tay cô mà nói, “Chị nói cho em bí mật này, cậu ấy chưa bao giờ biết đỗ bạn gái đâu. Trước kia khi chị đi thăm cậu ấy, tận mắt thấy một cô bé tóc vàng ở trong phòng của nó, khóc rất khổ tâm, nhưng mà cậu ấy lại ngồi ở trên ghế sofa mặc kệ bạn gái khóc ra sao thì khóc, cậu ấy ngồi đọc sách.” Cố Bình Phàm nói xong, mím môi cười lộ lên, “Nếu là chị thì chị cũng tuyệt đối chịu không được, cậu ấy trong chuyện yêu đương cần phải có người thúc đẩy một chút, tâm lý thêm một chút nữa, có cần phải nhàm chán như vậy không chứ?”

“Đúng vậy...” Đồng Ngôn cố gắng nhớ lại, làm ra dáng vẻ của Cố Bình Sinh thường ngày, “Thầy Cố thực sự rất tốt.”

“Tốt? Tốt như thế nào, hử?” Cố Bình Phàm tò mò nhìn cô.

.....

Đồng Ngôn có chút quẫn bách, loại vấn đề này nói như thế nào.

Cô bị Cố Bình Phàm nhìn như vậy thì có chút đỏ mặt, bị một chị gái 30 tuổi hỏi vấn đề như vậy, đối phương lại là chị họ của Cố Bình Sinh... Thật đúng là quái dị... cũng may Cố Bình Phàm không phải là một người nhiều chuyện, đối mặt với Cố Bình Sinh cười không tốt lành gì thế kia thì liền chuyển vào vấn đề chính, ý chính là để anh bố trí tốt việc kiểm tra lại gì đó...

Hai người nói ra ít, không nói tỉ mỉ.

Đồng Ngôn đem mấy cái sủi cảo bỏ vào trong nồi nước sôi, làm bộ như nghe không hiểu gì.

Bởi vì mở bếp nấu cho nên phòng bếp rất nhanh đã ấm áp lên.

Khi Cố Bình Phàm rời đi, vừa vặn nồi nước trên bếp sôi thêm một lần nữa.

Cô rót một chén nước lạnh, đổ vào trong nồi nước sôi, nồi sủi cỏ lại an tĩnh lại. Cố Bình Sinh đứng một bên thường lấy cà chua đút cho cô ăn, đến cuối cùng mấy quả cà chua để nấu canh đều bị hai người bọn họ ăn hết. Cô quay đầu lại nhìn phần nước màu đỏ còn sót lại trên thớt, oán giận nhìn anh, “Nếu sớm biết anh sẽ ăn sống như thế này thì ban đầu đã thêm một chút đường vào rau trộn rồi.”

Anh cười cười, rất tự nhiên mà đứng sát vào người cô, khi anh đang muốn hôn cô thì điện thoại của Đồng Ngôn đổ chuông.

“Em có tin nhắn.” Đồng Ngôn nghiêng đầu tránh anh, lôi điện thoại ra.

Một dãy số xa lạ, nhưng ngữ khí lại không xa lạ chút nào, là Phương Vân Vân : *Mấy ngày nay có thời gian không? Ngày mai tôi muốn mời cậu ăn cơm.*

Ngữ khí bình thản giống như những người bạn học cũ bình thường, nếu không phải vì quan hệ với Lục Bắc, có lẽ cô thật sự chỉ là một người bạn học cũ, vẫn là quan hệ bằng hữu không được thân thiện mà thôi.

Đồng Ngôn ấn nút tắt máy, đưa tay bỏ điện thoại vào trong túi, tiếp tục nấu sủi cỏ. Khi nước sôi lần thứ ba, sôi trào rất lâu, cô lại nhìn chăm chăm mặt nước không có phản ứng gì.

Cố Bình Sinh đứng ở phía sau, đưa cằm tựa lên vai cô, thấp giọng nói, “Đồng Ngôn vô ky, sủi cỏ sắp cạn nước rồi.”

Đồng Ngôn thoáng như tỉnh mộng, tắt bếp, múc sủi cỏ ra cho anh.

Sau đó lại bắt đầu luống cuống tay chân tìm dấm chua, đến cuối cùng khi chuẩn bị xong xuôi mới đem đôi đũa đưa cho Cố Bình Sinh. Anh nhận lấy đôi đũa, ăn một cái sủi cỏ, ở trong màn hơi

nước trắng nóng hôi hổi, đưa tay kéo cô qua ngòai trên đùi của mình, “Anh không ăn rau họ, bị dị ứng.” Cô à một tiếng, chỉ vào đĩa sủi cải, “Tất cả đều có rau họ sao?”

“Không phải...” Anh nhớ lại, “Anh nhớ là còn có thịt lợn, cải trắng, vừa rồi anh quên nói cho em biết.”

Thật ra mấy loại nguyên liệu này đại khái có thể xuyên thấu qua lớp bột của sủi cải ra bên ngoài, nên có thể nhận biết được thông qua màu sắc khác nhau của sủi cải.

Nhưng Đồng Ngôn nghe anh nói như vậy cũng không yên tâm, liền giúp anh cắn một nửa cái bánh, “Đây là thịt lợn và cải trắng.”

Vừa nói xong mới cảm thấy không đúng, chính mình cắn qua rồi lại để cho anh ăn...

Cố Bình Sinh khẽ cười, cắn một nửa cái bánh trên đôi đũa của cô, ăn thật ngon lành, “Dùng cách này cũng rất được.”

“Anh không phải... định để cho em ăn thử một nửa trước rồi anh mới ăn đấy chứ?” Đồng Ngôn cảm thấy đã hơn nửa đêm rồi, lại ở phòng bếp trong nhà ông ngoại của anh mà làm như vậy, thật sự có điểm ái muội lẫn bất lương.

“Còn có một cách nữa...” Cố Bình Sinh dùng một chiếc đũa đâm thủng một lỗ trên chiếc bánh, “Làm theo cách này không chừng càng đơn giản hơn được một chút.”

Đồng Ngôn cắn đầu đũa, dở khóc dở cười nhìn anh.

Cũng không nói sớm...

Anh còn thật sự cúi đầu anh sủi cải.

Đồng Ngôn thật sự rất thích ngòai nhìn anh ăn, nhìn anh ăn ngon lành như vậy, cũng không có bộ dạng nghiêm túc quá hay có quy định gì trong lúc ăn.

Mỗi lần nhìn anh ăn, đều cảm thấy chính mình ăn cái gì cũng ngon hơn.

Cả hai người đều rất đói bụng, rất nhanh liền ăn xong, tiếp tục bận rộn với công việc rửa chén. Loại công việc này chủ yếu là do Cố Bình Sinh đảm nhận, Đồng Ngôn nhiều nhất chỉ lấy giẻ sạch lau khô chén mà thôi, lau khô một loạt chén bát, đưa rồi để lên trên kệ bát.

Bận việc cả nửa ngày, thật ra là cùng nhau ăn cơm tối rồi đưa cô về nhà.

Bởi vì thời gian quá muộn, Cố Bình Sinh sợ gọi không được xe taxi, liền tự mình lái xe đưa cô về nhà. Khi xe dừng dưới lầu, cô bỗng nhiên cảm thấy thật sự luyến tiếc, ngòì nói chuyện cùng anh, không muốn xuống xe.

Điều hòa trong xe thực ấm, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, hai cúc ở cổ áo cũng không có cài lại, từ góc độ này của cô có thể nhìn thấy hình xăm dưới cổ áo. Cô chưa từng nhìn tỉ mỉ những hình xăm trên người của anh, rất ngạc nhiên chỉ chỉ lên bờ vai của anh, “Hình xăm của anh, là từ bả vai đến cánh tay, hoa văn hoàn chỉnh là cái gì vậy?”

Anh nhìn theo phía tay cô chỉ, cúi đầu nhìn bả vai mình, “Muốn xem thì để anh cởi áo ra mới có thể thấy toàn bộ được.”

Đồng Ngôn nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, đỏ mặt.

Cô cũng không có ý tứ đó, tuyệt đối không có mượn cơ hội mà có ý tứ sờ sàng như vậy...

Cố Bình Sinh nhìn ra được ý nghĩ trong đầu cô, đưa tay búng lên trán cô một quả, “Trong đầu em đang suy nghĩ cái gì thế hả?”

Cô xoa cái trán, bỗng nhiên liền nghĩ tới lời nói của Cố Bình Phàm, “Em đang nghĩ... anh còn chưa có trả lời vấn đề của em.”

“Vấn đề gì?”

“Bạn gái cũ của anh...” Tâm tư của cô là tò mò, tuyệt đối phải áp xuống đục vọng ghen tuông trong lòng, “Chị anh nói... bạn gái trước kia của anh là một cô gái tóc vàng? Mỹ nữ?”

Anh phỏng chừng không dự đoán được cô lại chuyên đề tài nhanh như vậy, giống như nhớ lại một chút rồi mới nói, “Hình như là vậy, nhưng mà cũng rất lâu về trước rồi.”

Cho tới tận hôm nay cô trừ bỏ giao lưu cùng với lưu học sinh hoặc giảng viên nước ngoài, cũng chưa từng tiếp xúc với người ngoại quốc nào khác, nhất là mỹ nữ tóc vàng, thực sự là chưa từng thấy qua. Cô nghĩ lại cảnh tượng trong phim truyền hình Âu Mỹ, lại nhìn lại trên người Cố Bình Sinh, nghĩ như nào cũng không được tự nhiên... “Vì sao lại là lâu về trước chứ?”

Chẳng lẽ đã từng phải trải qua tổn thương gì sao?

“Bạn gái cũ của anh ...chắc là thời trung học.” Anh còn thật sự bắt đầu kể lại cho cô nghe, “Khi đó tuổi còn trẻ, có một vài năm thật sự thích những cô gái cùng độ tuổi, sau này bỗng nhiên cảm thấy loại sự tình thực sự rất phiền toái, bắt đầu chậm rãi đem hứng thú chuyển dời sang việc khác.”

“Trung học sao?” Đồng Ngôn yên lặng tính toán, “Thật sự là rất lâu rồi.”

Khó trách lần đầu tiên hẹn hò, sau khi com nước xong đi về, anh thật sự còn cảm thán bản thân mình không có kinh nghiệm gì. Cuối cùng lại quyết định đưa cô đi tham gia Lễ Vọng... cô cảm thấy buồn cười, đưa tay đến chỗ máy điều hòa, làn gió ấm áp thổi vào trong lòng bàn tay, rất thoải mái.

“Còn mối tình đầu của anh thì sao?” Cô còn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục hỏi anh, “Anh còn nhớ rõ không?”

“Là một cô gái người hoa...” Anh cho cô một đáp án ngắn gọn, cười rất ấm áp, cúi người giúp cô mở dây an toàn, “Vừa lòng chưa em?”

Làm sao có thể vừa lòng cơ chứ...

Cô nheo mắt lại, cảm thấy chính mình đúng là tự tìm khổ, lại cảm thấy rất ghen tị.

Vẫn là tự mình chuốc lấy phiền não.

Đồng Ngôn nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ nơi cổ tay của anh, 11h15 rồi.

“Mấy ngày nghỉ này em cũng rất rảnh rồi...” Cô vẫn đang ngồi tựa người vào ghế phụ, nhìn anh, “Anh thì sao?” Nhớ lại toàn bộ buổi tối, dường như không có làm được chuyện gì cho đúng đắn cả, đói bụng chạy đến gần nhà anh, đứng trong phòng nấu bánh nhận được tin nhắn thì ngăn người, đến cuối cùng là không tới một giờ mà đã ăn hết một mâm sủi cào...

Chỉ có vậy mà để đến nửa đêm rồi, lại giảm bớt được sự lo lắng lúc ban ngày.

Cô nhìn anh, cảm thấy điều gì cũng không quan trọng, chỉ cần ở bên anh là tốt rồi.

“Mấy ngày tiếp theo anh cũng không có việc gì cần làm....” Anh lấy áo lông từ sau chỗ ngồi, đưa cho cô, “Cho nên em cần đi đâu, có thể nói anh biết.”

Cô vâng một tiếng, nhận áo lông mặc vào, vừa muốn nói gì, chợt có người ở phía sau cô gõ lên cửa kính xe.

Đồng Ngôn quay đầu lại, tim đập loạn nhịp.

Bà nội không biết khi nào thì đã xuống dưới, lúc này đã bước đến bên cạnh cửa xe chỗ cô người, nếu không gõ cửa kính xe, ngay cả Cố Bình Sinh cũng không để ý đến. Anh thấp giọng nói cô xuống xe, Đồng Ngôn mới giật mình mở cửa xe, “Bà làm sao lại xuống dưới này thế ạ? Bên ngoài lạnh như thế...”

Sắc mặt của bà nội có chút nghiêm túc.

Bà nội thay cô sửa lại mũ lông ở phía sau, nhìn về Cố Bình Sinh đang bước xuống xe, “Thầy Cố, có thời gian nói chuyện một chút không?”

Cố Bình Sinh theo sau Đồng Ngôn xuống xe, căn bản chưa kịp mặc áo khoác. Gió bắc rất lớn, vạt áo sơ mi của anh bị gió thổi bay lên, lại cũng không có ý tứ quỳ lại xe lấy quần áo, chỉ gật đầu nói, “Vâng ạ, bà nội muốn nói chuyện ở đây hay là lên lầu ạ?”

Chương 29 : Muốn được ở bên anh (2)

Sau đó anh và bà nội ở dưới lầu nói chuyện rất lâu.

Đồng Ngôn đứng ngay cửa sổ nơi tầng ba, nhìn hai người bọn họ ở phía xa xa, tuy rằng không nghe được họ nói gì, cũng hiểu được bà nội chắc chắn sẽ không chấp nhận được mối quan hệ này, nhưng bà nội sẽ nói điều gì với anh? Sẽ nói như thế nào đây?

Cô không đoán được.

Sau khi về nhà, đây là lần đầu tiên người nhà của cô tỏ thái độ rõ ràng với mối quan hệ giữa cô và Cố Bình Sinh.

“Khi còn đi học, rất nhiều học sinh sinh viên có cảm tình sùng bái quá mức đối với thầy cô giáo của mình, đợi cho đến khi cháu ra trường, sẽ hiểu được cháu và người đó không giống nhau, cũng là người không thích hợp với cháu.”

Bà nội trước kia tuy rằng chỉ là giáo viên tiểu học, nhưng bởi vì đặc thù của nghề giáo này, có thể nghe được rất nhiều chuyện tình cảm phát sinh giữa thầy trò

Phần lớn chính là sinh viên nữ yêu thương thầy giáo của mình, đến cuối cùng không chỉ có ảnh hưởng tới việc học ở trường, mà hình ảnh của trường học cũng bị đánh giá theo đó, tóm lại đều làm cho mọi người cảm thấy rất phản diện.

“Cậu ta là thầy của cháu, hơn nữa còn là giảng viên đang chính thức giảng dạy cho cháu, nếu không phải nhìn ra được cậu ta là một đứa trẻ rất tốt thì bà nhất định sẽ không nói gì với cậu ta. Ngôn Ngôn, chức danh giảng viên này có nhiều thứ không thể cho phép, thầy trò trong lúc đó.... Chỉ có thể là thầy trò mà thôi.”

Cô vẫn im lặng không nói gì.

Từ khi cha mẹ bắt đầu làm thủ tục ly hôn, cô vẫn luôn sống cùng bà nội, cô từng có hai năm làm một đứa trẻ phản nghịch, cả ngày đều ở bên ngoài chơi bởi không chịu học, làm cho bà nội rất buồn, đã có nhiều lần khóc vì cô. Từ khi còn nhỏ đã từng hạ quyết tâm, không thể để cho người duy nhất quan tâm yêu thương mình phải đau lòng như vậy được.

Cho nên cô sẽ không phản bác.

Đợi cho đến khi bà nội muốn đưa cô đi đến nhà người thân ở Thiên Tân trải qua kỳ nghỉ đông, cô mới do dự mà hỏi, đi rồi khi nào sẽ trở về? bà nội múc cho cô một bát cháo, đem chiếc thìa đặt ở trên bát, “Qua năm mới sẽ về.” Bà gắp cho cô một đũa dưa muối bỏ vào trong bát, còn cẩn thận bỏ thêm một chút hành ngò, “Đợi đến khi cháu khai giảng sẽ trở về.”

Cô dùng chiếc đũa gắp mấy cọng dưa, trộn lẫn với cháo, bắt đầu ăn.

Điện thoại trong túi cũng rất im ắng, anh không có nhắn tin cho cô.

Đến khi ăn khá no rồi, cô mới trở lại phòng mình, đưa điện thoại di động ra nhìn, trong chớp mắt bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Anh nói cái gì? Quyết định làm gì?

Cô xốc rèm cửa sổ lên, nhìn về phía xa trong màn đêm, gửi cho anh một tin nhắn : *Kết quả hình như không được tốt cho lắm?*

Rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời của anh.

Anh cũng đã đoán trước được.TK

Anh đoán trước điều gì?

Trong thiên hạ này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí cả, cần phải trả tiền làm cơm chứ.

.....

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười nhìn điện thoại : *Theo như cách nói của người trung quốc mà anh thường nói thì anh chính là một thầy giáo dạy toán đấy à?*

Tuy rằng những lời này không chính xác chút nào, nhưng lại làm dịu đi một phần cảm xúc mới vừa rồi còn đang dâng trào, Đồng Ngôn hạ đèn bàn chiếu sáng xuống, cùng anh nói chuyện một lúc, mới hỏi anh đã về nhà chưa?

Cố Bình Sinh trả lời rất bình thản : *Anh còn ở gần nhà em.*

Cô sững sốt một chút, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không thấy xe của anh. Cố gắng nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó mới phát hiện ra phương hướng cô tìm là sai lầm, anh hẳn là ở phía bên kia phòng khách mới đúng. Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, nhịp tim của cô cũng tăng nhanh một chút, cũng may lúc này bà nội đã ngủ rồi.

Cô mở cửa phòng mình, thật cẩn thận đi xuyên qua phòng khách nhỏ, đi đến bên cửa sổ.

Xốc rèm cửa sổ lên.

Đây là con đường ngay sát nhà cô.

Dòng xe cộ vẫn cứ như trước, đèn đuốc vẫn sáng như trước, chiếc xe kia vẫn đứng ở nơi đó.

Anh đã mặc áo lông vào, vẫn đứng ở cạnh xe, dường như cảm giác được cô sẽ xuất hiện, nhìn lên phía rèm cửa sổ đã bị nhấc lên một góc, rất nhanh khép lại ngón tay giữa và ngón trỏ, chạm nhẹ trên trán.

Có người đi qua bên cạnh người anh, tò mò nhìn lên trên lầu theo tầm mắt của anh...

Đồng Ngôn thấy không rõ vẻ mặt của mọi người, nhưng cảm thấy những người đang đứng phía ngoài quan sát kia khẳng định là đang đổ kị với cô.

Được rồi, có anh ở đó, cô có thể có chút tự kỷ của bản thân chứ.

Bởi vì anh vẫn luôn quan tâm cô như vậy.

Cô nhìn không được, nhếch môi mỉm cái, cái trán vẫn đang còn để ở trên cửa thủy tinh, khó có khi cảm nhận được cái lạnh lẽo nơi tấm cửa thủy tinh vào mùa đông thế này, nhưng lại thoải mái như vậy. Có lẽ là vì...trong lòng ấm áp.

Ngày hôm sau Đồng Ngôn phải đi Thiên Tân, bởi vì thời gian dài ở cùng với bà nội, cô không thể lấy điện thoại ra liên lạc với anh được. Lộ trình xe lửa cũng không lâu, trên tàu ai nấy đều hồ hởi vì sắp được về nhà, bà nội cũng đang cười nói chuyện phiếm với người mẹ ôm đứa con ngồi ở bên cạnh. Đồng Ngôn mở hộp giữ ấm ra, uống lên một ngụm trà nóng, lại nhớ tới lời anh nói.

Anh nói, anh hoàn toàn có thể lý giải được phản ứng của một người đã từng làm nghề giáo đối với chuyện của hai người. Anh thậm chí cũng từng cùng mẹ xảy ra việc mâu thuẫn như vậy, từng có một đoạn thời gian trốn tránh ngăn ngại.

Anh nói, tất cả cũng sẽ không phải là vấn đề.

Anh nói, anh ở Bắc Kinh chờ em trở về.

Cô tựa người trên cửa sổ thủy tinh, nhắm mắt lại, chưa bao giờ có cảm giác giống như bây giờ, chỉ mong lập tức có thể tốt nghiệp.

Anh em họ hàng ở Thiên Tân đã nhiều năm không gặp, giống như sớm đã nghe nói Đồng Ngôn thi đỗ vào trường đại học có tiếng, lời kéo tay của cô không ngừng giới thiệu cho mọi người, khen ngợi không dứt. Cô chỉ có thể cúi đầu cười một tiếng, thẳng cho đến khi có người hỏi cô có bạn trai hay chưa, cô mới do dự một chút, nhưng

không đợi cô nói chuyện thì bà nội đã cười nói, “Vẫn là lấy việc học làm trọng chứ.”

Sau đó là khoảng thời gian náo nhiệt nhất để đón chào một cuộc sống mới khi qua năm mới.

Ngày cuối cùng của năm, bữa cơm đoàn viên lại được bày biện mười bàn ở khách sạn, có những người đã hơn 90 tuổi, theo trí nhớ của cô thì đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp qua. Có đứa em họ bà con xa kém Đồng Ngôn ba bốn tuổi, lúc còn rất nhỏ đã từng đến nhà Đồng Ngôn ở một thời gian, cho nên khi nhìn thấy cô đến thì có phần thân thiết với cô hơn so với những người khác, dám lôi kéo cô đi đến đại sảnh của khách sạn, ngồi ở trên ghế sofa, vừa xem pháo hoa vừa nói chuyện phiếm.

Đề tài nói chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy vấn đề trong cuộc sống, cuối cùng cũng nói đến vấn đề tình cảm.

Cô em họ này lần trước đi Bắc Kinh, được Lục Bắc dẫn đi chơi khắp nơi, cho nên ấn tượng của cô bé với Lục Bắc rất tốt, nhin không được hỏi Đồng Ngôn về vị ‘anh rể’ kia bây giờ thế nào?

Đồng Ngôn rất nhanh nói đã chia tay.

Em họ thực sự rất kinh ngạc, giống như cảm thấy anh là một người tốt như vậy...

Đồng Ngôn nhìn thấy một dải pháo sáng đang bay lên trời, nhanh chóng nổ rộ, sau đó tạo nên hình một bông hoa thật lớn.

Có lẽ nhiều ngày như vậy, luôn nhớ tới một người. Có lẽ khó có thể tình cờ gặp được một người, có thể biết rõ được chuyện của cô và Lục Bắc, nhưng người đó lại không hề xuất hiện, rút cuộc cũng làm cho cô nói hết nguyện vọng của mình.

“Khi anh ấy học cấp ba, một lần lái xe ngoài ý muốn đâm chết người. Tuy rằng đối phương đi trái đường phạm luật nhưng gia đình lại không chịu giảng hòa, nhất định phải làm cho anh ấy ngồi

tù. Đó là người nhà của người làm bên cục thuế, khẩu khí tự nhiên cũng mạnh hơn, nhà bọn họ chạy vạy rất nhiều người cũng không có hiệu quả gì. Cho nên lúc ấy, tất cả mọi thứ dường như đã định, anh ấy học ở trường dạy nghề được một năm sau đó lại đi tù.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Đồng Ngôn trầm mặc vài giây, “Giống như một vở hài kịch vậy, có một người bạn trung học của chị giúp được anh ấy. Sau đó trải qua rất nhiều chuyện... vấn đề được giải quyết thuận lợi, sau đó anh ấy cùng bạn học trung học của chị liền đính hôn. Năm trước đã kết hôn rồi.”

Cô nhớ rõ mỗi câu mà mẹ anh đã nói với chính mình.

Cô cũng nhớ rõ, thời điểm cô tuyệt vọng, nhìn đến một màn hài kịch này, thậm chí cảm thấy chính mình đang nằm mơ. Phương Vân Vân nói Lục Bắc là một người khó có thể tìm được, chính mình nhất định phải gả cho anh, cứ đơn giản có như vậy.

Đó là lần đầu tiên cô phát hiện ra, những con người hòa nhã như thế nhưng trong lúc đó cũng thật sự là có một khoảng cách nhất định.

Khi đó cô chỉ biết khóc lóc cả ngày, giống như những cô gái cùng tuổi, thế nhưng lại có thể vì muốn được một người con trai để ý đến, thật sự khóc nháo làm cho người trong nhà đi dùng mọi quan hệ, đi tạo áp lực để giải quyết vấn đề.

“Bỏ đi cũng tốt, quyết định như vậy cũng là hợp lý.” Cô em họ thở dài một hơi.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Đồng Ngôn cười nói tiếp, “Cho nên chị của em bị thất tình.”

Cho nên mỗi tình đầu liền chấm dứt như vậy.

Có lẽ vì rất giống tình tiết của một vở kịch, chuyện xưa biến chuyên quá lớn, cô đến nay nhớ tới cũng cảm thấy không tương tượng được.

Buổi tối đó... buổi tối mà Lục Bắc đính hôn, hình ảnh anh ngồi ở ven đường ôm đầu khóc rống lên, cả đời này cô hẳn sẽ không quên được. Tối hôm đó cô thậm chí cảm thấy có phải không bản thân cô sinh ra đã phải chịu mệnh khổ rồi, mặc dù không có trải qua những ngày sống khó nhọc, nhưng cuộc sống lại một lần nữa cướp đoạt đi những thứ vốn nên thuộc về cô, cũng không nên vì cảm tính mà phải đi xa như vậy.

“Không sao...” Cô em họ vung tay lên, cố gắng an ủi cô, “Chị của em đẹp như vậy, hát lại hay, lại tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, tuyệt đối có thể gả cho một người đàn ông tốt.”

Đồng Ngôn tựa vào ghế sofa, nhớ tới Cố Bình Sinh.

“Vậy bạn trai hiện tại của chị đâu?” Cô em rất nhanh đã đổi đề tài, “Đừng nói với em là chị còn chưa có đây nhé?”

Đồng Ngôn cười nhìn cô em họ này, không trả lời.

Qua một lúc lâu sau, mới lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh: *Năm mới vui vẻ. Giờ anh đang làm gì vậy?*

Năm mới vui vẻ. Cả ngày hôm nay đều phải đi ăn cùng mọi người, ăn nhiều... mệt không tả được.TK

Thấm thoát đã hơn mười ngày không gặp được anh.

Kì nghỉ đông vốn đã lên kế hoạch thật tốt, nhưng cuối cùng lại không thể thực hiện được. Cô nhớ tới chính mình có rất nhiều quy hoạch, giành ra vài ngày để đi thăm thú những danh lam thắng cảnh xưa, lại dùng mấy ngày để ở bên anh, sau đó... nếu còn thời gian rảnh rỗi thì vẫn luôn muốn ở cùng anh, phỏng chừng anh cũng sẽ không ngại buồn chán đâu.

Nhưng không hiểu sao lại thành tình trạng như hiện tại.

Bởi vì bà nội luôn ở bên cạnh cô, bọn họ ngay cả tin nhắn cũng không thể gửi được.

Em nhớ anh.

Cô bỗng nhiên rất thẳng thắn, gửi đi một tin nhắn này.

Rất nhanh, anh liền gọi điện thoại đến.

Đồng Ngôn nhanh chóng nhận điện thoại.

Giọng nói của anh trong tiếng pháo hoa nổ rất lớn như thế này thực sự là nghe không được rõ ràng lắm.

“Bắc Kinh mấy ngày này đều ở mức -10 độ, anh có xem tin tức thời tiết ở Thiên Tân, giống như có tuyết rơi, em chú ý mặc nhiều vào một chút, đừng để bị cảm lạnh.” Anh đơn giản dặn dò cô một chút, dùng một chút rồi mới nói, “Mấy ngày nay anh đã liên hệ với viện trưởng, luật thương mại của học kỳ sau đã tìm được giáo viên dạy rồi, anh sẽ không dạy lớp các em nữa, sẽ nhận dạy chương trình đại học năm hai.”

Từ lúc nhận điện thoại, cô không nói qua một chữ.

Cô em học có chút nghi hoặc nhìn cô, dùng khẩu hình hỏi cô, “Có phải điện thoại của trường trung cấp tòa án nhân dân gì đó không? Chị đừng bao giờ tin, đều là lừa người đó thôi.

Đồng Ngôn lắc đầu với cô ấy.

“Anh không nói nhiều được, trong phòng còn có rất nhiều người, nhìn thấy anh gọi điện thoại thì cảm thấy rất kỳ quái.” Trong giọng nói của anh có ý cười rõ ràng, “Anh cũng rất nhớ em, rất rất rất nhớ em.”

Đồng Ngôn nhin không được cười rộ lên, sau đó nhìn đến vẻ mặt nghi ngờ của cô em họ thì lại càng muốn cười hơn.

Rất nhanh đã kết thúc cuộc gọi.

Cô vẫn nắm chặt điện thoại đang để bên tai, còn đang suy nghĩ những gì anh nói.

Bỗng nhiên lại nói đến chuyện đổi khóa dạy, giống như sớm đã có kế hoạch vậy...

“Chị ơi...? Chị làm sao mà nãy giờ không nói gì thế?”

Đồng Ngôn nghĩ, nghiêm trang nói, “Đó là một người hát hay hơn cả chị, ở trường học cũng rất tốt, là một người đàn ông điển trai, anh ấy đã tỏ tình với chị.”

Chương 30 : Muốn được ở bên anh (3)

Sau khi ngắt điện thoại, Cố Bình Sinh tiếp tục ngồi ở đại sảnh náo nhiệt, bên cạnh có rất nhiều người, chủ yếu đều đi ra ngoài hút thuốc. Anh dùng một loại tư thế thoái mái nhất ngồi trên ghế sofa, nhìn pháo hoa đang được khách sạn đốt lên.

Vô số dải sáng bay lên trời, trong nháy mắt nổ rộ.

Thiên Tân là nơi như thế nào?

Anh còn chưa có đi qua cái thành phố kia.

Cố Bình Phàm đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, vỗ vỗ mu bàn tay của anh, đợi cho đến khi anh quay đầu lại mới cười cười nói, “vừa rồi ông nội hỏi bạn gái của cậu, chị cũng không có nói cô ấy là sinh viên của cậu. Cậu có biết... ông có vẻ kiêng kị tình cảm thầy trò mà.”

“Em biết.” Anh không để ý, “Trước kia em cũng thật sự kiêng kị loại quan hệ này. Nhớ rõ chị từng hỏi qua em, có phải vì mẹ em mà mới thích Đồng Ngôn không, thật ra là ngược lại mới đúng, bởi vì quan hệ của mẹ mà em có một đoạn thời gian do dự, có nên bắt đầu đoạn tình cảm này hay không?”

Khi đó, anh đã tránh cô trong hai tuần lễ.

Thậm chí lên tìm Triệu Nhân nhờ dạy bù cho cô, vốn tưởng rằng tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng rồi, có lẽ chính là đã động tâm mà thôi, tránh đi trong một thời gian dài thì tốt rồi, nhưng còn hơn là ảnh hưởng tới cuộc sống của cô.

Nhưng giữa trưa ngày hôm đó...

Khi anh ngồi xuống bên cạnh người cô, nói cho cô biết sau này sẽ không dạy kèm cho cô nữa, trong mắt cô như ẩn hiện sự thất vọng, nhưng lại làm cho anh cảm thấy mềm lòng như thế.

Anh nhớ rõ ngày đó ngồi bên cửa sổ, cô đón ánh nắng mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, ngũ quan sáng sủa, chỉ có đôi khi lại rõ ràng như vậy. Lúc ấy anh cũng không biết cô cùng gia đình của cô là như thế nào, nhưng luôn có cảm giác, cô nhất định đã trải qua rất nhiều đau khổ cùng thất vọng mà bản thân cô khó có thể chấp nhận được.

Nhưng cứ như vậy... ánh mắt chứa đựng đầy tình cảm như vậy.. lại ấm áp mà thẳng thắn như vậy.

Thẳng thắn giống như chưa từng chịu tổn thương...

Cố Bình Phàm cầm trong tay cốc nước ấm đưa cho anh.

“Kết quả lần kiểm tra này của em không được tốt lắm, có tính quay về Mỹ làm phẫu thuật hay không?” Cố Bình Phàm vẫn quyết định khuyên anh một lần, “Tuy rằng ở trong nước những ca bệnh lâm sàng như vậy không ít, nhưng chị cảm thấy, cậu vẫn nên chọn nơi có hoàn cảnh tốt hơn thì hơn...”

“Không sao.” Anh đáng gầy lòi Cố Bình Phàm, “Em muốn làm phẫu thuật ở bệnh viện Hiệp Hòa.”

Cố Bình Phàm nhìn anh một lát, rút cuộc cũng thở dài, “Được rồi, cậu có đôi khi thực sự làm cho người ta chán ghét, thoát nhìn dường như rất hiền hòa nhưng thật ra lại cố chấp đến đáng sợ. Giống như em chưa bao giờ nhận dụng cụ trợ thính, ai nói cũng không chịu dùng.”

“Cảm ơn chị, Bình Phàm.”

Anh cười cảm ơn cô, ngăn lại những oán giận kia của cô, nhưng thật ra là đau lòng.

Trước tết nguyên tiêu vài ngày thì cũng là lúc khai giảng học kỳ mới.

Bà nội thực sự luyện tiếc khi cô phải đi, làm tết nguyên tiêu sớm, lại còn hầm canh rồi chiên xào đủ món, cô ăn suốt trong hai ngày,

cảm thấy chính mình ăn nhiều đến mức sắp thành heo ròi.

Khi cô kéo hành lý ra khỏi cửa, mới dám lấy điện thoại ra nhìn, đọc tin tức về chuyến bay mà anh vừa gửi tới.

Cô chưa từng ngồi máy bay bao giờ, khi Cố Bình Sinh đề xuất, cô có chút do dự, có chút muốn cự tuyệt.

Quả mức ý lại vào kinh tế của anh rồi, sẽ làm cho cô cảm thấy trong tình cảm của hai người là không công bằng. Mà khi cô nói ra những lý do như một chuyện lạ đó thì Cố Bình Sinh lại không quá để ý, rất nhanh trả lời : Cho dù tiết kiệm vé máy bay lần này, về sau thì cũng sẽ là em đi cùng với anh thôi, không cần quá để ý.

Lúc nhận được tin nhắn này, cô cầm điện thoại, xem chừng là cười cả buổi chiều rồi.

Anh chỉ cần nói một hai câu như vậy, có thể làm cho người ta cân nhắc ý tứ từ lâu trong lời nói rồi, sau đó là hài lòng, là sự hạnh phúc.

Đồng Ngôn sợ muộn, phỏng chừng còn khoảng một tiếng rưỡi nữa thì xuất phát, không nghĩ tới cuối cùng lại đến sớm.

Cô đứng ở trạm soát vé số 10, hàng thứ hai, lấy điện thoại ở trong túi ra, vừa cúi đầu ấn được mấy chữ liền cảm thấy có người ôm lấy mình, cái lạnh ban nãy đều đã bị ngăn cách.

Đồng Ngôn bị dọa không nhẹ, tim cũng đập mạnh hơn, sau khi thấy anh rồi mới dần dần dịu xuống.

“Làm sao lại đến sớm như vậy?” Giọng nói của Cố Bình Sinh ở ngay bên tai cô.

Hai mươi mấy ngày không gặp.

Thế nhưng lại có cảm giác xa lạ một cách khó hiểu, còn trộn lẫn một sự xao xuyến không diễn tả được.

Trong lòng Đồng Ngôn yên lặng nghĩ đến một cụm từ : Tiểu biệt thắng tân hôn...

“Làm sao lại không nói lời nào rồi?” Anh hỏi cô.

Cô xoay người, xuất hiện trong tầm mắt là khuôn mặt mang ý cười của anh, thật sự là anh đã đứng ngay trước mặt mình, “Em bỗng nhiên có chút không quen...” Cô ngưng ngưng cười cười, “Không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào nữa..”

Cố Bình Sinh nhận lấy túi hành lý trong tay cô rồi cười cười, “Anh biết, vừa rồi anh ở bên trong nhìn thấy em đi vào thì nhịp tim giống như cũng tăng lên rất nhiều.” Đồng Ngôn a một tiếng, không kịp phản ứng đã bị anh kéo đi vào trong.

Đợi cho đến khi hai người ngồi trên máy bay, Đồng Ngôn ngồi ở bên người anh thì mới thật sự bắt đầu thích ức việc Cố Bình Sinh ở bên cạnh cô là sự thật. Cố Bình Sinh cúi người sang, giúp cô thắt dây an toàn, phát hiện cô vẫn cứ nhìn chằm chằm vào mình.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

Đồng Ngôn cố ý nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói, “Em nhớ anh, rất muốn rất muốn gặp anh, nhớ anh trong hơn hai mươi ngày qua.”

Giọng nói rất thấp, thậm chí giống như chỉ nhấp môi mà thôi.

Anh ừ một tiếng, “Anh cũng vậy.”

Có lẽ là vì máy bay sắp cất cánh, trên lối giữa cũng đã không có người đi lại, chỉ có mấy tiếp viên hàng không đang đi qua đi lại kiểm tra hành lý của hành khách, kiên nhẫn nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn.

Đồng Ngôn dựa vào cửa sổ, mà anh cứ nghiêng thân mình như vậy, đối mặt với cô.

Cô bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hẹn hò trong rạp chiếu phim, cũng chính từ góc độ này, anh đã thành lình hôn cô, hoàn toàn chắm

dứt quan hệ thầy trò thuần khiết trước đó... Có lẽ sớm hơn một chút, chính là khi cô phát hiện ra mình thích anh, cũng đã thay đổi mối quan hệ giữa hai người họ.

“Anh làm sao mà lại có thể đổi tiết dạy thế?” Cô hỏi ra nghi vấn của mình.

“Bởi vì bà nội em hi vọng, anh tối thiểu không thể là giảng viên đang dạy em, nhưng cũng vì em mà anh đã quyết định như vậy.” Anh nói xong, còn rất vô tội mà bổ sung thêm một câu, “Nhưng anh cũng không biết có lấy việc công làm việc tư hay không đây?”

Giọng nói ... là cố ý nói rất nhẹ.

Đồng Ngôn ừ một tiếng, “Anh là một người chí công vô tư rồi...”

Anh nhếch môi, “Em đến Thượng Hải rồi thì muốn làm cái gì?”

Cô nghĩ nghĩ một chút, “Đi chùa Tĩnh An thắp hương đi, còn chưa có đến ngày 15 tháng giêng.”

“Em muốn cầu gì?”

Cầu bình an.

Cầu cho những người yêu mến mình đều có thể bình an.

Nhưng cô không nói cho anh biết, chính là nói ra suy nghĩ của mấy ngày trước đó, “Có thể cầu cho được ở mãi bên anh, không cần xuất hiện cái gì tuyệt thế đại mỹ nữ thích anh, giống như mỹ nữ tóc vàng chẳng hạn.”

Anh cũng cố ý hùa theo cô, cười rộ lên, “Anh đây giống như không có gì cần phải cầu cả, em không cảm thấy như vậy là rất tốt sao.” Cô không nhịn được mà cười rộ lên, còn thật sự gật đầu, “Em cũng cảm thấy như vậy.”

Bởi vì chuyến bay là vào buổi sáng, cho nên đến khi hạ cánh ở sân bay Hồng Kiều cũng đã là vào buổi chiều.

Nhưng cho dù là sớm như vậy, khi hai người đến chùa Tĩnh An thì đã không còn được bao nhiêu khách hành hương nữa, còn có rất nhiều người đến đây là người ngoại quốc. Cô là lần đầu tiên đến khu đền thờ ở trung tâm thành phố này, đợi cho đến khi lĩnh hương mới phát hiện nơi này dĩ nhiên lại nhỏ như vậy. Chỉ có lớn nhất là vài cái phật điện, đứng ở giữa quảng trường giữa đầu lên có thể nhìn thấy ánh sáng từ cửa hàng bách hóa bên cạnh.

Chính là bức tường.

Bên trong bức tường dày được hương khói, ngoài bức tường cũng là một con đường của Thượng Hải phồn hoa.

Đồng Ngôn đi đến nơi để ngọn đèn dầu, muốn tự mình châm hương, bên cạnh cô có vài du khách ngoại quốc, đang đứng ở nơi cửa, thế nên cô vừa rồi phải đứng đợi một chút, đã bị khói lửa làm cho ứa nước mắt ra. Cô lấy mu bàn tay lau lau nước mắt, rất khó chịu mà đưa mắt nhìn Cố Bình Sinh, người sau lập tức hiểu, tiếp nhận lấy hương từ trong tay của cô.

Mấy du khách nữ ngoại quốc kia vừa thấy anh đi đến thắp hương thì lập tức có ý tốt nhường cho anh một vị trí.

Đồng Ngôn buồn khổ nhìn anh, đợi cho anh đi trở về bên người mình, mới nhìn anh mà nói, “Em rút cuộc hiểu được, mỹ nhân sát tuyệt đối không phải có tiếng mà không có miếng.” Anh đưa mấy cây hương còn lại trong tay cho cô, không để ý đến lời trêu chọc của cô, ngược lại còn nói với khẩu khí như đang thờ dài, “Đây là nơi cửa phật, xin thí chủ tự trọng.”

Nói xong liền đem hương nắm lại trong lòng bàn tay, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt lại khi đứng trước bức tượng phật cao hơn mười thước đối diện kia.

Ánh nắng sau buổi trưa chiếu lên người anh, trên mặt đất có một chiếc bóng nhợt nhạt kéo dài.

Im lặng như thế, mà lại thành kính như thế.

Đồng Ngôn thậm chí là đã quên đi hứa nguyện, cứ đứng nhìn sườn mặt của anh như vậy, cho đến khi anh mở to mắt, cúi đầu nhìn chính mình, cô mới hỏi anh, “Anh cầu cái gì vậy?”

Cố Bình Sinh không có trả lời cô, chính là ánh mắt như muốn nói với cô rằng không cần lãng phí thời gian thấp hương.

Đợi cho đến khi hai người đi ra cửa chùa, một lần nữa đứng ở ven đường nơi độ thị phồn hoa, cô còn đang suy nghĩ đến tâm nguyện của anh, có chút thất thần nhìn anh đang đi ở phía trước, thậm chí đến khi dừng lại, cũng không có ý thức được chính mình đang đi đến nơi nào.

“Em muốn ăn gì?” Cố Bình Sinh có chút hứng trí đánh giá chiếc tủ kính thủy tinh trước mặt, “Thịt viên nhân bạch tuộc nhé? Hay cá mực nướng này thoạt nhìn cũng rất ngon, có muốn thử món ăn nướng nhật hay không?”

Đồng Ngôn nhìn theo ánh mắt của anh, cũng đi đến nhìn những món ăn của những người bán hàng đến từ Nhật Bản kia.

Trong đó có người đang cầm một cây xiên dài, trên đó có xiên mười mấy viên thịt đang được lật nướng. Phía bên ngoài mềm mại, thoạt nhìn nó phồng lên như xốp, giống như ăn rất ngon.

“Em muốn ăn cái này.” Cô chỉ vào thịt viên, “Sáu cái, vừa vặn chúng ta một người ăn ba cái.”

Cố Bình Sinh nghĩ nghĩ, “Số ba này là con số mang điều xấu, tám được không? Mỗi người bốn? Cũng không tốt.”

“Vậy mua mười hai cái đi.” Đồng Ngôn nhanh chóng trả lời, “Một người sáu cái.”

Người bán hàng nghe thấy được mà cảm thấy buồn cười, nhìn họ thêm vài lần, thật sự không rõ đôi tuấn nam mỹ nữ này vì sao lại mê tín như vậy, thế nhưng ngay cả việc ăn thịt viên nhân bạch tuộc cũng đều so đo như vậy.

Cố Bình Sinh giống nhau vẫn hay tới đây, mua rất nhiều đồ ăn, hai người tìm chỗ trống cùng nhau ngồi xuống, việc phân chia thức ăn đối với Đồng Ngôn mà nói thì thực sự là rất ngạc nhiên và cổ quái.

“Như thế này là ăn được rồi.” Đồng Ngôn thật sự vừa lòng với sự lựa chọn của mình chính mình, “Anh chọn cá mực nướng, quả thực chính là bán rán Sơn Đông biến dạng mà thôi, còn có chút tanh nữa.” Cố Bình Sinh cười nhìn cô ăn, qua một lát mới bỗng nhiên nói, “Anh vừa mới cầu.. cầu bản thân mình luôn bình an, có năng lực tiếp tục chăm sóc cho em.”

Lời này nghe qua thì rất kỳ quái, nhưng lại làm cho Đồng Ngôn trong nháy mắt liền nghĩ tới những lời nói của dì bác sĩ kia.

Cô không có hé răng, chỉ dừng lại, chờ anh tiếp tục nói tiếp.

“Anh năm đó thực tập ở bệnh viện Hiệp Hòa, xảy ra một việc, em có thể nhìn thấy rõ ràng là anh không nghe được gì, nhưng còn có rất nhiều vấn đề khác nữa mà bây giờ chưa phát hiện được hết.” Anh dường như rất thích ăn thịt viên nhân bạch tuộc kia, tùy tay dùng cây tăm tre xiên một cái, bỏ vào trong miệng, “Hoại tử vô khuẩn đầu xương đùi, giai đoạn cuối, cần phải phẫu thuật thay đổi các khớp xương.”

Đồng Ngôn nhìn anh, vẫn không nói chuyện.

Trong kỳ nghỉ, cô đã ở nhà lên mạng tìm hiểu qua di chứng của SARS, bệnh trạng gì trong lòng cô cũng đã có chút chuẩn bị, bao gồm cả việc bị bệnh hoại tử vô khuẩn đầu xương đùi giống như anh nói. Sử dụng một lượng lớn thuốc kích thích, tuy rằng giữ được mạng nhưng lại mang đến vô số nỗi khổ khi về già.

Đau đớn khi phải thay đổi các khớp xương, phần eo đau đớn, đài gối đau đớn, mông cũng đau...

Nếu như anh nói là giai đoạn cuối, như vậy thời gian đầu của bệnh này tất nhiên là đã sớm trải qua. Tuy rằng thay bác các khớp

xương giả cũng là một phương pháp, nhưng kết quả sau phẫu thuật cũng không được tốt như ban đầu, nói cách khác một người đổi khớp xương giả rồi thì trải qua mười hay hai mươi năm sau lại phải thay đổi, tuổi càng cao tiến thêm một bước trị liệu thì lại càng khó khăn, đến lúc đó có thể đi được hay không cũng là một vấn đề.

Cô không có học ý, cho nên cũng chỉ biết một chút tin tức trên mạng mà thôi.

Nhưng cô thật sự cảm thấy may mắn vì sự tìm hiểu trước của mình, cho nên lúc này mới có thể trấn định như vậy. Cô tin tưởng Cố Bình Sinh cũng giống như mình, không cần để người khác phải lo lắng một cách vô ích, thậm chí nghĩ sẽ không muốn ở trong hoàn cảnh có bất kỳ áp lực gì, đi giải quyết vấn đề mà chính mình phải làm.

“Cho nên học kỳ sau anh không phải đổi khóa mà là chuẩn bị nghỉ giảng dạy trong một kỳ.” Anh vẫn ăn thịt viên kia, giọng nói có chút mơ hồ không rõ, “Anh đã suy nghĩ thật lâu, nên đem chuyện này nói rõ ràng cho em biết.”

Nói hết những gì nên nói, anh giống như không biết làm gì nữa, lại dùng cây tăm tre xiên một miếng thịt viên, còn không cầm đến nơi đã bị Đồng Ngôn đoạt lấy.

Cô xoa xoa cái mũi, bất mãn oán giận, “Hiện tại phải cùng em thưởng thức các món ăn đi, cẩn thận sau này anh già đi, không ra đường được, em cũng không mang anh đi ra ngoài phơi nắng đâu.”

Cô nói xong, rất tự nhiên mà đem miếng thịt viên kia bỏ vào miệng.

Đã không còn chút vui vẻ mà ăn uống, có cảm giác thật vô vị.

Khi cô đang làm ra giáng vẻ rất đặc ý, anh bỗng nhiên chuyển người, đỡ lấy đầu của cô, ở giữa đám đông mà hôn cô.

(Căn bệnh được nhắc đến trong chương 30 : <http://yduochoc.vn/Co-xuong-khop/Hoai-tu-vo-khuan-dau-xuong-dui-cua-nguoi-lon.htm>)

Chương 31 : Bước qua quá khứ đau thương (1)

Một nụ hôn xâm nhập lâu dài, Đồng Ngôn cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình lại có can đảm lớn tới như vậy, có thể ở nơi đông người như thế này mà cùng anh thân mật như vậy... Đợi cho đến khi hai người tách ra, cô thậm chí không dám nhìn phản ứng của những người xung quanh, giữ chặt tay của anh, cúi đầu đi vòng qua những chiếc bàn đang có vô số người nhìn kia, cho đến khi rời khỏi quán ăn, mới bước đi chậm lại.

“Bây giờ về trường học sao? Hay là vẫn đến những nơi đẹp nổi tiếng trong nội thành đi dạo?: Anh đem túi hành lý để xuống, nắm lấy hai tay của cô.

“Hôm nay là thứ bảy, không cần phải về trường học.” Cô vừa nói xong, lại mỉm cười nhìn anh trong chốc lát, “Chẳng lẽ anh không muốn em đến nhà anh sao?”

Anh cũng cười rộ lên, “Anh cầu còn không được.”

Thứ bảy qua đi thì sẽ đến ngày chủ nhật.

Nói cách khác, hai người chỉ ở bên nhau được hai ngày nữa.

Cô im lặng tính toán mỗi phút mỗi giây của mỗi ngày, vẫn cảm thấy thời gian thật sự là không đủ. Nếu anh phải đi về Bắc Kinh để mổ, chắc chắn sẽ ở lại Bắc Kinh trong một thời gian dài để tĩnh dưỡng, mà cô chỉ có thể ở lại Thượng Hải, thậm chí không có cơ hội để chăm sóc anh.

Cô vừa suy nghĩ lung tung, tùy tiện lấy lên một ít hoa tiêu, đại liều, vò quýt khô cùng một ít hạt tiêu, bỏ vào trong chảo, lại quên lúc này lửa quá lớn cũng đã nấu quá lâu.

(Hoa tiêu :

<http://www.baophuyen.com.vn/portals/0/quangcao/TRACUUDONGDUO>

<C/TUDIEN/THUOC/HOATIEU.HTM>)

Váng dầu bắn tung tóe khắp nơi, cô vội lui lại phía sau hai bước, đụng vào người anh.

Cố Bình Sinh nhanh chóng đem chiếc vung đập cái chảo lại, mở máy để nó hút mùi để làm giảm bớt mùi dầu mỡ trong phòng.

“Làm sao lại thất thần như thế?” Bên cạnh tiếng nổ lách tách, anh thấp giọng hỏi cô, “ Từ khi đi siêu thị về đến giờ em vẫn ngẩn người, muốn nói gì với anh sao?”

Giọng nói có chút trầm thấp, dịu dàng.

Lại khó có được một ít cảm xúc không xác định rõ.

Đồng Ngôn cho nhỏ lửa, quay người lại, nhìn anh, “Em muốn trở về Bắc Kinh chăm sóc anh.”

“Em còn phải đi học.” Anh có chút bất ngờ, rất nhanh nở nụ cười, “Đồng Ngôn, cuộc phẫu thuật này cũng không nguy hiểm, chỉ cần anh tĩnh dưỡng lâu thêm một chút thôi, anh vẫn sẽ gọi điện thoại cho em, mỗi ngày hai lần được không? Hay là ba lần nhé? Bốn lần thì sao?”

Cô cắn môi, nhìn anh cười càng tươi thì lại càng cảm thấy khổ sở.

Hoại tử vô khuẩn đầu xương đùi, giai đoạn cuối.

Anh nói ra một cách bình thản dễ dàng như vậy, cô lần đầu tiên phát hiện thái độ ra vẻ kiên cường của anh nhưng thật ra lại đem tất cả mọi người đẩy ra xa, cách chính bản thân anh rất xa... “Em có thể tạm nghỉ học học kỳ này, đợi đến sang năm lại tiếp tục học tiếp năm ba.” Cô kề sát vào người anh, “Như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới thành tích học tập, chỉ là tốt nghiệp muộn một năm thôi, được không?”

Anh không có trả lời.

Đồng Ngôn ôm cổ anh, rất nhanh cắn lên môi anh, cắn thật hôn lên môi anh, dịu dàng mà lại chấp nhất.

Qua một lúc sau, mới buông anh ra, làm cho anh nhìn vào miệng mình, còn thật sự hỏi, “Được không anh?”

“Không được.” Giọng nói của anh đã trở nên rất nghiêm túc, “Nếu anh bị ung thư giai đoạn cuối, anh nhất định sẽ mang em cùng trở về Bắc Kinh, để em ở bên cạnh anh, nhưng bệnh này không có nghiêm trọng như vậy.”

Hai người đứng kề sát nhau, không biết có phải vì tranh chấp hay không, nhiệt độ cơ thể có chút tăng lên, có chút khống chế được, mặc kệ là nhịp tim hay là tình cảm trong người đang dâng trào.

Đồng Ngôn nhú mày, thấp giọng nói, “Anh không cần rửa chính mình như vậy.”

“Em cũng không cần mê tín như vậy.” Cố Bình Sinh nắm lấy hai tay của cô, “Anh học y, chưa bao giờ kiêng kị điều gì.”

Lông mày cô nhú càng chặt, không nói điều gì nữa.

Nhưng cô đã dùng 10 phút kế tiếp, làm một chuyện.... dùng hết sức mà hôn lên môi của anh. Ở trong phòng bếp hơi thở tràn đầy hương vị này, dùng hai tay ôm lấy cổ của anh, cứ như vậy mà hôn anh, đồng thời cũng bị anh hôn.

“Không cần tiếp tục nữa nhé.”

Giọng nói của anh có chút phật phùng bất thường, vẫn hôn môi của cô cũng như nói cho chính mình, cũng như nói cho cô biết.

Nhưng chính vì một câu này lại không thuyết phục được bất cứ ai.

Đồng Ngôn nhắm mắt lại, trực tiếp bị anh ôm lên trước ngực, hai chân rất tự nhiên mà quấn lấy thắt lưng của anh. Hai người cứ vừa hôn vừa dây dưa không ngừng như thế, lúc nhẹ nhàng lúc thô bạo, không có ý định sẽ tách ra.

Cô ở nơi ở của anh lâu như vậy, nhưng chưa từng bước vào phòng ngủ của anh.

Khi Cố Bình Sinh dùng đỉnh đầu gối mở cửa, cô mới miễn cưỡng tránh đi anh, tò mò nghiêng đầu đánh giá gian phòng này, “Phòng của anh rất đơn giản.” Nói xong mới phát hiện ra, hiện tại trong phòng đang rất tối, anh không nhìn thấy được cô đang nói cái gì.

“Em muốn bật đèn sao?” Anh nhẹ nhàng cọ vào hai bên má của cô.

Đông Ngôn do dự mà gật đầu.

Anh ôm cô nằm lên trên giường, với tay mở đèn tường, ngay lập tức cả phòng sáng lên, cô nhìn thấy chiếc áo sơ mi của Cố Bình Sinh đã được mở khá rộng... Nhưng lại cảm giác ngưng ngưng đã nhanh ập đến, rất nhanh lắc đầu nói với anh, “vẫn là nên tắt đèn đi.”

Anh dường như nở nụ cười, không nói chuyện, lại ấn nút làm biến mất đi nguồn sáng trong phòng.

Vào đêm đông, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng rất mịn màng, nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy không phè hà gì, nụ hôn xâm nhập cẩn thận đã trở nên mềm mại. Từ ánh sáng đến xúc cảm, đều là ấm áp mềm mại như vậy.

Dưới ánh sáng này đây, có thể nhìn đến hình xăm từ cánh tay tới khuỷu tay của anh, những họa tiết uốn lượn, nhưng lại không làm cho người ta sợ hãi.

Anh ôm thân thể của cô, chóp mũi để sát ngay với chóp mũi của cô, cô vẫn còn đang đắm chìm trong đau đớn nhưng vẫn cố gắng nhìn anh. Bởi vì cửa đóng đèn đã tắt, hai người trong lúc này không biết dùng ngôn ngữ trao đổi như thế nào, nhưng trong tầm mắt lúc mơ hồ lúc rõ ràng, cô lại có thể cảm giác được ánh mắt của anh, chừng từng có rời khỏi người cô.

Sau đó Đồng Ngôn nằm trong lòng anh, mơ hồ chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại thì cũng đã quá nửa đêm.

Cố Bình Sinh cứ ôm cô như vậy, dựa vào đầu giường, nửa nằm nửa ngồi, thoạt nhìn giống như anh vẫn không có ngủ.

Đồng Ngôn di chuyển thân mình một chút, anh rất nhanh chóng mở đèn lên, “Em tỉnh rồi?”

Từ góc độ này nhìn qua, rất giống như một đêm trong quá khứ kia, anh ngồi trên hành lang, mái tóc che khuất ánh mắt, trên người luôn mang theo cảm giác khổ sở không thể hóa giải được. Còn bây giờ tóc ngắn hơn lúc đó một chút, có thể nhìn ra nét cười hiện rõ trong đôi mắt anh.

“Anh là đang cùng thượng đế sám hối đấy à?” Đồng Ngôn nửa thật nửa đùa nhìn anh.

“Anh không tin vào thiên chúa giáo.” Cố Bình Sinh ôm cô, hôn lên trán của cô, “Giống như ngay từ đầu anh đã nói với em, khi chúng ta tham dự lễ Vọng trong đêm giáng sinh đó.”

Cô gật gật đầu, muốn tách ra khỏi anh một chút, để cho anh có thể nhìn thấy chính mình nói một cách rõ ràng, “Sau học kỳ sau nữa, có lẽ anh cũng sẽ không tham gia giảng dạy nữa, có phải không?” Anh gật đầu, “Ừ, phải xem tình trạng khôi phục của anh.”

“Cho nên từ học kỳ kế tiếp thì anh cũng đã không còn là thầy giáo của em nữa.” Cô rất vừa lòng với đáp án của anh.

Cố Bình Sinh lúc này mới hiểu được, cô chỉ là đang để ý tới lời nói lúc trước của mình, “Ít nhất phải chờ cho tới sau khi em không còn là sinh viên của anh đã...” Anh không khỏi cười rộ lên, “Anh không phải đang suy nghĩ về vấn đề đó.”

Anh nói xong, không tiếp tục giải thích nữa.

Đồng Ngôn cũng không hỏi thêm gì nữa, nhưng ánh mắt lại rất mơ hồ, “Em đói bụng.”

Giống như ngay từ đầu, cô vốn là phải làm cơm chiều, mua nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, thế nhưng đến quá nửa đêm cũng không còn gì để nấu, cũng chỉ cảm được nồi cơm mà thôi...

Cố Bình Sinh rất nhanh nhảy xuống giường, cứ đứng công khai trước mặt cô như vậy mà mặc quần áo, “Anh đi mua cho em một chút đồ ăn.”

Đồng Ngôn còn chưa kịp nói gì, anh đã đi ra khỏi phòng.

Cho đến khi cánh cửa phòng được khép lại, cô mới lùi về trong chăn bông, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh vừa rồi, đến cuối cùng ngay cả máu trong người cũng bắt đầu nóng lên, mới xốc chăn bông lên, thở dài một hơi.

Cố Bình Sinh đi rất nhanh đã trở về, ba bốn giờ sáng, cũng chỉ có đến những cửa bách hóa mở 24h để mua được đồ ăn.

“Ăn ngon không?”

Cô gật gật đầu, thực vừa lòng nhìn cái chén của chính mình.

Trong cái chén của Cố Bình Sinh cũng chỉ có hai ba xâu, nhưng trong chén cô lại có đến năm sáu xâu, còn có một cái chén đặt ở trên đầu giường, cũng có rất nhiều xâu thức ăn, đều là để cho cô ăn dần.

“Anh sao lại không ăn?” Cô nhìn anh.

“Anh đang nhìn em ăn.” Cố Bình Sinh vui vẻ nhìn những thứ trong chén của cô, “Nhìn qua có vẻ như em ăn rất ngon.”

“Em cảm thấy đồ ăn của anh ăn mới ngon.”

“Em thích cái nào?”

Đồng Ngôn chỉ vào những xâu đồ ăn mà nói, “Anh làm sao lại ăn toàn đồ ăn chay, còn mua cho em đồ ăn mặn là thế nào?”

“Em rất gầy.” Cố Bình Sinh thuận miệng nói, “Ăn nhiều một chút để cho những nơi cần có da có thịt thì sẽ có.”

Cô nhìn vẻ mặt của anh, rất nhanh hiểu được, suýt nữa cắn đầu lưỡi của mình.

Anh lại bày ra vẻ mặt rất vô tội, đem thức ăn trong chén của mình đưa tới bên miệng cô, Đồng Ngôn cắn một miếng xuống dưới, lại tùy tay đem đồ ăn trong chén của mình đưa lên bên miệng anh. Cố Bình Sinh cũng rất phối hợp nghiêng đầu qua, cũng cắn một miếng.

Hai người cứ như vậy, thuận tiện đem những thứ mà mình nói ăn ngon ăn hết, toàn bộ thức ăn mua về đều được tiêu diệt sạch sẽ.

“Em ăn xong rồi?” Anh hỏi cô, đem hộp giấy ăn đưa cho cô.

Đồng Ngôn rút một tờ giấy, xoa xoa miệng.

“Em vừa rồi không có thấy rõ hình xăm của anh.” Cô vẫn không dần được lòng hiếu kỳ của mình, thử hỏi anh.

“Đây là hình xăm của một bộ lạc ở Keynia..” Anh cởi áo sơ mi, lộ ra nửa người trên để cô nhìn, “Một năm sau khi anh bị bệnh, có một số người bạn học đại học rủ nhau cùng đi Keynia làm tình nguyện viên, lúc ấy tâm trạng của anh không được tốt nên đã cùng đi với họ.” Tay anh chỉ lên những hoa văn của hình xăm, giảng giải cho cô, “Đây là một phần hình xăm biểu tượng cho một người thầy ở nơi đó, sau đó anh cảm thấy thú vị, dưới sự chỉ dạy của bọn họ, hoàn thành phần còn lại. Còn có cái này là tên tiếng anh.”

Hình xăm đầy đủ rút cuộc cũng hiện rõ trước mắt cô.

Đồng Ngôn lấy tay sờ lên, qua một lát mới ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu anh không lớn lên không phải giống như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc như thế này, ngược lại em sẽ thấy anh giống với bộ phim kịch tính mà em xem khi còn bé, Cố Hoặc Tử.”

(Cố Hoặc Tử : http://vi.wikipedia.org/wiki/Ng%C6%B0%E1%BB%9Di_trong_giang_h%E1%BB%93)

“Tác phẩm nghệ thuật xuất sắc?” Anh nghe vào lại không hiểu.

Đồng Ngôn nhìn không được cười rộ lên, “Chính là một mỹ nhân sạch sẽ.”

Cố Bình Sinh à một tiếng, xem biểu tình chế nhạo của cô, bỗng nhiên liền đưa tay kéo cô đến trước mặt, vừa hôn vừa cởi quần áo mà cô vừa rời mới mặc vào. Nhiệt lượng trong thân thể tiêu xài không hết, rất nhanh liền từ bên trong làn da mà xuất ra ngoài, cô chính vì bị anh hôn như vậy mà ý thức bắt đầu mơ hồ, lúc ban đầu đối với sự đau đớn này còn có chút sợ hãi, nhưng bây giờ thì đã biết mất.

Thật lâu sau, anh mới buông môi của cô ra, nhìn cô, mà cô cũng cứ nhìn anh như vậy.

Tâm mắt của cô nhìn rất mơ hồ, trong nháy mắt liền hiện lên hình ảnh của nhiều năm về trước. Đêm đầu tiên gặp anh trong cái lạnh của mùa thu, rồi ánh nắng tươi sáng trong phòng học, rồi im lặng đối diện nhau trong taxi.... Bọn họ từ lúc đầu quen biết là vào cuối mùa thu phương bắc, trước kia có nhiều việc không thể tránh được, sau này lại là vì vận mệnh không công bằng, nhưng bọn họ đều bình an sống cho tới bây giờ.

Ánh mắt của anh, kiên định mà lại ấm áp.

Cuối cùng cô từ trong những ký ức ấy tỉnh lại, đưa tay giữ lấy khuôn mặt anh, hôn lên.

Từ nay về sau, không còn quá khứ đau thương kia nữa, em chỉ cần thấy tương lai mà anh dành cho em mà thôi.

Em tin tưởng rằng chúng ta sẽ có được hạnh phúc.

Chương 32 : Bước qua quá khứ đau thương (2).

Anh vẫn có thói quen tỉnh dậy lúc hơn 6h sáng một chút.

Người ở bên cạnh giống như đã mệt muốn chết rồi, thân mình cuộn tròn, sít sao nằm tựa vào bên người anh, ngủ thật sự sâu, mái tóc dài xõa rộng trên chiếc gối kê đầu. Có lẽ là trong phòng quá nóng, mặt của cô có chút đỏ lên.

Anh cứ nhìn cô như vậy thật lâu, rút cuộc cầm lấy điện thoại, nhắn tin cho Cố Bình Phàm.

Em quyết định sẽ về Mỹ làm phẫu thuật.TK

Điện thoại rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời : *Thật sự? Chị sẽ lập tức an bài cho cậu.*

Anh có chút bất đắc dĩ mà cười rộ lên : *Giống như trước kia em cũng học y mà, nên chắc chắn có thể sắp xếp được. TK*

Tin nhắn được gửi đi, Cố Bình Sinh nghiêng đầu nhìn lại cô, khuôn mặt của cô giống như càng ngày càng đỏ.

Anh đem cánh tay của cô để ở trong chăn bông đưa ra ngoài, để ở bên ngoài chăn. Qua một lát, hơi thở của cô bắt đầu bình ổn lại, mặt cũng dần dần khôi phục lại sắc ban đầu.

Vừa đúng lúc có tin nhắn của Cố Bình Phàm : *Nếu cậu kiên trì muốn chính mình tự an bài thì ít nhất muốn quyết định mô ở đâu, bác sĩ mô chính là ai phải cho chị biết. Cậu đã làm phẫu thuật một lần, lần này khó khăn hơn rất nhiều, thời kỳ dưỡng bệnh cũng rất lâu, nên chuẩn bị sẵn sàng.*

Anh rất nhanh nhắn lại : *Được.* Sau đó xuống giường, mặc áo sơ mi vào.

Đợi cho đến khi Đồng Ngôn tỉnh lại, anh đã không còn ở trong phòng nữa, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì.

Khi cô thò người ra khỏi chăn lấy quần áo, mới phát hiện khăn lông đều được anh giặt sạch, xếp trên sàn nhà. Cách làm rất kỳ quái, nhưng khi cầm đến quần áo mới phát hiện ra quần áo vẫn còn ấm, không giống với cái lạnh như băng sau khi rời giường vào lúc bình thường.

Cô mặc quần áo đi xuống giường, vừa đi được hai bước, giống như là nghĩ đến cái gì, vội trở lại xốc chăn lên, sau đó có chút ngậy người, nháy mắt mặt liền đỏ như gấc. Cô nhanh chóng xốc khăn trải giường lên nhìn phía dưới, khóc không ra nước mắt thật rồi, như vậy phải đem toàn bộ nệm thay mới sao?

Cuối cùng cô đành phải lựa chọn mình bị mù, đem khăn trải giường lấy ra.

Máy giặt trong nhà Cố Bình Sinh là ở ngoài ban công, tuy rằng là kiểu khép kín nhưng so với bên trong thì cũng lạnh hơn rất nhiều. Cô sợ máy giặt tẩy không sạch, đem hơn phân nửa khăn trải giường nhúng trong nước lạnh, vừa vắt vừa vắn vỏi nước, chợt nghe tiếng người mở cửa truyền ra từ phòng khách. Cô lập tức chốt dạ, đem khăn trải giường nhét vào trong máy giặt, vội vàng lau khô tay.

“Lạnh như thế này, em ra ban công làm cái gì?” Cố Bình Sinh vừa cởi áo khoác đen, vừa nhìn cô đi về phía mình.

.....

Đồng Ngôn do dự nửa ngày, cũng chưa nói ra một chữ.

Nói như thế nào... có thể nói như thế nào?

Anh nhìn ngón tay cô có chút đỏ lên, cầm lấy, đưa lên trước mặt mình nhìn nhìn một chút, “Em đang giặt gì à?”

Cô gật gật đầu.

Anh trầm mặc vài giây, như là hiểu được, cũng giống như là muốn nhin cười, nhưng vẫn không khống chế được, cuối cùng cũng cười ra tiếng, “Không cần giặt sạch, trực tiếp đôi cái mới đi, ngày mai anh đưa đến tiệm giặt quần áo để giặt.”

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn anh, “Như vậy cũng được sao?”

Anh một người đàn ông mà cầm khăn trải giường như vậy đi đến tiệm giặt quần áo...

Cố Bình Sinh cười lớn lên, ôm cô thấp giọng nói, “Không sao.”

Anh lấy tay của mình ú ắp cho đôi tay của cô, Đồng Ngôn vừa rời còn cảm thấy những ngón tay của mình bắt đầu ấm lên thì liền cảm giác được mình đã chạm phải cái gì đó lạnh lạnh, nhìn xuống đầu ngón tay, thấy một chiếc nhẫn không lớn không nhỏ, hoàn hảo nằm ở trên ngón áp út của cô.

Một chiếc nhẫn màu trắng mộc mạc, cũng không giống như những trang sức trang trí khác.

“Anh đối với những thứ này không được tính là biết nhiều, tìm không được chiếc nhẫn thích hợp cho em.” Giọng nói Cố Bình Sinh ngay tại khoảng cách gần như thế, lại khiến cho cô cảm thấy rất xúc động, “Anh biết chiếc nhẫn này chỉ là có lệ, không thể chấp nhận được, nhưng em còn đang đi học, kiểu dáng này hẳn là có thể tạm thời thay thế được.”

Cô giống như là không nghe được anh nói gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên ngón tay mình, vẫn không nhúc nhích.

Tay đang bị anh nắm lấy, còn có một chút dấu vết hồng hồng do ban nãy vừa giặt đồ trong nước lạnh.

Bốn phía im lặng như vậy, không có tiếng động nào, bao gồm cả anh cũng không nói gì nữa. Cuối cùng vẫn là cô ngẩng đầu, đánh vỡ sự trầm mặc, “Cố Bình Sinh, anh là đang cầu hôn với em à...”

Không hiểu sao nước mắt cứ rơi xuống, không hề nằm trong dự liệu của cô.

Không hề đoán trước được sẽ có nhĩn, không hề đoán trước được sẽ được anh cầu hôn, không hề đoán trước được tất cả mọi việc.

Thật sự là không lãng mạn chút nào, làm sao mà có thể có người không lãng mạn như thế chứ.

“Anh chỉ bổ sung thêm một cái nhĩn. Anh nhớ rõ, đã từng nói qua rất rõ ràng với em, chỉ có trong hôn nhân, đó chính là mới biểu đạt một loại thân mật yêu đương nhất định, ở ngoài hôn nhân thì sẽ tính là một sai lầm.” Anh nửa nói đùa với cô, “Cho nên tối hôm qua, em hẳn là đã đáp ứng lời cầu hôn của anh, có phải không?”

Đồng Ngôn lại khóc, rồi lại cười.

Căn bản là đúng như lời của anh nói.

“Tình yêu của cha mẹ anh là tình yêu thầy trò.” Anh tựa vào trên cánh cửa thủy tinh nơi ban công, đem cô ôm vào trong lòng, “Anh là đứa con mà bọn họ vụng trộm sinh ra, cũng vì nguyên nhân này, quan hệ giữa anh và mẹ luôn không được tốt, thậm chí đêm mà bà ấy qua đời anh còn lớn tiếng cãi nhau với bà ấy. Cũng là buổi tối hôm đó, anh gặp em.”

“Em rất giống anh ngày còn bé, lên án quá mạnh mẽ những chuyện thị phi, hành vi lại cực đoan. Anh lúc đó rất muốn đánh cho em tính, để tránh mười mấy năm sau, em sẽ giống như anh, đối với quãng thời gian đã trải qua thì luôn cảm thấy hối tiếc và đau khổ.” Anh nói ra tâm tư của mình, đưa tay đến bên mặt, nơi trước kia bị anh tát, nhẹ nhàng vuốt ve, “Sau này gặp lại em, không biết vì sao đều muốn được chăm sóc em, ngược lại quên đi thân phận của mình là thầy giáo của em. Thực xin lỗi, Ngôn Ngôn, sau khi anh phát hiện ra tình cảm của mình dành cho em, lựa chọn đầu tiên của anh là trốn tránh.”

Cô ngửa đầu nhìn anh, “Không sao, em tha thứ cho anh.”

Anh tiếp tục nói, “Trốn tránh cũng không phải là việc mà một người đàn ông nên làm.”

Đồng Ngôn rút cuộc nhin không được, khẽ cười, “Anh nói xong chưa thế?”

Anh cũng cười rộ lên, không nói gì.

Cô dựa hẳn vào người anh, “Cho nên, anh định chỉ cầu hôn một lần duy nhất như thế này thì đã xong đời rồi đấy à? Chuẩn bị qua loa như vậy cho xong thôi sao?” Xem ra không nên chờ đợi anh sẽ làm ra chuyện gì kinh ngạc cho cô rồi.

Có thể đem cảnh tượng động lòng người như vậy biến thành đại hội kiểm điểm bản thân mình, anh cũng thật sự rất đáng yêu.

“Còn có một điều quan trọng nhất..” Cố Bình Sinh nghĩ nghĩ, nói từng từ, “Anh không có một thân thể hoàn toàn khỏe mạnh.”

Đồng Ngôn lắc đầu, muốn nói chuyện, lại bị anh ngăn lại.

“Nhưng anh sẽ cố hết sức, khôi phục lại một người khỏe mạnh.”

Anh từ trong túi lấy ra một cái nhẫn khác, đưa tới trước mặt cô, “Cho nên, em nguyện ý chứ?”

Đồng Ngôn chớp mắt một cái, có chút ngây người.

Sau đó nở nụ cười, nhận lấy chiếc nhẫn từ trong tay anh, còn thật sự đem chiếc nhẫn bạc nhỏ đeo vào ngón áp út của anh. Có người nào cầu hôn còn chuẩn bị hai chiếc nhẫn, trong đó một cái là để cho chính mình cơ chứ?

Phỏng chừng là chỉ có anh.

Bàn tay của Cố Bình Sinh rất đẹp, không hề có tí vết nào, nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, cô từng tán thưởng rằng đây là đôi tay rất đẹp tô điểm cho một bác sĩ khoa tim mạch.

Hoại tử vô khuẩn xương đùi đầu.

Có lẽ, đây mới chính là nguyên nhân thực sự anh phải đi phẫu thuật.

Cô chớp mắt một cái, trong lòng chua xót, ngón tay dừng lại ở ngón tay áp út của anh trong chốc lát, mới thật sự ngẩng đầu, “Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, em sẽ vẫn mãi luôn ở bên cạnh anh.”

Rất nhiều năm trước, lần đầu tiên cô nhìn đến cảnh tượng kết hôn trong phim truyền hình, liền cảm thấy vị cha xứ hỏi thật có ý tứ : Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay bần cùng, đều yêu anh, chăm sóc anh, trân trọng anh, tiếp nhận anh, vĩnh viễn trung trinh đối với anh cho đến khi kết thúc sinh mệnh của bản thân.

Khi đó còn nhỏ, cũng không thể lý giải được ý nghĩa của những cụm từ ‘bệnh tật hay khỏe mạnh’ là như thế nào, ‘giàu có hay bần cùng’ là ra sao. Nhưng có lẽ vì hoàn cảnh gia đình, cô đối với từ hôn nhân này luôn có yêu cầu rất hà khắc, mà quyết định vội vàng như vậy, cũng không có làm cho cô cảm giác bài xích gì.

Cố Bình Sinh cầm tay cô.

Dùng ngón tay của mình, đem ngón tay áp út của cô đưa lên, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn kia.

Ánh nắng tái nhợt hiu quạnh ngoài cửa sổ, dường như cùng với căn phòng này thì không có vấn đề gì.

Bởi vì ngày hôm sau có tiết, buổi tối cô phải trở về trường học.

Xe taxi dừng ở gần dãy phòng học, cách ký túc xá rất xa. Cố Bình Sinh cùng cô xuống xe, khi đang thay cô xách hành lý thì bỗng nhiên còn có người kêu tên Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn theo bản năng ngẩng đầu, Cố Bình Sinh nhìn động tác của cô cũng hướng ra phía sau nhìn lại.

“Cô giáo Triệu.”

Đồng Ngôn có chút xấu hổ mà chào hỏi.

Đã hơn tám giờ tối, phần lớn mọi người vừa mới trở về trường, không có sinh viên nào trước ngay khai giảng lại thích việc đi lên phòng tự học. Cho nên mấy dãy phòng học này không có người, nhưng không nghĩ tới rằng ở đây giờ này còn có thể gặp được Triệu Nhân.

Cô ấy dường như cũng cảm thất rất bất ngờ, nhìn hành lý của Đồng Ngôn, mới cười hỏi Cố Bình Sinh, “Nghe nói học kỳ này anh chuẩn bị nghỉ dạy? Là trong nhà xảy ra chuyện gì à? Hay là kết quả kiểm tra không tốt?”

“Kết quả kiểm tra không được tốt lắm.” Anh nói đơn giản cho cô ấy biết.

Triệu Nhân dường như biết rất rõ bệnh sử của anh, hai người đại khái nói vài câu, cô ấy mới đưa tầm mắt chuyển lên người Đồng Ngôn, cười nói, “Lần trước cô cho em làm thí nghiệm trong lúc học bù, kết quả cũng không tệ lắm, môn vật lý học kỳ này hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng vẫn nên cố gắng nhiều hơn nữa, điểm thành tích cao, sau khi tốt nghiệp xin ở lại trường học cũng có vẻ ưu thế hơn.”

Đồng Ngôn gật gật đầu, nhìn theo cô ấy rời đi, thẳng đến khi đi rất xa rồi, mới nhìn Cố Bình Sinh, “Cô giáo Triệu thích anh có phải không?”

“Hình như là...” Cố Bình Sinh thoáng suy tư trong chốc lát, cố ý nói, “Dường như là thích thật lâu rồi.”

.....

Được rồi.

Đồng Ngôn cảm thấy môn vật lý của học kỳ này càng khó qua rồi.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi anh, “Anh nói xem, cô ấy có phải đã nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy cái gì?” Anh đem hành lý trong tay đưa cho Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn nhận lấy vali hành lý, một bàn tay chống lên vali, vươn tay phải, quơ quơ trước mặt anh. Vừa rồi cô cố ý thu tay trong túi áo, chỉ sợ bị phát hiện.

“Anh không biết.” Gió rất lớn, ánh kéo mũ của cô, đội lên giúp cô, “Chờ cho đến năm tư em trở về Bắc Kinh thực tập, chúng ta đi làm thủ tục.” Cô ngăn người, phản ứng này của anh là gì đây, ừ một tiếng rất nhẹ, nghĩ đến anh nghe không được, đành phải hé miệng nói, “Được.” Nhưng nghĩ nghĩ lại một chút, lại cảm thấy rất kỳ quái, “Vì sao nhất định phải đăng ký ở Bắc Kinh?”

“Nguyên tắc là đăng ký ở quê mà, nam nữ đăng ký hôn nhân thì phải có hộ khẩu gia đình ở nơi ở.”

“Thật sao?”

“Thật.” Anh thẳng thắn thừa nhận, “Anh cũng hôm nay mới biết, vốn nghĩ chỉ cần làm hộ chiếu, đưa em đến cục dân chính là có thể trực tiếp làm thủ tục rồi.”

Sự nghi ngờ của cô đối với vấn đề làm thủ tục ở đâu cũng đã bị xóa bỏ, dần dần cân nhắc tới ý tứ trong lời nói của anh.

Nói cách khác, anh vốn tính hôm nay liền tốc chiếc tốc thẳng, đem mọi thủ tục cần mà làm cho xong sao?

“Anh nghĩ rằng thừa dịp đầu óc em không bình thường, đem mọi chuyện giải quyết cho xong hết đây à?” Cô ngửa đầu, nhìn anh, “Rất nhiều người đều nói qua, tuyệt đối không cần quyết định việc gì khi trong lòng đang hạnh phúc nhất cũng như đau khổ nhất, dưới loại tình huống này thì 98% quyết định là sai lầm.”

“Đầu óc không bình thường?” Anh lặp lại lời của cô.

Cô cười, giống như chiếm được món lời lớn, “Được rồi, em thừa nhận, em đã có mưu đồ với anh từ rất lâu, cũng không phải là trong lúc đầu óc không được bình thường.”

“Bắt đầu từ khi nào?” Anh giống như rất hứng thú với đề tài này.

“Bắt đầu lúc ở trường học, khi anh bắt đầu bước chân vào phòng học, “Cô nheo mắt lại, “Rõ ràng ngay khi anh tiến vào phòng học đã nhìn đến em, thế mà phải chờ em bắt đầu hỏi trước.”

“Lúc ấy anh chỉ rất ngạc nhiên, cô nhóc trước kia làm sao lại có thể bỗng nhiên trở nên xinh đẹp như vậy.” Anh cười cười, vỗ vỗ lên trán của cô, “ Nhưng lại dám nhìn chằm chằm vào anh, hoàn toàn không biết che giấu gì.”

Đèn đường soi sáng, từ phía sau anh hắt ánh sáng nhạt tới chỗ cô.

Đối mặt với lời vạch trần của cô, anh lại không biến sắc mà thừa nhận anh đã để ý cô từ lúc đó.

Chương 33 : Bước qua quá khứ đau thương (3)

Ngày cuối cùng trước khi khai giảng học kỳ mới, dẫy ký túc xá lại khôi phục lại sự náo nhiệt thường ngày.

Cô kéo chiếc vali hành lý của bình đi theo hàng hiên, nhìn xa xa thấy Ngải Mễ cùng Trầm Diêu đứng ở trước cửa phòng 104 nói chuyện, Trầm Diêu không biết lại đi nơi nào nói chuyện, kì nghĩ đông kéo dài, khuôn mặt cô ấy thế nhưng lại có chút thay đổi. Ngải Mễ nhìn thấy cô đang nhìn lại đây, cười tủm tỉm mà nói, “Phòng ngủ các cậu cũng thật kỳ lạ, đều đến vào buổi tối của ngày cuối cùng, thế mà giờ mới chỉ có mình Trầm Diêu đứng ở đây.”

“Cậu làm sao mà bỗng nhiên lại chạy xuống đây thế?”

“Tám chuyện.” Ngải Mễ thần bí cười hì hì nói, “Cậu có biết, Văn Tĩnh Tĩnh của phòng ngủ các cậu hiện tại đang quen với ai không?” Trầm Diêu bĩu môi, “Không cần thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói cho cô ấy, là bị Vương Tiểu Như cướp rồi, lại đá chủ tịch Chu của hội học sinh.”

“Tò mò thật đấy.” Ngải Mễ theo bản năng đưa tay chỉ lên vách tường, cảm thấy thật sự rất khó hiểu, “Vì sao Chu Thành Thần lại coi trọng Văn Tĩnh Tĩnh chứ? Tớ cũng không phải làm thấp đi giá trị của cô ấy, chủ tịch Chu luôn thích những đại mỹ nữ, nay lại thích một bông hoa nhỏ trong học viện các cậu, thật sự nhìn không ra Văn Tĩnh Tĩnh có cái gì đặc biệt thật mà?”

Đồng Ngôn trong nháy mắt cảm giác được mình đã bắt đầu lại với quỹ đạo cuộc sống ngày thường rồi.

Vấn đề xung quanh chuyện tình cảm của những nữ sinh trong học viện, thỉnh thoảng cũng có lời nói ác độc, những chuyện vặt vãnh không đáng nói cũng được lôi ra tám chuyện...

Đợi cho đến khi cũng đuổi được Ngải Mễ về.

Trầm Diêu bỗng nhiên đóng cửa lại, bắt lấy cánh tay phải của cô, nhìn chăm chăm vào cái nhẫn kia, “Đừng có xấu, vừa rồi cậu đi từ xa tới tớ đã nhìn thấy được. Ai? Là ai?”

Đồng Ngôn đang ngáp ngừng xem có nên nói cho cô ấy biết hay không, Trầm Diêu bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt mở lớn, “Thầy Cố?”

“Cậu làm sao mà biết?” Cô thật sự là bị dọa rồi.

“Thật sự?”

“...Thật sự...” Cô cảm thấy không nên gạt Trầm Diêu làm gì, “Anh ấy học kỳ này không có dạy chúng ta nữa, không tính là thầy giáo của chúng ta.”

“Hồi học kỳ trước Vương Tiểu Nhữ nói thấy cậu và Cố Bình Sinh ở cùng nhau trong đêm giáng sinh, tớ còn không tin, không nghĩ tới cô ấy nói đúng rồi.” Trầm Diêu thở dài, “Đồng Ngôn, tớ thế, chuyện cậu làm tốt nhất đời này chính là bắt được thầy Cố.”

Cô cười rộ lên, không đợi cô kịp nói gì, Trầm Diêu đã rất vui vẻ mà cầm lấy điện thoại, “Tớ muốn gửi tin nhắn cho người đàn ông của tớ, chuyện này tuyệt đối làm cho người ta rất vui vẻ.” Vừa vui vẻ muốn nhắn tin bỗng nhiên dừng lại, “Không đúng... không thể nói cho anh ấy biết.”

Đồng Ngôn biết cô ấy đang nói tới Thành Vũ, mà nguyên nhân không thể chia sẻ chuyện vui này tự nhiên là Lục Bắc.

Hai người đều tránh đi đề tài này, Trầm Diêu tiếp tục hỏi câu rất nhiều vấn đề, thậm chí ôm lấy thắt lưng cô, cười thầm hỏi cô có phải đã cùng ai đó làm cái gì đó rồi không... Trong khi Đồng Ngôn đang bị Trầm Diêu tra tấn thì ở ngoài ban công bỗng nhiên có người gọi tên của cô, cô đi mở cửa ra, bất ngờ nhìn thấy Chu Thanh Thần.

“Làm sao vậy?” Cách một chiếc lan can inox, cô kinh ngạc nhìn chủ tịch Chu, chợt nhớ tới mấy chuyện với nói lúc rồi, lập tức nở nụ

cười, “Văn Tĩnh Tĩnh đã không ở cùng phòng với tớ nữa rồi, anh muốn tìm cậu ấy thì đến phòng 206 ấy.”

Chu Thanh Thần có chút do dự, đưa cho cô một hộp quà đóng gói tinh tế qua lan can, “Giúp anh đưa cho Tiểu Như.”

Cô kinh ngạc, nhận lấy gói quà, “Anh không phải đã chia tay với Tiểu Như rồi sao? Em còn nghe nói anh đang quen với Tĩnh Tĩnh mà?”

“Văn Tĩnh Tĩnh rất tốt, thực sự rất tốt.” Chu Thanh Thần nói, “Đây là quà sinh nhật anh tặng Tiểu Như, không có ý tứ gì khác.”

Trả lời ba phải, cái nào cũng được, cô cuối cùng cũng không biết có nên nghe theo hay không, đi trở về phòng, đóng cửa ban công lại.

“Tiếp tục nói đi.” Trầm Diêu đem gói quà trên tay cô ném lên bàn của Tiểu Như, vẫn vui vẻ tám chuyện của cô cùng Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn lược bỏ đi rất nhiều, ví dụ như lần đầu tiên gặp nhau vào nhiều năm trước, còn có rất nhiều việc ở Bắc Kinh, lược bỏ bớt như vậy, lại tạo nên một tiết mục xưa nay vẫn thường nói đến.. Nhất kiến chung tình. Cô càng kể về sau càng bị Trầm Diêu kháng nghị nhiều do bị lược bỏ đi quá nhiều, rút cuộc cô đành vòng vo đổi đề tài.

“Tại sao chủ tịch Chu lại tặng quà cho Tiểu Như nữa chứ?”

“Đừng xúc động, Tĩnh Tĩnh biết chủ tịch Chu thích Tiểu Như, nhưng vẫn muốn ở bên lão ấy.”

Đồng Ngôn nhin không được mà đưa mắt nhìn món quà trên bàn Tiểu Như.

Đêm đó ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Văn Tĩnh Tĩnh đã nói nhiều điều với cô như vậy.

Cô đã sớm quên, nhưng vẫn còn nhớ rõ một số chuyện, cô ấy nói nhiều nhất chính là cuộc sống bất công, nhưng tình cảm cũng bất

công như vậy mà cô ấy cũng cảm thấy không quan trọng sao?

“Câu người được người.” Trầm Diêu tùy tay mở ra một gói khoai chiên vị dưa leo, “Có người chỉ cầu cảm giác, giống như tó, có người muốn làm người có quyền có tiền, không cần phải đi nhờ cậy ai, giống như Vương Tiểu Như. Văn Tĩnh Tĩnh là cần một người hoàn toàn thay đổi cuộc sống của cô ấy, Chu Thanh Thần thích ai không quan trọng, quan trọng bạn gái của hắn là Tĩnh Tĩnh, như vậy về sau người có khả năng nhất sẽ cùng hắn ra nước ngoài chính là Tĩnh Tĩnh.”

Chỉ qua một kỳ nghỉ, làm sao mà tất cả mọi người đều trưởng thành lên như vậy?

Đồng Ngôn đưa miếng khoai tây chiên lên bên miệng cắn xuống.

“Đương nhiên, cậu chính là loại người được ông trời chiếu cố, không cầu cũng có được một mỹ nhân sát như vậy.”

Trầm Diêu làm một tổng kết cuối cùng, đem bịch khoai tây chiên ném cho cô, “Quên mất, tó đang giảm béo, cậu ăn hết đi.”

Cô làm cái mặt quý với cô bạn, rồi bắt đầu thu dọn vali hành lý.

Nếu quả thật là ông trời chiếu cố thì nội dung thật sự của sự chiếu cố này quả làm cho người ta phải thốt thức. Nếu không phải anh cùng mình đều trải qua một tình cảnh tương tự, nếu anh không trải qua bệnh dịch SARS kia, có lẽ hai người căn bản không có khả năng gặp được nhau. Hoặc là gặp cũng sẽ không thật sự ở bên nhau mà không để ý đến thân phận thầy trò như thế này.

Học kỳ thứ hai của năm ba ngoài trừ ba môn chuyên ngành, còn lại mọi người đều tự chọn môn học cho chính mình.

Buổi sáng khai giảng, tồn bộ lớp đều không có tiết, khi chủ nhiệm lớp tổ chức họp lớp, mới nói bắt đầu từ học kỳ này Cố Bình Sinh nghỉ dạy dài hạn, sẽ không dạy môn luật thương mại quốc tế.

Lời nói còn chưa dứt, tiếng kêu rên đã vang lên khắp phòng.

Trầm Diêu dùng một loại biểu tình không thềm quan tâm đến, chỉ lấy bút viết trên vỏ một câu, người đàn ông của cậu thật sự là có nhân duyên, tớ thề lớp chúng ta tuyệt đối có người thâm mến thầy ấy.

Đồng Ngôn cầm lấy bút, nửa đùa nửa thật trả lời cô ấy: Chỉ cần không phải là cậu, còn lại đều tiêu diệt hết.

Trầm Diêu nhướn mày, múa bút thành văn: tiến bộ nhất chính là càng có khí phách ngang ngược thế này, đáng tiếc mỹ nhân chạm tay vào có thể bỏng, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tớ phỏng chừng cậu khẳng định có ngày sẽ ăn không tiêu.

Cô nghiêng đầu nhìn Trầm Diêu, thật sự khẳng định, “Anh ấy sẽ không như vậy.” Nói xong, lại cảm thấy không đúng, “Hiện tại trong đầu cậu đang nghĩ gì thế hả?”

“Nghĩ tới những điều bình thường mà khi những người yêu nhau đều luôn nghĩ tới..” Trầm Diêu thấp giọng nói, “Tớ nói cho cậu một ví dụ nhé, giống như Chu Đồng vậy, chạm tay có thể bỏng, anh ta có thể ngăn cản được một người bò lên giường của mình, nhưng anh ta có thể ngăn cản được cả trăm người sao? Người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hận không thể mở thêm được mấy chục cái cửa, mấy chục cái cầu thang, mấy chục cái phòng ngủ...”

“Vậy cậu gặp phải trường hợp như vậy, cũng quyết định nhắm mắt mặc kệ sao?”

Trầm Diêu nhíu mày, “Tớ sớm đã nghĩ rồi, lần đầu tiên có thể chấp nhận, nhưng phát hiện có lần thứ hai... trước hết giả vờ không biết, sau đó cho hắn ăn ba tháng thứ thuốc kích thích học môn sinh dục nữ, làm cho hắn hoàn toàn đánh mất công năng của bản thân.”

Cô nghe thấy được mà chỉ biết tặc lưỡi, “Cậu học từ ai thế? Tương lai cậu muốn làm một luật sư giỏi đến nước Mỹ, còn muốn đi Yale nữa không thể? Không thể làm trái pháp luật có biết hay không?”

“Cái này là khi đi du lịch, nhìn bầu trời mà ngẫm nghĩ viết nên...” Trầm Diêu cười thật sự đắc ý, “Kỳ thật còn có một biện pháp không trái pháp luật, giống như cho anh ta ăn món ăn nổi tiếng, sau đó...”

Cô nói Trầm Diêu nói đến cách đó mà dùng món ăn nổi tiếng để dụ hoặc, thật sự là lòng to cũng dựng đứng lên rồi, cô đem laptop kéo xem mấy trang, hoàn toàn không để ý đến sự hưng phấn muốn chia sẻ kinh nghiệm của Trầm Diêu.

Chủ đề họp lớp cuối cùng lại chuyển về trên người Cố Bình Sinh.

Chủ nhiệm lớp bị bắt buộc không tài nào chịu được, đành tiết lộ hôm nay Cố Bình Sinh có tới học viện làm thủ tục. Lớp trưởng lập tức đứng phắt dậy, nói hai ba câu kích động bạn học rồi chạy ra ngoài...

Đồng Ngôn đang do dự làm thế nào để tránh đi, Trầm Diêu đã lặng lẽ khuyên cô không sao đâu, cô ấy sẽ che giấu giúp cho cô. Chỉ chỉ chiếc nhẫn trên ngón áp út, “Có muốn cất xuống không?”

Cô lắc đầu, cảm thấy loại chuyện này thực sự làm thì sẽ có điềm xấu.

“Tớ để trong túi áo chắc là được chứ?” Cô làm động tác mẫu.

Trầm Diêu nghĩ nghĩ, “Cũng có thể, dù sao hiện tại cậu đi tới đi lui, cũng không có người để ý. Cậu xem lớp trưởng chúng ta, cũng bị bạn gái hắt bắt đeo một cái, cậu đây không có cái gì đặc biệt, chắc chắn cũng sẽ không nhìn ra được đâu.”

Kết quả bởi vì bạn học trong lớp quá nhiệt tình, công cùng Trầm Diêu ngược lại có thể đứng ở phía bên ngoài, đứng ngoài hai mươi mấy người, đứng ở phía xa nhìn anh.

Nhìn anh không ngừng bị người khác nắm tay, cùng vài người chụp chung vài tấm ảnh, thậm chí còn có người cầm vở cùng laptop muốn anh kí tên.

Vở được đưa tới.

Anh sợ bút bị rớt, cố ý tháo xuống một gang tay màu đen, nhận bút, ở trên cuốn vở viết xuống vài câu. Khi bút còn chưa có trả cho người ta, vài bạn nữ có ánh mắt sắc lẹm đã phát hiện ra trên tay anh có nhẫn.

“Thầy Cố, thầy kết hôn rồi sao?” Trong đó có người nhin không được mà hỏi.

Những người xung quanh cũng rất tò mò.

Trầm Diêu cầm lấy cánh tay cô, làm ra dáng vẻ hai người thông đồng làm bậy...

Đồng Ngôn không hiểu sao có chút khẩn trương, nhìn từ góc độ này qua, chỉ nhìn thấy sườn mặt của anh, sau đó chột nghe anh nói, “Thầy đã kết hôn vào kì nghỉ đông năm nay.”

Mọi người lại một lần nữa làm ầm ĩ lên.

Không ngừng hỏi vợ thầy là ai, xinh đẹp không, là người nơi nào... tóm lại có thể nghĩ gì đều hỏi, Đồng Ngôn càng nghe càng không được tự nhiên, Trầm Diêu càng nghe lại càng hưng phấn. Cố Bình Sinh thật ra cười mà không nói, hoàn toàn tránh được đề tài này.

Đợi cho đến cuối cùng, lớp trưởng cầm máy chụp ảnh tới, nói mọi người sẽ cùng nhau chụp một kiểu ảnh, Cố Bình Sinh mới chú ý đến cô. Trầm Diêu lập tức hiểu được là có ý tứ gì, đi trước làm gương lôi kéo Đồng Ngôn đi vào phía trong vòng vây, đem cô đẩy mạnh lên bên người Cố Bình Sinh.

Trầm Diêu dùng sức một chút, cô suýt nữa đã ngã vào trong lòng Cố Bình Sinh.

Sau đó đã bị một đôi tay vững vàng của anh đỡ lấy, cô lập tức đứng nghiêm chỉnh nói một câu, “Cảm ơn thầy Cố.”

Nói cho hết lời, lại bị một cảm giác quái lạ khác thường bao trùm lấy...

Như thế nào khiến cho mọi đều giống như gián điệp đang quan sát cô vậy...

Cố Bình Sinh hiển nhiên nhập vai diễn so với cô còn thuần thực hơn nhiều, buông tay ra, dùng một tư thế thuần khiết tự nhiên, ôm lấy bả vai cô, đồng thời một cánh tay khác đã bị Trầm Diêu ôm lấy, ngăn cách những sinh viên nữ có ý đồ khác tới gần.

“Tôi nói hai cô kia...” Lốp trưởng thật sự là cười không ngừng được, cầm máy chụp ảnh lên trên chọc, “Vừa rồi còn làm giả bộ rụt rè, đến thời khắc mấu chốt tuyệt đối là chiến sĩ, chiến sĩ dân chủ cũng chưa tích cực như vậy... Được rồi, được rồi nào, một, hai...”

Đồng Ngôn cảm thấy anh đang nhìn mình, theo bản năng quay sang nhìn.

“Ba.”

Hai người tầm mắt chạm nhau, lốp trưởng đã nhanh chụp được.

“Đồng Ngôn vô ky...” Lốp trưởng cúi đầu nhìn thành quả, nhất thời roi lệ, “Cậu có thể chuyên tâm một chút không, thầy Cố đã kết hôn rồi, làm ơn thu hồi lại cảm tình hay ý niệm sùng bái gì đó vào trong đầu đi...”

Khi lốp trưởng nói những lời này thì vẫn cúi đầu, Cố Bình Sinh tự nhiên không có nghe được.

Mọi người ở tứ phía cũng cao thấp mà phụ họa vào, cực kỳ giống lúc trần khi lần đầu tiên Cố Bình Sinh tùy tiện đặt câu hỏi. Tất cả mọi người đều ồn ào, lại cố ý không cho anh nghe được.

“Thật không thể tin được...” Có người thấp giọng ở trong góc, “Đồng Ngôn vô ky, tớ sớm nhìn ra cậu có mưu đồ gây rối ...” “Đồng Ngôn, cậu chậm chân rồi, tuyệt đối là chậm rồi.” “Mỹ nhân sát chỉ có một người, chung quy vẫn là tiện nghi cho người ngoài...”

Đồng Ngôn vẫn im lặng không hé răng, cố gắng không nghe đến.

“Thầy Cố, phiền thầy chụp với chúng em lại lần nữa...” Lốp trưởng cũng ngẩng đầu, cười hì hì nhìn Cố Bình Sinh, “lần này Đồng Ngôn làm động tác nhỏ gì đó, thầy đừng để ý tới cô ấy...”

Đồng Ngôn bị nói, khóc không ra nước mắt.

“Được.” Cố Bình Sinh rất vui vẻ phối hợp, cười nói, “Tạm thời bỏ qua cô ấy.”

Những lời này có một ý tứ khác, chỉ có hai người nghe hiểu được.

Trầm Diêu giơ tay ra sau người, nhéo thắt lưng Đồng Ngôn một cái, ý tứ rất rõ ràng:

Nhóc con nhà cậu thật sự là ám độ trần thương, làm cho người ta đố kị.

(Ám độ Trần Thương : “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” – ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới)

Đồng Ngôn bị nhéo đến nhếch miệng, ở trong mắt lốp trưởng chỉ tiếc rên sất không thành thép, lập tức bài trừ, cười một chút, để lại một tấm hình rất đẹp.

Lốp 08 học viện luận cùng Cố Bình Sinh chụp ảnh.

Cũng là tấm ảnh thứ hai anh cùng cô chụp chung với nhau.

Chương 34 : Nhớ anh (1)

Như Trâm Diêu hay nói , tất cả mọi người còn lại chính là bối cảnh, hoàn toàn không biết được mà cũng không nhìn được chân tướng đằng sau ... Cho nên cô ấy cũng rất sùng bái Cố Bình Sinh, vì có thể lừa gạt được lớp trưởng tấm ảnh liếc mắt đưa tình nào đó.

Sau khi ai đó đưa cho Đồng Ngôn thì cô ấy còn cố ý chỉ đạo cho Đồng Ngôn dùng photoshop như thế nào để cắt ảnh.

Đồng Ngôn ngồi ở trên bàn làm việc của anh, cực kỳ kiên nhẫn cắt hình hai người ở tấm ảnh được khoa trương là liếc mắt đưa tình kia của cô, trình độ thật sự còn không thua kém gì cuộc thi C ++ năm đó. Thậm chí cũng không chú ý đến việc anh đã đến bên cạnh mình từ bao giờ, “Em đang làm cái gì vậy? Em ngồi máy tính liên tục mấy tiếng đồng hồ rồi.”

Đồng Ngôn tự đắc nhìn chằm chằm hình ảnh chụp chung trên màn hình vi tính, “Đem hình ảnh của hai chúng ta cắt riêng ra, lưu làm kỉ niệm.” Cô chỉ chỉ vào ngày ở góc ảnh, “Hôm nay là ngày 14/02... Anh nhất định phải đi vào ngày mai sao?”

Cô vừa nói vừa quay đầu lại nhìn anh.

“Đi sớm một ngày, có thể về sớm một ngày.”

Đạo lý này cô biết, nhưng quyết định quá mức đột nhiên như vậy, làm cho cô bắt đầu hoài nghi kết quả kiểm tra của anh là xấu đến mức thế nào? Hơn nữa đột nhiên nói về Bắc Kinh lại chuyển thành sang Mỹ, tuy rằng nói hiệu quả trị liệu ở nước ngoài có khả năng tốt hơn nhưng cũng cho cô càng khó mà an tâm được.

Cô đã hỏi cả một buổi chiều nhưng anh đều nhẹ nhàng trả lời bang quơ cho qua, chỉ cam đoan nửa năm thôi sẽ hoàn toàn khỏe mạnh trở lại bên người cô. Nửa năm... cũng không phải là một quãng thời gian rất ngắn.

Có lẽ với tính cách của anh, thật sự đến khi khôi phục hoàn toàn giống như một người bình thường, mới bằng lòng quay về bên cạnh cô.

Cố Bình Sinh chống một cánh tay lên cạnh mặt bàn, một tay để sau lưng ghé dựa, thò ra qua xem anh chụp, ít khi thấy được anh mặc chiếc áo sơ mi kẻ ô màu hồng nhạt như thế này.... Về đẹp này, anh mặc thế nhưng không có điểm nào ăn nói lỗ mãng, ngược lại như vậy có chút... có chút gì nhỉ? Mỹ nhân Như Ngọc, lan chi ngọc diệp?

Đồng Ngôn cười kéo góc áo của anh, “Cố tiên sinh, anh hôm nay là cố ý mặc áo màu hồng à?”

Anh nhìn cô cười chế nhạo như vậy, ngược lại không có chút hoang mang nào mà cúi đầu khẽ hôn lên môi của cô, “Khó coi lắm sao em?”

“...rất đẹp.”

Cô thì thầm, mơ hồ không rõ.

Anh không có nhìn thấy cô nói cái gì, trực tiếp giang tay ra ôm lấy chân cùng thân thể của cô, đem toàn bộ người trên chiếc ghế ôm lấy, “Cố phu nhân, em đã ngồi máy tính cả một buổi tối rồi, đôi mắt người thường mà ngồi như thế này không được tốt đâu, cũng rất bất lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.”

Thật ra cô đã nghĩ việc cắt hình chụp chung của hai người, thừa dịp đêm nay in ra ký tên lên, để vào trong ví tiền của anh.

Anh vừa đi về phòng ngủ vừa hôn cô, cô có thấy cả hàm răng cũng có chút nhũn ra rồi, ôm lấy cổ của anh, hôn đáp trả một cách dứt quăng. Đợi cho đến khi anh nhanh chóng đi tới cửa, khi cô muốn đưa tay ra sờ nguồn điện để bật bóng điện, bỗng nhiên liền cảm thấy cả thân mình nghiêng sang một bên, cô theo bản năng ôm lấy cổ của anh, rất nhanh cô đã được anh đặt ngồi trên mặt đất.

Vì động tác quá nhanh nên chân cô bị đụng có chút đau.

Nhưng giây tiếp theo, cô liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Anh làm sao vậy?” Biết rõ anh không thấy cô đang nói nên không thể nghe được, nhưng vẫn hỏi theo quán tính.

Cố Bình Sinh dựa vào cạnh cửa, như biết rằng cô đang sợ hãi.

Bởi vì không biết cô đang nói cái gì, chỉ vỗ trán cô rồi nói, “Không sao đâu.”

Tay của cô có chút run rẩy, sờ soạng một lúc lâu mới đụng đến công tắc mở đèn.

Ngọn đèn ấm áp sáng lên, đem bốn phía xung quanh đều chiếu sáng rõ ràng.

Anh ngoại trừ đứng dựa ở cửa thì không nhìn ra có cái gì khác thường, nhưng từ lúc đó đến bây giờ anh cũng không có thêm động tác nào, khẳng định là vấn đề rất nghiêm trọng.

Đồng Ngôn muốn dìu anh, cũng không biết nên dìu như thế nào, cứ đứng một cách mịt mờ vô thức ở bên cạnh người anh, đau lòng đến mức sắp khóc, “Rút cuộc là anh làm sao vậy? Anh có thể nói thật cho em biết được hay không?”

Cô thậm chí không khống chế được âm lượng giọng nói của mình, cũng có chút run rẩy.

May mắn anh nghe không được.

Cố Bình Sinh cười cười, đang muốn nói gì đó với cô thì không ngờ cô đã khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà. Một nửa là bị anh dọa, một mặt khác là không cách nào khống chế những sợ hãi trong người, cô sợ anh thật sự mắc phải di chứng nghiêm trọng nào đó, không có nói cho cô biết, lại sợ anh lần này đi trị liệu sẽ có kết quả không tốt....

Chưa bao giờ cô có cảm giác bất an mãnh liệt như thế, giống như chỉ trong nháy mắt đã xâm chiếm ngoài vào trong toàn bộ ý thức của cô.

Anh không nghĩ tới cô lại có phản ứng lớn như vậy, vươn cánh tay ôm lấy cô, “Ồ đây bỗng nhiên có chút đau.” Anh chỉ chỉ vào đùi cùng thắt lưng, “Hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Anh rất đau đúng không?” Cô đưa tay, có chút không xác định mà chạm vào thắt lưng của anh, lại dọc theo nơi anh vừa chỉ là bị đau, ngửa đầu hỏi anh, “Xoa nhẹ có được không?”

Cô vừa nói xong vừa thử xoa xoa hai ba cái.

“Rất hữu dụng.”

Trong ánh mắt của anh dường như có ý cười, lại giống như có ngọn lửa nóng đang lan dần.

“Thật sự dùng được?” Cô vẫn lo lắng như cũ, không tin tưởng mà nhìn anh.

“Thật sự rất hữu dụng.” Giọng nói của anh có chút mềm mại, trong mắt phản chiếu lên hình ảnh đèn tường phòng ngủ, trong nét cười lại có chút gợi cảm, “Nhưng mà Cố phu nhân, em cứ xoa như vậy xuống thêm chút nữa thì Cố tiên sinh thật sự sẽ không chịu đựng nổi nữa đâu.”

Nói rõ ràng như vậy, kẻ ngốc cũng đã hiểu.

Hơn nữa cô cũng không phải kẻ ngốc...

Đồng Ngôn nhất thời cảm thấy tức giận, lại vừa cảm thấy buồn cười.

Cô rút tay về, lau sạch nước mắt trên mặt, sự bất an trong lòng càng lớn, không cách nào bỏ qua được.

Nhưng mà giờ đã tối, ngày mai anh sẽ đi sang Mỹ, không thể chuyện bé mà xé ra to như vậy, ngược lại làm cho anh lo lắng cho

bản thân mình.

“Anh rất mệt, chúng ta đi ngủ được không?” Cố Bình Sinh còn muốn ôm cô vào phòng ngủ.

“Được.” Đồng Ngôn né tránh động tác của anh, bước hai ba bước nhảy lên giường, “Em có thể đi đến bên giường ngủ được mà, anh cũng không cần phải ôm đến rồi ôm đi nữa.”

Tuy rằng sàn nhà ấm nhưng dù sao cũng là mùa đông.

Cô chui vào trong chăn, dùng tay ôm lấy bàn chân có chút lạnh kia, nhìn anh đi tới.

Dường như thật sự là không có vấn đề gì lớn, sắc mặt cũng không thay đổi, tư thế đi đứng cũng bình thường... cô quan sát hết sức chăm chú, sợ anh có phải vì cô lo lắng cho anh mà cố gắng giả vờ như không có việc gì hay không. Cố Bình Sinh cời quần bò, cô vẫn nhìn không được mà nhìn vào thắt lưng và đùi của anh, quan sát một cách cẩn thận.

Sau đó ngạc nhiên phát hiện ra... chính mình đã nhìn anh chăm chăm lâu như vậy.

“Xem xong rồi?” Anh ngồi vào bên giường, muốn xốc chăn lên.

Cô bỗng nhiên ngăn lại động tác của anh, “Nếu không anh đêm nay ngủ ở phòng khách được không? Thân thể của anh... rất không thích hợp để ngủ cùng với em...” Cô cố gắng tìm từ cho đúng với trường hợp, cuối cùng là kết quả hoàn toàn ngược lại, khiến cho Cố Bình Sinh cười rộ lên.

“Em yên tâm.” Anh trực tiếp xốc chăn lên, một tay liền ôm cô tới trước ngực, dán lên trên người mình, thấp giọng nói, “Chuyện đơn giản như vậy, anh vẫn có thể ứng phó được.”

Có liên quan đến chuyện một người đàn ông có thể ứng phó hay không vấn đề ở trên giường, thật là không nên trực tiếp nói ra nghi

ngờ của mình như vậy. Đồng Ngôn dùng vài giây để kiểm điểm bản thân một lát, rút cuộc nâng tay ôm lấy thắt lưng của anh, mặt dán ở trên vai anh rầu rĩ một lúc, mới giã dựa ngẩng đầu, nhìn anh nói : Nếu không, em chủ động nhé?

Cô rút cuộc phát hiện anh nghe không được điều xấu cô vừa nói.

Nhưng thẹn thùng vô cùng, nói thì thầm, hằng ngày phải nhìn vào mắt anh mà nói rồi.

Biểu tình khuôn mặt ra sao, hoạt động tâm lý thế nào, ánh mắt sáng lên, hoàn toàn không thể nào trốn tránh được..

Cho nên hiệu quả trực tiếp chính là Cố Bình Sinh hoàn toàn dùng hành động chứng minh bản thân mình thật sự có năng lực. Cả một đêm, hai người đều trần trọc ở trên giường, chiếc chăn đã bị làm rớt xuống dưới giường, trên người đổ một tầng mồ hôi không hề tiêu tán được, chiếc điều hòa cũng giống như đang phối hợp diễn tấu cùng với hai người, có chút ẩm ướt lạnh lạnh cũng rất mềm mại.

Cánh tay của cô cuối cùng cũng mềm nhũn không thể ôm được anh nữa, khoác hờ trên bờ vai của anh.

Đến khi hoàn toàn lâm vào giấc ngủ say, cô cũng không biết rõ ngoài cửa sổ trời đã sáng hay chưa.

Ngày hôm sau cô chỉ có hai tiết học, là môn vật lý.

Không nghĩ tới vì đưa Cố Bình Sinh đi, lần đầu tiên từ khi đi học đại học cô đã trốn học, trốn luôn hai tiết học của Triệu Nhân.

“Cô giáo Triệu lần đầu tiên điểm danh ở đầu học kỳ thế này lại phát hiện em không đi học, có thể trực tiếp kéo em vào sổ đen hay không? Nhưng mà cũng không có gì, có thêm cả anh ở đây nữa, phỏng chừng em đã sớm bị cô ấy kéo vào sổ đen rồi...” Cô ở cửa hải quan vừa nói đùa với anh, nhằm che giấu cảm xúc đang dâng trào trong người.

Cố Bình Sinh không nói gì, lấy ví từ trong túi quần, rút ra một tấm hình, đưa cho cô.

Khi anh đưa tấm hình qua, cô lùi lại vì kinh ngạc.

Cô nhanh chóng bước qua nhìn tấm hình kia, dĩ nhiên là tấm hình chụp ở Trường Thành khi cô dẫn anh đi tham quan, trong tấm hình khuôn mặt cô đỏ bừng, có có thể nhìn ra những giọt mồ hôi trên trán, ánh nắng chiếu trên người anh, chiếu rọi nụ cười tươi của anh, nhìn rất đẹp.

Khi đó hai người còn không có quan hệ thân, nên khi chụp hình động tác cũng câu nệ chút ít.

Tuy rằng thân thể dựa vào nhau, nhưng biểu tình mỗi người đều cố ý làm thật đứng đắn, hiện tại xem ra lại có tâm lý thú vị hơn một chút. Quá trình là thế nào để cho hai người ở bên nhau? Cô cẩn thận nghĩ lại, cũng không thể nghĩ ra được có chuyện gì đặc biệt phát sinh, cứ âm thầm tiến tới như vậy, giống như đó lại là một điều đương nhiên vậy.

Cô đem tấm ảnh bỏ vào trong ba lô, cố ý cầm tay anh làm nũng, nháy mắt ngón tay hai người đan chặt vào nhau, bỗng nhiên liền dâng lên cảm xúc mãnh liệt không muốn bỏ tay ra chút nào.

Căn bản là không nói lỏng được... đôi bàn tay kia.

“Anh trở về Mĩ rồi có thể gặp lại mối tình đầu không thể? Hay là cô bạn gái cũ tóc vàng của anh ấy?” Cô mở miệng trêu đùa anh, bắt buộc bản thân mình rút tay về, không nghĩ tới anh bỗng nhiên dùng sức, không để cho cô rút tay lại.

Khí lực trên tay anh rất lớn, nụ cười trên khuôn mặt lại rất nhẹ nhàng, “Chắc là không đâu, hành trình của anh đều kín rồi, kín đến mức chỉ có thể ở bệnh viện hoặc trong nhà mà thôi.”

“Được rồi, tạm thời tin anh vậy..” Cô tránh không được, đơn giản là dùng lực một chút, cũng nắm chặt lấy tay anh, “Anh đồng ý với em là nửa năm sẽ về, nhất định nửa năm phải về nước, nếu không... quá hạn thì em không chờ anh nữa đâu.”

Thật ra câu cô muốn nói chính là...

Không cần phải trở thành một con người hoàn mỹ, không cần phải giống như mới người khỏe mạnh mới trở về.

Tập luyện hồi phục sức khỏe của cơ thể từ từ cũng sẽ đến...

Nhưng cô do dự thật lâu, vẫn không nói ra được.

Tay hai người cứ nắm chặt như vậy, bốn phía đều là người đến đưa tiễn, còn có rất nhiều câu nói chia tay, tràn ngập trong không khí, trong mắt cũng như lọt vào trong tai của mỗi người. Sau đó cô cũng không nói gì nữa, cũng không làm chút chuyện không hợp nơi hợp cảnh nào đó nữa, nhưng cô thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ cười, đem lo lắng của bản thân cố gắng đè nén xuống dưới đáy lòng.

Cho đến khi anh qua cửa hải quan, tầm mắt của cô cũng đã mờ dần, đang muốn quay đầu rời đi, Cố Bình Sinh lại bỗng nhiên đứng ở cửa, nhìn về phía nơi này.

Cô nghĩ rằng anh muốn nói gì đó.

Anh chỉ cười cười, đem tay trái nắm thành quyền, đưa lên bên môi, hôn lên chiếc nhẫn nơi ngón áp út, sau đó hạ tay xuống mới đi vào cửa hải quan.

Chương 35 : Nhớ anh (2)

Học kỳ mới bắt được ba tuần, Vương Tiểu Như mới chính thức trở về trường.

Ngay cả việc chuyển lời trước đó cũng là nhờ Chu Thanh Thần thay cô ấy xử lý.

Khi cô ấy trở về, Đồng Ngôn suýt nữa không nhận ra cô ấy. Rất rõ ràng là người vẫn như thế, nhưng lại hoàn toàn thay da đổi thịt, Tiểu Như cũng chỉ đón chào qua loa lấy, cầm lấy chút đặc sản không biết làm sao, cuối cùng đưa cho cô và Trầm Diêu, sau đó rất nhanh mở máy tính tìm thời khóa biểu của học kỳ này, rồi rời khỏi phòng ngủ.

“Cậu ấy hình như là phẫu thuật thẩm mỹ?” Trầm Diêu cầm lấy đồ ăn vặt, cẩn thận quan sát, “Sẽ không phải là đi Hàn Quốc về đấy chứ?”

Cô nhìn sắc mặt giống như nhìn thấy kẻ địch của Trầm Diêu, có chút buồn cười, “Cậu không phải vẫn muốn gọt cái má phúng phính của cậu đó sao? Nếu không phải sợ đau, chắc chắn đã đi làm rồi, không cần kẻ năm bươi bước lại cười kẻ một trăm bước chứ.”

“Tớ là có phúc mới thế, không thể bỏ được...” Trầm Diêu thần bí kéo cô qua, kéo đến trước máy tính của mình, “Cậu giúp tớ xem ngữ khí của bức thư này thế nào? Là ông thầy giáo lần trước trong hội nghiên cứu và thảo luận của liên hợp quốc viết, muốn ông ấy viết thư đề cử cho tớ.”

Đồng Ngôn kéo cái dựa lại đây, còn thật sự ngồi xuống xem bức thư kia.

Nhìn một lát mới nhú mày nói, “Tớ cảm thấy , nội dung cũng khá thuyết phục, rất tốt, ngữ pháp cũng ổn... Nhưng cậu nhìn đi, anh văn của tớ còn kém hơn với cậu rất nhiều mà.”

Trầm Diêu lại nói cho cô nghe kế hoạch của bản thân một chút.

Nghe qua thì giống như đã suy nghĩ từ rất lâu rồi, thậm chí đã bắt đầu tính toán học kỳ này bắt buộc phải học đạt bao nhiêu điểm, mới có thể thuận lợi xien vào trường như thế nào. Giống như chuyên ngành luật của bọn họ vậy, rất khó có trường đặc biệt tốt có loại học bổng cho ngành này, dù sao thái độ của từng học viện ở nước ngoài cùng với trong nước hoàn toàn không giống nhau.

Giống như học viện Y ở Mỹ, học viện luật ở Mỹ cũng đều có yêu cầu tốt nghiệp chính quy trước mới có đủ tư chất để xin học luật ở bên đó.

Nhưng ở Trung Quốc, thì chính là : Bạn không biết học cái gì, vậy hãy đi học luật.

“Bạn học hồi cùng nhận giải thưởng cấp tiểu học với tớ ấy, đều đã tốt nghiệp ở học viện âm nhạc Đức rồi...” Trầm Diêu phiền muộn nói, “Giấc mơ lúc trước của tớ là trở thành một nghệ sĩ dương cầm, nhưng có yêu thích có giấc mơ sớm thì thế nào chứ, người ta về sau đã là nghệ sĩ violon rồi, tớ vẫn còn là một sinh viên bình thường chưa tốt nghiệp... cho nên Đồng Ngôn à, tớ nhất định phải làm một luật sư thật kiêu ngạo.”

Đồng Ngôn nhìn cô ấy khó có khi nào có tâm trạng như thế này, còn rất phối hợp cùng cô ấy mặc sức tưởng tượng ra tương lai.

Đợi cho đến khi nhìn lại thời gian trên màn hình máy tính, mới đứng bật dậy, “Xong rồi, buổi chiều tớ có tiết vật lý.”

Cô cầm lấy sách cùng chìa khóa xe đạp, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bởi vì buổi chiều thứ hai, nơi nơi trong trường học đều có người.

Còn có 5 phút nữa là bắt đầu vào học, tất cả mọi người đều vội vàng vàng đi vào lớp, cô đạp xe đạp thật nhanh...Cô đi trên

hành lang nhỏ xuyên qua mấy dãy phòng ký túc xá, ngay tại khúc cua thì đụng phải mấy cô gái đi đầu khác tới.

Một loạt tiếng la hét chói tai, người ngã ngựa đổ.

Đồng Ngôn nhe răng trợn mắt găng đứng lên, sách vật lý trong tay sớm đã bay xa.

Thật sự là khởi đầu bất lợi.

Cô vừa nói xin lỗi vừa cùng mấy cô gái kia dựng mấy chiếc xe dậy. Cũng may đều là sinh viên, ngoài trừ nói xin lỗi cũng không có thêm tranh chấp gì. Sau khi mấy người kia bỏ đi, cô mới phát hiện trên áo lông của mình có dính những mảng màu lạ, màu xanh hiện rõ ràng trên chiếc áo lông trắng... tuy rằng những mảng màu này không lớn, nhưng vẫn làm hư chiếc áo của cô rồi.

Đây là quà Noel của Cố Bình Sinh tặng cho cô.

“Đồng Ngôn.” Có người đưa sách cho cô, “Cậu không sao chứ?”

Cô ngẩng đầu, nhìn đến người kia chính là lớp trưởng Thẩm của môn vẽ tự chọn, từ khi hết học kỳ trước thì đã học xong môn tự chọn, cho nên cũng không có gặp qua người bạn cùng lớp này.

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy sách, “Tôi không thể nói chuyện lâu cùng với cậu được, tôi bị muộn học rồi.”

Nói xong đã muốn đạp xe đi, vị bạn học họ Thẩm kia lại bỗng nhiên đưa tay chặn lại, giữ chặt lấy xe của cô, “Có thể hỏi cậu một vấn đề được không?”

Cô nghi hoặc quay đầu, trong ánh mắt của bạn học họ Thẩm kia có chút gì đó không xác định, nhưng vẫn do dự mà hỏi ra, “Tôi nghe người khác nói, cậu cùng với thầy Cố đang yêu nhau, có phải vì nguyên nhân này mà thầy Cố xin từ chức không?”

Có rất nhiều người đi qua quay lại nhìn hai người, bởi vì cô mới bị té dậy nên có chút chật vật, trên áo lông có nhuộm chút màu mè,

rất khiến cho người ta chú ý, người không biết còn tưởng rằng đây là một đôi tình nhân đang cãi vã ...

Cô đưa mắt nhìn thời gian, “Tôi thật sự bị muộn học rồi.”

Cậu sinh viên kia trước sau như một, là người có tính hướng nội, không có dũng khí hỏi lần thứ hai.

Vì sự cố ngoài ý muốn này, khi cô đi đến trước cửa lớp học cũng đã muộn mất 10 phút.

Cô đã học ba kỳ với cô giáo Triệu Nhân này, biết được cô giáo này có thói quen khi bước vào phòng học thì sẽ điểm danh, điểm danh cũng không có thêm được điểm, nhưng nếu những người nào điểm danh mà vắng mặt thì tuyệt đối sẽ không lấy được điểm tốt từ môn học này. Khi đến dãy phòng học của học viện luật, cô đã đem áo lông cừu ra, ôm ở trong cánh tay, phòng học cầu thang có năm trăm người, khi cô vừa đi vào cửa cư nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Triệu Nhân đang cầm chặt viên phấn, viết lên bảng, dường như không có thấy cô.

Cô có chút xấu hổ, một phần là do đến muộn, còn một phần là vì Cố Bình Sinh.

Ba bốn trăm người, 90% đều là tân sinh viên, tò mò đánh giá người đang đứng ở cửa.

“Cô giáo Triệu.” Cô nhìn thấy Triệu Nhân buông cây phấn xuống thì mới dám lên tiếng.

“Đến muộn à?” Triệu Nhân nhìn cô, sau đó bước đến lên trên bục giảng, đánh dấu vào sổ điểm danh, “Tiết trước em không có đi học. Đồng Ngôn, nếu học kỳ này em còn thi không qua được, năm tư mà còn phải học cải thiện lại thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tình hình thực tập tốt nghiệp của em. Thực tập tốt nghiệp của viện em là cần

phải làm trong một năm, không có đơn vị thực tập nào một tuần cho em hai buổi nghỉ để trở về trường đi học đâu.”

“Em xin lỗi, Cô Triệu. Tuần trước trong nhà em có một số việc, em hứa lần sau sẽ không nghỉ học nữa.”

Triệu Nhân mở sách ra, không nhìn cô nữa, “Tìm chỗ trống ngồi xuống đi.”

Một đoạn nhạc dạo rất đơn giản.

Triệu Nhân cũng không có cố ý làm khó cô, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy không yên lòng, nhất là nhớ tới câu hỏi của bạn học họ Thẩm kia.

Cô suy nghĩ một đêm, rút cuộc sáng sớm ngày hôm sau nói chuyện này cho Trầm Diêu nghe.

Trầm Diêu đang uống nước đậu nành, nói mơ hồ không rõ ràng, “Đồng Ngôn, cậu sợ cái gì? Để cho người khác nói thì cứ nói, cậu cũng không mất miếng thịt nào còn gì? Tớ muốn nói cậu hẳn là nên học hỏi ngôi sao nhỏ Vương Tiểu Như kia, cậu quản làm sao được dư luận chứ, vẫn cứ làm theo những gì mình cho là đúng, không trái với lương tâm, như vậy mới sống tốt được.”

Khắp nơi trong phòng đều có hương vị của bánh bao chiên.

Đồng Ngôn mở máy tính laptop mà anh đã để lại cho cô ra, đại khái còn mới 98%, khi đến Thượng Hải dạy ở trường này anh mới mua, khi để lại cho cô đã dọn sạch ở cứng. Ổ đĩa D không có gì ngoài trừ mấy tệp tin văn kiện này nọ, có một cái liên quan đến y học, anh đã xóa còn lại một cái liên quan đến pháp luật thì anh để lại cho cô.

Sau khi login MSN thấy nick của anh vẫn màu xám.

Cô khoanh chân ngồi ở trên ghế, kê laptop và để sách trên thảm, bắt đầu vừa làm bài tập vừa chờ anh.

Cũng may MSN của cô chỉ có mỗi nick của anh, rất nhanh, có một tiếng báo thật ngắn, khung đối thoại hiện lên.

“Hình như anh online muộn rồi.”

Cô đem sách để lên trên đùi, rất nhanh gõ bàn phím để trả lời.

“Vừa đúng lúc, em cũng vừa vặn học được một chút.”

“Ngày hôm qua thế nào?”

“Thật không hay ho gì, vừa bị té xe vừa đi học muộn, giờ ăn cơm trưa thì đợi đến lượt em gọi món lại không còn món thịt gà mà em thích ăn nhất nữa.”

Quá trình tổng thể chính xác là như thế, chỉ tính lược đi mấy chi tiết nhỏ. Giống như té xe nên quần áo bị hư rồi, nghe được một số lời đồn đại, còn có... đến muộn tiết học môn vật lý của Triệu Nhân.

“Nghe qua thì rất thảm thiết nhỉ. Món thịt gà * gì đó ăn ngon lắm sao?”

“Ăn đồ ăn ở cantin cả mấy năm nay rồi, ăn nhiều nên ăn cái gì cũng đều không có hương vị, chỉ có ăn đồ ăn cay như thế mới có thể miễn cưỡng có chút thèm ăn.”

Đoạn đối thoại của hai người đều không có nội dung gì cụ thể.

Nhưng Đồng Ngôn vẫn nhin không được mà cười, cùng Cố Bình Sinh nói chuyện phiếm, cảm xúc phập phồng lên xuống hai ngày nay cũng theo đó mà biến mất.

Anh hôm nay online muộn, mới nói không được bao lâu cũng đã đến gần chín giờ, cô biết giờ giấc sinh hoạt nghỉ ngơi hằng ngày của Cố Bình Sinh, bình thường khoảng 10h là anh đã đi ngủ, tuy rằng cô rất luyện tiếc nhưng vẫn chuẩn bị để cho anh đi ngủ.

Vốn đã muốn nói chúc ngủ ngon với anh.

Nhưng cô lại bị ma xui quỷ khiến thế nào mà hỏi một câu.

Nếu không anh suy nghĩ lại về quá trình phục hồi sức khỏe đi, về nước rồi chậm rãi tiến hành tinh dưỡng phục hồi không được sao?

Bên kia im lặng thật lâu, anh mới trả lời lại.

Cái này... cần xem tình huống đã.

Đồng Ngôn chỉ biết anh sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy.

“Nhưng em sẽ nhớ anh, anh... không nhớ em à?”

Lại là im lặng một cách kỳ lạ.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, có chút không yên.

“Cậu làm gì vậy?” Trầm Diêu nhìn sắc mặt của cô, buồn cười nói, “Mỹ Nhân Sát gặp cô nào ở bên kia sao? Làm sao mà có biểu tình nghiêm túc như vậy chứ?”

Cô nhìn Trầm Diêu, “Tớ đang cùng anh ấy nói một chuyện rất nghiêm túc.”

“Cậu có rồi?”

Đồng Ngôn trừng mắt liếc nhìn cô ấy một cái, không hề để ý tới sự trêu chọc của Trầm Diêu.

Nick MSN của anh vẫn sáng nhưng anh vẫn không có trả lời.

Chẳng lẽ là đi tắm rửa? Nhưng... trong đầu của Đồng Ngôn hiện ra tình cảnh của đêm đó, bỗng nhiên có chút sợ hãi, anh ở nước Mỹ hẳn là sống một mình rồi, nếu bỗng nhiên bị té, ngã sấp xuống... Cô rất nhanh lướt trên bàn phím, ngay cả tiếng vang to hay nhỏ cũng làm cho lòng người bất an theo, “Anh còn ở đó không?”

“Còn. Anh đang tự hỏi nên trả lời vấn đề của em như thế nào.”

“Vấn đề gì?”

“Em hỏi anh, có nhớ em hay không?”

Thật sự là giao hoạt.

Cô bắt đắ dĩ với cách né tránh không đúng của anh. Nhưng trả lời như vậy cũng đã rất rõ ràng rồi, anh đã có chủ ý của mình.

Rất nhanh, anh gửi cho cô một tệp tin.

Đáng tiếc sau khi ấn nhận xong, bởi vì tốc độ mạng có vận đề, tốc độ truyền quá chậm, phỏng chừng đến sáng mai cũng chưa nhận xong. Cố Bình Sinh giống như cũng phát hiện ra điều này, đóng cửa sổ yêu cầu gửi file, “Khoảng mười phút sau là có thể nhận được mail rồi.”

Đồng Ngôn có chút tò mò, hỏi anh là cái gì.

“Đáp án.”

Bỏ lại một câu như vậy, nick MSN của anh nhanh chóng xám xịt.

Đồng Ngôn có chút bất ngờ không hề nghĩ tới điều gì nữa, chỉ có thể mở mail ra, chờ tệp tin được gửi qua mail. Khoảng 10 phút sau, quả nhiên liền có mail gửi tới, hơn nữa không chỉ có một mà là 10 mail cùng gửi tới một lúc.

Khó trách anh nói như vậy, từng mail từng mail được gửi đi, xác thực cần thời gian lâu như vậy.

Cô đúng thời gian mở mail thứ nhất ra.

Ngôn Ngôn :

Trước kia sau khi làm phẫu thuật anh cũng có thói quen vẽ ra ý nghĩ cuối cùng của chính mình, từ lúc phẫu thuật bắt đầu cho đến khi chấm dứt, hoặc là giảng giải cho một ai đó hiểu về một vấn đề nào đó, thói quen vừa vẽ vừa giảng, từng bước làm cho người ta nhìn ra được quá trình tiến hành phẫu thuật.

Không giống như khi chụp một tấm hình, trước khi hạ bút thì cần phải nhớ lại. Vừa rồi khi anh Scan tấm hình, còn thật sự nhìn lại tấm hình trong

tay mình, sự thật đã chứng minh rằng Cố tiên sinh rất rất rất nhớ Cố Phu nhân.

TK.

Có một file đính kèm theo bức mail này, là một bản phác họa không tính là tinh xảo cho lắm, ở trong phòng học, hình dáng mọi người làm nền chỉ được vẽ qua loa, chỉ có hai người đứng đó được vẽ cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhìn ngày được chú thích tấm hình mới biết được là ngày đó ... anh đi.

(* món gà được nhắc đến chính xác phải là món gà Kung Pao. Tham khảo thêm tại đây: <http://tramkochen.blogspot.com/2010/08/kung-pao-chicken.html>)

Chương 36 : Nhớ anh (3).

Khuôn mặt mơ hồ, nhưng lại có thể phân biệt rõ ràng được người kia chính là mình.

Cô đoán không được ngày đi học này là ngày nào, giống như là lần đầu tiên có xác minh thân phận của anh, vẫn là bị anh gọi lên trả lời khái niệm về luật trọng tài thương mại quốc tế. Giống như anh nói, đây là lúc anh ở trên máy bay, dựa vào những trí nhớ vụn vặt mà vẽ ra.

Chín mail kế tiếp đó, không có nội dung gì. Chỉ có vòn vẹn một bức hình mỗi mail.

Cô nhìn mà có chút xuất thần, đoán xem đây là những ngày nào, thời khắc nào.. Giống như cô chơi trò chơi cùng anh, khi anh nhớ lại rồi vẽ ra, cô đoán thời gian, cũng đồng dạng với việc không ngừng nhớ lại những việc đã qua, nhớ rõ từng thời khắc đã qua.

Trầm Diêu không biết từ khi nào đã vụng trộm đứng sau lưng cô, lập tức kêu một tiếng, “Học Y quả thật là giỏi, chỉ cần một hai nét bút đã vẽ ra được một bức tranh rồi, cậu nói xem tớ làm sao tìm được một người học luật giống như vậy đây chứ?”

Cô chỉ cười, “Cậu có thể để cho anh ta chọn môn học tự chọn là vẽ mà, giống như khi học ở trường chúng ta vậy.”

“Trời ạ, cậu còn cười như vậy làm gì chứ, không phải có người đàn ông vẽ 10 bức tranh cho cậu sao?” Trầm Diêu vừa tức vừa cười, cẩn thận đi qua nhìn một lát, “Đây là siêu thị sao?”

“Ừ.” Cô nghiêng đầu, thậm chí có thể nhớ lại, lúc đó anh ở siêu thị dưới những lời ngon tiếng ngọt của dì bán hàng kia, mua rất nhiều thứ.

Cố Bình Sinh không có nói riêng với cô, sau khi trở lại Mỹ, khi nào thì diễn ra kiểm tra, bố trí thời gian phẫu thuật như thế nào. Cô không phải sinh viên ngành y, hiểu biết cơ bản cũng chỉ có vậy, cũng không có gì khác biệt với người thường, bởi vì không biết cho nên không tự chủ được mà nghĩ theo hướng nghiêm trọng hơn.

Nhưng lại sợ anh biết mình lo lắng nên không dám hỏi.

Có có nói một chút, nếu anh biết được, cũng sợ là không dám trì hoãn.

Nghe lời giảng cứng nhắc của giảng viên môn luật thương mại, lại cả ngày phải nhìn bộ mặt đưa đám đáng ghét kia. Bạn học trong lớp cũng đã oán thán không ngừng, khi nói chuyện phiếm giữa giờ, có chút bất bình mà nói nếu như Cố Bình Sinh không đi thì tốt rồi. Đồng Ngôn biết lời này là nói cho cô nghe, chỉ cúi đầu đọc sách, làm như không có nghe thấy.

Cũng may học kỳ này chỉ có một môn chuyên ngành, còn lại đều là môn học tự chọn hoặc học cải thiện, không có nhiều cơ hội gặp mặt bạn học trong lớp. Nhưng đợi cho đến khi sau khi kết thúc mấy tiết học của môn luật thương mại thì ngay cả những người ngày thường có quan hệ tốt với cô, cũng bắt đầu theo dư luận mà chĩa mũi nhọn về phía cô.

Cô từng rất sợ đối mặt với cục diện như vậy, từ khi bắt đầu ở bên anh, cũng đã nghĩ ra vô số loại giả thiết như vậy. Nhưng khi thật sự đã đến thì lại phát hiện ra lại không có chuyện gì lớn, so với việc bị cha mẹ bỏ rơi, áp lực cuộc sống, còn có bệnh tình của anh, những việc phải đối mặt hiện tại so với những điều đó thì cũng không tính là chuyện gì lớn thật.

Chỉ cần không ảnh hưởng cho đến khi tốt nghiệp là được rồi.

Nhưng ra có một lần, Trầm Diêu nhịn không được, ném sách cái rầm, cuối cùng bị giảng viên nhắc nhở.

“Thầy Cố nếu không đi, còn không đến mức nói thành như vậy...” Sau khi tan học, Trầm Diêu đem sách nhét vào trong ba lô, còn cầm giận bất bình, “Ngôn Ngôn, nói thật xem, anh ta bỗng nhiên làm sao mà lại từ bỏ việc làm giảng viên như thế?”

“Trong nhà anh ấy có một số việc, tạm thời chỉ nghỉ một học kỳ mà thôi.” Đồng Ngôn cười cho có lệ.

“Một học kỳ? Chúng ta chỉ còn học được học kỳ này nữa thôi, Đồng Ngôn vô ky.” Trầm Diêu thở dài một hơi, “Xét thấy anh ta là người của cậu, khuôn mặt xinh đẹp tớ sẽ không nhìn đến như thầy Cố giảng bài thật sự rất hay.”

Đồng Ngôn cố ý nhíu mày, làm bộ như rất kiêu ngạo mà cho qua đoạn đối thoại này.

Cứ như vậy mà đã trôi qua nửa học kỳ, kỳ thi giữa kỳ cũng sắp diễn ra. Cô có môn Vật Lý, Trầm Diêu là toán cao cấp, đều là những môn thi có thể làm cho sinh viên khoa văn điêu đứng. Hai người đều biết kỳ thi của kỳ này là kỳ hạn cuối cùng, bắt đầu học điên cuồng để chuẩn bị cho kỳ thi,

Vì tìm phòng tự học, hai người đi qua từng dãy phòng học, cho đến khi đến lầu 4 của mới phát hiện phòng học không có người đi học.

Vừa mới vào đã nhìn thấy Chu Thanh Thần cùng Văn Tĩnh Tĩnh đã ngồi ở cuối bàn tự học.

Trầm Diêu muốn tránh đi, nhưng Đồng Ngôn lại cảm thấy hản là nên đi qua chào hỏi mới phải.

Dù sao học kỳ này ngoài trừ môn luật thương mại, các cô cùng Tĩnh Tĩnh không có học chung môn học nào nữa, cũng đã rất lâu rồi không nói chuyện với nhau.

Khi cô đi vào phòng học, Tĩnh Tĩnh đang thấp giọng hỏi Chu Thanh Thần có muốn đi uống nước không? Chu Thanh Thần bèn lấy

ra vài đồng tiền xu, đưa cho cô ấy, “Xuống dưới quầy bán nước tự động ở dưới mà mua, mua hai chai coca đi.”

Tĩnh Tĩnh đứng lên, thấy Đồng Ngôn thì có chút bất ngờ, “Ngôn Ngôn?”

“Chúng tớ tìm không ra chỗ ngồi, ngồi ở đây với các cậu, không có vấn đề gì chứ?” Đồng Ngôn thấp giọng hỏi.

“Không thành vấn đề.”

Đợi cho cô ấy đi rồi, Đồng Ngôn mới ngồi xuống trước mặt Chu Thanh Thần, quay đầu lại mà nói, “Tĩnh Tĩnh là một cô gái tốt.”

“Thẩm Hành cũng rất tốt.” Ý tứ của Chu Thanh Thần rất hàm súc, “Cậu không biết, cậu ta vì muốn giúp cậu học bổ túc môn vật lý mà cố ý tới tham dự vài tiết học, còn thật sự soạn thành từng bài giảng đơn giản nhưng đến cuối cùng cũng không dám nói chuyện với cậu.”

Đồng Ngôn nghe xong mà sừng sốt.

“Đương nhiên, thầy Cố cũng rất tốt.” Chu Thanh Thần thấp giọng bổ sung thêm một câu.

Cô rất nhanh đã hiểu được.

Trầm Diêu lôi sách ra, có chút không thoải mái mà nói thầm, “Cậu nhìn đi, cậu còn nói Văn Tĩnh Tĩnh là một cô gái tốt, mầm tai họa hiện hình rồi đó.”

“Cô ấy cũng không phải cố ý.” Chu Thanh Thần cũng cảm thấy rất có lỗi, “Tôi vốn muốn cùng các cậu nói chuyện thầy Cố, hỏi thầy ấy các tài liệu của các môn chuyên ngành, cô ấy có nói mối quan hệ của Đồng Ngôn và thầy Cố rất tốt. Không nghĩ tới, khi an ủi Thẩm hành tôi đã tùy tiện nói ra vài ba câu, tiểu tử kia phỏng chừng nghĩ là thật. Nhưng Đồng Ngôn này, tuy rằng hiện tại sinh viên chưa tốt nghiệp đều có thể kết hôn, trường học đối với chuyện tình yêu thầy trò cũng rất bài xích.. may mà thầy Cố biết cách tránh đi sự nghi ngờ.”

Cô không hé răng nói gì.

Có chút lời đồn đại chuyện của cô, người nói cũng vô tâm, chỉ cần qua hết học kỳ này, học kỳ sau tiến vào thời kỳ thực tập thì tự nhiên cũng sẽ qua thôi.

Tĩnh Tĩnh cuối cùng cũng cầm 4 chai coca trở về, đặt hai chai trên bàn các cô. Mỗi người không ai nói gì, cô ấy cũng có chút không yên đem chai còn lại đưa cho Chu Thanh Thần, do dự một lát, cũng không dám nói gì, ngồi xuống tiếp tục học bài.

“Cậu có biết gì về SARS không?” Đồng Ngôn nhìn sách, lại tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ giọng hỏi Chu Thanh Thần.

“Biết...” Chu Thanh Thần nói để phạm trù ngành học của chính mình thì tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều, “Tôi còn có những bài báo cáo chuyên ngành của giáo sư về vấn đề này, trước đó ông ấy ở viện y học còn đưa ra phương pháp kích thích hoocmon trong cơ thể con người, cho nên khi đi học đặc biệt thích ông ấy giảng dạy về đoạn lịch sử này.”

“Cậu nói tớ nghe xem nào?” Đồng Ngôn cảm thấy nhịp tim của mình đập liên hồi.

“Cậu muốn nghe cái gì?” hần hạ giọng, “Nói tới chuyên ngành này cậu nghe cũng không hiểu. Nói đơn giản chính là viêm phổi, sốt cao không ngừng, nghiêm trọng nhất là mất nước, hơn nữa bệnh này lây qua đường hô hấp. Cậu không phải người ở Bắc Kinh sao? Khi đó nơi đó là nơi phát bệnh nhiều nhất, cậu hẳn là phải biết rõ chứ.”

“Tớ biết rõ, mà không phải... thực ra cũng không rõ ràng lắm.” Cô dùng sách che mặt, “Tớ nhớ rõ có xem qua mấy tài liệu về bệnh này, đều nói SARS có để lại di chứng, có thể không chết nhưng không thể sống thoải mái như người bị ung thư.”

“Cũng giống như vậy, khi đó người bệnh bình thường không có hiểu biết gì, chỉ có vài bác sĩ là bị cuốn hút, đều cự tuyệt loại phương pháp điều trị này, cuối cùng vẫn chết. Có chút hôn mê, người bắt

đầu nhận loại phương pháp trị liệu này thì mỗi ngày đều phải truyền hơn mười bình dịch kích thích đó vào người, tính mạng được bảo vệ nhưng mà di chứng để lại cũng không ít.” Chu Thanh Thần nghĩ nghĩ, “Các di chứng thường thấy như xơ hóa phổi, loãng xương, xương đùi hoại tử, đây là những bệnh chung, sự miễn dịch của các cơ quan nội tạng đều bị phá hư hoàn toàn, người không có sức, tim yếu, đủ loại... Tóm lại một câu, trị hết được bệnh có di chứng nhưng còn sống, trị không hết bệnh thì chết, hơn nữa bệnh này mới đi qua có tám năm, ai cũng không biết về sau còn có di chứng gì hay không.”

Những điều đó, cô cũng có thể nói được.

Nhưng nghe người ngoài cố gắng nói ra như vậy, lại vẫn có cảm giác khác.

Trầm Diêu nghe mà nổi cả da gà, buông bút, “Sức miễn dịch không có, không phải giống người bị AIDS rồi sao.”

So sánh này thật sự là dọa người, Đồng Ngôn nhất thời không biết nói cái gì.

“AIDS cũng vậy, thật ra cũng giống nhau nhưng SARS là dịch bệnh được điều trị có hệ thống.” Chu Thanh Thần sụt sùi không thôi, “Bệnh kia lây qua đường hô hấp, khi đó có biết bao nhiêu y tá bác sĩ cũng bị bệnh. Trong xã hội thời nay nếu chữa bệnh có tổ chức như thế nào cũng sẽ làm cho người ta thất vọng, căn bản là đã quên đi sự việc năm đó, tuyệt đối không ai chịu phòng từ đâu. Cơ bản là đi khi bị bệnh cả đám rồi lại ra sức bổ sung thêm nhóm khác, đều là y tá, thật sự là toàn y tá mà thôi.”

Khi hắn nói những lời này, quên không khống chế âm lượng của mình. Rất nhiều người đang ngồi học ở bàn trên cũng đều quay đầu nhìn bọn họ vài cái, Đồng Ngôn thấp giọng nói xin lỗi, chúng tôi không cố ý.

Chu Thanh Thần không nói gì nữa, tách một tiếng, mở chai coca ra, như là cố ý muốn áp chế cảm xúc của bản thân.

Buổi tối khi cô trở về ký túc xá, không hiểu sao tâm trạng có chút bất an.

Bắt đầu từ tuần trước, anh đã bắt đầu nằm viện, không thể hẹn được thời gian cố định online MSN để nói chuyện cùng cô, hai người đều rất ăn ý bắt đầu dùng mail để nói chuyện.

Cô mở mail của mình ra, bất ngờ khi nhìn thấy không có mail nào mới.

Ngồi ngẩn người nhìn mail của mình một lúc lâu, cô mới mở ra email ra viết một cái mail mới cho anh.

TK:

Mấy ngày nay anh giống như rất nhà hạ nhỉ.

Em ở bên này đã bắt đầu vào giai đoạn thi giữa kỳ rồi, thành tích lần này có vẻ như không tốt cho lắm. Thành tích của anh như thế nào? Khi nào thì có thể nộp bài thi?

Hôm nay em gặp chủ tịch Chu, chính là cậu sinh viên từng bắt ép anh và em làm người dẫn chương trình ấy, anh còn nhớ không? Anh ta là sinh viên ngành y, cho nên khi nói chuyện phiếm có nói đến bệnh SARS. Nói thật, em có phần bị cậu ta làm cho sợ. Thật sự em vẫn không nói cho anh biết, trước khi anh nói cho em biết thì em cũng đã tìm hiểu qua, anh vì bệnh SARS mà không nghe thấy. Ai nói cho em biết thì tạm thời giữ bí mật đã.

Cho nên em đã nói cho anh biết bí mật này, anh cũng nên thẳng thắn nói cho em biết những chuyện liên quan trong ba năm anh nhiễm bệnh và điều trị bệnh đó."

Lúc ấy anh cảm thấy rất sợ sao? Rất đau đớn sao?

Em nghe bà nội kể lại rằng lúc em hai ba tuổi gì đó cũng đã từng bị viêm phổi, phải nằm trong phòng theo dõi cả mấy ngày, nhưng khi đó em con nhỏ thật sự là không có ấn tượng gì. Như vậy xem ra chúng ta thật sự có duyên, thôi xong rồi, vì sao em mỗi khi nhắc về bệnh tình lại tỏ vẻ nghiêm túc như vậy chứ, thật là đáng sợ...

Cho nên em nghĩ, anh cần trở về sớm một chút.

Ngôn Ngôn.

Cô gửi xong mail cho anh thì tới phòng nước lấy hai phích nước sôi, đem tới phòng tách ở giữa dây tắm rửa qua loa một chút. Đợi cho đến khi sấy khô tóc, chuẩn bị lên giường ngủ lại không chế không được mà mở mail ra, bất ngờ là đã nhận được hồi âm của anh.

Nhanh chóng mở mail ra, lại chỉ có ba dòng ngắn ngủi.

Ngôn Ngôn :

Cơn dịch bệnh kia đã làm tổn thất rất nhiều mạng người.

Cảm giác ngay lúc đó của anh rất đơn giản, anh lúc đó cũng không tỉnh lại được mấy lần cho nên không có thấy đau đớn bao nhiêu.

Mặt khác, xin Cố phu nhân an phận một chút, Cố tiên sinh sẽ nhanh chóng trở về.

TK

Chương 37 : Chờ anh (1).

Một dòng cuối cùng đó cô đã đọc đi đọc lại vài lần, có chút không thể tin được.

Từ khi anh rời đi đến bây giờ cũng đã hơn tám tuần.

Tháng 4 ở Thượng Hải đã bắt đầu nóng lên. Thời tiết Thượng Hải chính là như thế, xuân thu thì ngắn ngủi được mấy tháng, thời tiết ấm áp giống như cũng rất ngắn chỉ xuất hiện ở giữa hè khi mùa đông ấm áp thực sự hết. Khi anh đi, vẫn mặc một chiếc áo lông thật dày, đến khi anh về chắc hẳn có thể mặc áo sơ mi được rồi...

Đồng Ngôn nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trên nhà bắt đầu tính toán, có nên đi đến phòng trọ của anh hay không, đem áo sơ mi cùng áo khoác gió của anh đem giặt sạch sẽ hay không, miễn cho đến khi anh trở về quần áo không có nhiều để thay đổi thì giặt lại không kịp.

Chìa khóa căn phòng trọ của anh vẫn ở trong tay cô.

Nhưng cô rất sợ đi đến nơi đó lại nhớ tới anh, cho nên vẫn không có dám đi tới đó.

Hiện tại nếu anh đã nói như vậy, thì cuối tuần có thể đi đến đó rồi.

Cô trở mình, mặt dán trên đầu gối, làm thế nào cũng đều không ngủ được, đưa tay với mở chiếc đèn bàn ở đầu giường lên, bắt đầu ghé vào trên giường làm bài kiểm tra vật lý. Trầm Diêu vốn đã muốn ngủ, nhìn thấy cô bỗng nhiên có tinh thần tinh táo như vậy, còn nghĩ rằng cô bị môn vật lý tra tấn đến điên rồi, "Cậu đừng làm tớ sợ, Ngôn Ngôn, mới có thi giữa kỳ mà cậu đã căng thẳng thế này rồi à?"

Đồng Ngôn dùng bút gõ một tiếng, nghiêm mặt nói, “Tớ cảm thấy đêm nay ngủ không được.”

Người dưới giường không biết có nghe được hay không, cô nhìn bài kiểm tra cười cười.

Tiết kiểm tra giữa kỳ môn vật lý được sắp xếp sau ba tiết đầu tự học.

Bởi vì là thi giữa kỳ nên giám thị sẽ không phải nghiêm ngặt quá, Triệu Nhân ôm một sếp bài kiểm tra, phát cho mọi người theo thứ tự từ trên xuống. Đồng Ngôn ngồi ở dãy cuối cùng, vừa nghe tiếng thở dài thở ngắn phía trước, vừa nhận lấy tờ đề thi cuối cùng từ giáo viên.

Có lẽ vì đã học lại bốn lần, có lẽ vì học kỳ trước đã được Triệu Nhân cùng Cố Bình Sinh phụ đạo cho, nhìn lướt qua đề thi lần này cô cảm thấy rất đơn giản. Cô đang tính mở sách, vừa muốn đánh dấu vào bài thi thì chuông điện thoại chọt vang lên.

Chỉ nghĩ tới đề thi, thế mà cô lại quên tắt điện thoại.

Là một số điện thoại xa lạ, cô do dự trong chớp mắt. Mọi người đều đã ồn ào, nhìn xung quanh, tò mò là ai mà có lá gan lớn như vậy, dám ở trong phòng thi mà mở điện thoại.

“Trước cuộc thi mọi người đều phải tắt điện thoại.” Triệu Nhân đi từ trên bục giảng xuống, “Đây là quy định trong kỳ thi. “

Đồng Ngôn không dám chậm trễ nữa, hoàn toàn tắt máy.

“Cô Triệu, xin lỗi...” Cô rất nhanh đã giải thích, “Em đã tắt điện thoại rồi.”

Triệu Nhân cầm lấy điện thoại của cô nhìn một chút, xác nhận là điện thoại đã tắt hẳn mới nói, “Lần sau không được vi phạm kỷ luật trường thi nữa..” Nói xong, cầm điện thoại quay lại bục giảng, “Tôi sẽ ở trên này, hết giờ thi thì lên lấy lại.”

Cô không hé răng, cúi đầu tiếp tục làm bài thi.

Hết bài này đến bài khác, Đồng Ngôn cố gắng chuyên tâm làm bài thi, còn nhin không được mà nghĩ tới số điện thoại lạ kia. Những số điện thoại xa lạ như thế này cũng chẳng biết lý do gì mà hay gọi tới cho cô, nhưng mà lần này làm cho cô có dự cảm không được tốt lắm.... Theo bản năng cô cầm chiếc bút xoay xoay, tâm tình có chút bất an.

Cũng may bài thi này thật sự không khó.

Gần hết thời gian thì cô cũng đã buông bút xuống.

Triệu Nhân cúi đầu nhìn mấy bài thi nẹp trước trong tay, cầm bút đã bắt đầu muốn chấm bài thi, khi Đồng Ngôn đem bài kiểm tra đưa lên cho cô ấy thì cố ý đi chậm một chút, thấp giọng nói “Cô giáo Triệu, em nộp bài thi... Điện thoại em có thể lấy được chưa?”

Triệu Nhân nhìn cô vài giây, rút cuộc lại cúi đầu vừa chấm bài vừa nói với cô, “Lấy đi.”

Ngoài phòng thi có mấy sinh viên vừa nộp xong bài thi đang đứng đó, tụ tập cùng nhau đối chiếu đáp án, nhìn thấy Đồng Ngôn đi ra, cũng hỏi cô làm thế nào, có muốn đối chiếu kết quả hay không? Đồng Ngôn cầm lấy điện thoại, quơ quơ, ý bảo chính mình còn phải gọi điện thoại.

Trong sân trường lúc này cũng đã có rất nhiều người tan học.

Cô đi theo đám người, đi dọc theo cầu thang lầu xuống dưới, cho đến khi đứng bên cạnh máy bán nước tự động, đầu kia điện thoại rút cuộc cũng đã có người nhận, “Ngôn Ngôn?” Giọng nói không quá quen , hẳn là người mà cô quen biết.

Cô không thể nghĩ ra được là ai?

“Là dì, Dì Lưu đây, kỳ nghỉ đông này dì có đến nhà cháu, chúng ta đã gặp mặt.”

“Dì Lưu?” Cô rút cuộc nhớ lại giọng nói này, chính là vị bác sĩ ở bệnh viện Hiệp Hòa kia, nói cho cô biết về SARS cũng như những gì mà Cố Bình Sinh đã từng trải qua, “Xin lỗi dì, cháu vừa rồi đang đi thi.”

“Không sao, dì nhất thời không thể liên lạc được với cha mẹ của cháu nên mới tìm cháu...” Đầu kia điện thoại thực im lặng, giọng nói của dì Lưu cũng có vẻ rõ ràng bình tĩnh, “Cháu có cách nào tìm được cha mẹ cháu không?”

“Cha mẹ cháu...” Đồng Ngôn có cảm giác không ổn, hàm hồ nói, “Bọn họ đều không mấy khi liên lạc với cháu và bà nội, dì nếu có việc gì gấp thì có thể nói cho cháu biết.”

“Cháu ở Thượng Hải, xa như vậy, có một số việc vốn không nên nói với cháu nhưng mà Ngôn Ngôn, cháu cũng đã 20 tuổi rồi, chuyện trong nhà vẫn là nên biết rõ ràng thì tốt hơn.” Giọng nói của dì Lưu có chút ôn hòa hơn, “Tháng trước bà nội cháu làm kiểm tra thân thể, bây giờ dì đã lấy được báo cáo chẩn đoán kết quả chính xác nhất, là ung thư vú. Dì còn chưa có nói cho bà nội cháu biết kết quả chẩn đoán chính xác này, cháu cũng không cần phải lo lắng quá, tìm được cha mẹ cháu, về chăm sóc bà nội cháu, chúng ta từng bước điều trị cho bà, ung thư không phải là một căn bệnh đáng sợ như vậy.”

Chỉ trong chớp mắt Đồng Ngôn cảm thấy mình không thể nói được gì.

Dì Lưu vẫn đang tiếp tục nói chuyện, lời nói rất dễ hiểu, một nửa là trấn an, một nửa tiếp theo là sắp xếp cho bà nội nằm viện.

Khi vừa ngắt điện thoại, vừa vặn gặp phải một lớp học tan học muộn.

Không biết là đại cương tư tưởng Mao Trạch Đông hay là chủ nghĩa Mac – Lenin đây nữa, hơn hai trăm người đi ra ngoài vừa đi vừa hi ha cười nói, có mấy sinh viên đi đến bên cạnh máy bán nước tự động, cách lớp thủy tinh, người này một câu người kia một câu

suy nghĩ xem nên chọn cái gì uống. Cô đứng bên cạnh, vô ý thức nhìn các cô ấy bỏ tiền xu vào máy, đồ uống cứ thế mà được xuất ra.

Sau tiếng vang rất lớn, mấy sinh viên nữ kia mới nhìn cô, “Chúng tôi xong rồi, tới lượt bạn đó.”

Đồng Ngôn không nhúc nhích, cũng không hé răng.

Dòng người đi càng ngày càng ít dần, cuối cùng cũng chỉ còn có mấy người.

Cô tựa người vào bên cạnh máy bán nước tự động, gọi điện thoại đường dài về nhà, âm thầm chờ đợi tiếng tút tút dài đằng đằng đi qua, giọng nói quen thuộc từ đầu kia điện thoại truyền tới, “Xin chào, xin hỏi là ai đấy?” Cô nắm chặt điện thoại, gọi một tiếng bà nội.

Toàn bộ cuộc gọi chỉ kéo dài khoảng ba bốn phút, cô chỉ thuận miệng nói kỳ thi giữa kỳ của mình vừa chấm dứt, vừa vặn có thể thừa dịp ngày 1/5 sắp tới mà về nhà thăm bà. Bà nội khó nén được vui vẻ, nhưng vẫn khuyên cô không cần phải lãng phí tiền xe cộ, Đồng Ngôn nghe không ra ý tức khác thường trong lời nói của bà nội, chỉ đơn giản thở dài một hơi, hàm hồ nói chính mình nhận được tiền học bổng, vừa vặn có thể bỏ vào tiền xe về nhà.

Có lẽ tin tức này rất đột nhiên, đến khi trở về phòng ngủ cô cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trước kia mẹ Lục Bắc cũng bị ung thư vú, cô ở bên cạnh anh lâu như vậy, cũng có hiểu được một chút ít.

Đầu tiên là tiền, mặc kệ là thuốc đông y hay trị liệu bằng hóa chất, trước tiên cô cũng cần phải có tiền.

Toàn bộ quá trình như một cái túi không đáy, mấy chục vạn tiền thuốc, đó chỉ mới dùng được ở vài tuần đầu tiên.

Sau đó phải có người chăm sóc cho người bệnh trong suốt quá trình tiến hành điều trị và hồi phục.

Cô ngồi ở trên ghế, nhìn tất cả mọi thứ, ánh mắt không hề có tiêu cự mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính.

Vô số tab được mở ra, đủ loại tin tức, có bệnh viện nào chuyên chữa bệnh này ở Bắc Kinh, có các loại tin tức cần biết về căn bệnh ung thư vú này, thậm chí còn có rất nhiều nhật ký của những con người đã chống lại căn bệnh này như thế nào.

Trầm Diêu đã gọi xong cuộc điện thoại đường dài đầy ngọt ngào với bạn trai, khi vừa thấy bộ dạng của cô thì có chút không hiểu, “Đồng Ngôn vô ky, cậu làm sao vậy?” Cô nhìn Trầm Diêu, “Tớ muốn tạm thời nghỉ học, hoặc là bỏ qua thành tích giữa chừng của học kỳ này.”

Trong nháy mắt biểu tình của Trầm Diêu cứng lại, “Ngôn Ngôn, cậu thật sự...?”

Cô nói không rõ bối cảnh của tình huống phức tạp này, chỉ có thể hàm hồ ừ một tiếng.

Nhưng là sau đó không biết vì sao mà tâm lý chuẩn bị sẵn sàng ban đầu lại không dùng được, cô muốn giải thích rõ ràng cho bản thân, cảm thấy sợ hãi hơn là chẳng may một lúc nào đó nói ra ý nghĩ sắp xếp mọi thứ trong đầu mình... Cô cúi đầu, cái trán tựa trên bàn học, “Nhà của tớ xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi, tớ phải trở về, học kỳ này chỉ có luật thương mại và vật lý... Cậu cảm thấy tớ nên trực tiếp xin nghỉ học tạm thời hay là nên làm thế nào?”

“Cậu đừng làm tớ sợ.” Trầm Diêu kéo ghế dựa qua, ngồi xuống bên cạnh cô, “Có cần tớ giúp gì không? Nghiêm trọng như vậy sao? Chỉ còn nửa học kỳ nữa là xong năm học này rồi, có chuyện gì mà cần cậu phải trở về Bắc Kinh trong thời gian dài như vậy? Cha mẹ cậu không thể giải quyết được sao?”

Cô ừ một tiếng.

Từ khi cô bắt đầu học trung học cho đến nay thì chỉ biết một mình cô đã phải đối mặt càng ngày càng nhiều vấn đề.

Nhưng... giống như những việc này đến rất thường xuyên.

Không có dự đoán trước được gì, tầm mắt của cô cũng đã trở nên mờ nhạt, nước mắt đã bắt đầu không ngừng rơi xuống. Ban đầu Trần Diêu còn không có phát hiện ra, đợi cho đến khi hỏi câu hỏi thứ hai thì mới phát hiện ra trên đùi Đồng Ngôn đều đã ẩm ướt rồi. Đợi cho đến khi cô ấy kéo được Đồng Ngôn tới trước mặt mình nhìn một chút thì khuôn mặt của Đồng Ngôn đã đầy nước, nước mắt cũng rớt xuống không ngừng được, nhưng không có chút tiếng khóc nức nở nào.

Nhìn thấy cô như vậy, Trần Diêu mới thật sự sợ hãi.

Lắp bắp khuyên cô cả nửa ngày cũng không ngừng được, chỉ có thể liên tục đưa khăn tay cho cô, “Ngôn Ngôn, cậu không đủ rồi thì nói cho tớ biết rút cuộc là làm sao vậy? Chúng ta cùng nhau bàn bạc...”

Cô liên tục lấy giấy ăn lau nước mắt, đôi mắt cũng đã bắt đầu sưng lên, cảm xúc cũng đã bình tĩnh trở lại, “Cậu cảm thấy tớ tạm thời nghỉ học có được không?” Trần Diêu lần này không dám nói giỡn nữa, thực sự còn nghĩ nghĩ, “Tạm thời nghỉ học không phải là không được, nhưng mà tớ cảm thấy không đáng giá. Cậu không giống tớ, học kỳ này tớ có sáu môn, cậu chỉ có hai môn. Nói trắng ra thì môn học của tớ có rất nhiều người không nhất thiết phải đi học, nhưng cuộc thì cuối cùng thì bắt buộc... tạm thời nghỉ học là rất nghiêm trọng. Nếu cậu thực sự phải về nhà nửa học kỳ còn không bằng cậu cùng bàn bạc thương lượng với hai giảng viên kia xem thế nào, có thể lới lỏng trong quá trình học này, đến cuối kỳ cậu nhớ về trường dự kỳ thi là được rồi.”

Ý kiến của Trần Diêu rất đúng với trọng tâm.

Cô cúi đầu nghĩ một chút, có lẽ đây thật sự là một biện pháp.

Cô không nói gì nữa, Trầm Diêu cũng nhỏ giọng an ủi một lát, không lần mò ra được điều muốn biết nên cũng không dám nhiều lời.

Cho đến khi Đồng Ngôn mở mail của mình lên, khôn ngoan chuyển dời tầm mắt, đứng lên rồi nói, “Có chuyện gì tớ có thể giúp thì nhất định phải nói cho tớ biết. Nếu cậu sợ nói chuyện cùng hai giáo viên thì tớ đi cùng với cậu.”

Cô ừ một tiếng, đưa tay ôm lấy thắt lưng Trầm Diêu, dùng mặt cọ vào quần áo của cô ấy, “Yên tâm, tớ nhất định sẽ không khách khí với cậu đâu.”

“Cậu cũng yên tâm, chờ thầy Cố trở về, tớ sẽ mang cả vốn lẫn lãi ra đòi nợ.”

Trầm Diêu cố ý nhắc tới Cố Bình Sinh là muốn làm cho cô vui vẻ một chút.

Đồng Ngôn biết ý tứ của cô ấy, nhưng mà lúc này nghe được tên của anh, trong lòng lại càng nặng trĩu.

Đợi cho đến khi Trầm Diêu đi múc nước tắm rửa, cô mới mở mail của mình lên, nhìn thấy không có mail mới mà ngẩn người.

Qua hơn 10h tối, cô mở mail lên một lần nữa, xác định không có mail mới thì mới cầm điện thoại tìm số của Cố Bình Phạm, thật sự gọi qua.

Điện thoại rất nhanh đã có người nghe máy, giọng nói của Cố Bình Phạm đè nén xuống rất thấp, “Ngôn Ngôn?”

“Vâng.” Đồng Ngôn đi ra ngoài ban công, nhìn người qua đường ở bên ngoài rồi nói, “Trễ như vậy còn gọi điện thoại cho chị... thật sự cũng không có gì... hai ngày nay em không có nhận được mail của anh ấy nữa nên có chút lo lắng.”

Dưới đèn đường vừa vặn có hai đôi tình lữ.

Cách nhau không xa, lại không ảnh hưởng tới nhau, đôi bàn tay nhỏ bé nắm lấy nhau, thấp giọng thì thầm, còn dựa sát vào nhau.

Ban đêm trong lành và an nhàn làm cho người ta cảm thấy thật sự hâm mộ tình yêu nơi trường học.

“Em chờ một chút.” Bình Phàm nói xong, sau đó một lúc lâu cũng không có nghe được gì, cô giống như nghe thấy tiếng mở cửa, “Cậu ấy đang ở bên cạnh chị đây rồi, cậu ấy vẫn ổn. Em có địa chỉ mail đó không, chị sẽ lên gửi cho em mấy tấm hình của cậu ấy.”

Đồng Ngôn nghe thấy cô ấy nói vậy thì vội đọc địa chỉ mail của mình.

Cố Bình Phàm giống như không tiện để nói chuyện lâu, chỉ nói tình huống hiện tại một cách vắn tắt, giọng nói nhẹ nhàng làm cho tâm tình của cô cũng tốt lên. Đợi cho đến khi cô kéo cửa, từ ban công vào trong phòng, đã nhận được một mail mới.

Bất ngờ nhất dĩ nhiên là một đoạn video.

Phải nói đúng hơn là video này được ghép từ những hình ảnh rất yên tĩnh.

Ánh sáng trong phòng bệnh không được sáng lắm, anh đang nằm ngủ trên giường. Từ góc quay này nhìn qua có thể nhìn thấy màu trắng nơi cửa chớp đó, có ánh sáng tiến vào từ khe hở đó, làm cho người khác cảm thấy những hình ảnh này thật sự là rất yên bình.

Khi cô xem đều có một loại ảo giác, giống như chính mình đang đứng ở nơi đó, nhìn không được mà khống chế hô hấp của bản thân, sợ đánh thức tới anh.

Chương 38 : Chờ anh (2)

Khung cảnh bốn phía khiến cô rất dễ dàng nhận ra, anh đang ở trong bệnh viện. Đã làm xong phẫu thuật rồi sao? Hay là vừa mới nhập viện, chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật?

Cô càng đoán thì tâm càng loạn, cuối cùng chỉ có thể để cho Cố Bình Phàm an ủi chính mình.

Nghĩ thoáng ra một chút, chỉ có nghĩ thoáng ra mới có thể giải quyết chuyện tình trước mắt ở bên này.

Ngày hôm sau Trầm Diêu cố ý đi cùng cô tới khoa Vật Lý.

Trong văn phòng của Triệu Nhân có rất nhiều sinh viên khoa vật lý đang ở đó, hai người phải đợi ở bên ngoài rất lâu, rút cuộc cũng đợi được cho đến khi trong phòng không có người, “Có muốn tớ đi vào cùng cậu không?” Trầm Diêu nhỏ giọng hỏi cô.

Đồng Ngôn lắc đầu, “Loại chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì, cậu ở bên ngoài chờ tớ đi.”

Cô gõ cửa rồi đi vào, cho đến khi đi ra khỏi phòng, tổng cộng cũng chỉ có mười phút.

Trầm Diêu ở bên ngoài đứng chờ, vừa đi đi lại lại vừa nhìn xung quanh, nhìn thấy Đồng Ngôn đi ra, nắm lấy cánh tay của cô mà hỏi thế nào. Đồng Ngôn vẫn còn có chút thất thần, “Đồng ý, cô ấy nói tớ cũng đã học với cô ấy ba kỳ rồi, điểm thi giữa kỳ cũng hơn 80 điểm, nên chỉ cần cuối kỳ tham dự kỳ thi thì hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

“Cứ như vậy mà đồng ý sao?”

“Cứ như vậy mà đồng ý thôi.”

Trầm Diêu không dám tin nhìn cô.

Đồng Ngôn gật đầu khẳng định, xác nhận chuyện này là thật.

Mới khi bước vào cửa, cô cũng không dám ôm hi vọng gì quá lớn.

Triệu Nhân nghĩ rằng cô đến là hỏi điểm thi, rất nhanh đã đem bài thi đưa cho cô, 81 điểm, tuyệt đối là con điểm cao nhất đáng ghi lại. Đáng tiếc Đồng Ngôn căn bản không có cảm xúc hưng phấn gì, trong khi Triệu Nhân đang cố giảng giải cho cô những vấn đề mà cô làm không được trong bài thi thì cô lại cẩn thận nói ra ý đồ mà mình đến đây. Triệu Nhân không nghĩ tới cô bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này.

Hơn nữa yêu cầu này đối với một giáo viên mà nói là rất vô lý.

Đồng Ngôn do dự hồi lâu, vẫn đem nguyên nhân thật sự nói ra.

Vì lý do bản thân đã chịu rất nhiều thương tổn, bà nội bệnh nặng, vì sao muốn cô trở về? Hơn nữa không phải chỉ thăm hỏi mà còn muốn chăm nom lâu dài? Người bình thường chắc chắn sẽ hỏi liên tiếp mấy vấn đề này, nhưng bất ngờ hơn là Triệu Nhân không có hỏi gì.

“Tôi là bạn của TK đã rất nhiều năm, nếu em cần giúp đỡ gì, có thể nói cho tôi biết.” Triệu Nhân đem số điện thoại đưa cho cô,

“Trước khi cậu ấy đi từng có nói qua cho tôi biết, tuy rằng tôi không thích tình yêu thầy trò nhưng với tư cách là một người bạn tôi vẫn hi vọng hai người có thể hạnh phúc.”

Tay của Đồng Ngôn vẫn bỏ ở trong túi áo, Trầm Diêu vẫn còn đang cảm thán không thôi, hai người đi ra khỏi toàn nhà khoa vật lý.

Trước công học viện đều có rất nhiều quán bán đồ ăn vặt, Trầm Diêu cố ý kéo cô đi qua, mua hai cái bánh tráng trứng, coi như là ăn điểm tâm. Bởi vì trời mưa nên người mua điểm tâm cũng rất ít, Đồng Ngôn cùng Trầm Diêu đứng ở bên cạnh cửa quán, vừa ăn vừa trú mưa.

“Ngôn Ngôn, ở Bắc Kinh có bánh tráng trứng sao?” Trầm Diêu bỗng nhiên cảm thấy thương cảm.

“Không biết, hẳn là có đi...” Cô nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Tớ đi học xa nhà đã ba năm, mỗi lần có dịp trở về cũng không ở lâu được, cũng không có chú ý đến mấy thứ này.”

Học kỳ này kết thúc thì sẽ đến một năm thực tập.

Cô khẳng định sẽ không ở lại Thượng Hải thực tập, vừa đi như vậy thì ngoại trừ cuối kỳ còn trở về trường... còn lại cũng không có thời gian mà ở bên nhau nữa. “Tớ cảm thấy nên phải cảm ơn cậu.”

Trầm Diêu cắn bánh, hàm hồ nói, “Tớ quyết định thay cậu đi học môn vật lý, ghi chép đầy đủ. Cậu có biết tớ phải hạ quyết tâm thế nào không? Lúc trước tớ cũng chỉ có hơn 60 điểm thôi, tuyệt đối là ác mộng.”

Đồng Ngôn bị câu nói của cô ấy làm cho bật cười.

Thầy cô giáo trong học viện cũng chiếu cố rất nhiều, hơn nữa được sự giúp đỡ của bọn họ, môn luật thương mại cơ bản cũng được xem như trường hợp đặc biệt, để cho cô cơ hội tham dự kì thi cuối kì. Buổi chiều cô trở lại ký túc xá bắt đầu thu dọn đồ đạc, đợi cho đến khi thu dọn xong thì chỉ còn lại cái máy tính của anh. Bởi vì sợ va đập, cô để vào trong balo đem bên người.

Cô ngồi trên ghế, theo thói quen mở mail của mình ra, thế nhưng lại nhận được mail của anh.

Chỉ cách mail trước của Bình Phàm một lúc, hẳn là vào đêm khuya hôm đó anh gửi...

Ngôn Ngôn,

Ngày hôm qua trở về học viện luật, nhìn trường học cũ, anh luôn có một loại cảm giác rất đặc biệt.

Đợi cho sau khi em tốt nghiệp, anh sẽ dẫn em đến đây xem. Học viện luật nằm ở trung tâm thành phố Philadelphia, phương tiện đi lại cũng rất

thuận tiện, cách NewYork và Washington cũng rất gần. Hãy đem nơi này làm trạm dừng đầu tiên trong tuần trăng mật của chúng ta, em thấy như thế nào?

Anh vẫn ổn, tất cả vẫn rất tốt.

TK

Thật bất ngờ là bên trong mail cũng có một đoạn video.

Đồng Ngôn mở ra xem, không biết là quảng trường gì nhưng anh đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, đứng dưới đàn phun nước nhìn về toàn kiến trúc Gothic cách đó không xa. Ống kính rung rất mạnh, khẳng định là Bình Phàm vì nói chuyện cùng anh mà chạy tới trước mặt anh.

Anh nhìn thẳng vào ống kính, mới hiểu được là Bình Phàm muốn chụp ảnh của mình, có chút kinh ngạc.

Sau đó chậm rãi cười rộ lên.

“TK, nhanh, nhanh nói với bà xã của em mấy câu đi.” Lời nói xen lẫn vào trong đoạn video.

Bởi vì đứng gần vòi phun nước nên trong video cũng có pha lẫn tiếng nước chảy.

Trong video thấy mái tóc của anh đã dài thêm một chút, gương mặt mang theo ý cười, đứng dưới cột nước, ánh nắng phản chiếu vào hết sức chói mắt, tất cả đều say lòng người đến như vậy. Bởi vì Bình Phàm yêu cầu, anh còn thật sự suy nghĩ trong chốc lát.

Sau đó rất nhanh đưa hay tay lên cao, ở trên đầu vẽ ra một hình.

Hình được vẽ ra, Bình Phàm không ngừng hô oh my good, không nghĩ rằng Cố Bình Sinh sẽ làm ra loại chuyện này, hâm mộ đến mức phát điên lên rồi...

Nhìn trong đoạn video này anh rất vui vẻ, rất khỏe mạnh và cũng rất điển trai.

Có lẽ đây là vào khoảng một tháng trước, có lẽ là 10 ngày trước, cô không thể đoán được nhưng khẳng định chắc chắn không phải ngày hôm qua. Cô xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng quyết định tắt máy, cất vào trong ba lô.

Ngày trở lại Bắc Kinh, giống như đi đánh giấc vậy, nhanh chóng hoàn tất mọi việc.

Đầu tiên là phải nói lý để hoàn toàn thuyết phục bà nội nhận phẫu thuật rồi trị liệu. Sau đó lại rao bán không ngừng căn phòng để lấy tiền, giống như năng lực sinh tồn của cô đã dùng hết trong một tháng này rồi vậy, ở trong trường học khó có thể học được nhiều thứ như vậy. May mắn hơn là có học trò của bà giúp đỡ, đối với việc trị liệu ở bệnh viện cũng không khiến cô phải luống cuống chân tay.

Bởi vì chuyển nhà rất phiền toái nên liền thuê căn phòng ở ngay gần đó, những thứ đồ vụn vặt gì đó đều tự mình cô chuyển sang, còn những đồ lớn thì mới thuê tới công ty chuyển nhà, tìm đến hai người bạn thời trung học cùng giúp đỡ mình. Đợi cho đến buổi chiều sau khi chuyển xong, phòng ở còn không có dọn dẹp xong, mà đã phải bỏ đó chạy tới bệnh viện.

Thời điểm đến dãy phòng bệnh, cô thấy rất nhiều người nhà bệnh nhân đều ở đó.

Mọi người đều chụm ba chụm bảy tám chuyện.

Nơi này đều là những bệnh nhân mắc bệnh ung thư, đủ loại ung thư, đủ loại triệu chứng, mọi người đều trao đổi kinh nghiệm với nhau. Cô ngoại trừ về nhà tắm rửa thay quần áo, phần lớn thời gian đều ở bệnh viện, cho nên cùng những người này cũng coi như rất quen thuộc, có đôi khi người ta cũng hỏi cha mẹ cô đâu sao không thấy tới, cô cũng chỉ có thể nói cho qua loa chuyện.

Sau này dần dần cũng không có người nào hỏi nữa.

Từ sau khi dọn đến căn nhà thuê, cô vẫn tranh thủ khi đi ra ngoài mua cơm, lên mạng ở quán nét gần đó.

Trầm Diêu mỗi lần đều gửi bài ghi chép qua mail cho cô, rồi nhân tiện trêu chọc hai ba câu, nói cái gì mà mình đi học cho chính mình còn thực sự không có chăm chỉ như vậy. Cố Bình Sinh vẫn như trước, hai ba ngày lại gửi cho cô một cái mail nhưng chưa bao giờ nhắc đến bệnh tình của chính mình.

Mà mỗi lần cô hồi âm cũng đều chỉ viết về thời tiết nóng bức thế nào, việc học thoái mái hay không thoái mái cái gì. Nói thế nhưng cô đem những chuyện xảy ra trong ngày này đem viết thành nhật kí, nghĩ đến khi chờ anh về, có thể đưa cho anh rồi nói : Anh xem này, Cố phu nhân của anh kiên cường và lạc quan như thế nào.

Thời điểm giữa tháng sáu, Trầm Diêu bắt đầu nhắc nhở cô, tháng bảy sẽ có kỳ thi cuối kì môn vật lý.

Khi cô ngắt điện thoại, nồi áp suất ở phòng bếp đã bắt đầu phát ra tiếng kêu. Cô vội vàng chạy vào trong tắt bếp, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra những cây bạch dương xum xuê cành lá ở bên ngoài, có cảm giác như thời gian trôi qua quá nhanh.

Làm sao mà lại nhanh như vậy chứ? Đảo mắt cái đã là tháng bảy rồi.

“Ngôn Ngôn?” Bà nội tập tễnh đi vào, “Cháu có muốn ngủ một chút không?”

“Không cần đâu ạ.” Cô quay đầu lại, đem nồi áp suất mở ra, chuẩn bị đem móng giò hầm kỹ múc ra bát, “Để cháu đem móng giò này múc ra bát cho bà ăn đã, rồi sẽ ôn bài.”

Triệu Nhân mắt nhắm mắt mở, cho cô cơ hội tham dự kì thi cuối kì, cho dù là vì cảm ơn cô ấy cũng phải nên thi cho đạt kết quả cao.

Thật vất vả khuyên bà nội đi ngủ trưa, cô lại đi tới phòng bếp, mở vung nồi áp suất ra.

Móng giò được lấy ra, thật sự là đã chùng mềm rồi.

Cô rửa tay, bắt đầu tách rời móng giò, đem gân cùng da lột xuống, bỏ vào trong chén.

Vừa rời đã lột xong một cái, đang chuẩn bị tiếp tục cố gắng thu phục những cái còn lại, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, độ mạnh không nhẹ không nặng. Cô sợ đánh thức bà nội, hai tau lau sơ qua ở khăn rồi chạy ra.

Khi cửa mở ra, cô còn đang suy nghĩ là dì Lưu, nên hỏi xem kết quả kiểm tra mới nhất thế nào... mà khi nhìn đến người dựa vào cạnh cửa, nhìn đến người có chút gầy yếu kia, khuôn mặt khẽ cười khiến cho cô không thể nghĩ được gì nữa.

Sau đó chợt nghe thấy anh nói, “Không tiện sao? Có thể để anh đi vào được không?”

Đôi mắt của cô nháy cũng không thèm nháy, cứ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh.

Cố Bình Sinh cười đánh giá cô, có chút suy nghĩ mà nói, “Cố phu nhân mặc váy quả thật là rất đẹp, nhất là váy ngắn.”

Giọng nói mang theo sự trêu chọc của anh khiến cô rút cuộc tin đây là sự thật.

Khi cô muốn đưa tay ôm lấy anh, lại thấy được tay phải của anh đang chống gậy, vừa rời còn ấm nơi đáy lòng, nơi trái tim nhưng bây giờ lại cảm thấy lạnh tận xương, “Kết quả phẫu thuật không tốt sao?”

Anh cười cười, lấy cái gậy đưa cho cô, “Nơi này không có thang máy, đi lên đến đây phải cố hết sức mới lên được. Khoảng chừng một tháng sau chắc chắn anh sẽ không cần đến cái này đâu.” Đồng Ngôn nhận lấy cái gậy từ tay anh đặt sang một bên.

Bởi vì lối đi cũng rất chật hẹp, không tiện để dìu anh, chỉ có thể nhìn anh đi vào.

Chỉ cần như vậy, giống như anh đã khôi phục rất tốt rồi vậy.

“Bà nội đâu?” Anh đi vào phòng khách, hỏi cô.

“Bà đang ngủ trưa.” Ý của Đồng Ngôn là bảo anh nhỏ giọng nói chuyện một chút, đưa anh đi vào phòng bếp.

Sau khi đưa tay đóng cửa lại, cô lập tức liền xoay người ôm lấy thắt lưng của anh, sau đó cảm giác anh cũng đưa tay ôm lấy mình. Cứ im lặng một lúc lâu như vậy, đem mặt vui trong lòng của anh, nghe anh nói, “Anh buổi sáng đã về Bắc Kinh, giữa trưa đi xem rồi mua một căn phòng, đại khái là thu dọn vài ngày thì có thể vào ở được.” Cô không nhúc nhích, cũng không ngẩng đầu nói chuyện.

Chỉ là cảm thấy loại cảm giác này thật tốt, có người đến sắp xếp hết tất cả mọi thứ cho mình thật là tốt.

Anh còn nói hai câu nữa, sau đó lại im lặng không nói thêm gì.

Cho đến khi cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng cúi đầu nhìn xuống cô, ôn nhu cọ cọ lên chóp mũi của cô, mỗi đường đi xuống dưới, nhưng không có xâm nhập, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của cô như vậy. Đã lâu rồi chưa tiếp xúc với hơi thở của anh, một phút này đã làm tan rã sự nôn nóng bất an cùng sợ hãi trong mấy tháng qua...

Chương 39 : Chờ anh (3).

Tháng sáu nóng bức. Cũng đã bắt đầu vào hạ.

Hai người đều mặc rất đơn giản, cô bởi vì ở nhà nên chỉ mặc có váy ngắn cùng chiếc áo phong ngắn tay rộng thùng thình. Tay của anh trực tiếp dán lên làn da nơi cánh tay của cô, nhưng chưa đến mùa hè nên vẫn cảm thấy lạnh lạnh. Đồng Ngôn sờ sờ dọc theo cánh tay anh, thử độ ấm nơi cánh tay anh, nghi hoặc nhìn anh, “Lạnh không anh?”

Hay bởi vì thân thể của anh chưa được khỏe?

“Không lạnh.” Anh nắm lấy cổ tay cô, cầm chặt lấy bàn tay cô, “Trên tay em dính cái gì vậy, trơn thế...”

“Là móng giò...” Cô lấy cái bát đặt ở trên bếp, “Gần đây có một vài chỉ số trong cơ thể xuống thấp, có một chỉ số xuống rất thấp, bác sĩ nói muốn tiêm, nhưng mỗi lần tiêm vào thì bà đều nói là rất đau... Mấy người bệnh cùng phòng với bà nói cho em biết, mỗi ngày ăn một cái móng giò, bà ăn vào được thì sẽ đỡ hơn rất nhiều.” Cô đưa tay bốc lên một miếng nhỏ, đưa đến bên miệng anh, “Sau đó em lại phát hiện.. thật sự là dùng được.”

Cố Bình Sinh thật sự còn nhai thật kỹ, giống như được ăn món ngon vậy.

Cô nhìn anh, từng động tác rất nhỏ, ánh mắt của cô đều không có bỏ sót.

Là ông trời chiếu cố sao?

Phẫu thuật của bà nội rất thành công, không có dấu hiệu di căn hay tái phát, mà anh cuối cùng cũng đã trở về.

“Đã lâu rồi không có ăn món ăn do em nấu rồi.” Anh nói.

Đồng Ngôn mím môi, “Anh muốn ăn cái gì? Buổi chiều em đi ra ngoài mua nguyên liệu, tối về nấu cho anh ăn.”

Lời nói còn chưa dứt, anh liền vươn tay, nắm nhẹ lấy cằm của cô.

“Ngôn Ngôn?” Giọng nói của bà nội truyền tới, cách cánh cửa phòng ngủ và phòng bếp, nhưng lại rõ ràng như vậy.

Cô lại dạ một tiếng, muốn gạt tay của anh.

Cố Bình Sinh không có buông ra, trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cô, giống như vừa ăn được một viên kẹo ngọt xong, cũng giống như đứa trẻ tham lam không biết điểm dừng vậy. Cô nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ bị mở ra, tránh không được, đành phải hôn ngược lại anh, tránh cho anh vẫn còn ngậm lấy môi cô.

Không có kỹ xảo gì, hôn sâu như vậy nhưng cũng rất ngắn ngủi.

Khi anh buông cô ra, cô thở hỗn hển liên tục, lập tức nhảy ra khỏi người anh.

Cửa phòng bếp đồng thời bị đẩy ra, bà nội đưa mắt nhìn quanh, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc. Đồng Ngôn nắm chặt hai tay với nhau, khẩn trương không biết nói cái gì.

“Tiểu Cố đến à?” Bà nội từ từ nở nụ cười.

Trong nháy mắt giống như xuân ấm hoa nở, giống như ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ.

Anh không có gì gọi là mất tự nhiên, cùng bà nội nói chuyện, thậm chí nhắc tới thời gian diễn ra đợt trị liệu bằng hóa chất cuối cùng, anh giống như trong khoảng thời gian ngắn này đã từ người khác hiểu rõ ràng được bệnh tình của bà... Hẳn là anh đã đi tới bệnh viện.

Bệnh viện đó là nơi anh từng thực tập qua, đã từng dốc hết sức lực khả năng và niềm đam mê của mình, cũng là nơi tiến bước người mẹ của anh.

Đợi cho đến khi bà nội trở về phòng, Đồng Ngôn đưa tay quơ quơ trước mặt anh.

Cố Bình Sinh quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

“Anh làm sao mà biết được? Vì sao trở về không có nói cho em biết? Là Bình Phàm giúp anh xem phòng sao? Căn phòng ở Thượng Hải kia làm sao bây giờ... Anh có trở về trường học nữa không?”

“Anh đã nhận lời với sự đề cử của một người bạn rồi, chắc là vẫn tiếp tục làm một giảng viên kiều ngạo ở Bắc Kinh rồi. Hết học kỳ này em cũng về đây thực tập rồi, bà nội của em cần người chăm sóc, anh ở lại chỗ này có vẻ tốt hơn. Căn phòng ở Thượng Hải anh đã bán đi, căn phòng ở Bắc Kinh là Bình Phàm xem giúp anh, bên kia đã thanh toán xong một lần cho nên vừa vặn đủ để anh mua căn phòng ở Bắc Kinh này, rất thuận tiện, không có rắc rối gì...” Anh đứng ở bên cửa sổ, không biết là có phải quá mệt mỏi hay không hay còn là vì vấn đề gì khác, nhìn thấy anh rất ủ rũ, “Còn có vấn đề gì sao?”

“Còn có vấn đề thứ nhất và vấn đề thứ hai...” Cô nói, “Anh làm sao mà biết được? Khi nào thì biết? Vì sao bỗng nhiên trở về mà không nói cho em biết.”

“Tuần trước, Triệu Nhân đi Mĩ tham gia hội thảo học thuật, có tới thăm anh.”

Anh nói ra một câu như vậy, cô liền hiểu được.

Căn phòng thuê ở tầng một, lại chỉ có một phòng ngủ.

Đồng Ngôn nhìn thấy anh thật sự rất mệt mỏi, đỡ anh đến trên ghế sofa nghỉ tạm. Bởi vì là kiểu sofa cũ, chẳng trách anh nằm xuống lại lăn đi trở lại khó ngủ như vậy, nhưng một lúc sau cũng đã ngủ say.

Đồng Ngôn lấy một tấm chăn mỏng đắp cho anh, đem đồ trong tủ lạnh lấy ra, cá cùng thịt đều phải bỏ trong nước để một lúc để tan đá, còn lại rau quả đều chỉ cần rửa sạch sẽ một chút.

Đợi cho đến khi nấu xong thì anh vẫn đang còn ngủ.

Cô liền chống cằm nhìn anh.

Khuôn mặt anh rất gầy, thậm chí có thể nhìn thấy rõ lông mi.

Anh giống như muốn xoay người, trong khi đang ngủ say nhưng đôi mắt vẫn nhắm lại, dáng vẻ thực sự không thoải mái. Khi Đồng Ngôn còn đang do dự có nên thức anh dậy hay không thì anh đã tỉnh dậy rồi.

“Chân anh có còn đau không vậy? Thất lưng thì sao? Anh vẫn cảm thấy mệt à?” Cô vươn tay qua hỏi anh.

Anh không trả lời vấn đề của cô, ngồi thẳng mình trên ghế sofa.

Vẫn còn có chút buồn ngủ, nhưng nhìn nguyên liệu nấu ăn com chiều ở bên người cô, cố ý nhìn cô một cái, “Trong nhà có khách tới sao?” Đồng Ngôn đưa mắt nhìn phòng ngủ, sau khi phát hiện an toàn, lập tức ôm lấy cổ anh, cười tủm tỉm tranh công, “Em muốn làm cho anh rất nhiều món ăn ngon, trong tủ lạnh vẫn còn nguyên liệu đồ ăn, ngày hôm nay đều bị vét sạch rồi.”

“Lãng phí như vậy à.”

“Chỉ làm đồ ăn cho ngày hôm nay thôi...” Cô nhìn vẻ mặt của anh, đành phải nói, “Được rồi, để lát nữa em bỏ bớt nguyên liệu nấu ăn vào trong tủ lạnh, đợi ngày mai lại lôi ra nấu vậy.”

Anh tùy tay nhắc chăn đệm lên, ý bảo cô ngồi sang bên người mình.

Cô lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, từ trong góc phòng bếp lấy ra một cái sổ tiết kiệm, giao cho anh, “Đây là tiền có được sau khi bán

căn phòng kia, tiền dùng để chữa bệnh cho bà nội, chỉ còn lại ba mươi mấy vạn thôi.”

Anh nhận lấy sổ tiết kiệm, đưa mắt nhìn cô, “Anh ở đây còn một ít tiền gửi ngân hàng, em không cần lo lắng.”

“Em không phải có ý tứ đó. Em chỉ muốn anh giúp em cất giữ nó.” Cô nghĩ một chút rồi đùa, “Anh giống như ngân hàng, còn em giống như người gửi tiết kiệm vào ngân hàng của anh vậy, nếu dùng hết tiền rồi em chỉ có thể dựa vào anh để sống cho tới già, nếu như vẫn còn thì lại giúp em phụng dưỡng bà nội vậy.”

Từ sau khi bà nội sinh bệnh, cha của cô chỉ ghé qua có hai ba lần.

Một lần đến trước khi phẫu thuật, lúc đó còn thật sự lo lắng ở lại cùng bọn họ tới hơn nửa đêm, khi nghe thấy cô nói muốn bán căn phòng ở thì lại rất tích cực. Cô ban đầu còn cảm thấy bất ngờ, thậm chí có chút cảm động, chẳng lẽ thật sự là chân tình trong lúc hoạn nạn sao? Nhưng đợi cho đến lần thứ hai lại bắt đầu đưa ra chủ kiến nên chuẩn bị phân chia tiền bán căn phòng đó như thế nào.

Bao nhiêu tiền đầu tư vào thị trường chứng khoán, bao nhiêu tiền bỏ vào kỳ hạn hoàng hóa, thậm chí là bao nhiêu tiền dùng để mua xổ số phúc lợi.

Giống như trong nháy mắt tiền có thể đẻ ra tiền vậy, tất cả đều không tính đến vấn đề của bà nội...

Kết quả rất tự nhiên là làm loạn lên một phen, ông ta trước khi bỏ đi còn lặp đi lặp lại : tao sẽ kiện mày.

Cô cho dù bị mắng như thế nào đi nữa cũng quyết bảo vệ cho được số tiền đó...

“Có cần anh mở cho em một tài khoản tiết kiệm không?” Cố Bình Sinh không có hỏi cô lý do vì sao, đem sổ tiết kiệm trả lại cho cô, “Ngày mai đi làm được không?” “Không cần” Cô cự tuyệt rất nhanh, “Có tên em là người sở hữu như thế này là được rồi.”

Anh buồn cười sờ sờ đỉnh đầu của cô, “Không có ý thứ bảo vệ chính mình như vậy sao?”

Cô thầm nghĩ làm cách nào lườn lách pháp luật, bảo vệ được số tiền này thôi.

Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, đối với anh, việc anh muốn làm chính là bảo vệ cô.

Đúng là trả lời như vậy, hoàn toàn không giống với tư duy của một người học luật.

Ngay cả Trâm Diêu cũng là người như vậy không phải sao, khi bắt đầu quen bạn trai cũng có ý giống như cô, nghĩ ra một cái hợp đồng chính thức để hai bên ký tên. Thậm chí còn hẹn trước, nếu như hai bên chia tay, bên nam hay nữ gì cũng không được nhúng tay vào chuyện của đối phương... hai sinh viên học luật, làm một bản hợp đồng thương lượng tới ba bốn ngày, như thế có thể xem là lý trí được không.

“Cố tiên sinh, anh đã quên rồi sao? Đợi cho đến khi làm xong thủ tục, người được lợi từ bảo hiểm nhân thọ của anh đều là em mà.”

Cô quơ quơ tay phải trước mặt anh, để anh nhìn rõ chiếc nhẫn.

Cũng đã đeo lâu như vậy rồi, trên ngón tay tránh không được mà hiện thêm một vòng nhỏ mờ trên làn da. Khi ở bệnh viện giặt quần áo, cô sợ nhẫn sẽ rớt xuống nước, lần đầu khi tháo xuống thì mới nhìn thấy vòng hằn do chiếc nhẫn tạo thành trên ngón tay.

Lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩa, dĩ nhiên là thảm rồi, nếu vẫn còn mang đến năm 60 tuổi, chẳng phải sẽ lưu lại một cái vòng rõ ràng rồi sao?

Vì thế khi giặt quần áo được một nửa, cô bị ý nghĩ trong đầu dọa cho sợ, ngẩng đầu ngậy ngô cười.

Ngày hôm sau Cố Bình Sinh đi với cô đưa bà nội đi nằm viện.

Đây là đợt trị liệu thứ bảy, cũng là đợt triệu liệu cuối cùng bằng hóa chất.

Lần trước sau khi trải qua một loạt kiểm tra, dì Lưu đã mời chủ nhiệm khoa nói cho cô biết kết quả chụp CT cùng điều trị, kết luận là mấy đợt điều trị trước đã có kết quả tốt. Thời gian nằm viện lần này cũng là do dì Lưu quyết định, bọn họ vừa sắp xếp thì Cố Bình Sinh liền đùng phải người quen.

Đúng ra mà nói là rất nhiều người quen.

Anh đi tới chỗ quầy y tá trực ba xem lịch làm hóa trị ngày mai, dì Lưu vừa vặn cũng làm xong phẫu thuật, vội vàng sang thăm bà nội.

“Ngôn Ngôn, dì hôm qua mới nghe chủ nhiệm khoa ung thư nói, Cố Bình Sinh có liên lạc với ông ấy, hỏi qua tình trạng bệnh tình của bà nội cháu.” Dì Lưu cười đứng ở bên giường, “Mẹ cậu ấy trước kia là phó chủ nhiệm khoa tim mạch, ở trong này vẫn còn rất nhiều người bạn, khẳng định sẽ quan tâm chú ý tới mọi người, dì cũng yên tâm.”

Cô không biết Cố Bình Sinh nói như thế nào, dù sao cô đã từng tự mình nói ra, anh là giảng viên đại học của cô, cho nên không dám nói chuyện nhiều về anh, chỉ có thể nói quanh co, hàm hồ cho qua.

Đợt cho đến khi sắp xếp xong mới thứ, bà nội đã nằm ngủ ở trên giường.

Người già nghỉ ngơi nhiều cũng rất tốt, đúng 8h30 là đi ngủ. Khi mới bắt đầu trị liệu bằng hóa chất thì luôn không ngủ được, khó được như hiện tại có thể ngủ thêm một chút, cô cũng tự nhiên sẽ không đánh thức bà nội, thả màn, cẩn thận kéo anh đi ra ngoài.

“Chúng ta đi ra ngoài dạo một chút có được không?” Anh đứng ở trên hành lang, hỏi cô.

“Đi đâu?” Đồng Ngôn không nghĩ phá hư hưng phấn khó có được của anh, nhưng không thể không nói, “Em không thể đi, em muốn ở lại đây. Anh nếu cảm thấy mệt thì hãy về nhà ngủ chút đi có được không?” Ngày hôm qua khi anh trở về, cô có thể nhìn ra được, thân thể của anh chưa có hồi phục hoàn toàn.

“Anh không sao.” Anh nói, “Nơi này có hộ lý, em đi với anh ra ngoài một chút, khoảng nửa giờ là trở về rồi?”

Cô nghĩ nghĩ, ngoài việc lần nằm viện vừa rồi thì hẳn là không có việc gì quan trọng hơn.

Khi hai người đi ra khỏi bệnh viện, đúng lúc đèn đường bật sáng, nhất thời cảm thấy náo nhiệt hơn.

Kế bên bệnh viện Hiệp Hòa là quảng trường Đông Phương cùng với tòa nhà hành chính của tỉnh, anh đi cũng không nhanh lắm, cô cũng bước chậm theo. Hai người đi dọc theo quảng trường, có người đưa người yêu đi mua túi sách, có du khách muốn cảnh đêm của phố Trường An, còn có ông bà già chậm rãi đi theo những đứa nhỏ đang vui đùa...

Tuy rằng luôn ở bên cạnh bà nội chăm sóc và theo dõi bệnh tình của bà, thậm chí có thời gian ở rất lâu trong bệnh viện này, nhưng mấy tháng qua cô thật sự không có cảm giác giống như đêm nay, tâm tư nhẹ nhàng thoải mái mà đi dạo như vậy.

Cô nghĩ rằng Cố Bình Sinh thực sự nhàn hạ rồi, hoặc có lẽ là hoài niệm những nơi quen thuộc đã từng đi qua. Kết quả là đi theo anh qua quảng trường, rồi đi vào một cửa hàng chuyên bán đồ quần áo trang sức cho phụ nữ, mới hiểu được là anh đang đi mua quần áo cho mình.

Anh đi qua đi lại trước một loạt váy áo, còn thật sự đưa tay chọn vài bộ, đưa cho cô thử.

Đồng Ngôn bất thành linh bị anh bắt đi thử quần áo, cùng với sự nhiệt tình của người bán hàng khiến cho bản thân mất phương hướng, rất nhanh thử hai bộ, thừa dịp khi người bán hàng đi đón

tiếp những khách hàng khác thì mới quay đầu hỏi anh, “Sao bỗng nhiên lại muốn mua quần áo?”

Cố Bình Sinh tựa người trên ghế sofa nghỉ ngơi màu đen giành cho khách, nhìn cô từ trong gương.

Cô đang thử một chiếc áo váy liền màu lam nhạt, bởi vì chính mình không có đi giày, trên chân chỉ tùy tiện mang một chiếc guốc gỗ mà khách hàng hay dùng để đi trong cửa hàng, vừa rộng lại vừa dài, có vẻ thực sự không phù hợp.

Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết, chân thật như vậy.

Đồng Ngôn nhìn thấy anh không có trả lời, sợ anh lại bắt đầu đau thì liền nhanh chóng đi tới trước mặt anh, có chút khẩn trương hỏi anh, “Anh làm sao vậy?” Cố Bình Sinh nhìn sắc mặt của cô, hiểu được cô đang lo lắng cho chính mình, hơn nữa đã đến mức trông gà hóa cuốc rồi.

Anh rút cuộc cũng cười rộ lên, “Khi anh ở Mỹ thì phát hiện có rất nhiều việc anh đều chưa làm qua bao giờ. Ví dụ như bây giờ, cùng em đi dạo phố, nhìn em thử quần áo.”

Chương 40 : Khi yêu (1)

Nhân viên bán hàng nghe được câu này, cực kỳ hâm mộ mà đưa mắt nhìn Đồng Ngôn.

Những lời nói này nghe qua làm sao cũng giống một cô gái trẻ đi tìm con rùa vàng của chính mình, là người thâm tình sủng ái người yêu, muốn cái gì được cái nấy... Những lời nói này đối với những người ngoài và người trong cuộc thì lại hoàn toàn khác nhau.

Buổi tối trở lại bệnh viện, có một số bệnh nhân ở giường khác đều đã ngủ, không biết vì sao lại không có người nhà tới chăm sóc họ. Dựa vào tấm rèm bên cửa sổ, thấp giọng nói chuyện cũng với mấy bệnh nhân chưa ngủ.

Cô mở sách vở, bắt đầu xem ghi chép mà Trần Diêu gửi cho cô.

Trần Diêu giống như muốn cô nhớ tới cô ấy đã vất vả như thế nào, thường thêm vào mấy dòng cuối cùng, phát biểu cảm tưởng đi học. Giống như có một sinh viên nam gần bàn đang nhìn tớ, nữ thần ác mộng hôm nay anh mặc rất đẹp, giống như muốn làm cho Đồng Ngôn có thể liên tưởng ra trạng thái đi học của cô ấy khi đó... Cô xem một lát, gửi tin nhắn cho Trần Diêu : *Cố Bình Sinh đã trở về.*

Không đến một phút sau, Trần Diêu lập tức gọi điện thoại tới.

“Đã về rồi sao? Thực sự là đã về rồi à?” Trần Diêu so với cô thì rõ ràng còn phấn khởi hơn, “Tớ nói này, cậu phải quản giáo cho thật tốt mới được. Xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà bây giờ mới trở về... Mà thôi quên đi, đàn ông thôi mà, vẫn có thể bày ra rất nhiều lý do, không có trở ngại là được rồi.”

Đồng Ngôn nghe thấy thế thì bật cười ra tiếng, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

“Anh ta có ôm cậu không, có hôn cậu mãnh liệt không, nói bà xã vất vả rồi?”

“Cứ tính là có đi.”

Trầm Diêu thật sự còn cười rất vui vẻ, “Cậu đang ở nhà? Hay vẫn ở nhà anh ta? Hay là ở bệnh viện?”

“Ở bệnh viện.” Cô đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn hai ý tá đi qua, “Là đợt trị liệu bằng hóa chất cuối cùng, đại khái là bảy ngày nữa là có thể xuất viện, vừa vặn có thể trở về tham gia cuộc thi.”

Trầm Diêu ở một mình trong phòng kí túc xá, sớm đã cô đơn tới phát điên, nghe thấy cô nói như vậy, lập tức hoan hô nhảy nhót, rất nhanh đã nói, “Dù sao anh ta cũng đã trở về, để cho anh ta giúp cậu trực đêm ở bệnh viện. Đàn ông trong lúc thế này nên xuất mã thể hiện bản thân chứ, khảo nghiệm đó.”

Đồng Ngôn hàm hồ hai câu, cầm lấy cuốn vở ghi chép, bắt đầu hỏi cô những nơi đã được đánh dấu qua.

Vật lý đối với Trầm Diêu mà nói cũng là rối tinh rối mù, đại đa số là ghi thế nhưng cũng đã quên, căn bản không biết chính mình viết cái gì, còn cứng rắn chống mặt chống mũi mà nói hươu nói vượn cho qua, nghe thấy Đồng Ngôn nói lại cảm thấy mình hồ đồ.

Cuối cùng vẫn là quyết định, ngày mai đến hỏi Cố Bình Sinh.

Khi vừa ngắt điện thoại, vừa vẫn nghe được vài người trực đêm nói chuyện phiếm.

Trong mấy lời nói đó có thấy nhắc tới ba từ, “Bác sĩ Cố”, trong tiềm thức cô cảm thấy có lẽ là liên quan đến anh, liền cúi đầu giống như đang gửi tin nhắn, cẩn thận nghe họ nói chuyện. Dần dần phát hiện có điểm không đúng, nghe một lúc sau mới hiểu được ‘bác sĩ Cố’ mà họ đang nói là chỉ mẹ của anh – Cố Đồng Kha.

Rất nhiều lời đánh giá, nhưng đều nói bà ấy rất tốt.

Cái gì mà bác sĩ Cố đối với mọi người đều rất tốt, đối với bệnh nhân cũng vậy, đối với những thực tập sinh cũng rất quan tâm, công việc cũng rất tận tụy, có đôi lúc cũng nhận đi ra các tỉnh khác để làm phẫu thuật. Cô vô ý thức nắm chặt mấy ngón tay ấn lên bàn phím, tưởng tưởng ra mẹ của anh là người như thế nào... giống như anh đã từng nói mẹ của anh luôn là một người rất bình tĩnh, thậm chí từ khi còn nhỏ đã dạy anh làm sao để biết khống chế cảm xúc của mình.

“Tôi cũng nghe nói lần đó bà ấy lại phải trở thành bệnh nhân nằm ở đây, tốt thế rồi được gì đâu chứ. Ngày đó, có người rất xem thường người, nhưng mà phó chủ nhiệm cũng không làm chuyện gì quá đáng...” Vị y tá kia bĩu môi, “Hai nam một nữ, một cái bạt tai kia thực sự rất lớn.”

Vị y tá kia nói mà còn cười rất tươi.

Cô nghe cũng gần như hết, vừa định xoay người trở về phòng thì bỗng nhiên nghe thấy có người nói đến anh.

“Thật ra, con của bác sĩ Cố tính tình không có tốt như vậy, luôn lạnh lùng...” Có một y tá thoạt nhìn là khoảng 30 tuổi, bỗng nhiên nhắc tới anh, tuy rằng không có nói họ tên nhưng Đồng Ngôn lại có thể đoán ra được là anh, “Nhưng tính tình của vị bác sĩ thực tập này đều rất kỳ quái, cậu ta nhìn qua thì giống như người bình thường, nhưng lại là một người không biết quan tâm đến người khác.”

Tính tình không tốt, là người không biết quan tâm đến người khác...

Những lời nhận xét này rất giống với cảm giác khi lần đầu tiên cô gặp anh.

“Sau khi bị bệnh SARS, cậu ta cũng thay đổi rất nhiều, buổi chiều hôm nay đến đây cũng không phải là đi một mình giống như trước kia nữa...” Vị y tá kia có chút thốn thức, bổ sung thêm một câu, “Nghe nói cậu ta chính mình nhìn thấy bác sĩ Cố tự sát ở nhà... cũng

khó trách tính tình lại thay đổi như vậy, tóm lại là có chút ảnh hưởng...”

Cô nghe được như vậy thì nhịp tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều, liếc mắt nhìn thấy Cố Bình Sinh đang ở cửa thang máy đi tới.

Sau một chút ngỡ ngàng, cô rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình của mình, quay đầu cười, nhìn anh đi tới, giả vờ như chưa từng có nghe qua cái gì.

Nơi mấy y tá trực ban kia nghỉ ngơi, nhìn không tới toàn bộ hành lang, cho nên mấy y tá này vẫn còn tiếp tục nói chuyện, không có chú ý tới nhân vật trung tâm trong câu chuyện đang đứng ở phía sau. Cho đến khi anh đi đến gần, vị y tá nhận ra Cố Bình Sinh kia mới lập tức im lặng, tiện đà nghĩ tới chuyện anh không thể nghe được thì sắc mặt mới dịu đi.

Cố Bình Sinh đưa mắt nhìn các cô ấy một cái, lễ phép cười cười.

Cô y tá kia có chút xấu hổ chào anh, “Bác sĩ Cố? Trễ như vậy anh còn đến đây sao?”

Lại vẫn là thói quen gọi anh là ‘bác sĩ’.

“Tôi đến thăm bà xã của tôi.” Anh chỉ vào Đồng Ngôn, “Sợ một mình cô ấy ứng phó không được.”

Khi anh nói chuyện đều nhìn cô.

Theo lời của anh nói, có vài y tá đều nhìn qua. Khuôn mặt của Đồng Ngôn có chút hồng, lần đầu tiên cảm giác nghe trộm người ta nói chuyện điện thoại so với đám người đang nói kia còn khó xử hơn nhiều.

Trong phòng bệnh, mấy bệnh nhân cùng người nhà vừa nói chuyện với cô cũng đều đã đi ngủ. Cô sợ quấy rầy đến người khác nên kéo anh đến cầu thang giữa. Gió từ cửa sổ thổi vào, có cảm giác sầm uất của phố xá, cùng với mùi thuốc khử trùng ở trên dây hành

lang này hòa quyện vào nhau, làm cho người ta có chút không được tỉnh táo nữa. Cô nâng tay lên nhìn đồng hồ, hơn 11h rồi.

Hơn ba tiếng, hai người mới chỉ tách ra hơn ba tiếng mà thôi, anh lại tới đây nữa, vẫn là vào lúc đêm khuya.

“Có lẽ vẫn chưa thích ứng được với việc lệch múi giờ, nằm đọc sách một lát cũng không có ngủ được nên đến xem em thế nào.”

Hình như anh đang giải thích, đáng tiếc ánh mắt kia đã như muốn đem nguyên nhân thật sự nói ra rõ ràng.

Anh đang nhớ cô.

“Em cũng không ngủ được.” Trong đầu Đồng Ngôn vẫn còn văng vẳng những lời vừa rồi của đám y tá, nhưng lại sợ bị anh phát hiện ra, giờ tay đưa cuốn vở ghi chép trong tay ra, “Anh đã không ngủ được, vậy giúp em làm đề thi môn vật lý này đi?”

Lời này nói ra...

Chính cô cũng phải bật cười, ông trời ạ, đây là cái có gì đây chứ...

“Được.” Anh cũng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn lấy cuốn vở ghi chép, thấy được những nhận xét chú giải của Trầm Diêu, “Trầm Diêu thật sự là một sinh viên rất có ý tứ.”

“Không cho nói hai chữ ‘sinh viên’.” Cô giật lấy những tờ giấy ghi chú từ trong tay anh, “Cô ấy là bạn bè tốt của Cố phu nhân, anh còn nói cô ấy là sinh viên của anh, sẽ làm cho em cảm thấy không được tự nhiên.”

“Bị tay trộm chuông.” Anh cười nhìn hết cuốn vở, tiếp tục xem những đoạn ghi chép phía dưới, “Đi lấy mấy tờ báo lại đây.”

Đồng Ngôn nghi hoặc nhìn anh.

“Trải lên trên bậc thang, ngồi làm bài.”

Vì thế hai người thật sự ngồi trên cầu thang, bắt đầu làm đề thi vật lý. Anh thật sự còn giảng bài cho cô, Đồng Ngôn lại thường

xuyên thất thần, đèn hơn ba giờ đã nhin không được nữa mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật, khuỷu tay đề lên mấy tờ báo, đã muốn nhắm hai mắt lại. Rất nhanh, liền cảm giác có thứ gì đó ấm áp ở trên môi cô, cô giật mình trợn mắt nhìn.

“Vào phòng ngủ đi.” Anh đã đứng thẳng dậy, đem nắp bút khép lại, “Sắp 4h rồi.”

“Anh chưa buồn ngủ sao?” Cô đối với việc lệch múi giờ này chưa có trải qua bao giờ, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của anh trong đêm tối thì mới có cảm xúc chân thật, “Khó tránh nhìn anh ban ngày lại mệt như vậy, làm hại em lo lắng loạn cả lên.”

“Từ từ sẽ tốt lên thôi, chẳng qua vừa mới trở về không lâu còn không có thay đổi được thói quen.”

“Em ở với anh thêm chút nữa, đợi đến sáng đi.” Cô nhìn bốn phía im lặng như tờ mà nói, “Nếu không anh anh kể chuyện ma đi? Em rất nhất gan, anh kể xong em lập tức sẽ hết thấy mệt.”

“Chuyện ma?” Cố Bình Sinh trầm mặc trong chốc lát, “Thật đúng là nghĩ không ra cái gì.”

“Rõ ràng là anh đã từng nói, sinh viên y giỏi nhất là kể chuyện ma cơ mà...” Cô nhắc nhở anh, “Lần đầu tiên khi chúng ta đi thượng viện, em kể chuyện ma cho anh nghe, anh một chút cũng không sợ hãi. Khi đó anh không phải nói cho em biết là học viện y là nơi bắt nguồn những câu chuyện ma sao, phòng học, phòng giặt quần áo, phòng tắm rồi toilet, căn tin, thậm chí là cả phòng ký túc xá, trên mỗi giường đều có thể kể ra chuyện ma?”

Cố Bình Sinh cười thật sự vô tội, “Anh đã nói qua như vậy sao?”

“Đương nhiên, chuyện ma ở học viện y nhiều như vậy, bệnh viện khẳng định càng nhiều..” Đồng Ngôn bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, đánh giá từ trên xuống dưới, “Anh thành thật chút cho em, anh có phải đã kể chuyện ma cho cô ý tá nào đó, rồi tranh thủ thời cơ làm những chuyện mờ ám rồi phải không?”

“Anh thật sự không có kế chuyện ma...” Anh cười rất vô tội, “Nhưng anh nhớ rõ khi mình còn là sinh viên của trường y, tới nơi người ta quyên tặng di thể, chính là đi theo lối cầu thang này. Bởi vì sự tôn trọng giành cho người chết, nên mọi người sẽ không nói chuyện với nhau, dần dà mọi người trong bệnh viện khi đi qua nơi này đều không ai nói một câu nào.”

.....

Trong nháy mắt chân tay của cô lạnh như băng, trái tim nhảy bang bang trong lồng ngực...

Kia chẳng phải là đánh võ cấm kỵ trong đêm nay sao...

Hơn bốn giờ sáng gió thổi vào có chút lạnh, lại càng có vẻ dọa người.

Mà anh vẫn còn đứng đó cười.

“Thật sự sao?” Cô không dám quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm chặt tay của anh, vẫn thấy sợ nổi da gà như cũ, di chuyển dần dần vào trong lòng anh. Đáng sợ quá, những câu đơn giản này vào hơn nửa đêm tuyệt đối làm cho người ta liên tưởng vô cùng.

“Giả...” Anh thuận thế đem cô ôm vào trong ngực, “Làm sao có thể, nơi này chính là khoa ung thư mà thôi.”

.....

Bởi vì một câu nói dối của anh như vậy, Đồng Ngôn thật sự không dám đứng lại ở chỗ này, chờ anh đi rồi, chính mình nằm ở trên giường gấp, miên man bất định như cũ. Nhịn không được lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn khiến trách cho cái tên đầu sỏ gây ra chuyện : *Xong rồi, em hoàn toàn không thể ngủ được, anh phải chịu trách nhiệm đi.*

Cô trở mình, nghiêng đầu nằm trên chiếc gối nhỏ, nhìn điện thoại đến ngân người.

Bởi vì bệnh viện đang tiến hành thí điểm cách chăm sóc, giúp đỡ cho bệnh nhân, tiêu chuẩn y tá cũng được nâng cao lên rất nhiều, hơn nữa có thêm dì Lưu chiếu cố, bà nội luôn có ý tá cố định chăm non, lại có hộ lý hỗ trợ, mấy tháng nay cô thật sự không tính là vất vả.

Báo, sách, điện thoại, máy tính đều nằm trên giường.

Cũng đủ ứng phó cho qua từng tối.

Buổi tối này cô cũng thường xuyên làm bài tập tới nửa đêm, một nửa là biết bà nội làm trị liệu bằng hóa chất rất đau nên không ngủ được cho nên muốn ở bên bà, một mặt khác là nhớ thương anh, nhịn không được mà đoán xem ban ngày anh làm gì, bây giờ anh đang làm cái gì.

Không nghĩ anh đã trở về, vẫn không có ngủ được.

Rời đi, lộn trở lại, lại rời đi.

Ép buộc liên tục trong mấy giờ, nhìn qua rồi không nói thêm gì nữa, căn bản không giống như những việc mà anh đã làm qua. Đã có thể bởi vì không giống, càng làm cho cô cảm giác được 2 tháng 17 ngày xa nhau, khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô không thể tưởng tượng được, không thể biết được chuyện gì. Giống như một mình cô gánh vác chuyện ở nhà này vậy, mà lại không muốn cho anh biết nhiều.

Anh thật sự thương yêu mẹ của mình, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh suy sụp ngồi dựa vào góc tường, rồi sau đó giận chó đánh mèo mà trút lên người cô là có thể cảm giác được. Ngay cả lần mất điện bình thường như vậy cũng có thể làm cho anh lo lắng như vậy... khi đó anh đã từng nói qua, nếu lúc ấy cẩn thận một chút, còn thật sự nghe được một chút động tĩnh trong phòng, mẹ của anh sẽ không ra đi sớm như vậy.

Điện thoại chợt sáng lên, cô thích ứng không được ánh sáng đột nhiên lóe lên như vậy, nheo mắt lại, đọc tin nhắn của anh :

Em yên tâm đi, Cố tiên sinh là người có trách nhiệm, sẽ thức cùng em cho đến khi em ngủ mới thôi.TK

Chương 41 : Khi yêu (2).

Kết quả người lệch múi giờ... vẫn hoàn toàn phấn khởi hơn ai đó.

Sau hơn mười ngày trị bệnh bằng hóa chất, ban ngày anh đều ở đây, buổi tối vẫn thức cùng cô. Anh đều lấy cớ là lệch múi giờ, đến cuối cùng cô cảm thấy đau lòng cho anh, vẫn nói ra là bản thân cô muốn ngủ, thật sự muốn ngủ, lặp đi lặp lại rất nhiều lần mới có thể chấm dứt những tin nhắn qua lại.

Đợi cho đến khi bà nội xuất viện, hai người rõ ràng đều gầy đi không ít.

Bà nội nhìn hai người mà đau lòng, mắt cũng đều đã đỏ, với thái độ của anh chàng này rõ ràng là muốn xây dựng gia đình với cháu gái của bà rồi.

“Đứa cháu rể này cũng không tồi.” Bà nội không ngừng lặp đi lặp lại với dì Lưu, “Cũng không tồi, được được...”

Dì Lưu rõ ràng với tình huống thân thể của Cố Bình Sinh, nhưng cũng không có nói gì với bà nội, nhưng thật ra là có vỗ tay Đồng Ngôn, nói rất nhiều điều. Đại ý là con người sống qua được dịch bệnh tổn thương đến mọi người như vậy cũng không dễ dàng gì, nghĩ thông suốt ra một chút là được rồi.

Đồng Ngôn còn thật sự đáp trả lại một câu, “Dì Lưu, ưu điểm lớn nhất của cháu chính là nhanh nghĩ thông mọi chuyện.”

Sau khi bà nội ra viện, anh rút cuộc cũng định đến trường dạy học.

Dĩ nhiên là nơi cô từ nhỏ đến lớn thường xuyên đi chơi qua.

Đồng Ngôn âm thầm kêu ngạo tự mãn, nhất định phải lôi kéo anh đi dạo trường học.

Cô tạm thời không cần đi học, mà người nào đó cũng chưa phải đi dạy, sau giờ cơm trưa thì đến ngôi trường kia. Trước khi đi Đồng Ngôn đã chọn cho anh một bộ quần áo có thể chọc giận đám sinh viên kia, áo sơ mi trắng ngắn tay, cố ý để lộ ra hình xăm trên người anh.

Hiệu quả thật rõ ràng.

Dọc theo đường đi bất kể là sinh viên nam hay nữ đều quay đầu nhìn anh một cách kinh người.

Cuối cùng hai người ngồi ở trên khán đài của sân thể dục, nhìn hai đội bóng đang giao đấu ở dưới sân bóng, ánh mới thờ dài một cách thích thú, “Anh cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ hối hận giống như hôm nay, chi bằng anh cũng nên xăm mấy hình xăm này lên trên người em.”

Đồng Ngôn mặc chiếu váy liền áo mà anh mua, màu lam nhạt nhạt, ở dưới ánh nắng mặt trời, làm dịu đi sắc mặt nhợt nhạt do phải thức đêm nhiều của cô.

“Anh có cảm thấy chính mình rất giống một sinh viên không?” Đồng Ngôn dựa lưng vào lan can, nhìn Cố Bình Sinh ngồi ở trên bậc thang cách mình một đọa, “Nếu mà tính ra thì anh thật sự chính là một sinh viên mà, ở ngoài xã hội bắt đầu làm việc không được một năm, phần lớn thời gian đều ở trong trường học. Chúng ta cũng có khác gì nhau đâu, chỉ là em học đại học chính quy, còn anh là tiến sĩ mà thôi.”

“Cho nên?” Một khuỷu tay của anh chống đỡ ở sau người, cười nhìn cô, “Em muốn nói cái gì?”

“Không có ý tứ gì đặc biệt.” Cô quay đầu đi rồi nói, “Em chính là nhất thời nghĩ tới nên liền nói ra mà thôi. Nhưng bỗng nhiên nghĩ

tới việc chúng ta có phải đặc biệt rất giống với những cặp tình nhân trong trường học kia hay không? Căn bản... đã không giống....”

Cũng không đúng, thật ra còn chưa thật sự kết hôn ...

Anh vươn tay về phía cô, “Lại đây, ngồi ở bên cạnh anh.”

Cô đi qua, từ từ ngồi xuống bên người anh.

“Như thế nào mới được xem như vợ chồng?”

Đồng Ngôn nghĩ nghĩ, “Chính là cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ, nuôi dưỡng con trẻ và phụng dưỡng bố mẹ, tính toán chi tiêu củi gạo mắm muối trong gia đình.” Nhớ tới những điều này nhưng cô thật sự không có nghĩ tới, đúng ra là không có khái niệm gì, “Không biết, em lại không có kinh nghiệm...”

“Anh cũng không có kinh nghiệm...” Cố Bình Sinh buồn cười nhìn cô, “Bất quá, em có vẻ đã quên điều gì rồi?”

“Cái gì?”

“Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi tản bộ, chỉ có như vậy thôi sao...” Anh suy nghĩ một chút rồi nhìn cô nói, “Có phải là cần ngủ chung nữa hay không?”

.....

“Cố Bình Sinh, anh già mà không kính.”

“Những người lớn tuổi luôn nghiêm khắc lắm, anh còn chưa đến ba mươi tuổi mà...” Cố Bình Sinh tiếp tục sửa lỗi sai trong cô nói của cô, “Anh còn không có tính là già. Hơn nữa anh không chỉ trong trường đại học, từ khi anh bắt đầu học trung học thì các ngày nghỉ anh đều dùng để làm việc công ích, vào đại học thì năm học có đi Ghana tham gia chiến dịch tình nguyện của trường đại học. Với độ tuổi của anh khi đó thì đi dạy cho những đứa nhỏ khoảng 10 tuổi về toán văn, anh văn, ngay cả tôn giáo cùng tiếng Pháp cũng đều phải dạy.”

(*Ghana*, tên chính thức là **Cộng hòa Ghana** (*Republic of Ghana*) là một quốc gia tại Tây Phi. Tìm hiểu thêm : <http://vi.wikipedia.org/wiki/Ghana>)

Đồng Ngôn nghe thấy rất thú vị, còn thật sự nhìn anh, “Anh biết tiếng Pháp sao?”

“Có biết, khi đó thật sự có biết chút ít nhưng hiện tại giống như đã quên hết rồi..” Cố Bình Sinh rút cuộc lại thừa nhận một nơi kém phát triển như vậy, “Trình độ giáo dục ở Ghana không cao, lúc ấy anh biết một ít tiếng pháp, cơ bản là ban đầu anh tự học, sau đó lại đi học... nhưng ngẫm lại vẫn ở học ở trong trường học mà thôi.”

Đồng Ngôn bỗng nhiên đánh gãy lời anh, “Anh có cảm thấy hay không, chúng ta chưa bao giờ là người cùng thế giới? Giống như không nên ở bên nhau vậy đó.”

“Cố phu nhân có phải hay không lại tự coi nhẹ mình rồi.” Cố Bình Sinh cười rộ lên, cẩn thận nhìn vào ngũ quan đoan trang của cô, lấy toa xoa nhẹ hai bên khuôn mặt cô, “Khi em mười tuổi... khuôn mặt cũng chỉ có lớn như vậy...”

Anh dừng lại, từ nơi bậc thang phía sau lưng trong chốc lát, lấy tới mấy viên đá nhỏ.

Sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, vẽ qua loa ra bản đồ thế giới, chấm một chấm xuống vị trí của Bắc Kinh, “Năm em mười ba tuổi, chúng ta ở bệnh viện Bắc Kinh gặp nhau. Sau đó...” ANh không ngừng vẽ một vòng trên bản đồ, nhìn những điểm anh đã đi qua có thể làm cho người ta đổ kị, “Anh đã từng đi tới những nơi đó, nhưng cuối cùng vẫn là về chỗ đó, lại gặp được em.”

Anh vòng trở lại đất nước Trung Quốc, viết lên hai chữ ‘Thượng Hải’.

“Hiện tại, lại nhớ tới nơi đầu tiên gặp em.”

Cố Bình Sinh ném mấy viên đá kia xuống, “Em có phát hiện ra hay không, bất kể anh đi bao xa bao lâu đi chẳng nữa, cuối cùng vẫn muốn trở về?”

Thời điểm anh nói chuyện, gương mặt của anh thật sự rất gần cô, có thể nghe thấy hơi thở của anh.

Chóp mũi hai người chạm nhau, cô thở phào một hơi, lui đầu ra sau một chút, để cho anh có thể thấy rõ khẩu hình của chính mình, “Thầy Cố yêu quý, anh về sau muốn dạy ở trường học này thì cần phải thu liễm chính mình một chút.”

Anh khẽ cười.

“Có đôi khi nói cảm động như vậy, mục đích chính là vì muốn được thưởng.”

Đồng Ngôn hoàn toàn bị anh làm cho bật cười.

“Em hát cho anh nghe một bài nhé?” Cô còn thật sự suy nghĩ một lát rồi nói, “Coi như là thưởng cho anh.”

Bài hát từ năm 1975, bài hát này lâu rồi cô cũng không có hát, cô nhớ lại ca từ, bắt đầu chậm rãi hát lên. Một bài hát có nhịp điệu chậm chậm, Sailing được thể hiện rất thành công với ca sĩ người anh Rod Stewart.

Cô học thật lâu, vẫn không thật sự tìm hiểu hết những ca từ trong bài hát này.

Cho đến một buổi tối hai tháng trước, thuận miệng hát lại bài này, cô bỗng nhiên nghĩ đến anh.

“I am sailing, I am sailing,

Home again'cross the sea...”

Vốn là bài hát có tiết tấu chậm, cô lại cố ý đem từng từ hát ra rất rõ ràng. Giọng nói không phải lớn nhưng lại muốn cho anh nhìn rõ ràng.

Anh đưa lưng về phía ánh mặt trời, cô muốn nhìn thẳng anh cần phải cố hết sức, đành phải lấy tay che trên mắt, tiếp tục hát, “Can you hear me, can you hear me...”

Cố Bình Sinh nhìn cô, giống như hiểu được ý tứ của cô.

"Thro' the dark night, far away, I am dying, forever trying, to be with you. . ."

Hát xong, cô lại tỉ mỉ nhìn anh, muốn nhìn ra một chút cảm động nơi anh, "Em luôn tin tưởng mình hát rất êm tai, em giành vị trí thứ ba trong cuộc thi giọng hát hay khóa 08 của trường học, quán quân cùng á quân cuối cùng đều đã trở thành MC ở đài truyền hình rồi."

"Anh có tưởng tượng được." Anh kéo cô qua, đi xuống dọc theo bậc cầu thang.

Cô chung quy là nhìn không ra được chút cảm động nào nơi anh, oán giận nhìn anh, "Anh không có chút cảm động nào sao?"

Anh nói, "Anh cần về nhà suy nghĩ cẩn thận một chút, phải thật sự nghĩ lại, làm sao để biểu đạt sự cảm động của mình."

Đồng Ngôn nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, thực sự là không ra sao cả, cô bèn đi vào trong sân thể dục, nhưng dù sao cũng là... dù sao cũng chỉ mới có một hai lần như vậy, chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh đó, cô cũng không dám nhìn anh.

Tuy rằng từ ngày đầu tiên anh trở về, khi làm giấy tờ nhà đã dùng cả tên của hai người để làm chủ sở hữu, nhất định đã xác định muốn cùng cô chính thức kết hôn. Nhưng dù sao cô bây giờ cũng chưa có tốt nghiệp, có một số việc không thể không kiêng nể gì được, cho nên từ sau khi bà nội xuất viện hai người vẫn luôn ở hai phòng khác nhau...

Khán đài xa xa, trên sân thể dục có rất nhiều người đang hoan hô, hét hò, còn có mấy cậu sinh viên hét lên thật lớn, hẳn là vừa rồi đã có người ghi bàn. Tuy rằng không phải trường học của mình, nhưng cứ nghĩ tới anh sẽ đứng ở nơi này dạy học, cô liền cảm thấy những gương mặt này cũng trở nên thân thiết hơn.

Bọn họ đi đến một bên khán đài, phát hiện cửa sắt ở lối vào đã bị người ta khóa lại. Hàng rào không cao, Cố Bình Sinh trực tiếp nhảy qua, nhưng cô mặc váy thì ngược lại cảm thấy rất khó xử.

“Ôm cổ anh.” Anh nói.

Đồng Ngôn giơ tay ôm lấy cổ anh, cảm giác được sự căng thẳng trên lưng anh, cô được anh trực tiếp ôm lấy bước qua hàng rào. Cô co đầu gối lên, phối hợp với động tác của anh, đợi cho đến khi hai chân đứng vững trên mặt đất, trong lòng cô vẫn còn có chút sợ hãi mà oán giận anh, “Lần sau đừng như vậy nữa, anh mới hồi phục không được bao lâu, lỡ may...”

“Không sao.” Anh vuốt lên nếp nhăn sau lưng cô, “Anh rất thích ôm em.”

Cô bị một câu của anh làm cho nghẹn họng, nháy mắt mấy cái, quyết định im lặng là tốt hơn.

Trên đường về nhà hai người ghé chợ mua chút nguyên liệu về làm com chiều, về nhà cũng chưa đến 3 giờ rưỡi.

Cô đem mấy thứ mua về bỏ vào trong tủ lạnh, nhẹ giọng đẩy cửa phòng ngủ của bà nội, thấy bà nội vẫn còn nằm trên ghế, mắt đeo kính đang đọc sách, “Bọn cháu về rồi.” Cô cười nhìn bà nội, “Buổi tối ăn mì xào kèm theo ít rau được không bà nội? Cháu đã mua đủ nguyên liệu nấu ăn rồi, đợi đến 5h30 thì nấu ăn, 6h là có thể ăn rồi.”

Bà nội tháo kính xuống, cười gật đầu, “Chơi có vui không? Đi ngủ một lát đi, hoặc là xem tivi một chút, không cần phải làm phiền bà.: Nói xong, rất nhanh đeo kính lên, tiếp tục đọc sách.

Cô đóng cửa lại, đang muốn đi vào phòng mình thay quần áo, vừa nắm vào khóa cửa thì đã bị anh ôm từ phía sau.

Đồng Ngôn quay đầu lại, mở rộng miệng, dùng khẩu hình nói: Đé em đi thay quần áo đã.

Anh khẽ cười, một bàn tay nắm lấy tay đang để trên cửa của cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Đầu lưỡi có chút lạnh lẽo, hẳn là anh vừa uống một chút nước lạnh, hai tay của cô dần dần chuyển đến trên lưng anh, rồi lại chuyển về phía sau lưng mình, dựa vào tường

không ngừng chột dạ mà trốn tránh. Đến cuối cùng trốn không thoát thì mới cầm lấy hai ngón tay của anh, quơ quơ, “Cố tiên sinh, nghiêm cấm ban ngày mà phóng túng như thế nha.”

Cố Bình Sinh giống như nghe không hiểu gì, đè tay nơi cánh cửa, hoàn toàn đi vào trong phòng của cô.

“Cái gì mà ban ngày không được phóng túng hả?”

Ngôn Ngôn đành phải đem mấy chữ đó viết ra cho anh xem, ngay cả ý tứ cũng nói rõ cho anh nghe, cuối cùng cố ý dùng mặt cọ cọ vào cằm của anh, ngửa mặt tổng kết, “..tóm lại chính là ban ngày làm chuyện xuất, thật sự là không tốt.”

Anh cười rộ lên, má lúm đồng tiền hiện rõ.

“Cố tiên sinh giống như là người luôn bị lệch múi giò, không phân biệt rõ hiện tại là buổi tối hay vẫn là ban ngày...”

Anh đường hoàng nói xong mấy câu đó, vừa bắt đầu cúi đầu hôn lên môi cô hôn lên hai má cô, vừa không nhanh không chậm mà đi về phía trước. Đồng Ngôn bước theo bước đi của anh, không ngừng lùi dần ra phía sau, thẳng cho đến khi không thể lui được nữa...

Chương 42 : Khi yêu (3).

Buổi sáng cô dậy muộn, khi đứng trước gương đánh răng thì đã nghe được tiếng nói chuyện của bà nội và Cố Bình Sinh trong phòng khách. Phòng ở đây cách âm rất tốt, dựng thẳng lỗ tai nghe cả nửa ngày cũng không nghe ra nội dung mà hai người đang nói.

Đợi cho đến khi ra ngoài, nhìn thấy anh đứng ở ban công, chống cánh tay lên lan can ngắm nhìn phòng cảnh bên ngoài.

Trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng mềm mại cùng một chiếc quần màu sẫm, ống tay áo được vén lên tận cổ tay. Cô đi qua, vỗ vỗ lên sau lưng anh, nhìn thấy anh xoay người, mới phát hiện anh còn đeo cả Caravat nữa... khó có khi thấy anh nghiêm túc chỉnh chu như vậy.

Cô nheo mắt lại, thương thức dáng vẻ bây giờ của anh.

“Anh hôm nay phải đi đến trường à?” Chẳng lẽ đến báo danh sao.

“Đi kết hôn.” Anh nói

“A?” Đồng Ngôn giật mình, “Kết hôn?”

“Hôm nay là ngày làm việc, hơn nữa....” Anh dùng tay chỉnh caravat một chút, thấp giọng nói, “Bà nội em cũng đã đồng ý.”

Đồng Ngôn ngơ ngác, theo ánh mắt của anh nhìn xuống dưới, cuối cùng nhìn đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh, đầu óc ong ong lên giống như người bị say xe, bỗng nhiên nói mình muốn đi tắm rửa một cái, chạy nhanh về phía toilet.

Rõ ràng là một chuyện danh chính ngôn thuận như vậy, lại làm cho cô rối loạn cả một buổi sáng. Chỉ là phải chọn quần áo cũng đã mất chừng một tiếng đồng hồ, phòng ngủ của cô không có chiếc

gương nào đủ to, cô chỉ có thể ôm một đồng quần áo thay rồi ngấm ở trong toilet, không hài lòng rồi lại cầm đi cầm lại, tiếp tục đổi mấy bộ nữa đến toilet.

Cuối cùng Cố Bình Sinh cũng cảm thấy bật cười, đẩy cửa tiến vào, chọn lấy một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt.

Cô cũng hiểu được chiếc váy này mặc vào nhìn rất đẹp nên đành nhượng bộ mặc bộ đó.

Cho đến khi ngồi ở trong xe taxi, cúi đầu nhìn bộ váy áo trên người, cô bỗng nhiên cảm thấy không ổn, “Có phải màu nhạt quá không? Không trang nghiêm?” Cố Bình Sinh nhìn kỹ cô, “Không phải, đẹp lắm. Cố phu nhân hôm nay rất đẹp.” Cô nở nụ cười, qua một lát lại cảm thấy kỳ quái, “Anh không hỏi hỏi sao?”

“Hỏi hỏi, anh cũng hỏi hỏi...” Anh nở nụ cười, rất nhanh bổ sung một câu, “Thật sự.”

Đồng Ngôn méo miệng, làm ra dáng vẻ không tin.

Cố Bình Sinh vươn tay, ý nói cô đưa tay qua, “Đưa tay của em đây.” Đồng Ngôn tuy rằng cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời của anh, đưa tay bỏ vào trong lòng bàn tay của anh.

Sau đó cảm giác được tay của anh nắm lấy bàn tay của cô, lại cảm giác được lòng bàn tay của anh có chút ẩm ướt.

“Hiện tại em tin rồi chứ?” Ngữ khí của anh rất nghiêm túc, bộ dạng rất thật.

Cô gật gật đầu, không có rút tay về, chính là quay đầu, vừa cười rộ lên vừa nhìn ra ngoài cửa xe.

Nơi mà cô đã từng sống 20 năm trời, Đồng Ngôn chưa bao giờ tin rằng một người như cô có thể cười vui vẻ thoải mái trong một lúc lâu như vậy, tâm trạng của cô rất tốt có thể giống như một người háo sắc không để ý đến hình tượng như vậy sao? Nhưng đến khi

chính mình đứng ở trước chỗ đăng ký hôn nhân ở cục dân chính thì cô mới phát hiện ra mình vẫn còn đang còn cười, rút cuộc cô cũng tin, cô thật sự có thể vui vẻ như vậy, cười nói không ngừng.

Ánh nắng mặt trời đầu hạ, chiếu những tia nắng ấm áp lên khắp mọi nơi.

Có lẽ vì đang trong giờ làm việc, người ở bên trong cũng không tính là đông. Thoạt nhìn có khoảng 11 đôi tới đăng ký, có người ngồi ở trước quầy thu ngân viết giấy tờ, có người cùng nhân viên làm việc tư vấn quá, khi bọn họ vừa bước vào cục dân chính thì gặp một dì rất nhiệt tình, lập tức giúp hai người kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn.

Đồng Ngôn giật mình, theo bản năng nhìn Cố Bình Sinh.

Anh vào sau, không thấy được dì nhân viên kia, nhìn cô rồi lại bản thân mình mới hỏi,

“Làm sao vậy?”

“Cô bé, kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn nhất định phải làm.” Dì nhân viên nhìn dáng vẻ không vui của Đồng Ngôn, vẫn rất kiên nhẫn khuyên nhủ, “Cái này rất quan trọng, các cháu còn trẻ tuổi đều không hiểu hết được đâu.”

“Chúng cháu không kiểm tra.” Đồng Ngôn cự tuyệt rất nhanh, “Bước tiếp theo thì phải làm gì nữa?”

“Dì khuyên hai cháu nên làm kiểm tra đi.” Dì đó thật sự vẫn còn tâm với ngành nghề của mình, có ý tốt nhắc nhở, “Tháng trước có một đôi vợ chồng trẻ đến đăng ký kết hôn, không có làm sức khỏe trước khi kết hôn, tháng này cha mẹ cô dâu tới chuẩn bị hôn lễ thì mới biết được cậu kia có vấn đề về đường sinh dục, cô dâu trẻ kia cũng rất hối hận, đến mắng chúng tôi là không có trách nhiệm. Nhưng lúc đó kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân đều là tự nguyện, chúng tôi làm gì có biện pháp nào cơ chứ?”

Cô lắc đầu, nắm lấy cánh tay anh rồi kéo anh đi, chỉ đơn giản là đi tìm nơi có chỉ dẫn các bước đăng ký kết hôn.

Dì nhân viên kia thật sự là nhiệt tình, có ý tốt nhưng thân thể của anh như thế nào, cô hiểu rõ nhất. Tuy rằng không biết làm kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân là làm cái gì, cô cũng không muốn để điều đó ảnh hưởng đến tâm tình của ngày hôm nay.

Dì nhân viên kia vẫn ở phía sau họ, giống như còn cùng người khác cảm thán cô không biết sợ là gì, kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn quan trọng như vậy mà cũng không dám làm. Cô không muốn nghe thêm gì nữa, ngửa đầu nhìn quá các bước chỉ dẫn, phát hiện thật sự rất đơn giản, chỉ cần cùng nhau chụp chung một tấm ảnh, là có thể trực tiếp đến quầy đăng ký. Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Chúng ta đi qua bên kia chụp ảnh đi, sau đó trở về quầy này đăng ký kết hôn.”

Anh ừ một tiếng, nhìn qua là đã biết anh không hề bị ảnh hưởng vì những việc vừa rồi.

Đến khi trả tiền rồi xếp hàng đợi chụp ảnh, Đồng Ngôn mới nhìn một đôi tình nhân phía trước, cười vui vẻ như vậy, còn nói giỡn liên tục với bác thợ chụp hình, lộ ra hàm răng nhỏ trắng... Hai người đối diện nhau cười đùa rất lâu, sau đó lại quay qua sửa sang lại, bày ra giáng vẻ hồi hộp lo lắng nhưng cũng hạnh phúc để chụp chung một bức ảnh.

Đợi cho đến khi nhận được ảnh chụp, bọn họ đi qua bên cạnh người Đồng Ngôn, riêng cô gái còn cười nói ngượng ngùng, nói đã làm lỡ thời gian của mọi người. Đồng Ngôn cũng lắc đầu, “Không có gì.”

Đợi cho đôi vừa rồi đi ra thì sẽ đến lượt cô và Cố Bình Sinh.

Cô rút cuộc hiểu được sự căng thẳng hồi hộp ban nãy của cô gái kia, đây tuyệt đối là do bác chụp ảnh kia đã tạo áp lực cho cô rồi.

“Người bên phải, cười lên một chút, này cô gái...” Bác thợ chụp ảnh chỉ huy rất nề nếp, “Miệng không cần mở quá lớn... Không được, hiện tại cười trông rất giả dối đó...” Cô hiển nhiên là bị sai bảo đến mò mịt.

Cầm ảnh chụp trong tay, nhìn phong nền màu đỏ chót, anh cười rất tự nhiên, rất phù hợp.

Nhưng cô thì lại có vẻ mặt rất dọa người... Nói không nên lời, khóc nhiều hơn cười.

“Nhìn ông xã của cháu xem, cười rất tự nhiên mà vui vẻ thế.”

Bác thợ chụp ảnh thừa dịp không có người, còn không quên bình một câu.

Cô vẫn bình tĩnh, lấy kéo trong túi áo ra cắt rời thành từng tấm nhỏ, cắt lấy hai tấm bỏ cẩn thận vào trong ví tiền, mặt khác cắt hai tấm còn lại vuông vắn cầm trong tay, chuẩn bị cho lát nữa dán lên trên giấy chứng nhận kết hôn.

Cố Bình Sinh vẫn im lặng nhìn cô, nhìn cô còn thực sự biết chuẩn bị mọi thứ rất tốt, lúc này anh mới nắm lấy bả vai của cô, “Chờ sau khi em kết thúc kỳ thi, chúng ta sẽ tổ chức một hôn lễ.” Cô nhếch miệng, rất bất mãn mà đưa ảnh chụp cho anh, “Có người muốn treo cổ tử tự để đầu thai sớm này, thật là làm cho người ta ghen tị”

“Treo cổ?” Anh lặp lại khẩu hình của cô, lặp lại hai chữ này.

“Giống như những sự kiện trong trò chơi, có thể làm cho game thủ trở thành người chiến thắng đó.”

“Lỗi bug sao?”

“Cũng không phải lỗi bug đâu...”

Vì thế khi hai người còn đang xếp hàng đợi đăng ký kết hôn thì còn thật sự thảo luận về sự khác nhau giữa ngoại quái cùng với lỗi bug. Cho đến khi đến lượt bọn họ, vẫn còn không có được kết luận

chính xác, Đồng Ngôn cùng Cố Bình Sinh ngồi xuống, quyết định làm chính sự trước

Cố Bình Sinh nhận bút và giấy, rất nhanh điền thông tin của bản thân. Bên này Đồng Ngôn cũng ngôn cũng đang viết thông tin, không hiểu sao nhịp tim đập rất lớn, viết rất chậm, một chữ rồi lại một chữ, rất nhiều thông tin rất đơn giản, ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ cả nửa ngày mới biết được là nên điền cái gì.

Cô liếc mắt nhìn thấy anh đã viết gần xong, cũng đang nhìn về phía cô.

Cô căng thẳng đến mức ở nơi ký tên lại ghi ngày sinh nhật của chính mình...

Nữ nhân viên đứng tuổi sau quầy đăng ký cũng bật cười mà nói, “Cô gái, cháu đúng là căng thẳng quá rồi, không phải vừa rồi hai người còn nói chuyện về trò chơi à?” Đồng Ngôn ngượng ngùng cười cười, dùng bút xóa đi ngày sinh nhật, vội vàng ký tên.

“Hộ khẩu cùng chứng minh thư.” Nữ nhân viên đứng tuổi kia cười rồi nhận lấy tờ giấy kê khai của hai người.

Cố Bình Sinh đem hộ chiếu cùng với hộ khẩu của bản thân lấy ra, Đồng Ngôn cũng lấy ra chứng minh thư của mình, nữ nhân viên kia đưa tay lật lật một chút, rất kỳ quái hỏi Đồng Ngôn, “Cô gái, đây không có sổ hộ khẩu của cháu.”

Đồng Ngôn giật mình, khó hiểu mà nhìn Cố Bình Sinh.

Cố Bình Sinh cũng mang dáng vẻ không hiểu rõ tình huống gì đang xảy ra.

“Cháu có phải đã đem hộ khẩu đi đâu rồi không?”

Cô giật mình có chút hiểu được, “Giống như khi chuẩn bị thi đại học, cháu đã nộp vào trường đại học...”

“Cháu vẫn còn là sinh viên?” Nữ nhân viên kia ngạc nhiên hỏi.

Tuy rằng sinh viên có thể kết hôn sớm như thế này, nhưng dù sao vẫn là số ít.

“Cho nên cháu phải đến trường lấy lại sổ hộ khẩu nữa sao?” Đồng Ngôn giống như đã hiểu được vấn đề, “Dùng chứng minh thư không được sao?”

“Cơ bản là hai năm nay đã bắt buộc khi đăng ký kết hôn phải có hộ khẩu đính kèm theo.” Nữ nhân viên kia kiên trì giảng giải cho hai người, “Nhưng mấy năm trước có hợp tác với các trường đại học, tương đối phiền phức nên cần trường học chứng thực. Cô gái học đại học ở thành phố này sao?”

“Không phải, cháu học ở Thượng Hải.”

“Vậy muốn kết hôn thì phải làm ở Thượng Hải.”

Khi cuộc nói chuyện chấm dứt, cô phát hiện mình luôn nhìn nữ nhân viên trước mặt kia, Cố Bình Sinh căn bản nhìn không thấy nghe không được, khi đang muốn giải thích với anh, anh đã cầm lấy tay cô, “Từ từ rồi sẽ tốt thôi, giải quyết từng bước một.”

Cô gật gật đầu, nhận lấy mấy giấy tờ trong tay nhân viên.

Khi hai người đến thì còn vui vẻ nhưng bây giờ lại phí công vô ích rồi.

Hai người đứng trước cửa cục dân chính nhìn đường phố đông đúc, cô chán nản đến mức đứng ngẩn ngơ, anh cũng không có cảm xúc gì quá lớn, hỏi cô có muốn về nhà ăn cơm hay không hay là đón bà nội ra ngoài ăn?

Cô thuận miệng ứng phó, qua một lúc mới thử đem vấn đề nói vòng vo trở lại, “Nếu muốn về trường xin xác nhận của nhà trường thì có thể gặp phiền phức hay không?” Bất kể như thế nào, anh cùng mình đều quen biết nhau ở trường học, lại là quan hệ thầy trò. Tuy rằng hiện tại anh đã quyết định đổi nơi ở nơi làm việc, ở lại đây nhận dạy ở một trường đại học khác, nhưng những lời đồn đãi

nhảm nhí trong trường học rồi còn thái độ của bạn học trong lớp, bao nhiêu đó cũng đã truyền đi khắp học viện. Nếu không có mấy việc đó, cô có thể da mặt dày thêm một chút mà đi xin xác nhận của nhà trường..

“Làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc tốt nghiệp của em. Đợi cho đến khi em tốt nghiệp xong thì bổ sung thêm mấy thủ tục đó là được rồi.”

Cô gật gật đầu, vươn tay cầm lấy bàn tay của anh, “Về nhà ăn cơm sao?”

Anh ừ một tiếng, kéo lấy tay cô, vẫy vẫy taxi, vẫn nắm chặt tay cô suốt quãng đường về nhà.

Khi hai người về đến nhà thì phát hiện ra trong nhà cũng không còn đồ ăn, quay lại khu vực gần nơi ở mua hai túi nguyên liệu nấu ăn. Cho đến khi trở về nhà, bày ra một bàn nguyên liệu đồ ăn, phong phú đến mức làm cho người ta líu lười, cô có chút ngần ngại, hiển nhiên là không biết ứng phó với bà nội về việc chuẩn bị cơm chiều như thế nào. Cũng may có anh ở đây, có thể giảm bớt đi một số bất ngờ, lấy ra được một vài lý do hoang đường để nói.

Cuối cùng thật sự là ngủ không được, cô bước xuống giường, lặng lẽ đi ra cửa. Trong nhà có hai căn phòng khách cùng một phòng ngủ chính, bởi vì phòng ngủ chính có toilet trong phòng cho nên để cho bà nội nghỉ ngơi, cho nên hai người ngủ ở hai phòng khách liền nhau. Khi cô mở cửa đi vào, Cố Bình Sinh còn tựa vào đầu giường đọc sách, trên khuôn mặt vẫn còn cặp kính mắt, nhìn lướt qua khuôn mặt anh lúc này rất điển trai, anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi ban ngày.

Anh nhìn thấy Đồng Ngôn vào phòng, đem sách đặt xuống bên cạnh, duỗi hai tay về phía cô. Đồng Ngôn nhảy lên giường, cả người chui vào trong lòng anh, nằm yên một lát mới ngửa đầu cười với anh, “Anh còn chưa tắm rửa sao?”

“Không nhận được giấy kết hôn một cách hợp pháp khiến anh cảm thấy mất mát và buồn chán mấy ngày.” Anh nửa đùa nửa thật

nói với cô, cúi đầu dán trên mặt cô rồi hỏi, “Trễ như vậy em còn không ngủ được, qua đây làm gì thế?” Anh dán sát vào khuôn mặt của cô, tự nhiên sẽ không nhìn được khẩu hình của cô. Đồng Ngôn lại cùng anh quấn quýt một lát, sau đó mở điều hòa lên rồi mới nhìn đến ánh mắt của anh, “Em sang ngủ cùng anh, anh từ khi nào thì bắt đầu mang kính thế?”

“Có khi cần mang, về sau thì không thể không đeo rồi.” Anh chống khuỷu tay, chống đầu nhìn cô, “Di chứng đầu tiên đó là thị lực sẽ dần dần giảm xuống, nhưng vẫn rất tốt, đeo mắt kính vào thì không có gì đáng ngại cả.”

Đồng Ngôn có dự cảm bất an khi thấy anh nói vậy.

Lúc này chỉ vươn tay, đặt trước khuôn mặt của anh một khoảng cách rất gần, làm mẫu cho anh xem, “Từ khoảng cách này em nhìn không rõ, cận khoảng 5 độ, bình thường đều mang kính sát tròng, nhìn bình thường không phát hiện ra được. Anh biết điểm tốt nhất của người bị cận thị là cái gì không?”

Cố Bình Sinh cười cười, không nói chuyện.

“Chính là khi tháo kính xuống, ra đường có thể nhìn trai đẹp cùng gái xinh ở khắp nơi nơi...” Cô thuận tay tháo cặp kính của anh xuống, “Có phải anh nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp không, nằm ở trên giường của anh, còn cười với anh nữa?”

Chương 43 : Sự ấm áp của tình yêu (1)

“Giống như... thật sự có.” Anh hơi nheo mắt lại.

“Em có một vấn đề vẫn muốn hỏi anh.”

“Em hỏi đi.”

“Anh thật sự không nghe thấy được gì sao? Có thể mang máy trợ thính không?” Cô vươn tay, cách một lớp áo sơ mi mỏng, ôm lấy thắt lưng của anh.

“Có thể, chỉ là không muốn, ít nhất đến bây giờ anh cũng chưa có nghĩ tới.”

Thì ra không phải là không thể phản hồi được như vậy.

Tâm tình Đồng Ngôn lập tức tốt lên rất nhiều, đem chân gác trên đùi của anh. Anh ôm lấy chân của cô, trực tiếp đặt nằm nghiêng trên người mình, động tác đơn giản, lại càng làm cho tâm tình của cả hai người trở nên tốt hơn rất nhiều.

Cả người anh dính sát vào người cô, vô ý để lộ ra một vài phần da thịt, tay anh vô tình mà chạm qua những nơi đó, giống như anh đang nghĩ cái gì đó.

Đồng Ngôn bị anh sờ đi sờ lại như vậy cũng có chút ngứa ngáy, nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, anh vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, không có biến hóa gì, “Anh đang nghĩ cái gì vậy?” Cô hỏi anh

Anh cười, “Nghĩ tới em.”

“Nghĩ em làm sao?”

“Anh cũng không biết nên nói làm sao nữa.” Anh thật sự còn đang cân nhắc lại, “Em muốn thực sở luật hay là tới toàn án?”

“Không biết.” Cô vẫn cho rằng chính mình cũng chưa đủ thành thạo, khi đối mặt với kỳ thực tập tốt nghiệp thì cũng là một vấn đề mà cô luôn mờ mịt. Có lẽ 5 năm sau nhìn lại chính mình bây giờ, sẽ cảm thấy điều đó cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Nhưng hiện tại việc đó đúng là một vấn đề lớn.

“Nếu không em an tâm làm Cố phu nhân thôi.” Cô thở dài một hơi, “Cố tiên sinh sẽ có một người vợ xinh đẹp như hoa”

Anh lặp lại khẩu hình cụm từ người vợ xinh đẹp như hoa, phát âm cũng không được chuẩn lắm.

Đồng Ngôn nghe được thì cười không ngừng, “Rút cuộc em cũng phát hiện ra sự khác biệt giữa hai nền văn hóa, thầy Cố, anh chỉ có thể làm giảng viên dạy luật, còn tốt hơn là làm một luật sư nổi tiếng thế giới.”

Anh bỗng nhiên cười hết sức vô lại, đưa tay vào trong chăn, theo áo ngủ của cô trượt vào, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve làn da bên hông của cô. Bởi vì sự đụng chạm của anh mà Đồng Ngôn cảm thấy cổ họng không thể nói thành lời nữa, hơi dẫu miệng, ý bảo anh tắt đèn. Nhưng giống như anh không có phát hiện ra sự ám chỉ của cô, tiếp tục đưa tay lên phía trên, bỗng nhiên tay anh di chuyển đến nơi cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu nhất.

Cô cắn môi, không dám cười ra tiếng.

Muốn trốn nhưng trốn cũng không phải, đánh phải giãy dụa để anh thả lỏng cánh tay, đáng tiếc sức lực của anh quá lớn, làm như thế nào cũng đều là vô ích. Cuối cùng cười đến mức mặt đỏ bừng, cả người đầy mồ hôi thì anh mới chịu buông cô ra, cô nhanh chóng lăn sang phía bên kia giường, “Cố Bình Sinh...”

“Ừ.” Anh nhanh chóng đáp lại.

Vẫn tư thế như cũ, một tay chống đầu, nằm nghiêng nhìn cô, mái tóc mềm rũ xuống trán, che đi nửa ánh mắt của anh.

“Mỹ nhân sát?” Cô bỗng nhiên cảm thấy từ này rất hợp với anh bây giờ.

Anh không nói gì chỉ cười nhìn cô.

“Có phải em chưa từng nói với anh...” Cô sợ anh sẽ lại tiếp tục làm cô ngửa ngáy, thật cẩn thận lăn trở lại, tay chân đều cuốn lấy người anh, nói từng chữ một, “Em yêu anh.” Nói xong liền đem khuôn mặt vui trong ngực anh.

Sau đó liền cảm giác được tay của anh nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của cô.

“Giống như chưa từng nói qua.” Giọng nói của anh truyền tới từ trên đầu của cô.

Anh còn thật sự trả lời câu hỏi này....

Đồng Ngôn vốn tưởng rằng những lời này đã rất cảm động lòng người rồi, lại bị câu trả lời của anh khiến cho dở khóc dở cười, đang muốn ngẩng đầu kháng nghị thì thấy anh đã bắt đầu không nhanh không chậm mà hôn từ trên trán xuống dưới. Vẫn là rất cảm động mà, Đồng Ngôn vừa lòng ngẩng đầu lên, đáp lại anh, cuối cùng hai người đều không dùng được. Bỗng nhiên anh dừng lại, dùng chân quấn lấy cả người cô, “Không có đồ bảo hộ, em ngoan ngoãn trở về ngủ thôi, về sau chúng ta còn có thời gian.”

Cô hiểu được lời anh nói, vâng một tiếng, rất ngoan ngoãn mặc áo ngủ, trở về phòng của mình.

Cũng may kì thi cuối kì chỉ có hai môn học, Trần Diêu đã đem thời gian chính xác diễn ra cuộc thi thông báo cho cô biết, còn hàm hồ nói cho biết những lời đồn đãi trong học viện về chuyện của cô. “Thanh giả tự thanh.” Trần Diêu nhỏ giọng oán giận, “Dù sao xong đợt này là thực tập rồi tốt nghiệp, ai cũng không thấy được ai nữa, cậu không cần lo việc bọn họ nói cái gì.”

Đồng Ngôn cầm điện thoại cười, ừ một tiếng.

Làm gì mà có cái vụ thanh giả tự thanh chứ, căn bản là đa số những lời đồn đãi đó đều là sự thật.

Cô kể lại những việc xảy ra trong ngày đi xin giấy kết hôn đó, vừa nghe xong, Trầm Diêu lại hét lên đầy kinh hãi, “Còn phải có hộ khẩu và chứng thực của nhà trường sao. Tớ nói cậu này, chờ cậu tốt nghiệp xong, đem hộ khẩu và chứng minh thư bay nhanh về Bắc Kinh là có thể lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi...” Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười, “Thì ra cậu xem phim thần tượng còn không có nhiều bằng tớ, không phải có rất nhiều cảnh diễn việc người ta trăm phương nghìn kế trộm hộ khẩu sao?”

Trầm Diêu cười nhạt nhanh chóng biểu lộ cảm xúc giống như đang xem phim vậy, lại ai oán cảm thán một lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó thì vội nói, “Giống như trước đó Chu Thành Thần cùng Tĩnh Tĩnh cũng muốn lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, nhưng mà nhà trường áp chế rồi. Tuy rằng thời đại này cũng được mở đi nhiều rồi, nhưng đối với học viện được mở nơi Đông Bắc này cũng không có thể cởi mở được như vậy. Ngay cả chủ tịch hội sinh viên cũng chưa được thì cậu vẫn nên an tĩnh đi, dù sao thì thầy Cố chạy cũng không thoát, tớ đang muốn xem anh ta có thể làm gì để có thể chạy trốn khỏi cậu đây.”

Cô ừ một tiếng.

Ngắt điện thoại, cô tính toán thời gian, đúng là nên trở về trường rồi.

Cố Bình Sinh không cần quay về Thượng Hải, hưởng hồ trong nhà cũng cần có một người cần chăm sóc... Cô nghĩ đến từ ‘trong nhà’, lại nghĩ tới một điều mà cô vẫn luôn khúc mắc, đó là cô chưa từng đi qua nhà của anh. Tuy rằng mẹ anh đã qua đời lâu rồi, cha anh lại giống như một người có danh xưng nhưng chưa bao giờ thấy, còn cả ông ngoại của anh nữa.

Anh không có nói đến, cô cũng vốn không có ý định hỏi qua.

Vấn đề này bà nội cũng đã từng hỏi qua cô, cô chỉ nói qua loa rằng mẹ của anh đã mất, cha anh lại không thường xuyên liên lạc. Đại khái là vì đặc thù của gia đình mình, bà nội cũng không hỏi thêm gì nhiều, nhưng vẫn cảm thán một câu : Hai đứa trẻ bọn cháu đúng là không dễ dàng gì.

“Thật ra bọn cháu đến với nhau cũng rất tự nhiên, ấm áp mà bà.”

Cô ngồi trên ghế sofa, nhẹ giọng nói thăm một câu, vẫn cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Thuận lợi gặp lại như vậy, dễ dàng ở bên nhau như vậy, anh lại rất thuận lợi mà khỏe mạnh lại như vậy.

Cô suy nghĩ lung tung một lát, xuống dưới cửa hàng bán hoa quả tươi dưới lầu, chọn mua cho anh một ít hoa quả tươi. Ông chủ của cửa hàng này cũng đã lớn tuổi, nhiệt tình chào hỏi, nói cho cô biết những loại hoa quả nào hôm nay mới được lấy về, rất tươi ngon. Cô vừa trả lời vừa lấy một loạt những loại hoa quả muốn mua, sau đó liền thấy được vài bóng người quen thuộc đứng ở cửa.

Khi cô nhìn thấy bọn họ thì bọn họ cũng đồng thời thấy được cô.

Phương Vân Vân che ô chống nắng, nhìn cô cười cười, Lục Bắc cũng đang nhìn chăm chăm cô, không dời mắt.

“Cố phu nhân, đào này hôm nay mới lấy về...” Ông chủ còn đang rất nhiệt tình giới thiệu, hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của cô. Cô có chút xấu hổ lắc đầu, nói qua loa, “Cháu quên mang tiền rồi, lát nữa xuống cháu mua.” Ông chủ cửa hàng vui cười hơn hờ đưa cho cô một trái dưa vàng lớn, “Không sao, cháu ngày nào cũng ghé đây, ngày mai lại đưa cho chú cũng không sao.”

Ông chủ vẫn tiếp tục, cô không tránh được nên đành phải đi tới phía cửa chào hỏi, “Chú, dì.”

Lúc trước khi cô còn ở bên cạnh Lục Bắc, vì cha mẹ cưng chiều anh cho anh đã sớm đưa cô về trong nhà ăn cơm, lâu ngày cha mẹ

cũng thật sự thích cô. Sau đó lại xảy ra sự kiện kia, Lục Bắc kiên trì không chịu nhận sự giúp đỡ của Phương gia, cũng là mẹ anh tới tìm Đồng Ngôn, để cho cô tới khuyên anh.

Cho nên đến bây giờ, hai vị trưởng bối vẫn luôn cảm thấy thiệt thòi cho cô.

Nhưng dù sao bọn họ cũng yêu nhau từ năm học lớp 10, nay đã qua lâu như vậy, cũng không thể còn có tình cảm như lúc đó được nữa.

Cha mẹ Lục Bắc rất nhanh cười rộ lên, hỏi vài câu hỏi han bình thường, trong giọng nói vẫn lộ ra sự quen thuộc gần gũi.

“Ngôn Ngôn chuyển nhà à?” Phương Vân Vân gấp chiếc ô lại, “Chúng tôi cũng đang xem nhà ở đây, hoàn cảnh ở tiểu khu này nghe nói tốt lắm?” Đồng Ngôn cũng ừ một tiếng, “Rất yên tĩnh.” Người môi giới đi ở một bên nghe được thế cũng lập tức bắt đầu nói tràng giang đại hải, cái gì mà ngôi nhà khuôn mẫu cổ điển, những dụng cụ thời hoàng kim, nói ba hoa chích chòe một lúc lâu.

Cô không biết làm sao để ra về, hoa quả tươi cũng đã được ông chủ cửa hàng lấy cho một túi lớn rồi.

Đỏ vàng xanh... phối hợp vừa đúng.

Khi cô xách túi hoa quả lên tính ra về, nghe được Phương Vân Vân nói nơi này nhìn rất tốt, cũng không tình nguyện mà liếc mắt nhìn một chút. Cha mẹ Lục Bắc giống như không có ý muốn vào xem, nhưng nói hai ba câu cũng không ngăn được Phương Vân Vân, mấy người đó cũng đi trước cô tiến vào cửa của tiểu khu. Cô đại khái biết Phương Vân Vân lại bắt đầu rối rắm, rất sợ cô có suy nghĩ khác đi nên liền mua nhà ở nơi này.

Cô không thích Phương Vân Vân nhưng Lục Bắc không có sai, cô hi vọng Lục Bắc có thể tiến về phía trước, sống hạnh phúc.

Cô cố ý đi chậm phía sau, tránh đi bọn họ, vừa vào nhà liền nhận được tin nhắn của Cố Bình Sinh: *Hôm nay Cố Bình Sinh đưa vợ đi mua quần áo.TK*

Đồng Ngôn lập tức nhắn tin lại: *Sao lại đi mua quần áo?*

Rất nhanh điện thoại đã nhận được tin nhắn trả lời của anh : *Thỏa mãn tâm trạng hư vinh của Cố tiên sinh. TK*

.....

Vừa vặn buổi tối nay bà nội không có ở nhà. Từ sau trận bệnh nặng đến nay, bà càng ngày càng thích tham dự các hoạt động xã hội. Khi bắt đầu cô còn có chút lo lắng nhưng vị bác sĩ đại nhân ở trong nhà kia cũng đã nói bà tham gia như vậy có lợi nhiều hơn là có hại, cô cũng không dám ngăn cản, dần dần hai người bọn họ cũng có nhiều thời gian ở cùng nhau hơn.

Khi cô đến nơi hẹn trước thì Cố Bình Sinh cũng đã đến.

Bởi vì buổi chiều anh phải đi tới trường học của một người bạn dự hội thảo, tự nhiên sẽ có dáng vẻ rất đạo mạo, tây trang màu đen với chiếc áo khoác đang cầm trên tay, một tay cầm caravat. Thời tiết cũng đã có xen lẫn sự hanh khô nóng bức của ngày hè.

Nhưng chỉ có người đàn ông xuất sắc như vậy... tối hôm qua lại ở trên giường bát nháo làm cả người cô đều ngứa ngáy.

Đồng Ngôn nheo mắt lại, rất hưởng thụ, đứng ở xa xa nhìn anh.

Di động bỗng nhiên rung lên, cô cúi đầu nhìn : *Em nhìn đủ chưa? Đủ rồi thì tới đây đi. TK*

Cô ngẩng đầu cười cười, cất điện thoại, chạy tới chỗ anh.

Cửa hàng bách hóa có hai tầng bán quần áo nữ, quần áo cho lớp trẻ thì rục rịch đa dạng, cho những người đi làm thì nhìn vào có cảm giác rất thành thực chuyên nghiệp. Cô tạo hình phối hợp với Cố Bình

Sinh, cố ý cùng anh đi dạo tầng bán quần áo tây trang giành cho người đi làm kia, hai người đi không tới 5 phút đều cảm thấy không hợp với nơi này, bắt đầu bước xuống lầu bán đồ cho giới trẻ ở phía dưới. Đến cuối cùng hai người không đi nổi nữa, ngồi ở trong quầy MCdonald mua nước uống , nói chuyện vui vẻ.

Cô cười nói với anh, sau đó lại vụng trộm nhìn trong ly nước, có thể thấy được bóng dáng của anh và của chính mình.

Suốt mấy tháng này đều không có cắt tóc, cùng lắm thì dài ra một chút là về lấy kéo cắt đi, nay tóc đã dài qua thắt lưng, vì để cho mát mẻ nên cô thường xuyên cột tóc đuôi ngựa, có vẻ giống như lúc còn nhỏ.

Nhưng anh cũng không có vẻ già dặn gì, ít nhất là nhìn không ra người này lớn hơn cô tới tám chín tuổi.

“Em buổi chiều gặp phải bạn trai cũ, anh ta đang cùng vợ đi xem nhà ở.” Cô nói với anh, “Nếu bọn họ ở cùng tiểu khu với chúng ta, anh sẽ cảm thấy không thoải mái sao? Sẽ ghen à?”

“Đoán chừng là có.”

“Đoán chừng?”

Có phán đoán về mặt của anh, đoán không ra thật giả.

“Như vậy...” Anh làm như thật, nhìn đồng hồ, “Bây giờ còn sớm, chúng ta cũng nên đi xem nhà ở, ngày mai liền đổi.”

Đồng Ngôn nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt của anh, hiểu được anh đang đùa, nhin không được mà ở dưới bàn đá cho anh một cước. Hai người tiếp tục nói cười, tiếp tục cuộc nói chuyện không có một nội dung nào cố định này, lãng phí thời gian tốt đẹp sau giờ trưa.

Chương 44 : Sự ấm áp của tình yêu (2)

Đại khái biết được thời gian diễn ra kỳ thi cuối kỳ của cô, Cố Bình Sinh rất nhanh đã đặt vé máy bay.

Trước khi đi, cô muốn cùng anh đi kiểm tra một lần.

Khi bọn họ đến thì đúng vào giờ cơm trưa, bác sĩ Liêu vừa làm phẫu thuật xong, mới tắm rửa đi ra, mái tóc còn ẩm ướt nhưng vẫn tới chào hỏi, “Rút cuộc cũng thấy được bà xã của cậu.”

Đồng Ngôn ngại ngùng cười cười, còn không có thói quen giáp mặt với loại xung hô này.

Anh cầm mấy báo cáo hôm trước đưa cho bác sĩ.

Hai người ở trong văn phòng của bác sĩ Liêu, trao đổi rất nhanh cũng rất chuyên nghiệp.

Cô nghe không hiểu lắm, nhưng cảm thấy thái độ của bác sĩ Liêu từ đầu đến cuối rất thận trọng. Đến cuối cùng cô cũng khẩn trương nắm lấy tay của anh, anh mới cười cười, nói với bác sĩ như cảnh cáo, “Vợ tôi rất nhát gan, bác sĩ không cần nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, cô ấy nhất định sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Không phải sợ.” Bác sĩ Liêu rót chén nước, đưa cho Đồng Ngôn, “Cậu ta đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, chính cậu ấy cũng đã sớm có phương pháp chống đỡ những di chứng này, huống hồ lần phẫu thuật này rất thành công, ít nhất trong 10 năm tới không có trở ngại gì. Cậu ta cũng tính toán rất tốt, ở chỗ tôi có vài bệnh nhân SARS, hiện tại giữa thời tiết tháng bảy này đã có người bắt đầu khó thở, phổi có vấn đề lớn, cô gái nói xem nếu sống suốt cả đời với tình trạng như vậy không phải rất khổ sao...”

Đồng Ngôn nhận chén nước, cảm thấy vị bác sĩ này thật sự là người không biết cách an ủi người khác.

Cố Bình Sinh cũng tức giận mà cười rộ lên, “Những thứ này bác sĩ giữ lại, có vấn đề gì trực tiếp nhắn tin cho tôi biết.”

“Đi đi, buổi chiều tôi còn ca phẫu thuật, không có thời gian xem hết bây giờ đâu, hơn nữa vấn đề của cậu không phải chỉ có một mình khoa chỉnh hình là có thể giải quyết được...” Cố Bình Sinh nhú mày nhìn vị bác sĩ kia, hần lập tức ngậm miệng, vội giải thích với Đồng Ngôn, “Cô không cần để ý, làm bác sĩ là dài dòng như thế đó, cái gì cũng nói theo chiều hướng xấu thôi.”

“Tôi biết, cảm ơn.”

Đồng Ngôn tuy rằng có vẻ hiểu được nhưng trên đường trở về vẫn cảm thấy không thoải mái. Rất nhanh khi đến giờ đi ngủ, rút cuộc nhìn không được ghé vào trong lòng anh, còn thật sự nhìn ánh mắt của anh mà hỏi, “Nếu anh cảm thấy thân thể mình có chỗ nào khác lạ, nhất định không thể gạt em.” Cố Bình Sinh đưa tay lên lưng cô, vỗ nhẹ, giọng nói mang theo ý cười, “Suy nghĩ cả một ngày cũng chỉ vì lời nói này thôi sao?”

“Em nói thật.” Đồng Ngôn nhấn mạnh, “Nếu có gì không khỏe đều phải nói cho em.”

“Được.” Anh nói.

Đồng Ngôn cúi đầu, biết rằng anh nhất định sẽ không làm theo hoàn toàn lời cô nói.

Giống như khi anh ở Mỹ vậy, trong tấm ảnh mà Bình Phàm gửi cho cô, anh đã nằm ở trong bệnh viện rồi, cách ngày hôm sau thấy ảnh của anh gửi lại thấy anh rất khỏe mạnh, cô cảm thấy mình đã bắt đầu nghe nhìn lẫn lộn rồi...Xem ra như vậy giống như là ‘chỉ nguyện đồng cam, không nguyện cộng khổ’.

Ngày hôm sau anh đưa cô ra sân bay.

Bây giờ đã là tháng bảy, cũng đã đến giữa hè rồi.

Khi hai người xuống khỏi xe taxi, từng cơn nóng theo gió quét tới, khiến cho người đi đường đều phải chạy đi tránh nắng, vội vàng tiến vào trong đại sảnh sân bay. Cô lấy hành lý từ tay của anh, Đồng Ngôn rất nhanh liền cầm tay kia của anh, cười cười với anh, “Anh cảm thấy nóng bức không?”

“Rất nóng...” Anh ngửa tay cầm lấy tay của cô, “Em không nóng sao?”

“nóng chứ...” Đứng ở đây mới chỉ trong chốc lát như vậy mà cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi, tay còn không muốn buông ra, “Anh miễn cưỡng nhìn một chút, chờ cho đến khi em lên máy bay, muốn có người nắm tay anh thì cũng không có khả năng nữa đâu.”

Cố Bình Sinh còn thật sự ừ một tiếng, “Sự nhẫn nại của anh tốt lắm, miễn cưỡng có thể kiên trì đến khi em lên máy bay.”

Cô có ý định chọc anh không ngờ bị anh chọc cho thẹn quá hóa giận, đành phải nắm tay anh thật chặt, dùng sức đánh trả.

Đáng tiếc anh hơi dùng lực một chút, cô liền ăn không tiêu, nhe răng trợn mắt cầu xin tha thứ.

Trên máy bay cô hoàn toàn không thể nắm chặt tay được, bắt đầu an ủi chính mình. Thật ra cũng chỉ có mười ngày thôi mà, xong kỳ thi rồi dọn dẹp phòng ngủ, xem thời gian thực tập rồi xin giấy giới thiệu, đợi sau 10 ngày là khoảng ngày 10 tháng 7 là có thể trở về nhà.

Sau khi đến trường học, cô phải lấy giấy chứng nhận bệnh tình chứng minh bà nội bị bệnh, gửi tới nhà trường cùng giảng viên dạy hai môn là vật lý và luật thương mại.

Sau khi xem lịch thực tập cùng với việc lấy được giấy giới thiệu, giảng viên trong viện cũng rất quan tâm hỏi thăm cô mấy câu, có muốn học viện giúp đỡ giới thiệu nơi thực tập hay không? Trước khi cô trở về, Cố Bình Sinh cũng đã an bài rất thỏa đáng, cô không có nói thẳng ra, chỉ nói trong nhà còn có người cần được chăm sóc, nhất định phải ở lại Bắc Kinh hoàn thành một năm thực tập.

Ngày thi môn vật lý cùng môn luật thương mại cách nhau một ngày, cô thi xong môn luật thương mại thì bị Trầm Diêu kéo lên thư viện, giống như lúc trước vẫn hay nói với nhau rằng, “Môn cuối cùng ôn tập ở thư viện.”

Trầm Diêu còn nói thêm gì mà nhớ chuyện xưa, nhớ bạn cũ nữa, sáng sớm thường đến ngồi chiếm chỗ.

Vị trí là nơi dựa vào cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu vào trên người, bởi vì ở thư viện điều hòa luôn để ở nhiệt độ thấp nên cũng không thể cảm nhận được cái khô nóng của ngày hè ở nơi đây.

Cô nằm trên bàn, xem đi xem lại những bài giảng mà Cố Bình Sinh đã giúp mình giải kỹ. Có điều cũng đã xem qua rất nhiều lần, cô đối với những chữ viết trên tờ giấy A4 này đã rất quen thuộc, rất nhanh đã bắt đầu thất thần. Cùng lúc đó, người bên cạnh khẽ nói nhỏ vài câu đã khiến cô bừng tỉnh.

Nói là nói nhỏ nhưng chẳng qua là giáp mặt chỉ trích mà thôi.

Đại khái là nói tình yêu thầy trò thế này thế nọ, lại bởi vì sảy thai thân thể yếu kém mà tạm thời xin nghỉ học, học viện vẫn tỏ thái độ bao che nữa chứ. Cô rút cuộc cũng hiểu được những lời đồn đãi mà Trầm Diêu muốn nói, thì ra là sảy thai mà phải nghỉ học.

Trầm Diêu cũng nghe được, đặt bút làm cái sầm, nhìn chằm chằm mấy sinh viên kia, nhưng lại nói với cô, “Sớm biết như thế này sẽ không bắt cậu lên đây học cùng với tớ, cậu không biết đâu, bối cảnh thầy Cố được cho là vô cùng tốt đấy, những người này đều đang ghen tị với cậu.”

Đồng Ngôn ừ, tự giễu nói, “Ghen tị cái gì? Ghen tị tớ đã học lại môn vật lý 4 lần sao?”

Trầm Diêu cười không phúc hậu chút nào, “Đồng Ngôn vô ky, cậu thật đúng là...”

Cô le lưỡi, cảm thấy buồn không hé răng nói cười gì nữa.

Nói không ngại là không có khả năng, nhưng lại không thể cầm giấy tờ nói về bệnh tình của mà bà đi photo ra cả trăm nghìn bản phát cho từng người được?

Hai người chằm chọc nhau, người này một câu người kia một câu, ta chèn ép người một câu, đang lúc hai người nô đùa thì Vương Tiểu Như ăn mặc rất bắt mắt với bộ váy khoan thai đang đi về phía họ, đem ba lô ném trên bàn rồi ngồi xuống, “Tớ thật sự là một sinh viên tốt, thi xong Luật thương mại thì căn bản không có môn thi nào, nhưng còn muốn lên đây cùng hai cậu tự học... Thật sự là bạn bè tâm giao của các cậu mà.”

Trầm Diêu cắn bút, cười nói, “Nữ thần của chúng ta đã tới, Đồng Ngôn vô kỵ, cậu không cần sợ.”

Vương Tiểu Như khó hiểu, “Làm sao vậy, Đồng Ngôn Vô Kỵ sợ cái gì?”

“Mấy lời đồn nhảm ấy mà..” Trầm Diêu liếc mắt một vòng, “Về mỹ nhân sát.”

Vương Tiểu Như cũng à một tiếng, “Cậu cũng nghe được rồi sao? Đến năm tư rồi ai cũng thật là nhiều việc, nào là học hành thi cử, ra nước ngoài du học, tìm việc, cậu không biết trong lúc này trong phòng ngủ còn lục đục với nhau chuyện lúc trước đâu, so với chuyện của cậu thì còn phẫn khích hơn nhiều. Phòng ngủ của tớ nằm sát bên cạnh, khi tớ thu dọn đồ đạc thì còn nghe được mấy cô ta ầm ĩ cái gì, ai hủy đi bức thư gửi ra nước ngoài của...” Cô ấy nhanh chóng mở ba lô ra, đưa ra một cuốn sách, “Hơn nữa có thầy Cố rồi, cậu cẩn bản như đứa con nít chịu ít thiệt thòi thôi mà.”

Trầm Diêu đối với cách nói này cũng rất tán đồng, “Đúng vậy, Balance, hiểu không? Được đến đó rất tốt nhưng cũng phải trả giá một ít, nếu không ông trời cũng muốn ghen tị với cậu rồi.”

Đồng Ngôn nhìn hai người bạn đang tìm cách an ủi mình, trong lòng thật sự rất cảm động: “Tớ cũng không có so đo gì, đó đều là chuyện nhỏ, mà đã là chuyện nhỏ thì coi như không có gì.” Đối với sự khiêu chiến trong cuộc sống nhiều năm trôi qua như vậy của cô,

những lời đồn đãi nhảm nhí này thật sự là không có chút ảnh hưởng nào.

“Coi như xong.” Trầm Diêu quệt miệng, “Ở trong mắt tớ cậu chính là chồi non mọc trong phòng ấm, từ trong căn nhà ấm áp của nhà họ Đồng chuyển sang căn nhà yêu thương của thầy Cố, còn giả bộ cứng rắn vượt qua tang thương nữa...”

Cô nhíu mày cười cười, theo bản năng lấy tay cầm bút viết lung tung vài chữ, rồi cúi đầu tiếp tục xong đề.

Ôn tập đến tối muộn, cô cùng Trầm Diêu đều đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Lại bất ngờ vì phát hiện ra bên ngoài thư viện đã có dựng lên một sân khấu lớn, cô cùng Trầm Diêu đứng ở dưới ngọn đèn đường xem náo nhiệt thì thấy có vài sinh viên là thành viên của đội kịch Dương Quang từng bị Đồng Ngôn huấn luyện qua đang chạy rất nhanh tới, mời hai người ở lại xem bữa tiệc mừng lễ tốt nghiệp của những sinh viên năm cuối.

“Đàn chị, mỗi lần diễn ra các buổi lễ như thế này chị đều là MC, lần này chị không có tham gia nhưng cũng phải xem chứ.” Một cô bé năm hai vẫn nắm lấy cánh tay của cô, rất nhiệt tình mời mọc, “Lần này đội kịch của bọn em cũng có tiết mục, đều là do những anh chị năm cuối diễn, khẳng định rằng chị đều biết họ.”

“Ngái Mễ có ở trong không?” Cô nhìn bốn phía xung quanh lễ đài, thực sự là có rất nhiều gương mặt quen thuộc.

“Chị Ngái Mễ không có ở trong đó.” Cô bé kia tiếc nuối lắc đầu, “Đài truyền hình của chị ấy có tiết mục, vừa vặn trực tiếp vào ngày hôm nay nên chị ấy không đến đây được.”

Trầm Diêu vốn thích náo nhiệt, nghe được là bữa tiệc của sinh viên năm cuối thì lập tức đã lấy lại tinh thần.

Vì thế hai người liền đứng ở trong đám người cách xa lễ đài, vừa chào hỏi những người quen biết, vừa chờ buổi liên hoan bắt đầu lúc

tám giờ tối.

Cô nhìn ngọn đèn trên lễ đài, nhớ tới rất lâu trước kia, khi cô cùng Cố Bình Sinh làm MC cho bữa dạ hội nhân ngày kỷ niệm thành lập trường, rất nhớ mà lấy di động ra nhắn tin cho anh : *Em đang tham dự bữa dạ hội của các sinh viên năm cuối, lần đầu tiên không đóng vai trò là MC mà là đứng ở phía dưới chờ xem bọn họ diễn, vẫn là ở ngoài trời.*

Lúc này, hẳn là anh đang còn đọc sách?

Cô nghĩ tới nhất cử nhất động của anh ở Bắc Kinh, càng lúc càng phát hiện ra trái tim của mình giống như mũi tên đã được lên dây.

Rất nhanh đã đến 10h, những hạt mưa phùn bắt đầu rơi xuống. Rất nhiều sinh viên năm hai, năm ba cũng không có mang theo ô, đều đứng ở trước cửa thư viện, đều dựa vào mái hiên mà che mưa, ngược lại những sinh viên năm cuối lại không thèm để ý gì, cởi quần áo che lên đỉnh đầu, chỉ che mưa đơn giản như vậy mà đi về.

Cô cùng Trầm Diêu cũng chen chúc trong đám người, lập tức bị cảnh tượng này cảm hóa, không hiểu sao chính mình lại có sự thương cảm này.

Mưa càng lúc càng lớn, mọi người chen chúc ở phía ngoài không ngừng lui về phía sau, các cô đã bị đung đến bức tường, đã không còn đường lui nữa, hai người dựa sát lưng vào bức tường thủy tinh sau lưng của thư viện, cười khổ nhìn cảnh tượng trước mặt. Với vị trí như hiện tại, ngoài trừ tiếng ồn ào thì cái gì cũng không nhìn được.

Cô nhìn qua điện thoại một chút, vừa rồi trong lúc hỗn loạn thì Cố Bình Sinh cũng đã trả lời tin nhắn của cô rồi.

Đêm nay Thượng Hải sẽ mưa rất lớn, em không cần vui chơi quá mà quên tránh mưa. TK

“Ái chà, thầy Cố còn quan tâm đến cả việc đảm nhiệm luôn dự báo thời tiết nữa à?” Trầm Diêu nhìn lướt qua điện thoại của cô, chặc chặc ngợi khen, “Tớ tính toán như thế này cho cậu là rất tốt rồi này, một năm thực tập vừa vặn đủ cho cậu sinh một nhóc rồi, không chệ vào đâu được...Huy chương vàng cho nữ MC xinh đẹp của chúng ta cùng với thầy giáo điển trai nhất, vô địch rồi.”

Đồng Ngôn lấy tay huých mạnh lên tay của cô ấy.

Bỗng nhiên lại nhận được tin nhắn đến, mở ra đọc, hóa ra là tin nhắn của anh.

Đồ ăn khuya cũng đã nấu rồi nhưng mà không thể ăn được. Kiếm tiền nuôi vợ con, lại khó có thể đảm bảo được sự ấm no của bản thân, Cố tiên sinh mấy ngày nay thật sự rất đáng thương. TK

Chương 45 : Sự ấm áp của tình yêu (3)

Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô như vậy.

Đồng Ngôn có cảm giác không thể hiểu được, anh làm sao mà có thể để mình chịu khổ trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng này được chứ.

Cô không có tính thời gian, thì ra cũng chuẩn bị đến 10 ngày là có thể rời khỏi trường học, nếu sắp xếp chặt chẽ một chút, có lẽ bảy tám ngày là có thể về nhà rồi. Buổi tối khi cô trở về ký túc xá thì bắt đầu xếp đồ đạc liền tay. Những đồ đạc xếp trong thùng giấy thì sáng sớm đã soạn rồi, chủ yếu là sách cùng quần áo, còn có những thứ vụn vặt tích góp trong ba năm qua, đã có ba cái thùng xếp ở trong phòng.

Trầm Diêu mới vừa đi lấy hai thùng nước tắm, sau khi tắm rửa xong đi ra thì thấy Đồng Ngôn đang dán hộp giấy, dùng hai chân kẹp lấy hai bên, cố gắng đem hai bên hộp giấy ép lại, dùng băng dán dính lên.

Băng dán trong suốt, dưới ánh sáng vàng mỏng của ngọn đèn trong phòng thì ánh lên những vệt trắng mỏng manh.

Rõ ràng là đóng gói đồ đạc để về nhà luôn vậy mà cô có làm công khai trực tiếp như vậy... làm cho người ta cảm thấy đổ kị.

“..Nhanh đưa hộ tớ cái kéo đi.” Đồng Ngôn lên tiếng kêu Trầm Diêu giúp đỡ.

“Cậu không phải nói ngày kia mới dọn dẹp sao?” Trầm Diêu than thở một câu, “Trọng sắc khinh bạn, cậu lại muốn nhanh chóng trở về Bắc Kinh, đến khi cậu trở lại đây tớ cũng ra nước ngoài du học rồi..

Cố phu nhân, Cố tiên sinh của cậu cũng không chạy được, nhưng người bạn thân nhất của cậu thật sự sẽ chạy đó.”

Roẹt một tiếng, Đồng Ngôn kéo dài băng dán dính lên trên thùng giấy, “Anh ấy không biết nấu ăn, không thể để anh ấy ở nhà một mình quá lâu. Cậu ngoan ngoãn chút đi, đợi đến kỳ nghỉ hè và nghỉ đông có thể tới Bắc Kinh tìm tớ đi chơi, tớ sẽ chịu trách nhiệm về khoản ăn ở cho cậu.”

“Cố Bình Sinh ít nhất cũng 29 tuổi rồi mà? Để cho tớ tính một chút...” Trầm Diêu đưa kéo cho cô, “Các cậu ám độ trần thương từ học kỳ một, ở bên nhau cũng là học kỳ một, cũng không đúng, học kỳ này cậu mới nói với tớ là ở cùng nhau, kỳ thật đại đa số thời gian của anh ta đều không ở bên cạnh người cậu. Đồng Ngôn vô ký, cậu cảm thấy 28 năm trước của anh ta làm sao mà sống sót qua được hả?”

Đồng Ngôn không có nói gì, đem băng dán dán lên trên thùng giấy, lấy tay chà qua chà lại, làm cho miếng băng dán đó càng thêm chắc.

Đợi cho đến khi đứng thẳng người lên, mới bỗng nhiên nói, “28 năm trước của anh ấy rất đáng thương.”

“Đáng thương?” Trầm Diêu không biết là nên học nên cười, “Sinh viên học viện y Pennsylvania, sinh viên luật học viện hoàng gia Luân Don, tớ cảm thấy dù thế nào đi chăng nữa cũng là người có chỉ số thông minh cao, dưới cách nhìn là một người sinh viên trong nửa năm của anh ta thì anh ta là một người rất quan tâm và biết chăm sóc người khác nhưng sau đó thì còn gì nữa, à đúng hời hợt cũng tốt. Người đàn ông của cậu nếu như đáng thương thì những người như chúng ta cũng chỉ có thể ngày ngày ôm bồn cầu mà khóc thôi...”

Đồng Ngôn cười gượng hai tiếng, “28 năm trước, anh ấy không có tớ thì đương nhiên là đáng thương rồi.”

.....

Thuận lợi thi xong môn vật lý cuối cùng.

Trước đó hai ngày cô đã gửi những chiếc hộp giấy kia, việc chuyển phát cũng rất thuận lợi, có người đã nhắn lại cho cô, Cố Bình Sinh ở nhà đã nhận được mấy thùng giấy kia rồi.

Cô hỏi hẳn có cảm thấy ngại khi cô mang nhiều đồ về nhà như vậy không?

Anh rất nhanh đã nhắn tin lại : *Đồ đạc của phụ nữ bọn em bao giờ cũng nhiều gấp 7 đến 10 lần so với đàn ông bọn anh, năm trước anh giúp Bình Phàm thu dọn hành lý, có khoảng chừng 20 cái thùng, đó chính là đồ dùng mà cô ấy đã dùng suốt bốn năm ở nước Anh. Không nghĩ tới Cố phu nhân tư tàng ba năm mà chỉ có ba cái thùng giấy nhỏ này thôi.TK*

Đồng Ngôn cười tắt điện thoại, biết anh khẳng định là sắp ra ngoài, hoặc là đang ở trên đường tới sân bay. Rất nhanh có thể gặp được anh rồi, sau đó cô còn có một năm thực tập, tốt nghiệp rồi đi làm

Tính toán tương lại như vậy, hẳn là không có cơ hội gì mà lại rời khỏi thành phố đó nữa.

Lúc trước khi cô dứt khoát thu dọn hành lý, cầm giấy trúng tuyển trong tay cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày bản thân mình sẽ cam tâm tình nguyện trở lại thành phố đã sinh ra mình như thế này. Cô thậm chí đã nghĩ tới, đợi cho chính mình ở thành phố Thượng Hải này có một việc làm cùng chỗ ở ổn định thì sẽ về đem bà nội đưa tới đây, rời xa Bắc Kinh cùng những con người những việc ở nơi đó.

Nhưng ngăn ngui một năm, tâm tình hoàn toàn đã thay đổi.

So với Cố Bình Sinh thì những gì mình đã trải qua có lẽ còn tốt hơn nhiều so với anh. Nếu là cô, nhìn thấy được người mẹ của mình tự sát ngay trước mặt mình, sau đó gặp dịch SARS, tổn thương trong thân thể đến trong lòng đều lớn như vậy, khả năng thật sự không

biết sống tiếp như thế nào. Còn có rất nhiều chuyện trong năm tháng anh đi qua vẫn được anh giấu kỹ, rồi về người cha của anh.

Mơ mơ màng màng liền ngủ như vậy, cho đến khi tỉnh ngủ thì tiếp viên hàng không đã bắt đầu thông báo cho biết máy bay sắp tới thủ đô Bắc Kinh, độ ẩm dưới đất bây giờ là như thế nào... Máy bay thuận lợi tiếp dẫn, cô mở điện thoại ra, có một tin nhắn đến của anh.

Cho cô biết vị trí cụ thể nơi anh đang đứng chờ.

Dãy nhà ở cửa ra vào số 3 này quá lớn, cũng may năng lực miêu tả của Cố Bình Sinh vô cùng tốt, cô theo lời anh nói rất nhanh đã có thể nhìn thấy anh. Anh mặc một chiếc áo phông Polo đen ngắn tay, cùng với một chiếc quần Short đen ngắn tới đầu gối, thật sự rất tràn đầy khí thế tuổi trẻ đến nỗi cả hoa mắt rồi.

Cô vụng trộm bước hai ba bước tới, vốn định khiến anh vui mừng, không nghĩ tới lập tức đã bị Cố Bình Sinh phát hiện.

Cách đơn giản nhất là làm một người da mặt dày, chạy tới, bỏ nhào vào trong lòng anh, “Nơi đông người mà thân mật như thế này, anh cảm giác như thế nào?” Cho nên ở nơi đông người có người nào đó khoe ra thói hư tật xấu của mình, mà Cố Bình Sinh tất nhiên là rất đáng giá được khoe ra rồi.

“Rất tốt.” Anh nói xong, gương mặt bỗng nhiên kè sát lại, cúi đầu trực tiếp chặn lấy môi của cô.

Sau vài giây im lặng, anh nghiêng đầu, một lần nữa ngậm chặt lấy môi cô. Khi cô đưa tay lên ôm lấy cổ anh, Cố Bình Sinh lại bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, cố ý hạ giọng, “Về nhà rồi nói sau.”

Đồng Ngôn cảm thấy như một đàn quạ đen bay trên đầu, ý tứ rất rõ ràng, rõ là cố ý đùa giỡn mà.

Phản ứng của cô còn chưa kịp phát tác thì liền bị anh ôm vào trong lòng, đi ra phía ngoài hành lang.

“Em tới tòa án thực tập được không?” Cố Bình Sinh vừa đi vừa hỏi cô, “Anh đã an bài vị trí thực tập ở tòa án cho em rồi, như vậy khi em tốt nghiệp xong có lẽ có thể trực tiếp ở lại đó, loại công việc này có vẻ rất thoải mái.”

“Anh làm sao mà biết em muốn một công việc thoải mái chứ?” Đồng Ngôn cố gắng biện bạch, “Lỡ may em muốn làm một công việc hành chính thì làm thế nào?”

“Trước hết hãy làm quen với công – kiểm – pháp đã, sau này đối với em mới có lợi được.”

(Công – kiểm – pháp : Công an, kiểm sát, tư pháp)

Đồng Ngôn nghe anh nói như vậy lại không có ý kiến gì nữa.

Hai người vừa đi vừa nói xong chuyện thực tập, bước đi cũng chậm rãi thong dong.

Không giống với cảnh tượng của những người đang vội vàng ở xung quanh, hai người bọn họ đều khó có được cơ hội như ngày hôm nay, không có gì chò ở phía trước, cứ tiến bước về phía trước, chuyện gì rồi cũng sẽ cách giải quyết của nó. Cô khoác lấy cánh tay phải của anh, tựa vào trên người anh, tùy ý nhìn về phía chiếc máy bay đang bay lên cao ở phía bên kia tấm cửa kính.

Có lẽ có một công việc thoải mái cũng tốt.

Bỗng nhiên phía sau có người gọi anh, phát âm TK rất rõ ràng. Cô quay đầu nhìn lại, một người đàn ông đang kéo theo hành lý của mình, điều dưỡng rất tốt nên đại khái chỉ có thể đoán ra người này vào khoảng tầm 50 đến 60 tuổi mà thôi. Ánh mắt kia cùng với ánh mắt của Cố Bình Sinh rất giống nhau.

Trong lòng cô lộ bộp một tiếng, không dám đi tiếp. Cố Bình Sinh theo động tác của cô nhìn lại, quay đầu nhìn về phía người đàn ông kia.

Rất nhanh anh nói, “Xin chào.”

Xa lạ nhưng cũng rất lễ phép giống như chào hỏi một người lớn tuổi không quen biết vậy.

“Khi nào thì về nước? Chuẩn bị dạy ở Bắc Kinh luôn sao?” Người đàn ông kia anh.

Đáng tiếng không có bất luận người nào trả lời câu hỏi đó của ông ta, sau chút im lặng ngắn ngủi, vẻ mặt người đàn ông kia cũng dịu dàng xuống nhìn về phía Đồng Ngôn, “Đây là bạn gái của con?”

“Là vợ của tôi.” Anh rất bình thản mở miệng giải thích.

“Chào con.” Người đàn ông kia vươn tay ra nhìn Đồng Ngôn, “Ta là cha của Cố Bình Sinh, Đồng Trường Đình.”

Đồng Ngôn không nghĩ tới sẽ gặp mặt như vậy, lại có đoạn đối thoại như vậy, cô cầm lấy tay Đồng Trường Đình, “Con là Đồng Ngôn, Đồng Ngôn vô kỵ, Đồng Ngôn ạ.”

Vừa rồi theo như cách kêu tên anh từ phía sau như vậy, thoát nhìn người cha này không biết chuyện Cố Bình Sinh không thể nghe được. Nhưng từ ba năm tự mình chống chọi với bệnh SARS kia đến nay cũng đã bảy năm rồi, cũng không tính là một đoạn thời gian ngắn, hai người cho tới bây giờ vốn không có gặp qua nhau sao? Cô có rất nhiều nghi hoặc, nhưng ở nơi này không thể hỏi, chỉ có thể làm như không biết chuyện gì.

Giới thiệu một cách đơn giản, giống như một cô gái đi gặp mặt gia đình của người yêu vậy.

Đồng Trường Đình giống như rất cảm kích sự tươi cười lúc này của Đồng Ngôn, bắt đầu nói tới một số chuyện mà chẳng liên quan gì tới bọn họ. Nào là ông ấy vừa từ Hồ Bắc trở về, làm phẫu thuật gan gì đó, không nghĩ tới máy bay hạ cánh lại nhìn thấy bọn họ. Khi ông ta nói chuyện thì cũng ngẫu nhiên hỏi Đồng Ngôn chút vấn đề, đều là những vấn đề rất đơn giản bình thường, giống như cô bao nhiêu tuổi, đang làm gì.

Đồng Ngôn chưa bao giờ nghĩ mình là một người mặt lạnh khi đứng trước mặt những vị trưởng bối của anh như vậy, rất sợ Cố Bình Sinh không vui, nhìn anh trưng cầu ý kiến.

Anh khẽ cười cười, sờ đầu của cô. Động tác đơn giản, xem như là đã ngầm đồng ý.

Đồng Ngôn thả lỏng tâm tình, thật cẩn thận trả lời vấn đề này.

May mắn về đề này trả lời cũng rất nhanh, may mắn thay cũng có người đại diện vội vàng tới đón người chữa cháy cho ai đó, “Chủ nhiệm Đồng, xin lỗi, rất xin lỗi, không biết vị lãnh đạo nào tới sân bay, đường cao tốc bị chặn trong vài giờ.” Người đại diện kia vừa nói xong, vừa thân thiện tiếp nhận mấy vali hành lý, rất nhanh cùng Cố Bình Sinh bắt tay chào hỏi.

Sau khi hàn huyên vài câu, hai người trước mặt này giống như một người xa lạ chứ không phải là cha con, rút cuộc cũng mỗi người một ngả.

Giao thông trong nội thành thật sự là đang bị kiểm soát, đến khi về đến nhà cũng đã buổi chiều rồi. Đồng ngôn ở trên máy bay có ăn qua giờ cơm trưa nhưng anh thì vẫn còn đang đói bụng, cho nên việc làm đầu tiên khi cô bước vào nhà chính là vọt vào phòng bếp, đem rau xanh trụng già cùng chân giò hun khói trong tủ lạnh lấy ra, cắm một nồi cơm mới, lại đổ cơm vào trong nồi làm cơm rang cho anh. Trong tiếng đảo chảo rồi tiếng dầu sôi, cô đem rau xào cùng với cơm đưa cho anh, lại dùng khăn lông lau khô tay vừa rửa, muốn đi vào phòng bà nội.

“Bà nội đi ra ngoài rồi.” Cố Bình Sinh kéo cô trở về, “Bà nói đến nhà của mấy dì là học sinh cũ của bà chơi, sau giờ cơm tối mới về.”

Đồng Ngôn cảm thấy rất kỳ lạ, “Bà làm sao mà biết hôm nay em về mà đi ra ngoài rồi?”

Cố Bình Sinh vẫn như cũ vừa ăn cơm vừa chậm rãi đoán, “Người già có vẻ có kinh nghiệm hơn, biết cảm giác tiểu biệt thắng tâm hôn.” Cô quay lại bếp lấy cái chén, ngồi đối diện với anh, lấy cơm rang ăn cùng anh.

Nhìn anh ăn, Đồng Ngôn rút cuộc cũng nghĩ ra một việc, đem ba thùng giấy ở trong góc phòng khách kéo ra nơi sang sửa rồi mở ra, bắt đầu kế hoạch đem quần áo giặt sạch sẽ một lần, rồi bỏ vào trong tủ quần áo. Trong ba cái thùng giấy thì có một thùng chuyên bỏ những đồ vụn vặt, Cố Bình Sinh bung chén cơm đi ra phòng khách, vừa ăn vừa đánh giá những đồ đó, “Con thú bông này thật đẹp, giống như là đã nhìn thấy ở đâu rồi? Là em mua lúc đi học đi đại học à.”

“Không phải, con thú này quý như vậy. Đây là con thú bông của Trần Diêu, cô ấy thích một bộ truyện tranh của em, bắt em phải đổi cho cô ấy...” Đồng Ngôn đem mấy con thú bông ra hết, đang tự hỏi xem có nên giặt sạch hết không.

“Truyện Tranh?”

“Cậu bé bút chì, em có đủ bộ.”

Cô trả lời vấn đề một cách đơn giản như vậy, chuyển nơi ở vất vả như thế nào mọi người cũng biết, mang cái gì cũng không có thể mang sách, nhưng lúc trước khi cô thi đến Thượng Hải, trong hành lý chỉ có đủ bộ truyện tranh cậu bé bút chì. Ngày nhập học đầu tiên mọi người đều giống nhau, mang sách giáo khoa cùng từ điển bỏ lên kệ sách còn cô thì chỉ có tập truyện tranh đó.

Cũng bởi vì hành vi khác lạ đó mà Trần Diêu đối với cô đã nhất kiến chung tình, thế sống chết cùng muốn chết chung với cô.

Sau này Trần Diêu thậm chí mướn một nam sinh, bỗng nhiên nói muốn tập truyện này. Trần Diêu liền cưỡng ép lấy con thú bông đẹp nhất đắt nhất của cô ấy để đổi, cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt nhưng sau mười phút nghĩ lại thì đem tất cả ném cho Trần Diêu.

Hiện tại ngẫm lại, giống như chuyện đó xảy ra khi cô học năm hai đại học nhưng sao cô lại cảm thấy lâu như vậy chứ?

Cô nghĩ đến lai lịch của những quyển truyện đó, nhìn không được cảm thán một câu, “Khi đó thật sự rất đơn thuần, lấy trọn bộ cậu bé bút chì, giống như là tài sản lớn nhất mà bản thân mình có vậy.” Ở dưới ánh mặt trời, ánh mắt của cô giống như ngọn sóng day lay động, ẩn hiện nỗi nhớ buồn bã.

Hạnh phúc hiện tại đã khiến cô rất thỏa mãn rồi. Cũng không quản sau hạnh phúc này sẽ là vực sâu bao nhiêu, có thể vượt qua được hay không.

Đây là Đồng Ngôn.

Theo như lời nói của Cố Bình Sinh thì ốm đau sợ dĩ đáng sợ là vì nó không chỉ tra tấn chính mình mà còn tra tấn chính những người nhà, những người luôn yêu thương mình. Anh không phải là chưa từng trải qua, cũng không phải chưa bao giờ chứng kiến như bao người, vì vậy tốt nhất là không cần để ý. Thậm chí đã sớm hạ quyết định, sẽ không kết hôn, thậm chí không cho bản thân mình cơ hội để tìm một người bạn gái, bởi vì sẽ vì mình mà chịu khổ.

Đáng tiếc, trên thế giới này là có một người con gái mang tên Đồng Ngôn.

Cô vẫn còn ngồi xõm trước thùng giấy, đem mấy thứ lật vật lấy ra, vừa cân nhắc xem nên để ở đâu.

Anh cúi đầu nhìn cô, cũng lâu lắm rồi anh không có ăn cơm cô làm, tay nghề của cô cũng thật sự tăng lên rất nhiều, rõ ràng chửi là một món ăn đơn giản, nhưng rất thơm, cả sắc cả hương vị đều rất cầu toàn. Sự ấm áp này khiến cho đôi tay của anh cũng dần dần ấm áp lên.

“Em hiện tại cũng rất đơn thuần.”

Anh cười, tựa vào cánh cửa thủy tinh bên người cô, tiếp tục ăn nốt phần cơm rang đang còn trong chén.

Chương 46 : Cố tiên sinh của cô (1)

Kỳ nghỉ hè dài ngày của cô đi qua, cô bắt đầu cuộc sống của một thực tập sinh.

Đều không phải là cái kiểu đi thực tập cho có, cũng không phải có rất nhiều việc phải làm nhưng có thể nhìn thấy hai loại hình mà cô thường xuyên bắt gặp đó là đương sự hoặc là người đại diện.

Học sinh mới của Cố Bình Sinh rất đáng yêu.

Lần đầu tiên cô tới trường học chờ anh tan lớp, đã bị bọn họ trêu chọc cho đến mặt đỏ tai hồng. Vào buổi chiều đó, sau khi tiếng chuông tan học vang lên, rất nhanh đã có một đám sinh viên chạy ủa ra, vây xung quanh anh.

Cô dựa vào làn can, đứng cách đó không xa nhìn anh, cho đến khi anh nhìn thấy chính mình thì mới lập tức làm mặt quỷ.

“Thầy Cố, đó là cô giáo nhỏ của chúng em sao?” Có một sinh viên nữ hỏi anh.

Sau khi anh trực tiếp thừa nhận, đám sinh viên nhỏ hơn cô ba bốn tuổi này đã bắt đầu ồn ào. Vì anh không nghe được, mà nhìn cũng không thấy khẩu hình, thế mà bọn họ còn nói vô cùng hào hứng nào là cô giáo nhỏ tốt như thế nào, cô giáo nhỏ đẹp như thế nào... cô nhớ tới lúc trước ở trường học của mình, các bạn học cùng lớp cũng như thế này, đứng ở dưới bục giảng giấu cọt mình vì biết rằng anh không thể nghe được.

Bây giờ cách lúc đó cũng đã hơn một năm, địa điểm lại cách xa nhau hơn 1400km rồi.

Anh vẫn là thầy Cố trước đây, luôn mặc áo sơ mi trở thành một thầy Cố khiến cho người ta mê muội.

“Em có nhớ rõ có người từng nói với em, giảng viên đại học và bác sĩ là hai việc làm dễ dàng bị dụ hoặc nhất. Anh nói xem, hơn 30 năm tương lai của anh sau này vẫn sẽ vĩnh viễn gõ đầu học sinh, về nhà ngày nào cũng nhìn phải một người vợ có nhan sắc phai dần theo số tuổi đang tăng kia, thì anh có cảm thấy dao động hay không?” Cô ngồi ở trên sofa, đem chân gác lên trên đùi anh, “Hơn nữa đàn ông không dễ dàng già đi như vậy...”

Cố Bình Sinh nghe xong một lời nói dài của cô, nhướn mày cười cười, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Thế nhưng không để ý nỗi buồn lo vô có của cô.

Cô vốn là hay nói giỡn, nhìn anh không thuận theo thời thế như vậy, rất không hài lòng mà tiếp tục dùng chân cọ cọ trên chân của anh. Đợi cho đến khi anh rút cuộc nhìn lại chính mình, mới buông bài kiểm tra trong cuộc thi tư pháp xuống, chống tay hai bên eo, nhích sang cạnh anh, “Nếu có sinh viên nữ nào giống như em cũng thích anh như vậy thì phải làm sao?”

Vẻ mặt của anh giống như trở nên nghiêm túc hơn, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên cảm thán nói, “Có lẽ là rất có khả năng.”

“Rất có khả năng?” Đồng Ngôn im lặng nhìn anh.

“Khoa luật của trường học này khá lớn, hiện tại nhìn lại một học kỳ anh cũng phải tiếp xúc với sinh viên của chín lớp, nếu như theo lời của Cố phu nhân mà tính xác suất thì xem ra rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chỉ dạy một lớp cũng đã có một vài sinh viên nữ thích anh rồi...”

“Nhưng mà trước khi bắt đầu một khóa học ở mỗi lớp anh đều đã nói cho bọn họ anh đã ...not available.”

Not Available.

Đâu là một câu lý giải. Cô cười rất thỏa mãn, “Cố tiên sinh, ngày mai anh muốn ăn cái gì? Thỉnh thoảng cứ yêu cầu, không cần khách khí.”

Anh gật đầu, “Để anh suy nghĩ cẩn thận đã, giữa trưa mai nói cho em.”

Đáng tiếc người định không bằng trời định, Đồng Ngôn từ tòa án về nhà, đang chuẩn bị cơm tối thì gần 7h30, anh vẫn còn chưa có về nhà. Bà nội luôn nghỉ ngơi sớm, bình thường đều là khoảng năm sáu giờ là ăn cơm, đến chín giờ là đi nghỉ. Cô nhắn ba bốn tin nhắn cho Cố Bình Sinh, không có người trả lời lại, đành phải nói với bà nội là trong trường của anh có việc chưa thể về được.

Nhưng không biết vì sao cô luôn có chút bất an trong lòng.

Đến khoảng tám giờ, chung quy vẫn là không không được yên, nói qua loa với bà nội rồi lấy có đi ra ngoài. Từ khi bắt đầu ngồi lên xe thì cô không ngừng gọi điện thoại cho anh, ngồi lên xe taxi được 10 phút thì điện thoại của anh bỗng nhiên có người nghe, “Alo, là... vâng, là cô giáo nhỏ sao?” Là giọng nói của một giọng nam, nghe vào tai cũng biết là người trẻ tuổi.

“Uh, là tôi.” Đồng Ngôn trả lời, thờ sâu hỏi, “Có phải là thầy Cố đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cô hỏi xong, không đợi bên kia trả lời, rất nhanh hỏi lại, “Có phải là bị té xỉu không? Bây giờ đang ở trường học ? Hay là ở trong bệnh viện.”

“Ở bệnh viện.” Nam sinh kia cũng sợ cô sốt ruột, rất nhanh đã nói, “Vài sinh viên nam bọn em đã đưa thầy tới bệnh viện, thầy Cố cũng vừa mới tỉnh...” Trong đầu cô vang lên tiếng on gong, giọng nói trong điện thoại trong nháy mắt như đã xa ngàn dặm không nghe rõ được gì, trong chốc lát lại như sát bên người khiến cho người ta muốn tránh.

Đại khái là biết được ở đâu, cô rất nhanh nói tài xế taxi chuyên hướng, thẳng tiến đến bệnh viện kia.

Khi Đồng Ngôn tới nơi, thật sự có mấy cậu sinh viên đang vây quanh giường ngủ của anh, lo lắng nhìn anh. Một vị bác sĩ không tính là lớn tuổi lắm, đang cầm phim chụp X-quang, vẻ mặt có chút kỳ quái, “Trước kia anh có bị bệnh gì không? Phim X-quang này....”

Toàn bộ lực chú ý của cô đều nằm trên người anh, căn bản không thèm để ý bác sĩ đang xem phim X-quang đang nói gì.

Nếu có tình huống gì, khẳng định đều là di chứng của căn bệnh kia để lại.

“Severe Acute Respiratory Syndromes.” Cố Bình Sinh nói xong, nhìn thấy cô đứng ở bên giường, khóe miệng nhếch lên, cười cười. SARS, bác sĩ theo bản năng đơn giản hóa từ này, giật mình nhìn tấm phim X-quang trong tay.

Có một cậu sinh viên theo bản năng lui ra phía sau từng bước, rất nhanh lại ý thức được hành động của chính mình, cúi đầu.

Cậu sinh viên đứng ở cuối giường, Đồng Ngôn nhìn rõ ràng hành động của cậu ta.

“Vậy là được rồi, cơ tim thiếu dưỡng khí nên khiến tim đau thắt. Tuần rồi mưa có vẻ nhiều, lại oi bức, vài năm trở lại đây cậu hẳn đều sẽ bị như thế này đúng không? Thời tiết oi bức ẩm ướt như thế này phải rất cảnh giác, mùa hè mưa nhiều, độ ẩm lại lớn, cần phải tận lực giảm bớt hoạt động...” Bác sĩ đã biết bệnh sử của bệnh nhân, rất nhanh liền hiểu được nguyên nhân của bệnh.

Rất nhanh đã hoàn thành xong những việc cần làm, lại hỏi một câu, “Lúc trước anh chữa bệnh ở bệnh viện nào? Lúc bị SARS ấy.”

“Là bệnh viện Hiệp Hòa.”

“Hiệp Hòa?” Bác sĩ nhớ lại mới nói, “Lúc trước, bệnh viện Hiệp Hòa được xem là bệnh viện có hiệu quả trị liệu thành công tốt nhất, cậu được đưa tới đó cũng rất may mắn, cậu ở gần đó sao?” Cố Bình Sinh giống như còn chưa có khôi phục hoàn toàn, không chế được hô hấp của chính mình rồi mới nói, “Tôi lúc đó là bác sĩ ở đó.” Biểu tình trước sau như một, vẫn rất bình tĩnh.

Ánh mắt cậu nam sinh vừa né tránh kia lại vút sáng nhìn lại phía anh.

Cậu nam sinh kia chỉ nhỏ hơn Đồng Ngôn khoảng bốn năm tuổi, cũng còn nhỏ tuổi không hiểu được căn bệnh kia như thế nào..

Chính là khi nghe được Cố Bình Sinh từng là bác sĩ thì có chút kinh ngạc, đáng vẻ ngưỡng mộ giống hệt Trầm Diêu năm đó.

Dù sao vừa học vừa học y, nghe qua cũng thật sự là một người đáng ngưỡng mộ.

Chỉ có cậu sinh viên kia, tuy thật sự vẫn còn đang nghe nhưng hành động thì rất quá đáng.

Cuối cùng cũng bởi vì quá muộn, Cố Bình Sinh yêu cầu mấy sinh viên kia về nhà, Đồng Ngôn vừa ngồi ở bên cạnh giường bệnh, vừa nghe hai người nói chuyện. Lúc còn rất nhỏ, cô luôn cho rằng bác sĩ là vạn năng, chỉ cần nói cho bọn họ biết mình không khỏe như thế nào đó, họ sẽ cho thuốc uống khỏe lại, thậm chí chỉ cần ông nghe nhịp tim đặt ở trên người thì sẽ không ho khan, lập tức hạ sốt.

Sau đó từ trung học đến đại học, càng ngày càng không muốn đi bệnh viện.

Giống như lời khuyên nào cũng đã đưa ra rồi nhưng cô đều phản đối. Sau đó lại gặp được anh, nhất là sau khi anh trải qua mấy tháng tiến hành cuộc phẫu thuật kia, cô liền tìm tòi thêm tin tức ở trên mạng, không hiểu được nhiều lại có chút cảm khái. Đại khái là khi gặp những cơn dịch bệnh lớn thì bác sĩ giống như một thiên sứ cứu

người, đợi cho bệnh dịch đi qua thì lại thành một kẻ đồ tể áo trắng rồi...

Thiên sứ có thể chữa bệnh cứu người, nhưng vẫn phải ốm đau vẫn phải chết, cứu không được chính bản thân mình.

Đêm đó Cố Bình Sinh cũng không có chịu ở lại bệnh viện, bác sĩ tự mình đưa anh đến dưới sảnh bệnh viện.

“Hiện tại thanh danh của bác sĩ còn không bằng những lít dầu mỡ được khai thác.” Vị bác sĩ kia cười khổ lắc đầu, “Cậu nhìn cậu xem, lại nhìn người bạn học kia của tôi, thực sự cảm thấy không đáng giá.”

Anh đứng ở đại sảnh vắng bóng người hơn so với ban ngày rất nhiều, không biết là nên cười hay nên khóc, chỉ trả lời một câu, “Nếu không phải vì tình trạng sức khỏe không được tốt, tôi nhất định sẽ lựa chọn trở lại bệnh viện, bạn học kia của anh hẳn cũng sẽ trả lời giống như vậy thôi.”

Hai người vừa đi ra cửa, Đồng Ngôn rút cuộc cũng lộ ra vẻ mặt rất lo lắng nhìn anh, “Anh thật sự không sao chứ? Có cần phải nằm viện quan sát không?” Mặc kệ là phổi có vấn đề hay là tim thiếu dưỡng khí, còn cái gì nữa... anh thật sự bị đau tim mà té xỉu. Trái tim có vấn đề, cũng có thể xem như là lớn nhưng cũng có thể xem là nhỏ... cô cảm bản không có biện pháp để tự mình giải quyết vấn đề này.

Cố Bình Sinh còn không có trả lời, liền nhìn về phía sau cô.

Cô theo tầm mắt của anh quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới cậu sinh viên kia vẫn còn ở đây.

“Thầy Cố...” Cậu sinh viên kia nói tiếng phổ thông không phải là tốt lắm, “Em từ nhỏ đã nghe mọi người nói qua về bệnh SARS, Quảng Đông cũng là nơi dịch bệnh lan tràn tới cho nên...” Cố Bình Sinh đi qua vỗ vỗ lên cái gáy của cậu nhóc rồi nói, “Nhanh trở về trường học đi, thầy Cố là người đã có vợ, nếu ký túc xá đóng cửa thì sẽ không có trách nhiệm thu nhận em đêm nay đâu.”

Cậu sinh viên kia giống như muốn nói gì rồi lại thôi, lúc rời đi vẫn mang vẻ mặt áy náy như cũ.

Khi về đến nhà đã hơn 12h đêm, Đồng Ngôn lo lắng cho anh, không chịu phân phòng ngủ nữa, vội vàng tắm qua loa rồi vào thẳng vào phòng của anh.

Anh không thích mặc áo ngủ, mỗi lần khi cô ôm anh ngủ, đều có thể cảm giá nhiệt độ của cơ thể hẳn so với bản thân cô thì còn thấp hơn nhiều. Đồng Ngôn nằm một lát, phát hiện anh căn bản là không có ngủ, ngồi dậy xoay người mở đèn bàn, “Mấy ngày nay trời mưa lớn cả ngày, lại nóng nữa, em chỉ cần không ở trong phòng điều hòa thì đã cảm thấy khó thở rồi, anh có muốn lên trên trường xin nghỉ phép vài ngày không?”

Cố Bình Sinh nheo mắt lại, nhìn cô ngồi trước ngọn đèn bàn, “Được.”

Cô nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi anh, “Trước kia có đôi khi anh không phải lên trường, lại nói trong nhà có chuyện, có phải là anh cảm thấy trong người không được khỏe không?” Khi cô nói chuyện, đưa tay đặt ở trên ngực của anh, muốn thử cảm giác nghe nhịp tim đập của anh, lại tìm không tìm được cách. Cô chậm rãi thử, nhưng lại không hiểu được sao mà ngực mình cũng không thoải mái, giống như là bị cảm động lây vậy.

Cố Bình Sinh đặt tay trái ở sau đầu, cứ cười như vậy nhìn cô.

“Anh dạy em bắt mạch như thế nào đi?” Cô bỗng nhiên nói.

“Chờ ngày mai em từ tòa án về anh sẽ dạy em.” Anh tùy tay cầm lấy chiếc đồng hồ trên đầu giường, nhìn thời gian, “Đã gần hai giờ rồi, em đã buồn ngủ chưa?” Anh nói xong, với tay tắt đèn.

Cô giữ chặt tay anh, rút cuộc nói ra việc khiến cô áy náy cả đêm, “Em không phải là một người vợ tốt, cái gì cũng không biết không hiểu, cũng không dám hỏi. Trừ bỏ mỗi ngày nấu cho anh hai bữa cơm, cái gì cũng đều phải để cho anh làm.”

Ngay cả khi anh bỗng nhiên té xỉu, nhập viện làm kiểm tra, cô cũng là người đến cuối cùng.

Không có kinh nghiệm trong xã hội, chưa từng có một gia đình hoàn thiện, cô thậm chí không biết làm sao để làm một người vợ tốt, không biết rằng mỗi ngày sau cánh cửa kia thì từng việc nhỏ của một gia đình nhỏ bình thường đến tốt cùng là như thế nào.

“Trừ bỏ kiếm tiền, anh cũng không biết làm như thế nào để làm một người chồng tốt, hơn nữa, anh kiếm tiền cũng không được tính là nhiều...” Cố Bình Sinh nắm lấy tay cô, đặt ở trên ngực của mình, còn nói với cô, “Em hiện tại đang phủ định những gì mà em đang có, mọi thứ không liên quan đến em, căn bản đều là vì anh. Ngôn Ngôn, anh thật sự rất ích kỷ, biết thân thể mình rất yếu kém nhưng vẫn kiên trì muốn ở bên cạnh em.”

Chương 47 : Cố tiên sinh của cô(2)

Lời nói của anh vẫn luôn ghi dấu trong lòng cô.

Chỉ cần rảnh rỗi, cô sẽ nghĩ đến những lời này của Cố Bình Sinh.

Lời nói của anh ăn khớp như vậy, cô cũng biết rõ gia đình mình có rất nhiều vấn đề, nhưng vẫn muốn ở bên anh, giống như đang kéo anh xuống nước cùng vậy. Nếu thân thể của anh khỏe mạnh có lẽ còn có khí lực cùng cô gánh vác mọi chuyện, nhưng bây giờ thân thể anh như vậy lại để cho anh ở bên cạnh cô đối diện với mọi chuyện, cô phải rất ích kỷ hay không?

“Buổi sáng tới nhà tù, cảm giác như thế nào?” Một thực tập sinh ngành luật đang đứng ở kia mở lò vi sóng, để cặp lồng đựng cơm vào trong, “Em là lần đầu tiên đi tới nơi đó, ban đầu còn cảm thấy nơi đó nhất định sẽ rất khủng bố, nhưng tới lúc đi rồi mới biết, cũng rất tốt, không giống như suy nghĩ của em.”

“Thật sự là không giống với những gì em nghĩ.” Đồng Ngôn cầm thìa đem đồ ăn được hâm nóng múc ra chén bát rồi để trên bàn cơm, rồi nói, “Em đi phòng giam của nữ, gặp mấy phạm nhân, rất nhiều người đều gọi em là người của chính phủ, chính phủ...”

Cô nghĩ rằng cảnh tượng trong ngục giam chắc cũng sẽ giống như cảnh tượng mà những bộ phim truyền hình hay chiếu, có đường hầm rất yên tĩnh, còn có không khí âm trầm. Trong đó phạm nhân cũng có rất nhiều dạng người, nhưng ánh mắt của mỗi người đó đều ẩn chứa rất nhiều câu chuyện xưa.

Có thể thật sự sau lưng mỗi người đó có rất nhiều chuyện xưa, nhưng đến khi nhìn thấy bọn họ, biểu hiện của họ giống như những học sinh tiểu học, liều mạng tranh công, tranh thủ để được giảm án. Đây là điều mà trước kia cô không có nghe mọi người nói qua, các vị đàn anh đàn chị tốt nghiệp trong trường đều làm luật sư cố vấn cho

những công ty đầu tư lớn, mỗi ngày giải chuyện công việc cũng đều qua điện thoại hoặc những cuộc họp của công ty, giấy tờ cùng báo cáo cố vấn.

Cho nên chủ yếu chỉ nói về công việc nơi văn phòng kia, nào là tăng ca, nào là ngày ngày trải qua những gì.

Ăn qua loa bữa cơm trưa, cô đi xuống lầu lấy tư liệu cần thiết từ một vị luật sư nơi cô thực tập, trong đại sảnh có hai người đàn ông mặt ngăm đen đi theo phía sau vị luật sư kia, trong đó có một người chỉ vào người còn lại nói không ngừng rằng là lỗi của anh ta, làm loạn đến mức cả hai nhà phải lên tòa... Đồng Ngôn đi qua, nói muốn lấy tư liệu, vô luận là thái độ hung hăng thế nào cũng ghen khuất không dám chửi đương sự, cũng quay lại cười thân mật với cô.

Giống như chỉ cần những người đi từ lầu trên đó xuống, đều có thể vì bọn họ mà làm chủ.

Cô không có thể thích ứng được việc bị người khác hiểu lầm thân phận như vậy, muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên liền nhìn đến một người giống như đã từng gặp qua, nhìn rất quen mặt. Trong khi cô đang nhớ lại xem đã từng gặp người này ở đâu thì ông ta đã bước tới gần cô, cười nói, “Đồng tiểu thư, cô còn nhớ rõ tôi chứ? Lần trước ở sân bay tôi đi đón Đồng chủ nhiệm có gặp qua cô, Đại Lý Thương.”

Cô rất nhanh a một tiếng, “Tôi nhớ ra rồi, ông tới đây có việc gì sao?”

“Tôi là đến thay một người bạn tặng quà thôi.” Đại Lý Thương tươi cười thân thiện, “Cô làm việc ở đây sao? Vừa tốt nghiệp?”

Đã từng làm việc qua hay chưa rất dễ dàng đều có thể nhận ra được manh mối, cô nhanh chóng giải thích, “Tôi chưa có tốt nghiệp, chỉ ở đây thực tập thôi.”

“Công việc này rất tốt, nơi này cũng rất thích hợp cho con gái, không phiền lụy cũng không cần phải cầu người. “ Người đàn ông

trung niên trước mặt rất tự nhiên đem đề tài chuyển đến trên người Đồng Trường Đình, “Lần trước vội tới đón Đồng chủ nhiệm tới hội thảo nghiên cứu, chưa kịp chào hỏi bạn trai của cô, cậu trai trẻ đó rất giống với Đồng chủ nhiệm, là bác sĩ à?”

Đồng Ngôn lắc đầu, “Anh ấy là giảng viên đại học.”

“A, rất tốt. Cậu ta là thân thích của Đồng chủ nhiệm sao? Theo tuổi của cậu ta có lẽ là quan hệ chú cháu?”

Đồng Ngôn không nghĩ sẽ nói ra quan hệ của bọn họ, nhưng theo bản năng cũng không phủ nhận quan hệ của bọn họ.

Có đôi khi chính là không công bằng như vậy, rõ ràng họ chính là một đôi cha con đúng nghĩa nhưng cũng không có thể thừa nhận. Cố Bình Sinh không muốn tiếp xúc, là lựa chọn của anh, nhưng người đàn ông đó dù sao vẫn là cha của anh, không nên không gánh vác nghĩa vụ như thế.

Có lẽ vì là một bác sĩ nên Đại Lý Thương cũng rất muốn nói chuyện thêm với cô, cô không thể tránh nên chỉ có thể cùng người đó nói chuyện thêm một thời gian lâu nữa. Đúng nói chuyện phiếm rất lâu khiến cô dần dần phác thảo ra hình tượng người cha của Cố Bình Sinh, là một phó chủ nhiệm khoa thận ở một bệnh viện nào đó, đối với những cùng chuyên khoa thì có chút danh tiếng, có một người vợ cũng làm bác sĩ, là chủ nhiệm khoa tim cùng bệnh viện. Trừ bỏ không con cái gì thì mọi phương diện đều làm cho người ta rất hâm mộ.

Giờ tan làm buổi chiều bỗng nhiên giao thông bị tắc nghẽn, cô từ trạm xe bus về đến cửa tiểu khu đã thấy Cố Bình Sinh vừa chờ cô vừa đứng ở trước cửa hàng bán hoa quả mà chọn ít trái cây.

Ông chủ của cửa hàng này rất thích anh, mỗi lần đều chọn những loại quả ngon nhất tươi nhất cho anh, nhưng điều này đã hù rất nhiều người. Khi cô đi tới phía sau lưng anh, thấy bà chủ của cửa

hàng đang vừa nói vừa làm hành động, đang dạy anh làm sao chọn một quả thanh long và măng cụt cho ngon.

Đồng Ngôn giữ chặt tay trái đang rảnh của anh, Cố Bình Sinh biết là cô, không quay đầu lại, tiếp tục nhìn bà chủ kia nói chuyện.

Cuối cùng bà chủ cũng cân xong, anh mới nhìn lại cô.

“Em không ăn thanh long đâu, mỗi lần ăn đều không cảm giác được hương vị gì cả...” Đồng Ngôn lập tức nói ra ý nghĩ chính của mình, “Mua xoài được không?”

“Xoài rất nóng...” Bà chủ cười nói, “ Vừa rồi dì cũng có nói với chồng cháu là cháu thích ăn xoài nhưng chồng cháu không muốn mua.”

“Vậy mua một ít thôi cũng được...”

“Tuần trước em đã mua rất nhiều xoài rồi...” Cố Bình Sinh trả lời gọn gàng dứt khoát, “Tuần sau mới cho em mua lại.”

Cô còn đang muốn nói vài câu, Cố Bình Sinh đã đưa tiền cho bà chủ cửa hàng, lôi kéo cô đi vào trong tiểu khu, hoàn toàn chặt đứt ý định của cô.

Sau lại, ngày đó cô đã nghe được chuyện về cha của anh, Đồng Ngôn cảm thấy rất lo lắng nhưng cũng không cùng anh nói chuyện. Nhưng thật ra thì mãi nửa tháng sau, Cố Bình Sinh bỗng nhiên nói với cô về chuyện công việc.

Anh cùng Bình Phạm đều xuất thân từ những người học luật, tự nhiên có rất nhiều bạn bè trong lĩnh vực này.

Theo như anh nói lúc ấy về nước, cơ hội việc làm tốt nhất chính là làm cố vấn cho một công ty. Nhưng bởi vì anh lựa chọn làm giảng viên đại học nên rất tự nhiên mà cự tuyệt lời mời đó, mà vị kia đối với hắn có chút hứng thú, lại là bạn học tốt nghiệp cùng một trường, sau này hắn không chọn được người nào thích hợp hơn nên chức vị đó luôn để trống cho tới tận bây giờ.

“Anh không muốn giảng dạy ở đại học nữa sao?” Đồng Ngôn cầm bàn ủi, không biết vì sao anh bỗng nhiên có ý tưởng này.

“Hản là còn có thể tiếp tục dạy tại đại học mà...” Cố Bình Sinh giống như đã suy nghĩ rất chu đáo rồi, “Chương trình đại học cũng không có tính là nặng nề gì, cho nên nếu có cơ hội khác thì vẫn có thể đủ thời gian để làm.”

Đồng Ngôn cúi đầu, đem áo sơ mi giăng rộng ra, đem bàn ủi đã nóng làm mất đi những nếp gấp trên áo sơ mi.

Sau khi ủi phẳng hai ông tay áo, cô ngẩng đầu tiếp tục nói với anh, “Nhưng em cảm thấy thân thể của anh khẳng định sẽ không chịu được.”

“Anh biết rất rõ tình trạng sức khỏe của mình, sẽ lượng sức của mình mà đi.”

Phía sau lưng anh là cửa sổ thủy tinh nhìn xuống dưới, ở tầng 20 này nhìn ra ngoài đều đã thấy nhà nhà sáng đèn, nổi thành một dải sáng dài.

Đồng Ngôn tiếp tục cúi đầu, ủi nóng áo sơ mi của anh.

Ước chừng đoán được một chút ý nghĩ của anh.

Sau khi anh đi làm ở đây không bao lâu thì số áo sơ mi trong phòng cũng dần nhiều lên, đều từng chiếc áo mà mẹ của anh đã giữ lại cho anh.

Nếu thân thể của anh khỏe mạnh lại xuất thân từ một học viện y nổi tiếng, anh sẽ quyết định rất dễ dàng. Mặc dù nay đã không thể trở lại con đường làm một bác sĩ nếu không có chính mình cùng với cuộc sống tương lai sẽ như thế nào, muốn thoải mái cũng không tính là khó khăn gì.

Nhưng những điều đó đều là giả thiết.

Bình thường khi hai người ở bên nhau, đều phải rất để ý, những gì mình đang có cũng cảm thấy rất phập phồng không được thoải mái. Mà thân thể bọn họ còn có nhiều phiền toái cần được giải quyết. Đối với bệnh hoại tử vô khuẩn đầu xương đùi của anh nhất định còn phải phẫu thuật, mà di chứng của bệnh này cũng đang liên tục xuất hiện, còn có bà nội tuổi càng lớn, đều cần có người chăm sóc, nhưng cũng không biết sẽ ra đi lúc nào nên cô phải chuẩn bị mọi thứ cho tốt.

Sau sự tình đột nhiên phát sinh lần trước, cô thật sự đã tự hỏi kỹ vấn đề này.

Ánh mắt Đồng Ngôn nhìn anh vẫn đang đứng đó không hề nhúc nhích gì, ngẩng đầu hơi hơi khịt mũi, “Được rồi, trước tiên em sẽ để cho anh ra ngoài kiếm tiền. Chờ em khoảng mười năm nữa, mười năm sau em sẽ phụ trách kiếm tiền nuôi cả nhà, anh phụ trách trồng rau và trông hoa đi.”

Cố Bình Sinh kinh ngạc mà cười, nhếch khóe môi nhìn cô.

Đồng Ngôn giờ bàn ủi trong tay lên, “Cẩn thận không anh bị phỏng bây giờ.”

Anh lại không để ý, khuôn mặt của anh rất nhanh đã áp sát vào, chậm rì rì tới trước mặt cô, lại hù cho cô sợ tới mức giơ cao tay phải lên, làm cho vật nguy hiểm trong tay mình tránh không đụng chạm vào người anh, lại tạo ra một tư thế rất quý dị, cùng anh hôn môi nhưng mà thật sự là không hưởng thụ hết được.

Sau đó cô vội vàng đem bảy tám chiếc áo sơ mi treo lên, sau khi treo vào trong tủ quần áo rồi mới mơ hồ nhớ tới trước kia.

Lục Bắc không phải là một người ham học, ở lại lớp, đánh nhau, phản nghịch làm cho người ta không thể nề hà. Cô có đôi khi cảm thấy khó thở mà chỉ thẳng vào cái mũi của Lục Bắc mà mắng, anh hiện tại không chịu học hành sớm hay muộn cũng có ngày gây chuyện.

Mỗi khi cô nói những lời này Lục Bắc luôn cười hì hì cúi đầu nhìn cô, nếu em mà nói như vậy thì sau này em đi học luật đi, về sau em gặp chuyện không may thì em có thể làm luật sư đại diện của anh lên tòa. Cô nghe anh nói vậy thì không biết nên khóc hay nên cười, nhưng đến khi thật sự ngẫm lại bất luận Lục Bắc như thế nào, cô chỉ sợ không thể ở bên cạnh anh...

Khi đó chính mình như vậy, hiện tại như thế này, giống như không có biến hóa gì quá lớn.

Quả thật khi yêu thì như vậy, chỉ có bản thân cô tiếp nhận nó như thế nào thôi.

Cố Bình Sinh tuyệt đối là người thuộc phái anh hành động.

Sáng sớm sau khi cô dậy, đang đứng ở trong toilet đánh răng, nhìn qua cánh cửa phòng ngủ được mở một nửa có thể nhìn thấy anh đang cúi đầu, cực kỳ nhân nại cài cúc áo trên ống tay áo sơ mi, nhìn không tới khuôn mặt của anh, lại chỉ có thể nhìn thấy tay của anh, động tác đơn giản của anh như vậy nhìn vào rất thuận.

Áo sơ mi đã mặc xong, tây trang cũng đã khoác lên.

Cuối cùng là túi xách và khăn. Anh từ trong ngăn kéo dưới tủ quần áo, lấy chiếc caravat cùng với màu khăn, thắt nút lại rồi để vào trong túi xách.

Sau khi sửa soạn xong, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Làm xong mọi thứ, cô thậm chí còn có chút không nhận ra anh.

“Cố tiên sinh, anh làm cho anh nghĩ đến một bộ phim...” Đông Ngôn đưa cốc nước lên, đem lớp bọt bên môi rửa sạch, tiếp tục nói, “Roman Holiday, anh làm cho em nghĩ tới những ngày nghỉ ở La Mã, chẳng qua nơi đó Audrey Hepburn là công chúa lặn vào nhân gian, mà anh là đàn ông. Thì ra anh sau khi tốt nghiệp ở hoàng gia có dáng vẻ như thế này sao?”

“Nếu lúc đó anh ở lại bên đó, hoặc là sau khi về nước anh không đến trường học thì xác thực chắc chắn sẽ là đáng về này.”

Khi anh nói chuyện, tựa người vào cánh cửa toilet, đưa tay lau đi lớp bọt trắng trên miệng cô.

Cố Bình Sinh, Cố Tiên Sinh, chưa bao giờ thấy anh điển trai như vậy?

Cô nghiêng đầu, giễu cợt anh, “Em có phải lập tức trở thành một người vợ nhàn rỗi hay không, tốt nhất là mua vài con chó, mỗi ngày dắt chó đi dạo là được rồi?”

“Loại yêu cầu này rất dễ dàng thỏa mãn...” Anh suy nghĩ một chút, khước miệng mang đậm ý cười, “Tất nhiên là sẽ được rồi, việc này cũng làm cho cuộc sống thêm phong phú mà. Một ví dụ đơn giản, anh có một người bạn học vào năm khủng hoảng kinh tế 2008 đó, bởi vì không có hạng mục mà công ty bị cưỡng chế phá sản phải nghỉ dài hạn, trong lúc nghỉ ngơi, trước đó công ty trả một năm tiền lương là 500000 dolla Mỹ.”

Đồng Ngôn nghe được mà sững sờ, “Không có đi làm mà một năm còn được chừng đó tiền, nếu như làm việc bình thường...” Cô nghĩ đến chính mình mỗi tháng làm ở tòa án được khoảng một ngàn sáu đồng tiền lương, cô cảm thấy so sánh với người làm cố vấn pháp luật cho các công ty ở bên ngoài thì chính mình thật đúng là một cái nghề giá rẻ quá.

Chờ đến khi anh rời khỏi nhà, Đồng Ngôn cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn trưa, cũng đi ra cửa.

Bên ngoài trời mưa lâm thâm, từ xa đã nhìn thấy nơi bến xe bus đã có rất nhiều người. Cô thật sự vất vả tìm được một chỗ trống, thu hồi ô, xe bus cũng đã đến. Đoàn người xếp hàng lên xe bus rất dài, rất nhiều người nhìn đến tình cảnh này đều nghĩ không cần lên chuyến này cũng được, Đồng Ngôn cũng không dám trì hoãn, sợ kẹt xe đến muộn nên muốn đi lên phía trước để lên xe.

Nhưng khi cô vừa chen người lên thì đã bị người nào đó kéo mạnh cổ tay, từ trong đám người lôi cô ra ngoài.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, sợ tới mức quay đầu nhìn lên, Lục Bắc đã vươn tay, dùng áo khoác che mưa cho cô, “Anh có lời muốn hỏi em.”

Chương 48 : Cố tiên sinh của cô (3)

Cô bị Lục Bắc kéo ra ngoài, trở tay không kịp.

Ở nơi rất nhiều người như tiến lên phía trước để lên xe thế này thì chỉ có hai bọn họ là đi theo hướng ngược lại. “Em còn phải đi làm.” Đồng Ngôn nghe được mấy người ở bên cạnh nhỏ giọng oán giận, muốn giãy ra nhưng không được, “Có chuyện gì thì buổi tối nói đi?”

“Anh đi xe tối, đưa em đi làm rồi trên đường nói luôn.”

Anh vươn cánh tay ra, ngăn hai người đàn ông đang muốn lên xe ở bên cạnh...

“Gì thế? Mới sáng ra đã gặp phải tên thần kinh, không lên xe còn làm cái gì...” Trong đó có một người bị anh chặn lại đang rất tức giận, quay mặt lại mắng mấy câu, nhưng đã bị ánh mắt của anh làm cho kinh sợ. Đồng Ngôn sợ anh gây chuyện, rất nhanh đưa tay kéo lấy tay của anh, “Người ta cũng đều đi làm, là chúng ta không đúng.” Lục Bắc không hé răng nói gì, tùy tay lau đi những giọt nước mưa trên mặt.

Xe của anh đậu ở ven đường cách trạm xe bus không xa, cô đi ra khỏi dòng người, rất nhanh nhìn đến quần áo của anh đã ướt từ trên xuống thì bật dù lên. Lục Bắc mở cửa xe, ý bảo cô lên xe, Đồng Ngôn lắc đầu, “Có chuyện gì thì nói ở đây đi, có chuyện gì quan trọng mà nhất định bây giờ phải tìm em?”

Lục Bắc cũng dự đoán được cô sẽ kiên trì như vậy, cũng không miễn cưỡng cô.

Xác thực mà nói anh chưa có bao giờ miễn cưỡng cô.

“Ngày đó ở cửa hàng hoa quả tươi anh nghe người ta gọi em là Cố phu nhân. Em cùng người kia kết hôn rồi.”

Đồng Ngôn ừ.

“Anh ta là thầy giáo đại học của em.” Lục Bắc cũng không phải đang hỏi mà chính là đang trần thuật, “Anh nhớ rõ lễ Noel năm trước, anh ở Thượng Hải đã gặp qua anh ta.”

Cô vẫn ừ như cũ.

“Em ở bên cạnh thầy giáo của mình như vậy có ảnh hưởng tới việc tốt nghiệp hay không?”

“Còn có một năm, thực tập xong là có thể tốt nghiệp rồi.”

“Em cùng anh ta ở trong tiểu khu này sao? Bà nội em cũng ở đây sao?”

“Ừ, là phòng ở mà anh ấy mua.”

Lục Bắc hỏi mấy vấn đề, đều hỏi loạn cả lên, không hề có kết cấu gì.

Cô mặc kệ anh hỏi cái gì, đều thành thật trả lời, không có ý gì là trả lời cho qua loa.

Cuối cùng Lục Bắc đã muốn hỏi không nổi nữa, lại không chịu lên xe, đứng ở bên xe trầm mặc, cô liền miễn cưỡng đứng trước mặt anh. Rất nhiều năm trước, khi hai người ngẫu nhiên cãi nhau, Lục Bắc cũng không được tự nhiên mà đứng trong tuyết lớn, không chịu về nhà cũng không chịu nhận sai, cô cũng đứng trước mặt anh như vậy, đội một chiếc mũ len thật dày trên đầu và tay còn đeo một đôi tất tay thật dày, trầm mặc đứng đó đối cùng anh.

Người trước mắt này là người chiếm phần lớn tâm tư thời niên thiếu của cô, là người đối xử tốt nhất với cô xuất phát từ chính nội tâm của anh.

Mặc kệ là ở bên cạnh nhau hay là tách ra, anh chưa bao giờ làm ra chuyện gì không tốt đối với cô.

Cho nên cô sớm đã có quyết tâm, nếu có một ngày Lục Bắc hỏi về chuyện của cô, cô tuyệt đối sẽ không giấu diếm, đem mọi thứ mà mình biết đều nói cho anh nghe. Chẳng qua không nghĩ tới lại là vào một buổi sáng sớm như thế này, có người mặc chiếc áo tơi đập xe đập đi qua bên người, có người lái xe ô tô đi qua, lại có người đang chạy trên đường để kiếm chỗ trú mưa, mà hai người tẻ tuổi bọn họ lúc này lại đứng im lặng đối mặt với nhau dưới mưa, cùng với những gì đang xảy ra xung quanh thì có chút bất đồng.

“Gần đến giờ làm rồi...” Cố mím môi cười cười, “Em thật sự bị muộn làm rồi.”

“Anh ta không nghe được sao?” Lục Bắc bỗng nhiên lại mở miệng nói, “Có phải anh ta không nghe được người khác nói gì hay không? Thanh âm gì cũng không nghe thấy?”

Vấn đề này nói ra thật sự rất bất ngờ.

Đồng Ngôn không có lập tức trả lời.

Sau đó chợt nghe thấy anh nói, “Có một buổi tối anh đến đây ký hợp đồng mua nhà, thấy anh ta ở trong cửa hàng hoa quả tươi chọn trái cây, vốn muốn chào hỏi cùng anh ta lại phát hiện anh ta căn bản không nghe được anh nói chuyện. Sau đó em đi làm về.”

Có một buổi tối.

Kỳ thật mùa hè này, nóng nhất là hai tháng kia, vừa mới bắt đầu thời gian nghỉ hè. Hơn phân nửa thời gian của Cố Bình Sinh đều ở trong nhà nghỉ ngơi, mỗi lần trên đường kẹt xe, hoặc là tan làm muộn, anh đều đi bộ xuống cửa hàng hoa quả tươi ở dưới lầu chờ cô. Cho nên theo như lời Lục Bắc nói là có một buổi tối, chính là hình ảnh thường gặp nhất trong hai tháng qua, “Anh ấy trước đây bị bệnh, sau này ảnh hưởng đến thính lực.”

“Cho nên em biết anh ta nghe không được nhưng còn muốn ở bên cạnh anh ta?”

“Em đương nhiên biết được anh ấy nghe không được, ngày đầu tiên anh ấy đi dạy đã nói qua.” Ngữ khí của Đồng Ngôn rất thoải mái, “Trừ bỏ khuyết điểm này ra, mọi lĩnh vực anh ấy đều rất giỏi, đối với em cũng rất tốt, rất rất tốt.”

Lục Bắc không hé răng, chẳng bao lâu trước kia anh ở trong mắt Đồng Ngôn cũng là cái dạng này, khuyết điểm gì cũng đều không quan trọng, cô chỉ biết Lục Bắc rất tốt, đối với cô ấy rất tốt mà thôi...

“Anh thật sự muốn ở trong tiểu khu này?” Đồng Ngôn lại hỏi anh, “Anh cảm thấy như vậy có được không?”

Anh trầm mặc một lát rồi mới nói với cô, “Đây là phòng ở mà Phương Vân Vân mua, anh sẽ không ở đây, em yên tâm đi.”

Hôm nay vận khí của cô tốt lắm, muốn chạy nhanh khỏi nơi này, vừa vặn có một chiếc xe taxi dừng lại bên người. Bác tài xế taxi đang muốn giúp khách của mình mở cửa ngòi lên xe, cô đang nhanh chóng mở cửa xe phía sau, ngòi vào. Sau khi chạy đi thật xa, ngay cả bác lái xe cũng đều nhìn ra được một ít manh mối, cười hỏi cô gái này có phải cùng bạn trai cãi nhau hay không, sao lại nhẫn tâm như vậy, tự mình đã bắt xe đi rồi?

Đồng Ngôn cười nói không phải, chính là bạn học cũ.

Khi đến tòa án, chị thư ký vẫn hay mang một thực tập sinh như cô đi tìm hiểu mọi thứ vừa mới chấm dứt thẩm vấn hai phạm nhân, nhìn bộ dạng chật vật không thể chịu nổi của cô, trên người quần áo dính nước mưa dính sát cả vào người thì cảm thấy rất kỳ quái, hỏi cô làm sao mà mưa lại lớn như thế chứ, quần áo đều ướt hết rồi? Đồng Ngôn lại khó có thể nói được rằng chính mình đứng ở dưới mưa rất lâu, cơ bản là bị gió thổi tạt nước mưa lên hết trên người làm quần áo ướt nhẹp, chỉ hàm hồ nói, “Mưa rất lớn ạ.”

“Trời mưa mùa này rất dễ bị ốm, trong ngăn tủ của chị có quần áo thể dục, em cầm thay đi...” Chị thư ký cười cười chụp lấy bả vai của cô, “Dù sao cũng đến muộn thì tận dụng da mặt dày một chút, không cần phải xin phép đâu.”

“Không được đâu.” Đồng Ngôn dùng mấy xấp giấy ăn lau quần áo, “Quần áo thể dục không thể mặc được đâu, ở trong văn phòng nhìn qua rất không bắt mắt, xin phép cũng không được, em còn muốn có thành tích thực tập thật tốt, có đầy đủ phương tiện về sau còn kiếm tiền nuôi gia đình chứ.”

Người bình thường có thể đi vào tòa án thực tập không có người nhờ vả thì cũng là họ hàng thân thích, chị thư ký nghĩ là cô nói giỡn, lấy máy sấy ở trong ngăn kéo ra đưa cho cô, nói cô đi toilet sấy tóc, đem sổ sách tư liệu cần đưa cho cô sửa sang để ở trên bàn.

Từ khi anh bắt đầu ra ngoài làm việc, thời gian Cố Bình Sinh ở nhà càng ít.

Cô có đôi khi tan làm sớm ở tòa án, khi đi trên xe bus đi tới trường học hoặc là ghé qua văn phòng của anh đợi anh về. Dần dần những người ở tòa án cũng biết việc này, đều nhin không được mà cười nói cô thật sự là một người vợ thời đại mới, như những nhà khác thì khi còn trẻ đều là bạn trai lái xe tới đón, khi lớn tuổi chút rồi kết hôn thì tan tầm đều vội vàng đón con nhỏ tan học.

Duy chỉ có cô, trở thành một người phụ nữ tuyệt vời còn tồn tại như thế.

Bắt đầu bước vào tháng 11, các thực tập sinh đều có cuộc thi thảo luận thư pháp để kiểm tra thành tích.

Cô tùy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại không thể nào yên lặng được. Coi như là cô có tư chất đi nhưng căn bản cũng không có khả năng sẽ có cơ hội đi ra làm ở bên ngoài, cuộc thi thư pháp kia chính là một khó khăn mà cô phải vượt qua.

Nhanh đến ngày thứ bảy diễn ra cuộc thi kia, Cố Bình Sinh vừa mới được mời tham gia hội thảo nghiên cứu vào thảo luận, là ở một thôn Độ Giả nhỏ ít người ở ngoài thành thủ đô Bắc Kinh.

Đồng Ngôn đi lên xác nhận một lần nữa thời gian anh trở về, thời gian diễn ra hội thảo nghiên cứu và thảo luận đã được an bài, đại khái khi nào thì anh lên tiếng, khi nào thì anh nghỉ ngơi giữa giờ. Ngày thứ bảy đó đã sớm tối, vừa nghiên cứu làm thế nào để làm bánh kem và bánh pút đing ngon, vừa tính toán thời gian, phỏng đoán xem anh lúc này đang làm cái gì, thân thể của anh có thể cảm thấy không được khỏe hay không?

Buổi sáng thí nghiệm vài lần đều thành công, không thành công đều bị cô cùng bà nội tiêu diệt.

Đợi cho khi ăn xong cơm chiều, cô tính toán thời gian, rất tốt khoảng một giờ nữa là anh ấy đã về đến nhà. Đồng Ngôn bắt đầu một lần nữa làm bánh kem và bánh Pút đing, hoàn thành mọi bước chuẩn bị các nguyên liệu, trộn lẫn vào nhau, cuối cùng cũng đổ chúng vào khuôn đúc, để vào lò nướng.

Anh sắp về đến nhà chưa?

Cô nhắn tin qua cho anh, qua một lát cũng nhận được tin nhắn của anh.

Là địa chỉ của thôn làng kia, thậm chí còn để lại số phòng, nếu là số điện thoại của anh thì sao lại giống như tin nhắn rác vậy.

Cô dùng mấy giây kinh ngạc, đọc tin nhắn hai lần, không hiểu được ý tứ của anh. May mắn rằng tin nhắn thứ hai của anh cũng đã được gửi tới : *Vừa rồi là địa chỉ thôn anh đang ở, Cố phu nhân có 30 phút trang điểm cho mình, mang theo một ít quần áo dùng cho đêm nay cùng nhu yếu phẩm, đến nghỉ ngơi cùng Cố tiên sinh. TK* Ngỡ khi thật sự là rất thoải mái.

Cô hỏi anh : *Như vậy bà nội ở trong nhà làm sao bây giờ.*

Bình thường cũng cần chú ý tới những nơi yên tĩnh như thế này, hai ngày này chúng ta sẽ ở lại đây tận hưởng thế giới của hai người. Cố phu nhân, em còn có 29 phút.TK

Thoạt nhìn thì anh đã sớm an bài tốt rồi.

Còn thật sự tính toán như vậy, từ khi cô trở về sau cuộc thi, hai người vốn không có cùng nhau rời nhà lâu ngày, hơn nữa không có qua đêm ở bên ngoài, tuyệt đối được gọi là một đôi vợ chồng mẫu mực điển hình đứng đầu ở nơi tiểu khu này... Nay đột nhiên Cố Bình Sinh an bài một cái như vậy khiến cho cô có chút trở tay không kịp, cũng may chỉ là một ngày đêm, cô lấy hai cái túi thu dọn này nọ, dặn bà nội sẽ có người đến chăm nom cho bà, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Trước khi đi, vẫn không quên đem bánh kem và bánh Pút ding mới làm đưa cho anh.

Thôn Độ Giả này cũng không phải là một thôn quá quen thuộc, trên đường hơn phân nửa người đều dùng tiếng phổ thông nói chuyện.

Bởi vì là một dãy biệt thự đơn độc so với bên ngoài, nhân viên làm việc thấy địa chỉ trên di động của cô thì lập tức an bài lái xe đưa cô qua. Phần lớn những người được bác tài đón qua đều là những người tới nghỉ phép, lên xe cùng với cô chính là một đôi tình lữ còn rất trẻ tuổi, vẫn thì thầm nói nhỏ, cậu trai trẻ còn cầm đủ các loại sách tuyên truyền để tìm nơi có thể câu cá, cô gái lại nói không ngừng nào là để cho em thời khóa biểu học Yoga. Cuối cùng hai người suýt nữa bởi vì mấy quyển sách nhỏ này mà trở mặt, cậu trai trẻ kia bèn thở dài, đem tiếng của các loại của động vật đều mô phỏng lại rất giống, ước chừng năm sáu phút sau, cô gái kia rút cuộc cũng hừ nhẹ một tiếng rồi cười rộ lên.

Dịu dàng đến mức thản nhiên như vậy, trên xe toàn bộ đều là hương vị như vậy.

Đợi cho đến khi xe dừng ở nơi Cố Bình Sinh đang ở, cô nhảy xuống, nhìn đèn đuốc sáng trưng trong khắp dãy biệt thự, hít vào một hơi thật sâu.

Vừa rồi nghe nhân viên công tác giới thiệu, khu biệt thự này có bốn dãy phòng để cho khách thuê nghỉ ngơi.

Với bốn mươi căn phòng sẽ có một nhóm nhân viên chuyên phục vụ, túc trực 24h, có thể gọi điện thoại yêu cầu bất cứ lúc nào.

Phòng của Cố Bình Sinh là ở tầng một, cô đi dọc theo con đường đá vụn uốn lượn, đứng trước cửa phòng, nhìn số phòng trong điện thoại một chút, xác nhận là đã đúng phòng, sau đó mới gửi tin nhắn cho anh : *Ánh trăng tối nay rất đẹp, rất thích hợp bỏ trốn.*

Tin nhắn đã gửi đi nhưng căn phòng vẫn yên tĩnh như cũ.

Đồng Ngôn bước lên vài bước, dấn lỗ tai lên cửa phòng, nghe tiếng vang bên trong. Thật sự không có thanh âm gì, cũng không có tiếng nước, như trong qua khe hở nơi cửa có thể nhìn thấy ngọn đèn đang sáng, hẳn là phải có người mới đúng chứ. Chỉ nghĩ như vậy thôi, sự hưng phấn cùng chờ mong của cô bắt đầu giảm dần xuống, bất an ngày càng mạnh, lại ức chế không thể làm gì được.

Đầu óc của cô trống rỗng vài giây, sau đó lập tức bỏ hai túi xách xuống, lấy ra mấy cuốn tuyên truyền cùng danh bạ gì đó, mở ra tìm điện thoại trung tâm phục vụ khách hàng.

Ánh sáng quá mờ, chỉ có thể ấn mở khóa điện thoại, dùng ánh sáng từ màn hình điện thoại tìm dây số điện thoại của trung tâm kia.

Trang thứ nhất không có, trang thứ hai rồi trang thứ ba, trang thứ tư...cả mấy chục trang cũng không có, sổ tay tuyên truyền cũng không có...

Tất cả đều giới thiệu đủ loại hoạt động, đa phần đều làm cho người ta phát điên, càng muốn xem cẩn thận thì càng hoảng, căn bản không biết chính mình sợ cái gì. Nhịp tim đập cũng gấp gấp hơn, ở trên ngực cảm thấy đau nhói, đến cuối cùng chân cũng nhuyền xuống, đứng không vững, bây giờ cô là một người đã không còn sức

sống tựa vào trên cửa, cố làm cho chính mình bình tĩnh, sau đó ngón tay lại run lên, lật lại số tay giới thiệu một lần nữa...

Cô cắn môi, không ngừng nói với chính mình rằng phải trấn định, Đồng Ngôn trấn định nào.

Bỗng nhiên chút ánh sáng duy nhất của cô đã không còn.

Ánh mắt của cô bị một bàn tay che lấy.

“Là anh, vừa rồi muốn đi ra ngoài đón em, đi nhầm vào con đường nhỏ khác...” Giọng nói của Cố Bình Sinh dán ở bên tai của cô, hơi thở có chút khó khăn, sau đó đưa tay ôm lấy cô rồi nói, “Anh không sao, không có việc gì đâu, không cần phải dọa chính mình thành như thế này.”

Chương 49 : Để anh nghe lời em nói (1)

Đồng Ngôn chậm rãi gật đầu, buộc chặt tiếng lòng của mình, chớp mắt một cái rồi buông lỏng tay, nhưng đôi tay của cô vẫn cảm thấy vô lực như cũ....

Khi anh nói chuyện, dùng thẻ phòng mở cửa phòng, một bàn tay vẫn che lấy ánh mắt của cô như cũ, tay kia thì giúp cô xách hai túi đang đặt trên mặt đất, rồi mang cô đi vào phòng.

Trong lòng Đồng Ngôn vẫn cảm thấy sợ hãi như cũ, bật thốt lên hỏi anh, “Anh thật sự không có việc gì chứ?”

Nói xong lại phát hiện ra anh không nhìn thấy cô nói chuyện.

“Anh tối hôm qua phát hiện nơi này có một nơi rất đẹp, đã nghĩ rằng sẽ mang em đến xem một chút, nhưng người trong phòng ngủ này cũng rất hấp dẫn ...” Cố Bình Sinh đóng cửa lại, đặt hai túi trên ghế sofa, “Không biết Cố phu nhân trước hết muốn xem thứ nào đây?”

Cô mím môi rồi nở nụ cười.

Người này nãy giờ bịt hai mắt của cô, lại đứng ở phía sau lưng mình, lại đi hỏi vấn đề này, giống như cũng không tính để cho cô trả lời.

Cô đi theo bước chân của anh, chậm rãi đi về phía trước.

Đợi cho đến khi anh buông tay ra, nhìn đến toàn phong cảnh của một khoảng sân rộng khép kín trước mắt, rút cuộc hiểu được cái mà anh nói là xinh đẹp là ở đâu. Khoảng sân rộng này gần giống như là

treo lơ lửng giữa không trung, dưới chân đều là thủy tinh trong suốt, cúi đầu có thể nhìn những chiếc ao nhỏ ở xung quanh phái duwois, mà trên đỉnh đầu chính là một khoảng trời đêm, có sao cùng trăng.

Thật sự là vì nghỉ phép mà đến đây, tình cảnh ban đầu cũng đã đủ làm cho bản thân cô sợ hãi rồi.

Vì để cho mọi người nghỉ ngơi ở đây nên nơi đây còn có rất nhiều ghế sofa cùng với chiếc bàn con cùng màu để uống trà.

“Vừa rồi em thật sự rất sợ.” Đồng Ngôn tuy rằng thường thức cảnh đẹp nhưng cũng không quên tiếp tục lời nói vừa rồi, “Lần sau em gửi tin nhắn cho anh, bất kể anh đang ở đâu, đang làm cái gì, nhất định phải nhắn tin trả lời em trước tiên.”

“Đi dạy học cũng vậy sao?”

“Đi dạy học cũng vậy.”

“Đi họp cũng vậy sao?”

“Đi họp cũng vậy.” Cô nói không chút do dự, “Công việc đều không quan trọng, sức khỏe và sự an toàn của anh là quan trọng nhất.”

Có lẽ đối với người bình thường, loại yêu cầu này thật sự rất quá đáng.

Nhưng trước đó đã có một lần, hôm nay là lần thứ hai rồi, cô thật sự rất sợ. Nhất là vừa rồi, khi cô tìm kiếm số điện thoại kia, dường như đã nghĩ tới khả năng xấu nhất, sức tưởng tượng của con người vào lúc này đáng sợ nhất chính là điều đó, nhưng chính điều đó đã phá hủy đi lý trí cùng trấn định của bản thân mình.

Nhưng quan trọng là mọi thứ không có xảy ra giống như trong tưởng tượng, nhưng mọi thứ đều có khả năng xảy ra.

“Là anh sai...” Anh cười đến gần cô hơn, “Anh hoàn toàn đồng ý với yêu cầu của em.”

Khuôn mặt của anh rất gần, có thể nghe rõ hơi thở của anh, Đồng Ngôn hoảng sợ, mới ngoảnh mặt nhắc nhở anh, “Bốn phía nơi này đều là thủy tinh...” Cố Bình Sinh ừ một tiếng, “Thủy Tinh có vẻ đặc thù, chúng ta có thể nhìn thấy người khác nhưng những người khác nhìn không thấy chúng ta.”

Đồng Ngôn đã hiểu, nhưng vẫn cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Xuyên qua lớp thủy tinh có thể nhìn thấy bầu trời đêm, có nhìn thấy cây cối ở bốn phía xung quanh, còn có những ánh sáng từ những ngọn đèn nhỏ kia, có xa xa có gần... Có lẽ vì muốn thổi phồng lên không khí hiện tại, những ngọn đèn chiếu sáng kia cũng không bật nhiều, ngược lại lại giống như khám những ngọn đèn mờ nhạt kia lên mặt đường.

Cô đang đánh giá ngọn đèn đường kia....

Cảm giác được những ngón tay của Cố Bình Sinh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình. Lông mi, ánh mắt, tầm mắt của cô bị anh ngăn trở trong chốc lát, có thể cảm giác được lông mi của chính mình đang ma sát với lòng bàn tay của anh. Sau đó cái tay kia rời đi, ngón tay lại theo một đường đến mũi rồi hai má, cuối cùng dừng lại ở trên đôi môi của cô.

Tay của anh không tránh được mà mang đến cho cô cảm giác lạnh lạnh.

Giống như từ sau khi anh phẫu thuật trở về, sẽ khó thấy được có khi nhiệt độ cơ thể của anh ở mức bình thường.

Những ngón tay của người đàn ông này có cảm giác thô ráp đang di chuyển loạn trên đôi môi của cô, cảm giác ngứa nóng nóng, Đồng Ngôn cắn môi, cười tránh đi, “Em có làm bánh bút ding cho anh.”

Cô trốn nhanh, đem chiếc hộp lồng đựng đồ ăn lấy ra, vẫn là túi bạc cố ý mua ở siêu thị, từng thứ đều được gói kỹ càng giống như bánh trưng ở cửa hàng Macao vậy, rất tỉ mỉ.

Cố Bình Sing ngồi xuống ghế sofa, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh người mình, Đồng Ngôn lập tức có dáng vẻ nịnh nọt, cầm hộp giữ ấm đi tới, hai chân hỗ trợ đá rơi đôi giày trên chân xuống, nhảy thẳng lên ghế sofa, ngồi khoanh chân xuống, “Này, anh ăn đi.”

Đồng Ngôn nâng giấy bạc lên, đem bánh trong đó đưa đến bên miệng của anh.

Trên môi anh là một nụ cười rất sâu, sau đó cúi đầu ăn bánh.

“Gần đây anh có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

“Qua mùa hè thì tốt lên rất nhiều rồi, tim của anh cũng không có vấn đề gì lớn, chủ yếu vẫn là nơi này...” Cố Bình Sinh đề trên sưng sườn nơi ngực, “Em cũng không cần nghĩ nó nghiêm trọng như vậy, SARS là một loại viêm phổi, mà đã là viêm phổi thì từ nhỏ phần lớn mọi người đều mắc phải căn bệnh này.”

Vẻ mặt và ngữ khí của anh rất thản nhiên, Đồng Ngôn hạ khuỷu tay chống trên chỗ dựa của sofa, chống đầu, hết sức chăm chú nhìn anh ăn.

Cố Bình Sinh có một thói quen khi ăn rất là tốt, đó là không nói lời nào, ăn hai miếng liền đã ăn xong cái bánh.

Cô ngay lập tức đưa cái bánh tiếp theo cho anh, ý bảo anh tiếp tục ăn. Cố Bình Sinh bĩu môi, không nhúc nhích, cười thật sâu nhìn cô. Được rồi, không thể không thừa nhận, tuy rằng anh là một nhà giáo nhân dân nhưng anh có đôi khi cũng rất là có tình thú.

Cô thức thời phối hợp, hai tay bóc vỏ giấy bạc phía ngoài, đút cho anh ăn.

Khi Cố Bình Sinh đi tắm, cô lấy quần áo sạch từ trong hai túi mang theo.

Khi không còn nghe được tiếng nước chảy nữa, cô cầm lấy quần áo trong cùng áo sơ mi cho anh, đi đến trước cánh cửa toilet, đẩy cửa ra tạo thành một cái khe hở, muốn đem quần áo đặt lên trên bàn đá cẩm thạch trong phòng tắm.

Không nghĩ tới liền nhìn thấy trong gương, ánh sáng bao quanh lấy người anh, anh đang cạo râu.

Đồng Ngôn còn nghĩ rằng anh không phát hiện ra nên lặng lẽ lui ra nửa bước, làm bộ như cái gì cũng không nhìn thấy. Nhưng giây tiếp theo lại lén lút đẩy cửa ra, đứng tựa người trên cánh cửa gỗ mà nhìn anh.

Cố Bình Sinh nhìn từ trong gương đã thấy cô, trên mặt vẫn còn chút bọt biển, lấy tay lau qua lau lại làm sao cũng không có xử lý sạch được, mặc dù trên người đã được lau khô nhưng dưới ngọn đèn cũ này lại có cảm giác như có một làn nước đang vây lấy anh, nhìn sáng bóng.

“Anh nói xem...” Đồng Ngôn đi thẳng đến bên người anh, cố gắng đem tầm mắt hoàn toàn đặt ở trên khuôn mặt của anh, “Con người có phải rất yếu ớt hay không?”

Anh không trả lời, cầm lấy khăn lông lau khô khuôn mặt một lần nữa.

Cô còn đang trù tính dùng cái dạng gì để biểu đạt ra ý tứ mà bản thân muốn nói thì anh đã buông chiếc khăn mặt ra, đem cô ôm vào trong lòng, làm cho cô ngồi lên trên bệ nơi chậu rửa tay. Nơi ngồi này rất chật hẹp, cô chỉ có thể đưa tay ôm lấy thân mình đang để trần của anh để duy trì cân bằng.

“Em muốn nói cái gì?”

Đồng Ngôn cảm thấy cổ họng của mình cũng dần dần nóng lên, liếm liếm môi, “Em nghĩ tới anh, nếu về sau công việc của anh quá bận rộn, có phải là con cái chúng ta cũng không thể sinh nhiều không? Cùng với em đều nhớ tới anh.”

Trong phòng tắm rất ẩm ướt, nhiệt độ còn cao hơn so với phòng ngoài vài độ.

Độ ẩm cùng độ ẩm còn có hình tượng của anh lúc này, đều yên tĩnh bởi vì những lời này gợi lên một ý tứ màu hồng rất hàm xúc.

Anh mím môi cười.

“Nghe qua thì đúng là như vậy.”

Nói xong liền cúi đầu, nhưng không có hôn lên môi cô, ngược lại là từ hai má rồi mới đến môi, thong thả đi dần xuống, dừng lại ở trên chiếc cổ của cô. Sau đó há miệng, dùng răng nanh cắn lên nơi mềm mại nơi cổ họng của cô.

Giày vò một cách rất thân mật.

Trong thời gian ngắn, chưa bao giờ con tim tê dại cùng nhịp đập liên hồi xỏ xuyên qua dây thần kinh của cô như lúc này.

Ấm áp ướt át, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Cô nhanh chóng bị anh ồm lấy, căn bản là không thể động đậy. Cũng rất khó để mở miệng nói gì đó, cổ họng ngay nơi anh vừa cắn qua đó, cô ngay cả nuốt nước miếng cũng không dám, thân mình bắt đầu nhuyền xuống ngời không được, nghiêng người trượt theo dòng nước đang chảy xuống.

Cũng may có tay của anh, nâng ở sau lưng của mình, chung quy cũng không đến mức ngã sấp mặt xuống nhà.

Từng giây từng phút đều lặp đi lặp lại như thế.

Loại thân mật giống như tra tấn thể này khiến cho cô không thể thở nổi.

Cuối cùng anh rút cuộc cũng ngừng đầu hôn cô. Môi Đồng Ngôn bị ngậm lấy, dưới động tác xâm nhập của anh, ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi tìm được anh, mặc anh hôn ngọt ngào triền miên....

Anh một tay đỡ lấy cô, một tay khác bắt đầu việc cởi quần áo trên người cô.

“Ngôn Ngôn?” Anh gọi tên cô, lại không ngừng đầu nhìn khôn mặt của cô, giọng nói bị không khí ẩm ướt này làm cho có chút sần sật, sức nóng tỏa ra vây lấy bốn phía, có vẻ ôn nhu mê hoặc.

Cô ừ một tiếng, có lẽ anh sẽ nghe được.

Tay của anh theo thắt lưng của cô đi xuống dưới, nâng toàn bộ thân mình của cô lên, thông thả tiến vào.

Đồng Ngôn thở sâu, cả người dần mất đi khí lực và tuy duy vốn có, ý loạn tình mê dùng mặt cọ vào khuôn mặt của anh... Sau đó anh với cô cùng nhau tắm rửa sạch sẽ một lần nữa, dòng nước ấm len lỏi trên tóc cùng thân thể của hai người, rất thoải mái. Đến khi cô lên giường nhưng cả người cũng vẫn cảm thấy không có sức, đầu dính sát vào gối, mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Chỉ đến khi bị anh bắt tỉnh dậy để anh sấy tóc cho cô thì cô mới cố gắng mở mắt ứng phó đôi chút.

Đến khi tỉnh lại một lần nữa đã hơn mười một giờ, điều hòa vẫn quay vù vù tỏa nhiệt bên người, toàn bộ căn phòng ấm áp làm cho người ta quên mất bây giờ là mùa nào.

Rèm cửa sổ đã được kéo xuống hoàn toàn, nếu không phải nhìn đến đồng hồ thì căn bản không ý thức được bây giờ đã đến giờ cơm trưa. Cô từ trên giường ngồi dậy, cảm giác xương sống thắt lưng như nhũn ra, rất nhanh đã nghĩ tới anh sấy khô tóc cho chính mình,

lại ôm lấy cô từ phía sau, lòng bàn tay liền dán lên trên bụng cô, sau đó trượt...Trừ bỏ đôi môi của anh vẫn còn dán trên lưng của cô tạo ra cảm xúc thì cô căn bản không nhớ rõ những chi tiết khác.

Đồng Ngôn mặc quần áo, phát hiện ra Cố Bình Sinh không có ở đây, nhưng đã làm bữa sáng cho cô.

Trên bàn cuốn sách tuyên truyền cũng đã mở ra vài trang, có một nơi anh dùng bút khoanh lại, hẳn là nơi anh đến.

Đồng Ngôn giải quyết qua loa phần ăn sáng, ngồi trên xe đi tìm anh.

Tối hôm qua tới đây vì trời tối nên không thể nhìn rõ được cảnh vật ven đường, hiện tại đúng là thời điểm mặt trời chiếu sáng nhất, xe đi dọc theo bên bờ hồ, không khí cuối mùa thu ở nơi đây đặc biệt hơn rất nhiều so với trong thành phố. Khi cô xuống xe, nhìn về phía xa thấy được một người đang nằm dưới tán ô rộng, dựa vào ghế nằm đọc sách.

Cần câu trước người hoàn toàn giống như bộ dáng của một cái cây cảnh vậy.

Cô đi dọc theo con đường nhỏ đây đá vụn đang sửa chữa kia mà đi qua chỗ anh, bởi vì cố ý cho rằng cũng không có gì nhưng thật ra lại thu hút không ít tầm mắt. Chẳng qua ánh mắt của cô chỉ dừng lại trên người đang nằm đọc sách ở kia, rất mê người.

Cô đi đến bên người anh, ngồi xổm xuống, “Anh chừng nào thì đi tới đây vậy?”

“Hơn bảy giờ...” Cố Bình Sinh đem sách để sang một bên, “Anh nghĩ rằng em cũng phải muốn ngủ tới chiều ấy chứ.”

Đồng Ngôn nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, quay đầu nhìn sang chỗ khác, cô đưa mắt nhìn chiếc phao trên cần câu đang trôi dạt giữa hồ, không muốn quan tâm đến anh nữa.

Thôn Độ Giả này cố ý tạo ra một nơi như thế này cho mọi người câu cá thư giãn, tự nhiên sẽ chuẩn bị rất đầy đủ. Bên người không ngừng có người hô cá cắn câu, cơ bản là có tới vài người kêu là có cá cắn câu, nhìn qua cũng không phải ít tuổi. Đồng Ngôn nhìn mà rất hưng phấn, anh bỗng nhiên vỗ lấy bả vai của cô, “Cố phu nhân nếu không thu cần thì cá sẽ bỏ chạy hết đấy.”

Cô lúc này mới giật mình quay đầu lại, nhìn Cố Bình Sinh đang hướng mắt chỉ cái phao nơi cần câu đang chìm dần xuống dưới mặt nước ở đó, vội vàng nhảy dựng lên, “Thu thế nào thế?” Cố Bình Sinh đứng lên, cười nhìn cô, đợi cho đến khi con cá giống như đang muốn bỏ chạy kéo theo cả chiếc cần câu.

“Anh xem anh lười quá ...” Đồng Ngôn oán giận nhìn anh, “Tự anh đi thu cần thì tốt rồi, còn trông cậy vào em người chưa từng đi câu bao giờ thu cần nữa...”

“Vấn đề ở chỗ câu cá với anh mà nói chỉ là để giết thời gian, nhìn em câu cá mới là lạc thú.” Cố Bình Sinh đem mỗi câu móc lên, tiếp tục thả cần câu xuống, ung dung ngồi xuống chỗ cũ.

Đồng Ngôn nhìn từng động tác của anh, sau đó cũng chen chúc nằm lên trên chiếc ghế với anh.

“Vì sao bỗng nhiên lại muốn có con?” Anh đột nhiên hỏi cô.

“Bởi vì thế sự vô thường...” Cô nhìn ánh mắt của anh, nói cho anh biết, “Chúng ta không giống với những người khác, khẳng định sẽ không bao giờ rời xa nhau, cho nên em không nghĩ đợi đến khi xảy ra thiên tai hay biến cố nào đó, mới nghĩ đến có cái gì nên làm hay không nên làm.”

Gió bên bờ hồ có chút lạnh, cô mặc cũng không nhiều lắm, tay đã có chút lạnh.

“Em làm cho anh ngộ ra một đạo lý, nguyên tắc đứng trước cảm tình thì thực sự sẽ không đáng một đồng.” Anh bỏ sách xuống đem cô ôm vào trong ngực tránh cái lạnh bên hồ, giọng nói xuyên qua làn gió, lại có chút mê hoặc người khác, “Nếu cố phu nhân đã cấp lệnh

như vậy, Cố tiên sinh nhất định sẽ cố gắng đến sức cùng lực kiệt mới thôi.”

Chương 50 : Để anh nghe lời em nói (2)

Sau lần nghỉ phép ngắn ngày đó, công việc của Cố Bình Sinh ngày càng nhiều. Tuy rằng đa phần công việc của anh đều được trợ lý giúp đỡ hoàn thành cho, cũng không phải bắt buộc ngày nào cũng tới công ty nhưng gặp hội nghị quan trọng thì vẫn không thể trốn thoát được.

Nhất là anh lại làm việc ở bộ phận thị trường, thời gian lại càng phải nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đêm Giáng Sinh cô ở trong siêu thị gần công ty của anh để đợi anh, không có việc gì nên đi dạo rất lâu.

Đến cuối cùng anh vẫn gửi tin nhắn tới, nói cô đến công ty chờ anh. Đồng Ngôn tuy rằng thường xuyên đến chờ anh tan tầm nhưng cơ bản đều tránh đi vào trong công ty của anh, cho nên khi đọc được tin nhắn thì cũng có chút bất ngờ.

Cũng may đêm này là lễ Noel, cô cũng có dụng tâm ăn mặc và trang điểm một chút.

Công ty của anh nằm ở tầng 48 của tòa nhà này, khi cô đi vào thang máy còn có một người đàn ông áo mũ chỉnh tề, trên người còn tỏa ra mùi thuốc lá nồng nặc. Cô có chút dị ứng với mùi thuốc lá, khịt mũi một chút, muốn nhịn xuống nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà hắt xì một cái.

“Xin lỗi.” Người đàn ông kia chỉ nhe răng cười rồi nói được một câu như vậy.

Đồng Ngôn cố nén sự ngứa ngáy khó chịu, không muốn để ý tới hắn ta.

Người đàn ông lại rất nhanh lại nói một câu tiếng nhật, cô nghe không hiểu nhưng đại khái có thể biết có lẽ cũng là ý tứ xin lỗi.

Nói xong gập Đồng Ngôn vẫn xoa cái mũi của mình, người kia có chút kỳ quái lắm bậm nói, “Rút cuộc cô là người đẹp nước nào chứ?”

“Tôi là người Trung Quốc...” Đồng Ngôn cảm giác được tâm trạng yêu nước của mình lại phát tác rồi, rất nhanh làm sáng tỏ quốc tịch của chính mình, “Thật có lỗi, mũi của tôi khá mẫn cảm, chưa kịp nói chuyện với anh.”

Người đàn ông kia mỉm cười, cô mơ hồ cảm thấy khuôn mặt người này rất quen.

Khi hai người có ý gật đầu chào hỏi, thang máy cũng hợp thời mà dừng lại ở tầng 48, không nghĩ tới lại khéo như vậy, thế mà lại cùng đi vào một nơi. Đợi cho đến khi hai người đi đến trước quầy lễ tân, cùng nói ra tên của Cố Bình Sinh thì cả hai đều có chút kinh ngạc.

Cô gái đứng ở quầy lễ tân nhìn Đồng Ngôn, lại không có chút nào che giấu sự tò mò và đánh giá của mình, “Cố phu nhân phải không?”

Đồng Ngôn ừ một tiếng rồi hỏi, “Anh ấy còn đang họp sao?”

“Vẫn còn đang họp, vừa rồi trợ lý của anh ấy ấy đi ra nói cho tôi biết nếu có một cô gái đến tìm thì khẳng định đó chính là Cố phu nhân...” Cô gái nhỏ nhắn đó đứng ở quầy lễ tân còn cười rất khả ái, “Tôi trước tiên mang cô đến văn phòng của anh ấy.” Nói xong mới nhìn người đàn ông kia, “Xin hỏi anh họ gì?”

Người đàn ông kia vẫn còn kinh ngạc, đợi cho đến khi cô gái kia hỏi thì mới giật mình nói, “La...La Tử Hạo..... tôi là bạn của TK.”

“La tiên sinh sao?” Cô gái ở quầy lễ tân bắt đầu lật ghi chép, “Anh không có hẹn trước có phải không? Tôi sẽ đưa anh tới phòng nghị, đợi cho TK chấm dứt hội nghị...” La Tử Hạo dờ khóc dờ cười, ngắt lời của cô gái kia, “Tôi có thể đi cùng Cố phu nhân vào văn phòng đợi người được không?”

Cô gái quỳ lễ tân cũng có chút do dự, ánh mắt La Tử Hạo nhìn sang Đồng Ngôn, rõ ràng là lúc ở trong thang máy đã làm mất đi phong độ đàn ông của bản thân mình rồi nhưng vẫn mong chờ cô có thể mở miệng nói đỡ một lời, để cho chính mình không cần phải tới phòng nghỉ đợi người.

Đồng Ngôn đã biết đến tên của anh ta từ rất lâu rồi, chính là chưa từng có cơ hội gặp mặt qua, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt lại đặc biệt như vậy.

Cô rất nhanh thay La Tử Hạo giải vây, hai người sau khi được dẫn vào văn phòng của Cố Bình Sinh, đứng đối diện nhau nhìn không được mà đều cười rộ lên. “Tôi là bạn học rất nhiều năm của TK, từ lúc cậu ấy còn học ở trường học của giáo hội.” La Tử Hạo nói ngắn gọn, cũng giới thiệu một cách xúc tích nhất, “Sau đó tôi đi Yale, cậu ấy lại đi Penn, vốn nghĩ đến rút cuộc cũng không có cơ hội học chung nữa, không nghĩ tới sau khi tôi bị đuổi học ở Yale được một thời gian, không biết ngẫu nhiên thế nào mà lại thi vào trường cậu ấy đang học, cuối cùng ở lại trường.”

“Anh cũng là giảng viên đại học sao?” Đồng Ngôn làm như thật sự là đang đánh giá hẳn.

“Không thể giả được.” La Tử Hạo lấy ra một điều thuốc, nghĩ gì đó cũng không châm lửa, chỉ là cầm nơi đầu ngón tay để ngấm cho thỏa thích mà thôi, “Đáng tiếc, cậu ta lại không học tiếp ở Penn nữa, nếu không khẳng định phải gọi tôi một tiếng thầy rồi.”

Đồng Ngôn buồn cười, “Việc đuổi học với các anh xem ra rất phổ biến nhỉ? Chị họ của anh ấy cũng như vậy.”

“Cố Bình Phàm sao?” La Tử Hạo làm ra một biểu tình rất kỳ quái, “Cô ấy mới là một người có chủ nghĩa và lý tưởng rất thuần túy, học vì có chỗ dùng được. Tôi lúc ấy lại đuổi theo chủ nghĩa yêu nước, ở Yale có một sinh viên bị đuổi học, lý do dĩ nhiên là tiếng anh không có giỏi như người Anh hay người Mĩ ở đây, lúc ấy toàn bộ du học sinh ở trong trường đều tham dự vào việc kháng nghị đó, bao gồm cả tôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó trường học nhượng bộ, sinh viên kia chỉ phải thay đổi chuyên ngành của mình. Nhưng tôi có lòng yêu nước rất cao, thật sự không nghĩ sẽ tiếp tục học ở ngôi trường đó nữa nên quyết định đi Penn.”

Khi La Tử Hạo nói chuyện, thỉnh thoảng còn xe kẽ chuyện cũ của Cố Bình Sinh vào. Rất nhiều điều cô chưa có nghe anh kể qua bao giờ, Đồng Ngôn nghe hết sức chăm chú, không ngừng hỏi cái này cái nọ. Khi Cố Bình Sinh đẩy cửa vào là khi La Tử Hạo đang nói như thật việc Cố tiên sinh từng trải qua cuộc sống hoang dã như thế nào, anh nhìn không được La Tử Hạo đang nói chuyện gì, chỉ nhìn thấy Đồng Ngôn nghe kể chuyện mà rất vui vẻ, bất giác cũng cười rộ lên.

La Tử Hạo nghe được tiếng cười, quay đầu lại nhìn anh, “TK, tôi không thể không nói, cậu tiên hạ thủ vi cường rồi. Vừa rồi tó ở trong thang máy thấy được vợ của cậu, phát hiện ra cô ấy quả thực rất giống với những cô gái trong tưởng tượng của tôi. Cậu hẳn là biết, tôi đã từng nói tôi thích cô gái như thế nào. Đôi mắt đen trắng phải thật rõ ràng, ở đây,” anh ta dùng tay không cầm thuốc chỉ vào khoe mắt mình, “Phải kéo vào thật sâu, lúc cười đôi mắt cong lên, đẹp lắm.”

Cố Bình Sinh đi đến bên người Đồng Ngôn rồi ngồi xuống, “Tôi biết, cậu là một sinh viên của thời đại mới, cũng rất thích bắt chước thương thức của tôi.”

La Tử Hạo đưa mắt lườm anh, rồi nói giỡn với Đồng Ngôn, “Đồng Ngôn, tôi lại nói cho một bí mật. TK từng hỏi qua tôi có bao giờ thích sinh viên của mình hay không. Người này nhìn qua có dáng vẻ đạo mạo như vậy nhưng thật ra là mặt người dạ thú, nói không chừng ngày đó lại cùng với sinh viên của mình có quan hệ mập mờ cũng nên.”

Đồng Ngôn cũng phối hợp với Cố Bình Sinh mà trêu chọc lại, nói một cách rất bình tĩnh, “Tôi biết, tôi cũng từng là sinh viên của anh ấy.”

Có người nào đó đang vui vẻ trêu đùa lại bị Cố Bình Sinh cùng Đồng Ngôn liên thủ, đá kích, á khẩu không trả lời được.

La Tử Hạo còn muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên nhớ tới lễ Noel năm trước, dường như khi đó Cố Bình Sinh có nói với hắn là cậu ta đã có bạn gái. Hắn giật mình nhìn Đồng Ngôn, “Cho nên lễ Noel năm trước, hai người ở bên nhau?”

Đồng Ngôn không hiểu anh ta đang nói cái gì nhưng Cố Bình Sinh lại hiểu được vấn đề mà bạn mình đang hỏi, “Người ngồi trước mặt cậu là Cố phu nhân, chính là chủ nhân của gói quà trong lễ Noel năm trước.”

La Tử Hạo nghĩ ngợi một chút rồi lại hỏi anh, “Cho nên cậu bỗng nhiên thần kinh thác loạn, hỏi tớ có từng thích qua sinh viên của mình hay không, cũng là bởi vì Đồng Ngôn sao?”

Cố Bình Sinh từ chối cho ý kiến.

La Tử Hạo xem như đã hiểu hoàn toàn, đem điều thuốc ngậm trên miệng đưa tay cầm lấy tay Đồng Ngôn, nói một cách trịnh trọng khác lạ, “Cố phu nhân, rất vui được gặp em. Bạn gái trước của anh cũng thăm mến chồng em nhiều năm rồi nhưng không có hiệu quả gì, không nghĩ tới từ lúc hai người còn chưa bắt đầu cho đến khi hai người ở bên nhau thì tôi đều là nhân chứng...” Bởi vì miệng còn ngậm điều thuốc, mồm miệng nói không rõ ràng, còn không quên lặp lại một câu, “Tuy rằng là nhân chứng chưa thấy mặt qua bao giờ.”

Đồng Ngôn nghe thấy hắn nói như vậy, rút cuộc hiểu được vì sao mình có cảm giác quen thuộc.

Lễ Noel năm trước ở Tân Thiên Địa, anh ta giống như ngồi cùng với Cố Bình Sinh.

Bởi vì hội nghị chấm dứt quá muộn, đại đa số các quán ăn đều đã muốn đóng cửa, Đồng Ngôn đề nghị đơn giản, không bằng về nhà ăn cơm. La Tử Hạo rất là vui, liền đi theo hai người về nhà họ ăn ké bữa cơm đêm giáng sinh.

Người đàn ông này rất biết cách ăn nói, ngay cả bà nội cũng rất thích.

Trước khi đi còn không quên dặn Đồng Ngôn, nhất định phải giành chút thời gian để hẳn mời com lại hai người bọn họ.

“Anh ta nói, trước kia ở trường học bọn anh các cô gái rất cởi mở, đứng ở bên cửa sổ mà để lộ ra cả bắp đùi nữa, hoặc là...” Đồng Ngôn ghé vào trên bàn làm việc của anh, cân nhắc tìm từ thích hợp để diễn tả, đơn giản chỉ vào bộ phận trên người mình, “Để cho mấy người đàn ông nhìn những bộ phận lộ ra ngoài đó mà đoán tên tuổi của bọn họ sao?”

Cố Bình Sinh thế nhưng lại cười, thật sự là không biết La Tử Hạo kia còn nói cái gì nữa, mà có thể làm cho Đồng Ngôn tò mò như thế, không ngừng chứng thực đủ loại vấn đề, “Từng nơi anh đi qua đều có những cô gái cởi mở như vậy sao, vị hôn thê của vương tử William cũng rất thích ở trong trường học làm cái loại sự tình này, huống chi là ở nước Mỹ có cách suy nghĩ cởi mở kia nữa chứ. Đương nhiên cũng có những người rất bảo thủ.”

“Quan trọng là, anh đã từng nhìn qua chưa?”

“Hình như là có.”

“Hình như là có?”

“Từng có.”

“Từng có sao?”

Cố Bình Sinh rút cuộc cười thất thanh, “Cố phu nhân, anh là sinh viên khoa y cho nên những điều đó đối với anh cũng chỉ được xem như một mẫu xét nghiệm mà thôi, không có gì khác nhau.”

Đồng Ngôn ngẫm lại cũng hiểu được đúng là như vậy, nhưng còn muốn nghĩ thêm lại cảm thấy rất có vấn đề, “Cho nên khi anh nhìn em cũng giống như nhìn một mẫu xét nghiệm thôi sao?” Loại cảm

giác tự dung lại dẫn đến trên người mình, không hiểu sao lại có chút cảm giác không rét mà run....

“Em cảm thấy thế nào?”

Cô lắc đầu, “Không biết cho nên mới hỏi anh.”

Cố Bình Sinh tựa vào đầu giường, vuốt nhẹ sống mũi của chính mình, giảm bớt cảm giác mệt mỏi, “Cố phu nhân, vấn đề này anh rất dễ dàng có thể lý giải là vì em không vừa lòng đối với cuộc sống vợ chồng của chúng ta đấy.”

Cô bị câu nói của anh chặn lại, không thể nói gì được.

Kỳ thật cô còn rất nhiều vấn đề nhưng không hỏi anh.

Về tình trạng thân thể của anh, theo góc độ lời kể của La Tử Hạo thì không giống, tự nhiên nói đến một ít chuyện mà cô không biết. Ví dụ như sau khi Cố Bình Sinh không nghe được nữa thì đã phải làm thế nào, đành phải chấp nhận một quá trình luyện tập nhìn khẩu âm của người khác mà biết được họ nói gì. Dựa theo cách nói của La Tử Hạo, kỳ thật anh không cần phải làm như thế, bởi vì anh hoàn toàn có thể dùng máy trợ thính để có thể nghe được, giống như một người bình thường vậy.

Về việc anh có thể dùng được máy trợ thính hay không, cô cũng đã từng hỏi qua.

Lúc ấy Cố Bình Sinh chỉ tạm nói, tạm thời không nghĩ tới.

Mà La Tử Hạo giải thích, so với những gì từ trong miệng anh nói ra thì lại khác đi rất nhiều.

“Cậu ta bình thường không mang theo máy trợ thính, tôi cảm thấy như vậy cũng không có gì, thật sự không có gì. Cậu ta từng tham gia một đợt luyện tập nhìn khẩu âm của người khác, chính cậu ấy cũng nói, nhất định nhìn quen rồi sẽ phát hiện được những từ sai để mà sửa lại. Nhưng nguyên nhân của chuyện này lại không đơn

giản như vậy, chuyện của mẹ cậu ta hẳn là em cũng biết, tôi vẫn cảm thấy cậu ấy không có vượt qua được chướng ngại tâm lý này.”

Cô nhớ lại từng li từng tí những gì anh đã nói qua, có có những lời nói mà cô đã từng nghe được ở bệnh viện.

Mẹ của anh qua đời là vì tự sát, mà chính anh cũng nói qua ngày đó gặp chuyện không may, thật ra có thể phát hiện sớm hơn nếu như anh cẩn thận thêm một chút, có thể thật sự nghe được một chút động tĩnh trong phòng thì mẹ của anh cũng sẽ không đi sớm như vậy...

Hiện tại nhớ đến, anh vẫn nói hàm hồ như cũ, bỏ qua rất nhiều chi tiết.

Cô nghĩ một lúc mà có chút loạn lên rồi.

Nhưng đối với loại sự tình này, cô có thể hiểu được rất rõ ràng. Chỉ có thể nói rằng thời gian không thích hợp mà thôi, cũng như mọi người nói rằng mạng sống của con người là quan trọng nhất. Giống như năm đó khi hai người gặp nhau lần đầu, cô bởi vì sao mà không chịu ký tên để cho mẹ mình được phẫu thuật, sau đó lại bởi vì sao mà lại phải vay tiền của anh, bởi vì sao mà phải bán đi căn phòng cô đã sống qua suốt thời thơ ấu, kiên trì đem tiền thừa sau khi chữa bệnh đưa cho anh.

Mọi khúc mắc đó khó có thể mà mở miệng nói ra được.

Cô lẩn qua lộn lại, không thể ngủ được, Cố Bình Sinh dựa vào đầu giường đọc sách cũng phát hiện ra, cúi đầu hỏi cô, “Làm sao vậy em?”

Cô do dự nửa giây, ngửa đầu nhìn anh, “Không có gì.”

Nói xong liền xán lại bên người anh, ôm lấy thắt lưng của anh.

Vùi đầu suy nghĩ vài giây, rút cuộc tay chân cũng bắt đầu hoạt động, di chuyển lên xuống trên người Cố Bình Sinh, đem sách trong tay anh ném lên trên tủ đầu giường, “Anh còn nhớ rõ, sau lễ Noel năm ngoái chúng ta làm gì không?”

“Đi xem phim.” Anh cũng nở nụ cười, hỏi lại cô, “Cho nên năm nay em muốn làm cái gì?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng anh đã cúi đầu, rất cẩn thận mà hôn lên môi cô, cũng vươn tay tắt đèn đầu giường.

Chương 51 : Để anh nghe lời em nói (1)

Ngày nghỉ tết dương lịch, ở trường học vẫn còn tập trung rất nhiều người, mọi người cùng bàn nhau tổ chức một bữa tiệc tối trong trường.

Cho dù đi thế nào thì Cố Bình Sinh tuyệt đối vẫn là giảng viên được chào đón nhất, khi sinh viên gọi điện thoại tới cho anh thì anh cũng đã xác nhận là có thể đi, cũng có vài sinh viên biết Đồng Ngôn cũng gọi điện thoại tới mời cô.

Cô ngắt điện thoại, yên lặng tính toán một chút, rõ ràng vẫn là sinh viên 21 tuổi, năm 4, nhưng mà làm sao lại bị sinh viên của anh bên này kêu một tiếng cô giáo nhỏ, bên kia kêu một tiếng tiểu cô giáo nhỏ rồi, khiến cho bản thân cô cũng hoài nghi tuổi tác thật của mình.

“Em rõ ràng là đang còn thực tập mà...” Cô dùng chiếc lược gỗ màu nâu, chậm rãi chải đầu, “Thầy Cố, ở bên cạnh anh lâu ngày em đều trở thành một người lão luyện thành thực rồi...”

Cố Bình Sinh ngã người tựa trên ghế sofa, nhìn thời gian, “Em nên đi ngủ trưa rồi.”

Hoàn toàn coi thường kháng nghị của cô.

Đồng Ngôn chân không nhảy trên sàn nhà, cũng không quan tâm lời cảnh báo nói cô sẽ bị cảm lạnh của Cố Bình Sinh, từ trong phòng ngủ lấy ra một đồng hồ thủy tinh nhiều màu sắc cùng túi bông vải mà khi thu dọn hành lý cô đã bỏ vào, ném lên trên ghế sofa.

“Anh cảm thấy màu nào đẹp?” Cô hỏi anh

Cố Bình Sinh đối với những thứ không khỏe mạnh như thế này thật sự không có cảm giác gì được, cũng biết con gái luôn thích mình xinh đẹp, có đôi khi ngẫu nhiên sẽ trang điểm một chút cũng là chuyện bình thường.

“Màu hồng này đi.” Anh cố ý cho ý kiến.

“Anh cũng sẽ sơn móng tay màu này sao?”

“Sẽ không.” Anh không thể tưởng tượng được mà nhìn cô, “Em cảm thấy, anh sẽ sơn màu này sao?”

Đồng Ngôn cố nén cười, “Đương nhiên không nên, Cố tiên sinh tuy rằng là mỹ nhân, nhưng cũng không phải ảo lả.” Cô tùy tay chọn một bình sơn móng tay, rất cẩn thận đem cây chổi quét sơn, đưa cho anh.

Cố Bình Sinh trầm mặc, nhìn cô trong chốc lát, qua một lúc sau cũng không nói tiếng nào cầm lấy dụng cụ trong tay Đồng Ngôn, rồi cầm lấy tay cô, cúi đầu nghiên cứu xem nên vẽ từ nơi nào đi thì sẽ tốt.

Đồng Ngôn bỗng nhiên vươn ngón trỏ, nắm lấy cầm của anh.

“Cố phu nhân còn có cái gì phân phó?” Ánh mắt Cố Bình Sinh nhếch lên, mang theo một chút trêu chọc như vậy.

Đồng Ngôn vừa lòng gật đầu, nói, “Anh nếu như cầm toàn bộ tay, thì sẽ rất khó để sơn vì nó sẽ rối tinh rối mù lên, cần phải cầm một ngón tay thôi, nhớ rõ trước tiên sơn ở giữa một chút trước, sau đó sơn sang hai bên, hơn nữa phải thật chú ý không cần để nó tràn khỏi móng tay. Nhưng mà anh anh sơn thì nó tràn ra khỏi móng tay chút cũng không sao, em cầm bông và nước tẩy móng tay là có thể rửa sạch rồi.”

Anh à một tiếng, tiếp tục cúi đầu, rút cuộc cũng bắt đầu đưa tay thực thi.

Vốn là nghĩ rằng đã chuẩn bị rất tốt rồi nhưng cô lại xem nhẹ sự cẩn thận của Cố Bình Sinh. Cơ bản sau khi giải quyết ngón út xong, hoàn toàn cứ thế mà tiến vào quỹ đạo cho các ngón còn lại. Đồng Ngôn nổi giận nhìn anh, vốn muốn làm khó dễ với anh, không nghĩ tới hoàn toàn là tính tình trẻ con.

Nhưng nghĩ đến sự nhẫn nại luyện tập để có thể hiểu được khẩu âm của người khác trước đây, rất nhanh cô đã bình thường trở lại.

Đúng là tính tình có chút đặc biệt, quả nhiên là trời sinh đã vậy rồi.

Hai người chân trần, khoanh chân ngồi đối mặt.

Anh quá mức cẩn thận, vì thế liền cho cô rất nhiều thời gian để ngắm nhìn anh.

Ánh nắng chính là trang sức tốt nhất, hơn nữa còn trong cảnh vật như thế này, sáng rực rỡ, nhu hòa hơn rất nhiều. Cô cố gắng nhìn vào ngũ quan cứng rắn mạnh mẽ của anh, nếu thực có gì tiếc muỗ, cũng chỉ có một chút, anh là mắt một mí.

“Mắt một mí có thể di truyền hay không?” Cô không ngừng quơ tay trái, làm cho màu móng tay mới sơn phát huy tác dụng.

“Mắt hai mí có di truyền cũng rất dễ nhìn ra, mắt một mí di truyền nhưng nó là ghen lặn nên rất khó phát hiện, nói đơn giản một chút thì người có mắt một mí rất ít.” Cố Bình Sinh đưa mắt lướt nhìn qua những chiếc bình thủy tinh còn lại, bỗng nhiên nói đầy hưng phấn, “Đôi màu khác được không?”

“Được.” Cô ngoan ngoãn đem tay phải cho anh, “Nếu nói như vậy, anh khẳng định là thuộc loại thứ hai mà em là thuộc loại thứ nhất, hay là thứ hai nhì? Nếu về sau có con mà giống như anh mắt một mí thì khẳng định đều là sai lầm của anh rồi...”

“Giống anh thì có cái gì không tốt sao?”

“Giống anh không có gì không tốt... nhưng nếu như mất một mí giống anh, những thứ khác giống em thì chất lượng thấp không ít đâu.” Đồng Ngôn cho tới bây giờ luôn tự nhận mình sinh ra cũng không tệ, nhưng ánh mắt nhiều nhất cũng chỉ được coi là sáng như tuyết, “không tệ” mà so với “vô cùng tốt” thì vẫn còn kém rất nhiều.

Hai người nói rất nhiều, đại đa số đều là những vấn đề không có dinh dưỡng, nhưng cô lại thích cùng với Cố Bình Sinh nói những chuyện vô nghĩa đó. Trò chơi đem những người tinh anh trở nên giống như chính mình thì không bao giờ cảm thấy nhàm chán, làm không biết mệt.

Cô ngồi dựa vào tấm nệm mềm, nhìn màu sắc ở hai tay không giống nhau, cảm thán nói, “Nếu em không có anh, khẳng định không sống nổi rồi, căn bản tìm không thấy người nào tốt hơn anh.” Anh đem bình thủy tinh đầy nắp cẩn thận, sau đó bỏ lên bàn với những lọ còn lại, “Em không có anh, hẳn là có thể sống tốt hơn nữa.” Giọng nói có chút lười nhác, có chút vui đùa, lại có chút thật.

“Đúng vậy, anh yên tâm, bất luận có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, em không có anh cũng nhất định có thể sống rất tốt. Bởi vì em còn rất nhiều người phải chăm sóc.” Cô cắn môi dưới, còn thật sự trở về chỗ cũ, vì sao đề tài bỗng nhiên lại nghiêm túc như thế này?

Cố Bình Sinh bấm đốt ngón tay, búng lên trán của cô, “Thế này mới đúng.”

Đồng Ngôn một lần nữa cầm hết những bình thủy tinh đầy màu sắc kia, chạy được hai bước lại quay đầu lại nhìn anh.

“Cũng không đúng, em nghe sao cũng cảm thấy mình bạc tình quá như vậy?” Cô xoay người, nhú mày nói, “Không ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì đúng không? Tuy rằng anh lớn hơn em 10 tuổi, nhưng cũng không thể chứng minh rằng em sẽ sống lâu hơn anh được, đúng không? Nếu anh không có em, cũng khẳng định rằng anh sẽ tiếp tục một cuộc sống rất tốt đẹp.”

Không đợi cho anh trả lời câu nào, cô cười cười rồi đi về phía phòng ngủ.

Những lời mà Chu Thanh Thần đã từng nói cô đều nhớ rất rõ ràng.

Các di chứng thường thấy như xơ hóa phổi, loãng xương, xương đùi hoại tử, đây là những bệnh chung, sự miễn dịch của các cơ quan nội tạng đều bị phá hư hoàn toàn, người không có sức, tim yếu, đủ loại... Tóm lại một câu, trị hết được bệnh có di chứng nhưng còn sống, trị không hết bệnh thì chết, hơn nữa bệnh này mới đi qua có tám năm, ai cũng không biết về sau còn có di chứng gì hay không."

Được sánh ngang với căn bệnh ung thư, tổng kết rất trực tiếp.

Nhưng cô cũng không sợ anh gặp phải bất trắc gì, cô không phải lạc quan một cách mù quàng, mà hiểu được sinh mệnh rất yếu ớt, có lẽ nói rằng bản thân mình có khả năng rời khỏi trước người kia, nhưng cũng có khi sẽ là người còn lại sau cùng, ai có thể nói trước được điều gì, không phải sao?

May mắn hai người sở dĩ thân nhiên ở bên nhau, không nghĩ nhiều cũng không sợ đối mặt với tương lai như vậy là bởi vì tính cách của hai người khi ở bên cạnh nhau rất giống nhau. Cảm tình không phải là tất cả, nhưng bất kể như thế nào, con người không phải chỉ có mình bản thân mình, mặc kệ là vì ai đều phải tiếp tục sống sót.

Nhưng tóm lại vẫn có sự khác biệt, giống như loại tình yêu cả đời khó cầu này, làm sao còn có thể gặp được lần thứ hai?

Bữa tiệc tối hôm tết dương lịch đó, Cố Bình Sinh cũng có tiết dạy ở trường.

Cô dựa theo thời gian đã hẹn, một mình ngồi xe đến trường của anh. Đến khi đến trước cửa trường, trời cũng đã bắt đầu nhuộm tối,

anh nhắn tin cho cô nói rằng chưa có xong tiết dạy, nói cô trực tiếp đi vào trung tâm của khuôn viên trường, nơi diễn ra bữa tiệc.

Đồng Ngôn tuy rằng từ nhỏ đã đi tham quan trong các trường học ở đya, nhưng dù sao cũng không phải là sinh viên tốt nghiệp ở đây, nên khó tránh khỏi sự mờ mịt ban đầu, sau đó bắt đầu vừa đi vừa hỏi đường đi về trước. Trùng hợp hỏi được một cô gái là sinh viên khoa luật, hai người cùng nhau đồng hành đến dưới khán đài trung tâm của hoạt động đêm nay, cô gái kia còn tưởng rằng cô là người ngoài trường tới tìm bạn trai.

“Đến đây, bạn trai của cậu là sinh viên năm ba hay là sinh viên năm tư thế?” Cô gái kia rất nhiệt tình kéo tay của cô mà nói, “Cậu nói đi, nói không chừng tớ biết được người đó cũng nên.”

Đồng Ngôn xấu hổ, vẫn không biết nên nói như nào.

Thẳng đến khi bước lên những bậc thang đến lầu hai, có mấy sinh viên ngồi ở trên ghế sofa ở hành lang nói chuyện phiếm, nhìn thấy Đồng Ngôn thì đồng loạt đứng lên, hì hì cười chạy tới gọi cô là cô giáo nhỏ, làm cho cô gái kia sợ hãi mà đứng ngẩn ngơ ra đó.

Khéo nhất là cô vừa đi trên hành lang lầu hai thì anh đã xuất hiện ở đại sảnh lầu một.

Vì thế trong lúc hỗn loạn, anh đi từng bước một dọc theo cầu thang đi lên, sau đó đương nhiên là anh hung cứu mỹ nhân, ở trước mặt đám sinh viên này đem Đồng Ngôn ôm vào trong lòng, trong tiếng ồn ào không dứt bên tai kia, đi vào đại sảnh diễn ra bữa tiệc.

Anh nghe không được, không có nghĩa là cô nghe không được.

Cuối cùng bên tai Đồng Ngôn cũng đều bắt đầu đỏ lên, ngồi cùng anh ở hàng ghế dành cho giảng viên, nhỏ giọng nói với anh, “Em có dự cảm không tốt.” Anh không thể tưởng tượng được mà nhìn cô, “Cái gì mà dự cảm không tốt?”

“Bình thường đã rất nhiều người chú ý rồi, ở đây lại là bữa tiệc tối chẳng phân biệt được tôn ti trật tự gì nữa, em sợ sẽ bị người khác trêu đùa...”

Cố Bình Sinh à một tiếng, rất có vẻ hưng phấn, “Sẽ trêu chọc như thế nào đây?”

“Em không biết...”

Đồng Ngôn yên lặng cầu nguyện.

Anh bắt đầu chào hỏi lần lượt những giáo sư đang ngồi xuống gần đó, một bàn tay vẫn luôn để ở phía trước, đặt lên trên đùi, nắm tay cô không buông. Đương nhiên, thật đúng là cơ hội phải biết nắm cho chặt, cơ hội nói cho mọi người biết chính mình đã muốn Not available....

Cô ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng, sau đó lại bị anh cuốn hút, phải dựa lên bờ vai anh để xem các tiết mục biểu diễn. Bởi vì bữa tiệc diễn ra trong khuôn viên trường, màu trang trí chủ yếu vẫn là màu đỏ của các băng rôn biểu ngữ và những quả bóng bay, trang phục chủ yếu là người nào người nấy chuẩn bị, mặc dù không tinh trí nhưng cũng mang đậm không khí của một đêm tất niên.

Cô đang bị tiết mục ở trên lễ đài làm cho bật cười, vui vẻ nói thầm cùng Cố Bình Sinh, đúng lúc đó nữ MC bỗng nhiên đem câu chuyện chuyên hướng tới trên người bọn họ, “Thầy Cố?”

Cô kéo áo sơ mi của anh.

Cố Bình Sinh quay đầu, nhìn hai sinh viên MC trên lễ đài.

“Chúng em nghĩ... nếu hôm nay thầy là người duy nhất mang vợ đến đây, thì nên cho chúng em một sự bất ngờ hơn thế này được không ạ? Hai người có phải là nên hát bài ‘Phu thê cùng về’ hay không?”

**tên bài hát là : 夫妻双双把家还*

Nghe : <http://www.yeucahat.com/listen.php?s=679365>

Lời nói còn chưa dứt, toàn bộ hội trường đã sôi trào lên.

Có thể bức bách một người đàn ông hoàn mỹ như thế này cùng vợ của anh ta cùng nhau hát bài hát đó, tuyệt đối có thể được ghi vào sử sách của trường đại học này.

Kỳ thật bọn họ đưa ra yêu cầu như vậy cũng có chút khôi hài, nhưng phần nhiều hơn vẫn là bận tâm đến anh. Loại kịch vui chọc cười khán giả này bất kể như thế nào thì hát cũng không quá tệ. Đáng tiếc người bị bắt hát là Cố Bình Sinh cũng biết cái gì là “phu thê cùng về”, chỉ quét mắt nhìn bốn phía, đại khái đoán được chuyện thú vị đang xảy ra là gì.

Anh trầm mặc vài giây, có chút suy nghĩ rồi nói, “Học kỳ sau khóa 010 có tiết học của tôi, tôi cùng viện trưởng đã thương lượng qua, thành tích sẽ mô phỏng theo toà án thực tế hẳn sẽ chiếm 60%.”

Mô phỏng theo toà án? Hiển nhiên là có ý phóng thủy rồi.

Lớp 10 ban 3 ngay tức khắc đã ngừng công kích, nhanh chóng dao động trước lời đề nghị đó.

MC nam cười hì hì, “Em đại diện cho sinh viên nữ của khóa 010, chúng em yêu thầy, thầy ơi.”

Đồng Ngôn đưa mắt ngăm nhìn anh, thật sự là... Lạm dụng chức quyền.

Anh nói rất rõ ràng, vẫn còn câu tiếp theo chưa hoàn, “Tôi cũng có làm việc ở bên ngoài, kế hoạch thực tập trong kỳ hè này, chủ yếu là sinh viên năm ba khoa luật, thành tích đòi hỏi phải là những người đứng đầu.” Nói tới đây, anh cố ý nói chậm lại, “Nghe nói, nghiệp vụ do tôi phụ trách có vẻ nhiều, hẳn là sẽ có ba đến bốn người có thể phù hợp với yêu cầu này.”

Những sinh viên khóa 09 cũng lập tức che miệng lại, ánh mắt mở lớn.

Ngay cả Đồng Ngôn cũng có cảm giác hâm mộ ghen tị, nếu như bị bạn học của chính mình biết, chỉ sợ không ròng mất thôi...

Hai sự vụ hoặc lớn như thế, tất cả mọi người đều dừng công kích rồi..

Nhưng nữ MC chính lại cố tình như không liên quan tới mình, “Thầy Cố, em là sinh viên khóa 08, cũng đã xác định được mục đích của bản thân mình, nhưng em không phải là sinh viên của khoa này...” Ánh mắt của cô ấy nhìn về phía Đồng Ngôn rồi lại trở lại trên người Cố Bình Sinh, tiếp tục nói, “Nhưng nếu như thầy Cố muốn biểu hiện thành ý, chúng em cũng sẽ không làm khó dễ, tiết mục tự chọn, như thế nào?”

Chương 52: Dáng vẻ của tuổi trẻ (1)

Náo nhiệt như vậy làm cho cô nhớ lại quãng thời gian khi mình vừa mới bước chân vào cổng trường đại học, bữa tiệc tối chào đón tân sinh viên cũng như thế này, khiến cho các thầy cô giáo chỉ thiếu chút nữa là cầu xin tha thứ mà thôi. Dường như lúc đó mới cảm giác được bản thân đã bước chân vào đại học, thầy cô giáo không hề cao cao tại thượng, mà là một người bạn, chia sẻ cho bạn những điều mà bạn mới lần đầu tiên nghe thấy, nhìn thấy.

Những giảng viên đến trong học viện này đều là những giảng viên trẻ tuổi, nhưng thật ra là không biết chuyện gì, ngược lại hết mừng rỡ lại giúp đỡ đám sinh viên này chèn ép người khác.

Cố Bình Sinh cũng biết không nên cự tuyệt nữa, anh quay đầu lại nhìn cô.

“Làm sao bây giờ? Anh có muốn em làm anh hùng cứu mỹ nhân không?” Cô dùng khẩu hình hỏi anh.

Đôi tay xinh đẹp, mái tóc được cô xoa trên vai, anh quay đầu nhìn lại cô rồi thấp giọng nói, “Được.”

Giống như thật sự bị không khí của buổi tiệc tất niên nay cuốn hút, từ vẻ mặt đến động tác đều trở nên rất thoải mái. Giống như rất lâu trước kia, từ khi anh bắt đầu nhận một công việc mới, luôn luôn bận rộn, không ngại mệt mỏi.

Ánh mắt của anh giờ này khắc này giống như đã lâu rồi cô không nhìn thấy.

Cô bỗng nhiên có chút áy náy, vốn một người cũng đã rất vất vả rồi, lại bởi vì gia đình rồi còn bởi vì cô và bà nội nữa mà gánh nặng của anh ngày càng nhiều. Cô đứng lên, trong không khí náo nhiệt, mượn một cây đàn ghi ta từ trong tay một cậu sinh viên, ngồi lên trên chiếc ghế vừa được kê lên đó.

“Mình có thể hét lên đây không nhỉ? Một mỹ nữ như cô ấy thật sự đã kết hôn rồi sao?” Nữ MC cực kỳ hâm mộ mà trêu chọc cô, rồi nhìn về bốn phía, “Các em gái, cô gái có thể làm cho thầy Cố yêu thích như vậy, điều đầu tiên là phải biết đàn ghita, các em đã hiểu chưa?”

Phía dưới bỗng trở nên ồn ào, giống như là lên tiếng trả lời, tất cả đều đồng thời trả lời rằng đã biết.

“Thầy Cố của các bạn ngũ âm không được đầy đủ, cho nên biểu diễn tiết mục gì thì vẫn để tôi làm thay là được rồi.” Đồng Ngôn cố ý vui đùa.

“Vâng...Cũng có thể.” MC nữ do dự vài giây, “ Nhưng cũng không thể hoàn toàn thay thế... Như vậy đi, chị cùng thầy Cố đều tự trả lời một vấn đề thì chúng em sẽ tha cho thầy Cố.”

Trả lời vấn đề sao?

Cô thật sự không dám đáp ứng, ai biết được bọn họ sẽ hỏi cái gì....

“Chúng em tuyệt đối sẽ không dám hỏi những vấn đề cấm trên 18 tuổi đâu...” MC nữ tươi cười đi đến bên cạnh người Cố Bình Sinh, đưa mic lên rồi hỏi anh, “Thầy Cố, có thể bắt đầu từ thầy trước được không?”

Anh nhẹ nhàng nhún vai , “Được.”

“Chỉ dùng hai từ, miêu tả về Cố phu nhân của thầy trước mặt toàn thể sinh viên và các giảng viên ở đây.” Vấn đề đảo lộn quy tắc lẫn khuôn phép rồi.

Anh gật gật đầu, nhìn Đồng Ngôn, vẻ mặt tươi cười không thực kia, “Pretty, Naughty.”

Ca ngợi, quyến luyến, thậm chí là sủng ái cưng chiều, không chút nào che giấu, hoàn toàn nằm trọn trong hai từ này.

“Woa....Woa....” Không hẹn mà có người đã hét lên.

Là người cùng Cố Bình Sinh sớm chiều bên nhau, nhưng cô cũng cảm thấy tâm tình đang càng lúc càng rạo rực lên của mình bởi vì hai từ này... Đợi cho đến khi vị MC nữ kia trở lại bên người cô, vẫn duy trì thân sức vô cùng hôm mộ kia, giống như rất rối rắm nhưng lại hỏi cô một vấn đề vô cùng đặc biệt, “Vậy xin hỏi thầy Cố của chúng ta đã từng nói qua điều gì mà đã rất cảm động đến chị hay chưa?”

“Lời bài hát?”

Đồng Ngôn nói một câu sau đó cầm lấy mic, đem chiếc mic màu bạc tới trước mặt, nhìn anh mà nói, “I am thinking of you in my sleepless solitude tonight.”

Sau mấy giây im lặng, rút cuộc cũng có có người phản ứng lại với lời hát cô vừa hát lên, sau đó đám sinh viên nữ kích động mà nắm lấy tay người bên cạnh mình, nói rằng đó là My All, là My All, là bài hát mà mình thích nhất.

Cũng chính là bài hát mà cô thích nhất.

Bởi vì Cố Bình Sinh.

Đối lập với việc đứng trên sân khấu trong bữa tiệc tối nhân ngày kỷ niệm thành lập trường kia, bài hát làm cho cả trường học sôi trào, cô càng có cảm giác càng thích hát hơn. Trên tàu hỏa từ Thượng Hải về Bắc Kinh, trong đêm khuya, tất cả mọi người mơ hồ ngủ, cô ôm đàn ghita ngâm nga bài hát này cho những đàn em khóa dưới, đó là sau khi hai người ở bên nhau, cô lần đầu tiên rời xa anh.

I am thinking of you in my sleepless solitude tonight.

I am thinking of you... in my sleepless solitude tonight.

Mới nếm thử cảm giác rời xa anh, cô không biết làm sao để biểu đạt nỗi nhớ của mình, anh lại dùng lời đầu tiên trong bài hát thẳng thắn nói cho cô.

Khi Đồng Ngôn bắt đầu hát, hiện trường của bữa tiệc cũng dần dần an tĩnh lại.

Dải ánh sáng từ những ngọn đèn nê ông cũng như rất vui mừng, không ngừng biến đổi góc độ,

Cô vì bù lại lần trước anh không thấy được cô hát mà tiếc nuối, thủy chung nhìn anh mà hát, bởi vì lâu lắm rồi không có chạm vào đàn ghita, lại phân tâm vì muốn để cho anh thấy rõ từng câu từng từ cô hát, cho nên không thể tránh được mắc sai lầm vài âm tiết, cũng may người có thể nghe ra cũng không quá nhiều, phần lớn đều rung động bởi giọng hát của cô, cũng không quá để ý đến những lỗi lầm nhỏ này.

Hát xong rồi, tay còn chưa có buông xuống khỏi dây đàn, liền có mấy sinh viên nam không biết từ đâu cầm lấy sách vở lên, giống như đang theo dõi thần tượng của mình vậy.

Qua rất nhiều năm về sau, cô gặp lại những sinh viên của anh ngày đó, ai cũng luôn nhắc tới cô với bài hát My All ở bữa tiệc tất niên của ngày hôm nay.

Ngày nghỉ tết dương lịch, mới sáng sớm bà nội đã cố ý chuẩn bị điểm tâm cho hai người, nói muốn ra ngoài thăm người bạn già của mình.

Đồng Ngôn đưa bà nội lên xe, đưa cho bà một trăm đồng tiền làm phí đi lại, nhìn cho đến khi chiếc xe kia đi xa mới trở về nhà. Cố Bình Sinh khó được có hôm lười dậy khỏi giường một lần, cô ngồi xồm bên giường nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, không đành lòng đánh

thức anh dậy, một người có thói quen mỗi ngày đều rời giường lúc 6h sáng, có thể ngủ thẳng tới hơn 9h sáng còn không có muốn dậy, xem ra anh thật sự rất mệt mỏi.

Cô đem điếm tâm sáng của anh bỏ vào hộp giữ ấm, bỏ vào tủ lạnh.

Trong chiếc chậu lớn đồ quần áo vút lung tung, cô dùng chậu hứng nước ấm, lôi từng thứ ra, ngồi yên ở trên chiếc ghế nhỏ bên chậu bắt đầu vò rồi giũ quần áo.

Rất nhanh đã giặt xong quần áo, nhưng không hề nghe được động tĩnh gì trong phòng ngủ, nhưng lại cảm giác rất kỳ quái.

Chiều theo tốc độ giặt quần áo của cô từ trước đến nhau, làm sao đi nữa cũng đã qua 40 phút rồi, anh còn chưa có dậy sao?

Cô ngẫm lại thì lại cảm thấy lo lắng, đem quần áo bỏ vào trong chậu lớn, muốn đi vào phòng ngủ nhìn xem, xoay người có chút gấp, đã quên dưới chân là mặt sàn ướt sũng, bang một tiếng, trượt chân ngay cả người cũng té xuống bên cạnh chậu đồ đang giặt dở. Tiếp theo đó là một trận đau đốn truyền tới, cô chỉ cảm thấy cái gáy của mình đau đến tột đỉnh, mắt nhìn trắng xóa một màu trong vài giây, sau đó mới khôi phục lại như bình thường.

Không hay rồi, như thế này mà đụng vào bồn tắm lớn.

Cô lấy tay sờ sờ, ngoại trừ lớp nước ướt sũng thì cũng không có đụng chạm phải cái gì. Đau thật là đau, nhưng hẳn không có gì nghiêm trọng, chống tay xuống lớp men sứ, cau mày, cô dùng lực một chút, mới phát hiện ra một điều rằng không phải đầu mà là ở lưng.

Cái cảm giác tuyệt đối không thể cử động như thế này thật sự như muốn mạng của cô rồi.

Cô thử dùng tay chạm vào đốt sống lưng một chút, đau đến thấu xương, làm cho cô nước mắt lưng tròng, trên đời này còn có ai có thể hài hước hơn cô được hay không? Ngã trong phòng tắm của nhà mình đến nỗi không thể cử động được nữa...

Trong đầu đang nghĩ đủ thứ, nếu như chính mình không đứng dậy được, thì thật sự là không có biện pháp hữu hiệu gì rồi.

Không thể động dậy, muốn đổi một tư thế khác để thử đứng dậy đi ra ngoài cũng không được, cô dựa người trong nhà tắm, tiếp tục xoa đầu, đưa tay với một chút có thể nhặt lên hết quần áo, quăng vào trong chậu lớn.

Sau đó liền nhịn đau, từ từ... có lẽ thêm vài phút nữa là tốt rồi, đáng tiếc vài phút rồi lại vài phút đi qua, ngoài trừ việc càng ngày càng đau, cô vẫn chỉ có thể giữ nguyên tư thế như trước mà thôi.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân, chậm rãi, mệt mỏi, như là có người tha dép lê đi tới vậy.

Vì thế sau khi Cố tiên sinh rời giường, hình ảnh đầu tiên khi đi vào toilet chính là ánh mắt hồng hồng của Đồng Ngôn, ngồi ở trên lớp gạch men sứ đầy nước, mặt trắng bệch, đang nhìn chính mình.

“Em thật sự xong rồi, không cần thận bị ngã, căn bản là không đứng dậy được, Cố Bình Sinh, em có phải đã bị gãy xương hay không? Hay là đụng phải đầu nên bị thần kinh rồi...” Cô vừa thấy anh đã nói hươu nói vượn rồi.

Anh vừa nhìn cô vừa nghe đến nửa câu đầu của cô, thì đã muốn ngồi xồm xuống, “Em ngã sao thế?” Mang theo giọng mũi ngái ngủ vừa tỉnh, có chút khàn, cũng có chút gấp gáp. Ánh mắt của anh cũng không còn bình tĩnh nữa, nhưng lại cố gắng áp chế xuống.

“Hình như là gãy xương sống rồi.” Cô không dám hù dọa anh, chỉ biết kể lại, “Em vừa rồi đưa tay chạm vào một chút thôi mà rất đau, thật sự là ngã gãy xương luôn rồi sao?”

Anh cẩn thận cầm lấy tay cô, chậm rãi đem áo ngủ của cô cởi ra, nhìn tới nơi cô nói, rất nhanh lại ngẩng đầu, “Ôm lấy cổ anh, trước hết anh ôm em ra ngoài đã.” Đồng Ngôn vươn tay, nghe lời ôm lấy cổ của anh.

Chớp mắt một cái đã cách xa mặt đất, cô thở hắt ra, nhưng giây tiếp theo liền cảm giác giống như ánh đang cố hết sức vậy, đi ra ngoài cũng không tính là nhanh.

Từ sau khi anh phẫu thuật trở về, chưa từng có lần nào ôm qua cô như vậy, thường ngày không cảm thấy được nhưng hiện tại chỉ một đoạn đường ngắn như vậy mà đã để lộ ra như vậy là điều khiến cô lo lắng nhất. Bất kể như thế nào đi nữa, từng làm phẫu thuật hai lần ở một nơi thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới sức khỏe rồi.

Cô đang suy nghĩ lung tung thì anh đã cẩn thận buông cô xuống, lấy một tư thế rất khiếm nhã mà ghé lên giường.

Khó có được một ngày nghỉ ngơi, hai người lại phải ở bệnh viện mất mấy giờ, bác sĩ cầm phim chụp X quang lên nhìn, cười nói với cô rằng thật là ngã rất khéo, đúng là gãy xương sống rồi, cần phải ở nhà tĩnh dưỡng ít nhất một tháng.

Bác sĩ cười nói, giống như những cô gái trẻ tuổi thời nay đặc biệt dễ dàng ngã như thế, ví dụ như thích chụng điện đi giày cao gót, không cẩn thận té ngã cầu thang gì đó, một tháng cũng có bốn năm trường hợp như vậy tới nơi này.

Đồng Ngôn ngại ngừng cười, cũng hiểu được chính mình thật sự là rất xui xẻo.

Toàn bộ hành trình Cố Bình Sinh vẫn rất cẩn thận chiếu cố cho cô nhưng sắc mặt vẫn luôn trầm xuống, giống như có chuyện lớn gì xảy ra vậy. Hai người về nhà, cô nằm nghiêng đầu trên giường nhìn anh đứng ở bên giường, cố gắng tươi cười nhìn anh, nhưng đều không có kết quả.

“Em muốn uống nước.” Cô nháy mắt, cố gắng làm nũng.

Cố Bình Sinh làm theo lời cô, lấy một cốc nước tới.

Đồng Ngôn bĩu môi, vừa lòng nhìn anh đưa cốc nước qua, uống được hai miếng, sau đó nắm lấy ống tay áo sơ mi của anh, lau khô miệng, tiếp tục nằm lên giường, bắt chéo tay làm gối sau đó mới nhìn sang cánh tay của anh, “Em muốn ăn kẹo.”

Trong nhà có rất nhiều loại kẹo, đủ các loại khẩu vị.

Cố Bình Sinh không ngại phiền hà gì lột vỏ kẹo cho cô, rút cuộc cũng làm cô hoảng sợ.

Vì để tiện cho cô và anh nói chuyện, anh ngồi dựa vào bên giường, ngồi ở trên thảm xem máy tính.

Đồng Ngôn sau khi ăn xong viên kẹo trong miệng, đầu di chuyển tới mép giường, cọ cọ lên bờ vai của anh. Anh nhìn cô, Đồng Ngôn cười nhẹ nhàng, nói với anh, “Em muốn hôn anh.”

Anh trầm mặc trong chột lát, nhìn trong ánh mắt của cô thấy bóng dáng của chính mình, rút cuộc khẽ thở dài một hơi, nở nụ cười. Sau đó vươn hai ngón tay, đem cằm của cô thoáng nâng lên một chút, từ từ ngậm lấy môi của cô, lạt nhạt đi sự ngọt ngào trong miệng của cô. Điều hòa vẫn còn đang chạy để làm ấm căn phòng, cô chỉ cảm thấy nóng, gãy xương đau mất hồn như vậy, mà hôn anh cũng vô cùng mất hồn ...^_^

Chương 53 : Dáng vẻ của tuổi trẻ (2)

Chuyện gãy xương này nghe qua thì rất là nghiêm trọng, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ là tĩnh dưỡng mà thôi.

Hoàn toàn chỉ là tĩnh dưỡng mà thôi.

Tin tốt duy nhất chính là cô thuận lợi thông qua cuộc thi tư pháp.

Trầm Diêu tất nhiên là muốn xuất ngoại, tự nhiên sẽ không có tham gia thực tập thực sự, để cho cha mình tìm một toà án có nhận thực tập để xin con dấu, mà bắt đầu cuộc sống dễ chịu của sinh viên năm 4, luôn ở Hồ Nam cùng với bạn trai của cô ấy. Đồng Ngôn không nghĩ tới, chính mình nói cho cô ấy biết chuyện mình gãy xương sống, thì phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là cười ha ha, “Tớ rút cuộc cũng có thể lấy được một cái cơ để đi tới Bắc Kinh gặp cha mẹ chồng tương lai rồi.”

Sau đó vừa mới bắt đầu kỳ nghỉ đông đã vội vàng chuẩn bị để đi tới Bắc Kinh.

Qua mười ngày, rút cuộc trước khi qua năm mới cũng tới thăm cô.

“Cậu có thể có một chút đồng tình với mình được không?” Đồng Ngôn ghé người trên ghế sofa, xem tiết mục đang rất thê lương trên tivi, “Tớ ở nhà điều dưỡng gần một tháng, khi ăn cơm đều ngồi ở trên ghế nhưng đều phải kê thêm ba bốn cái đệm mềm ở sau lưng nữa, thế mà vẫn còn cảm thấy rất đau. Cậu không an ủi tớ thì thôi, lại còn lấy tớ ra làm cái cơ ngụy trang nữa.”

Trầm Diêu ngồi xồm ở bên ghế sofa, bóc vỏ quýt đưa cho cô, “Người Bắc Kinh các cậu có pharikhì đến mùa đông, đều thích ăn quýt, lạc cùng hạt dưa hay không? Tớ đi bên cạnh Thành Vũ, bất kỳ là ghé nhà ai chơi cũng đều thấy mấy thứ này.”

“Hình như là vậy...” Đồng Ngôn nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Giống như cũng không phải.”

“Cậu có biết không, anh ấy để tớ ở nhà anh ấy phải rửa chén này, thu dọn phòng ngủ, nói rằng muốn để lại ấn tượng tốt cho ba mẹ của anh ấy...” Trầm Diêu nũng nịu giống như một cô nhóc ở Thượng Hải, bị tra tấn rất là thất bại, “Cũng có biết là nhà của tớ đều có người giúp việc làm, anh ấy nói rằng những gia đình bình thường không thuê người giúp việc, hơn nữa ở Bắc Kinh người phụ nữ luôn lo chuyện gia đình, chăm sóc già trẻ trong nhà.”

Đồng Ngôn ừ một tiếng, cầm quả quýt từ trong tay của cô ấy, “Đó là thói quen của người phương bắc, cậu cho rằng mọi người đều giống như mẹ cậu sao, mỗi ngày chỉ đi dạo phố hay là nói chuyện phiếm gì đó thôi sao? Cậu còn chưa có thấy người Đông Bắc đâu... cậu sẽ nhìn thấy rõ ràng những điều này.”

“Vậy cậu cùng Cố mỹ nhân thì sao?” Trầm Diêu ghé sát vào bên mặt cô, nhìn chăm chăm vào cô.

“Tớ nấu cơm, tớ giặt quần áo...” Đồng Ngôn trở về chỗ cũ, phát hiện ra chính mình thật sự rất đủ tư cách, “Giống như phần lớn việc nhà đều là tớ làm.”

“Vậy cậu làm hết mọi việc tốt như vậy, anh ta hiện tại không phải đã muốn rời núi đó chứ? Qua vài năm làm việc thật thật giả giả cho những ông chủ tai to mặt lớn kia, còn cần tới sự giúp đỡ của chút tiền lương nhỏ nhoi của cậu hay sao?”

Đồng Ngôn cũng nằm úp sấp nhìn cô ấy, như lúc trước khi vẫn còn ở trong trường học, hai người chen chúc nhau trên một cái giường, mặt đối mặt lặng lẽ nói, “Tâm nguyện của tớ là có thể nuôi sống anh ấy, để cho anh ấy chỉ cần ở nhà đọc sách, anh ấy nếu vui vẻ có thể đi tới trường đại học tham gia mấy tiết giảng dạy là được rồi.”

Trầm Diêu trừng mắt nhìn cô, “Cậu thật sự là đem anh ta trở thành một mỹ nhân mà nuôi dưỡng đấy àh?”

“Chỉ sợ anh ấy không cho tớ nuôi thôi.” Đồng Ngôn thở dài, “Tớ nói thật với cậu, thân thể của anh ấy không phải là rất tốt gì, lúc trước khi làm bác sĩ từng cứu người mà sinh bệnh qua, để lại một ít di chứng. Cho nên không thích hợp để làm việc quá mệt mỏi.”

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện này cùng với Trầm Diêu.

Có lẽ là lâu lắm rồi, cô luôn là một người thụ động, sau đó mới nói ra một cách hỗn loạn như thế này.

Trầm Diêu a một tiếng, trầm mặc một lát, bỗng nhiên đứng bật dậy, nhưng có thể cảm nhận được cô ấy đang hoảng sợ.

“Cậu lúc trước đuổi theo hỏi Chu Thanh Thần mấy cái về di chứng của SARS, sẽ không phải vì thầy Cố chứ?”

Cô ừ một tiếng.

Trầm Diêu đứng lên hoàn toàn, đi loang quanh xung quanh phòng khách một lúc lâu, lại nhớ tới gì đó thì bèn ngồi xuống bên ghế sofa, “Ngôn Ngôn, cậu nghĩ tới chuyện muốn chia tay sao? Đừng nói cho tớ tới bây giờ cậu không nghĩ tới.”

“Đương nhiên là không rồi.” Đồng Ngôn cũng ngồi xuống, tựa người vào ghế sofa, tận lực tránh cho đề xuống xương sống, “Bạn học Trầm Diêu, cậu hiện tại đang ở trong nhà của Cố Bình Sinh, khi nói chuyện cần phải cẩn nhắc kỹ một chút, đừng ăn nói vô tư quá như thế.”

Cô hay nói giỡn, nhưng lúc này đối với Trầm Diêu chính là nghiêm túc.

“Những điều Chu Thanh Thần nói, tớ vẫn còn nhớ được một ít. Nếu như về sau Cố mỹ nhân thật sự bị suy tim, lục phủ ngũ tạng đều xảy ra vấn đề thì cậu làm sao bây giờ? Mỗi ngày đều hầu hạ anh ta sao? Cái này còn chưa có tính, cậu còn phải kiếm tiền chữa bệnh

cho anh ta nữa, càng ngày càng nhiều không thể không có được, bán nhà bán xe, cuối cùng không còn cái gì bán thì làm sao bây giờ? Bán mình sao?”

“Cậu làm sao lại nghĩ bi quan như vậy chứ?” Đồng Ngôn cười nhìn Trầm Diêu.

“Là đã muốn bi quan như vậy rồi còn đâu.” Trầm Diêu không dám tin nhìn cô, “Mấy ngày nay tớ ở bên cạnh Thành Vũ cùng đi tới nhà của anh ấy, phát hiện ra rất nhiều thói quen bất hòa trong cuộc sống, khi đó tớ đều có chút dao động, có thể ở được trong ngôi nhà này cả đời hay không. Đây vẫn còn là khả năng... nhưng cậu thì là đã sự thật rồi, chỉ là tình huống phát triển theo chiều hướng chậm mà thôi, sâu không thấy đáy cậu có hiểu không? Sâu không đáy mà cậu còn dám nhảy sao?”

Cô nhìn Trầm Diêu nói năng rất kích động, đơn giản hơn là đành phải chờ Trầm Diêu phát tiết xong hoàn toàn đã.

Trầm Diêu thấy cô không nói lời nào, lập tức tiến vào trạng thái kiểm điểm bản thân, “Đương nhiên, tớ đang nói sự thật, tớ thật sự xin lỗi thầy Cố, hấn cứu sống rất nhiều người thế mà tớ còn ở sau lưng đâm cho anh ta một dao...” Kiểm điểm xong, lập tức trở về trạng thái che chở, “Nhưng cậu là bạn tốt của tớ, tớ phải đứng ở bên cạnh cậu.”

“Nói xong rồi?”

“Nói xong rồi.”

“Được, bây giờ đến lượt tớ nói.” Đồng Ngôn chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, “Mỗi ngày nơi thủ đô này của chúng ta có thể gặp đủ loại tan nạn, tai nạn xe cộ, hỏa hoạn, máy bay gặp rủi ro, lời nói không kiêng kỵ gì cả, ai biết đâu được tớ ngày mai ra cửa có thể bị xe đâm chết hay không? Cho nên chuyện của ngày mai cũng không ảnh hưởng tới quyết định của tớ ngày hôm nay.”

Trầm Diêu bật thốt lên mắng mấy câu, kéo lấy cánh tay của cô, “Phi phi phi, Đồng Ngôn vô kỵ.”

“Thật ra thì con người của tớ đặc biệt thiếu tình yêu thương, nếu có thể nắm được rồi, cậu có đánh chết tớ, tớ cũng sẽ không buông tay đâu.” Cô ghé vào trên người Trầm Diêu, dùng mặt cọ cọ lên bả vai của cô ấy, “Nếu một ngày nào đó cậu cũng như anh ấy, tớ cũng sẽ không để ý mà nuôi cả cậu nữa đâu, dù sao cậu ăn cũng không nhiều, chỉ cần không cần mua quần áo hàng hiệu là có thể nuôi được rồi.”

Trầm Diêu lại bực mình chửi tục một cậu, vồ vồ phía sau lưng của cô, “Cũng là cậu rất am hiểu chuyện tình cảm nhất, nói đến mức khiến tớ cũng muốn khóc rồi đây này.”

Trầm Diêu vốn muốn đợi Cố Bình Sinh trở về rồi mới đi, nhưng không nghĩ tới đợi cho đến khi ăn cơm tối xong cùng với Đồng Ngôn và bà nội, lại đợi đến 9h tối mà không có nhìn thấy người đâu. Thành Vũ gọi điện thoại thúc dục ba bốn lần rồi, Trầm Diêu rút cuộc cũng đứng dậy cáo từ, khi ra đến cửa không biết nghĩ cái gì lại thấp giọng hỏi Đồng Ngôn, ba mẹ cùng bà nội có biết tình huống của Cố Bình Sinh hay không?

“Bọn họ không biết, tớ cũng không nghĩ sẽ nói cho bọn họ biết.” Đồng Ngôn làm động tác khua dao, “Đem mọi thức cản đường tớ bóp chết trong trứng nước.” “Cậu cứ cười đi, cứ cười đi, có ngày cậu sẽ phải khóc cho coi.” Trầm Diêu nói xong lại phi phi hai tiếng, “Tớ không rửa cậu, đúng là cái miệng quạ đen mà.”

Cô tiến bước Trầm Diêu xong lại tiếp tục ghé vào trên ghế sofa, xem tivi mà có hai ba lần ngủ gục, cuối cùng cánh cửa chính cũng có thanh âm mở cửa.

Cố Bình Sinh đi vào cửa, mở đèn đôi giày, mái tóc cùng áo khoác của anh dưới ngọn đèn đều thấy rõ ràng là có dính chút nước. Đợi cho đến khi anh đi tới, cô giữ chặt tay của anh, để cho anh ngồi ở bên người mình, “Bên ngoài có tuyết rơi rồi sao? Rất lớn sao?”

“Ở dưới lầu công ty cũng không có lớn, nhưng trên đường xe chạy đi Trường An thì tuyết đã bắt đầu rơi dày hơn.” Biểu tình của Cố Bình Sinh bây giờ là bộ dáng của một kẻ rất biết hưởng thụ, “Anh

có phải là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết ở Bắc Kinh hay không?” Cô lấy tay sờ lên đầu của anh, “Rất ẩm ướt, anh nhanh đi tắm rửa đi.”

“Đại khái là khi năm tuổi, ở Bắc Kinh anh đã từng gặp qua một lần.”

“Năm tuổi? Năm tuổi mà anh còn nhớ rõ ràng như vậy sao? Những gì em làm trước sáu tuổi thì bây giờ căn bản là chẳng còn ấn tượng gì rồi.”

Anh cười, “Mẹ anh sinh anh ra ở nước ngoài, năm tuổi ấy là tết dương lịch của người Trung Quốc, là lần đầu tiên anh về nước gặp mặt những người thân trong nhà. Năm đó bà ngoại anh vẫn còn, rất thích cười, ông ngoại là một người thật sự rất nghiêm túc. Anh nhớ rõ những ngày đầu năm đó, Bắc Kinh bắt đầu có tuyết rơi, ông ngoại khó có khi rời khỏi thư phòng đã mang anh đi gặp người tuyết.”

Cô vẫn luôn đặc biệt cảm thấy sợ khi nghe anh nói đến những chuyện đã qua, đã xảy ra chuyện gì, mỗi lần nhắc đến đều làm cho người ta cảm động nhưng cũng cảm thấy đau lòng. Cho nên khi anh nói rằng anh sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, lòng của cô cũng đã bị co lại rồi, may mắn... may mắn là một vấn đề rất ấm áp.

Đáng tiếc cô còn muốn nghe nhưng thời gian lại quá muộn.

Cố Bình Sinh tắm rửa xong, trên người mang theo một sự ấm áp mà bước lên giường, vươn cánh tay phải ôm cô từ phía sau, “Em đã ngủ chưa?” Đèn cũng đã tắt, cô cũng lười mở lại, rất cẩn thận tránh đi chỗ bị thương, xoay người đối mặt với anh.

Dùng hành động tỏ vẻ chính mình còn chưa có ngủ.

Hai tay của anh dẫn dắt cho cô ngồi ở trên người của mình, Đồng Ngôn cảm giác được sau đầu mình đang bị lòng bàn tay của anh giữ lấy, tự nhiên áp chế xuống, đụng phải anh. Cô vươn đầu lưỡi, liếm trên bờ môi của anh.

Còn nghĩ rằng trước khi ngủ hôn một chút, không nghĩ tới cũng là anh cố ý làm... không có ngôn ngữ trao đổi nào, chỉ cần cảm giác, thân thể của anh đang dần nóng lên. Từ những dây dưa đầu càng ngày càng dày hơn, cuối cùng lại chậm rãi rời khỏi, rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve những nơi nhạy cảm.

Hài lòng như vậy, cô cũng không cảm thấy chuyện này có chút phiền gì cả.

Cô trầm mê, nửa mê nửa tỉnh, cuối cùng thất lưng bị hai tay của anh ấy nâng lên, khi cô còn cảm thấy mơ hồ làm như thế nào thì anh đã trực tiếp tiến từ dưới lên trên. Cô nhịn không được mà kêu một tiếng, lập tức liền mím môi, nếu không thì không biết còn phát ra tiếng kêu gì nữa hay không...

Qua vài giây, chợt nghe Cố Bình Sinh giống như đang cười cũng như đang thờ dài mà nói với cô, “Em đừng có lộn xộn... ngoan ngoan nằm úp sấp xuống đi.”

.....

Buổi sáng cô tỉnh dậy, thật sự không còn chút sức lực mà làm điểm tâm sáng, liền nhàn hạ đi xuống dưới lầu mua bánh rán, bánh bao cùng sữa đậu nành đi lên.

Dì bán bánh rán dưới lầu cũng biết cô, một bên vừa chuẩn bị cho cô, một bên vừa nói chuyện sắp qua năm mới với cô, phải bán sớm một chút đều là vì phải về nhà qua năm mới, còn không quên dặn cô mỗi ngày đều nên làm điểm tâm sáng, nếu không chỉ có thể để bụng bị đói.

Cô vâng một tiếng, “Cái này không cần bỏ rau thơm đâu ạ.”

“Được, được.” Dì bán bánh rán nở nụ cười, “Dì biết mà, chồng cháu không có ăn rau thơm.”

“Cũng không phải không ăn.” Đồng Ngôn thờ dài, “Anh ấy nói rau thơm là loại rau không dễ dàng rửa sạch nhất gì đó, cho nên bình thường cũng không ăn, trừ khi là cháu tự mình rửa lấy. Trước

kia vì làm bác sĩ cho nên có vẻ so đo, anh ấy trước kia lái xe cũng vậy, một năm bốn mùa cũng không chịu mở cửa sổ, cho nên cháu cũng khó có khi ra ngoài mua đồ ăn này nọ, chủ yếu đều là tự tay làm.”

Nói một chút đến đây nhưng cuối cùng cũng là bộ dáng rất xinh đẹp đấy thôi.

Chuyện đầu tiên khi bước vào cửa chính là dùng phấn viết ở trên chiếc bảng đen trong phòng khách, ghi nhớ đã tiêu phí bao nhiêu thời gian. Thời gian mỗi ngày nằm trên giường là cố định, cô liền có chút thời gian hoạt động tự do như vậy, còn muốn nghiêm khắc nhớ kỹ để cho Cố Bình Sinh xem qua.

Nghe qua rất phiền toái, nhưng khi ngẫm lại thì cảm giác có một bác sĩ tư như thế này quả là không tồi.

“Ngày đầu năm mới ở Bắc Kinh.” Anh lặng lẽ tiến tới bên cạnh cô, cầm đũa ở sau tai của cô, “Thời gian còn lại muốn ra ngoài nghỉ phép không?” Đồng Ngôn bị hơi thở của anh làm cho ngứa ngứa, tránh thoát, quay đầu cự tuyệt, “Khó có được mười ngày nghỉ, vẫn là ở nhà ngủ đi, anh đừng ép buộc bản thân nữa.” Anh ừ một tiếng, “Chúng ta có thể tìm một khách sạn thích hợp để nghỉ ngơi, mỗi ngày ngủ thẳng đến khi mặt trời mọc cao bằng con sào mới thôi, sau đó lại tiếp tục đi trên bờ cát trắng, hoạt động gì cũng không cần tham dự.”

Nghe qua cảm thấy dường như cũng không tệ.

Đồng Ngôn còn đang tự hỏi thì Cố Bình Sinh đã ra quyết định, “Đợi cho đến ngày thứ hai của năm mới rồi đi.” Đồng Ngôn gật đầu, tiếp tục cố gắng ở trong đầu tìm ra cái gì đó không ổn. Thẳng đến khi anh nâng cằm của cô lên, cô mới phản xạ có điều kiện theo động tác ngửa đầu của anh.

“Cố phu nhân, phụ nữ thắc mắc càng nhiều thì lại càng nhanh già đi đấy.”

“Thật ra anh là một người luôn có chủ nghĩa đàn ông thôi, chưa bao giờ để cho em có cơ hội cự tuyệt cả...” Cô cười, “Nhưng em rất thích... rất rất thích.”

Hai người đang nói chuyện thì đã nghe được tiếng chìa khóa cắm vào ổ ở cửa chính, sau đó là tiếng mở cửa, hẳn là bà nội đi bộ đã trở về. Cửa bị đẩy ra, cô nhìn qua thì thấy hai người.

Là bà nội cùng cha của cô.

Chương 54 : Đáng vẻ của tuổi trẻ (3)

Cô theo bản năng nắm chặt áo sơ mi của anh, Cố Bình Sinh cũng giống như đoán được cái gì đó, đưa tay lên vỗ nhẹ lưng của cô.

“Ngôn Ngôn...” Bà nội còn không có nói chuyện, cha của cô đã mở miệng trước, trong tay mang theo hai túi cam thật lớn, “Cha nhớ rõ còn rất thích ăn cam, cái này là mua riêng cho con một ít.”

Mẹ của cô là một mỹ nữ có tiếng, nhưng thật ra cha của cô lại là một người có vẻ già nua.

Ông ấy vừa nói xong, vừa tháo chiếc mũ trên đầu xuống, là một người đàn ông không quá 50 tuổi nhưng tóc đã bạc trắng hơn phân nửa.

“Vừa vặn qua năm mới cũng có cái mà chiêu đãi khách đến nhà nữa...” Bà nội cười nhận lấy hai túi cam, rồi đi vào phòng bếp, “Hôm nay là thứ sáu, con ở lại một ngày đi, đợi đến tối Tiểu Cố tan tầm trở về thì cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Cô vẫn đứng dựa lưng vào bên cạnh tủ, có chút ngờ ngác, không biết phản ứng thế nào cho tốt đối với cuộc chạm mặt bất thành linh này. Cố Bình Sinh chưa từng có gặp qua cha mẹ của cô, cũng chưa từng có hỏi qua, cô luôn nghĩ rằng một ngày nào đó có cơ hội, cô sẽ nói cho anh biết mọi chuyện.

Nhưng không nghĩ tới là sẽ vào một buổi sáng sớm bình thường như thế này, làm cho cô trở tay không kịp.

Cha của cô mở tủ giày ra, cẩn thận cúi người xuống nhìn xung quanh, muốn tìm một đôi dép lê cho khách, nhưng mà nhìn vào loạt giày thể thao cùng giày da được sắp chỉnh tề mà có chút mờ mịt, thật cẩn thận đứng dậy quay đầu, ngượng ngùng cười nhìn về phía bọn họ.

Đồng Ngôn giật mình nhưng cũng không hé răng nói gì.

Ở thời điểm do dự, Cố Bình Sinh đã bước lên vài bước, mở tầng thứ hai của tủ giày, lấy ra một đôi dép lê mới tinh, xoay người đặt xuống bên chân của cha cô, “Chú đi đôi này đi, cỡ chân chắc là cũng vừa với chú.”

“Tiểu Cố, Tiểu Cố... không cần phiền cháu...” Cha cô vội vàng nói xong, đã lấy cánh tay của anh.

Cố Bình Sinh không có nhìn thấy ông nói chuyện, cũng vốn không có lên tiếng trả lời, cho đến khi đứng dậy nhìn vào miệng ông ấy vừa ngậm lại thì lập tức nở nụ cười, “Thính lực của cháu tạm thời có chút vấn đề, về sau nếu chú muốn cháu nói chuyện cùng chú thì chú phải để cho cháu nhìn khẩu hình của chú thì cháu mới có thể nói được.”

Đồng Ngôn đi qua, theo bản năng giữ chặt tay của anh.

“Không sao, không sao, bà nội cũng đã nói cho chút biết rồi, không sao.” Cha cô nói là không sao nhưng tay chân đôi giày thì có chút luống cuống, cuối cùng còn không quên đem giày của chính mình đặt trên cái đệm ở cạnh cửa, miễn cho làm bẩn sàn nhà.

Cô nhìn bộ dáng không được tự nhiên của cha mình thì biểu tình lạnh lùng luôn giữ trên khuôn mặt cũng chầm chậm nhạt dần. Nhưng là từ sau khi bà nội bị bệnh, cha cô cũng chỉ xuất hiện có mấy lần, còn nói muốn được lấy tiền bán nhà, bóng ma đó vẫn còn in rõ trong lòng cô. Cô nhìn người đàn ông kia dần đi tới góc sofa ngồi xuống, hai tay vẫn nắm lấy chiếc mũ, vẫn không biết nên mở miệng như thế nào.

Cố Bình Sinh nhìn thời gian, vội vàng ngồi xuống ăn hai ba miếng điểm tâm, liền mặc áo quần áo rồi khoác áo khoác từ phòng ngủ đi ra, chuẩn bị tới công ty. Đồng Ngôn nhắm mắt theo đuôi anh đến phía sau cửa, có một góc nhỏ che khuất thân mình của hai người.

“Anh sớm trở về một chút.” Cô không yên tâm nhìn anh.

Anh khẽ cười, một bàn tay đề trên cánh cửa thạch bích màu đen, cúi đầu yên lặng hôn lên môi cô. Đầu lưỡi vẫn còn mang theo hương vị sữa đậu nành, cô dựa lưng vào trên cánh cửa, tay vịn lấy thắt lưng của anh.

Trong phòng bếp bỗng nhiên có tiếng vang.

Cô theo phản xạ tính nghiêng đầu nhìn lại, dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

“Ngôn Ngôn, em hãy nghe anh nói.” Giọng nói nhẹ nhàng của Cố Bình Sinh lọt vào trong tai cô, cô quay đầu nhìn anh, anh nói với cô rằng: Đối với người bị bệnh ung thư, quan trọng nhất chính là tâm tình luôn vui vẻ, vì thân thể của bà nội nên hôm nay em hãy vui vẻ một chút.

Cô chậm rãi gạt đầu, cầm lấy hai ngón tay quơ quơ, lặp lại lời dặn dò : Anh nhớ về sớm một chút.

Cố Bình Sinh cười rất thâm tình : Được.

Cô cũng cười rộ lên, bờ vai của người trước mặt này sớm đã là chỗ dựa đáng tin cậy nhất của cô.

Cô nhìn anh mở cửa ra ngoài, rút cuộc cũng hít vào một hơi, xoay người đi ra khỏi góc khuất nơi cánh cửa. Chính là không nghĩ tới trong nháy mắt cửa bị đóng, giọng nói của Cố Bình Sinh bỗng nhiên vang lên, “Cha, con đi tới công ty đây, buổi tối con sẽ trở về sớm, cùng ăn một bữa cơm với cha.”

Cha của Đồng Ngôn ngồi trên sofa cũng đứng bật dậy, nói vọng ra cửa, “Haiz, về muộn một chút cũng không sao.”

“Được rồi,có nói nữa Tiểu Cố cũng không nghe thấy đâu.” Bà nội cười rộ lên.

Nhìn trên khuôn mặt bà nội vương vấn ý cười rất thoải mái, làm cho cô nhìn vào cũng cảm thấy mềm lòng, “Con đi vào đọc sách, hai

người ngồi nói chuyện đi.”

Toàn bộ ban ngày cô đều nằm úp sấp ở trong phòng ngủ của mình, chăm chỉ đọc từng cuốn sách để chuẩn bị cho cuộc thi thư pháp, một tờ rồi lại một hàng, từng chữ từng chữ đều không bỏ sót, so với thời điểm ôn tập còn thật sự chăm chỉ hơn rất nhiều. Cách một cánh cửa, còn mờ mờ nghe được động tĩnh bên ngoài, ước chừng là bà nội đang đưa cha đi xem qua căn nhà mới nói, chậm rãi giới thiệu từng góc ngách.

Từ cô nghe được nhiều nhất chính là Tiểu Cố.

Buổi tối lúc ăn cơm, cô còn nhịn không được mà đề phòng lo lắng, sợ bỗng nhiên liền có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. May mắn mọi sự đều an bình, đợi cho đến khi tiễn bước cha cô ra cửa, cô vẫn có cảm giác không thể tin được, thực sự sẽ có một gia đình với bữa tối ấm áp như vậy, ấm áp giống như một giấc mơ vậy...

“Thật ra khi em còn học tiểu học, cha em vẫn còn rất tốt tính, đặc biệt là một người rất thành thật, không hay nói chuyện yêu thương gì nhưng rất yêu công việc.” Cô nằm trên giường, nhìn vào ánh mắt của anh mà nói, “Sau đó... có thể là do cùng mẹ em ly hôn nên thay đổi thành như thế. Vẫn không mấy khi nói lời yêu thương như cũ nhưng lại rất ham mê chơi cờ phiếu, nghĩ mọi biện pháp vay tiền để đầu cơ cờ phiếu, ông ấy luôn nói rằng nếu ông ấy có 100 vạn thì sẽ làm cho những người xem thường ông ấy ngày hôm nay phải nhìn ông ấy bằng cặp mắt khác xưa.”

Cố Bình Sinh ngồi ở trên thảm, tay trái để lên giường, nhẹ nhàng quơ qua quơ lại một chút rồi cười, “Chỉ vì những điều đó không đáng để cho em đánh mất một người cha.”

Ánh mắt Đồng Ngôn sáng lên, nhìn chăm chăm vào anh.

Sự trầm mê này mà nói giống như đánh bạc vậy, nợ chồng chất ở bên ngoài, thậm chí không buông tha thứ gì đáng một đồng tiền ở trong nhà nữa. Mặc kệ là con gái cần phải chăm sóc, hay mẹ già cần phải phụng dưỡng... cô vốn định nói ra hết nhưng lại nghĩ đến

người cha trên danh nghĩa kia của anh, với một danh phận là phó chủ nhiệm khoa nội, nhưng đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là một cái tên.

Hơn ba mươi năm cuộc đời, chưa từng gặp qua vài lần, chứ nói cái gì mà dưỡng dục?

Ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn tường rất nhu hòa, cô vươn tay sờ lấy khuôn mặt của anh, từ mũi đến môi, cuối cùng còn thật sự dùng ngón trỏ chọc chọc lên đôi môi nhọt nhọt với nụ cười thâm tình khiến lòng người điên đảo kia, “Em vừa nhìn thấy anh, đã muốn chăm sóc cho anh... rõ ràng anh còn lớn hơn em 10 tuổi, thật là kỳ lạ...” Làn da này thật sự là trơn bóng, làm cho người ta thật sự là đổ kị.

Cố Bình Sinh nhướn mày, “Em nói cái gì?”

“Không có gì, em đang nói mớ...” Đồng Ngôn cười hì hì, kéo chăn qua quấn chặt người mình, “Thật vất vả mới đợi qua năm mới, thật tốt... Em có thể đi tới nhà anh chúc tết không?”

Cô nhìn ánh sáng phát ra từ cây đèn tường chiếu thẳng vào trong mắt anh, lòng tràn đầy chờ đợi, cho đến khi nghe thấy anh nói cũng được, mới dùng chiếc chăn trùm kín đầu, âm thầm cười rộ lên, hưng phấn chẳng khác gì năm đó đi thi đại học.

Qua lâu như vậy, rút cuộc cũng có thể danh chính ngôn thuận đi tới nhà ông ngoại của anh.

Tới gần tết âm lịch, bỗng nhiên có ba ngày hai đêm liên tục có tuyết rơi nhiều, toàn bộ giao thông ở Bắc Kinh đều bị tắc nghẽn, xe taxi lại khó tìm. Bởi vì hạng mục hợp tác với nước ngoài, gần tết nhưng số lần đi công tác của Cố Bình Sinh cũng không có giảm bớt đi, ngược lại cũng không có thời gian nghỉ phép cùng cô, mỗi ngày đều tăng ca đến tận đêm khuya.

Trầm Diêu bắt đầu oán giận với cô về việc tuyết rơi nhiều ở Bắc Kinh khiến thời tiết lạnh như thế nào, sau đó lại phát hiện ra mỗi lần

cô ấy gọi điện thoại cô đều không yên lòng, dần dần cũng phát hiện ra bản thân mình không tức thời, cảm thán cô thật sự là có tâm tình của đứa con dâu mới về nhà chồng, mỗi ngày ngồi ở trong nhà đợi chồng về...

Đồng Ngôn lười ba hoa, đuổi cô ấy đi, tùy tiện cầm một cuốn sách kê ở bên gối mà anh hay xem lên để đọc.

Khi vừa mở sách ra, liền thấy chú giải rất nhiều, đại đa số đều là viết bằng tiếng anh, cô nhìn không hiểu lắm, nhưng đoán được anh dùng để làm tư liệu tham khảo cho bài giảng.

“Ngôn Ngôn.”

Bà nội mở cửa tiến vào.

Cô buông sách xuống, “Bà làm sao mà còn chưa ngủ?”

Bà nội đi đến bên giường ngồi xuống, “Bà nội muốn cùng cháu thương lượng chuyện này...” Nói xong nửa câu đầu, không hiểu vì sao liền do dự. Đồng Ngôn có dự cảm không được tốt lắm, quả nhiên bà nội đã nói tiếp, vì tiền...” Lúc trước bán phòng là để lấy tiền chữa bệnh cho bà, bà nội muốn lấy một phần đem cho cha con trả nợ.”

“Không được.” Cô ngồi mạnh xuống, bởi vì đau đớn nơi sống lưng nên đành nghiêng người qua, “Đây là tiền tiết kiệm.”

Quả nhiên vẫn không thể ôm hi vọng gì.

Cô thật sự đã quá ảo tưởng, không ngờ cha cô lại dùng nước cờ này dùng những lời lẽ đó để lừa gạt bà nội tới cô lấy tiền, cô im lặng ngồi trên giường.

Nhìn khuôn mặt của bà nội, bên tai vẫn còn có tiếng nói của Cố Bình Sinh, không thể tức giận, không thể để ảnh hưởng tới tâm tình của bà nội. Cô không ngừng khuyên nhủ chính mình, giọng nói đè nén xuống, “Bà cũng đã lớn tuổi như vậy, cần phải để giành chút tiền dưỡng lão, lỡ như... sau này cháu không còn ở bên cạnh bà thì sao? Bà có thể trông cậy vào ai?”

Ngữ khí của bà nội rất bình tĩnh, thái độ cũng rất kiên quyết.

“Cha cháu lần này là thật tâm, cháu cũng biết người nhà kia cũng không dễ dàng gì, đều vì kiếm chút lợi tức mới cho cha cháu mượn tiền, nhưng lại không nghĩ tới là mượn lâu như vậy, bảy tám năm rồi cũng không có trả được...” Bà nội nói liên miên chuyện cũ một hồi, đem chuyện cũ năm xưa ra nói nữa, một lần nữa thuật lại mọi thứ.

Chuyện từ rất lâu rồi, cô thật sự đã muốn quên đi những sự thật đó...

Đến cuối cùng bà nội thậm chí bắt đầu nói, điều bà không yên lòng nhất trong cuộc đời này không phải là sự hiểu biết của cô mà là con mình không chịu thua kém con người. Nếu như hẳn thật sự chết đi, sau này con gánh khoản nợ đó làm sao mà sống tốt được...

Nói xong lời cuối cùng nước mắt cũng không cầm nổi.

Cô chỉ là nhìn, cũng đã muốn khóc, đưa tay thay bà nội lau nước mắt, “Cháu thật sự không phải không muốn phụng dưỡng ông ấy, chờ ông ấy già đi không thể động đậy cũng không biết rõ gì nữa, không có chút sức lực nào nữa mà đi chơi cổ phiếu thì cháu nhất định sẽ phụng dưỡng ông ấy....”

Cô chưa từng thấy qua bà nội khóc như thế bao giờ, cho dù là trị bệnh bằng hóa chất đau đớn cỡ nào, cả người đau đến mức mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm nhưng cũng không có khóc qua một lần, thế nhưng lần này ngồi trước mặt cô lại nghẹn ngào khóc không thành tiếng. Cô đến cuối cùng cũng khóc đến run lên, không biết nói gì, chỉ biết khóc.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cố Bình Sinh cúi đầu, tháo caravat trước người xuống, lại ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn đến tình cảnh trong phòng ngủ.

Anh đem caravat cùng áo khoác tây trang ném lên trên giường, đi tới vỗ vỗ vai Đồng Ngôn, ngược lại ngồi xổm xuống trước người bà nội, nhẹ nhàng trấn an bà nội, không hỏi lý do, chỉ nói có chuyện gì cũng không cần làm lớn chuyện lên, Đồng Ngôn cùng chính mình nhất định sẽ giải quyết.

Có lẽ anh đã từng làm bác sĩ, lời nói luôn làm cho người ta tin tưởng, luôn biết cách trấn an lòng người.

Qua một lát, bà nội cũng không hề chấp nhất mà cố thuyết phục cô nữa, chỉ yên lặng lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, Cố Bình Sinh lấy một chiếc khăn nhúng qua nước ấm từ trong toilet ra, đưa cho bà, “Đã trễ thế này rồi, bà đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì cháu sẽ nói chuyện với Ngôn Ngôn.”

“Các cháu thật sự cũng không dễ dàng gì... thật sự là không dễ dàng gì.”

Bà nội vừa nói vừa đứng dậy, thay bọn họ đóng cửa phòng lại.

Thanh âm khóa cửa vang lên, không có ai rõ ràng chuyện gì.

Anh ngồi xuống bên cạnh Đồng Ngôn, cô cúi đầu, lấy khăn bông lau nước mắt, ánh mắt hồng sưng đỏ lên, lại vẫn còn ầng ậc nước. Cố Bình Sinh rút cuộc thở dài một hơi, cúi đầu, dùng trán của mình chống lên trán của cô, ngược lại nở nụ cười, “Tim của anh không được tốt lắm, em nếu còn khóc nữa, phỏng chừng trái tim của anh lập tức sẽ phát bệnh cũng nên.”

Chương 55 : Trong những ngày về sau (1)

Có đôi khi con người thật sự không thể khuyên được người khác, Cố Bình Sinh vốn chỉ nói một câu trêu chọc, nhưng cô nghe được thì lại cảm thấy rất khở sở.

Anh không nghe được tiếng cô khóc nhưng lại thấy bả vai của cô co rúm ngày càng mạnh thì thật sự là bó tay không có cách nào nữa, “Ngôn ngôn?” Anh đem cô kéo qua, ôm lấy ngang người cô, “Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy em?”

Cô chen mình trong hai cánh tay của anh khóc một hồi thật lâu, rút cuộc cũng đỏ cả con mắt, mới từ từ đem đầu đuôi câu chuyện nói cho anh nghe.

Ý chính vẫn là mấy năm nay bà nội càng lúc càng già yếu, cũng không hay liên lạc với cha cô, cả cô trước đó đã nợ người ta rất nhiều tiền vì chơi cờ phiêu, nhưng đến tận bây giờ số nợ quá lớn, thật sự là cảm thấy bất lực. May mắn nhà kia từng là đồng nghiệp nơi nhà xưởng trước đây cha cô từng làm việc.

Hai năm đầu còn có vẻ khoan dung, nhưng mượn liền một lúc bảy tám năm không có trả, dù cho là bạn bè cũng có thể trở mặt với nhau, nhà người kia tìm đến rất nhiều lần. Mới đầu cha cô còn thuê được phòng ở, sau đó liền tìm đến bà nội, khi đó Lục Bắc đựng phải đôi vợ chung hung thần ác sát kia đến đòi nợ, không có hỏi nguyên nhân, liền cùng người đàn ông kia đánh một trận.

Mấy năm nay, toàn án cũng đều đã giải quyết qua, nhưng lão hàng xóm vẫn luôn nhắc đi nhắc lại, khiến cho cô đôi khi nhớ lại thì thật sự là không chịu nổi.

Cha nợ con trả, đạo lý này cô hiểu được, vốn định đợi sau khi tốt nghiệp gom đủ tiền sẽ trả, không nghĩ tới bà nội lần này bệnh nặng như vậy, thật sự làm cho sự việc ngày càng phức tạp. Bà nội cũng không biết rằng chính mình chữa bệnh hết bao nhiêu tiền, đây cũng là tâm tư của Đồng Ngôn, muốn im lặng đem số tiền để ở chỗ Cố Bình Sinh, vì bà nội sau này già cả mà để lại chút phí sinh hoạt.

Huống hồ, cô còn lo lắng đến tỷ lệ tái phát bệnh ung thư của bà nội nữa.

Cố Bình Sinh đi toilet, dùng nước ấm nhúng qua khăn mặt, vắt khô nước, rồi giúp cô lau sạch khuôn mặt. Cô kể toàn bộ câu chuyện cho anh, anh đều im lặng nhìn cô, đợi cho đến khi cô nói xong, nằm ngửa người ở trên giường thì anh mới vỗ vỗ cánh tay của chính mình.

Đồng Ngôn hiểu ý, liền nằm xuống, tựa vào trong cánh tay của anh.

“Việc này cần phải giải quyết, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, ngữ điệu ôn hoà, “Nếu như là cha nợ con trả, bà nội cũng đều không cần tiền, thì cuối tuần này anh sẽ đưa ba mươi vạn cho cha em.”

Đồng Ngôn chống tay lên giường, muốn ngồi dậy.

Lại bị cánh tay của anh vươn lấy ôm lại, dán lên trước người anh, “Không cần tranh với anh, mọi thứ anh có đều là của em.” Cằm của anh đặt ở trên đỉnh đầu của cô, theo lời nói mà ma sát lên trên đỉnh đầu cô, “Hôm nay anh cùng trợ lý mới học thêm được một câu, “bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa”, anh thật sự là một tình huống như vậy. Thoạt nhìn qua giống như bình thường, nhưng thật ra khi sống cùng nhau thì sẽ lộ ra khuyết điểm của bản thân, vừa rồi khi anh đẩy cửa vào phòng, khi nhìn thấy em khóc thì trong lòng anh thật sự rất đau.”

Anh tạm dừng vài giây, nói lặp lại một lần nữa, “Là thật sự rất đau lòng.”

Một đoạn văn nói mà không xuyên tạc ý tứ riêng của thành ngữ mà còn làm cho người ta khổ sở như vậy.

Cô hiểu được, anh nói không chỉ là trong tình cảm, mà còn nói về cảm giác của thân thể. Tay cô vòng qua thắt lưng của anh, cách một chiếc áo mỏng, cô lấy tay viết trên lưng của anh chữ Sorry.

Hai ngày này cô đã im lặng suy nghĩ, đúng như lời Cố Bình Sinh, chuyện này dù sao cũng đã xảy ra, vấn đề chính là giải quyết sớm hay muộn mà thôi. Thân thể bệnh có thể chữa, tâm bệnh thì lại rất khó chữa, nếu bà nội bởi vì chuyện này mà suy nghĩ miên man cả ngày, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới thân thể.

Cuối cùng cô cũng chấp nhận lời đề nghị của Cố Bình Sinh, thay cha mình trả nốt phần nợ này.

“Nếu trực tiếp đưa tiền cho cha em, em chỉ sợ ông ấy lại cầm tiền đi chơi cờ phiếu...” Tâm mắt của Đồng Ngôn có chút trốn tránh, khó khăn như vậy, cô chưa từng nghĩ sẽ nói ra cùng anh, “Không bằng em tự mình đi trả vẫn hơn, đem giấy vay nợ cầm trong tay luôn.”

“Được, buổi sáng thứ bảy anh có một cuộc họp rất quan trọng, chờ sau khi kết thúc sẽ về nhà đón em, chúng ta cùng đi.”

“Tự mình em đi là được rồi.”

Cô tuyệt đối không muốn cho anh phải đối mặt với những lời nói lạnh nhạt của những người bên ngoài.

Đáp án này đương nhiên là không được sự đồng ý của anh rồi.

May mắn là tình huống so với cô nghĩ còn tốt hơn rất nhiều, bất luận từng có tranh cãi như thế nào, dù sao cũng đã có người mang ba mươi vạn đến trả, nợ nần bởi cổ phiếu đều giống như đã trở thành tâm bệnh. Người đồng nghiệp kia của cha cô, thậm chí còn nói

với Đồng Ngôn rằng ông rất tiếc nuối, nói rằng cha cô trước kia là một người rất tốt, chính là vì chơi cờ phiêu mà liền thay đổi.

Đồng Ngôn im lặng cười cười, không muốn nói thêm gì nữa.

Trong đại sảnh của ngân hàng có rất nhiều người xếp hàng, bốn người ngồi một dãy ghế, vẫn duy trì im lặng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ. Không ngừng có tiếng vang của máy móc điện tử, có người từ khu chờ đứng lên, cũng có người chờ không được, đem số phiếu chờ nắm trong tay nãy giờ thành một cục rác tròn nhỏ, ném vào trong thùng rác rồi đứng dậy rời đi.

Cô yên lặng nhìn dãy số trong tay mình, thầm cầu nguyện nhanh một chút đến lượt mình, nhanh chút chuyển khoản, nhanh chút chấm dứt chuyện này.

Anh đưa tay vỗ lưng cô tỏ ý trấn an.

Đồng Ngôn cười cười, khi cô đang muốn hỏi anh có muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lòng chút không thì bỗng nhiên có người gọi ra tiếng ở phía sau cả hai người, “Thầy Cố?” Giọng nói này có chút do dự, thậm chí là không dám tin. Đồng Ngôn quay đầu nhìn, Cố Bình Sinh cũng theo động tác của cô mà quay qua nhìn, bất ngờ nhìn chàng trai trẻ đứng phía sau bọn họ, “Đồng Hiếu Phong?”

Cậu thanh niên được gọi là Đồng Hiếu Phong kia lập tức dạ một tiếng, rồi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hai người.

Người chủ nợ kia bỗng nhiên đứng lên, cười nói, “Hiếu Phong biết bọn họ à?”

Đồng Hiếu Phong dạ một tiếng, “Là giảng viên đại học của cháu.”

“Giảng viên đại học sao?” Vị chủ nợ kia cũng có chút ngạc nhiên, khó có thể tin được, mãi một lúc lâu sau mới cười cười với Cố Bình Sinh và Đồng Ngôn, “Thật xin lỗi, đây là cháu của tôi... Thầy giáo..cậu không cần để ý. Chính là lần trước tôi đi tới nhà của Đồng Ngôn... khi vừa bước vào cửa, đụng phải một tên bặm trợn đã đánh

tôi đến mức phải nhập viện, lần này sợ cũng sẽ đụng tới tên đó, nên mới gọi cháu tôi tới giúp đỡ. Nếu tôi biết rằng người đến là một giảng viên đại học, khẳng định sẽ không cần lôi cháu nó tới đây làm gì.”

Người vợ của chủ nợ kia cũng đứng lên, nháy mắt với chồng mình, cười giảng hòa.

Mấy người kia đều cố gắng tỏ thái độ hòa nhã, thật tốt, có lẽ sợ rằng sau này Cố Bình Sinh ở trường học sẽ làm khó cháu của mình.

Cô nghe người chủ nợ kia cố gắng giải thích, thế nhưng lại không dám nhìn thẳng mặt Cố Bình Sinh. Chỉ nghe anh nói vài câu ứng phó, không có gì là không ổn cả. Nếu không phải anh vẫn còn im lặng cầm chặt tay cô, cô khẳng định đã chạy trốn chết rồi.

Trùng hợp tàn nhẫn như vậy, nhưng lại đem anh đẩy vào tình cảnh khó xử như thế.

Thủ tục cuối cùng cũng xong xuôi, cô cũng đã không có được cảm giác như trút được gánh nặng nữa, ngược lại cảm xúc lại càng tồi tệ.

Ngân hàng cách trường học nơi anh giảng dạy rất gần, trên đường trở về, Cố Bình Sinh bỗng nhiên nói chính mình muốn đi tới trường học lấy chút tư liệu, hai người đi bộ dọc theo hành lang của người đi bộ quẹo vào cổng trường học, rồi đi bộ tới viện luật của trường.

Cuối tuần nên sinh viên có mặt trong trường cũng không nhiều, góc bồn hoa ven đường có mấy chỗ tuyết rơi đã ngưng lại thành băng.

Hai tay của cô cầm ở trong túi áo, nhắm mắt đi theo sau Cố Bình Sinh, cúi đầu chỉ lo nhìn đường, chờ cho đến khi nghe được tiếp chụp bóng vang lên, lúc này mới giật mình phát hiện ra anh và mình đã đi tới sân bóng rổ.

Trong sáu khoảng sân, đều có tốp 5 tốp ba người đứng tụ tập ném bóng. Bắt mắt nhất là ở phía bên phải, có mấy cậu sinh viên trẻ mặc quần áo thể thao rộng đứng thành một vòng, ba đấu ba trong cái gió lạnh thế này. Xung quanh sân cũng không ít người vây quanh để xem, vừa sôi nổi trò chuyện vừa giơ tay chắn gió, vừa hò hét cổ lên vừa kêu tên người ta, còn có một cái bảng đen được người ta đưa tới để ghi điểm cho từng đội.

“Là trận đấu ở viện của anh?” Cô nhận ra những khuôn mặt quen thuộc.”

“Là trận đấu của trường học, học viện luật của trường này so với trường học của bọn em còn lớn hơn rất nhiều, mỗi khóa đều có đến bảy tám lớp, cho nên trước tiên là tổ chức những trận thi đấu bóng rổ trong học viện đã.”

“Trường học của em? Đó cũng là trường học trước kia của anh mà...” Đồng Ngôn không hiểu sao lại có cảm giác ghen tị, “Ai..có người mới trở về đây làm giảng viên luật cho người ta được một thời gian mà đã quên mất gốc rồi.”

Cố Bình Sinh đánh giá cô một chút, thoáng trầm ngâm nói, “Em cũng là sinh viên của anh mà, em đang ghen đấy à?”

Cô nói đó là đương nhiên rồi.

Đã có vài sinh viên phát hiện ra bọn họ, hưng phấn mà vỗ tay, kêu lên vài tiếng ‘Thầy Cố’, ‘Thầy Cố’, như là rất bất ngờ vì anh đến xem trận đấu bóng rổ của học viện. Cố Bình Sinh đi qua, cười hỏi mấy người đó, “Ai thắng?”

“Hiện tại là năm hai.” Sinh viên phụ trách ghi điểm số nói, “Nhưng mà các anh năm ba cũng còn chưa có bắt đầu trận đấu, phỏng chừng cuối cùng là các đàn anh đại biểu cho học viện tham gia thôi.”

“Thầy Cố biết đánh bóng rổ không?” Bên sân nghỉ ngơi có người vừa uống nước vừa hỏi.

“Biết.” Cố Bình Sinh tùy tiện thủ thế ném bóng vào rổ, “Khi còn đi học đại học tôi cũng thường xuyên đánh bóng rổ để giải trí.” Động tác rất đẹp, ngay cả Đồng Ngôn là một thường dân bóng rổ cũng có thể nhìn ra tư thế của anh không phải là để hù dọa người.

Sinh viên bốn phía xung quanh nhất thời náo nhiệt lên, ồn ào cho rằng vài người nên nghỉ ngơi để Cố Bình Sinh chơi thay bọn họ.

“Thầy Cố, bọn em tuyệt đối là đánh đẹp, không cần trọng tài, chỉ tính những quả bóng rơi vào rổ, như thế nào?”

Đám sinh viên biết anh không nghe được, tự nhiên nghĩ theo phương thức có hiệu quả nhất.

Cố Bình Sinh thì sao cũng được, nhấn mạnh rằng chính mình chỉ có thể luyện tập cùng bọn họ khoảng 10 phút, sau đó liền thuận tay đem áo lông cừu ra đưa cho Đồng Ngôn, thời điểm anh tháo mắt kính xuống thì cô có chút lo lắng mà lặng lẽ giữ chặt góc áo của anh, im lặng dùng khẩu hình hỏi anh : Thật sự là có thể sao?

“Ngẫu nhiên hoạt động 10 phút thì không có vấn đề.” Anh đem kính đặt trong lòng bàn tay cô, “Anh nghe Tử Hạo nói qua, sinh viên nữ ở trong nước đặt biệt thích những chàng trai chơi bóng rổ giỏi thì phải?”

Anh nói xong lời này, liền mỉm cười một chút, khó có thể nén được tâm tình vui vẻ của mình.

“Giống như là thật...” Đồng Ngôn bị nụ cười của anh ảnh hưởng, như nhớ lại chuyện lạ, “Em cũng đã xem qua rất nhiều trận bóng rổ, đều là những trận đấu bóng rổ đặc biệt của trường học để chiêu sinh người tài. Đáng tiếc thật, khi đó nếu em yêu thương một người nào đó, vốn sau này sẽ không có gặp anh rồi.”

“Phải không?” Anh cười đến mức dậy sóng nhưng lại không sợ hãi chút nào.

Quả bóng vừa được tung tới, anh một tay tiếp bóng trực tiếp vào trận.

Đồng Ngôn đứng ở trong đám sinh viên nữ dưới ánh mắt trời dỗi mắt xem trận đấu, giống như từ khi quen biết anh cho đến nay, không phải ra vẻ đạo mạo của một bác sĩ thì chính là dáng vẻ của một thầy giáo, khó có được khi thấy những động thái như vậy của anh. Vẫn như trước là ba đấu ba, anh mặc áo sơ mi đơn giản màu bạc, di chuyển cùng với những cậu sinh viên mặc quần áo thể thao ngắn tay ở trên sân đấu.

Có lẽ vì do thời tiết lạnh, bắt đầu cũng không có hoạt động mở đầu cho ấm người, những đường bóng đầu của anh có cảm giác như có chút trúc trắc. Nhưng bất quá cũng chỉ là hai phút, sau đó liền nghiêm nhiên trở thành chủ lực, không ngừng đưa bóng về phía trước, lần trúng ba người của đội bạn.

Một cái xoay người, nhảy lấy đà cũng là hơn người.

Vẫn là người luôn được người khác chú ý như vậy.

Ngược chiều ánh sáng nhìn lại, giống như bên người anh luôn có ánh nắng mặt trời vậy, thân thể của anh giống như ảo ảnh đứng ở biên giới của ánh sáng, ấm áp mà mềm mại.

“Cô giáo nhỏ....” Cô gái tựa vào bên người cô nhịn không được mà tám chuyện, “Có phải lúc trước cô bởi vì nhìn thấy thầy Cố đánh bóng rổ, mới hoàn toàn yêu thương thầy ấy không?” Đồng Ngôn thờ dãi, thấp giọng nói, “Thật bất hạnh, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy chơi bóng rổ...”

Cố Bình Sinh tuyệt đối là một người biết kiềm chế, nhìn thấy Đồng Ngôn giơ tay nhắc nhở đã đến giờ thì lập tức rời khỏi trận đấu.

Sau khi tan cuộc, Đồng Ngôn vẫn còn đắm chìm trong những hình ảnh phấn khích khi anh chơi bóng rổ, nhìn anh đi về phía mình, vẫn như cũ không thể thu được sự kích động đang trào lên, vội nghiêng đầu, cái kiêu sùng bái nhìn anh giống như nhìn thần tượng vậy.

“Làm sao vậy?” Anh dùng khăn ẩm lau tay, cười nhìn cô, “Có phải cảm thất rất may mắn vì lúc đó không có yêu đương với bất kỳ ai hay không, kiên trì đợi anh cho bằng được, hử?”

Chương 56 : Trong những ngày về sau (2)

“Đúng vậy.” Đồng Ngôn còn thật sự đưa ngón tay lên, bắt đầu tính thời gian với anh, “Từ khi em bắt đầu được sinh ra, đợi 13 năm trời mới gặp được anh lần đầu tiên, sau đó cứ như thế lớn lên, phải đợi thêm 7 năm nữa anh mới bằng lòng hãnh diện mà xuất hiện một lần nữa. Anh nhìn xem, không có người nào chờ anh mà lại vất vả hơn em được đâu. Về sau nếu có người nào đó bất hạnh mà thích anh, muốn phá hư tình cảm của chúng ta, anh nhất định phải thật sự nghiêm túc mà nói cho cô ta biết, trước tiên phải đợi đủ hai mươi năm, sau đó phải nói cho anh những lời như thế này mới được.”

Đồng Ngôn cảm thấy da mặt của mình so với tường thành còn dày hơn, nói xong lời này, cúi đầu vui vẻ nở nụ cười. Từ góc độ này của anh nhìn xuống, chỉ thấy đôi môi trắng bệch vì lạnh, nhưng mím lại vì cười.

Khi cô đưa giấy vay nợ đặt trước mặt bà nội thì bà nội nhin không được mà nước mắt tràn khóe mi.

Đối với Đồng Ngôn mà nói, cha mẹ là nợ, mà đối với bà nội mà nói, cha của cô dù sao cũng không phải là nợ của cả đời bà. Tuy rằng năm đó khi xảy ra việc như vậy cũng chỉ thầm oán nén giận mà bỏ mặc, nhưng cũng không chịu đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, có lẽ lúc đó cô còn nhỏ, sau này lớn lên thì mới hiểu được cảm giác của bà nội. Cho nên khi bà nội nói muốn cha cô trở về nhà đón năm mới, cô cũng không muốn cự tuyệt.

Ngày ba mươi của năm đó, Cố Bình Sinh rất khó có khi uống rượu cùng với cha của cô.

Cô yên lặng rót rượu cho anh, có lẽ cũng 4 năm năm rồi anh không có uống tới rượu. May mắn rằng độ rượu cũng không cao,

nhưng cũng uống hết ly này tới ly khác cho đến hơn 11h, cũng đã rất dọ người rồi.

“Anh uống nước không?” Đồng Ngôn ngồi chồm hồm ở trên giường, cầm cái chén đưa lên đến bên miệng của anh.

“Đêm nay hẳn là uống không ít nước rồi...” Anh cười cười, “Không sao đâu, độ rượu cũng không cao, không cần uống nước giải rượu đâu.”

Có lẽ bởi vì uống rượu, giọng nói của anh có chút nhỏ nhẹ trầm thấp mà rất ấm áp.

Cúi đầu nhìn anh, thật sự là rất dụ người.

Cô không thể nề hà, đem chén thủy tinh đặt sang một bên, dung khăn mặt lau mặt cho anh, “Em nghe nói sau khi uống rượu không thể tắm rửa, cho nên đêm nay sẽ không phải đi tắm nữa đâu, lau mặt cùng tay là được rồi.”

Chiếc khăn mặt màu lam được nhúng qua nước ấm, cô lau từ trên trán xuống hai má, rồi xuống dần dưới.

Cô lau rất cẩn thận, nhẹ nhàng giống như đang đối đãi với một đứa trẻ, Cố Bình Sinh cũng nhận thức được tình thương của người mẹ đang phát ra từ con người cô lúc này, “Đưa tay trái cho em.” Anh nghe thấy cô nói như vậy, liền đem tay trái giơ qua chỗ cô, Đồng Ngôn vừa buông tay phải của anh xuống, cái tay kia đã xoa lên khuôn mặt của cô, “Cố phu nhân cũng đã 21 tuổi rồi.”

Ngón tay lướt qua mắt của cô, mũi, rồi dừng lại trên đôi môi, “Anh yêu em, Ngôn Ngôn.”

Anh nghe không được, ngoài cửa sổ lúc này đang có tiếng pháo hoa nổ ngày càng náo nhiệt.

Hằng năm đều nói là cấm, nhưng mỗi nhà cũng sẽ có người mua trộm pháo hoa về đốt trong dịp lễ tết.

Đây là năm đầu tiên anh đón tết ở Bắc Kinh, nơi này là cố hương của anh, nhưng năm nay của anh cũng trải qua trong im lặng như vậy. Nghe không được tiếng nói cười vui vẻ trong chương trình tối 30, nghe không được điện mừng từ các lãnh sự quán đại diện cho các quốc gia, thậm chí nghe không được tiếng pháo nổ ngoài cửa sổ, một cái tết âm lịch rất im ắng.

Cho dù có mình ở bên cạnh, nhưng anh có thể ngẫu nhiên có cảm giác thấy bị ngăn cách hay không?

Tranh cãi âm ỉ quá mức chói tai, cô nghe vào cũng không nhận được mà nhú mày.

Cố Bình Sinh giật mình, đưa tay lay cô, “Làm sao vậy em?”

“Là pháo, tiếng pháo bên ngoài rất lớn.” Đồng Ngôn nhìn anh chớp mắt một cái rất thoải mái, lập tức liền hiểu được anh đang hiểu lầm, “Em cũng yêu anh, càng yêu anh, đặc biệt yêu anh, không có khả năng có một tình yêu như thế này đối với người khác...”

Nói xong lời cuối cùng, bản thân cô cũng nhận không được mà cười rộ lên.

“Buồn nôn quá đi mất.” Cô tiếp tục lấy khăn lau tay cho anh.

Anh nhìn biểu tình phong phú trên khuôn mặt của cô, đôi môi không ngừng mím lại, vừa rồi ngoài cửa sổ đột nhiên xẹt qua một dải khói lửa. Ánh sáng hắt lên trên khuôn mặt cô, cũng đánh thức chút còn còn lại trong máu đang lặng im trong con người của anh.

Có được cảm quan xúc giác như vậy, thật sự là khuếch đại lên rồi.

Đại khái là ánh mắt của anh rất mê hoặc, rất dứt khoát.

Đồng Ngôn còn rất giác có cảm giác, bấu môi ý bảo anh nên ngủ, “Hôm nay không được, tuyệt đối không được, sáng sớm ngày mai còn phải đi tới nhà ông ngoại anh nữa...”

“Anh biết.” Anh khẽ cười, tay lạng lẽ từ thắt lưng của cô dần đi xuống, nhẹ nhàng ấn vào đốt sống lưng của cô, “Ngày hôm qua anh đã lấy kết quả kiểm tra của em, nơi này đã khôi phục hoàn toàn rồi, về sau ở trong phòng tắm cần phải đi đứng cẩn thận một chút, nếu té ngã nữa thì sẽ rất phiền toái.”

Lực trên tay anh cũng rất vừa phải, nhưng lại cố tình để ở nơi mẫn cảm như vậy, lại khiến cho cô khẩn trương, “Phiền toái như thế nào?”

“Nếu lại ngã, cho dù khỏi cũng sẽ để lại rất nhiều di chứng. Ví dụ như khi trời mưa thì sẽ bị đau.” Anh cười có chút giống như không cười vậy, giống như là đang nói tới lời dặn của bác sĩ, đứng đắn đến rồi tung rồi mù lên, “Về sau hoạt động ở trên giường cũng cần tránh những động tác quá kịch liệt.”

.....

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, ngăn cánh tay của anh, “Những lời này chính anh cũng biết mà, bác sĩ Cố.”

Đem khăn mặt đi vào phòng tắm, rồi giặt sạch, khi cô trở lại phòng ngủ thì anh cũng đã giống như là ngủ rồi, nhưng khi cô đi đến bên cạnh anh, thì mới biết ánh mắt của anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếng pháo hoa đình tai nhức óc, cô xốc chân lên, nghiêng mình ôm lấy anh, ở bên cạnh anh nhìn khói lửa càng ngày càng bắt mắt ở bên ngoài. Cô không biết anh đang nghĩ cái gì, ở trong chăn tìm tay của anh, sau đó cầm lên, Cố Bình Sinh thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn cô, “Em còn chưa có ngủ à?”

“Em còn đang muốn hỏi anh đây, có phải anh uống rượu vào thì tinh thần đặc biệt tốt hay không?” Đồng Ngôn cười tủm tỉm, “Bình thường lúc này, nếu không phải tặng ca, anh sớm đã ngủ rồi.”

Khi cô nói chuyện, chân đã kê lên trên đùi của anh, cọ qua cọ lại tìm một tư thế ngủ.

“Không cần lộn xộn.” Anh có ý tốt nhắc nhở cô.

Cô lại không có ý tốt muốn nghe, vẫn cố ý cọ qua cọ lại trên chân của anh.

Cố Bình Sinh rất dễ dàng liền bắt được mắt cá chân của cô, cô lập tức ngoan ngoãn im lặng lại, dòi đi đề tài, “Anh vì sao đặc biệt thích màu lam?” Vừa rồi khi giặt qua khăn mặt, cô rút cuộc cũng phát hiện ra rất nhiều thứ trong phòng tắm đều mang màu lam từ đậm tới nhạt, bình thường đều không để ý, bây giờ để ý đến mới phát hiện thật sự là nhiều không thể tưởng tượng được.

“Theo tâm lý học mà nói thì màu lam tượng trưng cho sự u buồn, đó là việc chứng minh cho tâm tình không ổn định.” Cố Bình Sinh dùng ngôn ngữ đơn giản, phân tích chính bản thân mình, “Cho nên em có thể phát hiện ra số áo sơ mi màu blue cũng rất nhiều, blues chính là màu của sự u buồn.”

Đồng Ngôn chỉ cười, cân nhắc lời nói của anh, “Nhiều blue thì chính là blues đấy à, nhiều màu lam chính là số lẻ của ưu thương.” Những lời này nói ra đúng thật là chua xót, Nói thêm gì đi nữa, chúng ta đều phải biến thân thành những thanh niên văn nghệ rồi.”

“Đây chính là phân tích đơn giản về tâm lý..” Cố Bình Sinh cũng đã cười, “Đáp án đúng nhất chính là trước kia mẹ anh rất thích màu này, từ nhỏ đến lớn đã thành thói quen, nên vẫn không có sửa.”

Cô gật đầu, ôm lấy eo của anh, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ.

Giống như ông trời thật sự đã bắt đầu chiếu cố bọn họ, không ngờ giải quyết những vấn đề đã qua xong, những vấn đề khác cũng dần dần bước qua. Ngày mai sẽ đi đến nhà ông ngoại của anh, ngày đầu năm mới hẳn là sẽ gặp rất nhiều người.

Có rất nhiều người cô chưa từng gặp qua, nhưng tương lai đều sẽ là người nhà của cô.

Nhà ông ngoại của Cố Bình Sinh cô mới chỉ tới có một lần, dù sao thì ông ấy cũng không biết chuyện của hai người bọn họ. Lần này lại đi tới cũng chính là một chuyện rất nghiêm túc, đi gặp mặt các trưởng bối của anh, Đồng Ngôn ngồi ở trên xe của Cố Bình Phàm, dọc theo đường đi đều rất khẩn trương, không ngừng hỏi Bình Phàm đủ các loại sự tình, nguyên nhân thật sự là Cố Bình Sinh cái gì cũng không biết...

“Em có hỏi anh ấy hôm nay có những ai ở đó, anh ấy nói không biết, em hỏi anh ấy thân thích nhiều hay không, anh ấy cũng nói chỉ mới gặp qua vài người... em hỏi ông ngoại thích nói về đề tài gì, anh ấy cũng nói không biết...” Đồng Ngôn nói xong liền cảm thấy buồn bực, “Chị Bình Phàm, chị nói xem em có thể không khẩn trương sao? Em khẩn trương đến mức muốn nhảy khỏi xe rồi.”

Cố Bình Phàm nghe thấy vậy thì cười ngặt nghẽo, “Em đừng lo lắng quá, cậu ấy nói như vậy đều là sự thật, thân thích nhà chị đều là ngày lễ tết mới đến nhà, nhưng cậu ấy lại không ở trong nước, đương nhiên không biết. Ông nội chị thích cái gì? Chị đây ở bên người ông ấy từ nhỏ đến lớn, đến khi tốt nghiệp trung học mới rời đi, em hỏi chị là được rồi.”

“Vâng, vậy chị nói cho em biết đi.” Đồng Ngôn khiêm tốn thỉnh giáo, “Là thích một người hoạt bát hay vẫn là một người trầm tính hơn?”

“Nói không đúng cho lắm, chị thậm chí cảm thấy ông nội chị không thích bất kỳ một dạng người nào.” Cố Bình Phàm cố ý nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt giật mình đờ đẫn của cô, lập tức trấn an, “Ông ấy thích người hiền lành, em phải tin tưởng vào ánh mắt của người già chứ, cơ bản là con người bề ngoài có bộ dạng gì đi chăng nữa cũng không quan trọng, người già liếc mắt một cái có thể nhìn ra em là dạng người gì rồi.”

Thiện lương?

Thật đúng là một từ hư vô mờ mịt...

“Năm nay ông nội chị làm ở cục văn hóa, là một người thuộc típ người nghiêm túc, em cứ như ngày thường là tốt rồi.” Cố Bình Phàm quay đầu nhìn cô một cái, “Không sao đâu, còn có chị cùng TK mà. Tuy TK không phải là lớn lên bên người ông nội, nhưng ông nội của chị lại là người hiểu rõ nó nhất, chẳng qua bình thường thì ngoài miệng không nói gì thôi.”

Cô vâng một tiếng.

“Nhưng ông nội của chị vài năm nay đều bị bệnh, tinh thần cùng tâm tình cũng không tốt lắm, em cũng nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Cô thật sự rất bất ngờ, nhìn Cố Bình Sinh, “Ông ngoại anh bị bệnh sao?”

Anh gật đầu, “ Hai năm trước làm phẫu thuật cấy ghép gan, tuy rằng thành công nhưng mà men gan vẫn luôn cao, vẫn không ngừng thâm tách để chữa bệnh.”

Tâm tình Đồng Ngôn có chút ảm đạm xuống, tuy rằng không biết quá trình không ngừng thâm tách kia đại biểu cho cái gì, nhưng chỉ nghe qua hai chữ này thôi, thì khẳng định sự việc rất nghiêm trọng. Nhưng mà từ trước đến nay Cố Bình Sinh vẫn không có nói cho cô biết một chút gì.

Cô muốn hỏi hẵn nhưng không nghĩ sẽ hỏi trước mặt Cố Bình Phàm, cuối cùng lén lút kéo tay anh, ở trong lòng bàn tay anh viết một chữ : Why.

Viết xong quay đầu lại nhìn anh. Anh dường như đoán được cô nhất định sẽ hỏi, chỉ cười cười, ngả tay lại cầm lấy bàn tay của cô, “Về nhà sẽ nói cho em biết.”

Cô gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Người trong nhà Cố Bình Sinh thoạt nhìn qua đều rất ôn hòa, sau khi nhìn thấy Đồng Ngôn, còn có hai người dì vội vàng cười nói, mang theo bao lì xì đưa cho cô, ngược lại biến cô trở thành người

không được tự nhiên. May mắn Cố Bình Phàm đã ra mặt giúp cô nói chuyện, một cô gái lần đầu vào nhà gặp trưởng bối, trăm ngàn lần đừng đem sự nhiệt tình của mình mà dọa sợ người ta.

Cố Bình Sinh để ở cô ở lại phòng khách lầu một, một mình bước lên trên lầu gặp ông ngoại, lại mãi mà không có xuống. Đồng Ngôn ban đầu không biết là cái gì, nhưng về sau lại cảm thấy thời gian trôi qua đã lâu rồi nên vội vàng xin sự giúp đỡ từ Bình Phàm.

Tuy rằng mọi người trong nhà rất ôn hòa, nhưng dù sao cô cũng là lần đầu tiên đến đây, vẫn là hy vọng Cố Bình Sinh có ở bên mới người mình thì mới kiên định được.

“Cũng đã hơn 20 phút rồi sao?” Bình Phàm nhìn thời gian, ngẫm hiểu, nở nụ cười, “Để chị đi xem xem thế nào.”

Cô gật gật đầu, hai tay cầm lấy trái cam mà mẹ Bình Phàm mới đưa cho, tiếp tục trả lời mấy câu hỏi nhiệt tình của họ. Từ công việc của cha mẹ, rồi địa chỉ nơi ở, rồi lại chuyên ngành học, thật sự là hỏi đủ mọi chuyện.

Bỗng nhiên trên lầu truyền đến tiếng vật cứng va chạm mạnh, cô sợ tới mức đứng bật dậy.

Bình Phàm vừa rồi còn đang đi lên mấy bậc thang lên lầu, cũng nghe thấy tiếng động mà hoảng sợ, bật lên một câu hỏi rồi, vội vàng chạy nhanh lên lầu. Tám người trong phòng khách cũng đứng bật lên, sắc mặt thay đổi, hai người bác của anh cũng bước nhanh lên lầu.

Cô không dám tùy tiện đi lên, chỉ đứng kinh ngạc ở đó, tâm tình không hiểu sao có chút hoảng loạn...

Chương 57: Trong những ngày về sau (3)

Bình Phàm vỗ nhẹ lên bả vai của cô, “Không sao đâu, không sao đâu.”

Cô căn bản là không biết xảy ra chuyện gì, làm sao mà an ủi? Chỉ là theo dự cảm của cô, trên lầu đã xảy ra chuyện không tốt thật sự.

Cô chỉ đoán như vậy nhưng cũng rất nhanh đã biết được đáp án, đã nghe được tiếng bước chân người từ trên lầu xuống, cô cùng mẹ của Bình Phàm đồng thời ngẩng đầu, Cố Bình Sinh một mình đi dọc theo cầu thang xuống, rất rõ ràng trên trán có một miếng băng gạc được người khác băng bó cho anh.

Băng gạc màu trắng, dùng băng dán cũng màu trắng.

Trắng nhìn đến dọa người.

Cô cứ đứng ngốc ở đó, nhìn anh đi xuống dưới, đứng ở trước mặt mình, “Ngôn Ngôn, chúng ta về nhà.”

Đồng Ngôn nhìn ánh mắt của anh, bỗng nhiên không nói nên lời.

Cuối cùng cũng gật gật đầu, không hỏi điều gì, đi theo anh ra cửa lớn. Vừa rồi Cố Bình Sinh đi từ trên lầu xuống, ánh đèn hắt xuống hiện lên vẻ mặt tái nhợt nhưng lạnh như băng của anh, làm cho cô nhớ tới rất lâu trước khi gặp anh lần đầu tiên, một chàng thanh niên trẻ tuổi dựa vào vách tường trắng, ngồi trên sàn nhà, một cánh tay gác lên trên đầu gối, cầm một tờ giấy màu trắng.

Khi đó cảm giác đã như vậy rồi.

Chính cô khi nhìn vào ánh mắt của anh thì luôn cảm thấy giống như toàn thế giới đều không có quan hệ gì với anh. Chỉ có chính bản thân mình và anh giống nhau như vậy mà thôi.

Khi đến thì ngồi trên xe, khi về hai người đi bộ ra đường lớn đón xe về nhà. Xe taxi ở Bắc Kinh vốn rất khó để bắt, buổi sáng đầu năm mới lại càng khó, may mắn Đồng Ngôn rất quen thuộc với những chuyện tàu điện ngầm ở nơi này, lôi kéo tay của anh, cười nói, “Thầy Cố, bác sĩ Cố, luật sư Cố, chúng ta đi tàu điện ngầm đi? Em nhớ rõ là anh cũng chưa có từng ngồi qua bao giờ đâu.”

Cố Bình Sinh khẽ thở dài một tiếng, cười cười, “Được.”

Đồng Ngôn nhẹ nhàng cười, nắm chặt lấy tay của anh đi xuống bến tàu điện ngầm. Không biết như thế nào mà nhịp tim của cô lại bắt đầu nhảy dựng lên, giống như đem sự sợ hãi vừa rồi phát tiết ra ngoài, khi đi xuống vài bậc cầu thang thì cũng đã cảm thấy chột dạ rồi.

Từ trong nhà đến nơi kafe việc chỉ cần ngồi xe bus là đến nơi. Cho nên trò bỏ lần trong đêm khuya đó cô ngồi xe điện ngầm đến tìm anh thì cũng đã rất nhiều năm rồi cô thật sự không có ngồi lên chiếc xe điện ngầm này.

Không phải trong những ngày bình thường nên người cũng không tính là nhiều.

Thậm chí bọn họ ngồi trên toa tàu này còn không có ai.

Buồn cười nhất là trên cửa thủy tinh không biết bị ai làm hư, dán qua loa mấy tấm báo lên, tốc độ xe điện ngầm lại rất nhanh, chỉ nghe tiếng vang rầm rầm, như gió thổi qua bên tai. Hai người ngồi ở bên phải của toa tàu, cô tựa người vào thành tàu, ánh mắt nhìn chăm chú vào anh.

Cố Bình Sinh phát hiện ra ánh mắt của cô, “Anh vừa rồi cùng ông ngoại to tiếng một chút, tính tình hai năm trở lại đây của ông không được tốt lắm., rất hay tức giận.” Anh rút cuộc chỉ lên trán của mình, cười có chút bất đắc dĩ, “May mắn trong nhà còn chuẩn bị sẵn những thứ này, cũng may là có Bình Phàm là bác sĩ chuyên nghiệp ở đây.”

Ngữ khí của anh rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tới mức giống như đang nói bằng quơ.

So với những suy đoán của Đồng Ngôn thì không khác nhau là mấy, cô im lặng nhìn anh, qua một lát mới nói, “Có phải là vì em hay không? Vừa rồi trên đường đến đó Bình Phàm có nói ông ngoại anh sinh bệnh, cũng đã lâu như vậy rồi, anh còn không có nói qua cho em biết. Lúc trước anh ở Thượng Hải giảng dạy, thường xuyên nói rằng trong nhà có việc, là chuyện của ông ngoại sao?”

Cô tính thời gian, đều rất trùng hợp, chuyện của gia đình mình, chuyện của anh, còn có chuyện trong nhà anh nữa. Căn bản là từng việc từng việc nối tiếp nhau xảy ra....

“Ông ấy không thích em sao?” Đồng Ngôn hỏi một câu.

Tàu điện ngầm vừa mới dừng lại, lại tới một ga mới nữa, có rất nhiều người mang bao lớn bao nhỏ lên tàu.

Cho dù hoàn cảnh có ồn ào bao nhiêu, anh vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào cô, “Ngôn Ngôn, chuyện này không có liên hệ trực tiếp tới em. Là vì chuyện của mẹ anh, ông ngoại đối với chuyện tình yêu thầy trò rất bài xích, có đôi khi sẽ có chút cực đoan.” Có được đáp án, cũng không gây bất ngờ cho người nghe.

Ngoài trừ vết thương ở trên trán của anh.

Cũng bởi vì bọn họ muốn đi nghỉ phép, nên sáng sớm bà nội liền bắt xe đi Thiên Tân.

Sẽ không về nơi đó nữa, khiến cho người ta lại cảm thấy một lần nữa hoảng sợ.

Có lẽ bởi vì anh từng là bác sĩ, Cố Bình Sinh cũng có một chút ít thuốc sơ cứu đơn giản ở trong nhà. Cô chiếu theo lời chỉ dẫn của anh, từng bước từng bước xử lý vết thương cho anh. Nhìn qua thì rất lớn nhưng miệng vết thương cũng không sâu, nhưng là máu đỏ

chảy ra từ miệng vết thương vẫn làm cho cô đau lòng, cúi đầu hỏi anh, “Anh có muốn tiêm một mũi ngừa uốn ván không?”

“Không cần đâu.” Anh cười, “Vật dụng gây chấn thương cho anh rất sạch, hơn nữa Bình Phạm cũng đã rửa sạch miệng vết thương rồi.”

Cô mím môi, cẩn thận dán băng gạc lại cho anh, “Mỹ nhân, mặt mày của anh thật hốc hác, nhưng mà tin em đi, vô luận mỹ nhân anh trở thành bộ dáng gì đi nữa, em cũng sẽ không ghét bỏ anh đâu.”

Cô nói xong, nhẹ nhàng hôn lên trên tầng băng gạc ở trên trán của anh.

Cô thay đổi tư thế ngồi xuống, hai người mặt đối mặt, hai bàn chân đặt đối diện nhau, em nhìn anh, anh nhìn em. Trong không gian còn có mùi thuốc khử trùng.

Bởi vì hôm nay cô muốn đi gặp ông ngoại của anh, Đồng Ngôn cố ý trang điểm một chút, dùng dây cột tóc màu lam tinh xảo, mái tóc thật dài thả trên vai, khuôn mặt càng nhỏ nhắn xinh đẹp. Dáng người cũng không quá gầy, cô cho tới bây giờ ăn mãi mà cũng không mập.

“Ngôn Ngôn, hôm nay em rất đẹp.” Anh nhìn cô, từ từ nói.

Cô cười, lông mày cong lên, “Có thể làm nữ MC, đều là mỹ nhân bại hoại. Em chỉ là luôn ở bên cạnh anh, tạm thời bị che khuất ánh hào quang mà thôi.”

Anh vươn tay, búng nhẹ lên trán của cô, “Cho nên, con gái của anh về sau chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.”

Đồng Ngôn rất vô liêm sỉ mà gật đầu.

Nhưng mà lập tức có chút thất vọng nhìn anh nói, “Vì sao lâu như vậy rồi mà còn không có mang thai chứ...;” Dù sao tuổi của cô cũng không lớn, nói đến chuyện này vẫn cảm thấy ngượng ngùng như cũ, lập tức thè lưỡi, không dám nói nữa.

“Nguyên nhân vẫn là từ anh.” Anh thản nhiên nói.

Đồng Ngôn há hốc mồm, trừng mắt nhìn anh, “Di chứng SARS trên người anh khiến chúng ta không thể có con sao?”

Anh giật mình, bỗng nhiên bật cười, “Không cần suy nghĩ lung tung, anh chỉ không nghĩ sớm để cho em gánh vác áp lực này như thế, anh luôn dùng biện pháp tránh thai.” Đồng Ngôn còn chưa có lấy lại tinh thần, trên đầu đã bị vỗ một cái, anh vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cô, “May mắn là như thế này, nếu không hôm nay nếu ông ngoại biết em chưa kết hôn mà đã có con, phỏng chừng sẽ không gặp lại chúng ta nữa đâu.”

Đồng Ngôn như trút được gánh nặng, lại nhớ tới chuyện không thoải mái ngày hôm nay, cô kê khừu tay lên chân anh rồi gối đầu lên đó, nâng cằm nhìn anh, “Không sao, nhiều chuyện như vậy cũng đã trôi qua, cũng chỉ là lại có thêm một chuyện để lo nữa mà thôi.” Cô đem những gì anh đã nói qua, lặp lại cho anh nghe, “Anh đã từng nói, việc nào cũng cần phải giải quyết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Anh cười, “Em thật sự là một sinh viên rất tốt.”

“Không chỉ là một sinh viên tốt...” Cô đưa tay đóng hòm thuốc lại, đưa tay chống lên đó, nhắc người lên hôn lên bờ môi của anh, “Em vừa rồi khi thay băng rửa vết thương cho anh, phát hiện ra bản thân mình rất có tư chất làm y tá. Cho nên anh là bác sĩ Cố, còn em là y tá Đồng, anh là thầy Cố, còn em chính là sinh viên Đồng Ngôn, anh có phát hiện ra không, những danh từ này là một chọi với một đó nha?”

Cố Bình Sinh ban đầu còn không hiểu gì, nhưng nhìn biểu tình cùng động tác của cô, dần dần nghe hiểu cái gì gọi là danh từ một chọi một rút cuộc là ra làm sao, từ kinh ngạc đến bất đắc dĩ, tiện đà cười rộ lên, “Xem ra anh lại có thêm một nhận biết mới nữa về em rồi đó, Cố phu nhân.”

“Không phải là em nghĩ ra, là Trầm Diêu, cô ấy đặc biệt thích nghiên cứu tính thực tế của những nước có những bộ phim hay... sau đó giảng giải cho em nghe...” Đồng Ngôn đùa với anh cho vui một chút, nhưng nhìn anh có biểu tình phức tạp như vậy, cũng phát hiện ra chính mình nói hơi quá đáng một chút, “Em thề em thật sự không có xem qua mà...”

Vì muốn kỳ nghỉ phép của mình không lãng phí thời gian nên anh đã đặt vé máy bay vào ban đêm.

Nguyên bản của kế hoạch là trước hết về ăn cơm chiều ở nhà ông ngoại Cố Bình Sinh, sau đó lấy hành lý rồi ra sân bay luôn, vừa vận khí thời gian. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, cho nên toàn bộ thời gian ban ngày để dọn dẹp lại nhà cửa, Đồng Ngôn đem rèm cửa sổ và sàng đan có trong nhà đều đem đổi mới hết, bắt đầu hì hục hì hụi giặt quần áo.

Một việc tốt giống như vậy, mới có thể làm cho cô đình chỉ suy nghĩ về chuyện buổi sáng hôm nay.

Đứng ở bên máy giặt không có việc gì để là, cô lại đem quần áo mà ngày thường hai người không mặc tới lôi ra giặt lại lần nữa, ngâm mình trong đống đồ quần áo. Ép buộc bản thân mình như vậy, một bình nước giặt thật lớn cũng đã dùng hết.

Tin nhắn từ điện thoại của Cố Bình Sinh cũng đến liên tục, không có gián đoạn chút nào, cô đại khái có thể đoán được Bình Phàm đang nói chuyện trong nhà cho anh biết. Ngay khi cô đang suy nghĩ miên man, Cố Bình Sinh bỗng nhiên đã đi tới bên cửa, đưa điện thoại trong tay cho cô, “Bình Phàm muốn chúc em tốt vui vẻ.”

Đồng Ngôn lâu khô tay, nhận lấy điện thoại.

“Ngôn Ngôn.”

“Vâng?”

“Chuyện tình ngày hôm nay mọi người đều không nghĩ tới, ông của chị bởi vì chuyện của cô mà đã rất bi thương rồi. Cố tình khéo

như vậy em cùng TK cũng từng là thầy trò, khó tránh được việc ông ấy sẽ khó tiếp thu được. Vốn chuyện này chị nghĩ để cho cậu ấy nói dối một chút, nhưng em ở bên cạnh TK lâu như vậy cũng biết tính cậu ấy có đôi khi cố chấp đến mức làm cho người khác phải phát bực lên rồi.” Cố Bình Phàm bất đắc dĩ nở nụ cười nhẹ, “Nhưng không sao, tất cả cũng không phải là vấn đề lớn, chị sẽ từ từ làm công tác tư tưởng cho ông nôi.”

“Vâng , em biết rồi.”

“Ngôn Ngôn, chị đặc biệt thích em, thật sự là như vậy. Chị cùng TK từ nhỏ đến lớn đã đặc biệt rất thân thiết, em có biết lần đầu tiên chị nhìn thấy cậu ấy là lần đầu tiên cậu ấy về nước, năm 10 tuổi ấy. Khi đó cậu ấy nói tiếng phổ thông còn không tốt, chứ đừng nói gì tiếng Bắc Kinh, bộ dạng cậu ấy lại dễ nhìn như vậy, những đứa trẻ trong nhà chị đều không có thích cậu ấy. Nhưng vừa vặn, chị lại học tiếng anh cho nên đặc biệt rất thích cùng anh dùng tiếng anh nói chuyện với nhau...”

Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng có nghe Bình Phàm nói qua những chuyện đó, có chút bất ngờ.

Cố Bình Sinh dựa vào cạnh cửa nhìn cô nghe điện thoại, cũng không có nói gì, cô nghe thấy tiếng vang nơi máy giặt, chỉ chỉ bên kia. Anh rất nhanh bước qua, theo hướng tay cô chỉ, rất không tình nguyện mở nắp máy giặt ra, lấy rèm cửa và quần áo ra ngoài.

“Cậu ấy có đôi khi làm người ta thật sự rất ghét, chỉ cần chính mình thích cái gì đó thì tuyệt đối không cho người khác chạm vào, cũng tuyệt đối sẽ không chia sẻ. Nhưng nếu tiếp xúc từ từ, có thể phát hiện ra rằng , bởi vì cậu ấy thích những cái gì đó mà cậu ấy rất thiếu thốn mà thôi, giống như việc cậu ấy rất thích súp lơ chẳng hạn, khi ăn cơm cũng chỉ ăn cùng một loại đồ ăn thôi. Em chỉ cần tránh đi những thứ này, thịt cá em cứ ăn, cậu ấy cứ ăn súp lơ của cậu ấy, cũng không cần nhìn em đang ăn gì đâu.”

Đồng Ngôn nhin không được mà cười rộ lên.

Từ trong lời nói của Bình Phàm, cô có thể tưởng tượng ra, ngày bé Cố Bình Sinh khẳng định là một đứa trẻ làm cho người ta ghét đến mức đáng yêu.

“Cho nên Ngôn Ngôn, cậu ấy yêu em như vậy, em nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Đồng Ngôn rất nhanh từ một tiếng, “Giống như hạnh phúc của món súp lơ kia sao?”

Bình Phàm cũng cười rộ lên, “Tuyệt đối so với món súp lơ kia thì còn hạnh phúc hơn.”

Cố Bình Sinh không biết cô vì sao lại cười như vậy, thú vị nhìn cô, Đồng Ngôn lập tức lại chỉ chỉ ra ban công, ý bảo anh đi phơi quần áo và rèm cửa. Đợi cho đến khi anh ra khỏi toilet, cô mới hỏi Bình Phàm, “Anh ấy thật sự vì chuyện của mẹ mà không chịu mang máy trợ thính sao?”

Trong điện thoại bỗng nhiên lại im lặng một lúc lâu.

Qua một lúc thật sự lâu, Bình Phàm rút cuộc mới trả lời cô, “Cậu ấy đặc biệt yêu thương mẹ mình, cho nên cậu ấy có khả năng cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho bản thân bởi những chuyện đã qua. Chị chỉ ở trong tang lễ của cô mà nghe được cậu ấy nói qua chuyện này, trước khi xảy ra chuyện cậu ấy cùng cô của chị có cãi nhau, nói chuyện cũng rất đau thương, cô của chị mới tự sát.”

Đồng Ngôn nghe được mà sững sốt.

“Cô của chị vốn có tâm bệnh rất nghiêm trọng, thường xuyên có những biểu hiện của bệnh tâm thần như muốn tự sát, thật ra mỗi lần đều phô trương lên như vậy, chỉ vì muốn cho người khác quan tâm đến bà ấy. Ngày đó sau khi âm ỉ cùng TK, cậu ấy ở phòng ngủ cách vách nghe được động tĩnh trong phòng bà ấy nhưng không có sang xem, cứ luôn nghĩ rằng lần này lại là một trò cười nữa, nhưng không nghĩ tới lần này lại thật sự trở thành sự thật.”

Cho nên anh không muốn nghe được thanh âm gì nữa... những thanh âm trong cuộc sống này...

Bình Phàm sau khi đó còn nói thêm một chút, trấn an cô. Nhưng Đồng Ngôn lại thâm nghĩ chuyện mẹ anh tự sát, đầy đủ tình tiết chân thật từ đầu đến cuối, rút cuộc hiểu được anh vì sao lại trở thành người như vậy, nghĩ lại chuyện mình gặp anh lần đầu tiên đó, có thể đưa tay ra tát cho người khác một cái tát là điều mà chính bản thân cô không thể làm...

Khi đó anh không phải là tuyệt vọng đến cực điểm rồi sao, cô có thể đem chính mình làm như anh hay không.

Cô thả tay đặt bên cạnh thau đồ, có chút thần thần, lại còn tiếp tục đem sàng đan bắn nhét vào tiếp tục giặt. Trước người bỗng nhiên tối sầm lại, cô quay đầu nhìn lại, Cố Bình Sinh không biết đã đứng dựa ở cạnh cửa bao lâu rồi, cứ im lặng nhìn cô như vậy.

Bên tai vang lên tiếng âm ỉ của máy giặt, tiết tấu rất rõ ràng.

Cô cũng đưa mắt nhìn thẳng vào mắt của anh, căn bản là không có khả năng sẽ lại dừng lại ngay bây giờ.

Chương 58 : Hạnh phúc đơn giản (1)

“Vừa rồi chị của anh nói rằng anh trước đây tính tình đặc biệt không tốt, nhưng vì sao sau này lại bỗng nhiên đổi tính vậy?” Đồng Ngôn phát hiện nước giặt trong cái lọ mình cầm trên tay đã hết hoàn toàn, cô mở ngăn kéo tủ cạnh máy giặt, lấy ra một lọ mới, xe mở lớp bao giấy bên ngoài.

Mở nắp bình, nước giặt màu xanh chảy xuống một cái hộp nhỏ, rồi được đẩy mạnh vào trong máy giặt.

Sau đó chợt nghe thấy anh nói, “Sau khi mẹ anh qua đời, anh lại rất nhanh đã trải qua một cuộc luân hồi sinh tử, bỗng nhiên đã nghĩ thoáng ra rất được nhiều chuyện. Nếu như ông trời sinh ra anh đã tệ như vậy rồi, điều duy nhất anh có thể làm chính là đối xử tử tế với người khác.”

Khi anh vừa nói chuyện, vừa đi đến gần cô hơn.

Đồng Ngôn canh thời gian thật tốt cho máy giặt xong, sau khi nghe được tiếng quay đều của máy giặt mới xoay người, ôm lấy cổ anh, “Vừa rồi khi gọi điện thoại, em liền nghĩ tới một câu là Mạnh Tử nói,...” Cô cười cười nhìn anh, “Anh biết Mạnh Tử không?”

Hắn cúi đầu ừ một tiếng.

“Vậy anh nhất định đã nghe qua những lời này rồi...” Khi cô nghiêng đầu, nói rõ từng chữ cho anh nghe, “Ông trời đã đem Đồng Ngôn tới với Cố Bình Sinh, tất nhiên trước hết sẽ phải trải qua giai đoạn khó khăn cực khổ, đói rét là thứ ngoài thân, nghèo túng cực khổ cũng là thứ ngoài thân, đừng để cho những thứ hỗn loạn bên ngoài ảnh hưởng đến bản thân, cho nên tâm tính phải nhẫn nại,

những khó khăn này cũng không phải không có khả năng sẽ vẫn còn xảy ra nữa.”

Cố Bình Sinh còn thật sự nhìn cô nói rõ ràng từng chữ.

Đợi cho đến khi cô nói xong, cười cười nâng bắp đùi của cô lên, giống như một con chuột túi mà đem cô ôm ở trước người, “Những lời này quả thật là rất hay, nhưng lúc trước khi nghe Bình phàm nói chuyện, giống như là có mấy từ không giống như vậy?”

Đồng Ngôn lấy tay chỉ lên cái xoáy trên đầu của anh, “Anh nhớ rõ đây là phiên bản của em là được rồi, đây là gia huấn.”

Bởi vì trong tay Cố Bình Sinh có hai hạng mục quan trọng, hai người mang tiếng là nghỉ phép du lịch nhưng lại bất ngờ vì lại trở thành một nhóm mười người đi chơi. Thư ký Cố Bình Sinh không ngừng cảm thấy ông chủ có tầm nhìn xa trông rộng, chọn một hòn đảo miễn phải đăng ký, nếu không vừa mới trải qua kỳ nghỉ tết dương lịch vài ngày trước đó, bây giờ ngay cả visa cũng không làm kịp...

Đồng Ngôn nghe được, vụng trộm ngắm nhìn vẻ mặt im lặng của Cố tiên sinh, tuyệt đối tin tưởng anh không phải vì nhìn xa trông rộng mà là vừa vụng cảm thấy bất tiện, bị ông chủ lớn bám riết mà thôi.

Chuyến bay vào ban đêm, lại náo nhiệt như là chợ.

Khi Cố Bình Sinh đi toilet, cô gái ngồi ở bên trái cô, tháo cái che mắt xuống, “Đi máy bay sợ nhất là gặp phải những đoàn du lịch... nhất là những chuyến bay đêm như thế này.”

Khi cô ấy nói chuyện... tất nhiên là nói với Đồng Ngôn.

Đồng Ngôn lễ phép cười cười, cô còn chưa thích ứng được việc ảnh hưởng từ việc càng lên cao thì càng ảnh hưởng tới màng tai như thế này.

Cô vài lần đi máy bay đều là sau khi ở bên cạnh Cố Bình Sinh, trong khi đó chuyến bay từ Bắc Kinh đi Thượng Hải cũng rất ngắn, cho nên đối với chuyện gặp phải những đoàn du lịch như thế này, cô thật sự không có kinh nghiệm gì mà chia sẻ.

Tất cả đều là đồng nghiệp của Cố Bình Sinh, cơ bản đều là những nhân tài kiệt xuất, phía trước phía sau trò chuyện, cái gì cũng đều nói tới. Có nói chuyện phiếm cũng có chuyện công việc, đại đa số đều là những đề tài nghe rất mới mẻ, còn lại một số đề tài thì căn bản là nghe không hiểu.

Khi anh trở về, vừa vặn bị đôi tay của hai người ngồi đằng trước ngăn lại, bất ngờ nói về chuyện công việc.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy anh bàn công việc cùng người khác.

Một tay gác lên trên thành ghế, ngẫu nhiên trầm tư, còn lại phần lớn thời gian đều là thảo luận đối chọi một cách gay gắt. Ghế dựa của cô được điều chỉnh đến vị trí có thể nằm xuống, có thể thoải mái mà ngắm nhìn anh. Thật ra thì có đôi khi con người thật sự rất dễ dàng kiêu ngạo, vào giờ khắc này Đồng Ngôn rút cuộc cũng cảm nhận được cảm giác bản thân mình có được một đồ vật xa xỉ như vậy.

Tâm mắt của cô di chuyển từ khuôn mặt của anh đến cánh tay đang gác lên thành ghế, cuối cùng dừng lại ở nơi không hề bắt mắt chút nào nhưng vẫn luôn có một chiếc nhẫn ở nơi đó, bỗng nhiên lại nghĩ tới việc sau giữa trưa kia.

Anh cầm cái nhẫn này, chờ chính bản thân cô đeo lên cho anh.

Xem biểu tình có thể cảm giác được bọn họ thảo luận ngày càng kịch liệt, giọng nói của một vài người vẫn luôn đè nén xuống, mặc dù ở trong cabin rất náo nhiệt, những thứ đó hoàn toàn không tính là gì, nhưng bọn họ vẫn là muốn duy trì sự tôn trọng và lễ phép vốn có.

So sánh với những người đó, anh vẫn nhìn họ là chủ yếu, không nói được mấy câu.

Tiếng anh chuyên ngành của Đồng Ngôn không có tốt như vậy, cố gắng nghe xong một ít còn lại thì đều không thể nghe được, cũng rất tin tưởng anh tuyệt đối có thể nói ra những câu từ rất sắc bén.. Xung quanh có mấy cô gái trẻ luôn đưa ánh mắt nhìn về phía bọn họ, thậm chí còn bắt đầu nhỏ giọng cười đùa chằm điếm cho mấy người đàn ông này.

Cô tuy kinh ngạc nhưng vẫn cố gắng nghe cho xong, vừa lòng vì điếm số của Cố Bình Sinh luôn dẫn đầu.

Chờ cho đến khi anh ngồi xuống bên người cô, cô rất nhanh liền đưa tay đan năm ngón với anh, hai bàn tay giao nhau, nắm thật chặt. Kiên ngạo cũng tốt, hư vinh cũng tốt, người đàn ông này hoàn toàn là của bản cô.

Phòng của bọn họ sớm đã được sắp xếp rồi, không ở tầng trệt cùng với mọi người.

Đến hòn đảo này đại đa số đều là những đôi vợ chồng đi tuần trăng mật, khách sạn bố trí phòng cũng rất lãng mạn, có cảm giác giống như khung cảnh của một gia đình bình thường, khi cô đẩy cửa mà đi vào thì đúng lúc có ngọn gió thổi vào từ ban công, rèm cửa số màu lam nhạt cứ nhẹ nhàng bay nhẹ lên rồi lại hạ xuống như thế.

Chấm dứt mấy giờ bay đi cùng đoàn, căn phòng như vậy thật sự là thích hợp để nghỉ ngơi.

Đây là lần đầu tiên cô đi ra nước ngoài, nói không hưng phấn là không có khả năng, khi Cố Bình Sinh đi tắm rửa, cô vẫn luôn đứng trên ban công căn phòng này mà nhìn ra vùng biển phía xa.

Không biết qua bao lâu, anh rút cuộc cũng đi ra, cô quay đầu nhìn anh, “Buổi chiều nay anh còn muốn đi ra ngoài nữa sao? Nếu có việc

thì anh cứ đi đi cũng được, căn phòng xinh đẹp như vậy, anh khóa cửa ngoài để em ở trong phòng ngủ năm ngày, em cũng không có dị nghị gì đâu.”

Anh tùy tiện mặc vào một chiếc quần du lịch biển, không có mặc áo.

Giữa ban ngày, may mắn mà đây là ban công phòng riêng.

Đồng Ngôn nhớ tới lúc ở trên máy bay có mấy cô gái đánh giá cao thấp về anh, tất cả đều nói rằng anh rất anh tuấn.

Từ anh tuấn này thật sự là tầm thường quá, nhưng cũng có rất ít người dùng từ này để nói về dung nhan của một người đàn ông. Tiêu chuẩn rất cao, không chỉ vẻ bề ngoài xuất chúng mà còn phải có phong độ, thậm chí còn phải có tài trí hơn người.

Nhưng khi thật sự ngẫm lại, anh thật sự hoàn toàn xứng đáng.

“Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, anh cũng đã cảnh cáo bọn họ, ít nhất ngày hôm nay phải để cho anh yên một ngày.” Anh nói, “Cuồng công việc cũng phải có giới hạn chứ, ít nhất ngày đầu tiên trong chuyến du lịch của tuần trăng mật này anh muốn ở cùng với vợ của mình.”

“Chuyến du lịch của tuần trăng mật?” Cô lặp lại, ngẫm nhiên nở nụ cười, “Đúng là chuyện du lịch cho tuần trăng mật rồi.”

Vừa rồi thư ký của anh còn vụng trộm chỉ vào trong vali hành lý của hai người trợ lý khác, phía trên đều toàn là những tư liệu đã được đóng dấu. Cô nhìn vào thật sự không khỏi nhớ lại năm ba mỗi khi lên lớp học môn luật quốc tế, những mẫu văn kiện đóng dấu bằng tiếng anh thật nhiều, xếp thành từng chồng thật dày.

Tuyệt đối cảm thấy không rét mà run.

“Trước kia mỗi khi em lên lớp giờ của anh, mỗi lần nhìn những tư liệu mấy trăm trang giấy A4 kia liền cảm thấy đau đầu.” Cô dựa lưng vào rào chắn nơi ban công, nhin không được lên án, “Anh có

biết đọc tư liệu bằng Tiếng Anh cực khổ như thế nào không? Hơn nữa còn dùng tiếng anh để phân tích án lệ, quả thực chính là ác mộng.”

“Điểm thi của em cũng không tính là thấp mà.”

“Cũng bởi vì là môn học của anh dạy mà, có đôi khi tìm một giảng viên tuần tú để giảng dạy, vẫn là có thể đề cao chất lượng dạy học.”

Anh cười, “Tuy rằng ý tưởng có chút quái dị, nhưng có thể đạt được hiệu quả thì cũng coi như là được đi.”

“Nói cho anh biết một bí mật.” Cô nói, “ Những thứ em mang về từ trường học ngày đó, có một tấm lịch, là của học kỳ đó. Trước ngày 24/12 mỗi ngày em đều dùng bút vẽ lên một chút.

24/12, đêm giáng sinh.

Anh đương nhiên nhớ rõ ngày đặc biệt này, chính là không biết vì sao lại có liên quan đến tấm lịch của cô cơ chứ.

“Từ khi em gặp lại anh ngày đầu tiên, em đã bắt đầu tính từng ngày, tính khi nào anh sẽ rời khỏi trường học này.” Cô tiếp tục nhớ lại rồi nói hết những đoạn ngày đó, “Mỗi lần lên tiết học của anh, áp lực tâm lý đều rất lớn, giống như bí mật này của em không thể cho ai biết, chỉ có một mình anh biết mà thôi. Cho nên anh đối với em mà nói, giống như là quả bom hẹn giờ vậy.”

“Sau đó thì thế nào?”

“Sau đó..” Đồng Ngôn thở dài, “Sau đó em thích anh, lại càng sợ. Cố tiên sinh, đầu tiên anh đối với em chính là một người thầy giáo, hơn nữa hào quang trên người anh rất chói mắt. Em lại thích anh, khẳng định rằng bản thân sẽ không có được cảm giác gì hạnh phúc, làm cho em rất khổ sở.”

“Cho nên mỗi ngày em điều hi vọng anh sớm rời đi sao?”

“Trước ngày 24/12 thì đúng là như vậy.” Cô cầm bàn tay có đeo nhẫn kia, “Nhưng về sau lại không nghĩ như vậy nữa.”

Ở tại một nơi không thân thuộc, yêu thích nhất một người, lúc ban đầu nói xong tâm tình cũng rất hoảng loạn.

Nhưng bây giờ dần dần nhớ lại, so với việc đi thổ lộ đơn thuần kia, thì càng có thể đã động lòng người hơn.

Anh dùng tay gõ nhẹ lên trán của cô, trong mắt có ý cười rất dịu dàng, “Ra không ít mồ hôi nhỉ, có muốn đi tắm rửa không?”

“Được, em rất nhanh sẽ ra đây với anh. Chờ em tắm xong, chúng ta đi ra bờ cát phơi nắng.” Cô nói xong còn không quên thêm một câu, “Đây là lần đầu tiên em đi ra nước ngoài, cũng là lần đầu tiên em nhìn thấy biển.”

Cô lấy từ trong vali hành lý ra một chiếc váy thật rộng cùng một chiếc mũ che nắng rộng vành, sau khi vừa lòng ném lên trên giường, liền đi vào phòng tắm. Bởi vì anh vừa tắm xong nên trên mặt thủy tinh bốn phía đều dính một tầng hơi nước, còn có mùi hương của sữa tắm.

Cô vịn vòi nước, vừa cởi cúc áo ngắn tay trên người, vừa đi điều chỉnh nhiệt độ của nước, theo động tác của cánh tay, chiếc áo rơi xuống, phía sau bỗng có một cánh tay đặt lên vai của cô, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai mảnh khảnh của cô.

Cô nghe thấy giọng nói của anh, lẫn trong tiếng nước chảy, lại không rõ ràng đến như vậy, “Lúc này đi ra ngoài phơi nắng thật sự rất dễ làm da bị hư, có thể đợi đến 5h chiều rồi hãy đi ra bãi biển.” Anh nói xong, cúi đầu bắt đầu hôn lên bả vai của cô.

Cô quay người lại, ôm lấy thắt lưng của anh, làn da của cô rất đẹp, lại rất mềm mại.

“Vừa rồi ngòi 5 tiếng trên máy bay, anh không cảm thấy mệt sao?” Cô nói như vậy, nhưng chân đã bước một bước lên phía trước

anh, tiến vào trong dòng nước, còn không có điều chỉnh được nhiệt độ của nước, khiến cho cô cảm thấy có chút lạnh.

“Cũng không tính là mệt mỏi.”

Dòng nước hoàn toàn làm ướt váy của cô, dán chặt lên thân thể cô, đột nhiên làm hiện ra đường cong vốn có trên người cô.

Chiếc quần cộc đi biển của anh cũng đã ướt đẫm.

Anh nắm lấy cổ tay cô, cảm giác mạch đập của cô.

“Nhịp tim của em rất nhanh.” Giọng nói trầm thấp, làm cho người ta không thể kháng cự.

Cô cảm thấy hai tay của mình đều nhũn ra, còn tận chức tận trách dùng tay trái tìm kiếm chốt mở vòi tắm, “Rất lạnh, để em điều chỉnh độ ấm nước chút đã.” Vừa đùa nghịch, vừa mơ mơ màng màng nói với anh, lại không biết anh có thấy rõ không.

Khi đang nói chuyện, tay của Cố Bình Sinh đã vuốt dọc theo thân thể của cô đi dần xuống phía dưới, dừng ở trên đùi của cô, sau đó cởi chiếc váy ra, tay của cô không có rời khỏi tay vịn nơi vòi tắm, cả người đều đã hoàn toàn bị anh ôm lên.

Hai bên người đều là kính, cô không tìm thấy điểm tựa nào, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ của anh. Dòng nước ấm áp xối từ trên xuống dưới, còn động tác của anh từ dưới lên trên, những va chạm đều đút quăng, ăn mòn ý thức của cô.

Cho đến cuối cùng, anh rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Cô rất nhanh cúi đầu, hôn lên môi anh, hai người ở trong dòng nước không ngừng hôn, thậm chí cô có cảm giác như bị anh chặn hết lấy không khí để thở, chỉ cảm thấy như chính mình đang chìm dần vào trong dòng nước...

Chương 59 : Hạnh phúc đơn giản (2)

Toàn bộ cuộc du lịch của tuần trăng mật, trừ bỏ mấy ngày đầu được nghỉ ngơi thì đám người luật sư bọn họ thật sự là bắt đầu cho hành trình tăng ca.

Cố Bình Sinh thật sự là một con người rất tùy tiện, bởi vì đây hành trình du lịch cho tuần trăng mật của bọn họ, cho nên phòng của hai người so với những người khác trong đoàn cũng lớn hơn rất nhiều. Vì để thuận lợi cho nhiều người như vậy bàn việc, cuối cùng cũng gián tiếp biến căn phòng của bọn họ thành nơi làm việc.

Ban đầu đồng nghiệp của anh còn ngượng ngùng, đợi đến hai ba ngày sau thì có thể làm loạn được, bởi vì phát hiện Đồng Ngôn là một người rất dễ tính. Không chỉ đem phòng làm nơi làm việc, còn lôi kéo cô thành trợ lý miễn phí.

Chẳng qua lúc đó hai người chỉ trao đổi rất nhỏ nhưng cũng thật sự là một loại đồ kỵ chọc người.

Cuối cùng ngay cả cô thư ký vừa tốt nghiệp không bao lâu cũng đã bắt đầu ghen tỵ đỏ cả mắt, ngay cả nói cũng không chịu nổi, nhất định nói trong năm nay phải kiếm chồng thôi.

Cô đôi khi không cần cô hỗ trợ, Đồng Ngôn liền chủ động tránh đi nơi khác, bản thân cô chạy đến bờ cát tư nhân của khách sạn phơi nắng.

Thánh địa cho tuần trăng mật của các đôi tình nhân, xung quanh đều là những đôi tình lữ.

Cô ngồi ở dưới ô, dùng chân quơ quơ những hạt cát tinh tế bên dưới.

Bỗng nhiên nghĩ tới ngày bắt đầu chuyến du lịch đó chính mình đã hưng phấn tới mức chạy ra bãi biển, còn tưởng rằng chỉ giống với như bể bơi tự nhiên ở chỗ mình ở thôi, không nghĩ tới một cơn sóng lớn ập đến, khiến cô bị sặc nước biển. Thật sự là hương vị không tốt, vừa chát vừa mặn.

May mắn có Cố Bình Sinh ở phía sau người cô đã đưa cô lên, nếu không còn không biết phải uống bao nhiêu nước nữa mới đủ. Đáng tiếc người tốt không được báo đáp tốt, chuyện đầu tiên cô làm khi đứng đây được là xoay người, đem nước mặn chát trong miệng đẩy qua bên miệng của anh...

Đồng Ngôn nhẹ nhàng thở ra một hơi, nằm ngửa ở trên ghế.

Thật sự là nóng, không biết anh ở trong phòng có phải là rất không thoải mái hay không.

Dù thế nào đi nữa cô cũng không thể yên tâm được, lặng lẽ nhắn tin cho anh : *Nhịp đập trái tim của anh là bao nhiêu vậy?*

Rất nhanh anh đã trả lời lại tin nhắn của cô : *97, ở phạm vi bình thường.TK*

Cô cũng thả lỏng được tâm tình : *Anh cứ làm việc không ngừng từ ngày này qua ngày khác, từ đêm này qua đêm khác, em thật sự rất đau lòng.*

Nếu hôm nay lựa chọn cuộc sống an nhàn, tương lai sau này Cố phu nhân sẽ gặp phải tình trạng phải làm việc liên tục, khi đó, chỉ sợ anh sẽ không chỉ đau lòng thôi đâu. TK

Cô đang nghĩ không biết nên nhắn tin lại cho anh như thế nào, anh đã nhắn tin tới dặn cô : *Nếu người cứu hộ không ở gần chỗ em thì không được xuống nước đâu.*

Cô nằm ngửa ở trên ghế, thong thả ấn phím : *Vâng, em nằm đọc sách, không xuống nước đâu.*

Cô cứ ngồi ở trên bờ cát như vậy cho tới hoàng hôn, cô ôm mấy quyển sách từ trong phòng ra, bây giờ chậm rãi ôm trở về phòng. Trên bờ cát hôm nay có một quán rượu nhỏ mở cửa, cả trai lẫn gái đều đang đi từ đại sảnh đi ra ngoài, chỉ rải rác vài người đi theo hướng ngược lại.

Cô đi đến cửa thang máy, giơ tay nhấn nút lên tầng.

Cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, vẫn có rất nhiều người đang đi ra, không nghĩ tới Cố Bình Sinh cũng mặt trong đám người. Hai người cùng lúc nhìn về phía đối phương, cô lui về phía sau hai bước, tựa vào tường chờ anh.

“Một giây trước em còn đang suy nghĩ anh đã xong việc chưa, sau một giây liền thấy được anh, chúng ta có tính là thần giao cách cảm không?”

Anh rất khó có khi không có nói giỡn cùng cô thế này, đem sách cùng tạp chí trong tay của cô, “Anh đã đăng ký lại vé máy bay rồi, đêm nay chúng ta ngồi chuyến bay đêm trở về Bắc Kinh.”

“Không phải còn hai ngày nữa sao? Trong nhà xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Cô theo trực giác hỏi anh.

“Là chuyện của ông ngoại anh. Anh đã nói qua với em hai năm trước ông ngoại có làm phẫu thuật ghép gan, sau giải phẫu nồng độ mỡ trong gan vẫn rất cao, phải thẩm tách liên tục, bọn anh vẫn luôn chú ý vấn đề này của ông. Không nghĩ tới tối hôm qua bỗng nhiên bắt đầu nôn ra máu, hôm nay qua kiểm tra chẩn đoán chính xác là loét tá tràng, hiện tại đã phải đưa vào phòng ICU rồi.”

Anh nói rõ ràng cho cô hiểu.

“Được, bây giờ em về phòng thu dọn đồ đạc.”

Cô không dám trì hoãn, lập tức cùng anh trở về phòng.

Đã đổi lại vé máy bay, tự nhiên không có cơ hội lựa chọn thời gian đi. Hai người giành giật từng giây từng phút đi ra sân bay, sút nữa liền bỏ lỡ chuyến bay. Vị trí của hai người là ở hàng ghế cuối cùng, chỗ ngồi khó có thể được thoải mái, trước khi máy bay còn cảm thấy không thoải mái, hai mấy giờ sau cũng đã muốn đầu từ thất lung đến cổ.

Anh nói chuyện rất ít, ăn cũng rất ít.

Đồng Ngôn chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, hơn nửa đêm mọi người trên máy bay đều đã bắt đầu ngủ say, anh lại bắt đầu đưa tay lật cuốn tạp chí trong tay, dùng tốc độ rất nhanh lướt qua các trang, như là đang nhìn, như là đang thuần túy làm một việc gì đó mà thôi.

Cô bắt lấy đôi tay đang để trên tạp chí của anh, đợi cho đến khi anh quay lại nhìn chính mình, mới nhíu mày nhẹ giọng nói, “Nơi này ngồi rất không thoải mái, anh cũng đã hai người rồi thức khuya, ngủ chỉ được mấy tiếng đồng hồ, có thể là do ăn không tiêu hay không?” Cô tự chủ cởi dây an toàn trên người anh, “Thừa dịp tiếp viên hàng không chưa có phát hiện, anh kê đầu lên đùi em ngủ một chút đi.”

Cuối cùng cả một máy bay lớn chỉ còn có hai người bọn họ vẫn còn thức, đẩy tay vịn lên cao, người nằm ngang trên hai ghế cũng không có vấn đề gì.

Cô biết làm như vậy là rất nguy hiểm, nhưng chỉ cô có chỉ thể nghĩ ra được phương thức như vậy để an ủi anh.

Cố Bình Sinh giống như nhận ra được dụng ý của cô, cuộn tạp chí trong tay lại, gõ vào trán của cô, “Nếu như gặp phải máy bay bỗng nhiên nghiêng, không có dây an toàn, rất dễ dàng bị hất khỏi chỗ ngồi, đừng phải thành báy may đó.”

Nhưng vừa nói xong, lại nghiêng người, đem tay vịn ở giữa hai người nâng lên.

Sau đó công khai nằm xuống, nằm ngửa mặt lên ở trên đùi của cô, “Mười phút sau gọi anh đây.”

Cô gật gật đầu, tay đặt ở trên người của anh, ôm lấy anh.

Anh không nói gì nữa, nhắm mắt lại.

Trán của Đồng Ngôn nghiêng về chạm vào ghế ngồi phía trước, cô chỉnh lại chỗ ngồi ở phía sau, im lặng nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh. Bởi vì khi chưa hoàn thành được hạng mục, mấy nước khác lại không có ngày tết âm lịch nên không có ngày nghỉ, mấy ngày nay anh thật sự vất vả không ít.

Nhưng chỉ hai phút sau, hơi thở của anh đã đều đều.

Cô nhớ tới anh vừa mới nói, lén lút tránh đi khuôn mặt của anh, coi bỏ dây an toàn trên lưng, giống như chỉ làm như vậy cô mới cảm thấy kiên định hơn. Nếu như gặp phải máy bay nghiêng, cũng không thể làm cho một mình Cố Bình Sinh bị đẩy đập vào thành máy bay được nữa rồi, không phải sao?

Máy bay hạ cánh là rạng sáng 5h hơn.

Bọn họ kéo vali hành lý ra taxi,. Đồng Ngôn lập tức đọc tên bệnh viện cần tới. Cố Bình Sinh ngăn cô lại, ngược lại quyết định về nhà trước, “Mặc dù đã quen thuộc với bệnh viện nhưng lúc này cũng không thích hợp đi thăm hỏi đâu.” Anh nhắc nhở cô.

Đồng Ngôn giật mình, ngược lại cảm thấy chính mình so với anh thì càng khẩn trương nhiều hơn.

Thực sự khi hai người đến bệnh viện cũng đã hơn 2h chiều, hai người xuyên qua hành lang thật dài, đi đến ngoài phòng ICU, đã có rất nhiều người ở đó. Bình Phạm vừa quơ hai tay, vừa nói chuyện với bác sĩ ở cửa, cô đưa lưng về phía nơi này nên không nhìn thấy

được bọn họ, ngược lại hai vị bác sĩ lại dừng lại, trong đó có một người đã ngoắc tay với anh, đưa tay liền ấn lên chuông mở cửa.

Chỗ này rất quen thuộc với cô, lúc trước khi hai người mới gặp nhau, mẹ của anh cũng mất ở nơi này, mà chính mẹ của cô cũng cấp cứu ở đây.

Đồng Ngôn tự giác đứng ở bên ngoài cửa thủy tinh, không có chỗ ngồi nên đứng ở góc sáng sửa gần thang máy.

Qua một lát, Bình Phàm đi ra trước, chị ấy nói chị ấy đã trực ở đây cả đêm rồi, mệt đến mức không đứng nổi nữa rồi, nín lấy cánh tay của cô, để cô đỡ chị ấy xuống dưới lầu tìm nơi nghỉ ngơi.

Chị ấy nói là đói, cuối cùng ngồi xuống cũng mới chỉ uống được hai chén trà nóng.

Chị ấy cầm lấy hai tay của Đồng Ngôn, ngữ khí chậm rãi nhưng đầy đau thương, “Em có biết vì sao chị học y không? Chính là bởi vì cảm thấy con người chúng ta thật sự rất dễ dàng phát sinh bệnh tật. Nhưng trước khi chưa học y, chị cảm thấy bệnh viện có thể chữa hết được các bệnh, ngược lại sau khi học xong lại cảm thấy sinh mệnh của con người thật yếu ớt, đưa mắt nhìn lại, đại đa số đều là người tốt mắc những căn bệnh khó trị.”

Cô không có cảm thụ gì bởi vì cô không có học y, nên chỉ có thể gật đầu.

Nhưng đối với chuyện sinh lão bệnh tử của con người, căn bản tìm không ra lời nói như thế nào để an ủi người khác.

Bình Phàm cảm thán một câu như vậy, cũng không thèm nhắc lại, cũng không nói gì nữa, chỉ uống hết chén trà. Qua một lát mới miễn cưỡng nở nụ cười, “Em xem chị so với em lớn hơn 12 tuổi, lại có chút đối nghịch với em. Lúc trước chị ở Mỹ cùng TK, nghe bạn học của cậu ấy nói bà nội của em mắc bệnh như vậy, đều không thể tin được, mà em cái gì cũng không chịu nói, tự mình lo liệu xoay sở trong cả mấy tháng.”

Cô lắc đầu, “Em rất yếu ớt, nhưng mà anh ấy lúc đó cũng sinh bệnh nặng như vậy, khiến em muốn tự mình gánh vác trách nhiệm.”

“Đúng vậy, em vẫn còn là một cô gái trẻ tuổi, yếu ớt thì hẳn rồi...” Bình Phàm mệt mỏi chống đầu, giám sát khốn đốn của một đêm không ngủ, “Chị hỏi qua TK tình trạng thân thể của cậu ấy là không thể thay đổi được rồi, khẳng định sẽ càng ngày càng yếu đi, nếu có một ngày em chống đỡ không được, hai người chia tay thì làm sao bây giờ?”

Bình Phàm nói xong, rất nhanh đã cảm thấy chính mình nói chuyện thật sự rất tàn nhẫn, rất nhanh kiểm điểm chính mình, “Không cần để ý tới lời nói vừa rồi của chị, bác sĩ đều là nói không nghĩ trước gì, thói quen đánh giá kết quả theo chiều hướng tệ nhất.”

“Em không ngại đâu, em cũng có thói quen hướng về những trường hợp tệ nhất có thể xảy ra, sau đó cái gì cũng suy nghĩ thoáng ra một chút.”

Bình Phàm cười rộ lên, tiếp tục chủ đề vừa rồi chưa nói xong, “Sau đó, cậu ấy đã từng nói ra lời vừa rồi chị nói, phải nói đúng hơn chính là chị nghe trộm cậu ấy nói. Cậu ấy nói em vẫn còn nhỏ tuổi, yếu ớt là tất nhiên.” Chị ấy cố ý nói với ngữ khí thoải mái, “Cho nên Ngôn Ngôn, nếu một ngày nào đó em cảm thấy mình ngã quỵ, không chống đỡ được nữa, không có ai trách em đâu. Chị cũng không mà TK lại càng không.”

Cô đại khái đoán được Bình Phàm nói những lời này là ám chỉ bọn họ có khả năng chia tay.

Cô không trả lời Bình Phàm về giả thiết này.

Sau đó đề tài được chuyển về bệnh tình của ông ngoại, còn có khi bọn họ đi rồi chị ấy đã cố gắng làm những gì, “Người già thì càng ngày càng cố chấp, giống như một đứa trẻ vậy, nếu em chậm rãi khen ngợi dụ dỗ thì sẽ vui vẻ ra mặt mà tiếp nhận...” Thoạt nhìn thì chị ấy rất có niềm tin, “Lần này nằm viện, ông nội của chị nói câu đầu tiên chính là gọi TK trở về, cho nên chị tin tưởng lập tức xuân ấm hoa nở thôi, cũng sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Cô cũng gặt đầu phụ họa.

Lần ốm đau này , người nhà bài xích, nhưng căn bản đối với cô mà nói thì không có vấn đề gì lớn cả.

Có một bí mật, khi cô nói chuyện điện thoại cùng Bình Phàm, vẫn còn lưu lại trong lòng cô.

Ngày đó là sinh nhật của cô, mẹ vì muốn cùng cô chúc mừng sinh nhật, từ sáng sớm bảy giờ đã đứng ở trường học, nhưng mãi đến giờ nghỉ ngơi buổi trưa rút cuộc mới thấy được cô. Nhưng cô lại dùng những từ ngữ không tốt, ác độc mà cự tuyệt lời thỉnh cầu của mẹ. Cho nên sau khi chuyện đó xảy ra, mẹ cô một mình ở trong phòng uống hết bình rượu trắng, sau khi được phát hiện thì liền đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Sinh nhật của cô, hai người mẹ đồng thời phải cấp cứu ở nơi này.

Cuối cùng, cũng thành ngày giỗ của mẹ anh.

Ngày đó khi cô bị bắt ký tên thì liền rời khỏi bệnh viện, sau khi biết được việc vì sao mẹ phải đi cấp cứu, trong chớp mắt tay chân cứng ngắc rồi bắt đầu run lên, từ tận đáy lòng có một nỗi sợ hãi đang dâng trào lên, không có tự mình trải qua thì không thể hiểu được.

Cho nên cô hiểu được cảm giác của anh.

Mà giống như cô đã nói, đến cuối cùng Cố Bình Sinh sẽ xảy ra tình huống như thế nào đi nữa, chỉ sợ ngay cả chính bản thân anh cũng không thể tưởng tượng nổi.

Chương 60 : Hạnh Phúc Đơn Giản (3)

Chuyện đêm tình đêm hôm đó, cô cũng không hề nhắc lại. Giống như chưa từng xảy ra.

Nhưng cô lại dung rất nhiều thời gian rảnh rỗi khi đi thực tập để đi sưu tập đủ các loại giáo trình hoặc những thông tin về các loại thuốc, cố gắng học thêm một chút. Cố Bình Sinh chưa bao giờ giấu diếm tình trạng thân thể của bản thân, hàng tháng đều đi làm kiểm tra định kỳ, cũng đều đưa cô đi cùng. Cho nên cô cũng không lo lắng anh giấu diếm tình trạng cơ thể anh, nhưng dù sao tương lai cũng ở phía trước, cần phải chuẩn bị.

Cô đang tìm tài liệu thì bị chị thư ký nhìn thấy, còn cảm thấy kỳ lạ mà hỏi, “Trong nhà em có người bị bệnh nặng sao?”

“Không có ạ.” Cô thu nhỏ trang web lại, thuận miệng nói cho có lệ, “Em chỉ xem một chút thôi, sau này chắc cũng có lúc sẽ dung đến.”

“Em đúng là lo xa rồi, thật sự là cẩn thận quá.”

Chị thư ký vỗ vỗ lên cái gáy của cô, cười rồi đi ra ngoài.

Trước kia ngoại trừ về nhà thì Cố Bình Sinh chỉ chạy đi chạy lại hai đầu công ty và trường học.

Hiện tại bởi vì chuyện của ông ngoại, mỗi ngày anh còn phải giành một khoảng thời gian cố định tới bệnh viện. Đồng Ngôn biết chính mình không thích hợp để tới đó nên mỗi lần anh đi tới bệnh viện, cô đều làm một chút đồ ăn dinh dưỡng để cho anh đưa tới.

Có khi thời gian đi bệnh viện cũng kéo khá dài, có khi anh cũng bớt chút thời gian giảng giải những chuyện thực tập cần làm ở Bắc Kinh này.

Anh nhắc tới một lần cứu giúp bệnh nhân, không kịp kiểm tra tổng quát cho bệnh nhân liền đẩy vào phòng phẫu thuật, ngày hôm sau mới biết được bệnh nhân này mắc bệnh aids.

Khi anh kể chuyện, cô đang bóc vỏ trứng gà luộc cho anh, lập tức trừng to mắt, “Vậy phải làm thế nào bây giờ? Lỡ như trong quá trình phẫu thuật các anh bị dính phải thì làm thế nào bây giờ.” Cô đem trứng gà luộc đã lột vỏ đưa tới bên miệng của anh.

Anh chỉ ăn lòng trắng trứng không có ăn lòng đỏ. Đồng Ngôn nhếch miệng, đem lòng đỏ ăn bỏ vào miệng.

Sau đó còn một ít lớp lòng trắng trứng thì bỏ vào trong bát cháo của anh.

“Loại chuyện này cũng không hiếm thấy, hàng tháng Bình Phàm cũng đều gặp phải những ca như vậy.” Cố Bình Sinh cười cười với cô, khước miệng nhếch lên cũng không lớn, “Mỗi loại ngành nghề đều có tính phiêu lưu của nó, không thể tránh mãi được.”

Đồng Ngôn gật đầu, rồi sau đó lại gật đầu.

Cô có chút suy nghĩ mà nhìn anh, Cố Bình Sinh nắm chiếc thìa trắng đưa lên miệng, ăn được hai miếng thì cũng nhận thấy ánh mắt của cô đang nhìn mình, ngẩng đầu cười nhìn cô, “Em đang nghĩ cái gì thế? Hay là vẫn còn chưa có tỉnh ngủ.”

“Em đang nghĩ, anh khi còn bé khẳng định là rất kén ăn.” Đồng Ngôn cười một cách thần bí, “Thế nhưng ngay cả lòng đỏ trứng gà cũng không ăn.”

Cố Bình Sinh cũng cười cười nhìn cô, “Thực sự là khi còn bé anh rất kén ăn.”

“Cũng giống như bây giờ thôi mà.”

Đồng Ngôn bổ sung thêm một câu, rồi lại tiếp tục bóc vỏ trứng cho anh.

Khuôn mặt của anh vẫn luôn gầy như vậy, đôi khi vẫn thấy được nét tươi sáng trên khuôn mặt anh. Nhưng hiện tại thì lại quá gầy, tầm mắt của Đồng Ngôn di chuyển từ tay đến cánh tay của anh, dùng ngón út chọc chọc một chút. Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh gầy đi rồi...” Đồng Ngôn tiếc nuối, “Đối với người nuôi mà nói thì đây là một hiện tượng làm con người ta tan nát cõi lòng...”

“Thật sự gầy như vậy sao?” Cố Bình Sinh nhếch khóa môi, làm ra cái biểu tình rất ngây thơ, “Anh muốn ăn gà hầm hạt dẻ.”

Đồng Ngôn vui vẻ gật đầu, “Buổi tối anh về nhà ăn cơm chứ? Em từ tòa án về sẽ trực tiếp đi siêu thị mua đồ nấu ăn.”

“Đêm mai anh ở nhà.” Anh nhìn thời gian, cũng đã tới giờ rồi, nhanh chóng ăn xong bát cháo, “Buổi chiều anh sẽ ở lại bệnh viện, ông ngoại có cuộc hội chận với các chuyên gia rất quan trọng, có lẽ sau giờ cơm tối anh mới về nhà.”

Mỗi ngày anh đều có tiết học lúc 8h sáng, so với cô còn đi sớm hơn rất nhiều.

Nhưng thời gian về nhà lại trễ hơn so với cô rất nhiều, loại sự tình này không thể nghĩ nhiều, cũng không nghĩ nghĩ lung tung quá, cô không có một ngày nào không trông mình tốt nghiệp, trông mình nhanh chóng đi làm, chia sẻ áp lực với anh, nhưng lại chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Cô sợ trong siêu thị không có hạt dẻ, nên đành chịu khó đi chợ rau cách nhà khá xa để mua nguyên liệu nấu ăn.

Bởi vì cô sợ phải giết gà nên chọn một con gà trông có vẻ rất đẹp đẽ, rồi chạy đến một nơi rất xa nhìn lại, cho đến khi bà chủ quán đem con gà xử lý sạch sẽ cô mới đi tới trả tiền, nhận lấy chiếc túi nilong vẫn còn có chút ít máu lộ ra ngoài.

“Cô gái trẻ này sợ máu sao?” bà chủ quán tốt bụng nhìn cô cười.

“Đồ máu bình thường thì không phải là sợ.” Đồng Ngôn da mặt dày thẳng thắn nói với bà chủ, “Chính là đặc biệt sợ nhìn phải cảnh giết sống gì đó, cho nên nhiều khi cháu đều mua thịt gà đông lạnh ở siêu thị...”

“Đồ ăn ở siêu thị không tốt, không bằng tới đây mua bác sẽ làm sạch sẽ cho cháu...” Bà chủ quán với tay lấy một ít hành trong quây rau dưa của mình, đưa cho cô, “Đây, bác cho thêm cháu một ít hành nữa này.”

Đồng Ngôn nhìn thấy một nắm hành mà nở nụ cười, nói lời cảm ơn rồi nhận lấy.

Vị trí chợ rau rất đặc biệt, không thể ngồi xe bus để tới, đi bộ thì mất khoảng hai mươi mấy phút. Ngay cả mùa đông, cô vẫn đi bộ như vậy trở về tiểu khu, khiến cho cả người đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Bây giờ cũng đã hơn 6h, trời cũng đã tối hẳn. Đèn chiếu sáng trong tiểu khu cũng đều đã mở lên hết, xung quanh là có nhiều người vội vàng chạy về nhà. Bởi vì còn chưa tới thời gian ăn cơm tối, cô đi cũng không có nhanh, chậm chậm đi về phía dãy nhà của mình. Đến khi gần tới đại sảnh dưới lầu thì mới nhìn thấy hai người đứng đó không xa.

Là Lục Bắc và Phương Vân Vân.

Hai người đứng cách nhau không xa, đứng ở trước cửa nhà cô mà cãi vã. Khi Đồng Ngôn nhìn thấy bọn họ thì bọn họ còn chưa nhìn thấy cô. Một người thì luôn vươn tay muốn gõ cửa, muốn đi vào, một người khác thì lại muốn ngăn lại, cũng không vừa lòng với bộ dáng cãi vã hiện tại của người kia. Cửa phòng trộm vì thời gian dài không có đóng lại, ở cửa vang lên tiếng còi báo chói tai.

Nơi này là cửa nhà của cô.

Cô đại khái đoán được đã phát sinh chuyện gì, muốn né tránh nhưng lại sợ Phương Vân Vân thật sự xông lên lâu.

Ngay khi cô đang còn do dự thì Phương Vân Vân rút cuộc cũng nhìn thấy cô đứng dưới ngọn đèn đường, lập tức gạt tay Lục Bắc ra, đi về phía cô. Bước chân vừa vội lại vừa nhanh, giống như sợ cô bỏ trốn đi vậy.

Trái phải đều chạy không được, chỉ bằng thân nhiên đối mặt.

Đồng Ngôn thấy cô ấy đi đến trước mặt mình, còn chưa nghĩ ra nên mở miệng tiếp đón như thế nào, Phương Vân Vân bỗng nhiên giơ tay lên, ném cho cô một cái tát, “Cái này là cô nợ tôi. Tôi nợ cô, đều đã trả lại cho cô...” Khi nói chuyện nước mắt cũng đã rớt xuống.

Thanh âm lớn đến mức dọa người.

Ở trong tiểu khu im lặng mà trống trải này, nó có vẻ cực kỳ chói tai.

Cô đứng ở nơi đó, đầu óc trống rỗng trong vài giây, hai má cảm nhận sâu sắc được đau rát đang lan tràn trên má, căn bản là nghe không rõ Phương Vân Vân đang nói cái gì.

Lục Bắc xông lên, nắm lấy cổ tay Phương Vân Vân, “Cô điên rồi sao? Làm loạn mấy từ mấy ngày trước đến bây giờ còn chưa có đủ sao?”

“Tôi thật sự điên rồi, Lục Bắc, anh rút cuộc có cái gì không hài lòng, tôi toàn tâm toàn ý đối với anh như vậy, anh rút cuộc còn muốn thế nào?” Phương Vân Vân liều mạng giãy ra khỏi tay của anh, bộ dạng khóc như không muốn sống nữa, “Cũng đã bốn năm rồi, anh rút cuộc còn muốn làm cái gì, muốn ly hôn sao? Muốn ở bên cạnh cô ấy sao? Tôi thành toàn cho anh, tất cả đều thành toàn cho anh...”

Hai người to tiếng cãi vã nơi này, rất nhiều người đi ngang qua đều đứng lại nhìn, bắt đầu đoán tình hình nơi này.

Âm thanh khắc khải, những lời nói ra, đều lọt cả vào trong tai bọn họ.

Đồng Ngôn nhanh chóng nhắm mắt rồi lại mở ra, trong lòng ngực bây giờ lại có rất nhiều cảm xúc, cũng không muốn phòng bị gì nữa mà dửng cảm tiến lên.

“Để em nói chuyện cùng với cô ấy.” Cô bỗng nhiên mở miệng đến gần bọn họ, ánh mắt Lục Bắc đảo lên nhìn cô, thời điểm buông Phương Vân Vân ra cũng có chút do dự, cô đã chuyển ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt đầy nước mắt của Phương Vân Vân.

Không nghĩ tới chính mình bị đánh còn có thể bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

Phương Vân Vân vừa thở phì phì, vừa khóc vừa cười nhìn Đồng Ngôn một cách châm biếm., “Cô nói đi... tôi biết cô muốn nói rất nhiều...”

Ba một tiếng.

Đồng Ngôn dùng phương thức tương tự, ném trả cho cô ta một cái tát, “Cái này là cô nợ tôi. Tôi không thiếu qua các người cái gì, trước kia đã không có, về sau cũng sẽ không có. Bất kể là các người có muốn ly hôn hay không cũng đừng tới tìm tôi, không có người nào có vận mệnh tốt như cô, chỉ biết yêu đương đến chết đi sống lại, không biết cuộc sống có bao nhiêu khó khăn và khổ cực như thế nào.”

Khi cô rút tay về , thế nhưng không khống chế được mà cảm thấy bàn tay của mình đang phát run.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô dùng tay đánh người, thời khắc buông tay đó cô bỗng nhiên nhớ tới Cố Bình Sinh. Anh lúc đó dùng tay đánh cô, có phải cũng khó có thể khống chế được cảm giác phát run như thế này hay không, so với người bị đánh còn khổ sở hơn nhiều.

Khi bước qua cánh cửa chống trộm đi lên lầu, cô còn có thể nghe thấy tiếng khóc của Phương Vân vân.

Cô mò mịt đi lên cầu thang, đi đến ba bốn tầng lầu, mới dựa vào bức tường trắng trước mặt, cứ đứng đờ đẫn thật lâu, nước mắt rút cuộc cũng rớt xuống.

Đến cuối cùng cả người cũng như không có chút khí lực nào, đơn giản là ngồi xuống ở bậc cầu thang, ôm đầu gối khóc rống lên.

Thế giới này chính là không công bằng như vậy, có người cả đời chỉ biết yêu đến chết đi sống lại, chưa bao giờ phải lo lắng tới những vấn đề khó khăn trong cuộc sống. Nhưng có những người lại quá nghiêm khắc với cuộc sống yên bình như vậy, nhưng lại phải đối mặt với những khó khăn mà ông trời làm khó dễ. Trước khi chưa gặp được Cố Bình Sinh, cô cảm thấy chính mình thật sự rất đáng thương, cha mẹ là cái nợ nần, cả đời không thể thoát khỏi.

Nhưng sau khi gặp được Cố Bình Sinh, cô lại chỉ đau lòng vì anh.

Một người muốn nhận được tình thương của mẹ như vậy, lại gián tiếp hại chết mẹ của mình. Một người bác sĩ tốt như vậy, lại không thể không buông tha trước số phận. Trên đời này người có quan hệ huyết thông với anh càng ngày càng ít, anh liều mạng muốn giữ họ bên mình, chung quy lại phí công.

Đồng Ngôn vươn ngón tay ra, trên mặt trường trắng ở phía trước, tỉ mỉ viết tên của anh.

Từng nét từng từ, viết xuống tên của anh.

Tên của anh viết rất đẹp, cứ nhìn như vậy, có thể làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Đồng Ngôn kê đầu lên cánh tay của chính mình, cứ ngồi như vậy trên bậc thang, nghiêng đầu nhìn ba chữ kia mà nghĩ đến anh. Khuôn mặt vẫn còn cảm thấy đau, Phương Vân Vân vừa rời thật sự

là rất hận cô mới dùng toàn lực như vậy, nhưng cô đánh trả lại cho Phương Vân Vân một tát kia cũng không có dùng sức, có lẽ vì không có hận nên thật sự không thể nặng tay được.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, ở cầu thang vắng vẻ không người này lại càng rõ ràng.

Cô ngồi thẳng người, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, ở trong hành lang âm ú này nhìn qua tin nhắn trên màn hình

Đã quên nói, Cố tiên sinh thích ăn hạt dẻ.TK

Thật sự là....

Cô cười rộ lên, khiến đôi mắt khóc sưng cũng nheo lại : *Em biết rồi, sẽ làm cho anh món hạt dẻ chân gà khó quên nhất, một nồi hạt dẻ và hai cái chân gà có được không?*

Nghe có vẻ cũng được đây.

Cô nhìn thời gian trên điện thoại, đã hơn bảy giờ rồi, nếu không đi lên nhà thì khẳng định sẽ làm bà nội lo lắng, nhưng nếu cứ như vậy mà đi lên không chừng sẽ làm cho bà nội lo lắng hơn. Khi cô đang do dự mà vươn cánh tay ra thì cô lại nhìn lại tên của anh trên bức tường.

Nếu cứ lưu lại như vậy, chung quy vẫn không tốt.

Sau hi dùng móng tay xóa đi chữ Cố, lại nhìn chăm chăm vào hai chữ còn lại, suy nghĩ xuất thần, qua một lúc mới lau đi lớp bụi bám trên đầu ngón tay, sau cái tên của anh, còn có thể biết tới một câu thơ nguyên vẹn.

Bình Sinh Nhất Cố, trọn đời bên nhau.

Chương 61 : Cố phu nhân của anh (1)

Máy theo dõi, máy truyền dịch, máy hô hấp, kim tiêm khử trùng.... Những ánh sáng từ những dụng cụ này khé lóe lên, có người mặc quần áo cách ly phụ giúp bác sĩ cùng y tá, thấp giọng trao đổi, xem xét số liệu trên các dụng cụ.

Những thứ đó anh đã từng rất quen thuộc.

Đây là bệnh viện mà anh cùng mẹ đã từng làm việc qua, cho nên đối với thời gian anh xuất hiện ở phòng ICU này chưa bao giờ là hạn chế cả.

Sau khi đợi cho ông ngoại ngủ say, anh mới đi ra ngoài phòng ICU thay quần áo cách ly, mặc vào quần áo của chính mình.

“Cổ lão bị bệnh, các chủ nhiệm khoa cũng đều rất quan tâm, thậm chí ngay cả phó chủ nhiệm khoa nội có tiếng Đồng Trường Chinh cũng đều được mời để tới xem bệnh giúp ông ấy, ông ta được xem như một người giáo sư có quyền thế được nhiều người biết đến.” Bên cạnh anh lúc này đây có một vị bác sĩ Liêu có quan hệ với anh rất tốt, đang thấp giọng nói với anh, “Tình huống tuy rằng không được tốt lắm, nhưng cậu cũng đã từng là bác sĩ rồi hẳn là có thể nhìn ra được một chút.”

Hôm nay Đồng Trường Chinh có tới, trước đó hẹn ông ta vào giờ cơm tối.

Ông ta lỡ hẹn.

Đối với người này, từ khi hơn 10 tuổi anh đã không còn ghi hận ông ta nữa rồi. Khi còn nhỏ đi cùng mẹ trở về Trung Quốc, còn có thể có chút chờ đợi, sau nhiều lần thất hứa gặp mặt, thậm chí anh có chút ghi hận.

Mà việc ghi hận này luôn giấu ở sau lưng, thật rõ ràng là anh rất tự tin.

Đối với một đứa trẻ hơn 10 tuổi, từ chính bản thân của người cha này không có thể áp chế được những đoán đo suy tính trong lòng

anh, hơn nữa anh cũng thật sự đủ vĩ đại, vĩ đại đến mức vẫn có thể đến trường học của giáo hội làm một học sinh bình thường, nhưng lại sinh ra cảm giác chán ghét vì bị vứt bỏ mà trở nên tự ti hơn.

Cứ thế đi qua đoạn thời gian hỗn loạn đó, lo lắng cho tương lai sau này của mình.

Những lo lắng đó cũng tự nhiên biến mất.

Anh không nói tiếp, đưa quần áo cách ly cho y tá bên cạnh, trên người có một chút ẩm ướt do mồ hôi.

“Vợ của cậu sao lại không có đến?” Bác sĩ Liêu cũng đem quần áo cho cô y tá đó rồi đi ra ngoài.

“Còn chưa chính thức kết hôn, thật sự không thích hợp để đi đến đây.”

“Lúc trước tôi và cậu cũng nhau thực tập ở đây, cậu cũng được coi như là người của bệnh viện này, cũng không có nghĩ tới lại bị cô nhóc kia mê hoặc như thế này...” Bác sĩ Liêu nở nụ cười trêu chọc, “Nhưng mà cô nhóc kia thật sự rất được, cậu xem sau bao nhiêu người biết người yêu bị SARS thì đều đòi chia tay đấy thôi? Loại sự tình này không phải chỉ muốn nói ngoài miệng mà trong đầu cũng đã nghĩ rồi. Tôi nói cậu vẫn không muốn kết hôn thì còn chần chờ cái gì?”

“Cô ấy còn chưa có tốt nghiệp đại học.” Anh nhẹ giọng trả lời, rất bình tĩnh, “Đợi đến khi cô ấy thuận lợi tốt nghiệp xong thì sẽ kết hôn.”

Bác sĩ Liêu àh một tiếng, nắm khóa mở cửa.

Cửa từ từ được mở ra, bác sĩ Liêu rút cuộc cũng suy nghĩ xong cái gì đó, cười như không nhìn anh, “90 năm sau nữa nhỉ?”

Câu hỏi như vậy thật sự làm cho anh bất ngờ.

Đợi cho đến khi đi ra khỏi cổng bệnh viện, ngồi vào trong xe taxi, lại nghĩ tới câu hỏi vừa rồi.

Từ khi anh bắt đầu vào dạy lớp của Đồng Ngôn, liền phát hiện được đa số các sinh viên ở đây đều rất đặc biệt. Anh không phải lớn lên ở trong nước, nhìn thái độ sống của Bình Phàm với những sinh viên khác cùng với những sinh viên này thật sự là hoàn toàn kém khác xa nhau.

Anh nhớ rất rõ một lần, nhìn thấy một cô gái nhuộm tóc màu hồng sắc, có dây cột nơ con bướm màu xanh chạy vào văn phòng, năn nỉ giáo sư dạy pháp luật thủ hạ lưu tình, bỗng nhiên có có loại cảm xúc muốn cười.

Còn khi đang dạy ở trường Đồng Ngôn học thì cũng nhận được không ít thư tình thổ lộ.

Cố Bình Phàm thấy được cũng từng cảm khái, trước kia nếu như có chuyện thế này nhiều nhất là nặc danh nói hết tâm ý, nhưng những đứa nhỏ thời nay thật đúng là e sợ người khác không biết được bản thân mình thích thầy giáo của mình....

Nói đi nói lại vẫn nhớ tới vấn đề con cái.

Anh nghiêng người tựa vào ghế xe, nghĩ đến câu nói kia của cô, có đứa nhỏ cùng em nhớ tới anh.

Một nhóc lớn mang theo một nhóc nhỏ nữa sao?

Dường như chỉ cần một thôi cũng chưa đủ, nghe nói người ngoại tịch sinh sống tại Trung Quốc không có hạn chế sinh đẻ, nhưng Bình Phàm cũng đã nói qua, hai bên đều là con một thì hẳn là có thể sinh hai đứa con.

Như vậy thêm cả cô ấy nữa chính là ba người. Ăn mặc của ba đứa trẻ đều phải chính anh gánh vác rồi.

Dường như... thật sự cũng không tệ lắm.

Đồng Ngôn để lại câu nói kia...

Bởi vì sợ mắt mình sưng lên, cô vẫn gọi điện thoại cho bà nội, nói chính mình sẽ về nhà trễ một chút. May mắn là mùa đông, thịt cũng không cần lập tức bỏ vào trong tủ lạnh ngay, cô cứ mang theo túi thịt gà còn dính máu như vậy, thông thả đi về phía quán KFC ở gần nhà ăn cơm chiều. Khi gọi cơm, không biết bởi vì túi thịt gà còn dính máu hay vì khuôn mặt bị đánh cho sưng lên mà đám người phục vụ cứ đưa mắt nhìn cô liên tục.

Cô rửa tay bên cạnh bên rửa mặt, dùng nước lạnh thấm ướt khăn tay.

Sau đó chọn một chiếc bàn dài ở trong góc, ngồi xuống vừa dùng khăn ướt chườm lên vết thương vừa cắn cánh gà.

Cô ngồi đối diện ngay đường lớn, cũng là đối diện với cửa tiểu khu nơi cô ở.

Cô vừa ăn xong hai cánh gà, vừa vận nhìn thấy một chiếc taxi dừng ở trước cửa hàng hoa quả tươi, trực giác nói rằng anh đã trở về. Quả nhiên từ trong xe bước ra một người đàn ông đang cúi người bước ra, rất nhanh đứng thẳng lên trả tiền xe, đó là Cố Bình Sinh.

Cô ngậm cánh gà, lấy điện thoại ra, nhanh chóng mở máy ảnh chụp lấy khuôn mặt của mình lúc này.

Hoàn toàn tốt lắm, quả nhiên là không thể chống đỡ được với thể trạng như thế này.

Người ở xa kia vẫn còn cúi đầu chọn hoa quả, bà chủ cửa hàng hoa quả tươi giờ cái gì đó, cùng với anh tán gẫu. Bởi vì người anh cao cho nên lễ phép gật đầu, nhìn bà chủ kia nói chuyện.

Đồng Ngôn gửi cho anh một tin nhắn: *Em tan làm muộn, thật là đáng thương, phải vào quán KFC ăn mấy thức đồ ăn không tốt cho sức khỏe đây này.*

Nhấn xong cô lại nhìn sang bên kia đường, thấy anh lấy điện thoại từ trong túi ra, cúi đầu nhìn.

Cô tiếp tục cắn cánh gà, ánh mắt vẫn cứ dõi theo anh.

Lớp kính mặc dù có chút bẩn cũng không gây trở ngại cô ngắm mỹ nhân.

Cố Bình Sinh nhận lấy chút tiền lẻ của bà chủ cửa hàng hoa quả xong, đem vì tiền cùng điện thoại bỏ vào trong túi quần, đem số hoa quả vừa mua tạm thời gửi lại trên sạp hoa quả.

Sau đó cứ như vậy xoay người, xuyên qua đám người đang đi bộ trên đường cái. Khi đi đến nửa đường thì trùng hợp gặp phải đèn đỏ, anh đứng ở trong đám người, kiên nhẫn chờ đèn chuyển từ đỏ sang xanh.

Có lẽ vừa mới trải qua một chút chuyện thật sự không tới, lúc này nhìn anh đi tới như vậy, là một người tốt đẹp như vậy, cấu thành một hình ảnh hoàn mỹ như vậy. Chỉ nhìn như vậy thôi cũng khiến nhịp tim của cô nhảy bang bang lên.

Sau khi anh nhìn thấy cô, cũng không có tiến vào, ngược lại đứng ở bên ngoài tấm kính nhìn cô, lông mày hơi nhăn lại.

Đồng Ngôn dùng khăn giấy lau khô miệng, dùng khẩu hình nói với anh : Em sai rồi, về sau sẽ không bao giờ ăn loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này nữa.

Không biết anh suy nghĩ cái gì, tóm lại là không nói chuyện.

Đồng Ngôn lại đem túi thịt gà giò lên, hiển vật quý mà cười : Gà hầm hạt dẻ.

Cố Bình Sinh nhướn mày, ý cười lan tràn nơi đáy mắt, vẫn như cũ không nói gì.

Phía sau lưng anh vừa vặn có chiếc xe đi qua, đèn xe rất nhanh chiếu thoáng qua bên người anh. Cô còn muốn nói cái gì đó, anh bỗng nhiên liền mở miệng, nói ngắn gọn hai chữ : Về nhà.

Cô gật đầu, nhanh chóng thu dọn mọi thứ, chạy ra khỏi quán KFC.

Loại cảm giác hưng phấn này giống như một đứa trẻ quên mang theo chìa khóa nhà, rút cuộc cũng đã đợi được cho người lớn trở về....

Buổi tối cô đứng dưới vòi tắm hoa sen trong nhà tắm, còn đang suy nghĩ chính mình khi nào thì rộng rãi như vậy, rõ ràng mấy giờ trước mới trải qua chuyện kia, thế nhưng lại giống như cách cả một đời. Dường như cùng Cố Bình Sinh không có quan hệ gì, cũng không nghĩ sẽ quan tâm như cô nghĩ.

Khi cô quần khăn tắm đi ra, Cố Bình Sinh đang ngồi ở cạnh cửa sổ xem tư liệu.

Lúc trước kia nh mang theo cô đến xem phòng ở, hai người thích nhất là cánh cửa sổ rộng này, bên dưới bày một thảm lông dê dày, đặt một cái bàn cùng một cái đệm dựa, tạo nên một không gian đọc sách uống trà rất tuyệt vời.

Cố Bình Sinh mặc một chiếc quần sooc ngắn màu xám, khoanh chân ngồi ở đó, dựa lưng vào cửa sổ thủy tinh. Bên chân cùng với trên àn phân tán đủ loại kiểu dáng văn kiện, bởi vì làm hạng mục ở Argentina, những tư liệu cùng ảnh chụp đều là tiếng Tây Ban Nha.

Đây là thói quen thường ngày của anh, bởi vì những dự án hạng mục này đều là buôn bán cơ mật, tự nhiên để ra như vậy chủ yếu là vì người khác đọc cũng không hiểu được. Cô trong khoảng thời gian này cũng đã nhìn thấy nhiều, mặc dù không biết ý tứ là gì nhưng có thể nhận ra được đó là văn bản dạng gì.

Cô đi đến gần rồi, anh mới ngẩng đầu lên từ trong mớ văn kiện kia.

“Tiếng mẹ đẻ là tiếng anh thực sự rất có lợi, còn có dư lực mà học thêm ngoại ngữ khác nữa...” Cô học theo bộ dạng của anh, chân trên đi lên thắm, cười tùm tùm, cọ cọ vào chân của anh, “Tiên sinh, anh có cần mát xa không?”

Đã mấy ngày nay cô luôn lấy anh ra làm người luyện tập cùng, thậm chí còn cầm những tờ giấy đây đủ hình thái, mát xa các huyệt vị giống như những hình trong hình. Hiện tại thì cũng đã nhớ được chín trên mười phần rồi, nghiêm nhiên có bộ dáng như một cô y tá vậy.

Cố Bình Sinh nhin không được mà cười rộ lên, “Buổi tối thứ sáu rồi, nên nghỉ ngơi một ngày được không?”

“Không thể được.” Đồng Ngôn thực tâm khuyên bảo, “Thực tế em cũng đã làm rất tốt rồi mà, anh không thấy em có thể chỉ ra được các huyệt vị rồi đó sao? Em nói cho anh biết, nhất định là phải học cho hết, ngày đó ở tòa án bọn em có người còn oán giận rằng hiện tại ra bên ngoài mát xa đều rất nhàn hạ, cũng chỉ cần dùng đầu ngón tay ấn ấn này nọ thôi mà. Giống như em đang mát xa cho anh vậy, càng ngày càng khỏe mạnh hơn, anh biết không?”

Anh tước vũ khí đầu hàng, tùy ý để cho cô một người mới bắt đầu học mát xa, lấy chính mình ra luyện tập.

“Em muốn học lái xe.” Cô hoàn toàn dựa theo hướng dẫn làm xong, ngón tay đã muốn lên men rồi, cũng học bộ dáng của anh, dựa người vào cửa sổ thủy tinh, bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện này. “Như vậy nếu trong nhà có việc gì gấp, gọi không được taxi thì cũng có người có thể lái xe.”

“Không cần phải đi học lái xe làm gì, nếu có chuyện gì thì còn có Bình Phàm.”

Thật đúng là không khách khí..

Đồng Ngôn cảm nhận một cách sâu sắc, Cố Bình Phàm có một người em họ như vậy thực sự cũng là rất bi ai, “ Nếu như ngày nào đó Bình Phàm lập gia đình thì sao? Hoặc là vừa đúng dịp chị ấy không ở Bắc Kinh thì sao? Làm sao có thể kêu chị ấy tới lái xe mọi lúc mọi nơi được chứ.”

Cuối cùng anh cũng thỏa hiệp, “Có thể, nhưng phải chờ thời tiết ấm lên đã.”

Cô cũng rất gấp gáp muốn học, “Cuối tuần này bắt đầu được không? Thừa dịp em còn đang còn đi thực tập, có về thanh nhàn.”

Cố Bình Sinh ở trong nước trừ phi phải làm lại hộ chiếu một lần nữa, còn nếu không thì tuyệt đối không thể tự đi xe. Cho nên cô đem chuyện này làm nhiệm vụ hàng đầu, ở trong lớp học còn so với bất kỳ ai cũng là học thật sự, đến khi vào thực tế thì mới phát hiện ra giảng viên giảng dạy môn này ở trung quốc rất không khoa học, trên cơ bản cô muốn học thật tốt, còn muốn mỗi tối cùng Cố Bình Sinh tìm nơi hẻo lánh để luyện tập.

Thầy giáo dạy cô rất thích nói chuyện phiếm, còn hỏi đến bạn trai của cô làm nghề gì.

“Là luật sư.” Cô cười, “Cùng ngành với em.”

“Như vậy cũng tốt, về sau tôi giới thiệu cho cậu ta án tử, hiện tại mọi người rất thích lên tòa án, hàng xóm của tôi có vài người cứ mỗi ngày lại thích đi tìm luật sư kiện nhau lên tòa, cái gì bất động sản, phụng dưỡng, thật sự là ngày càng so đo.”

“ Anh ấy không thể lên tòa án... chỉ là luật sư tố tụng bình thường thôi,” Đồng Ngôn nghĩ ra rất nhiều cách giải thích, “Chính là các công ty có các hạng mục cần đầu tư, anh ấy chính là người soạn ra các hiệp nghị cũng như đàm phán các điều khoản theo pháp luật đảm bảo quyền lợi cho công ty đó.”

Thật ra cô không nói ra rõ ràng là anh mỗi ngày còn làm những việc khác nữa.

Chỉ nhớ rõ có lúc cho anh tan tâm. Thư ký đã nói với cô rằng anh còn có cuộc họp quan trọng, là đàm phán với quỹ đầu tư. Đến khi cô đi đến trước cửa văn phòng của Cố Bình Sinh thì cửa kính căn phòng họp đối diện cũng bị đẩy ra.

Trong phòng hội nghị đều là những luật sư lớn, tây phục giầy da, một màu đen đồng nhất. Anh đưa lưng về phía cô, lưng thẳng tắp, giọng nói lại rất bình tĩnh và trầm ổn, “Chỗ được đánh dấu này không phù hợp với thị trường theo lẽ tự nhiên, chúng ta đối với chuyện này không có yêu cầu gì quá cao, cự tuyệt nhận...”

Sau đó cửa phòng lại chậm rãi khép lại ngăn cách với bên ngoài.

Đêm đó đàm phán đến khuya, thẳng cho đến khi cô đem bánh bích quy trong văn phòng của anh tiêu diệt sạch sẽ, hội nghị mới dừng một lúc. Cố Bình Sinh trở lại văn phòng, đem caravat tháo xuống ném lên trên bàn, cả người rất mệt mỏi mà ngồi xuống.

Đồng Ngôn nhìn thật sự là đau lòng, tựa vào bên người anh, xoa bóp bả vai cùng cánh tay cho anh, nhìn anh dường như còn đang đắm chìm trong công việc, liền tìm một vấn đề nhằm chán đánh gãy suy nghĩ của anh, “Em chưa có tên tiếng anh, anh nói xem dùng cái tên nào thì được?”

Anh suy nghĩ vài giây rồi mỉm cười trả lời cô, “EVE.”

“EVE?” Đồng Ngôn nghĩ nghĩ ý tứ của từ này một chút, “Hoàng hôn?”

“EVE.”

Cô ghen lời, “Tên như thế, rất không thích hợp để cho người khác gọi mà...”

“Nếu như em ở lại tòa án làm việc thì không có cơ hội dùng đến tên tiếng anh.” Cố Bình Sinh lại cảm thấy tên này rất hay, “Tên này dùng ở nhà thì tốt rồi.”

Eve, eve. Bởi vì câu chuyện xương sườn xưa mà trở thành cái tên đẹp sao...

Đông Ngôn đánh tay lái, tiếp tục nghe thầy giáo đang nói tới các loại tranh cãi dân sự, ý thức lại bắt đầu bay xa...

Chương 62 : Cố Phu Nhân của anh (2)

Ngày lấy được giấy chứng nhận với dấu đỏ thì cũng là thời điểm thực tập ở tòa án của cô kết thúc. Nhìn con dấu màu mực đỏ thắm trên tờ giấy chứng nhận thực tập, cô cầm trong tay mà thật sự là nói không nên lời.

Giữa trưa ánh nắng mặt trời ở công viên rất tốt, thậm chí còn có thể phơi nắng được, cô cùng bà nội đến đây cho mấy con mèo lạc ăn, đến cuối cùng vì buổi chiều không có việc gì nên để bà nội về nhà nghỉ ngơi trước, còn chính mình ở lại thêm nửa giờ nữa.

Cô cầm một bình nước lớn, đổ vào máng nước nhỏ.

Hơn mười con mèo sớm ăn no cũng đã khát nước, nhưng thật ra cũng rất trật tự, vài con chờ nước uống. Bên cạnh Đồng Ngôn còn có bảy tám người bạn nhỏ, đều đi theo mẹ hoặc ông bà nội đến đây, người lớn ngồi ở xa xa nhìn lại, trừ bỏ vài người lo lắng về vấn đề vệ sinh thì thật ra cũng không có ai ngăn cản, cả đám con nít vây xung quanh Đồng Ngôn nhìn đám mèo uống nước.

Trước người là một đám mèo, sau lưng là một đám bạn nhỏ.

Không biết cô có phải là đang trải nghiệm việc giáo dục trẻ em hay không, mang bọn trẻ đi thể nghiệm cuộc sống thực tế.

Tin nhắn của Cố Bình Sinh đến làm đứt quãng suy nghĩ của cô, bởi vì hạng mục đầu tư ở thị trường Châu Âu nên anh phải đi công tác một thời gian, hơn nữa là đêm nay phải đi.

Tin tức này đến có chút đột ngột, cô cầm điện thoại có chút không yên lòng, nắm chặt cái chai ở trong tay, cũng quên không đổ nước cho đám mèo kia uống nước.

Đám bạn nhỏ nhìn đám mèo đã uống hết nước, Đồng Ngôn lại không có làm gì, sốt ruột thúc giục cô, “Chị ơi, đổ nước.”

“Chị để bọn em chăm sóc mấy con mèo này nhé?”

Vài đứa nhỏ vừa nhìn đã cảm thấy ngứa ngáy, muốn tự mình làm, nghe cô nói vậy thì không ngừng gật gật đầu.

Cô đem bình nước giao cho cô bé lớn tuổi nhất, bốn năm bước đã bước đến ghế ngồi, bắt đầu hỏi lại anh, thương lượng với anh xem cần mang những gì. Cố Bình Sinh phải vào phải ICU nên vội vàng nói vài câu rồi tạm biệt tắt máy. Chiều theo ước tính của anh thì anh hẳn là phải đi ít nhất nửa tháng, cô yên lặng tính toán xem phải mang theo bao nhiêu hành lý, vừa gấp gáp lại vừa không có kinh nghiệm, làm thế nào cũng cảm thấy chính mình đã quên cái gì đó.

Cần nhắc chính mình một lần nữa, bên người đã có người ngồi xuống. Là người cách hai tuần lại đến thăm bà nội, cha của cô.

“Cha có mua chút hoa quả để ở trong nhà, bà nội nói con đang ở đây cho đám mèo hoang ăn.” Cha cô cố gắng nói một cách thân mật, có thể nhìn ra được đây là một lời dạy dỗ đã được chuẩn bị sẵn thật lâu.

Cô do dự vài giây, sau đó cười cười

Có lẽ vì ảnh hưởng của Cố Bình Sinh, đối với sự bất hòa bấy lâu nay với cha của mình, cô cũng đã bắt đầu mềm lòng.

Cha và con gái sống vai ngồi cùng nhau, không có đề tài chung nào, phần lớn là cha hỏi cô vài câu, cô ừ một tiếng, hoặc là trả lời ngắn ngủi vài ba chữ. Không khí mặc dù có chút xấu hổ, cũng không phải là không thể chịu đựng được. Qua một lát, đám mèo hoang kia cũng đã uống đủ nước, lần lượt kéo nhau chạy vào bụi cỏ, cô bé lúc này cũng đã rất cẩn thận ôm cái bình trống không, chạy tới trả lại cho Đồng Ngôn

Cô đưa hai tay nhận lấy chiếc bình, gật đầu cảm ơn cô bé kia.

“Đây là ba ngàn.” Khi cô bé kia vừa xoay người rời đi, cha của cô bỗng nhiên đưa một phong bì cho cô.

Đồng Ngôn giật mình, “Không cần, chúng con cũng không phải thiếu tiền.”

“Lần trước cha đến, con không ở nhà, Tiểu Cố đã giúp cha.” Cha cô hàm hồ nói xong mấy câu này, “Ba mươi vạn lần đầu tiên này cũng đã phải đợi hai năm, chờ thị trường chúng khoán hoàn toàn chuyển mình, liền thu tiền về trả cho các con, đây là phần còn lại lần trước, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng sẽ từ từ kiếm về, có thể vẫn kiếm được lời. Thời gian này những người chơi cổ phiếu đang nhanh chóng giàu lên.”

Nghe cha nói đến tình hình phát triển tốt của thị trường chúng khoán, trong ánh mắt khó có được chút gọn sóng của sự hưng phấn.

Cô lại nghe ra điều gì đó được giấu diếm, ngẩng đầu đánh gãy lời ông ta, “Con không ở nhà, anh ấy đã đưa tiền cho cha?”

“Có hai người tới đòi tiền của cha, cha đã mượn của Tiểu Cố một ít tiền, chỉ là mượn tạm thời, không phải muốn lấy của các con.” Cha đưa một phong thư rậm nắng cho cô, “Lần này có một ít cổ phiếu có lãi.”

“Cha còn đi mượn tiền người khác chơi cổ phiếu? Anh ấy lại giúp cha vay tiền?”

Đồng Ngôn không dám tin nhìn cha của mình.

Khuôn mặt như vậy, nhưng chính là một người đàn ông không tới năm mươi tuổi, tóc đã bạc hơn phân nửa. Người đàn ông này đang rất cẩn thận tươi cười, vĩnh viễn đều cảm thấy chính mình có thể giàu có lên nhờ phương thức đánh bài để kiếm tiền như thế này, cố gắng tìm về được hết những thân tình đã mất.

Cô không phải không có thử qua, còn thật sự nói chuyện với ông ấy, thậm chí còn lấy việc đoạn tuyệt quan hệ cha con để áp chế ông ấy.

Nhưng đến cuối cùng, người cha này của cô lại cho rằng gia đình này tan vỡ, con gái không nhận mình chỉ vì chính mình nghèo, chính mình không có tiền. Suy nghĩ càng ngày càng cực đoan. Suy nghĩ hơn mười năm suy sụp qua đã tạo nên ý nghĩ cực đoan trong lòng ông ấy, không thể chỉ nói qua mà thông suốt được, mọi lời nói khuyên nhủ ông ấy giống như là đang coi thường ông ấy vậy.

Cô thậm chí không thể nghĩ được có khả năng nào thay đổi hay không.

Thẳng cho đến khi chuyện xảy ra mấy tháng trước, mới khiến cho cô nghĩ rằng mình sẽ có hy vọng, không còn nợ nần gì nữa, lại không cần phải bàng hoàng bất an cho tương lai nữa.

Người cha này lại bắt đầu đi vào thế giới của cô, rất nhiệt tình mà nói rằng mình lại bắt đầu kiếm tiền từ mấy cái cổ phiếu đó, cô chỉ cảm thấy khổ sở. Thật sự rất khổ sở, tâm tình cũng dần lạnh đi.

Không biết vì sao, có hai con mèo vừa rồi được cho ăn lại chạy đến, ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh chân của cô.

Cô sờ sờ đầu chú mèo con, vô ý thức lại gãi cằm cho nó.

Thành phố này là nơi cô sinh ra và lớn lên, từ nhỏ đến trường học đã có rất nhiều bạn học có bối cảnh không thể lường được, giống như Phương Vân Vân vậy, thật sự là rất giàu có và đầy quyền lực. Thời điểm hơn mười tuổi, cô vẫn chưa có thể hiểu được sự chênh lệch này như thế nào, chỉ cảm thấy khổ sở khi cha mẹ ly hôn, vì mâu thuẫn với chính mình không hợp lý lẽ đạo đức mà cảm thấy rất tự tin.

Sau đó lại là chuyện của Lục Bắc, cô rút cuộc cũng lý giải được sự khác biệt rõ ràng của gia đình mình và gia đình người ta.

Không phải là người quá kiên cường, cho nên không chịu nổi gánh nặng.

Đi Thượng Hải học đại học là phương thức thoát khỏi nơi này duy nhất.

Đáng tiếc cô vẫn tin tưởng rằng cuộc sống luôn có những điều tốt đẹp, lại quên mất sự thật tàn khốc.

“Trên thế giới này có nhiều thứ để em lựa chọn, chỉ có cha mẹ là duy nhất, em không thể chọn, cũng không thể từ bỏ.” Lúc trước khi Cố Bình Sinh nói ra những lời này, có bao nhiêu là vì trách nhiệm, mà còn có bao nhiêu là không thể nề hà trong đó.

Chú mèo con rất thích được cô vuốt ve, nhẹ nhàng kêu meo meo.

Cha cô đem mọi chuyện nói xong, quả nhiên, lại dùng giọng nói nhẹ dễ nghe mà nói, “Ngôn Ngôn, con có còn tiền hay không, cha cần phải đem số nợ và tiền lãi còn lại trả cho người ta.”

Nói xong lại rất nhanh bổ sung thêm, “Cha và mẹ con luôn âm ỉ về chuyện phòng ở, sau này cha già đi, tất cả cũng đều sẽ để lại cho con.”

Đồng Ngôn vỗ nhẹ lên đầu chú mèo con, không hé răng nói nửa lời, đứng dậy liền rời đi.

“Hoặc là Tiểu Cố.”

Cô lập tức dừng lại.

“Tôi sẽ cùng anh ấy chia tay.” Cô nghe thấy giọng nói của chính mình, “Mấy ngày nay còn cần phải xử lý vài chuyện, ông không cần tới tìm anh ấy. Số tiền ông mượn trước đó, tôi sẽ từ từ trả cho anh ấy, những cái khác tôi không giúp được ông.”

Sau khi về nhà, cô nhốt chính mình trong phòng ngủ, thu dọn quần áo để đêm nay anh còn đi công tác.

Thời gian ước tính cũng khoảng nửa tháng, từ ban công lôi ra một vali lớn, bắt đầu đem từng bộ quần áo tây trang cùng áo sơ mi, caravat lấy từ trong tủ ra, ném lên trên giường. Thực hiện theo quy định là rất tốt, đều đã công khai thống nhất với nhau những trường

hợp như thế này, thì mặc tây trang màu đen, áo sơ mi cùng caravat cũng sẽ không được sáng quá, phối hợp với nhau thì cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm.

Cố Bình Sinh từng nói qua, nếu như ở lại khách sạn thì nhiều nhất mang theo bốn bộ quần áo là đủ rồi.

Cô im lặng tính toán số lượng, đầu óc chút chút chậm chạp nên phải số chiếc áo ra ba bốn lần, gấp lại cho thật cẩn thận, lấy tay miết theo từng nếp gấp, khi đem áo tới bỏ trong vali thì tiếng chuông điện thoại vang lên, cô cũng không chú ý tới, thẳng cho đến khi gấp xong bốn chiếc áo sơ mi thật tốt, cẩn thận bỏ vào trong rương, bỗng nhiên rơi nước mắt.

Từng giọt từng giọt rơi trên quần áo.

Cô dùng hết tâm tư đối tốt với anh, sợ anh ăn thứ gì đó không tốt, mỗi đêm đều phải ủi quần áo để ngày hôm sau anh ấy mặc, cô còn nhận thức được mình thực sự cần phải học mát xa, vì có thể giúp cho thân thể của anh ngày càng khỏe mạnh. Thậm chí học lại xe, đều là sợ anh bỗng nhiên ngã bệnh, có thể đúng lúc đưa anh đi bệnh viện.

Nhưng chính là vì dụng tâm như vậy nên mới cảm thấy thật sự rất đau lòng.

Cũng bởi vì chính anh chịu nhiều áp lực hơn so với người thường. Ngay cả lương cao thì như thế nào, lại cần phải có nhiều tiền để ứng phó với ốm đau về sau, nhưng nếu từ trước đến nay từ khi bắt đầu ở bên cô, lại càng không ngừng kiếm tiền rồi lại không ngừng bị vét sạch hết số tiền đó, thậm chí còn có thân thể của bà nội cũng cần phải lo lắng và ứng phó nữa.

Cứ nghĩ tới như vậy thì nước mắt lại rớt xuống càng nhiều.

Tiếp tục thu dọn những thứ cần thiết, cô vọt vào toilet tắm nước ấm. Đợi cho đến khi đi ra, thấy Cố Bình Sinh bỗng nhiên đẩy cửa

tiến vào, cô đứng lặng người ngây ngốc nhìn anh tới gần.

“Vì sao tắt đèn tắm rửa? nếu không phải bà nội nói em ở nhà, anh cũng không biết em ở trong này.” Giọng nói Cố Bình Sinh dán ngay bên tai cô, tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của cô.

Đồng Ngôn giơ tay ôm lấy thắt lưng của anh, dùng mái tóc ướt sũng cọ cọ trước ngực của anh, “Em thật sự luyện tiếc anh?”

“Em đang nói bậy bạ cái gì thế hả?” Giọng nói của anh mang theo ý cười, thuận tay tháo xuống chiếc khăn tắm phía sau cửa, lau tóc cho cô.

Phòng tắm rất ẩm ướt, cô cũng quên không bật đèn, cũng đã quên mở quạt. Nhưng vẫn là xấu hổ không chịu đi ra ngoài, cứ như vậy áp mặt tựa vào trong ngực anh, dùng thân mình dán chặt lên trên người anh. Anh khó có khi mặc áo sơ mi màu đèn thuyền như vậy, có thể là vừa về nhà, còn chưa kịp tháo caravat ra, lại có chút dụ hoặc khiến con người ta muốn phạm tội.

“Anh đã rất nhấn mạnh với đối phương rằng anh đang trong thời gian hưởng tuần trăng mật, không thích hợp ở bên ngoài lâu.” Cố Bình Sinh cười dỗ cô, “Cho nên hẳn là sẽ không lâu đến mười lăm ngày, đại khái là mười ngày là anh về rồi.”

Cô gật đầu.

Chuyến bay của anh là 7h30 cất cánh, không kịp ăn cơm chiều mà lập tức phải đi liền.

Đồng Ngôn tìm lấy cái có không có đưa anh đi sân bay, chỉ giúp anh đem hành lý đến trước cửa thang máy, không biết vì sao, đợi thật lâu cũng không thấy thang máy đến. Cố Bình Sinh nhìn thời gian, “Đi cầu thang bộ thôi.” Nói vừa xong, có người đẩy cửa ra, nhìn hai người mà nói, “Đừng đợi nữa, thang máy bị hỏng rồi, cũng may chỉ có năm tầng thôi, hai người đi cầu thang bộ đi.”

Đèn nơi cầu thang bộ là sáng theo từng bước chân của người đi.

Mỗi khi xuống một tầng, cô liền dậm mạnh chân một cái, làm cho đèn ở phía dưới bắt đầu sáng lên.

Con đường phía trước sáng ánh đèn, phía sau thì ngọn đèn lại tắt hẳn. Khi đến đến mấy bậc thang cô từng ngồi khóc kia, Đồng Ngôn đưa mắt nhìn móng tay của mình viết xuống từng từ. Dấu vết nhạt, trừ phi phải cố gắng nhìn lại, còn không thì cũng không thể thấy được.

Khi hai người đi xuống dưới lầu, tay Đồng Ngôn nắm chặt thành quyền, thân thể từ từ tiến vào trong lòng anh.

“Em nhớ rõ lần đầu tiên anh đến trường học là lúc anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng một cái quần màu nâu đơn giản, tay áo sơ mi được vén lên, có thể nhìn thấy hình xăm...” Cô cười nói, “Nhìn rất đẹp, em khẳng định từ lúc đó đã bắt đầu yêu anh rồi.”

Cố Bình Sinh buồn cười nhìn cô, đem đôi tay đang nắm thành quyền kia của cô mà cầm lấy, “Không cần làm nũng, anh sẽ nhanh chóng trở về với em.”

Chương 63 : Cố phu nhân của anh (3)

Hạng mục lần này bất ngờ khó giải quyết.

Cố Bình Sinh chỉ nhất thời phân bổ lại tiết dạy của mình, sau đó chỉ kịp về nhà lấy hành lý, liền vội vàng ra sân bay,

Đương nhiên trong lúc vội vàng như thế này, anh vẫn tới bệnh viện thăm ông ngoại. Ông ngoại đã bị bệnh tật đau ốm tra tấn nhiều năm như vậy, cần phải làm đủ mọi hóa trị để kéo dài sự sống, luôn mang theo áp lực về thân thể cũng như tâm lý.

Lần này anh đến, lại khó có khi ông ngoại có được khuôn mặt tươi cười, nhìn cháu mình kìm nén đau đớn mà cười, “Hai ông cháu chúng ta xem ra là người có thân thể yếu kém trong gia đình này rồi.” Ông ngoại nhìn thấy anh mặc áo vét đi giày da, lại cầm hành lý, thật ra cũng đoán được hành trình kế tiếp của anh, “Cháu đi công tác sao?”

Cố Bình Sinh đem hành lý đặt ở bên giường, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, “Hiện tại phải đi Luân Đôn, đại khái là khoảng 10 ngày sau cháu mới trở về.”

Hai ông cháu dường như đều muốn nói cái gì đó, nhưng đổi lại cả hai đều chỉ cười cười, cũng không ai mở miệng trước.

Anh không có thời gian để ở lại lâu, khi đứng dậy chuẩn bị đi, bỗng nhiên nói, “Lần trước không có cơ hội để ông gặp cô ấy, lần này sau khi trở về từ Luân Đôn, cháu sẽ mang cô ấy đến ra mắt chính thức với ông.”

Có lẽ vì hôm nay thân thể khỏe lên khá nhiều, ông ngoại cũng không có bài xích quá lớn gì.

“Cái cô sinh viên kia của cháu năm nay sẽ tốt nghiệp sao? Có lo lắng về việc tìm một nơi làm việc thích hợp hay chưa?”

“Cô ấy vừa chấm dứt thực tập.” Cố Bình Sinh nói xong, lại rất nhanh nói thêm một câu vui đùa, “Nhưng mà thành tích của cô ấy chỉ ở mức bình thường, so với cháu của ông thì còn kém nhiều lắm, nếu muốn tìm được một nơi làm việc tốt thì còn cần phải dụng tâm một chút.”

Ông ngoại bị câu nói của anh làm cho nở nụ cười, “Cháu vẫn rất tự phụ, vẫn tự phụ như trước kia nhỉ, cho tới bây giờ cũng không khiêm tốn được là bao.”

Hạng mục lần này ở Luân Đôn bất ngờ gặp phải bạn học cũ. Phía hỗ trợ của hai người đối lập nhau, ban ngày ở trong phòng hội nghị tranh đoạt từng li từng tý, ngay cả là bạn bè lâu năm, bởi vì có quan hệ với hạng mục nên cũng không có xã giao quá nhiều. Cho đến khi chấm dứt đàm phán, mới phát hiện hai người ở cùng một khách sạn.

Gặp gỡ bất ngờ là ở trong thang máy của khách sạn.

“TK.” Bạn học mỹ nữ tóc vàng bên ngoài cho anh một cái ôm rất nhiệt tình, dùng tiếng trung trực trực vui vẻ hỏi anh, “Cậu dạo này thế nào rồi? Vẫn ổn chứ?”

“Tớ rất ổn.” Cố Bình Sinh cũng dùng tiếng Trung trả lời, tỏ ý vỗ nhẹ sau lưng của cô.

Hai người ân cần thăm hỏi, bạn học cũ kia nghe không hiểu, chỉ khi hai người nói chuyện, cười đùa vui vẻ giống như những đôi tình nhân gặp mặt nhau, chính hai người cũng biết rằng không ai hề có tâm trạng của đôi tình nhân. Đang lúc hai người cười đùa vui vẻ, có người đi vào thang máy, lại có người bước nhanh mà ra. Cho đến khi anh nghe được hai người kia nói đến chuyện trẻ con, anh mới vui vẻ hỏi, “Là chuyện khi nào thế?”

“Năm trước, gần cuối năm trước...” Mỹ nữ làm một biểu tình rất tuyệt vời, “Trẻ con thật sự rất đáng yêu, tớ thậm chí cũng đã muốn

kết hôn, nên khi có đứa con chúng tớ liền kết hôn thôi.”

Cố Bình Sinh lại ôm cô ấy một lần nữa, chân thành chúc phúc cho cô ấy.

Nếu có khả năng, anh rất muốn lập tức rời khỏi Luân Đôn.

Về nhà, nhìn xem tiêu cô nương kia của mình.

Liên tiếp vài ngày rồi cô ấy đều không có liên lạc với anh, dường như là có chuyện rồi.

Mười ngày, một tuần ba ngày.

Đợi cho đến ngày thứ bảy, Đồng Ngôn bỗng nhiên gọi điện thoại cho Trầm Diêu, “Cậu còn ở Bắc Kinh chứ? Tớ hôm nay muốn đi chơi trò chơi, tớ mời cậu đi chơi trò chơi ở Bắc Kinh được không?” Bên kia điện thoại vang lên thanh âm ồn ào, hiển nhiên là rất nhiều người, Trầm Diêu dùng giọng nói thật lớn mắng cô, “Tớ vừa tới sân bay Bắc Kinh rồi, 1h sau phải đi rồi, cậu cố ý có phải không?”

“Trễ một ngày nữa lại đi có được không?” Cô ngồi ở trên ghế sofa, giọng nói cũng nhỏ nhẹ xuống.

Trầm Diêu trầm mặc vài giây, sau đó lại mắng tục một câu rồi nói, “Đưa địa chỉ cho tớ, một giờ sau gặp mặt, cậu ở nhà chờ tớ đi, tớ muốn đem hành lý bỏ ở nhà cậu.”

Trầm Diêu đứng ở trước máy trò chơi, bắt đầu bỏ tiền xu nhập vai vào nhân vật của mình, còn thật sự nghiên cứu làm thế nào trong thời gian nhanh nhất có thể vận dụng hợp lý mọi thao tác, đem thứ muốn có lấy về cho bằng được. Thậm chí còn thật sự dùng bút đánh dấu trên bản đồ, đem những thứ muốn có viết lên.

Cô có chút không yên lòng.

“Nói cho cậu biết Đồng Ngôn, nếu không phải tớ muốn ra nước ngoài học tiếp, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, thì sẽ không để ý đến loại yêu cầu vô lý này của cậu đâu. Cậu thật sự đem tớ trở

thành bạn trai của cậu đấy à? Tớ cũng đã đến sân bay rồi, thế mà còn bị cậu kêu trở lại như thế này. “Cô cần đầu bút, bỗng nhiên ngừng đầu lên nhìn cô có chút suy tư, “Xảy ra chuyện lớn gì rồi phải không?”

Đồng Ngôn đờ lại chiếc mũ trên đầu, chiếc mũ vành rộng che đi hơn nửa khuôn mặt của cô.

“Thất tình sao?” Trầm Diêu thở dài, “Phụ nữ là loại sinh vật không kiên cường chút nào, nhưng một khi đã thất tình thì hoàn toàn làm khổ bản thân, thịt nát xương tan thôi.”

“Cậu nói như kiểu tớ không giống người thất tình ấy.” Cô chậm chậm đi ở phía trước.

Trầm Diêu nghĩ nghĩ rồi nói, “Tớ nói với cậu điều này, cậu đừng tức giận. Trước khi gặp Cố Bình Sinh, tớ chưa thấy qua cậu có bạn trai trong trường học bao giờ, cho nên trước khi đến đây tớ cùng anh chàng nhà tớ đã gọi điện cho nhau, chính là muốn biết bộ dạng thất tình của cậu rút cuộc là thế nào, để chuẩn bị đối sách.” Cô ấy vươn cánh tay, nắm lấy vai của Đồng Ngôn, “Nói thật, anh chàng nhà tớ cho tới bây giờ chưa được câu nào gọi là lời hay ý khen cho cậu, quan điểm của anh ấy về cậu thật sự rất cực đoan, nhưng những chuyện tình đơn giản như thế này, anh ấy nói cậu so với đàn ông con trai còn mạnh mẽ hơn nhiều.”

Đồng Ngôn vẫn im lặng như trước, không nói gì.

“Một giọt nước mắt cũng không rơi, nhưng thật ra cậu so với người bạn trai trước đã từng khóc lóc với cậu thì cậu mới thật sự là Đồng Ngôn vô ky, cậu tuyệt đối đủ nhẫn tâm.”

Trầm Diêu thì thoải mái nói ra một tràng, đến khi nhìn thấy Đồng Ngôn nghiêng đầu nhìn chính mình thì hoàn toàn ngây dại.

Tại sao phải nhẫn tâm?

Anh mắt của cô dần dần tan rã nhìn cô bạn, đôi mắt rõ ràng là đã đỏ lên, nhưng không có chứa giọt nước mắt nào.

Trầm Diêu chưa từng thấy bộ dạng này của cô, đũa ngọc như cô dường như cũng chỉ biết ôm lấy cô ấy, “Rút cuộc là có chuyện gì thế? Thầy Cố muốn mà không được à? Cũng không phải chứ, lần trước tớ thấy thầy ấy còn cực kỳ bi thảm, vẻ mặt đen ngòm ra.”

Trầm Diêu vừa nói xong, còn lo lắng nhìn vào anh mắt của cô.

Sao lại thế chứ, thật sự là không khóc.

Nhưng có thể thấy so với việc khóc thì bộ dạng bây giờ còn dọa người hơn.

Đồng Ngôn bỏ tay cô ra, “Cậu dứt, không cho cậu rửa anh ấy..”

.....

“Thực sự là chia tay sao?” Trầm Diêu đẩy đẩy cô, “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng để nghẹn đến uất ức như thế. Cũng chỉ khổ sở vài ngày mà thôi, thật sự là có khi khổ sở đến mấy tháng cũng nên, nhiều nhất là vài năm. Để quên đi rồi có thể tìm một người còn tốt hơn so với thầy ấy cũng khó, bằng ánh mắt nhìn người hơn 20 năm qua của tớ, tớ thực sự chưa thấy ai có thể tốt hơn được Cố Bình Sinh.”

Cô bị mấy câu nói của Trầm Diêu làm cho bật cười, cô chưa từng thấy qua Trâm Diêu lại đi khuyên người như vậy, “Tớ cũng không nghĩ sẽ tìm người nào tốt nữa.”

Chia tay.. có thể tìm người khác...

Từ nay về sau nói tạm biệt với đoạn tình cảm này, cùng người mà mình đã từng yêu sâu đậm kia có thể cả đời không liên lạc với nhau nữa.

ở thành phố này, từng con đường góc phố, mỗi giây mỗi phút đều xảy ra những sự việc tương tự như thế này. Nhưng cô cùng Cố Bình Sinh không giống như vậy, cô nghĩ rằng nguyên nhân phải rời khỏi anh chính là vì gia đình của mình không thích hợp, mà không phải là nguyên nhân do cãi vã ầm ĩ gì.

Nhưng thật ra là vì cô.

Đến cuối cùng Trầm Diêu lại hoàn toàn quên đi ý định ban đầu, im lặng điên cuồng chơi trò chơi.

Đồng Ngôn không dám ngồi tàu lượn siêu tốc, Trầm Diêu đã đi vài vòng nhưng vẫn cảm thấy không đã nghiệm, lại đi xếp hàng trong đội ngũ chờ đợi dài dằng dặc, chuẩn bị lại một lần nữa đến với con đường ma quỷ.

Cô liền mua chai nước khoáng, ngồi ở khu nghỉ ngơi nhìn cô ấy.

Còn chưa tới nghỉ hè, nơi ngồi nghỉ ngơi chủ yếu là những bậc phụ huynh trẻ tuổi, mang theo con nhỏ hoặc chính là những đôi tình lữ sinh viên. Đồng Ngôn ngồi ở nơi đó, phía sau lưng là một đôi vợ chồng trẻ, đang thảo luận chuyện của con mình ở trên lớp, tranh chấp cùng bạn học, người đàn ông thì chủ trương là để cho con cái tự do phát triển, còn người phụ nữ thì lại muốn dạy bảo con cái từ nhỏ.

Đồng Ngôn đưa mắt nhìn điện thoại, đã là hơn hai giờ chiều. Hẳn là anh đã tỉnh dậy rồi?

Cô có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định gửi tin nhắn cho anh : *Anh dậy chưa?*

Anh vừa tỉnh. TK

Nhận được tin nhắn trả lời lại, cô không biết nên bắt đầu nói như thế nào.

Chính lúc cô đang xuất thần, bỗng nhiên lại nhận được tin nhắn của anh: *Anh đêm nay bay chuyến bay trở về Bắc Kinh. TK*

Tâm tình của cô bây giờ giống như bị ai đó bóp chặt.

Hành trình ngăn lại, là anh muốn làm cho cô vui mừng cảm động.

Nhưng Đồng Ngôn cô lại không có dũng khí để đối mặt với sự che chở của anh mà nói lời chia tay. Tay phải của cô nắm chặt chiếc điện thoại, suy nghĩ thật lâu, rút cuộc hỏi anh : *Hành trình hôm nay của anh rất vội sao?*

Đàm phán chấm dứt thuận lợi, nghiêm khắc mà nói hôm nay được tính là nghỉ ngơi. TK

Nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi là tốt rồi.

Đồng Ngôn nhanh chóng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, viết rất chậm tin nhắn kế tiếp : *Có một việc em đã suy nghĩ thật lâu, em không dám đối mặt mà nói với anh, có thể dùng tin nhắn được không?*

Cô cầm điện thoại đợi thật lâu, anh cũng không có nhắn tin trả lời lại.

Đồng Ngôn có chút hoảng hốt, tay cầm điện thoại cũng run lên. Qua một lúc sau, vẫn không có thấy tin nhắn trả lời, không biết là anh không thấy được, hay là thật sự đã đoán ra được đến cuối cùng là cô muốn nói điều gì, lại hỏi một câu : *Có được không?*

Lần này, anh rất nhanh liền nhắn tin lại : *Nói đi.TK*

Hai chữ ngắn ngủi cùng một chữ ký tên, nhìn không ra hỉ giận gì.

Đồng Ngôn cảm thấy ngực mình có chút phình ra, sau đó chậm rãi hạ xuống vài lần, nhưng khó có thể liền mạch giống như ngày thường. Cô ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, nhìn Trầm Diêu đang ở phía xa hưng phấn mà nháy vào trong chiếc ghế ngồi nơi tàu lượn, chờ đợi dây an toàn buộc chặt trên người, vui vẻ một cách vô tâm vô phế.

Lần đầu tiên từ trước cho tới nay, cô thật sự có chút hâm mộ, thậm chí là có chun ghen tị với cô ấy.

Nhớ rõ cô từng nghe qua một câu chuyện xưa.

Voi trắng ở Thái Lan được coi là quốc bảo, chỉ có người hoàng thất mới có thể có được. Từng có quốc vương ban cho đại thần một con voi trắng, vị đại thần kia lúc đầu còn được sủng mà sợ hãi, đem con voi trắng kia về nhà nuôi dưỡng tỉ mỉ, lại dần phát hiện ra nuôi dưỡng một bảo vật như vậy thì mỗi ngày hao tổn một lượng của cải rất lớn, nhưng mười mấy năm liền bởi vì vậy mà của cải tan hết, gia đình sa sút.

Lúc người giảng câu chuyện xưa này đã từng nói, mỗi người đều khát vọng đến được một thứ hoàn mỹ gì đó, nhưng lại đã quên, hoàn mỹ như vậy không phải mỗi người đều có thể gánh vác được. Giống như câu chuyện của vị đại thần xưa, chiếm được con bảo vật voi trắng tượng trưng cho hoàng thất vinh quanh, nhưng chung quy lại cũng khó có thể gánh vác được.

Tình yêu của cô cùng Cố Bình Sinh chính là như thế.

Cô cũng cố chấp tin tưởng qua, chính mình đáng giá được hạnh phúc. Lại quên tự hỏi rằng, có năng lực gánh vác cảm tình có sức nặng như vậy.

“Cho dù là bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, anh từ nay về sau sẽ mãi ở bên em.” Lúc trước khi Cố Bình Sinh nói những lời này, tràn đầy tự tin, nghĩ đến chính mình có thể cố gắng đánh vác cuộc sống kế tiếp của anh.

Nhưng nếu cô chính là nguyên nhân để anh ngày càng thêm bệnh, nhanh chóng dẫn tới nghèo đói thì thế nào.

Đồng Ngôn tiếp tục cúi đầu, viết xong những gì mình nghĩ :

Em nghĩ mình nên ra đi. Cảm thấy rất vất vả, vĩnh viễn không biết cuộc sống sau này sẽ phát sinh cái gì, chỉ biết so với hôm nay sẽ ngày càng tệ hơn. Thực xin lỗi, em không kiên trì đến cuối cùng.

Bình dị như thế, không có dư từ nào vô nghĩa.

Cô thậm chí không thể nào tưởng tượng được, chính mình vừa rồi làm thế nào mà có thể viết được câu kia, còn có thể gửi cho anh.

Chờ đợi trong thời gian dài...

Anh vẫn không có trả lời cô.

Vợ chồng trẻ tuổi ở phía sau càng ngày càng tranh chấp kịch liệt hơn, lại bởi vì không dám để cho con trẻ nghe thấy giọng nói cãi vã của bố mẹ, nên cố ý nhỏ giọng xuống. Đồng Ngôn nghe vào được thì lại thất thần, nhưng lại không nhớ được chính mình đã nghe được những gì.

Hơn 10 phút sau, Trầm Diêu rút cuộc cũng từ trên tàu lượn đi xuống, lắc lư đi đến bên người cô, hô to một cách thoải mái, “ Có ai giống như cậu đâu, đã đến đây mà không chơi trò này thật sự là đáng tiếc.”

Cô đem chai nước khoáng đưa cho Trầm Diêu.

Lại cúi đầu, mới nhìn thấy không biết từ khi nào đã có một tin nhắn gửi tới mà cô chưa đọc.

Cô mở tin nhắn ra xem, thật sự rất ngắn gọn : *Cho anh một ít thời gian, để anh suy nghĩ. TK*

Chương 64 : Cố phu nhân của anh (4)

Anh sẽ không trở về nữa rồi.

Thời điểm diễn ra lễ tốt nghiệp, Đồng Ngôn trở lại trường học

Cô đến Thượng Hải trước một ngày, hoàn thành xong mọi giấy tờ thủ tục cho việc tốt nghiệp, đêm đó cô ở lại nhà của Trầm Diêu, ngày hôm sau mới đến trường học.

Trong lớp có 23 người, mười hai người trực tiếp được cử đi ra nước ngoài học nghiên cứu sinh. Còn lại khoảng năm sáu người lấy được thư giới thiệu của các giáo sư ở các trường đại học danh tiếng, Trầm Diêu cũng đc như ước nguyện, đi học ở Yale.

Chu Thanh Thần lại không tiếp tục học lên nữa mà nhận công việc ở Singapore, Tinh Tinh cũng sẽ theo cậu ta, bắt đầu bận rộn giúp cậu ta làm thủ tục, thuận tiện làm thủ tục trừ bì cho việc xuất ngoại của mình.

Lễ tốt nghiệp chính là thời điểm mọi người nói lời tạm biệt với nhau, mỗi người đi theo con đường mà mình đã chọn.

Sau tháng 7, mỗi người đều bắt đầu đi theo con đường của riêng mình, đi theo những hướng khác nhau trong dòng đời.

Từ khi bắt đầu thực tập, ký túc xá đều không có người ở.

Giường trống không, khung giường đã phủ rêu xanh, còn có ván giường cũng đã mốc lên, giống tình trạng khi mọi người mới bắt đầu nhập học. Giá sách cũng trống không, che một tầng bụi, Trầm Diêu đi xung quanh một vòng rồi cũng cảm thấy bụi ngùi, bắt đầu đi các nơi chào tạm biệt.

Trong ký túc xá bây giờ không có cách nào để kiếm được một chỗ ngồi, cuối cùng cô đành phải đi đến trước lễ đường, chờ tới thời điểm bắt đầu buổi lễ.

Hôm qua ngủ cùng giường với Trầm Diêu nên ngủ có chút muộn, hiện tại mới cảm thấy, thắt lưng có chút đau.

Cô ngồi xuống nơi bậc thang, đem chân thu lên, cầm gác ở trên đầu gối, nhìn người tiến vào cửa của lễ đường, chuẩn bị buổi tiệc tối cho lễ tốt nghiệp. Còn nhớ rõ bữa tiệc tối ngoài trời kia, cô cùng Trầm Diêu còn chen chúc tại cửa vào thư viện để giúp vui, thời gian trôi qua nhanh, cuối cùng cũng đến chính mình.

Nghe nói hai ngày nay mưa dầm liên miên, hôm nay trời lại trong xanh, cũng có gió thổi nhẹ nhàng, mang theo chút hơi ẩm của nước. Hai cánh tay của cô gác trên đầu gối, lặp đi lặp lại cái tên của anh.

Qua lâu như vậy, vẫn như cũ nhớ rõ thời tiết ngày đó tốt như thế nào, ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào bên trong, cả người anh chìm trong ánh nắng, tùy tay cầm một viên phấn viết lên tên của chính mình, Cố Bình Sinh.

Trong lễ đường đi ra bốn năm người, đều là những đàn em trong đoàn kịch Dương Quang.

Còn có người cũng đã bắt đầu làm việc ở đài truyền hình, Ngải Mễ.

Sau khi nhận lời chúc mừng tốt nghiệp từ mọi người, Ngải Mễ lưu lại, ngồi sòng vai bên cạnh cô, “Như thế nào rồi? Tương lai cậu sẽ là luật sư, hay là quan tòa? Hay sẽ là kiểm sát trưởng đây?”

“Tôi không biết.” Đồng Ngôn thật sự không biết. “Tôi không muốn làm việc liên quan đến chuyên ngành luật, đặc biệt là không muốn nghĩ tới.”

Nếu có khả năng, cô thật sự muốn bản thân có thể bỏ đi chuyên ngành học chính của mình.

Bởi vì có liên quan đến anh.

“Cậu là sinh viên khoa văn mà, không làm đúng chuyên ngành, đi ra ngoài tìm việc kiếm tiền dễ dàng lắm sao?”

“Đúng thật là như vậy mà.” Cô còn thật sự tự hỏi chính mình, “Trừ bỏ giấy xác nhận ra, không có cái gì cả. Hiện tại ngẫm lại vẫn là ngành kỹ thuật tốt nhất, ít nhất có thể có sở trường của mình.” “Cậu biết hát mà.” Ngải Mễ cười nói, “Hơn nữa hát cũng rất dễ nghe, đi tham gia các chương trình tuyển chọn giọng hát đi, tớ đề cử cậu tới đài truyền hình thực tập.” Cô thuận miệng đáp ứng, tiếp tục gác cằm trên đầu gối, ngồi ngẩn người.

Bắt đầu từ ngày mai lại bắt đầu lo lắng cho tương lai của chính mình. Hôm nay là ngày cuối cùng của một sinh viên rồi.

Lễ tốt nghiệp diễn ra trong hơn hai tiếng đồng hồ, cô mặc áo choàng tiến sĩ đứng ở cuối cùng, áo đều ướt đẫm. Đợi cho đến khi tuyết bố buổi lễ kết thúc, tất cả mọi người đều cùng nhau tung mũ lên trời, sau đó Đồng Ngôn nhanh chóng đem áo choàng của mình cởi ra, làm cho chính mình thoải mái hơn một chút.

Mồ hôi chảy ròng ròng từ trên người xuống tay, cô cúi đầu lấy khăn giấy, liền đụng mạnh với cánh tay của TRẦM ĐIỀU đứng ở ngay phía sau.

“Cố Bình Sinh.”

Cô không kịp phản ứng, đã bị TRẦM ĐIỀU nhéo vào bên mạn sườn.

Từ góc độ này có thể nhìn rõ các giảng viên của học viện luật, còn có viện trưởng. Anh thật sự đang đứng bên cạnh người viện trưởng, nhìn ông ấy nói chuyện, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi màu xanh đơn giản, gương mặt trắng nõn mà góc cạnh rõ ràng, ánh mắt vẫn gọn sóng không chút lo âu sợ hãi như cũ, cô đứng từ xa nhìn anh như vậy, từng động tác nhỏ của anh ở trong mắt của cô đều được phóng đại lên lớn vô cùng.

Trầm Diêu nói gì đó nữa nhưng cô đều không nghe vào.

Rất nhanh, lễ đường hơn ba ngàn người đều nhanh chóng giải tán, so với khung cảnh ở nhà ga còn hỗn loạn chật chội hơn rất nhiều, ôm nhau chào tạm biệt, chụp ảnh ký tên, có khóc có cười, cũng có người làm âm ỉ.

Các thầy cô giáo cũng được chào đón rất nhiệt liệt, sau lễ tốt nghiệp ngày hôm nay trở về, có thể khiến cho rất nhiều người nhớ lại.

Trừ bỏ Trầm Diêu cùng với cô, tất cả mọi người đều đi lên, mặc quần áo tiến sĩ chụp ảnh lưu niệm.

Đường đường là viện trường của học viện luật, nhưng chỉ đứng làm nền, cười hơ hớ đứng ở bên trái từng sinh viên, mà Cố Bình Sinh cũng bị đám sinh viên này đưa ra đủ loại yêu cầu, phối hợp chụp ảnh. Trong lớp còn có bạn học tưởng rằng Cố Bình Sinh là cố ý chú ý đến cô, tự nhiên cũng nghĩ đến Đồng Ngôn đứng ở phía xa tránh né anh chỉ vì sợ mọi người để ý. Có mấy bạn học quan hệ cũng không tệ lắm, sau khi được chụp ảnh như ý nguyện còn đi đến bên cạnh Đồng Ngôn, biểu đạt cảm giác áy náy vì đã chiếm dụng Cố mỹ nhân.

Cuối cùng vẫn là cô rời khỏi nơi đó trước.

Không biết chỗ nào để đi nhưng khi bước vào lễ đường của buổi tiệc tối cũng là một lần luyện tập cuối cùng.

Cô là người chủ trì khóa trước, tự nhiên sẽ không có ai ngăn cản cô đi vào.

Đến tiết mục của nhóm kịch Dương Quang, cô ở ngay phía sau hậu trường, đứng ở sau sân khấu lớn, nhìn đến bảy tám nam nữ sinh đang diễn ở trên sân khấu, nhìn tiết mục đang diễn trước mặt cô lại nhớ tới cảnh tượng lễ tốt nghiệp. Căn phòng phía sau sân khấu

hầu như không có người ngoài, chỉ có những người chuẩn bị hoặc là phê duyệt tiết mục mới đứng ở đây.

Có mấy người từ sau sân khấu đi tới đây, bỗng nhiên liền có người hướng phía sau cô, lễ phép gọi, “Thầy Cố.”

Đồng Ngôn bỗng nhiên liền cảm thấy rất khẩn trương...

Có người ở phía sau nói, “ Mọi người vất vả rồi.”

Cũng không phải là giọng nói của anh.

Tay của cô giống như nhũn ra, thật sự là may mắn, thật sự không phải là anh.

Thầy giáo ở phía sau hình như là thầy giáo chủ trì mới của hội học sinh, cũng không biết Đồng Ngôn, chỉ cùng vài sinh viên thấp giọng trao đổi về việc an bài tiệc tối nay. Cô tiếp tục nhìn những người quen đang tập kịch bản trên sân khấu, điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Cúi đầu nhìn , là tin nhắn của Cố Bình Sinh gửi tới.

Vốn muốn cùng em nói mấy câu, hiện tại lại phát hiện ra, làm như vậy với anh mà nói không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạn học Đồng Ngôn, chúc mừng em thuận lời tốt nghiệp. Cố Bình Sinh.

“Ai mở điện thoại trong hậu trường thế? Không biết kỷ luật là gì sao?”

Bởi vì khi diễn tập kịch bản, trên đài có thiết bị khuếch đại âm thanh, tiếng chuông như vậy đủ quấy rầy mọi người.

Sau hậu trường mọi người đều nhìn về phía cô, Đồng Ngôn nhìn điện thoại, hoảng hốt phát hiện ra chính mình đã phạm sai lầm, vén màn che lên, nói xin lỗi, “Xin lỗi thầy Đỗ , là em.”

“Đồng Ngôn à.” Đỗ nửa nhíp nhìn thấy là cô, rất nhanh liền cười lộ lên, “Là người chủ trì khóa trước của chúng ta, năm nay hình như

là em tốt nghiệp, thế nào, có học lên nghiên cứu sinh không?”

Cô lắc đầu, cùng với thầy giáo đã hợp tác vài năm này hàn huyên vài câu.

Đêm đó cô trực tiếp rời khỏi Thượng Hải, không có ở lại tham gia bữa tiệc tối của lễ tốt nghiệp nữa.

Cô đặt vé giường nằm, nửa đêm không ngủ được nên đi tới toa ghế ngồi nghỉ ngơi, không ngừng nhận tin nhắn của Trần Diêu, cô ấy nói cho cô biết bao nhiệm kỳ nhiệm trong buổi lễ tốt nghiệp ở bờ hồ, có bao nhiêu người ôm nhau nơi bức tượng Venus để chụp ảnh. Một đêm thức trắng để chia tay thời sinh viên sôi động kia, thật là điên cuồng mà lại làm cho lòng người chua xót.

Xe lửa vẫn vang lên những tiếng xình xịch, máy móc mà có tiết tấu.

Cô đọc tin nhắn gửi đến của Trần Diêu, nhưng cuối cùng lại ghé vào trên bàn ngủ quên. Đợi đến hừng đông khoảng năm sáu giờ sáng, Đồng Ngôn tỉnh lại, đi ra ngoài đã thấy có người bắt đầu dậy đánh răng rửa mặt buổi sáng, cô từ trong túi sách lấy ra đồ dùng cá nhân thì Bình Phàm gọi tới. Vẫn giọng nói nhẹ nhàng như cũ, không nói gì thêm, chỉ nói sẽ đón cô ở nhà ga.

Đồng Ngôn đoán được cô ấy là vì chuyện của Cố Bình Sinh nên cũng không có cự tuyệt.

Bình Phàm đứng ở đối diện nhà ga, cách một con đường cái.

Cô cố gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể khi thấy được người chị này của anh, vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Bình Phàm nhìn ra được bản khoăn của cô, chờ sau khi cô lên xe, rất nhanh đã nói, “Em không cần phải mang gánh nặng tâm lý như vậy, chị đã sớm nói qua, bất kể em có lựa chọn như thế nào chị đều có thể hiểu được.” Nói xong, liền lấy ra một tập văn kiện đã đóng

dấu sẵn, đưa qua, “Đây là TK tự chính mình viết, nhờ chị đưa cho em.”

Đồng Ngôn mở ra, là hợp đồng mua bán phòng ở.

Người bán là Cố Bình Sinh, người mua cư nhiên là cô.

“Chị đến bây giờ vẫn cảm thấy rất kỳ quái, cậu ấy vì sao không chọn cách tặng luôn căn phòng cho em, mà lại phải mua bán?” ngữ khí của Cố Bình Phàm cố ý thoải mái, cười cười vui đùa, “Cậu ấy nói tặng như vậy rất phức tạp, cần cậu ấy xuất hiện mới có thể hoàn thành được thủ tục, mua bán thì đơn giản hơn rất nhiều. Chỉ cần em ký tên thừa nhận là được, phần còn lại chị sẽ giải quyết hộ hai đứa.”

Bình Phàm nói xong, đã đưa bút cho cô.

Đồng Ngôn không có nhận .

“Ngôn Ngôn, cậu ấy làm như vậy là tôn trọng em, ở trong lòng chúng ta đều đã xem em như vợ của cậu ấy. Tuy rằng hai người bất đắc dĩ phải chia tay, nhưng cái này cũng là điều mà cậu ấy phải làm. Hơn nữa em tin chị đi, nếu em không nhận lấy, cậu ấy nhất định sẽ kiên trì đối phương thức khác cho đến khi em nhận mới thôi.” Bình Phàm đưa bút đặt trên văn kiện, cười nói, “Em cũng biết, cậu ấy thực sự rất cố chấp, làm cho người ta ghét đến mức nào rồi mà.”

“Để em suy nghĩ một chút.” Cô nói.

“Còn có chị đã làm cho em một tài khoản gửi tiết kiệm, đem số tiền của em gửi vào đó rồi, đều chuyển qua cho em và chị, đợi làm xong thủ tục chị sẽ giao lại cho em, cho nên thật ra chị chỉ là người bảo đảm trên danh nghĩa mà thôi.”

Bình Phàm nói xong, mọi chuyện lớn nhỏ đều đã được sắp xếp xong xuôi.

Trong xe hơi lạnh từ điều hòa vẫn phả lên người, lạnh lạnh, từng an bài của anh đều rất thỏa đáng, không hề có tỳ vết nào.

Đến khi Bình Phàm nói xong, ánh mắt rõ ràng đã phiếm đỏ, giang hai tay ra ôm lấy cô, “Tốt lắm, chị còn có rất nhiều chuyện phải làm, cậu em họ này không làm chị bớt lo được, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ làm cho chị suy nghĩ thoái mái được chút nào.”

Đồng Ngôn cũng ôm lấy cô ấy, “Em xin lỗi.”

“Em không cần nói như vậy.” Bình Phàm nói với cô, “Tuy rằng kết cục không tốt đẹp như mong muốn, nhưng dù sao chúng ta cũng từng là người một nhà.”

Người một nhà.

Cô đã từng có khát vọng như vậy, người một nhà xum họp đầy đủ.

Nếu anh là một người có thân thể khỏe mạnh thì tốt biết bao.

Cô nhất định sẽ không để ý đến sự tình trong nhà, mặt dày mày dạn quán quít lấy anh, dù sao Cố Bình Sinh thật sự vĩ đại có thể kiếm nhiều tiền để nuôi sống gia đình. Nhưng thân thể của anh lại yếu kém như vậy, có lẽ vốn chỉ sống được thêm hai mươi mấy năm nữa, nhưng bởi vì liều mạng làm việc, lại giảm mất đi năm năm, mười năm thậm chí là nhiều hơn.

Hậu quả như vậy, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tốt nhất là anh có thể rời đi, đi tìm một nơi, không cần phải kiếm nhiều tiền gửi ngân hàng làm gì, cũng không có nhiều gánh nặng như vậy.

Không có tình yêu, anh có thể vì những người nhà yêu thương anh mà đối đãi tốt với chính bản thân mình.

Chương 65

Tháng sáu là tháng điên cuồng với những lễ trao giải ở Châu Âu.

Trong phòng phát thanh cũng chỉ có một mình cô, tiết mục nhanh chóng được bắt đầu, một người nữa cũng còn chưa có tới.

Đồng Ngôn chống đầu, cũng bởi vì cả đêm chưa ngủ, có chút mệt mỏi, tùy tay lật chút rồi bắt tay vào xem qua bản thảo. Vừa nghe điện thoại của chủ biên vừa uống sữa đậu nành, chủ biên có chút tức giận dặn cô, “Còn có 5 phút nữa là tới bảy giờ, cộng sự của cô tới muộn, cô trước tiên đưa tin tức về tình hình giao thông đi đã.” Cô giơ tay trái, ra dấu hiệu thủ thế OK.

Còn hai phút nữa thì tới thời điểm phát sóng, có người chụp lấy bả vai của cô, là cộng sự tới muộn kia. “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.” Cộng sự kia ấn bả vai để cô ngó xuống lại, thở hỗn hển, để cho nhuận giọng lại.

“Cậu vẫn là nên xin đổi sang chương trình có thời gian muộn hơn chút đi.” Đồng Ngôn đem điện thoại đưa cho cậu ta.

“Mắt của cậu làm sao lại đỏ lên như vậy rồi?” Đối phương nhận lấy ông nghe từ trong tay cô.

“Ngày hôm qua là ngày giỗ của bà nội, ngủ không được.” Cô rất nhanh đã nói xong, đưa tay ra dấu ok với những người bên ngoài.

Chương trình kéo dài hơn hai tiếng, liên tục trao đổi thông tin giao thông với bạn nghe đài, cùng họ nói chuyện phiếm, Mạch Minh rất thích bóng đá, cậu ta là fan ruột của đội Đức, đề tài cứ như vậy mà tự nhiên hướng sang bóng đá. Đồng Ngôn không hiểu lắm, chỉ thuận miệng tiếp lời, có cậu ta là người dẫn đường cảm xúc cho người nghe rồi.

Hắn nói đến khi miệng khô, nói cho mọi người tiết mục tiếp theo là gì rồi ném điện thoại lại cho cô.

Hàng tháng chỉ có một ngày chương trình điện thoại hỗ trợ như thế này, là cô đặc biệt nói chuyện với bên cảnh sát giao thông.

“Tiểu Khả, tôi là người nghe lâu năm của đài giao thông, luôn theo dõi chương trình lúc sáng sớm và buổi chiều, tôi vẫn luôn nghe radio.” Mạch Minh thấy thế nhưng cũng không thể trách được, buồn cười dùng khẩu hình nói “fan ruột đấy”. Đồng Ngôn nghe mà nhăn mặt quý, đối với người nghe thổ lộ nhiệt tâm như vậy cũng chỉ có thể nói, “Cảm ơn.”

Vốn là thảo luận về chính sách mới, không nghĩ tới người kia nói xong không biết là tâm tình thích đến mức nào mà tự giác ngắt điện thoại, lần này ngay cả đội trưởng đội cảnh sát giao thông cũng nở nụ cười,

Không chênh lệch lớn lắm, đúng còn 5 phút nữa thì hết chương trình, cô dùng biểu tình nghiêm túc, cảnh người người bên cạnh mình đang muốn uống nước. Mạch Minh rút cuộc mới phẫn chấn lại tinh thần, dùng giọng nói thuần khiết mà lại từ tính nhận điện thoại hỗ trợ, “Xin chào.”

“Xin chào.”

Giọng nói trầm thấp mà lại ôn hòa, rất có khuynh hướng cảm xúc.

Cô nghe được trong chớp mắt liền sững sờ ở nơi đó.

Giọng nói mà cô không có khả năng quên.

Lâu như vậy, cô lại chưa từng có nghe qua, lại vẫn có thể nhớ rất rõ ràng.

“Anh có thể nghe được em nói chuyện không?” Đồng Ngôn do dự mà hỏi anh.

“Có thể.”

Là Cố Bình Sinh.

Cô ngồi ở đó, vẫn không nói được câu thứ hai. Người làm việc cùng bởi vì bị cô trách móc, cũng có chút khó hiểu, nhìn cô như muốn nói gì đó nhưng lại không nói được, cuối cùng lập tức nói cười, “Chủ đề hôm nay của chúng ta là ở phía tây thành phố...” Điện thoại liên tuyến bỗng dung phát ra tiếng đò đò..

Hắn là tín hiệu không tốt, ngắt kết nối.

Tình huống như vậy thường xuyên xảy ra, người làm cùng cô cũng chỉ cười trêu chọc vài câu, nói rằng vị khách này nghe được giọng nói của thần tượng đại chúng Tiểu Khả nên khẩn trương ngắt kết nối rồi. Nói xong lại bắt đầu nhắc điện thoại tiếp tục chương trình.

Đợi cho đến khi hết chương trình, mọi người bao gồm cả đội trưởng giao thông tham gia chương trình tháo tai nghe điện thoại xuống, đồng loạt đứng dậy thì Đồng Ngôn vẫn ngồi yên ở vị trí của mình, giống như đã đánh mất tâm hồn của mình vậy. Có tiếng nói nhắc nhở cô đã quay xong, quay đầu lại đi mắng người vừa mới đi muộn kia, lúc này Đồng Ngôn mới chậm rãi thu dọn mọi thứ, đem tai nghe điện thoại ném xuống một bên.

Cô đi tới cửa, cầm tay vịn đẩy ra.

Đi ra ngoài, gặp phải đồng nghiệp đang đi tới thì cười nói, “Ca đêm sao?”

Bên kia vừa nói xong, Đồng Ngôn lập tức xoay người lại, đập mạnh lên cánh cửa.

“Lý Tĩnh, cho tôi số điện thoại của người nghe vừa rồi đi.” Cô giữ chặt một người, giống như có chuyện gì đó rất gấp gáp, người kia cũng sững người, “Chờ chút, mà cô muốn tôi tìm số điện thoại của người nào?”

“Chính là cái người chỉ nói một câu, lập tức ngắt điện thoại đó.”

Người kia à một tiếng, cười hỏi, “À, có phải là người quen hay không? Đây cô gọi đi.” Vừa nói xong vừa ghi xuống tờ giấy một dãy số rồi đưa cho cô.

Còn muốn nói vài câu nhưng Đồng Ngôn đã cầm giấy chạy đi.

Cô tìm một căn phòng nhỏ không có người, đem mọi thứ bỏ vào bên trong, nhìn chăm chăm vào dãy số trên tờ giấy kia, lại bỗng nhiên bắt đầu do dự, có nên gọi cuộc điện thoại này hay không.

Vào hai năm trước, trong cái đêm bà nội qua đời, cô đã rất khổ sở tưởng chừng không gắng gượng được, rút cuộc không chế không được mà gọi vào số điện thoại của anh, mới biết anh đã đổi số điện thoại. Sau đó cô cũng thay số điện thoại, thay đổi địa chỉ, lại chưa từng thử tìm qua anh, mặc kệ là trong công việc gặp khó khăn như thế nào, ngồi ngơ ngác ở ven đường tới hơn nửa đêm, hay sau khi bà nội mất thì cha của cô cũng tỉnh ngộ hẳn, cô cũng không có thử đi tìm Cố Bình Sinh.

Luôn luôn có nhiều quanh co khó khăn, khi chìm trong sự tuyệt vọng, vĩnh viễn không biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì. Cô không muốn nói nhiều, sự tỉnh ngộ của cha cô chính là đổi lấy bằng sinh mạng của bà nội, như một sự tàn khốc trong cuộc sống, cũng hoàn thành hi vọng bấy lâu nay của cô và bà nội. Cho nên cô vĩnh viễn sẽ không cho rằng, nếu sớm biết rằng sẽ có biến hóa lớn như vậy, lúc trước sẽ không chia tay.

Như có đôi khi vẫn nhớ lại, có khi nhiều có khi ít.

Ở nơi đã trải qua những ngày tháng đó, vào một số ngày đặc biệt luôn nhớ tới anh.

Cô đem cánh cửa thủy tinh khép lại, nhấn dãy số, điện thoại kết nối.

Rất nhanh đã nhận điện thoại, “Xin chào.”

“Em là Đồng Ngôn.”

Hai bên đều im lặng rất lâu. Đây là lần đầu tiên hai người thực sự trò chuyện, mấy năm nay cô từ thực tập đến làm người dẫn chương trình, tiếp nhận hàng ngàn cuộc điện thoại, chưa bao giờ khân trương như vậy, ngay cả thờ cũng không dám thờ.

“Anh vừa mới nghe được chương trình của em.” Anh rút cuộc cũng nói.

“Em biết...” Cô nói lặp lại, “Em biết.”

“Anh chỉ nhớ rõ giọng nói của em khi em mười mấy tuổi, thay đổi rất lớn.” Anh dừng lại, “Nhưng vẫn có thể nghe ra là em.”

Ngữ khí nói chuyện của anh thật sự không thay đổi.

Giống như hai người không phải tách ra thật lâu mà là giống như ngày hôm qua mới nói lời tạm biệt, nói hẹn gặp lại vậy.

“Em có rất nhiều điều muốn nói với anh.” Giọng nói của cô bỗng nhiên nghẹn ngào.

Anh cười rộ lên, “Anh đang nghe.”

“Rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều.” Giọt nước mắt của sự ảm áp tràn mi mà ra, cô lại không biết nói tiếp thế nào.

“Anh hiện tại đang ở trên đường cao tốc rời sân bay, nếu như Bắc Kinh không còn kẹt xe thì khoảng 30 phút nữa anh sẽ đến nội thành, nói cho anh biết địa chỉ của em.” Anh vẫn cười như cũ, giọng nói ôn nhu, “Lịch trình của anh ở đây có hai ngày, nếu không đủ để em nói hết thì có thể xin thêm thời gian nghỉ đông, nếu vẫn không đủ, có lẽ anh sẽ xin chuyển về văn phòng làm việc tại Trung Quốc.”

Lời nói của anh, không có gián đoạn giống như lúc nãy.

Cô vừa khóc vừa cười, cuối cùng không có sức lực nữa mà ngồi xồm xuống, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt, cố gắng nghe anh nói từng chữ, giọng nói rõ ràng như vậy, mà anh cũng nghe được mình nói.

Không có đôi, không có gì thay đổi.

Ngay cả khi quay đầu, bụi gai dày đặc, ngay cả từ nhỏ, vận mệnh đã rất trớ trêu với cô.

Chung quy cuộc đời này vẫn đối xử tốt với bọn họ.

Hoàn chính văn

Phiên ngoại 1

Cùng Đồng Ngôn tách ra vào mùa đông năm ấy, anh trở lại Philadelphia.

Bởi vì Visa có vấn đề, lần xuất cảnh này phải ở lại đó bảy ngày, tiện đường đi kiểm tra tổng quát thân thể sau khi đi làm giải phẫu. Không nghĩ tới kiểm tra qua đi, hạng mục mới cũng đã tới, quỹ đầu tư đổi hướng, Philadelphia cùng phòng làm việc ở của Trung Quốc hợp tác làm hạng mục này.

Thân thể của ông ngoại cũng đã có biến chuyển tốt, dường như cũng không có lý do gì phải trở về, Cố Bình Sinh cuối cùng quyết định đem thời hạn xuất cảnh bảy ngày nay kéo dài vô thời hạn.

Đến lễ Noel, La Tử Hạo cùng Bình Phàm không hẹn mà cùng sang đây làm khách.

La Tử Hạo đến sớm, Bình Phàm bởi vì đi trước gặp bạn, đến nơi đây cũng đã là chạng vạng đêm giáng sinh rồi. Bên ngoài không khí có chút ôn hòa hơn ngày thường, khi cô đẩy cửa vào chỉ thấy hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, không ngừng gõ gõ vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

“Hôm nay là ngày lễ Noel đúng không nhỉ?” Bình Phàm cảm thấy chính mình giống như đi nhầm nơi.

La Tử Hạo mới kéo dài khẩu khí, “Noel vui vẻ, rút cuộc cũng có một người sống nói chuyện cùng với em rồi.”

Bình Phàm buồn cười.

Cố Bình Sinh nếu muốn không quan tâm tới một người, thật sự rất dễ dàng, chỉ cần dời tầm mắt, thế giới của cậu ấy chỉ còn thuộc về chính mình. Hoàn toàn không có ai có thể quấy rầy.

Bình Phàm mặc kệ đến làm gì, đều phải cùng mọi người trong giáo hội tham gia lễ Vọng vào đêm Noel.

La Tử Hạo không chịu nổi sự yên lặng này, cũng muốn đi cảm thụ ngày hội của những người theo đạo một lần, thời điểm hai người trở về cũng đã là sáng sớm ngày hôm sau, Cố Bình Sinh đang ở phòng bếp pha sữa. Trong phòng bếp rất im lặng, trừ bỏ thanh âm của tiếng nước sôi, sẽ không nghe được tiếng động nào khác.

Bỗng nhiên có một túi giấy ngăn tầm mắt của anh, anh ngẩng đầu thấy Cố Bình Phàm nói, “Chị đã giúp cậu làm tốt rồi.”

Anh mở túi giấy ra, đem văn kiện ở trong đó lấy ra xem, phát hiện còn thiếu mất một văn kiện, “Giống như còn thiếu mất văn kiện về phí phụng dưỡng.”

Cố Bình Phàm lấy bánh từ trong tủ lạnh ra, cắt hai miếng nhỏ, bỏ vào trong miệng, “Đại luật sư của chị ơi, cậu đừng quên chị cũng là một đàn chị của cậu, làm sao ngay cả những việc đó cũng làm không xong được chứ? Vấn đề nhà cửa này nọ là vấn đề xuất phát do Cố phu nhân của cậu, thật sự nhìn từng chữ đọc từng chữ, e sợ chiếm mất lợi gì đó của em, đại khái là tất cả trước tết âm lịch này để lại cho em. Chị trước kia chưa có từng xử lý qua loại chuyện như thế này, song phương ly hôn lại e sợ đối phương phải chịu thiệt.”

Anh lại cúi đầu, mở văn kiện ra nhìn lại lần nữa.

Phòng bếp này thật sự là sạch đến mức quá đáng, bản thân Bình Phàm cũng không phải là một người biết nấu ăn, nhưng mà nhìn vào sao vẫn cảm thấy trong người có chút thể lương cô đơn. Cô tựa người vào bên tủ lạnh, bỗng nhiên mím môi đánh giá anh.

Cố Bình Sinh phát hiện ra tầm mắt của cô, nghiêng đầu, ý bảo cô có chuyện gì nên nói thẳng.

“Khi chia tay Đồng Ngôn đã nói những gì với em..” Cô ấy nghĩ nghĩ một chút rồi tìm từ thích hợp, cuối cùng còn quyết định gòn

gàng dứt khoát, “Chị thật sự cũng đã ám chỉ qua với cô ấy, chị và cậu cũng không trách cứ vì cô ấy chia tay với cậu.”

Một câu hỏi ngắn gọn nhưng lại khiến không khí lâm vào trầm mặc, anh nói, “Cô ấy nói cái gì cũng không quan trọng, vì căn bản cô ấy nói không phải là sự thật.”

Cố Bình Phàm nhướn mày, ăn xong miếng bánh trong tay, bỗng nhiên còn nói, “Chị nhớ rõ cậu ngày bé không có như vậy. Cậu thích ăn cái gì, cho tới bây giờ cũng không để cho chị chạm vào, nếu không có đồ ăn như vậy, cậu thà rằng ăn cơm trắng cũng không động vào bất cứ thứ gì khác. TK, không phải ham muốn chiếm hữu của cậu rất mạnh sao?”

Anh cầm chiếc ly đang đặt trên đĩa sứ, đưa lên bên miệng, chậm rãi uống hai ngụm.

Có chút nóng.

Trước kia khi uống ở nhà, Đồng Ngôn đều chuẩn bị rất tốt rồi sau đó mới đưa tới trước mặt anh, độ ấm đều rất vừa vặn.

“Nếu em thử tranh thủ, Đồng Ngôn cũng sẽ không kiên trì như thế này.” Bình Phàm nói.

“Nếu cô ấy là em gái của chị, mà em và chị không có vấn đề gì, chị có thể cũng nói ra những lời như thế này hay không? Lại đi khuyên em gái của mình chấp nhận một người luôn mang bệnh tật trong người.”

Bình Phàm trầm mặc, sau đó cười cười, “Khoảng cách họ hàng, chung quy còn sự khác nhau, nói thế thì chị cũng có thể ích kỷ chút thôi.”

“Nếu như chồng của chị sau này mà bất kể lúc nào cũng có thể rời đi nhân thế, mỗi ngày chị đều lo âu bất an chứ? Hoặc là lúc nào nói chuyện cũng bị quan tuyệt vọng.”

Cố Bình Phàm cười nói, “Cậu đúng là cái miệng quạ đen.”

Cô không có trả lời ngay trước mặt, lại tương đương với cam chịu cách nói này.

Anh nhìn lại ly sữa trong tay, thử độ ấm một lần nữa.

Còn chưa có được.

Không biết cô đã kiên nhẫn như thế nào, mới có thể mỗi ngày đem loại chuyện nhỏ nhặt như thế này làm một cách hoàn hảo như vậy.

Bình Phàm còn muốn nói gì đó nhưng anh lại không muốn nói nữa.

Đồng Ngôn vẫn luôn cố ý che giấu không muốn để cho ai biết tình trạng thật của gia đình mình, ngay cả Bình Phàm, thậm chí là bạn thân Trần Diêu, họ chỉ biết là cha mẹ cô ly dị, lại cũng không biết đến tột cùng là làm cho con người ta thất vọng như thế nào.

Anh nhớ rõ chính mình trước 23 tuổi kia, khó có thể mở miệng được, lại cảm giác này mang đến sự khuất nhục cho bản thân.

Tuy rằng luôn yêu mẹ của mình, nhưng cũng bởi vì mẹ yêu người đàn ông đã có gia đình, bởi vì thân phận con riêng của mình, chỉ có sống một cuộc sống lén lút, khuất ánh mặt trời như thế. Cảm xúc đó tra tấn anh hơn hai mươi ba năm, cũng đồng thời diễn ra trên người Đồng Người, người thân không thể bỏ mặc lại luôn ẩn giấu cảm xúc tự ti trong lòng.

Cô hai mươi tuổi, tâm tình còn không có hoàn toàn thành thực.

Lại bởi vì yêu một người tên là Cố Bình Sinh, lại phải thừa nhận, so với lúc trước của anh còn nặng nề hơn rất nhiều.

Lúc đầu nhìn Đồng Ngôn anh đã cảm thấy xúc động, mặc một lễ phục dạ hội màu xanh, đứng ở dưới ánh đèn, vừa quay về người đệm nhạc nháy mắt ra hiệu, vừa bắt đầu nhập tâm làm một người

hát rất thâm tình. Mà cuối cùng ân tượng về cô cũng bắt đầu dần hình thành, không có chỗ nào là không thấy cô học, lại luôn khiến cho trái tim anh lệch nhịp, vĩnh viễn luôn phải biết chính mình đang ở nơi nào, luôn không có cảm giác bình an.

Có rất nhiều thứ, cô tuy đỏ mắt đau lòng như vậy nhưng vẫn cười với chính anh.

Lễ Noel qua đi, rất nhanh liền tới Tết Âm lịch.

Bởi vì năm nay ông ngoại bệnh nặng, nên cố ý yêu cầu anh trước Tết phải về nước.

Tối đêm 30, trong nhà đám cháu chắt đều muốn chạy ra ngoài xem pháo hoa. Con người khi bước qua tuổi 30 thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, anh thậm chí còn nhớ rõ rang, năm trước Đồng Ngôn còn ghé vào trong lòng mình làm nũng như thế nào, nói ngày hôm sau muốn tới thăm ông ngoại, sau khi anh đồng ý thì lại cười đến mức không có hình tượng như thế nào.

Vui vẻ như vậy, nhưng lại không có mặt của người lớn trong nhà.

Cố Bình Sinh dường như được đám trẻ con trong nhà đặc biệt hoan nghênh, qua 12h đêm, đám nhóc này đã chơi thỏa mãn ở bên ngoài, một hai đứa cũng không chịu cởi áo lông ra, liền chen chúc nằm bên người anh hỏi đông hỏi tây.

“Cậu nhỏ, Fingers crossed.” Cháu gái nhỏ đem ngón trỏ tay phải cùng ngón giữa giỡn lên, đưa ra tư thế cầu nguyện, “Cháu làm thế này đúng không?”

Cố Bình Sinh buồn cười, “Cô nhỏ dạy cháu à?”

“Không phải.” Đứa cháu ngoại đặc ý dạt dào, “Ngày hôm qua cháu ngồi trên xe của cha, trong radio có một chị dạy làm như vậy. Chị ấy nói có người đã dạy chị ấy, vì chị ấy sợ không qua được kỳ thi môn vật lý nên liền làm fingers crossed, cầu nguyện vận may sẽ đến với mình.”

Có lẽ trong hoàn cảnh tương tự khiến anh lại nghĩ tới Đồng Ngôn.

Đưa cháu gái lại vươn tay, gián vào nhau, còn thật sự nói, “Ông ngoại khỏe mạnh sống lâu, cậu nhỏ cũng luôn khỏe mạnh sống lâu.”

Đối thoại ngắn gọn như vậy, anh trở lại philadelphia rồi vẫn còn có thể nhớ tới.

Ngay trong buổi hội nghị cuối cùng, khi tất cả luật sư đều dọn dẹp văn kiện ra về, anh bỗng nhiên dung tiếng Trung nói chuyện với những trợ lý làm việc cho hạng mục này ở văn phòng Trung Quốc, “Tôi cần một phần tư liệu.”

Nhìn qua cũng đều là những người theo anh chiến đấu rất hăng hái, lập tức hiểu ý, lấy giấy bút ra ghi lại.

“Tết âm lịch năm trước, xác thực là ngày 29 tết, bản ghi âm tiết mục phát thanh buổi chiều của đài phát thanh Bắc Kinh, tiết mục khoảng từ 5h chiều tới khoảng 11h đêm.”

Đối phương nhớ kỹ, không có nghi ngờ gì, sau khi suy nghĩ đến tình trạng của anh, lập tức nói, “Chúng tôi sẽ chuẩn bị tốt văn kiện này cho anh.”

Anh nói, “Được,” dừng lại một chút, “Cũng đem giọng nói trong băng ghi âm gửi cho tôi.”

Buổi tối nhận được thư từ văn phòng Trung Quốc gửi sang, anh lật xem một chút, rút cuộc cũng tìm được đoạn đối thoại giống như đã từng quen biết kia. Tuy rằng hoàn toàn đều là bản ghi lại bằng tay, nhưng giữa những hàng chữ này anh có thể xác định đó là Đồng Ngôn.

Tiết mục giao thông buổi chiều, có tên thật là: Có tôi bên bạn.

Có hai người dẫn chương trình, mà Đồng Ngôn là một người thực tập trong số đó.

Toàn bộ chương trình cô cũng nói không nhiều, chỉ là khi sắp kết thúc chương trình nhận được một điện thoại của một học sinh cấp

ba. Thí sinh khoa lý, lại luôn lo lắng cho thành tích môn lý của mình.

Vốn hẵn là nên đàn hoàng an ủi khích lệ, thì cô lại cố tình nói ra thất bại phải trải qua bốn lần học lại của chính mình, nói cho em gái cấp ba kia biết, không có gì phải sợ cuộc thi như vậy, đối với người phải bốn lần học lại trong quãng đời sinh viên 4 năm đại học mà còn có thể thuận lợi tìm được công việc, ngồi ở đây làm người dẫn chương trình radio đấy thôi.

Cố Bình Sinh nhin không được nở nụ cười, cô đối với việc học lại 4 lần môn vật lý trong thời gian học đại học đúng là khắc sâu trong trí nhớ.

Nhìn một hàng chữ trong văn kiện, thậm chí có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt cùng động tác khi nói chuyện của cô. Người ghi lại văn kiện này cũng thật sự rất tỷ mỉ, ngay cả người dẫn chương trình thực tập nhỏ giọng cười cũng đều ghi lại rất rõ rang.

“Fingers crossed, chúc em thuận lợi thông qua cuộc thi.”

Cuối cùng cô nói, từng có một người trước kỳ ki vật lý cuối cùng của cô, chỉ cho cô làm một tư thế.

Đem ngón giữa đặt lên trên ngón trỏ, giơ lên, cầu nguyện may mắn sẽ tới với mình.

Anh nhìn thật lâu, rút cuộc cũng đứng lên hoạt động thân thể.

Khi đó cô trở lại trường để tham gia thi cử.

Trên đường ra sân bay cô vẫn luôn đứng ngồi không yên, đưa khuôn mặt cọ lên bờ vai của anh, đợi cho đến khi anh rút cuộc cảm thấy buồn cười nhìn cô, cô mới thật sự rối rắm hỏi anh, “Nếu em không qua được môn vật lý, sẽ không có thể tốt nghiệp thì làm sao bây giờ.”

“Tối hôm qua làm thử đề thi được chừng 86 điểm, em hiện tại chỉ còn vấn đề ở tâm lý thôi.” Anh cầm lấy tay cô, đem ngón giữ đặt lên trên ngón trỏ, dạy nàng tư thế cầu nguyện, “Trước khi thi hãy làm tư

thế fingers crossed này, khẳng định sẽ thông qua kỳ thi một cách thuận lợi.”

Đồng Ngôn à một tiếng, vươn hai tay, đặt cùng nhau, còn thật sự nói, “Fingers crossed, thuận lợi thông qua một vật lý, thuận lợi tốt nghiệp, lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.”

Phiên ngoại 2

Cùng Cố Bình Sinh tách ra vào mùa đông năm đó, bệnh ung thư của bà nội tái phát.

Bình Phàm vẫn luôn liên lạc để cùng cô làm xong các loại giấy tờ, cô một mặt muốn thật sự tránh đi “cạm bẫy” mà Cố Bình Sinh cấp cho mình, một mặt muốn che giấu trạng thái tinh thần của mình để còn chăm sóc cho bà nội.

May mắn là Cố Bình Phàm rất nhanh sẽ trở về Mỹ, chính thức vào bệnh viện thực tập.

Cô sợ chậm trễ công việc của Bình Phàm, rút cuộc cũng lấy dũng khí ký hết các giấy tờ, duy nhất chỉ có điều kiện là toàn bộ đều để lại trong tài khoản liên kết cùng với Cố Bình Phàm. Cố Bình Sinh lúc trước có làm một tài khoản liên kết này, bởi vì sợ cha của cô nợ nần đến lấy, vì cô giữ lại một chút tiền phòng thân.

Cho nên điều kiện như vậy, rất nhanh đã được anh đồng ý rồi.

Đến mùa xuân năm thứ hai, tế bào ung thư trong người bà nội rút cuộc cũng khuếch tán trong khắp cơ thể, ở bệnh viện chống đỡ được hơn một tháng liền rồi khỏi nhân thế. Cô nhớ rõ buổi tối hôm đó, rạng sáng 2h43 phút.

Bởi vì một thời gian dài không thể ăn vào được, cả người bà nội đã gầy trơ xương, hoàn toàn không còn hình dạng con người nữa.

Hơn mười ngày cuối cùng, cha của cô cũng tới chăm sóc thay cô.

Cơ hồ mỗi ngày đến, bà nội đều sung đỏ cả hai mắt. Cô nghĩ đến cha mình lại làm chuyện gì, thời điểm tránh mặt bà nội còn thật sự khuyên cha mình nếu muốn mượn thêm tiền cũng chờ bà nội sống qua đợt bệnh nặng này đã. Sau đó có ngày nửa đêm cô vừa làm xong chương trình trở về, vừa vắn gặp phải tranh cãi ầm ĩ trong phòng bệnh.

Bà nội thế nhưng thừa dịp hộ lý và cah cô không để ý, chỉ mặc áo bệnh nhân cùng chiếc quần ngắn chạy ra khỏi phòng bệnh.

Cô từ trong thang máy đi ra, chính là nhìn thấy cảnh mấy y tá đều không ngăn được bà nội đang có chút vấn đề về thân kinh như vậy, những người vây xem không ngừng thấp giọng nói có lẽ tế bào ung thư khếch tán nên đầu óc không được bình thường, có lẽ là điên rồi. Cha của cô thì đứng ở cửa thúc thủ vô sách, càng không ngừng roi nước mắt kêu mẹ, làm cho cô trong nháy mắt đã không còn lý trí nữa.

Cô cũng không biết chính mình làm sao tiến lên, ôm chặt lấy bà nội, thấp giọng trấn an.

Thậm chí có y tá tiến lên, đều bị cô xua tay đuổi đi.

Buổi tối đó, cô giống như bị điên vậy, túm lấy cánh tay cha mình, kiên quyết đuổi ông ra khỏi bệnh viện.

Khi trở lại phòng bệnh luôn có những ánh mắt thương hại, đồng tình, cảm động lẫn những ánh mắt hờ hững bàng quan, tất cả đều bị ánh mắt của cô làm cho tán ra hết. Cứng rắn cầm kim tiêm, làm mu bàn tay vốn đã sung lên của bà nội lại càng sung thêm, cô nhẹ nhàng xoa tay cho bà nội, vẫn luôn cười, “ Bà làm sao lại koong có nghe lời như vậy chứ, bà thật là... càng già càng giống trẻ con.”

Sợ đánh thức người cùng phòng, giọng nói của Đồng Ngôn rất nhỏ.

Cô cố ý nói một vài sự tình thú vị trong chương trình, phần lớn điện thoại tới đều là người nhỏ tuổi, hoặc là những đôi nam nữ si tình nhưng chưa nhận thức được cho rõ ràng vấn đề của mình. Nói xong lời cuối cùng, cô không nhin được mà cười rộ lên.

‘Ngôn Ngôn..’ Bà nội chỉ vào đầu của chính mình, giọng nói rất nhẹ, “Ở đây bà nội vẫn còn rất minh mẫn, không hồ đồ.”

Đồng Ngôn dạ một tiếng.

“Bà làm như vậy là muốn làm cho cha cháu cảm thấy áy náy, để cho hẳn phải áy náy với chúng ta.” Bà nội vỗ vỗ tay cô, “Bà sợ bà không chờ được đến khi hoàn toàn tỉnh ngộ, đến cuối cùng người chịu khổ cũng chỉ có cháu mà thôi.”

Cô cảm thấy sống mũi cay cay chỉ trong nháy mắt, suýt nữa là rớt nước mắt.

Chỉ có thể cố gắng cười nói, “Đã 12h rồi, bà còn không có ngủ sao?”

“Lần này Tiểu Cố bị bệnh, có phải là nghiêm trọng lắm không?” Bà nội vốn đã nhắm hai mắt lại, lại nói tới anh, “Lần trước đi cũng gần nửa năm, lần này cũng sắp chín tháng rồi?”

“Không nghiêm trọng đâu bà, cần làm hóa trị phục hồi chức năng mà.” Ngữ khí của cô có chút đau lòng, “Thân thể của anh ấy cũng không tốt lắm, khi anh ấy đi còn không ngừng lặp lại lời dặn dò là đừng để cho bà biết anh ấy đi chữa bệnh, cho nên bà nằm viện cháu cũng không dám cho anh ấy biết, nếu không khẳng định anh ấy sẽ nghĩ cách về nước.”

“Đúng, đúng.” Bà nội vỗ vỗ lên mu bàn tay của cô, “Các cháu còn trẻ, thân thể của nó không tốt như vậy thì cần phải trị liệu, việc đó quan trọng hơn, không sao đâu, bà nội hiểu được.”

Đồng Ngôn hé môi cười, “Cho nên bà phải dưỡng bệnh cho thật tốt, nếu không anh ấy trở về, khẳng định không tha cho cháu đâu. Cháu sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, để cho hai người đỡ vất vả hơn, dù chỉ có chút ít.” Cô dừng một chút rồi nói, “Lãnh đạo chỗ

cháu vừa mới hỏi ý kiến cháu, có muốn cháu làm ở chương trình đài giao thông vào buổi sáng hay không, thì ra người dẫn chương trình chuẩn bị nghỉ sinh, nên cần phải nghỉ ngơi mấy tháng. Như vậy cháu lại có cơ hội làm thêm, ít nhất tiền thưởng cũng sẽ cao hơn rất nhiều.”

“Chương trình buổi sáng sao? Chương trình của cháu hiện tại 9h đã bắt đầu, cháu còn chạy tới bệnh viện nữa.”

“Tuổi trẻ cần phải phấn đấu mà bà.” Đồng Ngôn đem tay của bà nội để vào trong chăn bông, nhẹ giọng nói, “Không nói nữa, ngủ thôi bà ơi.”

Bà nội lại cầm tay cô, dặn dò, “Mấy ngày này bà cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, tâm tình cũng rất tốt, căn bệnh ung thư tự nhiên cũng sẽ giảm bớt thôi. Cháu đừng có để cho Tiểu Cố trở về, nếu phải về cũng phải để thân thể khỏe mạnh rồi hãy về.”

Đồng Ngôn gật đầu, cô biết bà nội không so đo nhiều, so đo với một người mang bệnh cũng chẳng có gì tốt lành.

Nhưng nếu để cho bà biết mình cùng anh ấy đã chia tay, chỉ sợ tâm tình sẽ bị đá kích. May mắn là bà nội sớm biết rõ căn bệnh trên người anh, trải qua năm tháng xa nhau lần trước cho nên 9 tháng này qua đi cũng không có hỏi han gì nhiều.

Cô căn bản không biết lời nói dối như vậy có thể kéo dài bao lâu.

Thầm nghĩ, nhiều một ngày thì rồi sẽ nhiều thêm ngày nữa.

Sau đó... nhưng lại không có sau đó nữa.

Đoạn thời gian đó, cô xin nghỉ dài nhất trong thời gian bắt đầu làm việc đến tận lúc đó, trong một tuần, lo việc ma chay cho bà nội.

Sau đó cô cũng không trở về căn nhà kia, ngược lại cùng đồng nghiệp thuê chung phòng ở. Căn phòng kia là lúc trước Cố Bình Sinh vội vã về nước, vội vàng mua để cho cô và bà nội cùng ở, khi

chia tay, anh kiên trì muốn để lại cho cô. Cô cự tuyệt tất cả mọi thứ, duy chỉ có căn phòng đó cần để giúp cô nói dối với bà nội.

Bà nội vẫn luôn nghĩ cô sống hạnh phúc rồi, bất kể như thế nào, cũng đã có người xem cô như bảo bối mà yêu mà chiều.

Khi không cần phải nói dối nữa, cô căn bản là không dám một mình ở trong căn phòng lớn như vậy. Bởi vì làm chương trình đài giao thông buổi sang cùng với chương trình chính buổi chiều của cô nữa, ban ngày khi hết giờ làm cô vội vàng đi đem chuyện bán căn hộ này ủy thác cho công ty bất động sản. Vốn tưởng rằng hai năm này chính sách cơ cấu phòng ở Bắc Kinh có chút khắc nghiệt, phòng ở không thể bán nhanh như vậy được.

Thông qua người môi giới được biết, họ thổi phồng lên căn phòng này có phong thủy rất tốt, nhìn Đồng Ngôn cũng không phải là cần bán gấp, cũng chậm chậm tìm người mua thích hợp, tận lực nâng giá lên. Trong một tháng đã có người trực tiếp thanh toán đủ tiền.

Ngày cô đi ký hợp đồng thời tiết khô nóng, còn trùng hợp với mấy ngày cô đang bị cảm cúm, cô đem tên ngân hàng viết xuống rồi để cho họ chuyển khoản, không muốn lại đi ngân hàng. Người mua phòng tính tính cũng tốt, đi theo người môi giới tới ngân hàng chuyển khoản.

Cô cùng một người môi giới trẻ tuổi khác ở lại trong phòng, không có việc gì làm, đơn giản đi vòng quanh căn phòng một lần.

Nhìn kỹ mọi góc ngách trong căn phòng.

Người môi giới trẻ tuổi không biết, còn tưởng rằng cô vừa làm rơi cái gì, “Cô đang tìm cái gì vậy?” Cô ngại ngùng cười nói, “Cũng không phải tìm gì, chỉ cảm thấy luyến tiếc căn phòng này thôi.”

“Cũ không đi, mới sẽ không đến.” Người môi giới kia cười rộ lên, “Phòng này nghe nói có phong thủy rất tốt, bán được giá rất tốt, nếu cô cố đòi thêm một ít, thì có khi còn có thêm ít tiền gom mua thêm

căn phòng khách cũng nên. Nếu cô muốn mua căn phòng khác thì trong tay tôi cũng có một vài căn có thể giới thiệu cho cô.”

Bởi vì nửa năm nay phải đi sớm về muộn, còn phải chăm bà nội nữa nên cô gầy đi rất nhiều, vốn thân mình đã nhỏ nhắn, nay lại càng có vẻ đơn bạc hơn khi xưa. Bởi vì là DJ radio cô cũng không cần phải mặt mày luôn rạng rỡ, ăn mặc cũng tùy ý, giống như một sinh viên.

Một cô gái xinh đẹp như thế có thể một mình bán ra căn phòng ở như vậy, thậm chí nhìn qua không có vẻ gì là căn phòng do người nhà để lại. Người môi giới nay cư nhiên có ý nghĩ này, cảm thấy có ý tưởng làm ăn mới với cô.

Cô nghe thấy thế thì dở khóc, dở cười, lắc đầu không giải thích.

Cái tài khoản kia có thời hạn, khi gửi ngân hàng lại hoàn toàn không chịu ràng buộc nào, cô xem con số trên số tiết kiệm, bỗng nhiên có cảm giác của một nhà giàu mới nổi.

Cố tiên sinh anh nhất định đã quên, hành vi tặng đồ giống như gửi bán một số thuốc như thế này không có vi phạm pháp luật, mà cũng không cần chính bản thân anh đồng ý.

Điểm môn pháp luật của Cố phu nhân là 91 điểm mà. Mặc dù chính mình có rời xa nhân thế, nhưng toàn bộ tài sản này cũng sẽ không liên quan gì đến người cha kia của cô, toàn bộ đều thuộc về anh.

Đến tới gần lễ Noel, chương trình radio ‘Có tôi bên bạn’ nghiêm nhiên trở thành con tàu chở tình cảm của tất cả mọi người, thậm chí căn cứ theo chỉ thị của lãnh đạo, ngẫu nhiên còn có thể căn cứ vào những chương trình cần, vì người xem mà có tiết mục ca hát, tô đậm thêm không khí.

Vì chương trình đêm Noel này mà cô cố ý mời Ngái Mễ đến.

Chỉ trong thời gian 3 năm ngắn ngủi, Ngải Mễ từ MC của chương trình hỏi thăm nhỏ bình thường đã trở thành một MC nổi tiếng trong giới truyền hình. Thậm chí khi cô đến Bắc Kinh tham gia chương trình radio này cũng có không ít người gọi điện hỏi thăm trước thời gian, biểu đạt sự hưng phấn của chính mình.

“Cậu để cho tớ gọi cậu là Tiểu Khả, thật đúng là không quen được.” Trước khi hai người bước vào phòng thu, ngồi trên chiếc ghế xoay kia, Ngải Mễ nhìn không được cười nói, “Vì sao cậu không dùng tên thật? Tớ cảm thấy tên của cậu rất dễ nhớ, hơn nữa căn bản khi gọi tên không giống với người thường, cậu muốn nói nó là nghệ danh, thì người ngoài tuyệt đối cũng sẽ không hoài nghi.”

“Cậu có thể dùng đề cao tớ như vậy được không?” Đồng Ngôn đem bản thảo ném cho cô ấy, “Tớ cũng không muốn cho bạn học cũ nghe được tớ trở thành người dẫn chương trình radio, đều có thể tưởng tượng ra được bộ dạng cười đùa của bọn họ khi nghe nói tới tớ rồi.”

“Từ từ như vậy cũng tốt.” Ngải Mễ nói một cách thắm thía, vờ lấy bả vai của cô, “Năm đó chương trình tớ đảm nhận làm MC ấy, mẹ tớ còn cố ý đề xuống dư luận trên mạng, những người thân cũng không dám nói gì nhiều.”

‘Như vậy cũng đủ rồi mà, thỏa mãn với kiêu ngạo của cậu rồi còn gì.’

“Hai người...” người hướng dẫn ngáp một cái, “Vừa nhìn liền biết hai người cùng tuổi, đêm Noel không cùng bạn học cũ nói chuyện phiếm gì sao, một cuộc điện thoại cũng chưa từng nghe? Xong chương trình cũng không có hẹn hò gì sao?”

Hai người không nhìn đến sự khiêu khích kia, tiếp tục nhỏ giọng trò chuyện.

Thẳng đến 10h đêm, lập tức liền khôi phục giọng nói chuyên nghiệp, thiết lập trạng thái vào công việc.

Đêm nay là chương trình đặc biệt, có nữ MC nổi tiếng Ngải Mễ cùng người dẫn chương trình quen thuộc Tiểu Khả. Hai giọng nói của hai cô gái nhẹ nhàng tán gẫu trong radio, ngẫu nhiên tiếp nhận một vài cuộc điện thoại, đại đa số đều là muốn được bài hát, hoặc là nhớ lại những kỷ niệm trong đêm Noel trước.

“Tôi cùng Tiểu Khả là bạn học cũ.” Ngải Mễ đưa mắt nhìn qua, “Năm đó cô ấy ở đại học từng có một tình yêu rất mãnh liệt, tôi dám nói rằng, mỗi ngày mỗi đêm những sinh viên nữ ở ký túc xá của bọn tôi đều nguyện rửa cô ấy, có thể có được một tình yêu đẹp như vậy. Nói cho tó cũng như mọi người biết, cậu có giống như những đôi tình nhân khác cùng người mình yêu trải qua một đêm Noel lãng mạn hay chưa?”

“Có, tối hôm đó, chúng tôi lần đầu tiên hôn môi, thật là tặc đưng không, ở trong rạp chiếu phim đó.”

“Ôi...” Ngải Mễ nheo mắt lại, hâm mộ cô bạn của mình đến điên rồi.

Ngay cả người chỉnh âm thanh cũng đứng lên, ở trong ống nghe nói không ngừng, “Thật là bất ngờ, bất ngờ quá thôi.”

Bối cảnh âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, đều là những ca khúc Âu Mỹ bất hủ.

Cô nói xong câu đó, dường như tâm tình cũng tốt, rất tự nhiên đem mọi chuyện nói ra. Chẳng qua là tiếp sau đó lại có điện thoại, đều hỏi rằng năm đó vào đêm Noel cô đã hẹn hò như thế nào, thậm chí có người còn nhân cơ hội này mà nói chuyện với cô, hỏi cô về nụ hôn đầu tiên ở rạp chiếu phim, cô mới cảm thấy chính mình thực sự đã gặp phiền toái rồi.

Vì yêu cầu của người quen mà đã đáp ứng kể ra, nhưng lúc này đây cô lại không muốn nói đến những yêu cầu của bản thân đối với người yêu cũ như vậy. Thời điểm kết thúc chương trình, Đồng Ngôn thật sự đã rất hối hận, Ngải Mễ vẫn như cũ, không chịu buông tha cho cô, còn cho mọi người biết việc cô là một ca sĩ lớn thành danh ở

trường học vào năm ba đại học, am hiểu nhất chính là hát những đoạn yêu cầu âm cao.

Người chỉnh âm thanh cũng lập tức bị hoàn cảnh này khiến cho dâng trào cảm xúc, yêu cầu cô hát một bài, lại rơi vào bài hát kết thúc.

Cô bị bức bách không thể chống đỡ, bỗng nhiên đã nghĩ tới bài hát kia, ngày đầu tiên sau khi chia tay Cố Bình Sinh, cô đã ngồi nghe cả đêm trong vòng một tuần, rút cuộc cất giọng ngâm nga.

Một bài hát bất hủ của Jessica Simpson được phát hành vào năm 2001 <When You Told me you Loved me>

Đoạn đầu thể hiện tâm trạng ưu thương, nhưng lại làm cho cô nhớ tới buổi tối kia, lần đầu tiên nhìn thấy anh thế nhưng đã không còn biết được gì rõ ràng, đứng dưới ngọn đèn rực rỡ trong đất trời, không biết kế tiếp bản thân mình nên làm gì, không biết nên hẹn hò như thế nào.

When you told me you loved me,

Did you know it would take me the rest of my life.

Phiên ngoại 3

Ánh nắng của ban mai xuyên qua mọi cảnh vật, xuyên thấu qua tấm rèm màu trắng, hắt lên trên mặt cỏ. Giống như khung cảnh của một đám cưới bình thường, luôn luôn đủ loại khách quý, mỗi người mỗi vẻ, đều vừa cười nói thân mật vừa đánh giá đối phương. Quần áo sắc sảo tóc tai gọn gàng, rượu ngon món ngon, tất cả mọi người vẫn nhỏ giọng nói chuyện với nhau, trọng tâm của câu chuyện đều quy về một mối. Một đôi vợ chồng chuẩn bị cưới này, thế nhưng những người bên cạnh họ đều không hề biết đến hai người khi nào thì có chuyện yêu đương kinh thiên động địa thế này, đều nhận được chung một đáp án, “Tôi thực sự không biết.”

Vài ngày trước người nào đó còn đang ở Châu Âu xa xôi bận rộn với công việc, còn một người thì quanh năm làm bạn với chương trình thu âm của mình. Thực sự mọi người ở bên cạnh họ chẳng phải tra hỏi như thế nào cho phải. “Cậu nghĩ xem buổi tối cô ấy cũng làm chương trình đêm khuya, sáng sớm còn có chương trình giao thôn, ban ngày thì tham dự đủ mọi cuộc họp. Ngày tết cũng không có nghỉ, chưa từng đi đâu quá xa, chưa từng nhận cuộc điện thoại riêng nào, thế nào lại có bạn khác giới được chứ, lại có được một người bạn trai như vậy?”

“Một tuần. Đúng một tuần, từ lúc bắt đầu nhận được thiệp cưới cho tới ngày tổ chức hôn lễ hôm nay, cô ấy cũng che giấu quá giỏi rồi.” Một đồng nghiệp nữ của Đồng Ngôn cùng nhau làm trong chương trình buổi chiều đã cảm thán, “Hơn nữa chồng của cô ấy là một luật sư rất có tài năng, lương một năm đúng thật là không đếm hết được.”

Quan trọng là dáng dấp người này rất tốt. Ngay cả những cô gái tuổi thanh xuân như bọn họ còn phải đổ kị.

“Đồng Ngôn bây giờ chính là thần tượng của chúng ta, mỗi ngày gặp nhau ở phòng làm việc nhưng nhìn thế nào cũng không đủ. Haiz.”

Chỉ duy nhất có người cười rất thần bí, giống như biết hết mọi người, “Tôi nghe nói, người này tôi nghe nói là một thánh giả trung thành, nói không chừng là vừa gặp đã yêu. Hiện tại thì mọi người biết là người dẫn chương trình phát thanh tốt như thế nào rồi chứ? Danh tiếng tốt, lại là người được mọi người yêu thích, thích hợp để tìm một người đàn ông tốt. “ người này nói đạo lý rất rõ ràng rồi đi.

Đồng nghiệp của Đồng Ngôn cũng không ít người chưa lập gia đình, đều đang ngắm nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của mấy người đàn ông ở trước mặt, những người có chức vụ cao cấp của hội luật sư trung quốc thật sự đang ở trước mặt. Bất ngờ xảy ra cuộc hôn nhân hoàn mỹ như vậy làm cho người ta đổ kị, nếu như Đồng Ngôn có thể gặp được, vậy thì sẽ làm cho bọn họ tin tưởng rằng chính bản thân mình cũng có thể.

Chỉ là các cô cũng không biết, những người này... là trợ thủ đắc lực của Cố Bình Sinh, nhưng thực ra cũng như những đám mây trôi mà thôi.

Nguyên bản lúc đầu trở lại Bắc Kinh cũng chỉ có ý định ở đây vì công việc, nhưng sau đó bỗng nhiên lại biến thành là xin trở về nước. Nhưng quan trọng hơn là nguyên nhân rất chi là trực tiếp: về nước kết hôn, định cư.

Tại phòng làm việc của hội luật sư Trung Quốc, không ai biết anh từng có bạn bè khác giới. Giống như ông chủ của bọn họ là một người đàn ông rất xuất sắc, lại là một người đàn ông không được hoan nghênh ở khu vực hoa kiều bởi vì lý do là trêu chọc vô số ong bướm. Mà Cố Bình Sinh này thì...từ trung quốc cho tới phòng làm việc của hội luật sư Trung Quốc ở khu vực hoa kiều này đều một thân một mình.

Mỗi khi tới các hội nghị, không biết có bao nhiêu vị nữ luật sư vì muốn thể hiện trước mặt anh mà trước đó đã chuẩn bị tư liệu rất kỹ càng, đủ để ứng phó với mọi câu hỏi của anh.

“Cha mẹ tôi cũng là một thính giả trung thành với chương trình của Tiểu Khả, nghe nói tôi tới tham gia hôn lễ, sớm đã điều tra toàn bộ tư liệu cá nhân của TK, giống như đang điều tra con rể vậy. Nhưng bọn họ tìm hiểu sao cũng không biết được tới quá trình yêu được... tôi thực sự là không biết trả lời như thế nào.”

Trợ lý lần này cùng Cố Bình Sinh trở lại Trung Quốc cũng không nhận được mà cảm thán, “Love is Actually, TK vừa về nước ngày thứ hai thì đã định ra thời gian diễn ra hôn lễ, trước đó toàn bộ công ty căn bản không ai biết anh ấy từng có bạn gái. Đây có lẽ là nhất kiến chung tình, vừa nghe thấy tiếng đã yêu rồi cũng nên.”

“Cô dâu hôm nay trông như thế nào vậy?”

“Còn chưa có cơ hội gặp qua cô ấy, đừng nôn nóng gì, lập tức đi ra thì mọi người sẽ thấy được thôi.”

Nhất kiến chung tình sao? Đồng Ngôn đã từng bị rất nhiều người hỏi như vậy. Cô không biết phải giải thích làm sao, có lẽ càng giải thích với mọi người thì sẽ càng bị hỏi nhiều hơn. Đơn giản nhất vẫn là cam chịu. Đúng vậy, tình tiết bắt đầu là như vậy, căn bản chính là nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu.

Rất rất lâu trước đây, trong buổi tối đứng ngoài phòng bệnh ICU kia, cô mang ba lô đứng ở trên hành lang, nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi đang dựa vào bức tường trắng phía sau lưng, ngồi ở trên sàn nhà thì cô đã biết rằng, lúc đó cô thật sự đã xúc động.

Tình cảm bắt đầu từ lúc đó, thật ra chỉ là sự xúc động. Có lẽ là hình ảnh một người hay là một giọng nói.

Người hóa trang thật sự rất dụng tâm, trang điểm từ lúc 6h sáng tới bây giờ cũng đã bận rộn hơn ba tiếng rồi. Trang điểm thật sự rất

ting xảo, cô không dám ngó trái nghiêng phải gì, chỉ có thể uống nước qua ống hút, ăn một chút bánh kem chống đói.

“Em đói bụng sao?”

Thanh âm trầm thấp truyền tới từ sau cánh cửa, sau đó ít giây thì khuôn mặt của Cố Bình Sinh cũng xuất hiện. Quen biết nhau đã rất nhiều năm, cô vẫn luôn cảm thấy anh mặc âu phục màu đen là đẹp mắt nhất, có thể là do sống ở nước anh quá lâu, anh đặc biệt thích để khăn lau lộ một phần ra ngoài khi đặt trong túi áo. Hào hoa phong nhã, một người khiếm tốn, không chỉ có phong độ... cô hận là không thể dùng hết vốn từ để có mà hình dung về anh.

Dù dùng như thế nào đi nữa chung quy vẫn cảm thấy thiếu. Bởi vì... người này là Cố Bình Sinh, một Cố Bình Sinh có một không hai.

Anh dường như cảm thấy cô đang thất thần, chỉ tiện tay nói lỏng cà vạt, đi tới ngồi ở bên người cô.

“Sắp được rồi Cố Tiên Sinh.” Người hóa trang thuận tiện thu tập mấy thứ, bỗng nhiên nâng bàn tay của Đồng Ngôn lên, dĩ nhiên vẫn là trắng thuần như cũ, cũng không có thêm bất kể trang sức gì, “Cố phu nhân, tối hôm qua cô không có sơn móng tay lại sao?”

Đồng Ngôn a một tiếng, không hiểu sao lại có chút đỏ, “Tôi quên mất.”

Người hóa trang vừa nói không sao vừa khẩn trương lục tung cả túi của mình lần, dường như muốn tìm kiếm gì đó, còn không ngừng lẩm bẩm biết trước như thế này thì trực tiếp mang theo thợ làm móng tay tới luôn.

Cô càng không hiểu ý tứ ra làm sao đành nói, “Quên đi, không có người chú ý đến những chi tiết... nhỏ này đâu.”

“Cũng không được tốt lắm đâu.” Người hóa trang cười lắc đầu, “Cô dâu ngày hôm nay nhất định phải là người đẹp nhất, bất luận là cái gì cho dù là chi tiết nhỏ nhất đi chăng nữa cũng đều phải hoàn mỹ. Nếu tìm không được móng giả thì có thể trực tiếp dùng nước

son móng tay sơn lên, quay về tìm dụng cụ thì thật sự không kịp trước 10h được.”

Quả nhiên nói xong lời này, người hóa trang thực sự lấy ra một loạt các loại sơn màu tay đủ màu sắc.

“Tôi thấy cô ấy có chút mệt mỏi rồi.” Cố Bình Sinh thản nhiên đưa tay ra sau lưng ghé dựa nơi cô ngồi, cười một cái, cắt đứt hai người, “Không bằng trước tiên để tôi đem Cố phu nhân của mình nghỉ ngơi một chút đã, thế nào?”

Thợ hóa trang cũng đáp ứng, rất nhanh rời khỏi phòng.

“Em rất khẩn trương.” Cô từ trong gương nhìn thấy khuôn mặt của anh, thở phào một cái. “Tim đập đặc biệt loạn lên, đặc biệt giống với lần đó em cùng với anh đảm nhận vị trí người dẫn chương trình lần đầu tiên ấy, khẩn trương đến mức tay cũng đổ mồ hôi lạnh...”

Cầm của anh kê trên bờ vai của cô, rất là hưởng thụ mà hít lấy hương thương trên người cô, “Vì sao khẩn trương?”

Cô lắc đầu, bộ dáng rất vô tội, “Em cũng cảm thấy bản thân mình thật kỳ quái, đã làm người dẫn chương trình lâu như vậy rồi, vì sao hết lần này tới lần khác khi hợp tác với anh đều cảm thấy khẩn trương chứ.”

“Em cũng cảm thấy rất kỳ quái, anh sao lại tới trước hội học sinh, nói với thầy giáo rằng phối hợp với em là bởi vì em là người dẫn chương trình có thâm niên, chắc chắn là sẽ có kinh nghiệm.”

Cô xoay người nhìn anh, “Phỏng chừng bởi vì những lời nói đó của anh, lại cảm thấy anh ưu tú như vậy, em sẽ không được tự tin.” Cô dừng một chút, thấp giọng nói, “Nhưng mà, em lại thích cảm giác không tự tin như vậy.”

Vô luận em lớn lên có bộ dáng gì đi chăng nữa, không cần suy nghĩ gì, chỉ cần ý lại vào anh là tốt rồi.

Không tự tin như vậy, làm sao đi chăng nữa cũng không thể xem là hưởng thụ được.

Từ góc độ này nhìn sang thấy được anh đang cười, má lúm đồng tiền thật đẹp khắc sâu trên khuôn mặt. Cằm của anh vẫn gác trên vai của cô, cô ngả người dựa ra sau, tỉ mỉ nhìn anh, thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Cô im lặng nhìn anh, Cố Bình Sinh cũng cứ yên lặng nhìn cô như thế.

Qua một lúc sau, Đồng Ngôn dùng ngón tay kéo lấy góc áo sơ mi của anh, nhẹ giọng làm nũng, giọng nói thật sự mật ngọt chết ruồi, “Em van anh đó, nói gì đi chứ.”

Anh bỗng nhiên cười rộ lên, “Còn không có nghe chán sao?”

Bởi vì muốn tự nói rằng bản thân anh là con trời, được ông trời ưu ái sao.

Cả người đều được ánh sáng sớm mai bao phủ lấy, không nhìn rõ từng góc cạnh trên khuôn mặt của anh.

Khách quý đã đều đến đông đủ, bọn họ nhìn qua như vậy nhưng không có nóng náy gì, ngược lại giống như buổi sáng cuối tuần rời giường muộn một chút vậy, không có việc gì thì kiếm chỗ ngồi cùng nhau tám chuyện phiếm. Ngoài trừ cô đang mặc chiếc áo cô dâu trắng tinh và anh đang mặc âu phục giày da ngồi nơi đây.

“Hành trình lần này thực sự là không có Bắc Kinh, nhưng anh nghĩ rằng đến đây thì có thể nghe thấy giọng nói của em, cho nên mới sửa lại lịch trình.” Cố Bình Sinh giống như nàng mong muốn, ngồi giảng giải cho cô biết chuyện tình buổi sáng hôm đó, “Vốn là đã tính toán thời gian tốt, bảy giờ máy bay hạ cánh, vẫn có thể nghe được chương trình của em, đáng tiếc chuyến bay đến trễ.” Cô dạ một tiếng, lại ngăn người nghĩ đến lần đầu tiên anh nghe được chương trình của cô.

“May là còn kịp nghe được đoạn sau của chương trình. Anh chưa từng nghĩ tới, em sẽ được nhiều người ủng hộ như vậy, lúc đó công

ty có phải tài xế trực tiếp lái xe tới đón anh, lại là người hay nghe chương trình của em.”

“Em có rất nhiều người hâm mộ.” Đồng Ngôn vui vẻ, tiếp tục nắm lấy áo sơ mi của anh, biểu tình rất đặc ý.

“Vị tài xế kia nói rằng, hẳn không chỉ đơn thuần thích nữ dẫn chương trình đơn thuần này không, bình thường sẽ ở trong chương trình này tiếp nhận điện thoại của bọn hắn, còn cố vấn cho họ, là một người rất am hiểu, lại hoàn thành việc cố vấn pháp luật miễn phí cho bọn họ nữa.” Giọng nói của Cố Bình Sinh mang theo ý cười, “Hắn ta còn nói, em đặc biệt rất dễ thương.”

Đồng Ngôn gật đầu, cười tủm tỉm nhìn anh.

Kế tiếp mới chính là điều mà cô muốn nghe được, cho dù là bao nhiêu hay bao lâu đi chăng nữa cô cũng sẽ không chán ghét kiểu đối thoại như thế này.

Anh phát hiện được cô rất hài lòng cũng rất chờ mong, cũng vươn một ngón tay, ngoắc lấy đầu ngón tay của cô.

“Lúc đó anh nghĩ, anh nên xác minh rõ ràng một chút. Vì vậy nói rõ cho hắn ta biết, nữ dẫn chương trình này là Cố phu nhân của tôi. Người tài xế kia dường như không tin. Vì vậy anh lấy điện thoại ra gọi tới số của chương trình, vừa mới nghe được giọng nói của em thì tín hiệu bị cắt đứt.” Ánh mắt của anh vẫn luôn dừng trên người Đồng Ngôn, không có dời đi, “Sau đó lại gọi vào đường dây kia nhưng luôn báo bận, thẳng đến khi chương trình kết thúc.” “ Nếu như em không gọi điện thoại cho anh thì làm thế nào?”

“Ngôn Ngôn?” Anh gọi cô, “Mỗi một phút trôi qua trong cuộc sống của chúng ta nhìn qua thì giống như là tùy cơ ứng biến, tùy thời tùy cơ. Nhưng mà khi em quay đầu lại nhìn, sẽ phát hiện ra cho dù lặp đi lặp lại vài lần đi chăng nữa, kết quả cũng sẽ tương đồng như vậy.”

“Sở dĩ phải lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng người tài xế kia nói rằng anh là người hâm mộ chương trình này thì còn nghe được, anh

phải nói đi nói lại cho hẳn ta biết rằng em là Cố phu nhân của anh. Mà em lại gọi lại cho anh cuộc điện thoại đó, chứng mình em là cố phu nhân của anh, sau đó, anh lấy được số điện thoại do em gọi tới, tìm được em.” Ahh khẽ mỉm cười, nhìn vào đôi mắt của cô, cam chịu kể lại câu chuyện có thực kia.

“Cho nên...” Đồng Ngôn nắm tay thành quyền, đặt tới trước ngực anh, mở bàn tay ra vui đùa với anh, “Vô luận anh đã trải qua những gì trong cuộc sống, anh đều cố chấp nói rằng mình thích hoa lan ở phương tây sao.”

Cố Bình Sinh chỉ nhìn cô rồi cười, “Đúng vậy, bất kể như thế nào đi chăng nữa, Cố tiên sinh chỉ có thể có một Cố phu nhân mà thôi.” Anh vĩnh viễn luôn nói một cách thẳng thắn như vậy, nhưng luôn làm cho người khác cảm động không thôi.

“Em chưa từng nghĩ tới sẽ yêu người khác.” Cô nhẹ giọng nói với anh, “Chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Anh cũng vậy.” Anh dùng giọng nói tương tự, trả lời cô.

Những điệu nhạc nhẹ nhàng không dứt hòa trên mặt cỏ, thời gian cũng đã tới.

“Muốn đi ra ngoài rồi sao?” Anh hỏi cô.

Đồng Ngôn gật đầu, nhưng lại khẩn trương tới mức nắm chặt tay của anh, Cố Bình Sinh cười cười, đến gần ôm lấy cô.

Trong đầu cô còn đang hồi tưởng lại quá khứ, lại nhớ tới lời thoại trong hôn lễ, yếu ớt hỏi, “Nếu như lát nữa, tới lúc đọc lời thề, bỗng nhiên em quên thì làm sao bây giờ...” Khẳng định sẽ bị mọi người cười nhạo đến chết mất thôi, nhưng cũng không thể nói rằng hôn lễ của tôi, tôi lớn nhất được...

“Quên thì quên chứ sao, không sao cả đâu.”

“Xong rồi.” Cô giơ hai bàn tay lên, “Em còn chưa có sơn móng tay, để móng tay trụi lủi thế này thật là thô...” “Anh giúp em sơn,

em đã từng chỉ qua cho anh rồi.” Anh nói xong, đột nhiên ghé sát mặt tới gần cô, cúi đầu trực tiếp ngậm lấy môi của cô.

Bên tai truyền đến tiếng cửa bị mở ra, sau đó lại đóng lại. Sau vài giây yên tĩnh, anh rút cuộc cũng nghiêng mặt, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang thất thần của cô. Giống như lần đầu tiên tại rạp chiếu phim, anh bắt đầu làm cho cô trở tay không kịp. Thời gian cứ thoi trôi qua, địa điểm cũng đã xác định, thời gian hôn lễ diễn ra cũng đã đến, thế nhưng cô dâu và chú rể vẫn ở trong phòng hóa trang, còn chưa có đi ra ngoài. Cô chỉ nghĩ tới như vậy, cũng đã nhin không được mà cười rộ lên, bên ngoài không biết mọi người đang nói thế nào nữa...

Cố Bình Sinh vươn tay, đặt trên lưng cô, dùng sức ôm cô từ dưới ghế vào trong lòng mình.

Anh ôm cô vào lòng khiến cho làn váy áo cưới cũng lay động theo, theo bước chân di chuyển của hai người, từng tầng váy cưới màu trắng cũng phủ kín toàn bộ sàn nhà.

Cô ôm lấy cổ anh, anh để cô ngồi lên bàn trang điểm, hai người cứ dựa vào nhau như thế, từ đầu đến cuối cũng không có rời xa nhau. Mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu tân khách, cũng không có quản tới chuyện giờ lành đã qua hay chưa. Đây là hôn lễ của bọn họ, là hôn lễ đáng lẽ ra bọn họ đã phải hoàn thành trước đó rất lâu rồi, mọi người tới dự hôn lễ đều chỉ là một nghi thức làm nền mà thôi. Bởi vì anh là Cố Bình Sinh, có thể bỏ qua mọi người nhưng không thể bỏ được cô dâu của mình.

Mà Đồng Ngôn vẫn còn chìm trong sự dịu dàng của anh, cũng nói cho chính mình rằng : Từ hôm nay trở đi, ngoại trừ Cố Bình Sinh, cô không cần phải bận tâm tới bất cứ ai, bất cứ chuyện gì nữa. Cố phu nhân cần phải dùng thời gian suốt cả cuộc đời để chăm sóc, yêu thương Cố tiên sinh.

Phiên ngoại 4

Gửi người vợ của tôi – Đồng Ngôn

Cho tới ngày hôm nay, chúng ta xa nhau đã hai năm rồi. Đêm nay lại một đêm mất ngủ rất nghiêm trọng với anh, em có biết không? Đã qua lâu như vậy rồi nhưng anh ngay cả trong mơ cũng không dám nhìn thấy em. Sở dĩ chỉ có thể tạm thời rời giường, ngồi ở đây viết bức thư này cho em.

Từ đó tới nay, anh vẫn luôn nghĩ rằng việc em rời khỏi anh, sợ rằng toàn bộ thế giới đều không thể lý giải được. Em là một người ưu tú, hoàn mỹ như vậy, nếu như không phải sợ bản thân sẽ liên lụy tới em thì anh nghĩ anh nhất định sẽ không bao giờ rời khỏi em. Tuy rằng loại chuyện này bây giờ nói ra ai cũng sẽ nghĩ rằng anh già mồm cãi láo mà thôi, nhưng mà đó là lý do mà anh không muốn níu kéo khi em nói lời chia tay.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, xem ra đây là sau khi thấy anh mất ngủ thượng đế đã cho anh một niềm vui bất ngờ rồi, anh rút cuộc cũng có dũng khí đối mặt với những kỷ niệm đã qua. Chúng ta quen biết khi em còn học sơ trung, trùng phùng khi em học đại học, hầu như toàn bộ thời xuân của em đều có anh.

Anh nghĩ rằng, yêu một người thì nhất định phải viết cho người đó một bức thư, dùng những từ ngữ hàm xúc nhất với sự chân thành của mình mà viết.

Anh vẫn nghĩ rằng có thể viết cho em một bức thư, cảm giác khi đưa tay cầm bút viết, ghi lại quãng thời gian tươi đẹp và hạnh phúc nhất của chúng ta, sau đó sẽ để vào cuốn sách mà em thích nhất, giữ làm kỷ niệm. Chờ cho đến khi về già, mỗi khi nhớ tới em anh còn có bức thư này, có thể lấy ra, cũng giống như em bỗng nhiên xuất hiện trong sinh mệnh của anh, hoàn mỹ như vậy.

Anh viết bức thư này cho người anh đã từng yêu, đang yêu và sẽ mãi yêu em –Cố Bình Sinh.

Gửi Cố Bình Sinh – người tôi yêu.

Chúng ta hình như đã gần hai năm rồi không có gặp nhau, kỳ thật em vẫn không dám tính thời gian cụ thể, sợ rằng sẽ lại nhớ tới anh.

Hnay là ngày 14/09, một đàn em của em đã nói với em, hnay là ngày khai giảng năm mới của bọn nó. Em bỗng nhiên nhớ tới lần thứ hai chúng ta gặp mặt là ngày thứ ba sau lễ khai giảng năm học mới, môn học trọng tài thương mại quốc tế. Em thậm chí còn nhớ rất rõ, từng chi tiết ngày đó, nhớ kỹ em làm sao đi vào phòng học, thấy anh nghiêng người đứng trên bục giảng.

Ngày đó dường như ngay từ đầu anh không có nhận ra em, chỉ là thoáng cúi đầu, tiện tay lật cuốn sách đang cầm, cả người đều chìm trong ánh nắng sớm mai, có cảm giác không chân thực. Nhưng em vẫn nhớ kỹ bộ quần áo anh mặc ngày đó chính là áo sơ mi trắng cùng quần màu xám, ống tay áo được xắn lên, mơ hồ có thể thấy được hình xăm.

Một thầy giáo vốn nên nghiêm cẩn với công pháp quốc tế, trên cánh tay lại có thể có hình xăm sao?

Tất cả những sinh viên có mặt trong lớp lúc đó đều len lén nhìn anh, nghĩ rằng thật là ngoài ý muốn. Em có cảm giác sợ hãi với anh, không dám nhìn anh, lặng lẽ đi ra phía sau, muốn mình như chìm hẳn trong đám bạn học đó... Thế nào lại mất đi khả năng kiểm chế của bản thân như vậy chứ, anh chỉ là một thầy giáo, làm sao lại không thấy được sinh viên của mình bước vào lớp chứ? Sợ dĩ, em rất bất hạnh lại bị anh phát hiện ra.

Nói như vậy, anh khẳng định là đã sớm nhận ra em, nhận ra em là cô nhóc đã được anh dạy dỗ ở bệnh viện kia.

Trung quốc lớn như vậy, em từ Bắc Kinh tới Thượng Hải để học, nhưng vẫn có thể gặp lại được anh, thực sự là có cảm giác rất xấu hổ. Thực sự em cảm thấy chúng ta gặp lại chẳng có chút lãng mạn nào, anh giống như tấm gương làm cho em khó có thể tránh, bởi vì tại trường đại học này chỉ có mình anh là biết rõ hoàn cảnh và những người trong gia đình em.

Bất quá sự xuất hiện của anh đối với khắp học viện luật mà nói cũng được xem như một chuyện lãng mạn lắm rồi.

Phong độ chỉ có ở mỹ nhân sát, khiến cho các học viện phải chấp tay dâng danh hiệu thầy giáo đẹp trai nhất toàn trường cho học viện luật của chúng ta. Em nhớ kỹ, mỗi giờ lên lớp của anh đều có rất nhiều sinh viên học viên khác sang dự thính, mà toàn bộ đều là nữ, khi đó chỉ cần tới trễ một chút thôi thì đã không có chỗ ngồi rồi,

Có thể từng là nữ sinh đại học, ai cũng muốn có thể được sở hữu một người thầy hoàn mỹ như vậy, ôn hòa bác học, giảng bài thú vị lại rất thần bí, ngoài trừ không thể nghe được thì quả thực là một người không có khuyết điểm. Thế nhưng với em mà nói... hình như là có một ít khuyết điểm...

Em từng thề rằng, môn trọng tài thương mại quốc tế là môn em sẽ chú tâm học nhất trong học kỳ này, bởi vì em rất sợ anh, sợ anh nhắc tới chuyện khi em còn bé, may là anh không có. Thật ra hiện tại ngẫm lại, anh cũng không phải là người đáng sợ như vậy, có thể là do em tự ti, cha mẹ em ly hôn, chuyện tình của cha mẹ cuối cùng cũng bị đám bạn học biết, cho đến cuối cùng thì em vẫn rời khỏi anh.

Thế nhưng anh đã dùng sự nhiệt tình của bản thân mình khiến em không trốn tránh được, tới gần em, thực sự muốn giúp em ...

Cố Bình Sinh, anh nhất định là cố ý có đúng không?

Cố ý bỏ tức vật lý cho e, khi em có 11 ngày nghỉ trở về Bắc Kinh thì anh cũng cố ý trở về Bắc Kinh có phải không, cố ý xuất hiện đúng lúc em khó khăn nhất, cho em mượn tiền. Sau đó... có ý đồng ý hợp tác cùng em, cùng nhau làm người dẫn chương trình cho bữa tiệc tối kỷ niệm thành lập trường.

Được rồi, em biết anh rất vô tội, thật ra anh chỉ là một thầy giáo đầy tâm huyết thôi, muốn chiếu cố một sinh viên đầy trắc trở như em. Giống như anh vẫn hay nói giỡn với bạn bè anh vậy, anh mới là người cần được người khác chiếu cố, anh lại nhượng lại suy nghĩ này cho em, em cũng đã từng trải qua những điều như thế nên có thể cảm nhận được và mặc sức thừa nhận, giống như một trò đùa trong sinh mệnh nhỏ nhoi của chính mình vậy, nhưng anh... cũng chính là người bị số phận dấn vật đau đớn nhất.

Từ một bác sĩ trở thành một giảng viên đại học, từ một người khỏe mạnh thành một người không thể nghe được, rút cuộc anh đã phải trải qua những gì? Với em mà nói đó vẫn là một điều bí ẩn, cho đến khi em biết đến sự cố kia.

Biết anh là một trong những người tiêu biểu cho những vị bác sĩ vào năm 2003, trực tiếp ở trong vùng dịch bệnh chăm sóc và chữa trị cho các bệnh nhân, chống lại dịch bệnh, cứu lại sinh mệnh của biết bao nhiêu người, đã biết những việc anh làm trong khi đó, có thể xứng danh được gọi là bạch y thiên sứ, dù cho nhiễm bệnh ngã xuống nơi tuyến đầu, biết được anh phải trải qua những gì để giành giật sự sống cho bản thân. Anh được cứu sống nhưng bởi vì dùng thuốc kích thích quá nhiều mà mất đi thính lực, mất đi sự khỏe mạnh vốn có, cuối cùng đành phải buông tha cho nghiệp bác sĩ, tiếp tục học lên trở thành một giảng viên ngành luật.

Vô luận là đi cứu người, hay là người dạy học, anh đều chức nghiệp tôn quý khiến cho mọi người phải tôn trọng.. mà em chỉ biết yêu anh nhiều hơn, đối với người nào đó nói yêu thương với người đàn ông của em thì cảm thấy thật sự ấu trĩ nhưng đối với bản thân thì lại thật sự rất yêu anh.

Khi anh làm bác sĩ thì người khác sẽ nói rằng bác sĩ tôi đau ở đây, khi anh làm thầy giáo thì học sinh cũng sẽ nói thầy ơi chỗ này em không biết. Bất kể anh chọn nghề gì, anh vĩnh viễn giúp người khác giảm bớt thông khổ, vì người khác giải thích nghi hoặc hay nghi vấn của họ. Nhưng anh cũng chính vì tính tình này của mình mà bị bệnh, phải chịu sự tra tấn từ trái tim cho đến những khớp xương trên cơ thể, đau dai dẳng ngày qua ngày, tình trạng càng ngày càng tệ.

Càng ngày càng tệ, cái từ này thật sự là rất tàn nhẫn, anh cái gì cũng chưa từng làm sai, anh đi cứu người, theo đạo làm người thì vì sao không để cho anh làm một người sống khỏe mạnh cơ chứ? Mặc kệ là điều trị khớp xương hay trái tim, hay là những nơi khác đi chẳng nữa... có thể có chỗ nào có ít đau đớn hơn được cơ chứ.

Mỗi đêm khuya khi em tỉnh giấc, lại thấy anh chỉ có thể dùng thuốc để giảm cơn đau, cũng không muốn để cho em biết... những điều này thật sự rất tàn nhẫn.

Nghĩ lại khi đó em còn nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều, suy nghĩ chưa đủ chín chắn, luôn nghĩ rằng chỉ cần mình đủ cứng rắn, mạnh mẽ có thể chăm sóc anh rất tốt, mặc kệ số phận có dẫn vạt anh như thế nào đi chẳng nữa, em nhất định sẽ làm cho anh hạnh phúc.

Thế nhưng... sự tình càng về sau càng không thể khống chế được nữa.

Là em suy nghĩ quá đơn thuần, đã quên đi bà nội, cũng đã quên đi người cha đốn mạt của mình, em chỉ muốn chăm sóc anh, nhưng đã quên mất áp lực từ gia đình còn ở sau lưng, tất cả đều bị kéo vào trong cuộc sống của anh.

Trong khoảng thời gian này, em luôn nhớ tới đoạn tình cảnh trước ngày chia tay đó.

Anh biết không? Trong lòng em anh không có bất kỳ khuyết điểm gì.

Bác sĩ từ Mỹ, hay là sinh viên ở học viện hoàng gia LonDon của anh, một người đẹp trai, giỏi giang khiến cho người ta đổ kị, từng là bác sĩ cứu người, là thầy giáo dạy học.... Anh đã từng trải qua rất nhiều gam màu khác nhau trong cuộc sống, duy chỉ mình em, đã trở thành một màu trắng trong cuộc đời anh...

Em thật sự chịu không được, một người kiêu ngạo như anh, bởi vì em muốn đi gặp phụ huynh học sinh của mình mà phải cúi đầu cũng chỉ vì phải trả nợ cho cha của em, em chịu không nổi anh đã như thế còn phải kéo theo sự suy nhược bất kham của cơ thể để chống đỡ cho gia đình, thức trắng đêm làm việc, mất ngủ liên tục. Ngay lúc đó em cảm thấy mình đã cùng đường, mỗi đêm khó có thể ngủ say, chỉ cảm thấy chính em đã gián tiếp bức anh đi đến con đường chết, giảm đi tuổi thọ của anh.

Nếu như yêu một người nhưng lại mang đến cực khổ cho người đó, thì nên quyết đoán rời khỏi người đó, không cho chính mình trở thành gánh nặng cơm áo gạo tiền của người kia phải không anh? Em thật sự không biết, rời khỏi anh, đến tột cùng là đúng hay sao...

Aiz, em lại đa cảm nữa rồi, rõ ràng chỉ là một hồi ức đẹp... Được rồi, đã quên nói với anh, em đã cự tuyệt lời mời làm việc ở sở luật rồi, em tới đài phát thanh, hiện tại đang làm bá chủ của chương trình radio buổi sáng rồi.

Hai năm này, bất kể là bạn bè mới quen hay là những người bạn cũ nói chuyện phiếm với nhau, bọn họ đều hỏi em, vì sao lại từ bỏ chuyên ngành đã học, em cũng đã chuẩn bị đủ các loại lý do để trả lời bọn họ nhưng vẫn không dám nói nguyên nhân chính xác... em sợ sẽ nhớ tới anh... chỉ cần thấy bất cứ thứ gì liên quan đến chữ luật, bất luật là chuyện của bản thân hay những người xung quanh thì em cũng sẽ điên cuồng nhớ anh.

Thật sự là một người không có tiền đồ phải không anh? Đối với anh em luôn vui vẻ chịu đựng, cho dù bây giờ ở bên cạnh anh không

phải là em, em cũng nguyện ý làm một người không có tiền đồ luôn nghĩ tới anh như bây giờ, ở một nơi không có anh, tiếp tục yêu anh.

Trên đời này, người đến rồi người đi, chỉ có anh đáng giá để cho em yêu như vậy.

Bình sinh không có gì hối tiếc, trọn đời bên nhau. Cố Bình Sinh, ngủ ngon.

THE END!

Mời bạn ghé thăm blog : [Đào Tiểu Vũ](http://daotieuvu.blogspot.com) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

